GREG BEAR

EON

Nominalizată la
Premiul Arthur C. Clarke

TREI

SCIENCE FICTION

EPSILON
SCI E N C E
F I C T I O N

COLECŢIE COORDONATĂ DE
MIHAI-DAN PAVELESCU

G R E G
BEAR
EON

EPS I L O N
SCI E N C E
F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ Şi NOTE DE
ANA-VERONICA MIRCEA

EDITORI:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mârculescu
DESIGN:
Faber Studio
Ilustraţie copertă: © Ionuţ Bănuţă
DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban
REDACTOR:
Domnica Drumea
DTP:
Eugenia Ursu
CORECTURĂ:
Cătălina Ioancea Eugenia Ursu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BEAR, GREG
Eon/Greg Bear; trad.: Ana-Veronica Mircea. – Bucureşti Editura TVei, 2013
ISBN 978-973-707-660-1 I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
8II.IU (73)-3I=135.I
Titlul original: Eon Autor: Greg Bear

C. P. 27-0490, Bucureşti Tel. /Fax: +4 021 300 60 90 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

Pentru Poul şi Karen,
cu multă preţuire şi dragoste

„*Dacă nu ştii* unde *eşti, nu ştii* cine *eşti*."
— Wendell Barry

PROLOG:
PATRU ÎNCEPUTURI

––––––––––––––––––

Unu: 2000, Ajunul Crăciunului, New York

— Intră pe o orbită terestră eliptică îndepărtată, spuse Judith Hoffman. Perigeul, la circa zece mii de kilometri, apogeul, la aproximativ cinci sute de mii. Va face o buclă în jurul Lunii la fiecare a treia orbită.

Se retrase din faţa ecranului ca să-l lase pe Garry Lanier să arunce o privire de pe marginea biroului ei, unde se aşezase. Pe moment, Piatra continua să semene cu un cartof copt, fără niciun detaliu semnificativ.

Dincolo de uşa încăperii, zgomotul petrecerii era un memento îndepărtat al obligaţiilor sociale ignorate. Îl adusese pe Lanier în birou cu câteva minute înainte.

— Nu poate fi decât un noroc incredibil.

— Nu e un noroc, spuse Hoffman.

Înalt, cu părul des şi negru tuns scurt, Lanier părea un amerindian cu pielea palidă, deşi nu avea niciun strop de sânge indian. Hoffman îi găsea ochii deosebit de liniştitori – examinând cu delicateţe, erau ochii unui om obişnuit să privească la distanţe foarte mari. Însă ea oricum nu le acorda oamenilor încredere pe baza înfăţişării lor.

I se adresase lui Lanier fiindcă o învăţase ceva. Unii îl considerau apatic, dar ea ştia mai bine. Era, pur şi simplu, competent, calm şi vigilent.

Când era vorba de slăbiciunile altora, îl lovea un soi de orbire care-l făcea un manager foarte eficient. Părea să identifice foarte rar insultele mărunte, răutatea gratuită şi muşcatul pe la spate. Vedea oamenii numai în termenii eficienţei lor şi a lipsei acesteia, cel puţin în măsura în care-o arătau reacţiile lui în public; despica zgura care-i acoperea la suprafaţă, ca să găsească moneda veritabilă de

dedesubt. Ea aflase câteva lucruri interesante despre o serie de persoane observându-le, pur şi simplu, reacţiile faţă de Lanier. Şi îşi adaptase propriul stil remarcând tactul lui.

În timpul petrecerilor lui Hoffman, Lanier nu mai intrase niciodată în zona de lucru a casei şi acum, în lumina rece a ecranului videocasetofonului, studia rafturile cu blocuri de memorie, biroul mare şi gol, cu scaunul său simplu, de secretară, procesorul de texte compact de sub video.

Aşa cum li se întâmpla celor mai mulţi amatori de petreceri, Hoffman îi inspira o uşoară teamă respectuoasă.

Pe Deal era numită Consiliera. Acţionase ca expert ştiinţific, în funcţii oficiale şi neoficiale, în serviciul a trei preşedinţi. Reînsufleţind şi reexplorând ştiinţa, programele ei video fuseseră populare la sfârşitul anilor 1990, într-o lume care tocmai îşi revenea din şocul Morţii Mici. Făcuse parte din Consiliul director al Jet Propulsion Laboratory, iar acum era în cel al ISCCOM-ului – International Space Cooperation Committee[1]. Deşi nu-şi putea ascunde trupul masiv, în privinţa vestimentaţiei avea un gust fără cusur.

Însă stilul ei se situa în limite rezonabile; unghiile erau scurte şi nelăcuite, cu o manichiură îngrijită, dar nu elegantă, iar machiajul, foarte discret. Îşi lăsa părul brunet să-şi găsească propria formă, cu un minimum de intervenţii; părul ei avea tendinţa să alcătuiască o aură de bucle delicate în jurul feţei.

— Probabil că eşti pe conexiunea Drake, zise Lanier.

— Da, sunt, dar fotografia e de la staţia Deep Space Tracking. Drake e încă blocat asupra stelei-gemă din constelaţia Perseu.

— N-au de gând să-l orienteze către Piatră?

Ea clătină din cap şi făcu o grimasă.

— Ticăloşii ăia bătrâni sunt curajoşi, au un program foarte strict – nu se-ntorc în altă parte nici ca s-arunce o privire la cel mai important eveniment al secolului douăzeci şi unu.

Lanier înălţă dintr-o sprânceană. Piatra, din câte ştia el,

---

[1] Comitetul Internaţional pentru Cooperare Spaţială.

nu era decât un asteroid. Chestia aia lunguiaţă n-avea să lovească Pământul, dar, dacă orbita în jurul lui, s-ar fi aflat într-o poziţie ideală pentru nişte examinări ştiinţifice. Era interesant, dar nu merita nici pe departe atâta entuziasm.

— Secolul douăzeci şi unu începe abia luna viitoare, îi reaminti el.

— Şi tot atunci o să devenim noi foarte ocupaţi.

Hoffman se întoarse spre el şi-şi încrucişă braţele.

— Garry, noi lucrăm deja de ceva timp împreună. Am mare încredere în tine.

Bărbatul simţi o apăsare la baza şirei spinării. Hoffman păruse tensionată toată seara. Dar îi ignorase neastâmpărul, considerând că nu-l privea. Iar ea îşi transforma acum starea într-una dintre problemele lui.

— Ce ştii despre Piatră? îl întrebă.

Lanier se gândi o clipă înainte de a-i răspunde.

— DST a localizat-o acum opt luni. Are o lungime de vreo trei sute de kilometri şi o sută de kilometri lăţime în zona centrală. Albedo mediu, probabil un corp din silicaţi, cu miez de nichel-fier. Când a fost observată pentru prima oară, avea un halo, care însă s-a disipat. Motiv pentru care câţiva oameni de ştiinţă au făcut o speculaţie, presupunând că e nucleul extraordinar de mare al unei planete bătrâne. Nişte rapoarte conflictuale despre densitatea foarte scăzută au reînviat speculaţia lui Shklovski[2] despre sateliţii lui Marte.

— De unde-ai aflat de rapoartele despre densitate?

— Nu-mi aduc aminte.

— Asta mă mai linişteşte puţin. Dacă tu n-ai auzit nimic mai mult, înseamnă că n-au auzit nici alţii. La DST a existat o scurgere de informaţii, acum am astupat-o.

Lanier intrase în cercul ei de cunoştinţe în timp ce lucra ca manager de relaţii publice la AT&T Orbicom Services. Înainte de a fi angajat acolo, îşi petrecuse şase ani în Marina Militară, mai întâi ca pilot de avioane de vânătoare, apoi pe cisterne aeriene de mare altitudine. În timpul Morţii

[2] Josef Samuilovici Shklovski (1916-1985) a sugerat că sateliţii lui Marte ar putea fi artificiali.

Mici, zburase pe celebra rută Charlie Baker Delta, peste Florida, Cuba şi Triunghiul Bermudelor, realimentând avioanele din Patrula Atlanticului, a căror vigilenţă jucase un rol crucial în limitarea războiului.

După armistiţiu, primise din partea Marinei Militare aprobarea să-şi folosească experienţa în inginerie aerospaţială la Orbicom, care îşi punea la punct, în întreaga lume, avioanele de tip Mononet pentru aviaţia civilă.

La început fusese chemat de câteva ori la sediul companiei din Menlo Park, California, apoi i se solicitase ajutorul la întocmirea documentaţiei strategice, apoi se pomenise transferat pe neaşteptate şi cât ai clipi în clădirea Orbicom din Washington, mutare despre care aflase mai târziu că fusese aranjată de Hoffman. Nu era vorba de nicio idilă – de câte ori pusese capăt acestui zvon? –, dar abilitatea lor de a lucra împreună era remarcabilă în atmosfera de perpetue dispute fanatice şi ciondăneli financiare a Washingtonului.

— De ce e secret? întrebă el.

— DST a primit ordinul să modifice toate informaţiile furnizate comunităţii.

Vorbea despre comunitatea ştiinţifică.

— De ce naiba ar face aşa ceva? Relaţia dintre guvern şi comunitate a fost groaznică în ultimii ani. Cu siguranţă că asta n-o să-mbunătăţească lucrurile.

— Da, dar acum e şi părerea mea.

Un alt fior. Hoffman era foarte devotată comunităţii.

— Dacă totul e ascuns, tu cum de ştii? întrebă Lanier.

— Am relaţii prin intermediul ISCCOM. Preşedintele mi-a cerut să supraveghez totul.

— Iisuse!

— Aşa că, în timp ce prietenii noştri petrec dincolo, trebuie să aflu dacă mă pot baza pe tine.

— Judith, la Relaţiile cu Publicul nu sunt decât omul de pe locul doi.

— Prostii. Cei de la Orbicom sunt de părere că eşti cel mai bun coordonator al personalului pe care l-au avut vreodată. A trebuit să mă lupt trei luni cu Parker ca să fii

transferat la Washington. Erai propus pentru promovare, ştiai?

Adevărul era că el sperase să evite o nouă promovare. Simţea că se îndepărtează de munca adevărată, urcând tot mai sus şi mai sus în turnul puterii.

— Şi tu mi-ai obţinut în schimb transferul?

— Am tras destul de multe sfori ca să semăn cu acel maestru păpuşar care ar trebui să fiu. S-ar putea să am nevoie de tine. Ştii că nu aleg oameni decât dacă sunt sigură că mai târziu vor fi în stare să mă scoată din foc.

El dădu din cap. Dacă făceai parte din cercul lui Hoffman, însemna că eşti pregătit pentru ceva important. Până atunci încercase să treacă asta cu vederea, socotind că era un truism.

— Îţi aduci aminte de supernova observată cam în acelaşi timp cu piatra?

Lanier dădu din cap; apăruse pentru scurtă vreme în ziare, iar el fusese prea ocupat ca să observe dacă acel reportaj discret avea ceva straniu sau nu.

— N-a fost o supernovă. Strălucea la fel de tare, dar nu îndeplinea niciuna dintre cerinţe. La început, DST a înregistrat-o drept un obiect emitent de radiaţii infraroşii, situat exact dincolo de marginea sistemului solar. Peste două zile, vâlvătaia a devenit vizibilă şi DST a detectat radiaţii pe frecvenţe asociate cu toate tranziţiile atomice. Temperatura flăcărilor a pornit de la un milion de grade Kelvin şi a atins un maximum care depăşea un miliard. În momentul respectiv, detectoarele de explozii nucleare de pe sateliţi – noile sisteme GPS supervela – captau raze gamma excitate termic, de la tranziţiile nucleare. Totul era cât se poate de vizibil pe cerul nopţii, aşa că DST a trebuit să inventeze o poveste şi a ales descoperirea unei supernove de către sistemul de apărare spaţială. Însă nu ştiau cu ce aveau de-a face.

— Şi?

— Imaginea a dispărut şi totul s-a liniştit; dar apoi, în aceeaşi zonă a spaţiului, s-a observat, vizual, altceva. Era Piatra. În momentul acela, toată lumea ştia că nu avea de-a

face cu un simplu asteroid.

Imaginile de pe ecran au licărit şi s-a auzit un sunet armonios, de clopoţel.

— Ei, iată-l. Joint Space Command a preluat controlul asupra lui Drake şi l-a rotit.

Drake era cel mai puternic telescop orbital. Pe faţa nevăzută a Lunii erau în construcţie instrumente mai mari, dar printre cele aflate în funcţiune nu exista niciunul comparabil cu Drake. Nu avea nicio legătură cu Ministerul Apărării. Din punct de vedere legal, se afla sub jurisdicţia Joint Space Command – cu excepţia momentelor de criză în ceea ce privea securitatea naţională.

Pe ecran, imaginea Pietrei era cu mult mai mare şi peste ea se suprapuneau cifre şi grafice cu informaţii ştiinţifice. Ieşeau în evidenţă mult mai multe detalii – un crater mare într-unul dintre capetele obiectului alungit, cratere mai mici pretutindeni, o dungă ciudată, parcă indicând o latitudine.

— Continuă să arate ca un asteroid, spuse Lanier, cu vocea lipsită de convingere.

— Într-adevăr, încuviinţă Hoffman. Ştii tipul. Un mesosiderit foarte mare. Îi cunoaştem compoziţia. Dar din masă îi lipsesc în jur de patruzeci de procente. DST a confirmat faptul în dimineaţa asta. O secţiune prin centrul acestei bucăţi de rocă seamănă cu o geodă. În spaţiu nu apar geode, Garry. Preşedintele mi-a acceptat deja recomandarea de a se face o serie de cercetări. Asta a fost înainte de alegeri, dar cred că le putem continua sub noua administraţie – indiferent dacă există sau nu o mentalitate de şuetist de bodegă. Ca simplă precauţie, am programat şase zboruri ale vehiculului de transfer orbital, înainte de sfârşitul lunii februarie. Iar eu pariez întotdeauna din timp. Cred c-o s-avem nevoie de o echipă de savanţi şi vreau s-o coordonezi în numele meu. Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere cu Orbicom.

— Dar de ce e secret?

— Ei, Garry, sunt surprinsă.

Îi adresă un zâmbet cald.

— Când sosesc extratereştrii, guvernul păstrează

întotdeauna secretul.

Doi: August 2001,
Aerodromul Podlipki, lângă Moscova

— Tovarăşe maior Mirsky, nu te concentrezi asupra misiunii.

— Costumul meu nu e etanş, tovarăşe colonel Mayakovsky.

— Faptul e irelevant. Poţi să mai rămâi în tanc cincisprezece sau douăzeci de minute.

— Da, tovarăşe colonel.

— Acum fii atent. Trebuie să finalizezi manevra asta. Mirsky clipi ca să-şi îndepărteze picăturile de sudoare care i se prelingeau în ochi, încercând să vadă clar trapa în stil american. În costumul său presurizat, apa urcase deja până la genunchi; o simţea pătrunzându-i prin cusătura de pe şold. N-avea cum să spună cât de abundent era debitul, dar spera că Mayakovsky ştia.

Fusese instruit să introducă bara îndoită în suporturile celor doi senzori. Ca să aibă forţa necesară pentru a o înţepeni, îşi agăţă glezna şi încheietura mâinii drepte de buza circulară a trapei, folosindu-se de anexele în formă de L ale cizmelor şi mănuşii. Apoi, cu stânga – (cum se mai străduiseră să-l descurajeze în şcoala din Kiev, acum dispărută, toţi profesorii lui, cu ideile lor din secolul al nouăsprezecelea; cum încercaseră să-l facă să-şi folosească numai şi numai mâna dreaptă, până când, într-un târziu, în ultimii ani ai adolescenţei sale, apăruse un decret care le acorda oficial iertarea tuturor copiilor stângaci) –, Mirsky lovi bara. Îşi desprinse încheietura mâinii şi gleznele şi se trase înapoi.

Apa îi ajunsese până la talie.

— Tovarăşe colonel…

— Trapa va fi imobilă înainte de a se deschide. Trei

minute.

Mirsky îşi muşcă buza. Îşi roti gâtul în interiorul căştii, să vadă ce făceau colegii lui de echipă. În dreptul celor cinci trape aliniate se aflau oameni – doi bărbaţi şi Yefremova. Unde era Orlov?

Acolo – împingându-şi casca spre spate – Mirsky îl văzu pe Orlov tras către suprafaţa bazinului, fiind ajutat să se mişte în întunericul sumbru de trei scafandri în costume, cu echipament scuba. Suprafaţa, încântătoarea suprafaţă, aer suav şi niciun strop de apă infiltrată. N-o putea simţi. Nivelul îi ajunsese deasupra şoldului.

Trapa începu să se mişte. Auzea mecanismul huruind. Pe urmă se opri, deschisă numai în proporţie de o treime.

— S-a blocat, spuse, uluit.

Era suficient de sigur că exerciţiul avea să se încheie imediat ce trecea prin trapă, iar trapa trebuia să fie asigurată împotriva greşelilor de manevrare, trebuia să se deschidă când o forţai ca la carte, cu ranga. Cuvânt american, tehnologie americană, demnă de încredere, nu?

— Slăbeşte-l. E evident că bara ta nu e poziţionată corect.

— Ba este! insistă Mirsky.

— Tovarăşe maior…

— Da, da!

Lovi din nou bara cu baza palmei acoperite de mănuşa grea. Nu-şi agăţase gleznele şi încheietura mâinii drepte; pluti, îndepărtându-se de trapă, şi pierdu secunde preţioase înfăşurându-şi parâma pe tambur şi trăgându-se înapoi. Agăţare. Lovitură puternică. Desprindere. Niciun rezultat.

Apa până la piept, rece, revărsându-i-se în cască peste etanşarea de la gât când se înclină. Înghiţi din greşeală o gură şi se sufocă. *Aşa*. *Colonelul o să creadă că mă înec* şi-o *să-i fie milă*.

— Zgâlţâie-l, sugeră colonelul.

Mănuşile lui aproape că erau prea groase ca să pătrundă în canalul în care se instalase acum bara, ţinută pe loc de trapa deschisă parţial. Apăsă, cu mânecile reci şi simţind cum degetele încep să-i amorţească. Apăsă încă o dată.

Costumul său îşi pierduse flotabilitatea neutră, începea să se scufunde. Fundul bazinului era la treizeci de metri sub el şi toţi cei trei scafandri îl însoţiseră pe Orlov. Între el şi înec nu se afla nimeni dacă nu reuşea să treacă prin simularea sovietică a trapei prin propriile sale puteri.

Şi dacă nu pleca în clipa aceea... Dar nu îndrăznea. Îşi dorise stelele încă din adolescenţă şi, dacă intra în panică, le pierdea pentru totdeauna. Ţipă în cască şi-şi introduse mănuşa în canal izbind cu putere, şi simţi o durere ascuţită, paralizantă, în susul braţului când i se îndesară degetele între interiorul capacului şi ramă.

Trapa reîncepu să se mişte.

— S-a înţepenit, pur şi simplu, spuse colonelul.

— Mă-nec, fir-ar să fie! ţipă Mirsky.

Îşi agăţă încheieturile mâinilor de buza inelului şi scuipă apa din gură. Aerul din costum intră şi ieşi exact pe deasupra inelului de fixare al căştii şi putu deja să audă zgomotul absorbţiei şi bolboroseala.

De jur împrejurul bazinului se aprinseră proiectoare. Trapele erau suspendate în strălucirea de amiază a apei. Simţi mâini sub braţele sale şi în jurul picioarelor şi îi zări pe ceilalţi trei viitori cosmonauţi conturându-i-se vag în colţurile vizorului aburit. Se îndepărtară de ansamblul trapelor şi îl traseră în sus, tot mai sus, către arhaicul şi primitorul rai al bunicii sale.

Se aşezară la masa lor rezervată, departe de cei două sute de recruţi, şi fură serviţi cu nişte cârnaţi excelenţi, groşi, cu garnitură de hrişcă. Deşi acră şi apoasă, berea era rece şi din belşug, şi aveau portocale şi morcovi şi cotor de varză. Iar ca desert, un castron mare de oţel cu îngheţată proaspătă de vanilie, care le lipsise luni de zile în timpul antrenamentului, plasat în faţa lor de un ofiţer zâmbitor de la popotă.

După cină, Yefremova şi Mirsky se plimbară prin curtea Centrului de Instruire a Cosmonauţilor, cu hidosul său bazin de oţel negru pe jumătate îngropat.

Yefremova venea de la Moscova şi avea ochii uşor oblici,

în stil oriental; Mirsky, din Kiev, ar fi putut fi, la fel de bine, neamţ sau rus. Însă faptul că venea din Kiev avea avantajele sale. Un bărbat fără oraş: era ceva pentru care ruşii îl puteau compătimi, care îi întrista.

Vorbeau foarte puţin. Se credeau îndrăgostiţi, dar asta n-avea importanţă. Yefremova era una dintre cele paisprezece femei incluse în programul Trupelor Spaţiale de Şoc. Ca urmare a feminităţii ei, era încă şi mai ocupată decât bărbaţii. Fusese instruită ca pilot în cadrul Forţelor de Apărare Aeriană şi, înainte de asta, zburase pe bombardiere-şcoală TU 22M şi pe avioane de luptă Sukhoi vechi. El intrase în armată după ce absolvise o facultate de inginerie aerospaţială. Această amânare fusese extrem de norocoasă: în loc să fie primit în armată la optsprezece ani, se calificase pentru obţinerea unei burse de şcolarizare în cadrul Noii Reindustrializări.

La facultatea de inginerie, obţinuse note excelente la ştiinţele politice şi la ştiinţa conducerii, ceea ce îl desemnase imediat ca ocupant al dificilei poziţii de *zampolit* într-o escadrilă de avioane de luptă din Germania de Est, însă apoi îl transferaseră la Forţele de Apărare Spaţială, care nu existau decât de patru ani. Nu auzise niciodată de ele înainte de transfer, dar un asemenea noroc neaşteptat… Îşi dorise întotdeauna să fie cosmonaut.

Tatăl Yefremovei era un birocrat moscovit de rang înalt. Preferase s-o înscrie într-un program sigur de instruire militară în loc s-o lase să-şi dea frâu liber alături de scandaloşii Tineri Huligani ai Moscovei. Ea se dovedise a fi foarte capabilă, foarte inteligentă; avea un viitor promiţător, deşi nu aşa cum se aşteptase tatăl ei.

Veneau din medii despărţite de mai multe lumi şi n-ar fi avut şanse să se-ntâlnească vreodată, şi cu atât mai puţin să înceapă o poveste de dragoste sau să se căsătorească.

— Uite, spuse Yefremova. În seara asta se vede clar.

— Da?

El ştiu imediat despre ce vorbea ea.

— Acolo.

Îşi apropie capul de al lui şi arătă cu degetul mai sus de

albastrul prelung al crepusculului verii, către o mică pată luminoasă de lângă luna plină.

— Vor ajunge acolo înaintea noastră, spuse Yefremova, cu tristeţe. Acum ajung întotdeauna.

— Eşti atât de pesimistă, remarcă Mirsky.

— Mă-ntreb cum o vor numi, zise ea. Cum îi vor spune după ce vor asoliza.

— Nu „Cartoful”, cu siguranţă! chicoti el.

— Nu, se declară ea de acord.

— Într-o bună zi, spuse Mirsky, îngustându-şi ochii ca să vadă mai bine Pata.

— Într-o bună zi ce?

— Poate că va veni un timp când le-o vom lua.

— Visătorule, zise Yefremova.

În următoarea săptămână, o încăpere vidată pentru două persoane de la periferia aerodromului suferi o implozie. Yefremova proba prototipul unui nou costum într-o jumătate a acesteia. Muri pe loc. Toată lumea îşi făcu multe griji în privinţa repercusiunilor politice ale accidentului, dar se dovedi că tatăl ei era rezonabil. Era de preferat să ai în familie un martir decât un huligan.

Mirsky îşi luă o zi liberă neprogramată, împreună cu o sticlă de brandy adusă prin contrabandă din Iugoslavia.

Şi-o petrecu de unul singur, într-un parc din Moscova, şi nici măcar nu deschise sticla.

Un an mai târziu, îşi încheie pregătirea şi fu avansat. Părăsi Podlipki şi stătu două săptămâni în Oraşul Stelelor, unde vizită camera lui Yuri Gagarin, un nou soi de altar pentru oamenii spaţiului cosmic. De acolo fu dus cu avionul într-o bază secretă din Mongolia şi apoi… pe Lună.

Continuă să fie tot timpul cu un ochi pe Cartof. Ştia că într-o bună zi avea s-ajungă acolo, şi nu în postura unui rus trimis în schimb de experienţă la ISCCOM.

O naţiune se putea menţine pe poziţie numai până într-un anumit punct.

Trei: 2004, Ajunul Crăciunului,
Santa Barbara, California

Patricia Luisa Vasquez deschise portiera maşinii ca să elibereze centura de siguranţă. Era nerăbdătoare să intre în casă şi să-nceapă sărbătorirea. Testarea psihologică de la Vanderberg, din ultimele câteva zile, fusese istovitoare.

— Aşteaptă, zise Paul Loper.

ti puse mâna pe braţ, apoi fixă cu privirea bordul maşinii. În difuzoare se auzeau *Anotimpurile* lui Vivaldi.

— Ai tăi nu vor dori să afle…

— Nu-ţi face griji, zise ea, dându-şi pe spate o şuviţă din părul castaniu-închis, aproape negru.

Partea de jos a feţei rotunde îi era scăldată în lumina portocalie a unui felinar, cu pielea de un măsliniu-deschis lucind. Se uită la Paul cu solicitudine, prinzându-şi părul în două cozi împletite, despărţite de cărarea din mijloc. Privirea intensă din ochii ei nepământeni aducea aminte de privirea unei pisici înainte de salt.

— Vor fi încântaţi, spuse ea, punându-şi o mână pe umărul lui şi mângâindu-i obrazul. Dintre toţi prietenii pe care i-am prezentat vreodată acasă, eşti primul care nu e de origine engleză.

— Mă refeream la faptul că locuim împreună.

— Ceea ce nu ştiu n-are cum să le facă rău.

— Mă simt oarecum stânjenit. Spui mereu că părinţii tăi sunt de modă veche.

— N-am vrut decât să-i cunoşti şi să-ţi arăt casa mea.

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

— Ascultă, cu noutăţile pe care le am în seara asta, n-o să-şi facă nimeni griji pentru fecioria mea. Dacă-ntreabă mama cât de serioşi suntem, te las pe tine să răspunzi.

Paul se strâmbă.

— Grozav.

Patricia îi trase palma spre ea, şi-o lipi de buze şi scoase un sunet nepoliticos, apoi deschise portiera.

— Aşteaptă.
— Ce mai e?
— Eu nu… adică, ştii că te iubesc.
— Paul…
— Doar că…
— Vino înăuntru să-mi cunoşti familia. O să te linişteşti. Şi nu-ţi face griji.
Încuie portiera şi deschise portbagajul, de unde scoase toate articolele de băcănie. O porni pe aleea din faţă cărând o cutie în braţe, iar aburii respiraţiei ei se răspândeau în aerul rece al nopţii. Îşi şterse picioarele pe rogojina din faţa treptei, deschise larg uşa cu plasă contra ţânţarilor, o opri cu cotul şi strigă:
— Mamă! Sunt eu. Şi l-am adus şi pe Paul.
Rita Vasquez luă cutia din braţele fiicei sale şi o aşeză pe masa din bucătărie. La patruzeci şi cinci de ani, Rita nu era decât uşor plinuţă, dar hainele ei intrau invariabil în conflict până şi cu rudimentarul simţ al modei de care dădea dovadă Patricia.
— Ce e aici? Un cadou? întrebă Rita.
Întinse braţele şi o îmbrăţişă pe Patricia.
— Mamă, de unde-ai luat costumul ăsta de poliester? N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.
— L-am găsit în garaj, împachetat şi pus deoparte. Mi l-a cumpărat tatăl tău, înainte de a te naşte tu. Dar unde e Paul?
— Aduce încă două cutii.
Patricia îşi scoase haina şi savură aromele de turte de mălai cu carne, care fierbeau învelite în foi de porumb, de şuncă prăjită şi de plăcintă de cartofi dulci.
— Miroase ca acasă, zise ea, şi Rita radie.
În camera de zi, pomul de aluminiu era încă golaş – împodobirea lui în Ajunul Crăciunului era o tradiţie de familie – şi flăcările ieşeau vesele din arzătorul în formă de buştean din cămin. Se refamiliariză cu strugurii şi frunzele de ipsos de sub cornişă şi cu bârnele groase de lemn de sub tavan. Zâmbi. Se născuse în casa aceea. Oriunde ar fi plecat, oricât de departe, avea să rămână căminul ei.

— Unde sunt Julia şi Robert?

— Robert staţionează în Omaha, răspunse Rita, din bucătărie. Nu pot ajunge anul ăsta. Poate că vor pleca de-acolo în martie.

— Oh! făcu Patricia, dezamăgită.

Se întoarse în bucătărie.

— Tata unde e?

— Se uită la televizor.

Paul apăru în uşa bucătăriei, încărcat din greu. Patricia îi luă una dintre cutii şi o aşeză pe podea, lângă frigider, ca să fie golită.

— Noi aşteptam o armată, aşa că am adus o mulţime de lucruri, spuse ea.

Rita se uită la şirurile de alimente şi clătină din cap.

— Se vor mânca. Îi aşteptăm pe domnul şi doamna Ortiz, vecinii de alături, şi pe vărul Enrique, cu noua lui soţie. Aşadar, el e Paul?

— Da.

Rita îl îmbrăţişă, şi braţele ei abia reuşiră să-l cuprindă. Îl luă de ambele mâini şi se îndepărtă, studiindu-l. El zâmbi. Înaltul şi zveltul Paul, cu părul lui castaniu şi cu pielea de culoare deschisă, părând să fie de origine engleză într-o mai mare măsură decât ceilalţi. Şi totuşi, Rita zâmbi în timp ce stăteau de vorbă. Paul reuşi să-şi reţină propriul zâmbet.

Patricia străbătu coridorul şi intră în camera retrasă unde trebuia să se afle tatăl ei, uitându-se la televizor. Nu fuseseră niciodată bogaţi, şi aparatul era un model vechi de douăzeci şi cinci de ani care emitea un curcubeu spectral ori de câte ori recepţiona o emisie tridimensională.

— Papa? spuse ea, cu voce scăzută, furişându-se în spatele lui prin semiîntuneric.

— Patty!

Ramon Vasquez se uită pe lângă perna de pe spătarul fotoliului său, cu un zâmbet larg sub mustaţa căruntă. Cu trei ani în urmă, un atac cerebral îl lăsase pe jumătate paralizat şi nici măcar o intervenţie chirurgicală nu-l ajutase să-şi revină pe deplin. Patricia se aşeză pe divan.

— L-am adus pe Paul acasă, cu mine, spuse ea. Îmi pare rău că Julia nu poate fi aici de data asta.

— Şi mie. Dar astea sunt forţele aeriene.

Forţele aeriene din care Ramon făcuse parte, vreme de douăzeci de ani, până în 1996, anul pensionării sale. Şi îi prinseseră în mreje toată familia, cu excepţia Patriciei. Julia îl cunoscuse pe Robert cu şase ani în urmă, la o petrecere de la Baza March a Forţelor Aeriene.

— Am ceva să-ţi spun, tată.

— Da? Ce anume?

Oare vorbea mai bine decât ultima dată când discutaseră? Se părea că da. Patricia spera că da.

Rita o strigă din bucătărie.

— Fata mea! Vino să ne-ajuţi pe mine şi pe Paul să dăm deoparte toate lucrurile astea.

— La ce te uiţi? întrebă Patricia, neîndurându-se să plece.

— La ştiri.

Un comentator – şi dublura lui spectrală mult mai puţin impresionantă – făcea cunoscută povestea Pietrei. Patricia zăbovi, deşi mama sa o chemă încă o dată.

— Pe măsură ce pe Piatră e trimis din ce în ce mai mult personal, cetăţenii şi grupările ştiinţifice cer un forum deschis. Astăzi, în cel de-al patrulea an al cercetărilor comune NATO – Eurospace, mantia care înfăşoară Piatra e mai impenetrabilă ca niciodată şi…

Aşa că, la urma urmelor, n-aveau niciun fel de ştiri.

— … participanţii din Rusia sunt cel mai puţin încântaţi de impunerea secretului. Între timp, protestatarii de la Societatea Planetară, de la Societatea L-5, de la Prieteni pentru Relaţii Interstelare şi de la alte grupuri s-au adunat în jurul Casei Albe şi în jurul aşa-numitului Cub Albastru din Sunnyvale, California, demonstrând împotriva implicării armatei şi pretinzând că majoritatea descoperirilor importante de pe Piatră le sunt ascunse.

Pe ecran apăru un bărbat tânăr, cu înfăţişare serioasă, trăsături bine conturate şi un aer conservator. Se postă în faţa Casei Albe şi-şi începu discursul însoţindu-l cu gesturi exagerate.

— Ştim că e un artefact extraterestru şi ştim că în interiorul lui sunt şapte compartimente – uriaşe. Nu le-am creat noi. Există oraşe – oraşe părăsite – în toate aceste încăperi, cu excepţia celei de-a şaptea. Iar acolo se află ceva incredibil, ceva inimaginabil.

— Ce credeţi că este? întrebă intervievatorul.

Protestatarul îşi aruncă braţele în aer.

— Suntem de părere că ar trebui să li se spună tuturor. Indiferent ce s-ar afla înăuntru. Contribuabilii au dreptul s-o ştie.

Comentatorul adăugă că purtătorii de cuvânt ai NASA şi ai Joint Space Command nu doreau să facă niciun comentariu.

Patricia oftă şi-şi puse mâinile pe spatele lui Ramon, masându-i muşchii cu mişcări automate.

Paul o privi cu atenţie în timpul cinei, aşteptând ca ea să găsească momentul potrivit, dar asta nu se întâmplă. Se simţea stânjenită de prezenţa prietenilor şi a vecinilor. Era vorba despre ceva pe care nu trebuiau să-l ştie decât rudele ei foarte apropiate, şi nici măcar lor nu le putea povesti atât de multe cum ar fi vrut.

Rita şi Ramon păreau să-l accepte pe Paul. Era un avantaj.

În cele din urmă aveau să afle despre aranjamentul legat de locuinţă, dacă nu cumva deduseseră deja cum stăteau lucrurile; că Patricia şi Paul erau mai mult decât nişte cunoştinţe care-şi dădeau întâlnire, că îşi duceau viaţa împreună în acel mod întâmplător specific dormitoarelor mixte.

Atât de multe secrete, atâta discreţie. Poate că n-aveau să fie atât de şocaţi cum se aştepta – îşi dorea? – ea să fie. Gândul că părinţii ei ar fi putut s-o vadă ca pe o fiinţă matură, aptă de sex, era oarecum tulburător. În această privinţă, nu era nici pe departe la fel de deschisă ca majoritatea prietenelor şi cunoştinţelor ei.

Până la urmă, ea şi Paul aveau să se căsătorească, nu se îndoia de asta. Dar erau tineri, iar Paul n-avea s-o ceară înainte de a simţi că putea să asigure întreţinerea

amândurora. Sau până când îl convingea că o putea asigura ea – dar, chiar şi cu doctoratul, era puţin probabil să reuşească mulţi ani de-acum înainte.

Bineînţeles că nu punea la socoteală plata pe care avea s-o obţină de la grupul lui Judith Hoffman. Banii aceia aveau să intre, până la reîntoarcerea ei, într-un cont de securitate.

După ce, vasele odată spălate, toată lumea se adunase în jurul pomului, începând să-l împodobească, Patricia îi făcu semn mamei sale că aveau de vorbit în bucătărie.

— Şi adu-l pe Papa.

Rita îl ajută pe Ramon să se deplaseze pe cârjele lui de aluminiu şi se aşezară în jurul mesei de lemn pline de zgârieturi şi de urme de lovituri, aflată în familie de cel puţin şaizeci de ani.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Patricia.

— Oh, *madre de Dios!* exclamă Rita, încleştându-şi mâinile şi zâmbind extaziată.

— Nu, mamă, nu e despre mine şi Paul, zise ea.

Faţa mamei ei se crispă, apoi se relaxă.

— Atunci ce e?

— Săptămâna trecută am primit un telefon la şcoală, răspunse Patricia. Nu vă pot spune totul, dar o să fiu plecată timp de două luni, sau chiar mai mult. Paul ştie, dar nu-i pot spune nici lui mai mult decât v-am spus vouă.

Paul intră în bucătărie prin uşile batante.

— Cine ţi-a telefonat? întrebă Ramon.

— Judith Hoffman.

— Cine-i asta? se interesă Rita.

— Femeia de la televizor? întrebă Ramon.

Patricia dădu din cap.

— Se numără printre consilierii Preşedintelui. Vrea să lucrez ceva împreună cu ei, şi asta e tot ce pot să vă spun.

— De ce te vor tocmai pe tine? întrebă Rita.

— Cred că vor să le construiască o maşină a timpului, zise Paul.

Până atunci, Patricia se înfuriase ori de câte ori spusese aşa ceva, dar de data asta se mulţumi să-l ignore cu o ridicare din umeri.

Nu se putea aştepta din partea lui să-i înţeleagă munca. Puţini o făceau – şi, cu siguranţă, nu părinţii şi prietenii ei.

— Paul mai are şi alte teorii nebuneşti, spuse ea. Dar buzele mele sunt pecetluite.

— Ca prinse-n cleşte, adăugă Paul. De vreo câteva zile, e foarte greu de trăit cu ea.

— Fiindcă încerci întruna să mă faci să vorbesc!

Patricia oftă zgomotos – în ultima vreme o făcea foarte des – şi se uită la tavanul de culoare crem, apoi se întoarse către tatăl ei.

— O să fie foarte interesant. Nimeni n-o să poată ajunge direct la mine. Îmi puteţi trimite corespondenţa la adresa asta.

Trase agenda telefonică de-a latul mesei şi scrise adresa unui oficiu poştal al armatei.

— E important pentru tine? o întrebă Rita.

— Bineînţeles că e, răspunse Ramon.

Dar Patricia nu ştia. Părea o nebunie, chiar şi în clipa aceea.

După plecarea oaspeţilor, îl luă pe Paul într-un tur nocturn al cartierului. Merseră o jumătate de oră în tăcere, trecând de la strălucirea unui felinar la a altuia.

— O să mă-ntorc, ştii, zise ea în cele din urmă.

— Ştiu.

— Trebuia să-ţi arăt casa mea, fiindcă e foarte importantă pentru mine. Rita, Ramon, casa.

— Da, spuse Paul.

— Cred că fără ea aş fi pierdută. Petrec atât de mult timp în propria minte, iar ceea ce fac acolo e atât de diferit… atât de bizar pentru majoritatea oamenilor. Dacă n-aş avea un punct central, un loc unde să revin, aş fi pierdută.

— Înţeleg, răspunse Paul. E un cămin foarte plăcut. Ca şi părinţii tăi.

Ea îl opri şi se uitară unul la altul, faţă în faţă, ţinându-se de mâini cu braţele întinse.

— Mă bucur, spuse.

— Vreau să-mi construiesc un cămin împreună cu tine, zise el. Un alt punct central, în care să ne-ntoarcem

amândoi.

Ea îl privea cu atâta intensitate, încât părea gata să sară la el.

— Ochi de pisică, zâmbi larg Paul.

Se întoarseră închizând cercul şi se sărutară pe veranda din faţă înainte de a intra să li se alăture părinţilor ei pentru o cafea şi o cacao cu scorţişoară.

— Un ultim popas, spuse ea, pe când se pregăteau să se urce în maşină ca să se întoarcă la Caltech.

O porni pe coridor, în direcţia băii, trecând pe lângă fotografiile de la festivitatea de absolvire şi pe lângă pagina înrămată ce conţinea cuprinsul acelui număr din *The Physical Review* în care-i apăruse prima lucrare. Se opri în faţa ei şi o fixă cu privirea. Inima păru să i se oprească brusc, pentru o clipă, lăsându-i un gol în piept şi o scurtă şi aproape plăcută senzaţie de cădere, de leşin, pentru a reveni apoi la normal.

O mai simţise şi înainte. Nu era nimic serios, doar un suflu rece în mijlocul pieptului, de fiecare dată când accepta cu adevărat ideea plecării în locul unde se ducea.

Patru: 1174, Anul Călătoriei 5,
Nader, oraşul Axis

Ministrul Prezidant al oraşului Axis, Ilyin Taur Ingle, stătea în picioare, în bula largă de observaţie, străbătând lumina albăstruie a oraşului cu privirea concentrată în lungul Căii, asupra benzilor de circulaţie strălucitoare datorită traficului neîntrerupt dintre porţi. În spatele lui se aflau cele două spectre repartizate şi reprezentantul corporal al Nexului Hexamonului.

— Îl cunoşti bine pe Olmy, ser Franco? întrebă Ministrul Prezidant, folosind limbajul grafic.

— Nu, ser Ingle, nu-l cunosc, răspunse reprezentantul

corporal, deşi, prin reputaţie, e celebru în Nex.

— Trei încarnări, cu una mai mult decât permite legea, datorită muncii sale extraordinare. Olmy se numără printre cei mai bătrâni cetăţeni ai noştri încă în formă corporală, zise ministrul. O personalitate enigmatică. Dacă n-ar fi fost util pentru Nex, şi-ar fi pierdut de mult majoritatea drepturilor şi s-ar fi retras în Memoria Oraşului.

Ministrul Prezidant dădu instrucţiuni unui pulverizator, care-şi eliberă talsitul de un gen aparte. Ceaţa umplu o zonă cubică, înconjurată de câmpuri de tracţiune cu o uşoară strălucire purpurie. Ingle pătrunse în interiorul câmpului şi respiră adânc.

Spectrele nu se mişcaseră, imaginile lor rămânând neclintite până în momentul unei solicitări, vizibile numai ca să indice că personalităţile lor din Memoria Oraşului erau acordate cu încăperea, ascultând şi privind.

— Cred că e el însuşi de formaţie naderită, spuse asistentul corporal.

— Da, aşa e, zise ministrul, dând aprobator din cap. Dar slujeşte Hexamonul indiferent cine s-ar afla la putere şi n-am niciun dubiu în privinţa loialităţii sale. Un bărbat cu totul ieşit din comun. Dur, în vechiul sens al cuvântului – un om care a trăit cunoscând schimbări importante şi o mare suferinţă. Am pus să fie rechemat din unu punct trei ex nouă. Supervizează pregătirile noastre pentru preîntâmpinarea ofensivei jarţilor. Dar ne poate fi de mai mare folos aici. El e cel care trebuie trimis acum. Axis Nader nu poate să nu-l accepte sau să ne acuze pe noi de atribuire partizană a misiunii; rapoartele lui pentru ei sunt întotdeauna detaliate şi exacte. Informează-l pe Preşedinte că acceptăm misiunea şi că îl trimitem pe Olmy.

— Da, ser Ingle.

— Cred că spectrele şi-au primit acum răspunsurile, nu?

— Noi ascultăm, spuse un spectru.

Celălalt nu se clinti.

— Perfect. Acum o să mă-ntâlnesc cu ser Olmy.

Spectrele păliră şi repcorporul[3] Franco plecă, ducându-şi

---

[3] Repcorpor este prescurtarea expresiei “Reprezentant

degetele la colanul de metal răsucit din jurul gâtului ca să-şi plaseze deasupra umărului stâng un steag, ca indiciu al misiunii sale oficiale.

Ministrul Prezidant închise câmpurile de tracţiune şi camera deveni ceţoasă, umplându-se cu mai mult talsit. Când intră Olmy, mirosul era tulburător, înţepător ca al vinului vechi.

Se apropie de ministru în tăcere, nedorind să-i întrerupă reveria.

— Înaintează, ser Olmy, spuse ministrul.

Se răsuci în vreme ce Olmy urca treptele către platforma bulei.

— Azi pari în formă.

— La fel ca dumneavoastră, ser.

— Bărbaţii. Soţia mea a făcut o ultimă mutare minunată în jocul uitării. A îndepărtat o mare parte din neplăcerea celui de al douăzecilea an al meu. N-a fost un an bun, iar pierderea a reprezentat o uşurare.

— Excelent, ser.

— Când o să te-nsori, Olmy?

— Când o să găsesc femeia care mă poate scăpa de anul al douăzeci şi unulea din prima încarnare.

Ministrul râse cu poftă.

— Am auzit că în Axis Nader menţii o relaţie excelentă cu o avocată… Cum se numeşte?

— Suli Ram Kikura.

— Da, fireşte… E activă, netezeşte lucrurile între Nex şi capetele înfierbântate din gruparea Korzenowski, nu-i aşa?

— Da. Vorbim rar despre asta.

Ministrul inspiră scurt, căpătă un aer îngrijorat şi se uită în jos, la platformă.

— Ei, atunci, e în ordine. Am o misiune dificilă pentru tine.

— E bucuria mea să slujesc Hexamonul.

— Poate nu şi de data asta. Nu e vorba de o simplă investigaţie a comerţului ilegal de la porţi. La fiecare câţiva ani, trimitem pe cineva înapoi, pe Thistledown, să-i verifice

---

corporal”.

stabilitatea. Însă acum avem două motive s-o facem. Thistledown a fost reocupat.

— A traversat cineva Teritoriile Interzise?

— Nu. Cu mult mai derutant. Sentinele noastre de la prima barieră n-au fost deranjate cu nimic. După toate aparenţele, ocupanţii au intrat pe Thistledown din afară; şi, poate şi mai uluitor, sunt oameni. N-au pătruns cu forţe mari, dar sunt organizaţi. N-are rost să facem speculaţii în privinţa locului de unde a venit; informaţiile sunt prea echivoce. Vei fi investit cu autoritate, fireşte, şi vei primi mijloacele de transport necesare. Ser Algoli îţi va aduce la cunoştinţă celelalte cerinţe. E limpede?

Olmy dădu din cap.

— Ser.

— Bine.

Ministrul se sprijini de balustradă şi se uită la suprafaţa aflată cu douăzeci de kilometri mai jos. În jurul mai multor benzi se învârtejea o furtună de lumini.

— S-ar părea că la poartă avem un blocaj. Ah, ăsta e anotimpul grijilor. Luna Omului Bun.

Se întoarse spre Olmy.

— Noroc. Sau, cum spun Bătrânii: Steaua, Soarta şi Pneuma să-ţi fie favorabile.

— Mulţumesc, ser.

Coborî de pe platformă şi părăsi încăperea, luând ascensorul în susul pilonului lung şi subţire, spre Oraşul Central, unde îşi puse la punct afacerile, în vederea unei absenţe prelungite.

Misiunea reprezenta un privilegiu. Reîntoarcerea pe Thistledown era interzisă, în orice scop neesenţial pentru Nex. Olmy nu mai fusese acolo de mai bine de patru sute de ani.

Pe de altă parte, bineînţeles că ar fi putut fi o misiune foarte periculoasă – mai ales cu informaţii atât de echivoce. Putea ajuta la asigurarea succesului luând cu sine un frant.

Dacă în Thistledown erau oameni, şi dacă nu erau dezertori din oraş – cea mai plauzibilă explicaţie –, atunci de unde veneau?

O situaţie mult prea constrictivă şi prea ambiguă ca să se simtă în largul lui.

CAPITOLUL UNU

——————————————————

aprilie 2005

În prima parte a drumului, Patricia Vasquez privise conturul mânjit de nori al Pământului pe un monitor din cabina de pasageri a navetei dotate cu un compartiment lung pentru mărfuri. Înainte de propriul ei transfer, camerele de luat vederi montate în aceasta din urmă îi arătaseră macarale mari, teleghidate, care manevrau încărcătura imensă, scoţând-o din navetă şi plasând-o în braţele VTO-urilor – vehiculele de transfer orbital – în aşteptare, de parcă doi păianjeni ar fi încheiat o tranzacţie având ca obiect o muscă înfăşurată într-un cocon. Operaţiunea durase o oră şi fascinaţia ei lentă o distrăsese de la alte gânduri despre situaţia în care se afla.

Când veni rândul ei şi intră în bula pentru pasageri ca într-un veşmânt, ca să fie astfel călăuzită pe traseul de zece metri până la sasul VTO-ului, se strădui din greu să-şi păstreze înfăţişarea calmă. Bula era confecţionată din plastic transparent, aşa că nu suferea de claustrofobie – de fapt, i se întâmpla aproape contrariul. Simţea imensitatea întunecimii de dincolo de nava spaţială, deşi nu putea să vadă stelele. Erau copleşite de strălucirea pământului şi de suprafeţele apropiate şi puternic luminate ale VTO-ului, un tren alcătuit dintr-o serie de cisterne, sfere şi prisme înfăşurate într-o reţea de grinzi din aluminiu.

Cei trei bărbaţi şi două femei din echipaj o întâmpinară cu căldură în tunelul îngust în care „ecloză” şi o conduseră către un scaun aflat chiar în spatele celor rezervate pentru ei înşişi. Din acel punct de observaţie avantajos i se oferea o privelişte clară, directă, zărea strălucirea uniformă a stelelor ca nişte vârfuri de ace.

Înfruntat astfel, fără separarea confortabilă oferită de rama unui monitor, spaţiul părea să se extindă într-o

încâlceală de coridoare infinite, pline de harababura aştrilor. Avea impresia că l-ar fi putut străbate pe oricare dintre ele, pierzându-se în perspectiva modificată.

Continua să poarte combinezonul negru de zbor pe care-l primise în Florida, cu numai şase ore înainte. Se simţea murdară. Cu toate că şi-l strânsese într-un coc, din păr îi scăpau şuviţe enervante. Îşi putea mirosi propria nervozitate.

Echipajul plutea în jurul ei, făcând ultimele modificări, introducând date în tablete electronice şi în computere. Le studie costumele colorate – femeile erau în roşu şi albastru, bărbaţii în verde, negru şi cenuşiu – şi se întrebă, într-o doară, cum erau ierarhizaţi şi care era şeful. Totul părea de o eficienţă lipsită de eforturi, iar în vorbe şi în comportament nu se întrevedea nicio deferenţă, de parcă ar fi fost civili. Dar nu erau.

VTO-ul era înregistrat ca vehicul militar fără armament, încadrat în restricţiile impuse după Moartea Mică. Era unul dintre zecile de vehicule construite pe orbita Pământului după apariţia Pietrei şi se deosebea esenţial de cele din dotarea Platformelor Defensive Orbitale ale Forţelor Spaţiale Unite. Era mai mare şi putea călători pe distanţe mult mai lungi; conform tratatelor, nu avea permisiunea să transporte mărfuri către aceste platforme.

— Plecăm peste trei minute, spuse copilotul navetei, o femeie blondă, căreia Patricia îi uitase deja numele. Îi puse mâna pe umăr şi zâmbi. Pentru vreo jumătate de oră o să fim prinşi într-o activitate febrilă. Dacă vrei să bei ceva sau trebuie să foloseşti toaleta, acum e momentul potrivit.

Patricia clătină din cap şi îi întoarse zâmbetul.

— Mă simt excelent.

— Bine. Virgină?

Patricia se holbă la ea.

— Adică, la primul zbor, o lămuri cealaltă femeie.

Patricia îşi aduse aminte cum o chema – Rita, ca pe mama ei.

— Bineînţeles, îi răspunse. Altminteri aş sta aici purtându-mă ca o vacă la abator?

Blonda râse. Pilotul – James sau Jack, cu ochi verzi, frumoşi – se uită la ea peste umăr, cu capul încadrat între centura şi sabia lui Orion.

— Relaxează-te, Patricia, spuse el.

Atât de calm. Se simţea aproape intimidată de siguranţa lor profesională. Erau oameni ai spaţiului, trimişi iniţial pe platformele orbitale din vecinătatea Pământului şi lucrând acum pe traseele dintre acesta, Lună şi Piatră. Ea nu era decât o tânără cu studiile de curând încheiate, iar înainte de a pleca în Florida ca să se-mbarce pe naveta lansată din Centrul Spaţial Kennedy, nu mai ieşise niciodată în viaţa ei din statul California.

Se întrebă ce făceau în clipa aceea tatăl şi mama ei, stând acasă, în Santa Barbara. Unde-şi închipuiau că se afla fiica lor? Le spusese la revedere cu doar o săptămână în urmă. Stomacul încă îi fremăta la amintirea ultimelor câteva clipe alături de Paul. Scrisorile lui aveau să ajungă la ea, trimiterea lor mai departe, prin intermediul oficiului poştal al armatei, era garantată. Dar ce putea să-i spună în mesajele de răspuns? Foarte probabil că nimic. Şi timpul petrecut de ea în spaţiu fusese estimat la cel puţin două luni.

Ascultă murmurul şi torsul mecanismelor VTO-ului. Auzi pompele de combustibil, zgomote misterioase, clipociri, de parcă în spatele cabinei pasagerilor s-ar fi spart bule mari de apă, apoi ţiuiturile ascuţite ale motoarelor de altitudine care îndepărtau nava de navetă.

Începură să se rotească, avându-şi axa undeva, în mijlocul coconului cu mărfuri, fixată acolo unde s-ar fi aflat altminteri un rezervor hexagonal cu combustibil de rezervă. VTO înaintă cu o smucitură, primind impulsul dat de aprinderea primului motor. Blonda, încă neinstalată la locul ei, ateriză în picioare, izbită de peretele din spate; îşi îndoi genunchii în timpul impactului şi-şi finaliză evoluţia ajungând la computer.

Pe urmă toată lumea îşi încheie centurile de siguranţă.

A doua aprindere avu loc cincisprezece minute mai târziu. Patricia închise ochii, se cuibări în fotoliu şi îşi reluă

lucrul la o problemă pe care o lăsase deoparte cu mai bine de două săptămâni în urmă. În primele etape ale muncii sale, n-avea niciodată nevoie de hârtie. În clipa aceea, caracterele Fraktur defilară prin faţa ei, separate de semne din propriul ei sistem de notaţii, inventat când avea zece ani. Nu avea muzică – de obicei lucra ascultând Vivaldi sau Mozart – dar se cufundă oricum într-o mare de abstracţiuni. Mâna i se îndreptă spre pachetul de monede muzicale şi spre echipamentul stereo ataşat la mica geantă cu bunurile ei personale.

Deschise ochii câteva minute mai târziu. Toţi erau aşezaţi la locurile lor, urmărind cu mare atenţie panourile cu aparate de măsură. Încercă să aţipească. Înainte de a o fura somnul, prin minte în trecu iarăşi, scurt, Marea Întrebare: De ce fusese aleasă tocmai ea, dintr-o listă de matematicieni probabil lungă de câţiva kilometri? Câştigase un premiu Fields, fapt care nu părea un motiv suficient; existau matematicieni cu mai multă experienţă, care ocupau poziţii mai importante. Hoffman nu-i oferise de fapt nicio explicaţie.

— O să mergi pe Piatră. Tot ce trebuie să ştii se găseşte acolo, sus şi e secret, aşa că nu mi-e permis să-ţi ofer documentaţie câtă vreme te afli pe Pământ. O să ai de făcut al naibii de multe studii. Şi sunt sigură că, pentru o minte ca a ta, vor reprezenta o distracţie extraordinară.

Din câte ştia Patricia, lucrurile în care excela nu aveau oricum nicio utilitate practică, şi ea prefera să fie aşa.

Nu se îndoia de aptitudinile sale. Dar faptul că o solicitaseră – că ar fi fost posibil să le fie necesare cunoştinţele despre ceea ce numise ea, în teza de doctorat, *Liniile Geodezice Curbe non-gravitaţionale ale structurilor de referinţă n-Spaţiale*: *O Abordare a Vizualizării Superspaţiului şi a Grupărilor de Probabilităţi* – o nelinişte încă şi mai mult.

Cu şase ani în urmă, un profesor de matematică de la Stanford îi spusese că singurele fiinţe care aveau să-i aprecieze vreodată în totalitate munca erau zeii sau extratereştrii.

În întuneric, îndepărtându-se somnoroasă de zgomotele VTO-ului şi de senzaţia de apăsare a stomacului care dădea să se ridice întruna, se gândi la Piatră. Guvernele implicate nu descurajau speculaţiile, dar nu ofereau niciun fel de combustibil pentru întreţinerea focurilor.

Ruşii, admişi pe Piatră numai de un an, făceau aluzii sumbre la ceea ce văzuseră cercetătorii lor.

Astronomii amatori – şi câţiva profesionişti civili care nu fuseseră vizitaţi de agenţi guvernamentali – atrăseseră atenţia asupra a trei benzi latitudinale şi a adânciturilor stranii de la fiecare pol, de parcă Piatra ar fi fost prelucrată pe un strung.

Ca urmare, toată lumea ştia că era vorba de o noutate senzaţională, poate cea mai importantă din toate timpurile.

Aşa că nu era nicidecum incredibil că Paul, punând cap la cap câteva fapte stranii, îi spusese că, după părerea lui, ea pleca pe Piatră.

— Eşti, pur şi simplu, o minte prea formidabilă ca să te duci oriunde altundeva, concluzionase el.

Zei şi extratereştri. Cu toate astea, reuşi să adoarmă.

Când se trezi, întrezări pentru o clipă Piatra când vehiculul pivotă, începându-şi manevrele de andocare. Semăna foarte bine cu fotografiile pe care le văzuse de multe ori publicate în ziare şi reviste – de forma unui bob de fasole, cu lăţimea în zona de mijloc cam cât o treime din lungime, cu foarte multe cratere în afara benzilor netede, create artificial, prin excavare. Nouăzeci şi unu de kilometri în diametru în zona cea mai groasă, două sute nouăzeci şi doi de kilometri lungime. Piatră şi nichel şi fier, dar lucrurile nu erau nici pe departe atât de simple.

— Ne îndreptăm spre axa polului sud, spuse blonda, rotindu-se şi aplecându-se în scaun, ca să se uite în spate, la Vasquez. O scurtă informare, dacă nu ţi-au spus deja. Orbul călăuzind alt orb, draga mea.

Aruncă o privire plină de înţelesuri către colegii ei din echipaj. Mai întâi, câteva realităţi şi cifre, importante pentru nişte simpli navigatori. Observă că Piatra se roteşte în jurul axei sale mari. Până aici, nimic surprinzător, toată lumea

ştie asta. Dar face o rotaţie la fiecare şapte minute sau cam aşa ceva…

— La fiecare şase virgulă opt sute douăzeci şi patru de minute, o corectă James sau Jack.

— Ceea ce înseamnă, continuă netulburată blonda, că orice obiect nefixat de pe suprafaţa exterioară va zbura, îndepărtându-se cu o viteză bunicică, aşa că nu putem acosta acolo. Va trebui să pătrundem pe la pol.

— Înăuntru e ceva? întrebă Patricia.

— O mulţime de lucruri, dacă păstrează totul – şi pe toată lumea – tot ce-am adus noi în ultimii câţiva ani, răspunse James sau Jack.

— Albedoul Pietrei se potriveşte cu al oricărui asteroid silicios. După toate aparenţele, asta a şi fost cândva. Uite, acum suntem la polul sud, zise Rita.

În mijlocul unui crater polar imens exista o adâncitură – destul de minusculă, dacă apreciai lucrurile la scara Pietrei, cu o adâncime care nu depăşea un kilometru şi cu o lăţime de trei sau patru.

Rotaţia Pietrei era uşor de perceput. În timp ce VTO-ul îşi ajusta cursul pentru a se potrivi cu al ei, apropiindu-se apoi de ea pe direcţia axei, craterul se mări, dezvăluindu-şi tot mai multe detalii. Patricia îşi dădu seama, aproape fără niciun fel de surprindere, că podeaua era marcată cu hexagoane puţin adânci, ca un fagure de miere.

În centrul adânciturii se vedea o pată neagră rotundă, de vreo sută de metri în diametru. O gaură. O intrare. Se contura, mărindu-se din ce în ce mai mult, dar culoarea ei neagră nu-şi pierdea câtuşi de puţin intensitatea.

VTO-ul se strecură prin gaură.

— Trebuie să ne menţinem poziţia în jur de cinci minute, până ce aduc ei docul rotativ la viteza necesară, explică James sau Jack.

— Noi am făcut toate astea? întrebă Patricia, cu voce ezitantă. În numai cinci ani?

— Nu, draga mea, răspunse blonda. Erau deja aici, sunt sigură c-ai auzit că Piatra e goală la interior şi împărţită în şapte compartimente. Avem aici un număr de personal

satisfăcător şi mii de tone de echipament, făcând Dumnezeu ştie ce şi descoperind lucruri pe care noi am da orice să le vedem, crede-mă. Dar cunoştinţele noastre se opresc aici, şi am fost instruiţi să nu lansăm zvonuri. Tu n-o să ai nevoie de ele.

— În ultimele şapte minute am urmărit un semnal de andocare, zise James sau Jack. Contactul verbal poate urma în orice clipă.

Staţia radio emise un sunet armonios, de clopoţel.

— VTO trei-şapte, spuse o voce de tenor. Avem un prim doc în rotaţie. Înaintaţi către punctul destinaţie cu un metru pe secundă.

Rita apăsă pe un comutator şi proiectoarele vehiculului se aprinseră, iluminând parţial interiorul unui cilindru gri, care făcea nava să pară foarte mică. În faţa lor apărură patru şiruri de lumini, oscilând lent înainte şi înapoi, pe măsură ce docul rotitor îşi ajusta viteza.

— Acolo mergem.

VTO-ul avansa încet.

Patricia dădu din cap şi-şi încleştă mâinile în poală. Impactul fu aproape imperceptibil în timp ce motoarele vehiculului ţiuiau, oprindu-i în tunel. În partea din faţă a navei se deschise o trapă şi trei oameni în costume spaţiale îşi făcură apariţia plutind şi cărând cabluri. Îşi folosiră propulsoarele costumelor ca să zboare în jurul VTO-ul şi să-l ancoreze.

Sunteţi fixaţi, VTO trei-şapte, anunţă vocea din staţia radio, câteva minute mai târziu. Bun venit pe Piatră.

— Mulţumim, răspunse James sau Jack. Avem o încărcătură voluminoasă în magazie şi marfă valoroasă în faţă. Trataţi-le cu delicateţe.

— De import sau autohtonă?

— Autohtonă. Cea mai bună recoltă din California.

Patricia nu ştia dacă vorbeau despre ea sau despre un transport de vin. Era prea nervoasă ca să-ntrebe.

— Am înţeles.

— Ne mai poţi dezvălui vreun mister, îndrumătorule? întrebă blonda.

— Oamenii mei vor să descărcaţi marfa din magazie în cinci minute.

— Am pornit cronometrul.

— Alte mistere. Să vedem. De ce seamănă un corb cu o masă de scris?

— Nemernicule. O să mă gândesc la asta, ripostă James sau Jack.

Închise microfonul şi se ridică din fotoliul lui, plutind către Patricia ca s-o ajute să-şi desprindă centura.

— Secretoşi, toţi, comentă el, conducând-o către coridorul acces al sasului. Te las la mila lor firavă. Şi promite-ne că, într-o bună zi, te rog mult – aici o bătu părinteşte pe umăr – când toate astea se vor limpezi şi vom depăna amintiri într-un bar din Sausalito…

Îi adresă un zâmbet larg, ştiind cât de ridicolă era imaginea.

— O să ne spui ce naiba s-a întâmplat aici, pas cu pas? O să savurăm povestea tot restul vieţilor noastre.

— De ce crezi că mie-mi vor spune? întrebă Patricia.

— Cum, nu ştii?

Rita li se alătură în sas.

— Ai fost declarată cea mai importantă persoană. Le vei salva ascunzătoarea colectivă.

Patricia se urcă în bula de transfer şi închiseră sasul în urma ei. Privind prin hubloul acestuia, văzu setea stranie de pe chipurile echipajului. Trapa sasului se deschise şi doi bărbaţi în costume spaţiale îşi întinseră braţele, scoţând bula din VTO. Patricia trecu din mână-n mână, pătrunzând printr-o deschidere rotundă din suprafaţa cenuşie a docului.

CAPITOLUL DOI

––––––––––––––––––––-

La douăzeci şi cinci de kilometri sub axă, mişcarea de rotaţie a Pietrei genera o forţă egală cu şase zecimi din gravitaţia terestră. Garry Lanier profita zilnic de asta, făcând exerciţii de gimnastică pe care pe Pământ le-ar fi considerat dificile sau imposibile. Se legănă înainte şi înapoi, expirând cu putere şi mormăind, îşi lipi picioarele întinse unul de celălalt şi se propulsă cu mult deasupra paralelelor şi a terenului acoperit cu nisip alb, fin. Îi era uşor să se răsucească şi să-şi inverseze poziţia. Şi îi venea aproape la fel de uşor să-şi legene picioarele în aer, răsucindu-se şi dându-se astfel peste cap.

Exerciţiul îi golea mintea de orice altceva – cel puţin pentru câteva minute – şi îl conducea înapoi, în zilele sale de gimnast din timpul facultăţii.

În secţiune transversală, prima încăpere a Pietrei semăna cu un cilindru scund, cu diametrul de cincizeci de kilometri pe o întindere de treizeci. Deoarece fiecare dintre primele şase compartimente ale Pietrei avea diametrul mai mare decât lungimea, păreau toate ca nişte văi adânci şi uneori chiar erau numite astfel.

Lanier se opri o clipă, cu vârfurile picioarelor întinse şi alăturate şi se uită în sus, la tubul cu plasmă. Prin gazul ionizat, cu foarte puţin mai dens decât aproape vidul din jur, alunecau de-a lungul axei inele de lumină provenite dintr-un oficiu forat în partea opusă a compartimentului, deplasându-se cu o asemenea viteză, încât ochiul lua trecerea lor drept o coloană neîntreruptă, goală la interior, sau drept un tub. Tubul cu plasmă – cu extensiile sale din celelalte compartimente – oferea toată lumina din interiorul Pietrei, şi făcea asta de vreo douăsprezece secole.

Lanier se lăsă să cadă pe aşternutul de nisip şi îşi frecă mâinile de pantalonii de trening. Lucra acolo vreme de o oră – nu mai mult – ori de câte ori i-o permitea propriul său program, ceea ce nu se întâmpla prea des. Muşchii lui simţeau lipsa gravitaţiei de pe Pământ. Dar cel puţin se obişnuise cu aerul rarefiat.

Cu faţa lipsită de expresie, îşi trecu mâna prin părul

negru, scurt, mişcându-şi încet picioarele în sus şi în jos, pentru relaxare.

Avea să reintre curând în micul birou din bungalow-ul administraţiei, întorcându-se la semnarea listelor cu materiale alocate pentru diverse experimente, la verificarea schimburilor de lucru pentru echipele de savanţi din cele cinci laboratoare aglomerate, la programarea echipamentului şi a orarului computerului central… la blocurile de memorie şi la informaţiile care veneau din al doilea şi din al treilea compartiment…

Şi la ciondănelile pe tema securităţii, la neîntreruptele plângeri ale echipei de ruşi pe tema accesului limitat.

Închise ochii. Cu toate astea, se putea descurca. Hoffman îi spusese cândva că era un administrator plicticos, fapt pe care el nu-l nega – manevrarea oamenilor, mai ales a celor strălucitor de inteligenţi şi de capabili, reprezenta pâinea lui.

Dar avea să se-ntoarcă şi la figurina minusculă din sertarul de sus al biroului său. Pentru el, statueta aceea simboliza întreg specificul Pietrei, toată ciudăţenia ei.

Era imaginea unui bărbat, tridimensională, realistă, încastrată într-un bloc de cristal. La baza blocului înalt de numai doisprezece centimetri era gravat un nume, cu litere graţioase, rotunjite: KONRAD KORZENOWSKY.

Korzenowski fusese inginerul-şef de pe Piatră, cu şase sute de ani în urmă.

Acolo începea totul – Fiara Bibliotecă, aşa cum se gândea la ea, ameninţând să-l devoreze – descoperirile care luau în fiecare zi o fărâmă din umanitatea lui, subţiind-o, împingându-l tot mai aproape de un soi de criză personală. Nu exista – încă - nicio modalitate de a aborda ceea ce ştia – el şi numai alte zece persoane. A unsprezecea urma să sosească în curând.

O compătimea.

Terenul de gimnastică se afla la o jumătate de kilometru de complexul echipei ştiinţifice, la jumătatea distanţei dintre acesta şi gardul de sârmă ghimpată, un hotar dincolo de care nu putea trece nimeni, neescortat, fără o insignă

verde.

Baza văii era acoperită cu un strat moale de sol nisipos, din care nu se ridica praf, deşi era uscat. Din el creşteau câteva petice mici de iarbă, dar cea mai mare parte a primului compartiment era aridă.

Complexul însuşi, unul dintre cele două aflate în acesta, semăna cu o veche tabără romană, cu clădirile înconjurate de un meterez de pământ şi de un şanţ puţin adânc, fără apă. Pe culmea meterezului se aflau senzori electronici, montaţi pe pari, din cinci în cinci metri. Toate precauţiile datau din zilele când era rezonabil să presupună că în compartimente s-ar mai fi putut afla pietreni şi că aceştia ar fi putut reprezenta un pericol. Din puterea obişnuinţei – şi fiindcă o asemenea posibilitate nu fusese niciodată exclusă cu desăvârşire – nu renunţaseră la precauţii.

Lanier traversă podul solid de lemn de peste şanţ şi urcă un şir de trepte către vârful meterezului, unde îşi flutură cardul în direcţia cititorului montat pe unul dintre stâlpi.

Trecu pe lângă barăcile pentru bărbaţi şi femei şi intră în bungalow-ul administraţiei, bătând cu degetul în biroul lui Ann Blakely şi făcându-i cu mâna când trecu pe lângă ea. Ann îi servea de un an drept secretară şi asistentă generală. Se roti cu scaunul şi se întinse după lista problemelor de rezolvat.

— Garry…

El clătină din cap fără s-o privească şi continuă să urce scările.

— Peste cinci minute, spuse.

La primul etaj, îşi introduse cardul în fanta de verificare din încuietoarea uşii biroului său, îşi apăsă degetele pe plăcuţă şi intră. Uşa se închise automat în urma lui.

Îşi scoase pantalonii şi cămaşa, înlocuindu-le cu salopeta albastră a membrilor echipei ştiinţifice.

Biroul era organizat cu grijă, dar lăsa totuşi impresia de dezordine. O masă de lucru mică, confecţionată din plăci deflectoare din rezervoarele VTO-urilor, era flancată de cutii cromate, cu role de hârtie. Un raft îngust, plin cu cărţi adevărate, era atârnat alături de etajere cu blocuri de

memorie sigilate în spatele unor panouri de plastic, echipate cu sisteme de alarmă. Pe pereţi erau lipite, cu bandă adezivă, hărţi şi diagrame.

O fereastră largă dădea către clădirile complexului. Spre nord, dincolo de ţărâna golaşă de pe fundul văii, nisipul şi tufişurile conturau prezenţa masivă, cenuşie, a îndepărtatului capac al compartimentului.

Se aşeză pe scaunul directorial de greutate relativ redusă şi-şi sprijini picioarele pe rama ferestrei. Ochii lui întunecaţi, scoşi în evidenţă de riduri, se focalizară asupra unui punct îndepărtat, plasat la o înălţime similară cu a cifrei unu de pe cadranul unui ceas, unde lovea tubul de plasmă capacul. Prin strălucirea lui difuză, era greu să desluşeşti gaura largă de o sută de metri, care străbătea respectivul capac, răspunzând în al doilea compartiment. Deschiderea ei se afla la cinci kilometri deasupra atmosferei din încăpere.

Timpul rezervat pentru sine însuşi urma să se încheie peste două minute. Îşi aranjă tabletele electronice şi computerele cu ochii pe programul zilei, pregătindu-se mental să devină omul care punea lumea în mişcare.

Avea ţărână sub o unghie. O îndepărtă cu o altă unghie.

Dacă ar fi putut să găsească o explicaţie măcar pentru lucrurile simple – figurina, sârma ghimpată pe care-o întinseseră deasupra gardului, şipcile de lemn pentru lăzi folosite la construirea podului de peste şanţ – toate s-ar fi aşezat la locurile lor.

Piatra s-ar fi explicat pe sine însăşi.

Interfonul zumzăi.

— Da, Ann.

— Ţi-ai început programul, Garry?

— Întocmai.

— Transmisie din perforaţie. Se apropie un VTO.

— Salvatoarea noastră?

— Presupun.

Hoffman spusese că tânăra aceea era importantă, şi cuvântul Consilierei era unul dintre puţinele lucruri pe care se putea baza Lanier. În cei patru ani scurşi din noaptea petrecerii, învăţase foarte multe lucruri despre politica din

capitalele lumii şi din afara lor şi despre felul în care-şi rezolvau naţiunile crizele. Ajunsese să înţeleagă cât de extraordinară era Hoffman. Eficientă şi cu o intuiţie supraomenească.

Însă la petrecerea aceea se înşelase cumplit asupra unui singur lucru. Apariţia Pietrei nu anunţa sosirea extratereştrilor, nu în adevăratul sens al cuvântului.

Luă două tablete şi un calculator.

— Altceva? întrebă, oprindu-se lângă biroul lui Blakely.

— Întrebări şi răspunsuri, spuse ea, întinzându-i un cub cu mesaje.

În josul celei mai abrupte pante a capacului sufla întotdeauna un vânt blând şi rece. Uneori ningea şi zăpada se aduna în troiene lângă peretele de nichel-fier. Intrarea în ascensor, o arcadă semicirculară perfectă, fusese croită prin explozie în roca asteroidului, aidoma tuturor tunelelor, traseelor de deservire şi găurilor din Piatră, cu ajutorul unui arzător cu fuziune de mare putere şi eficienţă. Părţile laterale ale acelui coridor scurt fuseseră netezite de pietreni prin lustruire şi gravate cu ajutorul unui acid, care scosese la lumină frumoasele modele triunghiulare numite figurile lui Widmanstatten, străbătute, sub formă de vinişoare, de intruziuni de trolit.

Ascensorul era cilindric, cu diametrul de zece metri şi înălţimea de cinci, şi se întrebuinţa atât pentru personal, cât şi pentru marfă. Întregul perimetru era prevăzut cu mânere, iar în adânciturile podelei erau dispozitive de fixare. Se deplasa, printr-un tunel înclinat, către zonele de debarcare din jurul perforaţiei externe. Pe măsură ce urca, liftul îşi micşora viteza unghiulară, slăbind forţa centrifugă generată de rotirea pietrei. În momentul când ajungea în vecinătatea perforaţiei, rotaţia avea drept rezultat o forţă egală cu o zecime de procent din gravitaţia terestră.

Călătoria durǎ zece minute. Ascensorul încetini lin şi se opri, iar trapa sa din direcţia opusă se deschise într-un tunel presurizat care ducea către zonele de debarcare.

Lanier luă un cărucior electric pentru minerit, unul din cele circa două duzini aduse de pe Pământ, şi urcă pe

distanţa rămasă cu ajutorul unei şine magnetice.

Căruciorul se opri cu un cârâit şi el parcurse restul drumului în imponderabilitate, trăgându-se de-a lungul cablurilor de ghidare.

Primele debarcări în perforaţie fuseseră dificile. La vremea aceea nu exista curent electric pentru acţionarea docurilor rotative, iar lumina era foarte sărăcăcioasă. Piloţii VTO-urilor îşi dovediseră măiestria în repetate rânduri. Primii exploratori dăduseră dovadă de un mare curaj părăsindu-şi navele în costume spaţiale şi apropiindu-se de perforaţiile din pereţi, a căror viteză de rotaţie era de aproximativ trei sferturi de metru pe secundă. În prezent, când docurile şi echipamentele din zona de debarcare fuseseră recondiţionate şi repuse în funcţiune, transferul se parcurgea cu mult mai multă uşurinţă.

Cele trei docuri erau simple, masive şi eficiente. Cilindrii din gaură se învârteau ca să compenseze mişcarea de rotaţie a Pietrei, fiecare fiind accelerat aidoma rotorului dintr-un motor electric uriaş. Un tehnician aflat într-o cabină plasată sub primul doc le controla pe toate, deschizând şi închizând trape şi coordonând descărcarea mărfurilor şi debarcarea pasagerilor.

Zonele de debarcare înseşi fuseseră adaptate în întregime de o echipă de ingineri care avusese la dispoziţie şantiere şi ateliere mecanice cu o gravitaţie apropiată de cea terestră. Acolo erau verificate şi reambalate încărcăturile voluminoase, urmând să fie trimise jos, în vale, cu ascensoarele sau, după caz, să fie transportate cu aparate de zbor de-a lungul axei, până la următoarea perforaţie, către compartimentul următor.

Când Lanier se trase înăuntru, şeful echipei de ingineri, Lawrence Haineman, stătea de vorbă, în zona de debarcare de pe primul doc, cu o femeie tânără, zveltă, cu părul negru. Se aflau într-un oval luminos amplu, cu mâinile pe cablurile de ghidare, uitându-se cum glisau imensele uşi cu vid, pentru a dezvălui coconul cu marfă, sprijinit pe grinzi. Pe lângă el, păreau pitici.

Heineman, un tehnician aerospaţial din Florida, scund şi

tuns scurt, zâmbea larg şi îşi flutura mâinile, explicându-i ceva tinerei femei. La apropierea lui Lanier, se întoarse, întinse palma unei mâini şi se aplecă uşor în direcţia lui.

— Patricia, iată-l pe Garry Lanier, persoana cea mai apropiată de definiţia unui şef civil pe care-o avem. Garry, domnişoara Patricia Luisa Vasquez.

Clătină din cap şi-şi expulză aerul din plămâni cu un „Huu!” plin de entuziasm.

Lanier strânse mâna lui Vasquez. Era scundă şi frumoasă, având ceva fragil. Faţă rotundă, păr mătăsos, castaniu-închis, încheieturi subţiri ale mâinilor, picioare zvelte, şolduri largi pentru dimensiunile ei: una peste alta, o femeie aparent nicidecum practică, se gândi el. Sub ochii mari, nepământeni, la fel de negri ca ai lui şi sub un nas mic, ascuţit, strângea cu putere din buzele unite într-o linie subţire. Părea speriată.

— Încântat, spuse Lanier. Larry, ce i-ai spus până acum?

Heineman pară întrebarea cu o privire piezişă.

— Patricia, eu nu sunt acum decât o insignă albastră – şi aud că tu o să primeşti una verde. Garry se teme că ţi-aş putea transmite câteva din presupunerile pline de ignoranţă ale unui tip care stă cu axa în braţe. Nu i-am vorbit decât despre acest nivel al operaţiunilor, jur.

Îşi ridică mâna dreaptă şi se lovi cu stânga peste piept.

— Garry, am citit o parte din lucrările acestei doamne în jumătate de duzină de reviste de matematică şi fizică. E fantastică.

Pe faţa lui exista totuşi o întrebare, pe care Lanier o înţelese cu uşurinţă: Ce *naiba caută ea aici*?

— Aşa am auzit.

Arătă către cocon.

— Ce-i aia?

— Biletul meu către o insignă verde, în sfârşit, răspunse Heineman. Etichetele de pe pachete spun că e supratubul. Iar V/STOL-ul, aparatul cu decolare-aterizare verticală, soseşte cu următorul VTO, peste câteva ore.

— Atunci să-l despachetăm şi să vedem ce modificări sunt necesare.

— Corect. Mă bucur că ne-am cunoscut, Patricia.

Heineman dădu să plece, apoi se opri şi se răsuci încet, cu o expresie nedumerită.

— Subiectele despre care scrii sunt pentru mine mai degrabă un hobby, cu mult dincolo de competenţa mea profesională.

Înălţă din sprâncene plin de speranţă.

— Poate că totuşi o să putem sta mai mult de vorbă mai târziu, când o să-mi primesc insigna verde.

Patricia zâmbi şi dădu din cap. În jurul coconului se adunaseră deja echipe de bărbaţi şi femei în salopete gri, ca furnicile care-şi păzesc regina. Heineman li se alătură, strigându-şi ordinele.

— Domnişoară Vasquez… începu Lanier.

— Patricia e perfect, serios. Nu ţin foarte mult la formalităţi.

— Nici eu, dacă e posibil. Sunt coordonatorul echipei de oameni de ştiinţă.

— Aşa mi-a spus şi domnul Heineman. Am atât de multe întrebări… Domnule Lanier, Garry, asta e cu adevărat o navă spaţială, o navă stelară, toată?

Îşi roti larg braţul, cu picioarele săltându-i-se o clipă de pe doc.

— Este, răspunse el, simţind o plăcere aparte, familiară.

Deşi Piatra aproape că-l înnebunise în ultimii câţiva ani cu nesfârşitele sale straturi de surprize şi de şocuri, continua să fie îndrăgostit de ea, şi nu puţin.

— De unde-a venit?

Lanier îşi ridică mâinile şi clătină din cap. Vasquez remarcă brusc cât de istovit părea şi-şi stăpâni o parte a entuziasmului.

— Pentru început, sunt sigur că vrei să te odihneşti şi să te speli. Amenajările noastre din vale – de pe solul compartimentului – sunt de-a dreptul plăcute. Pe urmă poţi să ne vizitezi bufetul cu autoservire, să cunoşti câţiva oameni de ştiinţă din echipă, s-o porneşti de acolo. Pas cu pas.

Vasquez îl studie cu atenţie. Datorită ochilor ei, inspecţia

nu păru compătimitoare, ci chiar agresivă.

— S-a întâmplat ceva rău?

Lanier ridică din sprâncene şi se uită într-o parte.

— Avem un nume pentru ceea ce-ţi face locul ăsta. Spunem că te pietreneşte. Sunt doar puţin pietrenic, atâta tot.

Ea se uită în jur, la zona de debarcare, şi experimentă efectul forţei centrifuge, împingându-se cu câţiva centimetri mai sus printr-o uşoară lovitură cu vârful piciorului.

— Arată atât de familiar, spuse. Mă aşteptam ca un artefact extraterestru să fie misterios, dar pot identifica aproape totul, ca şi cum ar fi fost construit la noi, pe Pământ.

— Păi, spuse Lanier, Heineman şi oamenii lui au avut mult de lucru aici. Dar păstrează-ţi mintea deschisă, fără prejudecăţi. Dacă mă urmezi, vom coborî pe solul primului compartiment. Foloseşte cablurile. Şi, dacă n-a făcut-o deja Larry, dă-mi voie să-ţi urez bun venit pe Piatră.

CAPITOLUL TREI

––––––––––––––––––––––

Patricia stătea întinsă pe salteaua pneumatică, neclintită, ca să nu scârţâie cearşafurile din fibre sintetice, frecându-se de vinilin. Înconjurată de întuneric, era curată, sătulă – mâncarea de la bufet fusese mai mult decât acceptabilă – şi, acum, când nu mergea, nu cu răsuflarea chiar atât de tăiată. Obosită, dar incapabilă să adoarmă. Memoria ei continua să-i azvârle imagini:

Solul compartimentului lat de treizeci de kilometri, o vale împestriţată, gri cu cafeniu, închisă la ambele capete de

pereţi din rocă apatică şi din metal în stare naturală şi străbătută de tubul strălucitor de plasmă.

Perspectiva cu totul aparte din momentul în care stătuse în afara văii, la intrarea liftului de la nivelul zero, dând piept cu imensitatea, cu priveliştea întinsă pe kilometri întregi în jurul ei părând plată şi firească, un deşert într-o zi cu nori strălucitori. Însă în afară, în ambele părţi – în sensul mişcării de rotaţie şi în cel contrar ei, curbura devenea mai pronunţată. Ca şi cum ar fi stat sub un pod imens, arcuit, cu tubul de plasmă curgând deasupra capetelor ca un râu de lapte luminos. Către nord, terenul se înălţa curbându-se, într-o conformitate confortabilă cu capacul rotund. Privind în sus, totul era distorsionat, de parcă ar fi fost văzut printr-o lentilă ochi de peşte, capacul acceptând îmbrăţişarea părţii opuse a încăperii, pentru a închide astfel cercul în spatele tubului de plasmă.

Piatra era încă activă, deşi compartimentele acelea fuseseră părăsite cu secole înainte.

Lanier nu-i răspunsese la multe întrebări, susţinând că „procedura” era s-o lase să vadă Piatra şi să trăiască experienţa ei.

— Altminteri, zisese el, de ce ai crede ce-ţi spunem noi?

Avea sens, dar se simţea totuşi frustrată. Ce era atât de misterios? Piatra era magnifică, uimitoare, dar – din câte îşi dădea ea seama – nu reprezenta ceva care să-i stârnească interesul profesional. Fizică normală, fără ascunzişuri, oricât ar fi fost de avansată.

Era într-adevăr simplu. Luaţi un asteroid mare, piatră cu un miez de nichel-fier – bucata dumneavoastră de dimensiuni medii de material planetar primordial, veche de bimilenii – şi se împinge pe orbita unei planete. Goliţi-i interiorul şi creaţi şapte compartimente, conectate unul cu celălalt printr-o gaură axială, apoi sfredeliţi ca un vierme o parte din volumul rămas, creând tuneluri, căi de acces, magazii şi ascensoare. Aduceţi asteroizi suplimentari, carboniferi şi din gheaţă volatilă, şi începeţi să transferaţi în compartimente materialul care îi alcătuieşte. Trimite-l într-o călătorie în adâncurile spaţiului şi, *voila!*

Piatra.

Până în clipa aceea, primise puţine informaţii-cheie. Solul fiecărui compartiment era conectat la tunele săpate în materialul intermediar al asteroidului. Multe dintre acestea făceau parte dintr-un sistem extensiv de transport feroviar. În primul compartiment nu erau trenuri pentru că, pe vremea când asteroidul era populat, servise drept zonă de rezervă şi de depozitare şi nu fusese frecvent vizitat. Cel de-al şaptelea compartiment servise, după toate aparenţele, unui scop similar, fapt care avea sens – compartimentele de la extremităţi aveau un al doilea rol, de amortizoare în cazul stricăciunilor din capetele relativ subţiri ale asteroidului. Peretele dintre calota primei încăperi şi spaţiu avea, pe alocuri, o grosime de numai câţiva kilometri.

Însă în privinţa celui de-al şaptelea compartiment exista ceva ciudat, aparte. Simţise asta în vocea lui Lanier şi o văzuse în expresiile celor pe care-i cunoscuse la bufet. Iar pe Pământ circulaseră zvonuri…

A şaptea încăpere era, cumva, diferită, importantă.

Până atunci, întâlnise cinci oameni de ştiinţă din echipă, dintre care trei la bufet: Robert Smith, expert în domeniul formării asteroizilor, înalt, cu oase delicate, ca de pasăre, păr roşu şi ochi oblici, înclinaţi în jos, care-i dădeau un aer trist; Hua Ling, cel mai vârstnic membru al echipei de chinezi, zvelt şi viguros, specializat în fizica plasmei, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului la gaura de la polul sud; şi Lenore Carrolson, o femeie de cincizeci de ani, cu faţa rotundă, păr blond-cenuşiu şi o omniprezentă expresie prietenoasă, senzuală, cu ochii cu pleoape grele înconjuraţi de riduri de expresie.

Carrolson o întâmpinase pe Patricia cu o solicitudine maternă. Avusese nevoie de mai multe minute ca să-şi dea seama că vorbea cu acea Lenore Carrolson care luase Premiul Nobel, cu astrofiziciana care descoperise, cu opt ani înainte, existenţa stelelor-gemă şi o explicase parţial.

Carrolson ţinuse cont de spusele lui Lanier, care sugerase că era datoria ei să-i arate Patriciei zona din complex

rezervată femeilor. Era vorba de o baracă lungă, cu pereţi din fibră, din capătul nordic al patrulaterului. Camerele erau mici şi sobre, dar confortabile în stilul lor ingenios, totul fiind uşor şi compact. În holul clădirii, Carrolson o prezentase altor două astronome, Janice Polk şi Beryl Wallace, ambele de la Abell Array, din Nevada. Se întinseseră pe canapele care păreau asamblate din resturi de metal, în atelierul unui liceu. Polk semăna cu un top model într-o mai mare măsură decât imaginea unei astronome din concepţia Patriciei. Chiar şi în salopetă, frumuseţea ei întunecată era elegantă şi distantă, iar expresia nu atât dezaprobatoare, cât sceptică. Wallace era suficient de atrăgătoare, dar avea vreo zece kilograme în plus. Părea tulburată dintr-un anumit motiv.

Carrolson îi arătase registrul de socializare de lângă uşa principală.

— Din echipa ştiinţifică fac parte treizeci de femei şi şaizeci de bărbaţi. Două cupluri căsătorite, patru logodite…

— Cinci, adăugase Patricia.

— Şi şase persoane căsătorite, dar cu soţia sau soţul pe Pământ. Eu sunt una dintre ele. Ceea ce înseamnă că bărbaţilor singuri li se ivesc puţine ocazii. Dar, logodită sau nu, nu încâlci regulile jocului dacă-ţi treci numele în registru. Există o zicală veche, care aici trebuie modificată puţin: „Nu-ţi înmuia tocul în cerneala de la serviciu”. De vreme ce altă cerneală nu există, o oarecare înmuiere e inevitabilă. Dar nimeni nu trebuie să abuzeze.

Carrolson aruncase o privire către Polk şi Wallace.

— Nu-i aşa, fetelor?

— Paradisul, răspunsese Polk cu voce plată, ridicându-şi privirea de pe tableta ei şi făcând ochii mari. E mai bine ca la universitate.

— Orice problemă s-ar ivi, zisese Carrolson, îmi spui mie. Aici ocup poziţia unei senioare, cel puţin fiindcă sunt cea mai bătrână.

— O să mă descurc perfect, ripostase Patricia.

Nu fusese niciodată un fluturaş social, nu avea tendinţa să cadă primejdios şi repede, şi fără să existe de obicei

reciprocitate. Însă, avându-l pe Paul la care să se gândească, atunci şi acolo asta era ultima ei problemă. Cu toate că – zâmbi în întuneric – Lanier era un bărbat frumos. Însă atât de preocupat, de îngrijorat.

Se întrebă dacă ea avea să pară la fel după ce va fi văzut întregul tablou.

Fără să fi ştiut că adormise, auzi sunetul de clopoţel al ceasului deşteptător venind din interfon. Semnalul declanşă aprinderea unei lumini plăcute, chihlimbarii, plasate lângă pat. Clipi, cu ochii la pereţii goi, albi ca fildeşul, şi-şi reaminti fără nicio dificultate unde se afla. De fapt, se simţea pur şi simplu acasă, şi uşor excitată. Îşi trecu picioarele peste marginea patului.

Patricia nu fusese niciodată o fire aventuroasă. Drumeţiile şi nopţile petrecute în campinguri nu lipsiseră din viaţa ei, dar nu se simţise niciodată înclinată spre alte activităţi în aer liber în afara mersului pe bicicletă. O dată la fiecare şase sau opt luni, devenea o biciclistă avidă, îşi petrecea câte două ore pe zi străbătând campusul pe două roţi. Peste câteva săptămâni îi trecea cheful şi obiceiurile ei sedentare se reinstalau.

Fuseseră întotdeauna atât de multe de făcut în mintea ei sau pe hârtie. Munca mentală se putea desfăşura aproape oriunde, dar nu în timp ce urca pe poteci primejdioase sau era obosită moartă după un marş îndelungat.

Însă acolo…

Cândva, în timpul nopţii, făcuse din Piatră pâinea ei cea spre fiinţă. Senzaţia îi era familiară, abordase cu un zel similar probleme de matematică. Era însufleţită, îi crescuse pulsul şi i se îmbujoraseră obrajii, ca ai unei fetişcane.

Când Lanier bătu la uşă, era îmbrăcată şi îşi pieptăna părul. Deschise, făcând ochii mari.

În spatele lui stătea Carrolson.

— Micul dejun? întrebă Lanier.

Se gândi că, purtând salopeta albastră a echipei ştiinţifice, cu fermoare şi nasturi, Patricia părea mult mai practică.

Lumina clară şi palidă a tubului cu plasmă nu oscila

niciodată şi, în timp ce mergeau, nu arunca sub picioarele lor decât umbre foarte vagi. Aflat alături de staţiunea agricolă experimentală, bufetul le servea micul dejun celor din schimbul 15:00-24:00. Pentru Patricia, „noaptea” fusese de la şase „dimineaţa” până la două „după-amiaza”. Lanier spuse că programul lui de somn era dezordonat. Carrolson tocmai ieşise din schimb.

Vreo douăzeci de membri ai echipei ştiinţifice se îngrămădeau în jurul unui ecran din capătul opus al sălii. Lanier îi se alătură pentru scurtă vreme, apoi se întoarse în timp ce Carrolson şi Patricia se aşezau la masă, cu prânzul şi micul dejun. Un bucătar automat producea tăvi cu mâncare, cu fiecare porţiune la temperatura potrivită, şi toate felurile erau surprinzător de gustoase. Un robinet purta o etichetă pe care scria: „Apă autentică de pe Piatră – o experienţă care nu trebuie ratată. H2O din stele!” Apa era insipidă, dar n-avea nimic neplăcut.

Lanier gesticulă către grupul din jurul ecranului.

— Fotbal, explică el. Hunt şi Thanh au captat microundele din perforaţie şi din exterior. Un post comercial retransmite codificat un meci pentru abonaţi şi se-ntâmplă să fim în acelaşi sector al cerului ca satelitul. Au decodificat semnalul.

— Nu e ilegal? întrebă Patricia într-o doară, alegându-şi mâncarea de pe tavă.

— Înălţimile au privilegiile lor, răspunse Carrolson. Nimeni n-o să facă vreodată o anchetă.

Aveau suc proaspăt de portocale. Citricele prosperau sub lumina tubului. Şi siropul de arţar de pe clătite era natural, dar nu din producţie proprie. Lanier îi remarcă surprinderea.

— Dacă nu putem cultiva ceva pe Piatră, putem cere tot ce e mai bun pe Pământ. Transportul până aici e oricum atât de scump, încât cantitatea nu măreşte costurile decât cu o fracţiune de procent – şi i-am convins că trebuie să fim hrăniţi cel puţin la fel de bine ca marinarii de pe submarine şi coloniştii de pe Lună. Mănâncă din belşug – e un mic dejun de două sute de dolari.

Carrolson mânca vorbind, prietenoasă, despre munca soţului ei. Era matematician la Biroul de Ştiinţă şi Tehnologie al Statelor Unite. Lanier nu spunea prea multe. Şi Patricia era tăcută, urmând exemplul lui şi privindu-l cu coada ochiului ori de câte ori credea că nu observă nimeni. Trăsăturile lui indiene o atrăgeau, dar cearcănele negre de sub ochi îl făceau să arate ca şi când n-ar mai fi dormit de mai multe săptămâni.

— ... Într-adevăr bună pentru tine, spunea Carrolson.

Patricia o privi fără nicio expresie.

— Lumina tubului, ştii, repetă Carrolson. Are tot ce ne trebuie, şi absolut nimic dăunător. Ai putea sta întinsă sub ea zile întregi, fără să te arzi, dar ţi-ai primi porţia de vitamina D.

— Oh! făcu Patricia.

Carrolson oftă.

— Garry, iar ai efectul ăla.

Lanier păru nedumerit.

— Ce efect?

— Uită-te la fată.

Carrolson bătu darabana cu degetele pe masa uşoară de metal, confecţionată din plăci deflectoare din rezervoarele VTO-urilor, ca marea majoritate a mobilierului din complex.

— Fereşte-te de el, Patricia. Frânge inimi.

Patricia se uită de la unul la altul cu gura căscată.

— Ce?

— Eu ies acum din schimb, spuse Carrolson, luându-şi tava. Ţine minte doar atât: toate femeile din echipă au făcut câte o pasiune pentru Garry. Dar el are o responsabilitate faţă de cineva de acasă – o persoană foarte importantă.

Afişă un zâmbet misterios şi se îndreptă spre maşina de spălat vase.

Lanier sorbi din cafea.

— Nu garantez că te-a citit corect.

— E foarte sigur că nu.

— Vrea să spună că am o responsabilitate faţă de Consilieră – de Judith Hoffman.

— Am cunoscut-o, zise Patricia.

— Şi nu sunt în registrul de socializare pentru că aici sunt foarte multe de făcut şi timpul e aproape insuficient, în plus, trebuie luată în considerare şi poziţia socială.

Îşi termină cafeaua şi lăsă ceaşca jos.

— Ar fi de crezut că, cu atâţia oameni inteligenţi în jur, poziţia socială n-ar trebui să fie un factor prea important, comentă Patricia.

Se simţi naivă chiar în clipa când i se desprindea de pe buze ultimul cuvânt.

Lanier îşi sprijini braţele îndoite de masă şi o fixă cu privirea până când ea îşi feri ochii.

— Patricia, eşti tânără şi totul s-ar putea să ţi se pară foarte romantic, dar e extrem de serios. Lucrăm în baza unor înţelegeri la care s-a ajuns după ani de zile – dacă măcar au fost încheiate deja. Suntem o echipă internaţională de oameni de ştiinţă, ingineri şi forţe de pază şi, indiferent ce informaţii am descoperi, pentru încă o vreme nu e necesar să fie disponibile pentru orice om de pe glob. Fiindcă o să ai acces la aproape orice, trebuie să fii deosebit de responsabilă – tot atât de responsabilă ca mine. Te rog să nu-ţi iroseşti timpul fiind preocupată de… Ei, îţi sugerez să nu te-nscrii în registrul de socializare. Altă dată, într-un alt loc, sigur că da, romantism şi aventură, dar nu pe Piatră.

Patricia stătea ţeapănă, cu mâinile împreunate în poală.

— N-am nicidecum intenţia să mă trec în registru, spuse.

Nu i se trăsese o săpuneală, nu tocmai, dar era totuşi întoarsă pe dos.

— Bun. Să luăm insigna ta verde şi să facem o plimbare prin vale.

Îşi lăsară tăvile în spălător şi părăsiră bufetul. Se apropiară de clădirea mică de lângă latura nordică a valului de pământ, cu Lanier mergând cu câţiva paşi înaintea ei, cu ochii în jos. O femeie îndesată, cu umeri largi, în salopetă neagră, cu centură verde şi cu trese roşii de sergent pe mânecă le deschise uşa, apoi se aşeză la un birou făcut din alte plăci deflectoare, unde completă formulare. Când

terminară, deschise o cutie încuiată şi scoase o insignă verde, cu conturul Pietrei imprimat într-un colţ şi înconjurat de un cerc argintiu.

— Sistemul nostru de pază e foarte bine pus la punct, domnişoară Vasquez, spuse ea. Asiguraţi-vă că ştiţi regulile. O insignă verde e o mare responsabilitate.

Patricia luă stiloul cu cerneală indelebilă, apoi îşi apăsă degetele pe o plăcuţă ID de scanare, pentru stocarea în computerele sistemului de securitate. Femeia îi elipsă insigna de buzunarul de la piept.

— Suntem încântaţi să vă avem alături de noi. Eu sunt Doreen Cunningham, şefa securităţii Complexului Ştiinţific Unu din Primul Compartiment. Dacă aveţi orice fel de întrebări sau probleme, simţiţi-vă liberă să-mi faceţi o vizită.

— Vă mulţumesc, răspunse Patricia.

Lanier o conduse afară din corpul de gardă şi în susul treptelor valului de pământ.

— Dacă-ţi place să faci sport, avem o pistă pentru alergări în jurul perimetrului interior al complexului, cu o extensie care te conduce în al doilea complex. Nu departe de aici e un teren de gimnastică. Îţi recomand să faci exerciţii cât mai obositoare, ori de câte ori e posibil. Gravitaţia scăzută ne reduce dificultăţile. Eu am tendinţa să mă moleşesc dacă nu mă menţin în formă. Şi exerciţiile te vor ajuta să te obişnuieşti mai repede cu presiunea atmosferică.

— Cred că gravitaţia redusă e plăcută, spuse ea, când ajunseră în faţa unei barăci rotunde mari, prefabricată din plăci de plastic. Ca şi cum ai pluti fără griji.

În baracă erau două vehicule ce semănau cu nişte snowmobile mari, montate pe şase roţi cu anvelope de cauciuc, cu benzi de oţel în locul căilor de rulare. Patricia se aplecă să se uite dedesubt, apoi îşi îndreptă spatele.

— Foarte grosolane, spuse.

— Camioanele noastre. Uşor de condus – o să-nveţi în curând. Dar azi o să facem doar o plimbare împreună. Fii numai ochi.

Descuie maşina şi o ajută să se urce pe treapta înaltă, instalându-se pe locul de lângă şofer. Apoi se opri înainte de a închide portiera.

— Îmi cer scuze fiindcă ţi-am vorbit cu atâta asprime. Sunt sigur că înţelegi ce importantă ai putea fi aici şi…

— Nu înţeleg, ripostă Patricia. N-am nici cea mai mică idee la ce vă pot fi de folos.

Lanier dădu din cap şi zâmbi.

— Dar ai dreptate, oricum. Dacă sunt atât de importantă, trebuie să muncesc pe rupte.

— Se pare c-o să-ţi însuşeşti de la sine etica muncii pietrenicului, zise Lanier.

Se urcă pe locul şoferului şi îşi duse mâna la buzunar, de unde scoase o tabletă. I-o întinse.

— Uitasem. Probabil că, mai devreme sau mai târziu, o să doreşti să iei notiţe. Echipament furnizat de guvern.

Porni motorul electric şi scoase camionul din adăpost.

— Acum mergem în compartimentul doi, în primul oraş. O să petrecem câteva ore acolo, apoi o să apelăm la serviciile societăţii anonime Secolul Treizeci.

— Unul dintre trenuri?

El dădu din cap.

— Azi vom sări peste compartimentul trei – ar fi prea mult şi prea curând. S-ar putea să te împovăreze prea tare. O să ne oprim în complexul de pază al compartimentului patru, pentru o pauză şi pentru prânz, apoi o să mergem direct în compartimentul şase.

Camionul se apropie de gardul de plasă, întins pe mai mulţi kilometri către est şi către vest.

— Ar fi prematur să pun întrebări acum?

— Trebuie să-ncepem de undeva, zise Lanier.

— Afară e pământ adevărat. L-aţi putea folosi pentru culturi.

— Fertilitatea e moderată, răspunse el. Avem în lucru proiectele mai multor ferme, majoritatea în compartimentul patru. Cea mai mare parte a pământului e, pur şi simplu, material carbonifer de pe asteroid, cu adaosuri.

— Mm.

Ea se-ntoarse să studieze buruienile scunde şi dâra joasă de praf din spatele lor.

— Piatra mai are combustibil – adică poate pleca?

— Da, are, răspunse el. Nu ştim dacă poate pleca sau nu.

— Mă întrebam… dacă ar fi posibil să rămânem captivi înăuntru, în caz că ar decide să plece. Atunci am avea nevoie de ferme, nu-i aşa?

— Nu ăsta e motivul pentru care vrem să cultivăm solul, spuse Lanier.

Ea aşteptă să dezvolte subiectul, dar el se uita drept înainte, încetinind vehiculul când se apropiară de poarta din gardul de sârmă.

— Are motoare foarte vechi. O parte dintre ingineri cred că sunt uzate, zise el, ca şi cum ar fi ascultat pe jumătate întrebările şi, în acelaşi timp, şi-ar fi urmat, tot pe jumătate, înlănţuirea propriilor gânduri.

Scoase din buzunar o cheie electrică, tastă un număr şi deschise poarta cu un semnal radio.

— Încă nu înţelegem cum poate fi condusă. Ultima acţiune efectivă a motoarelor a fost încetinirea Pietrei, pentru a se înscrie pe actuala orbită. Au folosit bucăţi de material desprinse de roboţi din exteriorul Pietrei – mai ales din benzile reprezentate de zonele adânci. Cei care au deplasat materialul au aruncat bucăţile către un punct situat exact deasupra craterului din nord. Capătul acela e sigilat – o să descoperi în curând care e al doilea motiv. Nu ştim ce s-a întâmplat acolo cu bucăţile; documentarea e dificilă.

— Îmi imaginez.

Camionul trecu prin poartă cu un zumzet şi o porni apoi de-a lungul unei piste marcate de urmele de roţi şi de lipsa buruienilor.

— Şi gardul ăsta de plasă, zise Patricia. Odată ce aţi analizat dinainte pe toată lumea care vine aici, s-ar crede că locul e suficient de sigur. Transportul materialelor trebuie să fi costat foarte mult. În locul lor aţi fi putut aduce echipamente ştiinţifice.

— Gardul de sârmă n-a fost transportat până aici. L-am găsit.

— Gardul din plasă de sârmă?

— Şi nişte statuete, specifică Lanier.

— Despre ce vorbeşti?

— Piatra a fost construită de fiinţe omeneşti, Patricia. De oameni de pe Pământ.

Patricia se holbă la el, apoi încercă să zâmbească.

— Au construit-o acum o mie două sute de ani. Sau cel puţin atât de veche e.

— Oh, spuse ea. Găseşte altceva.

— Nu, vorbesc serios.

— Nu mă aşteptam să se facă haz pe seama mea, zise ea, cu voce scăzută, îndreptându-se în scaun.

— Nu fac haz. Crezi că am fi transportat opt sau nouă kilometri de gard de plasă?

— O să cred mai degrabă asta decât că Piatra a fost comandată de Carol cel Mare sau de oricine altcineva.

— N-am spus că vine din trecutul *nostru.* Înainte de a continua discuţia – te rog, Patricia, ai răbdare. Aşteaptă şi priveşte.

Dădu din cap, dar în sinea ei era furioasă. Avea parte de un soi de iniţiere. Scoate-o pe tânăra femeie la o plimbare, terorizeaz-o, fă-o să-şi afunde mâna într-o gaură misterioasă, plină cu viermi, adu-o înapoi şi râzi pe săturate. Acum e o adevărată pietreană. Grozav.

Nu fusese niciodată adepta unui astfel de tratament, nici măcar când era un copil-minune de treisprezece ani de la UCLA[4].

— Uită-te la buruienile astea mărunte. E iarbă. N-am adus-o cu noi.

— Arată ca iarba, admise ea.

Drumul prin vale dură treizeci de minute. Se apropiau de capacul cenuşiu ca ardezia. În faţa deschiderii largi de vreo douăzeci de metri a tunelului se înălţa o arcadă din metal argintiu. O rampă urca dinspre sol către intrare. Lanier acceleră în susul ei.

---

[4] Universitatea statului California din Los Angeles.

— Cum e menţinut aerul? întrebă ea.

Tăcerea o stânjenea. Lanier aprinse farurile camionetei.

— Sub cele trei compartimente din mijloc sunt îngropate lacuri. Nu sunt adânci şi sunt pline cu diverse varietăţi de lintiţă, zambile de apă şi alge. Plus alte câteva plante pe care încă le mai avem de identificat. Cel mai mare lac are formă de tor şi înconjoară compartimentul patru. Există canale de ventilaţie în goluri, aproximativ din trei în trei kilometri – le poţi vedea cu binoclul, dacă ai ochi destul de buni – şi Piatra arată ca un fagure datorită altor puţuri şi canale.

Patricia dădu din cap, evitând să-i privească în ochi. *O să fie curând pietrenică*, se gândi Lanier. Resentimentul reprezenta primul semn. Resentimentul şi neîncrederea erau mult mai simple decât acceptarea. Şi nici cea mai prudentă prezentare a Pietrei nu împiedica existenţa ciclului. Acolo toată lumea venea din Missouri. Toată lumea voia să i se arate mai întâi. Toate celelalte informaţii şi limpeziri veneau mai târziu.

La şase minute după ce intraseră în tunel, ajunseră la un gard solid de plasă, de genul celor contra uraganelor, care astupa în întregime gura tunelului. Lanier îşi folosi cheia ca să deschidă o altă poartă şi intrară în al doilea compartiment.

Rampa care cobora din tunel fusese consolidată pe ambele laturi cu câte un zid. Între pereţi mai fuseseră plasate şi alte garduri, iar lângă poarta următoare se afla un post de gardă. În interiorul acestuia, trei infanterişti marini în salopete negre luară poziţia de drepţi când camioneta se îndreptă spre ei, cu anvelopele huruind pe pavajul rampei. Lanier frână şi opri, coborând apoi de pe scaunul lui. Patricia rămase unde se afla, holbându-se la priveliştea din faţa ei.

Dincolo de rampă, pe un prag situat la o adâncime de doi kilometri, se afla un parc, împestriţat, la distanţe inegale, de copaci grupaţi în crânguri şi de numeroase construcţii de beton, late, plate şi albe, semănând cu fundaţiile masive ale unor clădiri. Dincolo de parc, un lac îngust sau un râu

lat de un kilometru se întindea către est şi vest, înconjurând întregul compartiment. Un pod suspendat, cu turnuri înalte, zvelte şi curbate traversa apa, plasat între întărituri masive de beton.

Podul ducea către un oraş.

Ar fi putut fi Los Angeles-ul, într-o zi cu atmosfera foarte limpede, sau orice alt oraş terestru modern, cu excepţia amplificării suprarealiste. Era mai mare, mai ambiţios şi mai ordonat, cu o arhitectură mai matură. Şi, împrăştiate prin el, ca amortizoarele pe o masă de pinball, se înălţau cele mai mari construcţii pe care le văzuse în viaţa ei. Atingând cu uşurinţă o înălţime de patru kilometri, păreau nişte candelabre verticale, din beton, sticlă şi oţel strălucitor. Fiecare faţetă a celei mai apropiate structuri de tip candelabru era tot atât de amplă ca toate celelalte clădiri dintre ele. Asemănarea cu candelabrele i se păru şi mai pronunţată când se uită în sus şi văzu că erau suspendate de podeaua compartimentului aflat deasupra lor. Privit prin cele două straturi ale atmosferei, la cincizeci de kilometri depărtare, oraşul devenea superb de ireal, ca o machetă din spatele geamului prăfuit al unei vitrine de muzeu.

Ochii îi alunecară în partea opusă, cu capul legănându-i-se de parcă ar fi urmărit un meci de tenis foarte lent, între jucători din ce în ce mai înalţi.

— Bună dimineaţa, domnule Lanier, spuse ofiţerul comandant, apropiindu-se ca să-i inspecteze insigna. Ea e nouă?

Lanier dădu din cap.

— Patricia Vasquez. Acces nelimitat.

— Da, domnule. Domnul general Gerhardt ne-a anunţat ieri să v-aşteptăm.

— Ceva activitate? întrebă Lanier.

— Echipa de supraveghere a lui Mitchell trece acum prin mega K, la treizeci de grade şi şase kilometri.

Lanier se aplecă spre cabină.

— Numim mega clădirile mari, explică el.

Patricia îşi umbri ochii, ferindu-şi-i de lumina tubului de plasmă, şi încercă să desluşească mai clar partea opusă a

incintei. Reuşea să zărească parcuri şi lacuri mici, sisteme de străzi – întinse, alternativ, sub formă de cercuri concentrice şi de cvartale pătrate.

Se afla tot atât de departe de peretele opus ca Long Beach de Los Angeles. În ciuda dimensiunilor sale, oraşul era evident construit de oameni.

Lanier se urcă pe scara maşinii şi o întrebă dacă nu voia să-şi dezmorţească picioarele înainte de a continua drumul.

— Cum îi spuneţi? întrebă Patricia.

— Se numeşte Alexandria.

— Voi i-aţi dat numele?

Lanier clătină din cap.

— Nu.

— Facem azi tot drumul până în compartimentul al şaptelea?

— Dacă vrei.

— Cât stăm aici?

— Cel mult câteva ore. Vreau s-arunci o privire în bibliotecă înainte de a continua.

— O bibliotecă?

— Chiar aşa, răspunse Lanier. Unul dintre elementele esenţiale.

Ea se lăsă pe spătarul banchetei, cu ochii mari.

— Oraşul e părăsit?

— Cei mai mulţi dintre noi cred că da. Am primit câteva rapoarte răzleţe, dat eu pun totul pe seama nervilor. Echipa de pază le spune *boojumi*. Fantome. N-am dat niciodată peste vreun pietrean viu.

— Aţi găsit morţi?

— Destul de mulţi. În compartimentul ăsta şi în al patrulea există mausolee. Cimitirul principal din Alexandria se află la douăzeci şi şase de grade şi zece kilometri. Înţelegi sistemul de coordonate?

— Cred că da, răspunse Patricia. Măsuraţi unghiul faţă de axă, apoi distanţa faţă de capac. Dar care e punctul zero, şi care capac?

— Ăsta e podul zero, şi măsurăm faţă de capacul din sud.

— Atunci asta nu e o iniţiere – şi nu-mi spuneai o

poveste. Oamenii au construit Piatra.

— Da, ei au făcut-o.

— Unde s-au dus?

Lanier zâmbi şi clătină din deget.

— Ştiu, spuse Patricia, oftând. Aştept şi-o să văd singură.

Coborî din camion şi se întinse, apoi se frecă la ochi.

— Sunt impresionată.

— Când am văzut prima oară Alexandria, m-am simţit, într-un fel, ca acasă, zise Lanier. Am crescut în New York şi ne-am mutat în LA când aveam cincisprezece ani – practic, am trăit toată viaţa în oraşe mari. Dar, chiar şi aşa, ăsta m-a impresionat cu adevărat. Am putea muta douăzeci de milioane de oameni numai în acest compartiment, şi tot n-ar fi aglomerat.

— De aceea e Piatra atât de importantă – ca proprietate imobiliară?

— Nu, răspunse Lanier. N-avem de gând să vindem apartamente. Avem cincisprezece arheologi în echipă şi ar ucide pe oricine ar îndrăzni numai să sugereze aşa ceva. Ţin şedinţe de informare la fiecare câteva zile – sunt sigur c-o să iei parte în curând la unele dintre ele. Lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi o fac de când i-am adus aici, acum trei ani. De atunci nu ne-au lăsat să atingem nimic, cu excepţia cazurilor când unul dintre comandanţii echipelor de pază sau eu însumi am trecut peste dispoziţiile lor. Dar am avut nevoie de scuze al naibii de bune.

Patricia dădu din cap către cei trei paznici, care îi întoarseră salutul prieteneşte, unul ducându-şi mâna la vizorul căştii. O staţie radio din postul de gardă ţiui şi pârâi. Ofiţerul comandant răspunse. Patricia nu înţelese mesajul gutural, dar paznicul ripostă într-o limbă care păru să fie rusa.

— Aş fi putut să jur că sunt, cu toţii, soldaţi americani get-beget, zise ea.

— Chiar sunt. Avem ruşi care lucrează cu Hua Ling în perforaţia din capacul de sud.

— Şi infanteriştii marini vorbesc ruseşte?

— Ăsta da, evident. Şi încă trei sau patru limbi. I-am adus pe cei mai buni.

— Aici, sus, se află cineva care nu e genial?

— N-avem infanterişti de rând, dacă la asta te referi. Nu ni-i putem permite. Toată lumea are două sau trei însărcinări diferite.

Lanier se aşeză din nou pe scaunul şoferului.

— Când eşti gata, traversăm podul şi mergem la bibliotecă.

— Oricând, răspunse ea, reluându-şi locul.

Lanier demară şi porţile se deschiseră larg în faţa lor, închizându-se apoi în urmă.

Traversară podul cu patru benzi de circulaţie, cu anvelopele clămpănind şi răsunând zgomotos pe asfalt. Patricia îşi duse mâna la buzunarul pantalonilor ca să scoată tableta. Începu să scrie, folosindu-i tastatura stenografică, cu zece simboluri:

Vremea – sau mai degrabă absenţa ei. Cerul cu desăvârşire limpede. Perspectiva cu adevărat uluitoare. Pământul se vede plat în apropiere, apoi, chiar deasupra orizontului (uitându-te către nord) pare să se curbeze, iar curbura devine mai pronunţată în lateralul văii. Compartimentul de deasupra noastră conţine o mulţime de detalii, vizibile printr-o uşoară ceaţă.

Derulă înapoi ceea ce scrisese, vânându-şi greşelile, învăţase în liceu să tasteze pe o tabletă, dar de atunci trecuseră mulţi ani, şi ea prefera să scrie de mână. Însă hârtia, evident o marfă costisitoare pe Piatră, se folosea cu economie.

Continuă să tasteze în timp ce mergeau pe o arteră principală: *Străzi de aproape cincizeci de metri lăţime, divizate pe mijloc prin ceea ce ar fi putut fi cândva iarbă şi copaci. Câte două benzi de fiecare parte. Nicio plantă nu pare sănătoasă.*

Grădinile deteriorate – nu mai sunt îngrijite deloc? Vitrine la nivelul străzilor, aproape toate sparte. Holurile de intrare în birourile oamenilor de afaceri, în agenţii, toate cu o deschidere în aer liber. Într-o vitrină – un manechin

umanoid. Cu gâtul lung. Într-o poziţie echilibrată, dar gol.

Observă firma de deasupra unui magazin care vânduse probabil cândva bijuterii. „Kesar's", citi ea. Alfabet latin, iar când înaintară văzu pe partea opusă a firmei acelaşi nume, scris cu litere chirilice. Pe firmele unor prăvălii erau ideograme orientale – chinezeşti şi japoneze. Altele erau în laoţiană sau în alfabetul modificat, vietnamez-roman.

— Doamne, murmură ea. Parcă m-aş fi întors în LA.

Magazinele, designul, chiar şi câteva vitrine aveau ceva bizar. Îşi îngustă ochii, străduindu-se să descopere discrepanţele.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea.

Lanier încetini.

— Ceea ce vedem aici e probabil demodat, nu-i aşa? Adică, la fel ca acasă, unde avem magazine construite special ca să ne credem în vechea Anglie. Toate astea trebuie să fi fost de modă veche.

— O observaţie bună, cum n-am mai auzit alta, comentă Lanier, ridicând din umeri. N-am dat niciodată prea multă atenţie acestei zone.

— Garry, sunt foarte derutată. Dacă Piatra a fost construită acum o mie de ani, cum se potrivesc toate astea?

Lanier luă o curbă uşoară şi opri maşina în mijlocul străzii. Arătă către o clădire mare, în tonuri de ocru, de la marginea dinspre nord a spaţiului verde.

— Iată una dintre biblioteci – una dintre cele două pe care le studiem acum. Toate celelalte sunt închise.

Patricia îşi muşcă buza de jos.

— Ar trebui să fiu nervoasă? întrebă.

— Probabil. Eu aş fi.

— Vreau să spun că e ca şi cum…

Patricia clătină de cap.

— De ce să intru eu acolo? Sunt matematician. Nu sunt inginer sau istoric.

— Nimeni nu intră în bibliotecă dintr-un moft, crede-mă. Ai o calificare unică. Lucrezi într-un domeniu fără nicio utilitate practică – până acum.

— N-o să mai pun întrebări, oftă Patricia. Nici măcar nu ştiu care sunt întrebările potrivite.

Împrejurul clădirii fuseseră plasaţi senzori electrici. Sugestia blândă pe care o reprezentau, alături de camerele de luat vederi, căpăta forţă datorită gardurilor din plasă, cu buclele ascuţite ameninţător ale sârmei din vârf. În faţa intrării stăteau patru paznici cu lasere Apple antipersonal – părând foarte serioşi. În timp ce Lanier şi Vasquez se apropiau, răsună tunetul unei voci amplificate:

— Domnule Lanier. Opriţi-vă şi permiteţi scanarea. Cine vă însoţeşte?

— Patricia Vasquez, răspunse el. Indexată sub echipa ştiinţifică, cu notă de referinţă de la generalul Gerhardt.

— Am înţeles. Înaintaţi şi prezentaţi legitimaţiile.

Coborâră din camionetă şi intrară pe poartă.

— Am adus sârma ghimpată şi senzorii de pe Pământ, acum doi ani, îi povesti Lanier. Când am început să ne dăm seama ce aveam aici, înăuntru.

Îşi arătară legitimaţiile şi îşi puseră mâinile pe o placă adusă de o femeie în negru şi gri. După ce primiră permisiunea, pătrunseră în edificiu.

Ferestrele de la parter fusese sparte şi acolo. Înăuntru nu săreau în ochi indicatoare sau planuri ale clădirii, dar aceasta crea senzaţia clară de bibliotecă – deşi impresia de loc de modă veche apărea din nou, creată artificial. Interiorul era întunecos şi pustiu.

— Gardienii de afară nu pot intra, în bibliotecă n-are acces decât paza specială – uniformele negru cu gri. În interior e de serviciu în permanenţă numai o singură persoană, cu un monitor video – vocea pe care am auzit-o.

— Foarte sofisticat, spuse Patricia.

— Necesar.

O fâşie de lumină fluorescentă, agăţată de tavan pe un suport boltit, se aprinse pâlpâind. Alte fâşii începură să strălucească pe rând, trasând o potecă luminoasă pe podea şi în susul unui şir de trepte din apropierea mijlocului clădirii.

— Avem generatoare portabile în patru locuri din

Alexandria, spuse Lanier, în timp ce mergeau pe potecă.

Podeaua era golaşă şi prăfuită, cu câteva urme bine conturate în praf.

— Cea mai mare parte a reţelelor de curent electric din oraş nu funcţionează. Încă n-am dat de urma surselor de energie, dar probabil că nu sunt uzine distincte. Piatra însăşi pare să transporte o rezervă de energie, concentrată în baterii suprarăcite.

Patricia se încruntă.

— Baterii?

— De genul celulelor de o sută de metri din Arizona şi din Marea Seră Africană.

— Oh.

Patricia nu era foarte pricepută la fizica practică, dar nu voia ca Lanier să afle asta.

— În rest, sistemul de alimentare cu energie electrică e destul de convenţional. Canalele de control şi de informare sunt optice, într-o mai mare măsură decât pe Pământ. Clădirile sunt în întuneric pentru că marea majoritate a întrerupătoarelor principale de linie – sau indiferent ce-o fi jucat rolul lor – au fost deconectate şi nimeni n-o să le repună în funcţiune înainte de a şti mai multe despre pericolele de incendiu.

— De ce sunt sparte ferestrele? întrebă Patricia, în vreme ce continuau să urce.

— Când îmbătrâneşte, sticla devine fragilă. Undele de presiune din atmosferă crapă geamurile.

— Perturbaţiile atmosferice?

— Ceva de genul. În compartimente există sisteme e înaltă şi joasă presiune, curenţi ascendenţi şi forţa coriolis[5], curenţi descendenţi în vecinătatea capacelor. Chiar furtuni. În unele compartimente ninge, foarte rar. În marea lor

---

[5] Forţă aparentă de inerţie, ce acţionează asupra corpurilor aflate intr-un sistem de referinţă aflat în miscare de rotaţie. Efectul Coriolis datorat acestei forţe a fost descoperit de matematicianul francez Gaspard-Gustave Coriolis (1792-1843) şi se manifestă prin devierea curenţilor atmosferici şi oceanici.

majoritate, fenomenele par controlate, dar nu ştim dacă mijloacele de control sunt sau nu încorporate, statice sau dacă nişte maşini lucrează încă din greu pe undeva.

La etajul întâi, Patricia văzu, pe coridoarele întunecate aflate dincolo de benzile de lumină, cilindri metalici de înălţimea unui om, aşezaţi în şiruri ce înaintau în beznă.

— Extragem informaţii din aceste bănci de stocare de un an, zise Lanier. Limbajele de programare nu ne sunt familiare, aşa că n-am început decât de şase luni să avem succes în privinţa realizării unor copii care pot fi citite a unor imagini utile. Se dovedeşte că biblioteca din compartimentul următor e încă şi mai mare, aşa că acum ne concentrăm asupra ei. Dar… eu o prefer totuşi pe asta. La etajul trei e un centru de mari dimensiuni pentru realizarea copiilor magnetice. Acolo mi-am făcut primele cercetări, şi acolo vei face şi tu o parte dintr-ale tale.

— Mă simt de parcă aş fi pe *Mary Celeste*[6].

— Comparaţia s-a mai făcut. În orice caz, aici sa oriunde altundeva, regula e următoarea: nu te atinge de nimic pe care nu-l poţi pune înapoi exact aşa cum fost. Arheologii tocmai îşi încheie cercetările în linii mari şi sunt încă irascibili. Trebuie să încălcăm când şi când regula, reparăm echipamentul necesar, încercăm să punem la punct computerele – dar nu sunt admise excesele inoportune. Dacă Piatra e o *Mary Celeste*, atunci nu ne putem permite să nu ştim de ce.

La etajul al treilea, intrară într-o încăpere mare, plină de cubicule pentru lectură, prevăzute cu câte un proiector şi cu câte un panou plat, de culoare gri, montate într-un mic pupitru. Unul dintre pupitre fusese echipat cu o lampă Tensor, recent importată, conectată direct la noua sursă de curent. Lanier trase un scaun pentru Patricia. Ea se aşeză.

— Mă-ntorc într-o clipă, spuse el.

---

[6] Brigantină descoperită în decembrie 1872 în Oceanul Atlantic, fără niciun om la bord, cu toate mărfurile şi obiectele personale la locul lor. Era în stare buna de funcţionare, plecase la drum cu un echipaj experimentat şi călătorise pe vreme bună.

Se îndreptă spre partea opusă a încăperii, ieşi pe o uşă şi o lăsă singură. Ea pipăi proiectorul. Era pentru înregistrări video? Pentru microfilme? N-ar fi putut spune. Ecranul era plat şi negru ca abanosul, cu o grosime care nu depăşea cinci-şase milimetri.

Scaunul avea ceva neobişnuit. În mijlocul său era montat un mic cilindru orizontal, care i se potrivea destul de stânjenitor între fese. Poate cândva avuseseră perne care îl acopereau – sau poate că scaunul îşi crea propria pernă când era conectat la curent.

Aruncă o privire nervoasă la şirul de cubicule goale, încercând să şi-i imagineze pe cei care le folosiseră ultima oară. Când se întoarse Lanier, se bucură foarte mult să-l vadă. Mâinile ei tremurau.

— Fantasmagoric, spuse, cu un zâmbet slab.

El îi întinse o carte mică, legată în plastic de culoarea laptelui. Patricia o răsfoi. Hârtia era subţire şi rezistentă. Limba utilizată era engleza, dar caracterele tipografice erau neobişnuite – cu prea multe picioruşe. O deschise a pagina de titlu.

— *Tom Sawyer*, citi, de Samuel Langhome Clem Mark Twain.

Data publicării era 2110. O închise şi o lăsă jos, în ţind cu greutate.

— Ei? întrebă încet Lanier.

Patricia îşi ridică privirea spre el, încruntându-se. Apoi un soi de înţelegere trecu de la unul la altul. Ea deschise gura, să vorbească, dar o închise la loc.

— Te întrebau de ce arăt atât de obosit, spuse Lanier. Acum îţi dai seama?

— Din cauza acestei… biblioteci.

— În parte, răspunse el.

— E din viitor. Piatra e din viitorul nostru.

— Nu suntem siguri, specifică el.

— Dar de asta sunt eu aici… ca să v-ajut să vă seama.

— Mai sunt şi alte enigme, tot atât de misterios poate că se leagă unele de altele.

Patricia deschise din nou cartea.

— Publicată de Greater Georgia General, în colaborare cu Harpers a Pacificului.

El întinse mâna şi i-o luă.

— Deocamdată e suficient. Mergem afară. Te poţi odihni puţin sau putem petrece două ore la postul de pază.

— Nu, spuse ea. Vreau să continui.

Închise ochii pentru câteva secunde. El se duse să pună cartea la loc, apoi se întoarse şi merse în faţa ei până la parcare.

— Intrarea în metrou e la două cvartale de ai anunţă. Putem merge pe jos până acolo. Exerciţiile fizice limpezesc mintea.

Patricia îl urmă, traversând un colţ al parcului cu ochii la clădiri şi la firmele lor în diverse limbi ale Pământului fără să le vadă de fapt şi ştiind că ajunsese dincolo de punctul de asimilare.

Trecură pe sub o arcadă în formă de semilună şi coborâră în staţia de metrou pe o rampă dublă.

— Ai spus că Piatra nu e din viitor, comentă Patricia.

— Nu din viitorul nostru, o corectă Lanier. E posibil să nu fie din universul nostru.

Ea îşi simţi pielea înfierbântându-se. Clipi grăbită, neştiind dacă avea să râdă sau să plângă.

— La naiba.

— Exact asta simt eu.

Stăteau pe o platformă lată, lângă un perete împodobit cu un mozaic asimetric, din cristale trandafirii, mari şi plate. Direcţiile erau indicate prin săgeţi agăţate de plafon, însoţite de litere râioase, jupuite: „Nexul Central, Linia 5… De aici către… 54… Alexandria… San Juan Ortega, Linia 6, 20 minute”. Alături de indicatoare atârnau alte ecrane de afişaj plate, negre ca abanosul, toate goale.

Patricia începu să tremure uşor şi se simţea ameţită. Oare se afla cu adevărat în locul acela sau era victima unui vis indus de munca ei?

— Începi să devii pietrenică, zise Lanier. Urmăreşte-te.

— O fac. Da. Văd cum devin pietrenică.

— De obicei, următorul pas e depresia. Dezorientare,

fantazare, depresie. Prin asta am trecut eu.

— Oh!

Patricia se uită în jos, la dalele albe de sub picioarele ei.

— În următoarele cinci sau zece minute trebuie să vină un tren, anunţă Lanier.

Îşi puse mâinile în buzunare şi îi urmă exemplul, privind şi el podeaua.

— Mi-e foarte bine, spuse Patricia.

Nu credea ce spune, dar, pe de altă parte, înaintea examenelor se simţise mai rău decât în clipa aceea. Avea să reziste. Trebuia să reziste.

— Mă întrebam doar dacă nu există metode mai bune de instruire a nou-veniţilor. Asta pare să se bazeze des de mult pe hazard.

— Am încercat alte metode.

— N-a mers?

— Nu mai bine, iar uneori mai rău.

Din tunelul metroului ieşi o trâmbă de aer. Patricia se gândi să se uite peste marginea platformei, să descopere un soi de mecanism ce permitea deplasarea trenului. Podeaua canalului nu avea nicio trăsătură caracteristică, nicio şi niciun alt tip de ghidaj.

Din tunel apăru şuierând un miriapod uriaş, din aluminiu, cu botul fără ferestre şi traversat de un nimb de linii verzi. Se opri cu o bruscheţe care-ţi trimitea vibraţii în ceafă şi zumzăi uşor. Când se deschiseră uşile glisări în primul vagon stătea un infanterist marin, cu pistolul toc şi cu puşca laser la vedere.

— Domnule Lanier, salută el, cu un gest elegant.

— Charlie, ea e Patricia Vasquez. O altă insignă verde. Patricia, acesta este caporalul Charles Wurtz. Probabil – să vă vedeţi foarte des. Charlie e omul nostru de bază linia zero a metroului.

— Nu las *boojumii* să călătorească gratis, zâmbi el, Charlie, strângând mâna Patriciei.

Lanier îi făcu semn să urce prima. Examinat în căutarea elementelor de bază, interiorul semăna cu al oricărui alt vehicul dintr-un sistem de transport rapid rezonant de tip

nou. Scaunele de plastic şi monturile metalice ei în stare bună. Era evident că vagoanele nu fuseseră concepute pentru aglomeraţie – nu existau curele de agăţare sau bare pentru pasageri care nu stau pe scaune – şi aranjamentul era spaţios, cu o mulţime de loc pentru picioarele celor aşezaţi. Şi nicio reclamă. De fapt, în vagon nu erau deloc afişe.

Ca în vechiul BART[7] din San Francisco, spuse Patricia.

Nu mai mersese cu BART-ul sau cu metroul din LA de ani de zile.

Se instalară pe scaune. Senzaţia de mişcare nu apăru decât când se uită pe ferestrele rotunde, mari, plasate la intervale inegale. Staţia era o pată în trecere. Pe urmă nu mai rămase decât întunericul, subliniat de străfulgerările unor bare albe, verticale.

— Nu seamănă prea mult a viitor, comentă Patricia. E recognoscibil. Am crezut întotdeauna că viitorul va fi atât de diferit încât, văzându-l, noi n-am recunoaşte nimic. Mai ales când e vorba de o mie de ani în viitor. Dar există clădiri, metrouri – adică de ce nu transmiţătoare de materie?

— Alexandria şi acest sistem de căi ferate sunt cu mult mai vechi decât alte părţi ale Pietrei. Când o să-nchei turul şi o să vezi lucrurile mai în detaliu, o să remarci marile diferenţe dintre tehnologia noastră şi cea de aici. În plus…

Făcu o pauză.

— Există o istorie care trebuie luată în considerare, întârzieri. Handicapuri. Şi relicve.

— Despre care o să aflu în curând.

— Exact, încuviinţă Lanier. În clipa asta simţi mi rea? Acceleraţia?

Ea se încruntă.

— Nu. Dar poate că am demarat lent…

— Acceleraţia trenurilor e de 4 g[8].

— O clipă.

---

[7] Bay Arca Rapid Transit – sistem de transport public rapid din zona golfului San Francisco.

[8] Valoarea acceleratiei gravitationale.

Patricia se răsuci spre o fereastră şi privi succesiv barelor albe, apoi se încruntă.

— Alexandria... vreau să spun că n-a fost conceput aşa cum ar fi trebuit.

Lanier o privi cu răbdare. Se presupunea că e gen dar era atât de tânără. Se străduia ca o şcolăriţă să-şi] treze bunele maniere.

— Piatra a fost accelerată şi încetinită, corect? E ca trenul ăsta. Dar eu nu simt acum nicio mişcare compartimentele ar fi trebuit să aibă podele înclin ca să compenseze şocul, şi pereţi mai înalţi într-o parte ca să nu se scurgă apa din lacuri. Fenomenul de re sare datorită acceleraţiei. Platforme înclinate pei compensare.

— În compartimente nu s-a luat nicio precauţie pentru compensarea efectelor acceleraţiei.

— Aşadar, accelerează treptat?

Lanier clătină din cap.

— Au o metodă de compensare?

— În compartimentul al şaselea. Dar şi asta face parte din imaginea de ansamblu.

— Mă faci să clarific totul singură.

— Ori de câte ori e posibil.

— Ca test.

— Nu, ripostă vehement Lanier. Consiliera a spus că ne poţi ajuta. Nu mă îndoiesc de asta. Dar, dacă e un test, atunci te descurci foarte bine.

Deşi el avea rezerve.

Pereţii tunelului rămaseră în urma lor şi trenul se năpusti în lumină. Trecură peste apă, cu cel puţin două sau trei sute de kilometri la oră.

— În porţiunile suspendate, sub vagoane sunt trei şine, e vorba de inducţia magnetică, zise Lanier.

— Oh.

Patricia îşi îndreptă atenţia asupra mării, o întindere uniformă de vălurele gri-albăstrui, prelungindu-se către nord, spre noianul de ceaţă de lângă capac. Deasupra apelor cenuşii putea să vadă arcuirea compartimentului, spre nord-vest şi nord-est zărea vălătucul de ceaţă, iar la

înălţimea orei trei linia ţărmului.

La vreo şapte kilometri de tren, cu extremitatea de jos ascunsă în ceaţă, se afla vârful hexagonal al unui turn drept ca o lumânare, probabil înalt de vreo cincizeci de metri şi cu lăţimea cât jumătatea înălţimii. La o distanţă de numai un kilometru era un alt turn, în întregime vizibil, plasat pe un pilon rotund şi zvelt.

Ceaţa se năpusti să-i întâmpine şi ajunseră pe neaşteptate pe pământ. O pădure bogată de pini se ivi neclară sub ei, părând sănătoasă, deşi uşor albăstruie – în lumina tubului.

— Din câte ne putem da seama, al patrulea compartiment a fost un centru de recreere, zise Lanier. Şi, fireşte, un rezervor şi un sistem de purificare a aerului. Aici sunt patru insule, fiecare reprezentând un habitat diferit. Există şi habitate subacvatice – grădini de coral, lacuri cu apă dulce Şi sisteme de ape curgătoare. Staţiune balneoclimaterică, rezervaţie naturală, fermă piscicolă – totul a rămas în grija nimănui, s-a sălbăticit puţin, dar prosperă.

Trenul încetini şi pătrunse lin, cu un zumzet uşor, pe o platformă înaltă. Doi bărbaţi în uniforme negre alergau pe lângă vagoane când se opriră. Lanier se ridică şi Patricia îl urmă la uşă. Aceasta se deschise la fel de silenţios ca mai înainte.

Pădure, apă, ţărână – toate inspirate laolaltă, ca o singură mireasmă delicioasă.

— Pe mai târziu, Charlie, zise Lanier.

Charlie salută cu eleganţă şi, în urma lor, îşi ocupă poziţia în cadrul uşii.

Unul dintre paznicii de pe platformă se apropie să studieze insigna Patriciei.

— Bine aţi venit în tabăra de vară, domnişoară Vasquez.

De pe platformă, ea se uită în jos. Se aflau la şase metri deasupra solului. Peronul era înconjurat de un complex asemănător celui din primul compartiment, cu clădiri din plăci de fibră de lemn şi cu metereze de pământ, dar cu o seră mult mai mare ca laborator agricol.

Toată lumea din complex purta culoarea neagră, în combinaţii de negru şi kaki, negru şi verde şi negru cu gri.

— Forţe de pază? întrebă ea.

Lanier dădu din cap în timp ce coborau treptele platformei.

— Avem şi aici un mic grup de oameni de ştiinţă şi lăsăm pe toată lumea să-şi petreacă aici concediile sau zilele libere, când e timp pentru aşa ceva, ceea ce nu se întâmplă prea des. Compartimentul ăsta e strategic. Desparte părţile relativ locuibile ale Pietrei de capătul unde se lucrează.

— Sistemul de propulsie?

— Da, şi compartimentul al şaptelea. Oricum, o să ai ocazia să-ţi întinzi picioarele şi să asimilezi tot ce ai văzut până acum.

— Mă îndoiesc, spuse Patricia.

Lanier o conduse către bufetul din complex.

În majoritatea privinţelor, acesta nu se deosebea de cel din primul compartiment. Se aşezară la masă cu soldaţi britanici şi din Germania de Vest. Lanier o prezentă ofiţerului comandant al nemţilor, colonelul Hainrich Berenson.

— Va primi, peste o săptămână, comanda forţelor de pază din compartimentul al şaptelea. O să lucraţi ceva timp împreună.

Berenson era colonel în Forţele Spaţiale din Germania de Vest, cu părul de culoarea nisipului şi pistruiat, la fel de înalt ca Lanier, dar evident mult mai musculos. Părea mai degrabă irlandez decât neamţ; cu numele lui fără rezonanţă germană şi cu manierele sofisticate, i se păru Patriciei cu adevărat internaţional. Era prietenos, dar uşor distant.

Ea comandă o salată – legume proaspete din laboratorul agricol – şi se uită la feţele bărbaţilor şi femeilor din jur. Nu aveau cu toţii insigne verzi.

— Cum funcţionează sistemul insignelor? îl întrebă pe Lanier.

Berenson zâmbi şi clătină din cap, de parcă a fi fost vorba de o problemă delicată.

— Insignele roşii se limitează la perforaţia din primul

compartiment, răspunse Lanier. E vorba mai ales de personalul care se ocupă de partea tehnică. Cele albastre pot merge oriunde pe Piatră, cu excepţia compartimentelor şase şi şapte, dar în toate compartimentele, cu excepţia primului, trebuie să fie escortate şi să-şi îndeplinească îndatoririle specifice. Insignele verzi pot merge în ori compartiment, dar sunt întotdeauna supuse verificării de securitate.

— Eu mă aflu aici de trei ani, zise Berenson, şi amprimit o insignă verde abia acum trei luni.

Îşi coborî privirea spre insigna ei şi dădu din e într-un mod semnificativ.

— Din fericire, am găsit o portiţă. Se poate considera că mă escortez pe mine însumi.

Lanier rânji.

— Să fim, pur şi simplu, recunoscători că lucrurile merg ca pe roate, ca şi până acum.

— Amin, întări Berenson. Aş detesta să văd o încurcătură autentică.

— Pentru insignele verzi există trei niveluri de autrizare. Primul e cel mai redus – acces cu desăvârşire interzis în zonele declarate secrete. Nivelul doi admite accesul numai cu probleme de serviciu – forţele speciale pază au insigne verzi de nivelul doi. Nivelul trei reprezintă autorizarea pe care o avem în comun.

— Eu o să fiu nivelul doi, spuse Berenson.

Când se întoarseră în tren, Patricia întrebă:

— Dacă va fi nivelul doi, înseamnă că nu va şti exactitate ce e Piatra?

— Când ajungi în compartimentul şapte, trebuie ştii multe.

— Dar nu şi ce se află în biblioteci.

— Nu, spuse Lanier.

Asta o aduse la realitate. Berenson era ursuz şi nici măcar n-avea habar de biblioteci.

Cei patru soldaţi în costume spaţiale alergau pe suprafaţa lunii în salturi lungi, graţioase, şi drumul nu le era

luminat decât de stele şi de Pământul în primul pătrar. Mirsky îi privea din vârful unui bolovan, vizibilă fiind doar casca lui albă. În mâna dreaptă ţinea o lanternă îndreptată spre colegii săi de echipă, care aşteptau într-un făgaş săpat de o piatră rostogolită cu milioane de ani înainte. Când cei patru ajunseră în poziţia potrivită, aprinse şi stinse lanterna de trei ori consecutiv.

Obiectivul – macheta în mărime naturală a unui buncăr dintr-o colonie lunară – se afla la o sută de metri, în partea opusă a bulgărelui. Cei patru apărători ajunseseră în clipa aceea lângă sas. Mirsky îşi ridică AKV-ul 297 – un Kalaşnikov automat, adaptat pentru tragerea cu proiectile în vid – şi îl îndreptă spre trapa sasului.

Trapa se deschise şi Mirsky îşi înălţă uşor arma, ochind ţinta marcată cu o cruce lângă luminile de semnalizare ale intrării în sas. Cu un deget înmănuşat, eliberă trăgaciul montat în lateral şi simţi arma trăgând de trei ori. O linie firavă de praf de puşcă aprins, scăpat din ţeavă, străluci scurt în întuneric. Ţinta explodă în zdrenţe de plastic în timp ce se deschidea uşa.

Îl auzi pe supervizorul exerciţiului citind numele celor patru apărători în costume spaţiale şi ordonându-le să ia poziţia culcat.

— Şi sasul vostru e incapacitat, adăugă laconic supervizorul. Frumos lucrat, locotenent-colonele… Poţi continua.

Mirsky şi cei trei colegi ai săi înaintară către machetă. Apărătorii erau întinşi pe solul lunar, în afara sasului deschis, nemişcaţi cu excepţia numerelor de pe afişajele echipamentelor de salvare pe care le purtau în spate. Mirsky se apropie şi, prin vizor, îi făcu cu ochiul unuia dintre ei Apărătorul îi răspunse cu o privire supărată, deloc amuzaţi.

— Tovarăşe locotenent-colonel, uitaţi-vă peste umăr la ora două, îl sfătui unul dintre oamenii săi.

El se întoarse şi urmări linia braţului protejat dj materialul gros al costumului caporalului, prelungită de un deget înmănuşat.

Cartoful, un punct de lumină ascuţit, cu o formă alungită distinctă, tocmai se ridicase deasupra orizontului lunii.

Se părea că toată viaţa lui oamenii i-l arătaseră – prima fiind Yefremova, cu trei ani în urmă.

— Da, îl văd, anunţă el.

— De aceea ne antrenăm, nu-i aşa, tovarăşe locotenent-colonel?

Mirsky nu răspunse. Supervizorul interveni, cerându-le să termine cu discuţiile inutile.

— Stelele au urechi, caporale, îl sfătui Mirsky pe soldat. Să ne cucerim obiectivul şi să ne-ntoarcem acasă la timp pentru alte lecţii politice.

Caporalul îi întâlni privirea şi se strâmbă, dar nu spuse nimic.

Patru ore mai târziu, în propriul lor buncăr, supervizorul exerciţiilor străbătu aleea dintre hamacurile echipei victorioase, strângând mâini şi felicitându-i cu căldură, pentru a le da apoi scrisori de acasă. Toată lumea primise scrisori, fie şi numai din partea coordonatorilor celulelor de partid din nişte sate periferice. Supervizorul se opri în dreptul hamacului lui Mirsky la urmă.

— Numai o singură scrisoare pentru dumneata, tovarăşe… colonel, spuse, întinzându-i un plic gros, lipit cu bandă adezivă şi sigilat cu grijă.

Mirsky îl luă şi se holbă la el, apoi la supervizor.

— Deschide-l.

Îi rupse capătul cu mare atenţie şi scoase cinci foi de hârtie împăturite.

— O promovare, spuse, nevrând să se arate prea emoţionat de întreaga situaţie.

— Şi ordinele tale, tovarăşe, spuse supervizorul. Tovarăşi, sunteţi interesaţi să descoperiţi unde pleacă proaspătul nostru colonel Pavel Mirsky?

— Unde? întrebară mai mulţi.

— Înapoi, pe Pământ, zise Mirsky.

— Înapoi pe Pământ! repetă ca un ecou supervizorul. Ăsta e al câtelea – al patrulea dumitale tur de antrenament pe Lună, în numai doi ani? Şi acum din nou pe Pământ.

Oamenii îl priveau cu atenţie, zâmbind larg.
— Cu destinaţia Oceanul Indian, spuse Mirsky. Pentru antrenamentul final de comandant de batalion.
Soldaţii ovaţionară şi izbucniră în aplauze.
— Acum o să ai stelele pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna, tovarăşe colonel, spuse supervizorul, strângându-i mâna cu fermitate.

CAPITOLUL PATRU

––––––––––––––––––––––––––––

Restul celui de-al patrulea compartiment alunecă pe lângă ferestrele trenului cu mare repeziciune – imagini neclare ale terenului deluros, ale micilor lacuri şi ale aflorimentelor ce păreau de granit.
— Capătul liniei e în compartimentul şase. O să fi întâmpinaţi de Joseph Rimskaya şi de o serie de membri echipei de chinezi care lucrează la anexa de la hotar.
— Rimskaya? La UCLA am avut un profesor cu numele ăsta.
— Rimskaya e motivul pentru care te afli aici. El te recomandat.
— Dar a plecat de la facultate ca să se-alăture Biroul de Matematică şi Statistică.
— Şi a cunoscut-o pe Consilieră când lucra Washington, adăugă Lanier.
Rimskaya îi fusese profesor la seminarul de matematici speciale. Nu-i plăcuse prea mult; era un bărbat înalt masiv, cu o barbă roşie sârmoasă, zgomotos şi plin de sine, profesor de ştiinţe politice şi expert în statistică şi în teoria informaţiei. Un matematician riguros, dar, după părerea ei, lipsit de perspicacitatea necesară pentru o muncă de cercetare cu adevărat valoroasă, Rimskaya i se păru

întotdeauna tipul desăvârşit al academicianului: rigid, exigent, un coordonator lipsit de imaginaţie.

— El de ce se află aici?

— Consiliera îl consideră util.

— Specialitatea lui sunt teoriile statistice despre comportamentul populaţiei. Se ocupă de sociologie.

— E adevărat, încuviinţă Lanier.

— Cum…

El păru iritat.

— Gândeşte-te, Patricia. Unde s-au dus pietrenii? De ce s-au dus acolo, cum au ajuns acolo?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Nici noi nu ştim încă. Rimskaya e şeful unui gen de sociologi. Ar putea fi capabili să ne ofere un răspuns.

— Ăsta e un stil de instruire atât de derutant, de anapoda.

— O să am răbdare dacă ai şi tu, zise Lanier.

Patricia păstră o clipă tăcerea.

— Nu garantez, conchise ea. Aş vrea să nu mai pari atât de scos din sărite când pun întrebări directe.

Lanier înălţă din sprâncene şi dădu din cap.

— Te rog să n-o iei la modul personal.

E atât de stresat, se gândi ea*. Ei bine, şi eu sunt. Numai că el a avut timp să se obişnuiască. Dacă te poţi obişnui vreodată cu ceva ca biblioteca… sau ca Piatra însăşi. Pe de altă parte, e aproape cu siguranţă vorba de mai mult…*

Avu pe neaşteptate viziunea unui labirint de table de şcoală, aşteptând-o în compartimentul al şaptelea, scrise de matematicieni rătăcitori care lucrau la rezolvarea unei probleme impresionante, unificate. Deasupra tuturor, de pe un ecran uriaş, Consiliera privea răbdătoare, ca Dumnezeu. Lanier era avatarul ei.

— Rimskaya e pe jumătate rus, continuă acesta. Bunica lui era o văduvă imigrantă şi numele i-a fost trecut şi pe actele de intrare în SUA ale fiului ei. Vorbeşte ruseşte ca un nativ şi serveşte adesea ca interpret între ruşi şi noi.

Zumzetul trenului deveni mai strident când intrară în capacul din nordul celui de-al patrulea compartiment.

Compartimentul cinci era mai întunecos decât cele pe care le vizitaseră înaintea lui. O boltă de nori plaţi, cenuşii vopseau atmosfera de sus a cilindrului, înjumătăţind lumina tubului. Sub nori se întindea un peisaj wagnerian, cu munţi golaşi, părând bulgări colţuroşi de antracit amestecat cu hematit în culorile întunecate ale curcubeului. Între munţi erau văi abisale ruginii, întretăiate de cascade care alimentau râuri repezi, argintii. Contorsionările munţilor din apropiere de centrul compartimentului erau uimitoare – arcuri, cuburi uriaşe, necizelate, piramide cu vârfurile sparte şi şosele din trepte din lespezi neuniforme.

— Ce naiba e *asta*? întrebă ea.

— Un soi de puţ de mină deschis, aşa credem. Cei doi geologi ai noştri – l-ai cunoscut pe Robert Smith, e unul dintre ei – au lansat speculaţia că, atunci când au fost golite compartimentele, mizeria n-a fost aruncată. Au păstrat-o drept materie primă. Astea sunt urmele.

— Ideal pentru amatorii de filme horror, zise Patricia. Nu vezi aici castelul lui Dracula?

Nu mai schimbară nicio vorbă în timpul scurtului drum prin tunel către compartimentul al şaselea. În timp ce zumzetul trenului îşi pierdea din stridenţă şi tunelul întunecat se lumina, Lanier se ridică, spunând:

— Capătul liniei.

Partea de jos a ultimei staţii era o construcţie cavernoasă, din lespezi nevopsite din beton roşiatic şi din roca pestriţă, cenuşie cu negru, a asteroidului. Peronul era marcat cu linii şterse, ca şi cum acolo s-ar fi format odinioară cozi lungi, şerpuitoare.

— Asta a fost cândva o staţie pentru muncitori, zise Lanier. Când au modificat compartimentul al şaselea, a servit drept punct de debarcare. Probabil că acum şase sute de ani.

— De când e părăsită Piatra?

— De cinci secole.

Urcară pe o rampă către o clădire construită mai ales din panouri groase, transparente, care oferea o vedere excelentă a celui de-al şaselea compartiment.

Solul văii era stratificat, ca urmare a prezenţei formelor uriaşe, inerte, ale unor structuri mecanice, cilindri şi cuburi şi teancuri de plăci rotunde ce zăceau pe muchie, creând impresia unui circuit imprimat monstruos. Chiar de lângă clădirea staţiei pornea un şir de rezervoare, mergând către un zid îndepărtat. Înălţimea acestuia era de cel puţin o sută de metri, iar diametrele rezervoarelor erau cât jumătate din ea. Sub acel nivel al staţiei, între sfere şi un şir de cilindri care stăteau pe suprafeţele laterale, se afla un şanţ imens, plin cu apă scânteietoare. Pe marginea lui se înşiruiau capete de ţevi şi aparate de pompare de dimensiuni ciclopice. Deasupra tuturor acestora, pluteau pâlcuri de nori negri, groşi, din care cădeau perdele de ploaie şi rafale de zăpadă. De undeva pornea o pulsaţie constantă, mai degrabă simţită decât auzită, ca infrasunetele emise de mişcarea munţilor sau ca eroziunea unor funduri de mări îndepărtate.

Privind oblic în sus, printre straturile de nori, Patricia putea întrezări, vag, partea opusă a compartimentului, umflată şi striată de un covor de mecanisme misterioase.

— În tot compartimentul nu există componente în mişcare, cu excepţia unor pompe mari, şi nici acelea nu sunt multe, spuse Lanier. Constructorii s-au bazat pe un ciclu al vremii încorporat. Ploaia cade, colectează căldura, curge prin canale către lacurile puţin adânci, se evaporă, duce căldura în sus şi sistemele de menţinere a atmosferei o evacuează, încă nu ştim cum.

— La ce servesc toate astea?

— La început, când a fost proiectată Piatra, al şaselea compartiment ar fi trebuit să fie un alt oraş, dar constructorii au specificat că n-ar fi putut atinge decât o acceleraţie egală cu trei procente din g. Chiar înainte de a echipa Piatra şi înainte de încheierea excavaţiilor principale, au găsit o metodă care-i permitea să accelereze până la limita capacităţii sale. Era un procedeu complex şi costisitor, dar îi oferea Pietrei o mobilitate pe care constructorii nu puteau s-o rateze. Aşa că al şaselea compartiment a fost dotat cu mecanisme foarte bine alese

pentru amortizarea inerţiei, care reprezintă o mică parte din ceea ce se află acum aici.

Dădu din cap către priveliştea de dincolo de geamuri.

— De aceea niciuna dintre podelele compartimentelor nu e înclinată şi niciun lac sau râu nu e prevăzut cu diguri împotriva revărsării. Nu le sunt necesare. Al şaselea compartiment poate amortiza selectiv efectele inerţiei oricărui obiect de pe Piatră. În mare, anihilează acceleraţia şi deceleraţia întregii nave. În amănunt, anihilează efectele inerţiei în trenuri. Se autoreglează, deşi încă n-am descoperit niciun „creier”.

Ploaia lovea acoperişul transparent şi se scurgea pe panta înclinată la patruzeci şi cinci de grade de deasupra scărilor. Lanier se întrerupse, cu ochii la stropii şi la pârâiaşele de apă.

— Începând de atunci, mecanismele au fost modificate şi s-au înmulţit. La început acopereau în jur de trei kilometri pătraţi, iar restul compartimentului şase era folosit pentru activităţi industriale şi de cercetare, care nu se puteau desfăşura în oraşe. Acum întreţin şi compartimentul al şaptelea.

Patru oameni, cu toţii în haine de ploaie galbene, mergeau pe marginea canalului de dincolo de staţie. Îşi parcaseră camioneta la câţiva metri distanţă, într-o zonă mai înaltă a acostamentului.

— Comitetul nostru de întâmpinare, zise Lanier.

Se îndreptară către capul treptelor. Aerul rece se adunase pe casa scării şi Patricia fu cuprinsă de un tremur când îi învălui într-o parte din el, adusă de o pală de vânt din afară. Ploaia le cânta încet deasupra capetelor. Printre pârâiaşele prelinse pe sticlă şi printr-o spărtură ca un şanţ a norilor, zări capacul nordic, aflat în partea opusă. Toate celelalte capace fuseseră realmente goale, fără nimic specific. Acela era brăzdat de un şir de cutii dreptunghiulare, plasate la intervale egale, ca un grup de trepte abrupte, şi pe faţa fiecăreia dintre ele era trasată câte o elipsă. Cutiile aveau, aprecie ea, cam un kilometru lăţime, de două ori mai mult decât axele mari ale elipselor.

Primul dintre cei patru oameni ajuns în vârful scării îşi scoase pălăria de ploaie. Patricia se uită în jos şi-şi văzu fostul profesor, cu faţa roşcovană şi bărboasă, cu ochi mici, suspicioşi, de parcă ar fi purtat îndelung în sine o suferinţă ascunsă. Rimskaya era exact aşa cum îl ţinea minte. Răspunse privirii ei insistente cu una defensivă, apoi dădu din cap către Lanier. În spatele lui, o femeie înaltă, blondă, cu trăsături simetrice, şi doi chinezi, un bărbat şi o femeie, îşi scoaseră echipamentul şi scuturară apa pe podea.

Rimskaya se apropie de Patricia, transmiţându-şi prin fiecare gest răceala, dacă nu cumva era dezgust.

— Domnişoară Vasquez, spuse. Sper că eşti la înălţimea situaţiei. Sper că n-o să mă faci să par un idiot fiindcă te-am ales.

Ea deschise şi închise gura, ca un crap, apoi râse prea strident.

— Domnule profesor, şi eu sper acelaşi lucru.

— Nu-l lua în seamă, zise blonda, cu voce plăcută, profundă, cu un uşor accent britanic. Sunt patru luni de zile de când nu spune decât lucruri bune despre dumneata.

Îşi îndesă propria pălărie sub braţ şi întinse mâna Strângerea era fermă, şi femeia avea pielea caldă.

— Eu sunt Karen Farley, iar ei sunt Wu Gi Me şi Chang i Hsing.

Chang îi adresă Patriciei un zâmbet larg, cu bretonul drept şi negru atârnându-i peste sprâncene, după ultima modă din China.

— Suntem de la Universitatea Tehnologică din Beijing.

Rimskaya continua s-o studieze pe Patricia. Ochii lui cenuşii se îngustară.

— Te simţi bine? N-ai rău de spaţiu sau vreo tulburare emoţională?

— Mă simt perfect, domnule profesor, răspunse ea.

— Bun. Atunci voi – arătă către Farley, Wu şi Chang – voi aveţi grijă de ea. Eu mă duc în primul compartiment, să mă odihnesc. O să lipsesc o săptămână, poate chiar mai mult.

Îi întinse mâna lui Lanier şi i-o scutură o singură dată, ferm.

— Sunt obosit, adăugă, şi nu în ultimul rând fiindcă n-am idee ce înseamnă toate astea. N-am avut niciodată imaginaţie, iar acest loc…

Se cutremură.

— Poate că ţie o să ţi se potrivească mai bine, domnişoară Vasquez.

Se înclină ţeapăn către colegii lui, apoi îşi luă echipamentul şi se îndreptă spre rampa care cobora către peron.

Patricia se uită în urma lui, dezorientată.

— Îl invidiez… puţin, spuse Wu într-o engleză californiană perfectă.

Era cam de înălţimea ei, exact pe punctul de a deveni durduliu, cu părul tuns scurt şi cu o faţă copilăroasă.

— Am citit de curând câteva dintre lucrările dumitale, domnişoară Vasquez.

— Patricia, te rog.

— Mă tem că mă depăşesc cu totul. Eu şi Chang suntem specialişti în inginerie electrică. Karen e fiziciană.

— Fizică teoretică, preciză Farley Am fost *nerăbdă-doare* să te cunosc, spuse Farley.

— Nerăbdă-toare, o corectă Lanier.

— Da.

Văzând uimirea Patriciei, Farley zâmbi larg.

— Şi eu sunt cetăţean chinez, îi pot păcăli pe cei mai mulţi oameni, cea mai mare parte a timpului. Te rog să mă corectezi când fac o boacănă.

Patricia se uită de la unul la altul ca o bufniţă. Se simţea uşor stresată, nu era încă pregătită să cunoască alţi oameni şi să dea dovadă de mai multă sociabilitate.

— O însoţim pe Patricia în compartimentul şapte, spuse Lanier. Dar poate vrea să se odihnească puţin aici.

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Nu. Vreau să văd azi întregul tablou.

— Iată o femeie adevărată, comentă Farley. Încăpăţânare sinucigaşă. O însuşire pe care o admir. Chang o are. Însă Gi Me – noi îi spunem Lucky – e un leneş.

— Şi ea, şi profesorul Rimskaya sunt nişte exploatatori,

zise Chang.

Accentul cu care vorbea engleza era mai puţin corect decât al lui Wu şi al lui Farley. Scoase două pachete cu echipamente pentru ploaie dintr-un buzunar al hainei şi le dădu lui Lanier şi Patriciei. Cei doi se îmbrăcară repede şi părăsiră adăpostul oferit de anexă.

Aerul mirosea a ploaie curată, a ozon şi a metal. Ploaia se redusese la o burniţă, iar ninsoarea încetase. Apa aluneca în perdele de pe pereţii metalici înclinaţi, ajungând sub drumul înălţat, adunându-se în rigole şi fiind condusă către un bazin de colectare aflat cu câţiva metri mai jos. Patricia se uită cu atenţie în el şi văzu pâlnia de apă lină coborând în întuneric.

Camioneta de pe acostament era o replică a celei cu care traversaseră primul compartiment. Farley îi oferi Patriciei din nou locul de lângă şofer şi ceilalţi se urcară în spate, împingând într-o parte cutii cu echipament ştiinţific înfăşurat în pânză. Farley demară încet, apoi căpătă viteză. Acostamentul se extindea, devenind o panglică lată, care şerpuia printre complexe de rezervoare şi de forme cenuşii, ascunse dincolo de o ceaţă care se răspândea rapid. Wu se aplecă printre cele două scaune.

— Chestia asta care seamănă a asfalt – nu e. E roca asteroidului, cu toate metalele îndepărtate, măcinată şi amestecată cu un ulei pe bază de plante. Foarte rezistent, nicio crăpătură. Ne întrebăm cine-o să-l breveteze.

Cumva, aspectul dezolant i se părea Patriciei înviorător. Ceaţa era uşor albăstruie şi asta o făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat într-un safir. Ploaia reîncepuse, şi darabana picăturilor de apă pe plafonul maşinii – combinată cu o uşoară undă de aer cald din radiator – o făcea să se simtă în siguranţă, cu nimic mai încordată decât atunci când urmărea o emisiune distractivă pe ecranul video-casetofonului.

Se smulse repede din braţele acelei senzaţii. Lanier o privea. Îşi întoarse faţa către el, apoi se uită în altă parte. Cum *puteau* s-o considere atât de importantă? în faţa acelui mister monumental, ce-ar fi putut face ea?

Numai dimensiunile erau de-ajuns ca să paralizeze gândirea. Privind în sus, către partea opusă, prin golurile din învelişul de nori, era ca şi cum s-ar fi uitat pe geamul unei navete care reintra în atmosferă.

Camioneta urmă curbele line ale drumului şi traversă compartimentul al şaselea în douăzeci de minute. Imaginea familiară a Arcadei şi a tunelului de la intrare se contura neclară. Când îi cuprinse întunericul acestuia, Farley aprinse farurile.

După vremea furtunoasă din compartimentul al şaselea, claritatea şi strălucirea nestânjenită a tubului cu plasmă erau bine-venite.

— Aproape că poţi auzi cântecul păsărilor, comentă Patricia.

— Mi-aş dori-o, spuse Farley.

Coborâră rampa. În faţa lor se întindea un drum drept ca o săgeată, de două ori mai îngust decât şoseaua din compartimentul precedent şi construit din acelaşi material. De ambele părţi ale drumului, solul era punctat, pe o lungime de mai mulţi kilometri, de movile nisipoase, cu creştetele acoperite de iarbă gălbuie, ţeapănă. La distanţa unei scurte plimbări, erau pâlcuri de copaci scunzi şi subţiri. Către vest, în susul curburii podelei, Patricia zări lacuri mici şi ceva care părea un râu ieşit dintr-un tunel al capacului. De acesta din urmă erau lipiţi câţiva nori miţoşi. Spre est şi vest, peisajul era la fel de uniform şi de liniştitor, până la limitele zonei luminate de tub. Care, la rândul său, ieşea din centrul capacului ca fasciculul drept şi nestânjenit al unui far.

Patricia simţea nerăbdarea crescând în cabină, centrându-se asupra ei. Îi aşteptau reacţia.

Reacţie la ce? Dacă se putea spune ceva, atunci compartimentul acela părea mai puţin impresionant decât primul. Umerii i se încordară. Ce-ar fi trebuit să spună?

Lanier îşi întinse mâna printre scaune ca să-i atingă braţul.

— Ce vezi? o întrebă.

— Nisip, iarbă, lacuri, copaci. Un râu. Nişte nori.

— Uită-te drept înainte.

Patricia se uită. Aerul era limpede. Vizibilitatea era de cel puţin treizeci de kilometri. Capacul dinspre nord părea să fie ascuns, nu era nici pe departe atât de evident precum prezenţele îndepărtate, cenuşii, din celelalte compartimente. Îşi ridică privirea şi-şi îngustă ochii, încercând să desluşească sfârşitul tubului de plasmă.

Nu se termina. Continua, pe o distanţă cu siguranţă mai mare de treizeci de kilometri, subţiindu-se şi estompându-se, până când aproape că se contopea cu orizontul.

Bineînţeles că, în cazul unei suprafeţe fără nicio curbură – cum erau cilindrii, priviţi paralel cu axele – orizontul se afla mult mai sus. Când era vorba de o distanţă nelimitată, orizontul ar fi trebuit să-nceapă într-un punct cu adevărat pierdut în perspectivă.

— Compartimentul ăsta e mai lung, zise ea.

— Da, încuviinţă Wu, cu prudenţă.

Chang dădu din cap, zâmbind de parcă ar fi auzit o glumă, cu braţele îndoite cu modestie în poală.

— Lasă-mă să spun clar cum stau lucrurile. Am mers în jur de două sute douăzeci de kilometri prin Piatră, care are o lungime de două sute nouăzeci de kilometri. Compartimentul ăsta ar putea fi lung de 50 de kilometri.

Mâinile îi tremurau.

— Dar nu e aşa.

Uită-te mai bine, o îndemnă Lanier.

— E o iluzie optică. Nu pot să văd capacul din nord.

— Nu, spuse Farley, plină de un exces de înţelegere.

— Şi?

Patricia îşi roti privirile prin cabină. Ceilalţi îşi păstrau feţele impasibile, cu excepţia zâmbetului misterios al lui Chang.

— Ce naiba ar trebui să văd?

— Tu să ne spui, răspunse Lanier.

Ea calculă furioasă în gând, privind către capătul opus al compartimentului, străduindu-se să socotească distanţele în perspectiva stranie a cilindrilor enormi.

— Opreşte camioneta!

Farley frână, şi Patricia coborî ca să stea în mijlocul drumului. Apoi se urcă pe scara către platforma de deasupra cabinei, de unde se uită în lungul liniei drepte a fâşiei pavate. Aceasta continua către propriul său punct de dispariţie – niciun capac, niciun obstacol. Deasupra, cu restul peisajului se întâmpla acelaşi lucru.

— E mai mare, spuse ea.

Farley şi Lanier stăteau lângă camionetă, cu ochii la ea. Wu şi Chang li se alăturară.

— E mai mare decât asteroidul, trece dincolo de capătul lui. Asta încercaţi să-mi povestiţi?

— Nu povestim, ripostă Lanier. Arătăm. E singura cale.

— Încercaţi să-mi spuneţi că nu se opreşte, că merge drept înainte, dincolo de celălalt capăt?

Îşi auzi tenta de panică şi de fascinaţie stridentă din propria voce.

Cu şase ani în urmă, profesorul de la Stanford se înşelase. Munca ei putea fi apreciată şi de altcineva, nu numai de extratereştri şi de zei. Acum ştia de ce fusese adusă de Vanderberg, de ce fusese transportată pe Piatră cu nave şi cu VTO-ul.

Asteroidul era mai lung în interior decât în exterior Al şaptelea compartiment continua la nesfârşit.

CAPITOLUL CINCI

––––––––––––––––––––––––

Patricia tocmai se uitase la ceas – nouă ore. Stătea întinsă pe un pat de campanie, ascultând sunetul blând al pânzei cortului, care pocnea în vânt.

În compartimentul şapte, sau cel puţin în acea zoi a sa, era prea puţină nevoie de construcţii cu pereţi solizi. Vremea era uscată şi blândă, aerul cald. Fixă cu privirea

copertina întinsă între doi stâlpi de aluminiu şi conturul fumuriu al tubului de plasmă, întrezărit printre nori. Mă aflu aici. Totul e real.

— Poţi să pariezi pe viaţa ta, şopti, în cort, un ansamblu de partiţii şi de podele din pi lată întins pe vreo sută de metri pătraţi, Farley şi Chai vorbeau în chineză, cu voci estompate.

În primele câteva ore petrecute în compartiment, timp ce aranjau în cort, pentru ea, o mică încăpere, un cubicul, şi se pregăteau să gătească în aer liber, Patrie fusese hiperactivă, repezindu-se de colo-colo ca un fluture noapte, punând întrebări care uneori n-aveau prea mult sens. Lanier o privise ursuz o vreme; ea simţise că, într-un fel, îl dezamăgea. Însă mai târziu el se alăturase celorlalţi, râzând de ea – împreună cu ea – şi scosese ca prin farmec o surpriză, o sticlă de şampanie.

— Ca să botezăm noul tău sine, spusese el.

În prima rundă, încercaseră să găsească un nume mai potrivit pentru ceea ce fusese până atunci, pentru toată lumea, pur şi simplu „compartimentul şapte” sau „coridorul”.

— Lumea spaghetă, sugerase Farley.

— Nu, o contrazisese Wu – mai degrabă lumea macaroană, goală la mijloc.

Chang aruncase în discuţie „lumea ţeavă”. „Tub” şi „tunel” erau denumiri care fuseseră deja considerate potrivite pentru alte părţi ale Pietrei; cuvintele şi formele păreau să reverbereze izbindu-se unele de altele, un amestec confuz, cu încărcătură sexuală, de fitinguri-cu-fitinguri.

Două pahare de şampanie, şi Patricia devenise cumplit de somnoroasă. Abia avuseseră timp să instaleze un pat sub copertină înainte să adoarmă buştean.

Se întinse şi-şi sprijini capul pe un cot, uitându-se dincolo de vegetaţia pitică şi de nisip, către partea de sus a imensului teren cilindric, care se prelungea pierzându-se în ceaţă. Farley ieşi din cort şi se aşeză lângă pat.

— Visai?

— Nu, răspunse Patricia. Meditam.

— Când ne-a condus Garry în marele tur, acum un an şi jumătate, am crezut c-o să-nebunesc. Ce părere ai despre instruire? Adică, pentru tine e abia la început, dar…

Îşi lăsă vocea să se stingă, privind-o pe Patricia. Farley era, probabil, cu vreo zece ani mai mare decât ea, şi în ridurile din jurul gurii şi al ochilor se ascundea, evident umorul. Avea o sinceritate solicitantă în purtări – era aproape o versiune feminină a lui Lanier, se gândi Patricia.

— A vedea nu e pe de-a-ntregul sinonim cu a crede, răspunse. Aşa că numai să auzi despre asta cu siguranţă n-ar fi de ajuns.

— După o vreme, avem tendinţa să ne complăcem astfel, zise Farley, uitându-se în lungul drumului gri-verzui. Asta mă-ngrijorează uneori. Când sosesc oameni noi şi văd ceea ce vedem noi în fiecare zi, realizăm din nou, cutremurându-ne, cât de straniu e totul. Uneori mă simt ca un gândac care se târăşte printr-o centrală nucleară. Pot să simt o seamă de lucruri, să văd o seamă de lucruri, dai e al naibii de sigur că nu înţeleg totul.

Oftă.

— Nu sunt convinsă că Garry e de acord, dar cred c-ai trebui să fii avertizată în privinţa *boojumilor*.

— A pomenit de ei. Ce sunt?

— Unii dintre noi i-au văzut. Au văzut năluci. Eu nu, dar alţii din grupul nostru, da. Conform părerii general acceptate, sunt de natură psihologică, un semn de încordare. N-au existat niciun fel de apariţii clare, fotografii sau altceva. Aşa că fii atentă la ceea ce vezi. Şi prudenţa trebuie să fie dublă – nimeni n-a dovedit că Piatra sau coridorul sunt cu desăvârşire părăsite. Suntem, pur şi simplu, prea puţini ca să putem explora şi supraveghea toate compartimentele. Aşa că, dacă vezi ceva, raportează, dar nu crede.

Zâmbi.

— Are sens?

— Nu, răspunse Patricia, trecându-şi picioarele peste marginea patului. Am un program de lucru, pot să-mi fac o

idee cu ce ar trebui să mă ocup şi când?

— O să-ţi spună Garry totul despre asta, peste vreo jumătate de oră. Acum doarme. Expulzat. Vreau să spun epuizat. Ştii, suntem cu toţii puţin cam îngrijoraţi din pricina lui.

— Tu şi ceilalţi – aveţi insigne verzi, dar aveţi şi al treilea nivel de autorizare?

— Cerule, nu.

Farley râse, aruncându-şi părul lung şi blond pe spate.

— Suntem chinezi. Suntem norocoşi că am ajuns atât de departe. Ne aflăm aici prin amabilitate şi fiindcă guvernele noastre se-ntâmplă să fie prietene în deceniul ăsta. Pe de altă parte, stăm mult mai bine decât bieţii ruşi. Ei ajung să studieze găurile perforate şi tubul de plasmă, şi foarte puţin din rest. Toată lumea consideră că fizica plasmei e specialitatea lor, aşa că sunt blocaţi lângă axă. Americanii nu ştiu ce arheologi buni au. Ei bine, cât despre sociologia lor…

Clătină din cap cu tristeţe.

— M-am născut marxistă şi am primit o educaţie marxistă, dar nu sunt sigură că pietrenilor li se potrivea, cu stricteţe, dogma leninistă.

— Garry nu mi-a dat niciun fel de amănunte despre acorduri. Am citit despre ele acasă. Dar ştiu că nu ni s-a spus totul.

— Navele NATO-Eurospace au ajuns primele pe Piatră şi au început explorarea. Conform înţelegerilor ISCCOM, NATO are dreptul să controleze exploatarea, şi NATO e dominată, fireşte, de Statele Unite. Ruşii au protestat, susţinând că e un caz special, dar până acum asta nu i-a dus nicăieri. Chinezii n-au fost niciodată teribil de interesaţi de spaţiul cosmic, aşa că am acceptat puţinul care ne-a fost îngăduit. Fiind tăcuţi şi supuşi, am ajuns mult mai departe decât ruşii. În compartimentul şapte există niciun rus, o să vezi.

— Nu pari chinezoaică.

Farley râse.

— Mulţumesc. Toată lumea spune că accentul în e bun, dar, uneori, cuvintele mele… Ei! Cred că, de fapt voiai să

spui că nu arăt ca o chinezoaică. Reprezint doua generaţie de imigranţi caucazieni. Părinţii mei erau englezi expatriaţi în Cehoslovacia. Erau specialişti în agricultură şi, în 1978, când au emigrat, China i-a primit braţele deschise. Eu m-am născut acolo.

— Eu mi-am petrecut toată viaţa în California, mărturisi Patricia. Mă simt atât de protejată, în comparaţie cu tine. Departe de atingerea lumii reale.

— Lumea internaţională a intrigilor şi a politicii? Eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii la o fermă din Hopeh. Mai degrabă ruptă de lume. Şi acum… suntem amândouă aici.

Se uită în pământ, clătinând din cap.

— Din diverse motive, sunt o mulţime de lucri despre care n-ar trebui să vorbim. Garry are încredere mine, iar eu îi respect încrederea. Am făcut, cu toţii, posibilul ca să fim politicoşi şi demni de încredere, de aceea am ajuns până aici. Aşadar. Probleme tehnice legate de munca noastră, asta e OK. Dar nicio discuţie despre subiecte care nu ne sunt permise mie, lui Wu şi lui Chai Absolut niciuna.

— OK, încuviinţă Patricia.

Farley se uită spre nord, direct în deschiderea coridorului.

— Pietrenii au făcut asta. Erau oameni, ca tine şi mine. Dincolo de acest fapt, suntem ca-ntr-o cavernă – în întuneric. Dar, într-o bună, zi o să dăm peste ei – sau se va petrece ceva şi mai straniu.

Zâmbi subţire.

— Ţi se pare o predicţie destul de convingătoare?

Patricia dădu din cap.

Adaugă ceva mai specific şi încep să tremur.

Farley o bătu pe umăr.

— Trebuie să plec înapoi. Garry o să ţi se alăture în curând.

Intră în cort.

Patricia se ridică în picioare şi îşi netezi salopeta, apoi se îndepărtă, mergând câteva zeci de metri pe nisip. Se aplecă şi-şi trecu mâinile printre firele unui smoc de iarbă.

Lungimea coridorului era atât de uimitoare, de

captivantă, încât i se încetini respiraţia. Era excedentar, economic, incredibil de frumos. Lumina uniformă, estomparea treptată, cu detaliile rămânând însă clare; nisipul, tufele, lacurile şi râurile ce curgeau dinspre condensarea din capacul sudic...

În ciuda spuselor lui Farley, Patricia se simţi în siguranţă înaintând încă vreo zece metri spre vest. Şi, odată ajunsă atât de departe, dar, faţă de cort, nu la o distanţă pe care să n-o poată parcurge în câteva minute, nu i se păru mare lucru să mai meargă încă o dată pe-atât. Ajunse la marginea pădurii pitice în zece minute, apoi se uită în urmă, orientându-se în raport cu cortul şi cu rampa de ieşire din tunelul din capac.

Copacii semănau cu pinii pitici, niciunul nu era mai înalt de doi metri, iar ramurile lor noduroase se împleteau într-un hăţiş impenetrabil. Pe Pământ nu văzuse niciodată ceva care să le semene întru totul, dar acele lor erau similare cu ale brazilor Douglas pe care obişnuia să-i cumpere familia ei ca pomi de Crăciun, înainte de a trece la substitutul de aluminiu.

Se aplecă să se uite pe sub bolta deasă, dar nu văzu niciun semn de viaţă.

Era atât de ciudat că pietrenii luaseră cu ei toate creaturile vii, tot ce mişca. Despuiaseră Piatra. Unde plecase cu toţii?

Cel puţin răspunsul ăsta era acum evident. Simţ dorinţa nestăpânită ori de câte ori se uita în lungul coridorului. Se îndreptaseră către nordul infinit, dacă într-adevăr culoarul n-avea margine.

— Patricia! strigă Lanier din cort.

Ea tresări, cu un uşor sentiment de vinovăţie, dar vocea lui nu era nimic presant sau acuzator.

— Da?

— Avem de lucru.

— Vin imediat.

Se întoarse la cort.

Se aşezară la o masă pliantă, instalată sub copertină. Lanier luă o tabletă şi introduse în ea un bloc de memorie

apoi aşeză aparatul între ei.

— Acum s-ar putea să ai cât de cât idee de ce avem nevoie de tine aici. Avem de dezlegat două mistere, şi ăsta – arătă în lungul coridorului – s-ar putea să nu fie cel mai important.

— Mă-ndoiesc, zise ea.

— Ţi-am întocmit deja o primă schiţă de program, să fii călăuzită într-un tur al oraşului din compartiment trei – concentrându-te asupra bibliotecii de acolo. Oraş acela se numea Thistledown, ca şi Piatra însăşi. E cu de sute de ani mai nou decât Alexandria. Şi o să mai faci alte vizite la biblioteca din compartimentul doi. Pentru asta va fi nevoie de o săptămână sau două, pur şi simplu ca să-ncepi.

Arătă cu degetul către tabletă, apoi apăsă butonul RULEAZĂ. Instrucţiunile se înşiruiră în josul ecranului.

— De aici afli cum să foloseşti metroul, găseşti orarul, precauţiile. Evident că eu n-o să te pot călăuzi tot timpul, şi nici măcar foarte des. Lucrările se adună din toate părţile. Şi probabil c-o să mă-ntorc, pentru scurt timp, pe Pământ. În lipsa mea, îi raportezi lui Carrolson. În ceea ce priveşte securitatea, majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le ştii se află în acest bloc de memorie. Cu cine să discuţi, cu cine nu, protocolul, genul ăsta de lucruri. Farley, Wu şi Chang sunt oameni minunaţi, dar fii prudentă. Fii prudentă faţă de oricine nu deţine aceleaşi privilegii de care te bucuri tu.

— Cu cine altcineva pot să discut, în afară de tine?

— Cu Carrolson. Poţi vorbi cu ea despre orice, în afară de ceea ce citeşti în biblioteci. Mă străduiesc să-i obţin autorizaţie şi pentru asta. Dar nu încă. În următoarele două zile, o să cunoşti şi alţi oameni. Unii vor avea autorizaţie pentru bibliotecă, şi vei lucra cu ei, coordonându-vă, comparându-vă rezultatele. E suficient de clar? În următoarele două săptămâni, o să te ocupi de studiu, studiu, studiu.

— Cât de departe de tabără pot să merg?

— Atât de departe cât te ţin picioarele, dar ia cu tine o staţie radio. Avem un post al forţelor de pază la vreo cincizeci de kilometri în josul coridorului, cu senzori capabili

să sesizeze orice activitate, pe o distanţă de mai multe sute de kilometri. Dacă ei cer să ne retragem, te întorci în tunel cât mai curând posibil.

— Care e probabilitatea să se-ntâmple aşa ceva?

— E mică.

Lanier ridică din umeri.

— Poate inexistentă. Încă nu s-a întâmplat. Sper că nu-ţi displace să fii tratată cu toată atenţia. Daci se întâmplă ceva, Consiliera o să aibă podeaua plină covoare noi, din pielea noastră.

Patricia rânji.

— Atunci, cine e *duenna* mea?

— Farley, până când ajunge Carrolson aici. Întrebări?

— Lasă-mă să-ncep, întrebările le pun pe urmă.

— E destul de corect.

Lanier o lăsă la masă. Ea luă tableta şi începu cu primul bloc de date.

CAPITOLUL ŞASE

––––––––––––––––––

Lanier plecă în schimbul următor, spunând că avea să întoarcă peste două zile, ca să înceapă a doua parte a educaţiei ei. Carrolson sosi câteva ore mai târziu, aducând o cutie cu blocuri de memorie şi un computer mai puternic trimis de curând de pe Pământ.

— Cel puţin, spuse ea, pot lua o parte a muncii cu mine, indiferent unde m-aş duce.

Farley, Wu şi Chang începură imediat să folosească noul computer pentru rezolvarea unora dintre problemele lor.

Patricia studie cuburile care conţineau informaţii despre coridor. Lungimea acestuia nu era cunoscută, iar nici după patru luni, semnalele radar trimise din perfora încă nu se

reîntorseseră. Se presupunea că fie coridorul nu avea capăt, fie semnalele fuseseră absorbite într-un mod încă neexplicat.

Echipele de exploratori făcuseră mai multe incursiuni în coridor, dar, până de curând, niciuna nu depăşise cinci sute de kilometri. Până în acel moment, coridorul nu se deosebea de compartimentul şapte, căruia îi era asociat: un strat gros de pământ, atmosferă la presiunea normală a Pietrei – şase sute cincizeci milibari – şi o intensitate luminoasă normală a tubului de plasmă.

Faţă de compartimentul şapte, exista o singură diferenţă: la kilometrul patru sute treizeci şi şase, drumul era înconjurat de un circuit de structuri artificiale, şi anume de patru Cupole neclintite, care pluteau, fără nicio susţinere, deasupra unor adâncituri largi din sol. Fiecare dintre cele patru era independentă, aflată, pe o circumferinţă, la distanţe egale de celelalte. Materialul din care erau confecţionate era necunoscut, dar, cu excepţia solidităţii, substanţa nu avea nimic care să coincidă cu caracteristicile materiei. La kilometrul opt sute şaptezeci şi doi se afla un alt circuit şi, în momentul acela, o altă expediţie tocmai explora zona respectivă.

Patricia se lovi peste dinţi cu tableta, apoi vârî mâna în geanta cu efecte personale şi scoase o anexă stereo şi un mic disc cu Mozart. Anexa se potrivi cu uşurinţă în mufa standardizată şi cântă *Flautul Fermecat*, în timp ce ea continua să citească, netulburată.

După o oră şi jumătate, opri muzica şi luă o pauză.

În ciuda protestelor lui Carrolson, care susţinea că nu-i este bonă, pentru Patricia cuvântul descria exact rolul ei. Nu avea nicio însărcinare de moment în compartimentul al şaptelea şi abilităţile ei profesionale nu erau complementare pentru ale Patriciei. Cu toate acestea, prezenţa femeii mai vârstnice îi oferea un anumit confort. Era relaxată, sigură pe sine şi te puteai înţelege foarte uşor cu ea. O persoană numai bună ca să-i pui întrebări, fie şi numai pentru a-ţi împărtăşi gândurile.

Labirintul protocolului şi al organizării Pietrei nu era uşor

de cunoscut. O diagramă din blocul de memorie lăsat de Lanier îl reprezenta foarte clar. Sub supravegherea comitetului reglementator al ISCCOM, NATO-Eurospace – mai exact, NASA şi Agenţia Spaţială Europeană conduceau explorarea asteroidului.

Joint Space Command avea foarte multe de spus despre modul în care se desfăşurau studiile. În pofida aparenţei civile, operaţiunea era într-o foarte mare măsură militară. Judith Hoffman, care coordona oficial agenţiile civile şi militare din birourile ei situate în Sunnyvale şi Pasadena, mai tempera puţin această realitate.

Echipa de securitate a Pietrei era alcătuită din trei sute de americani (care reprezentau mai mult de jumătate), o sută cincizeci de englezi şi o sută de nemţi; ceilalţi cincizeci de membri erau din Canada, Japonia şi Austria. Franţa nu era inclusă în NATO-Eurospace şi refuzase invitaţia de a-şi trimite cetăţeni pe Piatră, fără îndoială în parte pentru a protesta împotriva presiunilor NATO, care-i cerea să se alăture principalei reînarmări din primii doi ani ai secolului douăzeci şi unu.

Prin intermediul propriilor comandanţi, membrii echipei de securitate a Pietrei primeau ordine de la Bertram D. Kirchnet, căpitan în Marina Militară a Statelor Unite – comandantul securităţii externe – şi de la generalul de brigadă Oliver Gerhardt, responsabil de securitatea internă.

Cei şase sute de membri ai echipei îşi desfăşurau activitatea pe întreaga Piatră, pentru a-i apăra pe civili în cazul unui atac. Nu se preciza cine ar fi putut să atace, dar bineînţeles că, la început, atacul fusese aşteptat din compartimentul al şaptelea sau din partea elementelor ascunse în oraşele neexplorate din compartimentele doi şi trei.

Lanier era vocea lui Hoffman pe Piatră. Coordona oamenii de ştiinţă, inginerii şi echipa de comunicaţii. Carrolson era supervizor senior ştiinţific, Heineman era şeful inginerilor civili, iar o femeie pe nume Roberta Pickney răspundea de comunicaţiile civile.

Divizarea structurală a echipei de oameni de ştiinţă era

informativă. Existau matematicieni, arheologi, fizicieni, specialişti în domeniile ştiinţelor sociale (inclusiv istorici), computerelor şi informaticii, şi experţi medicali şi biologi. Erau, de asemenea, prezenţi şi patru avocaţi.

Inginerii se ocupau de întreţinere – având un şef adjunct militar – şi de componentele mecanice. Şi comunicaţiile aveau un şef adjunct militar, care coordona transmisiile codificate. Pickney, asistată de Sylvia Link, răspundea de comunicaţiile interne de pe Piatră şi de reţelele Pământ-spaţiu-staţie-colonie lunară.

Patricia se gândea că n-avea să fie niciodată în stare să-şi amintească nici măcar numele cele mai importante. Numele nu fuseseră niciodată partea ei tare – se descurca mai bine cu feţele şi cu personalităţile.

În afară de personalul din Statele Unite şi din spaţiul european, în echipa ştiinţifică fuseseră invitaţi reprezentanţi din Rusia, India, China, Brazilia, Japonia şi Mexic. Câţiva australieni şi un laoţian urmau să sosească în curând. Carrolson îi destăinui că avuseseră necazuri cu ruşii. Nu ajunseseră pe Piatră decât de un an, după ce se declaraseră în sfârşit de acord cu anumite restricţii in ciuda înţelegerii stabilite, solicitaseră (destul de rezonabil, se gândi Patricia) acces la toate informaţiile de pe Piatră, inclusiv la cele din biblioteci. Bibliotecile, îi explică Carrolson, erau rezervate numai pentru americani, cu ordinul direct dat de Hoffman şi de Preşedinte.

— Ne-ar scăpa de al naibii de multe necazuri e deschide totul pentru toată lumea, zise Carrolson. Secretomania.

Dar impunea ceea ce i se ordonase.

— Cine se ocupă de echipa ştiinţifică în timp aici, cu mine? întrebă Patricia.

Cealaltă zâmbi.

— L-am pus pe Rimskaya în funcţie. E ursuz, e eficient. Iar oamenii se vor gândi cu siguranţă de două înainte de a veni la el cu vreo plângere. Eu nu sunt e pisicuţă. Am *nevoie* de genul ăsta de vacanţă.

Blocul de memorie primit de la Lanier specifica clar şi cu cine putea şi cu cine nu putea să vorbească studiile ei.

Dacă voia să discute despre bibliotecă, nu putea să o facă decât cu Rimskaya, cu Lanier şi cu un membru al expediţiei ştiinţifice pe care încă nu-l cunoscuse – Rupert Taki. Era plecat în expediţia în plină desfăşurare pe coridor.

Patricia mâncă la prânz împreună cu Carrol şi cu cei trei chinezi, dormi o jumătate de oră, apoi luă tableta şi un scaun de campanie şi traversă câmpia şi ajunse la pădurea pitică, unde se aşeză şi începu să-şi scrie primele notiţe. Carrolson i se alătură o oră mai târziu, aduci termos cu ceai cu gheaţă şi două banane.

— Am nevoie de nişte unelte, spuse Patricia. Un compas, o riglă, nişte creioane, sau… M-am gândit. E ok ca unul dintre ingineri sau dintre electronişti să-mi facă o unealtă?

— Descrie-o.

— Aş vrea să ştiu care e valoarea lui *pi* în acest coridor.

Carrolson îşi ţuguie buzele.

— De ce?

— Păi, din câte am citit, coridorul nu e alcătuit din materie, cu siguranţă. E pe de-a-ntregul altceva. Noaptea trecută – adică în timpul ultimului interval pentru somn, am stat de vorbă cu Farley, şi ea mi-a explicat ce ştie. În dimineaţa asta m-am uitat cu atenţie peste câteva dintre hârtiile reunite de Rimskaya şi Takahashi înainte de sosirea mea.

— Înapoi în zilele amatorilor într-ale matematicii superspaţiului, glumi Carrolson. Probabil că Rimskaya ar fi făcut mai bine să rămână la specialitatea lui.

— Poate, dar a oferit nişte sugestii interesante. Karen o să mă ducă mâine la perforaţie.

Arătă în sus, către tubul de plasmă şi către axa capacului sudic.

— Dacă atunci o să am un aparat de măsurare a lui *pi*, poate-o să aflu câte ceva.

— S-a făcut, aprobă Carrolson. Altceva?

— Nici măcar nu ştiu dacă e posibil, dar, atâta timp cât măsurăm valoarea lui *pi*, aş vrea să măsor şi valoarea lui *h-bar*[9], şi constanta gravitaţională, şi orice altceva la care se

[9] Constanta Dirac sau. Constanta Planck redusă”, ft = -.

pot ei gândi ca fiind legat de calităţile universului. Un soi de multi-metru.

— Crezi că aici constantele sunt diferite?

— Măcar unele dintre ele.

— H-bar, cuantumul impulsului? Nici măcar n-ar mai exista.

— Raportul ar putea fi diferit. Aş vrea, pur şi simplu să ştiu.

Carrolson se ridică în picioare, luă termosul şi coji de banane şi se întoarse în cort. Câteva minute mai târziu ea şi Wu plecară cu camioneta, intrând în tunelul căii compartimentul şase.

Patricia cercetă concentrată coridorul, încruntându-se uşor.

Avea o putere extrem de reală, chiar dacă era limitată. Tocmai făcuse o laureată a Premiului Nobel să sară-n sus ca să-i îndeplinească dorinţa.

Mare parte a vieţii sale, Patricia îşi petrecuse cele mai importante momente în propria minte, pierdută într-o lume complet de neînţeles pentru vasta majoritate a oamenilor de pe Pământ. Acum, stând lângă pădurea pitică şi ascultând *Simfonia Jupiter* de Mozart cu privii pierdută în lungul coridorului, se simţi mai întâi nervos şi apoi iritată fiindcă starea aceea aparte nu se instala în curând.

Ştia de unde să-nceapă. Dacă aşa-numitul coridor era de natură materială, rămâneau puţine variante. În că era un tub de forţe restrictive, care trecea dincolo capătul asteroidului printr-un truc al superspaţiului, nu era. În al doilea caz, era posibil să fie construit el însuşi dintr-un truc al spaţiului. (Luă în considerare şi respins ca fiind – pe moment – filosofic inutilă – ideea că fapt coridorul era o iluzie.)

Trucurile superspaţiului reprezentau un concept care era mult mai greu să lucrezi. Dacă pietrenii foloseau instalaţiile din compartimentul şase pentru distorsionarea spaţiului-

---

Unde h este constanta lui

PUnk. 2*

timp, atunci existau consecinţe. Imediat ce sosea multimetrul – dacă făcea ceea ce dorea ea – putea începe să-şi noteze parametrii. La scara coridorului, spaţiul curbat ar fi generat probabil fluctuaţii ale valorii lui *pi*, de vreme ce, în orice conductă cu racorduri numeroase, deformată, diametrul unui cerc avea să varieze în funcţie de circumferinţa ei. Alte constante aveau să înregistreze variaţii dependente de distorsiunile din geometriile multidimensionale.

După o vreme, renunţă să-şi mai forţeze intrarea în starea specială. Faptele nu erau suficient de multe ca să-i justifice efortul.

Pe moment nu putea face nimic altceva decât să se relaxeze şi să citească. Introduse un alt bloc de memorie în tabletă.

— De cât timp ai avut nevoie ca să te obişnuieşti cu lipsa nopţilor?

Farley bătea nerăbdătoare darabana cu degetele în zidul arcadei, în aşteptarea ascensorului de pe axă. Se aflau la cincizeci de metri către est faţă de rampa tunelului, pe un pătrat din nichel-fier netezit prin lustruire.

— Nu sunt sigură că m-am obişnuit, răspunse. Trăiesc astfel, dar simt lipsa nopţilor înstelate.

— Cu toată tehnologia lor, ar fi fost de aşteptat ca pietrenii să găsească o soluţie pentru obţinerea întunericului.

— Oprirea tubului de plasmă ar reprezenta o risipă imensă de energie, medită Farley. Mai ales pentru al şaptelea compartiment. Vreau să spun că aici pare să se prelungească la infinit – şi cum ai putea să opreşti aşa ceva?

Patricia îşi scoase tableta şi tastă: Tubul de plasmă din Compartimentul Şapte – sursă de energie? întreţinere? Similar cu tuburile din restul compartimentelor?

Ascensorul sosi şi intrară într-o cabină mare, rotundă. Uşa se închise când Farley apăsă un buton. Se prinseră amândouă de barele montate pe pereţi. La început,

acceleraţia liftului mări greutatea lor totală, dar, când se înălţară – apropiindu-se de axă – efectele se anulară. Liftul ajunse la o viteză constantă după parcurgerea unei treimi din drumul în susul puţului. Între timp, greutatea lor scăzuse considerabil. La puţin timp după aceea, începură să încetinească, alunecând treptat în imponderabilitate. Uşa se deschise şi le întâmpină un paznic în negru cu gri.

Compartimentele axei din vecinătatea perforaţiei din compartimentul şapte fuseseră presurizate şi încălzite, dar altminteri rămăseseră într-o foarte mare măsură exact aşa cum le lăsaseră pietrenii, cu secole înainte. Panglici de cabluri ale sistemului de iluminare nou instalat se încrucişau în zona cavernoasă a platformei.

— Mergem la monitorul singularităţii, anunţă Farley.

Soldatul le făcu semn să se îmbarce într-un cart.

Urmară cablurile de ghidare şi îşi ocupară locurile, punându-şi apoi centurile de siguranţă.

— Am senzaţia c-o să-mi arăţi un alt lucru uimitor, spuse Patricia, pe tonul unei acuzaţii. Încă nu m-am obişnuit cu celelalte minuni.

— O minune auxiliară, răspunse misterioasă Farley. Un rezultat al celorlalte, dacă dai crezare teoriilor lui Rimskaya şi Takahashi. Dar aici tu eşti expertul în probleme de spaţiu-timp.

— Nu sunt sigură, replică Patricia, distantă.

— Dacă acest coridor ar fi o matrice de linii geodezice curbe, un tub de spaţiu deformat, ce te-ai aştepta să găseşti în centrul său?

— Mi-am pus întrebarea asta ieri după-amiază.

Patricia se întrerupse când cartul se apropie de capătul platformei.

— N-o să funcţioneze lângă centru. O să fie o regiune unde se anulează toate regulile.

— Exact.

— O singularitate?

— Acolo mergem, spuse Farley.

Paznicul trase cartul alături de un sas montat în peretele stâncii. Farley se agăţă de bara de ghidare şi o ajută pe

Patricia să-şi desprindă centura. Paznicul le salută şi le spuse că avea să le aştepte.

Intrară în sas, Farley aprinse o lumină şi trase de pe un raft două costume presurizate mototolite, de mărime universală.

— Poţi să ajustezi lungimea mânecilor şi a pantalonului cu aceste curele. Aici nu e nevoie de mobilitate şi de fineţe, doar de presiune, temperatură şi aer. Nu e cel mai vizitat loc de pe Piatră.

Peretele din spate al sasului era prevăzut cu o scară cu trepte late, care urca spre un chepeng din plafon, acţionat de o roată. Bucăţi şi piese de utilaje – unele evident abandonate de mult – zăceau stivuite în colţuri şi lângă ladă.

— Uită-te unde calci. Nu te grăbi. Dacă eşti atentă, nu e niciun pericol. Dacă se-ntâmplă ceva cu costumul tău – puţin probabil – ne putem întoarce în sas în mai puţin de două minute.

Farley verifică etanşările costumului Patriciei şi apăsă pe un buton roşu de pe panoul montat lângă scară. Aerul fu pompat fără zgomot afară din încăpere, până ce Patricia putu să-şi audă propria respiraţie. Farley deschise staţiile radio din costumele lor.

— Sus, pe scară, spuse ea.

— N-am mai intrat niciodată într-un costum spaţial, zise Patricia, urcând treptele în urma ei.

— După spusele echipajului VTO-ului, nu ai rău de spaţiu.

— Lipsa greutăţii e amuzantă.

— Hmm! Mie mi-a luat trei zile să mă obişnuiesc cu ea.

Farley învârti roata chepengului şi îl împinse, deschizându-l. Acesta glisă încet în sus, apoi se opri până când ea urcă o altă treaptă şi îl împinse iarăşi. Atunci basculă, dându-se deoparte. În perforaţie fuseseră instalate proiectoare compacte, deşi la numai vreo doisprezece metri distanţă se afla deschiderea către compartimentul şapte, prin care pătrundea, palidă, strălucirea lăptoasă a tubului de plasmă.

Patricia se întoarse să se uite spre sud. Pereţii perforaţiei

– nefinisaţi şi striaţi, cu contururi neuniforme – se estompau în bezna neagră ca smoala. La capătul întunericului se vedea un cerc de lumină de dimensiunile unei alice ţinute la o lungime de braţ. Îşi ridică privirea şi, străduindu-se din răsputeri, desluşi o bucată mare de rocă întunecată încrustată în metalul asteroidului.

— Tubul de plasmă începe din nou în fiecare compartiment, îi explică Farley. Se împinge în capace, susţinut de un receptacul de sticlă moale. Sticla are şi rolul de a menţine atmosfera în interior – altminteri s-ar fi stors afară prin perforaţii. Adică s-ar fi scurs. Scurgere?

— „S-ar fi scurs” e corect, zise Patricia. Aerul n-ar rămâne în compartimente datorită rotaţiei.

— Cheia e înălţimea scalei[10]. Fără sticlă, presiunea atmosferică în perforaţii ar fi de circa o sută optzeci de milimetri coloană de mercur.

— Hm, făcu Patricia.

— Noi credem că în materialul capacului din jurul circumferinţei tubului sunt inserate plăci încărcate electric, dar n-am verificat încă. Iar tubul din coridor e ceva cu totul diferit de celelalte tuburi. N-avem nici cea mai mică idee cum funcţionează.

Înaintară de-a lungul peretelui perforaţiei folosind omniprezentele cabluri şi proptele. Lângă bordura găurii se afla o schelă înaltă de vreo cincizeci de metri. Pe toată înălţimea acesteia se întindea o scară plasată într-o cuşcă lungă, cilindrică.

— Ia-o înainte, spuse Farley.

Patricia intră în cuşcă şi se trase în sus mutându-şi mâinile pe rând de pe o treaptă pe alta şi lăsându-şi picioarele să se legene nefolosite în urma ei, aşa cum o văzuse pe Farley făcând în sas.

— Când eşti deasupra cuştii, prinde-ţi inelul costumului

---

[10] Înălţimea scalei, sau înălţimea redusă a atmosferei, o mărime care se stabileşte prin intermediul legii de variaţie a presiunii atmosferice cu înălţimea şi cu ajutorul căreia poate fi apreciată grosimea atmosferei.

de un cablu şi, dacă se-ntâmplă cumva să pluteşti la voia întâmplării, vin după tine cu un pripon.

În vârful schelei, acum aliniate direct pe axa Pietrei, Patricia se prinse de cablul de siguranţă şi se trase la o parte din drumul lui Farley. O altă cuşcă, tot cilindrică, ajungea până la cinci sau şase metri sub ramă. Farley îi făcu semn, şi urcară deasupra, pe pereţii înclinaţi ai capacului.

— Plasma se vede foarte bine din unghiul ăsta, după cum poţi observa, spuse Farley.

Li se oferea o privelişte incredibilă a coridorului. Fără indiciile evidente ale perspectivei distorsionate, peisajul a fi putut fi pictat pe un castron uriaş. Detaliile păreau uşor lăptoase în lumina tubului de plasmă, care se concentrau, într-un cerc strălucitor din centrul capacului opus.

— Ruşilor nu li se permite s-ajungă atât de departe însă ei lucrează oricum în celelalte perforaţii.

La capătul celei de a doua cuşti se afla ceva care tri mise un junghi în ochii Patriciei. Farley îi făcu semn să se apropie.

— Aici e, spuse ea. Locul unde totul o ia razna pi pe coridor.

Semăna cu o ţeavă din argint viu, largă de o jumătate de metru, întinzându-se până în punctul propriei sale dispariţii, nu în linie dreaptă şi nu pe o curbă, şi nici nu se mişca. Dacă s-ar fi putut spune, într-o oarecare măsură, e că dacă reflecta, nu o făcea ca o oglindă, redând în schimb imagini greu de recunoscut ale împrejurimilor sale.

Patricia se apropie de singularitate, încercând să n-o privească direct. Acolo, legile lumii coridorului erai răsucite într-un nod aspectuos, alungit, un soi de ombilic spaţial.

Îi schimonosea faţa, ca o rea voinţă încărcată di veselie.

— Nu pare dreaptă, dar este. Şi bineînţeles că nu poate fi penetrată, spuse Farley, întinzându-şi mâna înmănuşată ca s-atingă capătul bont.

Palma îi alunecă uşor în lateral.

— Pare să genereze o forţă care acţionează pe coridor în mod similar gravitaţiei. Efectul final e o forţă

descrescătoare, proporţională cu pătratul distanţei, ineficientă în tot compartimentul al şaptelea, dar care acţionează imediat în afara conexiunii cu coridorul. Tranziţia e foarte lină. Afară, pe coridor, cu cât te îndepărtezi mai mult de singularitate, cu atât mai mare e forţa, până când ajungi la pereţi. E ca şi cum aceştia te-ar trage. *Voilă*!

— Greutate.

— E vreo diferenţă între pereţii care te trag şi singularitatea care te împinge?

Farley nu răspunse imediat.

— Să fiu a naibii dacă ştiu. Singularitatea se întinde pe coridor, pe mijlocul lui, în tub. Există speculaţii care susţin că are ceva de-a face cu menţinerea plasmei, dar… sincer vorbind, aici suntem cu toţii ignoranţi. Ai un domeniu vast de explorat.

Patricia întinse mâna. Suprafaţa de oglindă răsucită îi răspunse întinzându-se spre ea cu ceva neclar, nu cu o mână. Mâna şi opusul său se întâlniră. Ea simţi o rezistenţă furnicătoare şi apăsă cu mai multă putere. Mâna îi fu împinsă cu delicateţe pe toată lungimea braţului, până când şi-o feri, ridicând-o. Patricia – cumva spre propria ei surprindere – înţelese imediat principiul.

— Fireşte, spuse. E ca şi cum ai atinge rădăcina pătrată a spaţiului-timp. Încerci să pătrunzi în singularitate şi te translezi pe tine însuţi pe o anumită distanţă, de-a lungul unor coordonate spaţiale.

— Aluneci de-a lungul, zise Farley.

— Întocmai.

Patricia se propulsă spre începutul – sau poate era sfârşitul? – rotunjit al singularităţii, după care îşi întinse spre el ambele braţe, ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

Degetele ei strânseră suprafaţa deformată şi fu trasă către bază, apoi respinsă.

— Atinge-o, spuse Patricia, şi îţi respinge apăsarea cu o forţă paralelă cu axa.

O atinse de două ori, pe rând. Inelul şi cablul puseră capăt mişcării de răsucire în care intrase ca reacţie.

— O strâng din unghiul ăsta, şi sunt propulsată de singularitate, îndreptându-mă spre nord. Din unghiul opus, către sud. Fără răsucire – unilateral. Fie sunt împinsă drept, către exterior, fie sunt deviată de-a lungul liniei.

Farley zâmbi invidioasă prin vizor.

— Vii repede din urmă.

— Mă bucur că aşa crezi, zise Patricia. OK. Să ne-ntoarcem. O să mă gândesc la asta.

Farley o prinse de umăr şi o conduse înapoi, de-a lungul cuştii, în josul schelei şi în sas. Patricia avea deja ochii sticloşi, cufundată în gânduri.

Abia dacă sesiză mişcarea ascensorului. Ajunsă la cort, se aşeză, alături de tabletă şi de computerul lui Carrolson. Farley se îndepărtă pentru câteva minute, ca să mănânce. Când se întoarse, computerul conectat şi tableta licăreau, *solicitând următoarea secvenţă de instrucţiuni. Vasquez părea să doarmă. Farley aruncă o privire la afişajul plăcuţei.*

Din... un viitor? Singularitate. Mai lung – trece prin peretele asteroidului. Forţa de repulsie direct proporţională cu pătratul distanţei şi în creştere. Unde s-au dus pietrenii? Ei, au plecat pe coridor, fireşte.

Nicio curbură stabilită în apropierea oglinzii răsucite. Trebuie să am multi-metrul ca să verific asta – oricum pare cu siguranţă posibil. Dacă privesc conjunctura ca pe o tehnologie concepută anterior, o tehnologie care manipulează geometria, folosirea spaţiilor şi modificarea liniilor geodezice ca unealtă. O singularitate, poate de lungime infinită, începând chiar aici, exact deasupra hotarului unde se întâlnesc compartimentul şi coridorul.

Energie pentru menţinerea tubului de plasmă în coridor. Aceasta ar putea o funcţie a universului diferit în care se află evident coridorul? De unde a venit materia – tot acest pământ, şi atmosfera? Nu de pe Piatră, nu toată; e evident.

Aerul cald sosit pe coridor cuprinse cortul, mătură iarba din apropierea taberei şi se contopi cu aerul rece venit dinspre capac, formând vârtejuri de praf miniaturale.

Chang şi Wu jucau şah sub copertină.

După o vreme, adormi şi Farley.

CAPITOLUL ŞAPTE

–––––––––––––––––––

Heineman bodogănea posomorât, pentru sine însuşi. Mergând agale de-a lungul aleii din Velero care înconjura zona de montaj, derula declaraţia vamală de pe tabletă, încărcătura scoasă din coconul său şi asamblată corespundea cu specificaţiile întocmite de echipa de ingineri cu şase luni în urmă. Fusese un timp al nebuniei – să-ncerci să proiectezi un dispozitiv având caracteristici ridicole, pentru a face o treabă pe care, din toată echipa de ingineri, nimeni nu o înţelegea. Însă pe vremea aceea insignele verzi fuseseră rarităţi.

Acum nu-i mai putea nega nimeni dreptul la una dintre ele. Era singurul om în stare să testeze dispozitivul şi să-i înveţe pe alţii cum să-l folosească.

Era o lucrare frumoasă: un cilindru gol, lung de douăzeci de metri şi lat de şase, semănând cu un motor cu reacţie enorm, căruia i se îndepărtaseră toate componentele interne. Se uită în jos, către centrul ansamblului, la piesele metalice în formă de seceră care urmau să fixeze cilindrul de misteriosul *ceva* pe care avea să-l înconjoare. Clemele se odihneau pe inserţii de plastic ce urmau să fie îndepărtate după plasarea dispozitivului la locul său.

Se numea supratub. Alături de el – adus în trei coconi de unul dintre următoarele VTO – era un Boeing-Bell cu modificări majore, o aeronavă cu decolare şi aterizare pe verticală, pe scurt un V/STOL, model NHV-24B.

Era cel mai straniu avion pe care-l văzuse vreodată. Creat iniţial pentru misiunile de căutare şi salvare întreprinse de Forţele Aeriene ale Statelor Unite, îşi putea roti cele două motoare montate pe vârfurile aripilor cu câte

o sută douăzeci de grade. Cele cinci lamele late ale fiecărei elice se puteau plia, retrăgându-se în nacelele motoarelor. Iar coada, plasată cu puţin deasupra liniei de centru, era un motor de rachetă cu kerosen-oxigen, care avea să ofere, fără îndoială, un plus de propulsie – dar în ce condiţii?

Aripile erau înclinate cu îndrăzneală către înainte şi erau montate la o distanţă de bot de trei sferturi din lungimea fuzelajului, aproape atingând coada în V. La capacitatea maximă, putea să transporte optsprezece oameni, plus un echipaj alcătuit din două persoane, sau mai puţini pasageri şi foarte mult echipament. Era, în acelaşi timp avion, elicopter şi rachetă.

Heineman se îndrăgostise de el numai citindu-i specificaţiile. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru gadgeturile lui Rube Goldberg[11].

Aparatul V/STOL putea fi fixat de supratub în trei poziţii: ca o săgeată ieşind din lateralul unui buştean, cu botul şi duza de realimentare înfipte în zona de mijloc a cilindrului; în îmbinarea potriviră pentru prima lui misiune, încastrat în „fundul cilindrului”, cum îl numea Heineman în gândul său, ca şi cum racheta din dotare ar fi propulsat supratubul, prin mijlocul tuburilor de plasmă şi al perforaţiilor, către compartimentul al şaptelea; sau prins de cilindru, sub pântecul acestuia.

Nu avea nicidecum idee ce urma să facă, odată plasat la locul lui. Din perspectivă aeronautică sau astronautică era nebunie curată. Cum putea cilindrul să fie stabilizat pe traiectoria sa, indiferent care ar fi fost aceea – în timp ce avionul V/STOL era garat? Cilindrul nu avea motoare de manevră. Toată şmecheria abia dacă avea să fie suficient de stabilă ca să se deplaseze de-a lungul axei propulsată de rachetă…

Nu e treaba mea să mă gândesc de ce, îşi spuse, făcând o ultimă verificare pe tabletă. În ciuda entuziasmului său iniţial, Heineman simţea că nicio aeronavă nu era cu

---

[11] Reuben Lucius Goldberg (1883-1970). Creator de desene animate, sculptor, scriitor, inginer şi inventator american.

adevărat frumoasă până când nu zbura el însuşi cu ea – şi supravieţuia.

Coconul conţinuse totodată şi marfă de contrabandă. Pe declaraţia vamală – oricum, pe cea oficială – nu erau trecute două lăzi metalice, de forma şi dimensiunile unor sicrie. Heineman ştia foarte bine ce conţineau – tunuri Gatling de mare viteză, controlate de radar.

Putea şi să ghicească unde aveau să fie instalate, şi din ce motiv. Erau ale Joint Space Command şi singurul om care trebuia să ştie că sosiseră era căpitanul Kirchner. Reprezentau o violare directă a regulilor instituite de ISCCOM pentru Piatră.

Heineman era obişnuit să slujească doi stăpâni. Ştia că JSC şi Kirchner aveau motivele lor ca să-ncalce regulile. Ştia că Lanier şi Hoffman urmau să aprecieze aceste motive la timpul potrivit.

Se asigură că lăzile erau livrate către platformele securităţii externe, apoi nu se mai gândi la ele.

Pluti pe deasupra întregului ansamblu şi se uită la ceas. Garry întârzia.

Lanier se trase de-a lungul cablurilor, către platforma de descărcare a celui de-al treilea doc. Supratubul şi avionul V/STOL ocupau centrul, ca nişte mari vedete ale teatrului în aşteptarea atenţiei costumierelor.

Heineman îl privi fără entuziasm în timp ce se apropia.

— Pari extenuat, comentă, întinzându-i tableta pentru verificare.

Lanier i-o înapoie fără s-o privească şi fără să comenteze.

— Bagi oamenii în sperieţi ieşind aşa din compartimente.

— Nu e nimic de făcut, zise Lanier.

Heineman clătină din cap şi oftă cu un fluierat gros, de neîncredere.

— Ce naiba aveţi acolo, jos?

— Sunt gata? întrebă Lanier.

Heineman dădu din cap şi scoase cutia cu cuburi de memorie din borseta sa prinsă de centură.

— Pentru moment. Le împing în josul tubului săptămâna

viitoare. Dacă-mi primesc insigna…

Lanier îşi duse mâna la buzunarul interior al hainei şi scoase o insignă verde, rotind-o cu un bobârnac ca să i-o arate lui Heineman.

— E a ta. Al doilea nivel. Du-te să vezi singur. Eşti atât de nerăbdător.

— Îmi stă în fire, spuse Heineman.

Îşi prinse insigna de rever.

— Cum se descurcă fata? E de vreun ajutor?

— Nu ştiu, răspunse Lanier. E energică, plină de viaţă.

Ridică din sprâncene şi inspiră adânc.

— Lasă impresia că e o supravieţuitoare.

Părea nerăbdător să schimbe subiectul.

— Am insigne verzi provizorii pentru echipajul tău de zbor.

— O să zbor singur ca s-aduc aparatul pe poziţie, zise Heineman.

Păru surprins când Lanier dădu, pur şi simplu, din cap; se aşteptase la o oarecare împotrivire.

— Vrei să faci primul zbor operativ cu mine?

— Da, dac-o să am timp, spuse Lanier.

— N-ai mai zburat de ani de zile.

Lanier râse.

— Niciunul dintre noi n-a mai făcut genul ăsta de zbor. În plus, e o deprindere care nu se uită. Ar trebui s-o ştii.

O femeie din echipa de bază traversă zona de descărcare plutind către cei doi. Lanier se uită în direcţia ei şi întinse mâna să primească un plic sigilat. Femeia plecă fără niciun schimb de cuvinte.

— Aşteptai asta, comentă Heineman.

— Da.

Deschise plicul, citi biletul din interior, apoi şi-l îndesă în buzunarul unde stătuse insigna.

— Ordinele mele de pe Pământ. O să mai petrec de zile aici, apoi iau următorul VTO. Larry, du supratubul pe poziţie, pregăteşte un zbor de probă, dar amână tot până mă-ntorc.

— Te cheamă consiliera?

Lanier se bătu peste buzunar.

— Prioritate. Dar trebuie să m-asigur că Vasquez o dea rezultate.

Se întoarse către tambuchi.

— O s-aştept, strigă Heineman în urma lui.

Se uită la supratub şi la V/STOL cu ochii strălucind.

CAPITOLUL OPT

––––––––––––––––-

Lainer o escortă pe Carrolson, într-o camionetă, până compartimentul şapte. În tunel, ea aprinse lumina e cabină şi îndepărtă husa care-i ascundea cutia din poala.

— Dă-le electroniştilor un calificativ foarte bun săp mâna asta, spuse ea. Patricia a cerut ceva şi ei mi l-au făcut în douăzeci şi patru de ore.

— Cee?

— Chiar vrei să ştii? S-ar putea să te supere.

EI zâmbi.

— Să mă supăr e misiunea mea.

— A cerut un aparat de măsură ca să verifice valorile locale pentru *pi*, pentru constanta lui Plank – sau mai degrabă pentru *H bar* – şi constanta gravitaţională. Electroniştii au adăugat şi viteza luminii, raportul dintre masa protonului şi masa electronului şi timpul de dezintegrare a neutronului. Nu ştiu dac-o să le folosească, dar le are.

— Mi se pare o tehnologie foarte avansată.

— I-am întrebat cum reuşesc să comprime o serie de teste într-o cutie ca asta. Au zâmbit şi au spus că au construit ani de zile sateliţi defensivi pentru CSOC[12] şi că,

[12] Consolidated Space Operations Center – Centrul pentru Operaţii Spaţiale

prin comparaţie, multimetrul e simplu. Au adunat circuite de la nişte dispozitive de pază suplimentare. Nu ştiu cum funcţionează, dar funcţionează. Sau cel puţin aşa pare. Uite.

Apăsă pe un buton marcat cu litera grecească *pi*. Pe afişajul luminos apăru: „3,141592645 stabil”.

— Şi computerul meu poate face asta.

— N-o să-ţi spună dacă se schimbă valoarea.

— Şi în contul cui e trecut ăsta?

— Al echipei ştiinţifice. N-ai pic de poezie în suflet – totul se reduce la facturi?

— Le am în sânge. Oricum, scoate-l de la echipa ştiinţifică şi trece-l într-o categorie nouă, specială. Boteaz-o „Vasquez” şi păstrează confidenţialitatea cheltuielilor.

— Da, să trăiţi.

Carrolson puse multimetrul la loc, în husa lui de pâslă în timp ce coborau rampa sub lumina tubului.

— O să fie costisitoare?

— Nu ştiu. Vreau să separ capitolul ştiinţă din primele şase compartimente de tot ce se face aici. Mă-ntorc pe Pământ peste două zile şi o parte din timpul meu va folosit pentru discuţii despre bani cu senatorii şi congresmenii. E o chestiune delicată.

— Curiozităţii mele i s-a pus capăt, zise Carrolso Crezi că Vasquez o să dea rezultate?

Lanier îi aruncă o privire iritată.

— Nu-ncepe. Dă-i orice vrea, trateaz-o cu amabil tate, menţine-o pe calea dreaptă după ce plec. O să se descurce foarte bine.

— Pentru că aşa spune consiliera?

Lanier opri camioneta lângă cort.

— Pare să se-nţeleagă bine cu Farley. Când îţi impui ceva important s-o laşi singură, ce-ai zice s-o punem pe Farley să-i fie damă de companie? Deşi e chinezoaică?

— Nu prevăd probleme în sensul ăsta.

— Nici eu. Tu o s-o duci pe Vasquez încoace şi-ncolo prin biblioteci, cu escortă militară. Nu Farley. E singura mea

condiţie.

— Perfect. Acum s-atingem câteva puncte într-adevăr dureroase.

— Care?

— Ruşii bodogănesc despre retragerea oamenilor iar Sursele mele îmi spun că, dacă pleacă ruşii, s-ar putea retrage şi chinezii. O ripostă din reflex. Şi ei se plâng, nu vor să-i creadă nimeni mai naivi decât ruşii.

— La naiba, Farley le trimite de luni de zile tot fel de materiale despre compartimentul şapte. Asta nu-i face fericiţi?

— Nu. Şi ruşii cunosc elementele esenţiale.

— Atunci să-i ia naiba pe toţi, mormăi Lanier. Aşa se rezumă totul.

— Admirabil, rânji Carrolson.

— Tu asigură-te doar că Patricia nu discută cu cine n-ar trebui.

— Am înţeles.

— Inclusiv cu tine.

Carrolson îşi muşcă buza de jos, îşi făcu cruce şi scutură energic din cap.

— Sper să mor. Serios, nu aştepţi să-mi sosească avansarea?

— Sper s-o aduc cu mine. O să vorbesc cu Hoffman. Răbdare.

— Răbdare este, spuse Carrolson.

Lanier o fixă cu o privire aspră, plimbându-şi ochii pe faţa ei. Pe urmă chipul se destinse într-un zâmbet larg şi îi puse mâna pe umăr.

— Sloganul nostru. Mulţumesc.

— De nada, şefule.

Wu se apropie de camionetă în timp ce Lanier şi Carrolson coborau.

— Expediţia de la al doilea circuit s-a întors, spuse el. Sunt la vreo şaizeci de kilometri de noi. Paza îi monitorizează, le-au retransmis mesajele.

— Bun, zise Lanier. Să ne pregătim pentru întoarcerea lor acasă.

A doua expediţie era alcătuită din patru camionete şi douăzeci şi şase de oameni. De lângă pădurea pitică, Patricia privea coloana de praf pe măsură ce vehiculele se apropiau. Îşi luă tableta şi computerul şi se întoarse agale în tabără.

Din tunelul dinspre compartimentul şase intrară huruind alte două camionete, însoţite de pocnete răsunătoare la contactul cu rampa. Parcară lângă cort şi Berenson – comandantul forţelor germane de pază, acum răspunzător de securitatea compartimentului al şaptelea, coborî dintr-una, pe când Rimskaya şi Robert Smith coborau din cealaltă. Când trecu pe lângă Patricia, Rimskaya o salută cu o mişcare cordială a capului. *E într-o dispoziţie mai bună*, se gândi ea.

Lanier şi Carrolson ieşiră din umbra copertinei cortului.

— Cât de departe au ajuns? îl întrebă Patricia pe Lanier.

— Au parcurs nouă sute cincizeci şi trei de kilometri – jumătate din distanţa pe care ţin bateriile.

Îi întinse instrumentul în husă de pâslă.

— Multimetrul tău. L-am înscris pe lista echipamentelor şi acum îţi aparţine. Ai mare grijă de el. Electroniştii nu vor putea să facă prea repede un duplicat.

— Mulţumesc, spuse Patricia.

Scoase instrumentul şi instrucţiunile, trecute pe o foaie de hârtie împăturită. Carrolson se uita peste umărul ei.

— Acoperă o zonă de circa zece centimetri, comentă ea. E strict local.

Rimskaya veni în spatele lor şi îşi drese glasul.

— Domnişoară Vasquez, zise el.

— Da, domnule?

Vechile obiceiuri dispar cu greutate.

— Cum îţi place problema?

— E minunată, răspunse ea, cu voce egală. Va fi nevoie de timp pentru rezolvare – dacă *poate* fi rezolvată.

— Bineînţeles, încuviinţă Rimskaya. Sper că ai aflat care sunt ipotezele noastre.

— Da. Mi-au fost de folos.

Şi chiar îi fuseseră. Însă nu voia să le exagereze

importanţa.

— Bun. Ai fost la singularitate?

Ea dădu din cap.

— Mi-ar fi plăcut să fi avut multimetrul.

Îi întinse aparatul şi el îl examină, clătinând din cap.

— O idee excelentă. Văd că faci progrese. Te descurci mult mai bine decât mine. Şi aşa şi trebuie să fie. Din expediţie face parte un domn care s-ar putea să te ajute într-o mai mare măsură. Se numeşte Takahashi, e comandantul adjunct al exploratorilor. Un teoretician foarte experimentat. Sper că ai citit lucrările noastre reunite.

— Da. Foarte interesante.

Rimskaya o fixă cu privirea lui aspră timp de cinci sau zece secunde stânjenitor de lungi, apoi dădu din cap.

— Acum trebuie să discut cu Farley, spuse, îndepărtându-se.

Camionetele expediţiei se opriră la douăzeci de metri distanţă de tabără. Lanier plecă în întâmpinarea lor. Carrolson rămase cu Patricia.

— E vorba despre cel mai îndepărtat punct al coridorului în care am ajuns, comentă ea. Din câte au transmis prin radio, tot n-au descoperit mare lucru.

Sosirea era ceva de genul unei decepţii. Nimeni nu coborî din vehicule; şi, rând pe rând, urmând instrucţiunile lui Lanier, acestea trecură pe lângă tabără, urcară rampa şi intrară în tunel, dispărând în compartimentul şase.

Lanier se întoarse cu trei blocuri de memorie. Îi dădu unul lui Carrolson, pe al doilea Patriciei, iar pe al treilea Şi-l puse în buzunar.

— Raportul expediţiei – neprelucrat, spuse. Nimic spectaculos, după părerea lui Takahashi, în afară de…

Se uită în urmă, în lungul coridorului.

— Da? îl impulsionă Carrolson.

— Ai doilea circuit e mai mult decât nişte cupole plutitoare. Sub acestea sunt deschideri. Par un fel de puţuri. N-au descoperit unde conduc, dar sunt, cu siguranţă, deschise.

— Atunci coridorul are găuri, spuse Carrolson. Bun,

Patricia, e timpul să facem planuri pentru o excursie la primul circuit. Când o să fii liberă?

Patricia inspiră scurt şi clătină din cap.

— Oricând. Pot să lucrez oriunde.

— Poate poimâine, spuse Lanier. Eu şi Patricia trebuie să petrecem ceva timp în bibliotecă.

Gesticulă discret către Carrolson: era timpul să se retragă. Ea se scuză şi le aruncă o privire peste umăr când intră în cort.

— A doua parte a instruirii începe în schimbul următor, anunţă Lanier. Partea cea mai grea. Eşti pregătită?

— Nu ştiu, răspunse Patricia, simţind ceva care-i strângea pieptul. Trebuie să fiu. Am supravieţuit până acum.

— Perfect. Ne întâlnim la rampă peste douăsprezece ore.

CAPITOLUL NOUĂ

——————————————

De la construcţia lui, cu cinci secole în urmă, oraşul Axis se deplasase cu un milion de kilometri în josul coridorului. Olmy şi frantul acoperiseră distanţa în mai puţin de o săptămână, zburând cu aeronava lor pe o spirală lăţită pe nesimţite în jurul tubului de plasmă.

În toată istoria lui Thistledown şi a Căii, nimeni nu intrase vreodată pe asteroid din *afară*.

Olmy şi frantul îi supravegheaseră pe noii ocupanţi ai Thistledown-ului vreme de două săptămâni şi aflaseră foarte multe. Erau într-adevăr oameni şi nici măcar Korzenowski însuşi nu s-ar fi aşteptat la ceea ce ştia Olmy acum.

Thistledown închisese un cerc complet. Geshelii îi avertizaseră că s-ar fi putut produce o deplasare, dar nimeni nu bănuise nici că ar fi putut fi una de acel gen, nici

care aveau să fie urmările.

Odată ce-şi încheiase principalele îndatoriri faţă de Nex, Olmy îşi închisese înregistratoarele informaţiilor şi ale misiunii şi se întorsese în vechea sa locuinţă din compartimentul trei. Blocul cilindric de apartamente în care locuise familia sa triadă şi unde îşi petrecuse doi ani ai copilăriei se afla chiar la marginea oraşului Thistledown, la nici măcar un kilometru distanţă de capacul nordic. Clădirea adăpostise cândva peste douăzeci de mii de oameni, mai ales gesheli, tehnicieni şi cercetători angajaţi de Proiectul Compartimentului Şase. Servise drept locuinţă vremelnică pentru sute de naderiţi ortodocşi, expulzaţi de Nex din Alexandria. Acum era pustie, fireşte; nu exista nicio dovadă că ar fi fost vizitată de noii ocupanţi ai asteroidului.

Olmy traversă holul şi se opri lângă tabloul de credite, cu o sprânceană lăsată în jos, ca şi cum ar fi fost uluit. Se întoarse către fereastra ilusart lată şi îl văzu pe frant în curte, stând răbdător pe piedestalul gol al unei sculpturi de lumină. Fereastra crea impresia că frantul se află într-o grădină terestră luxuriantă, incluzând un apus de soare strălucitor. *Frantul ar aprecia asta*, se gândi Olmy.

Pictografie câteva semne ale vorbirii grafice pe contorul de credite şi primi un răspuns confidenţial: apartamentul era blocat, aşa cum erau şi toate celelalte din boltă. Nimeni nu le putea ocupa şi nici măcar vedea înainte de revocarea interdicţiei existente.

Comenzile fuseseră date după ce ultima familie de naderiţi părăsise oraşul. Numai clădirile publice fuseseră lăsate deschise, spre folosinţa ultimilor savanţi care finalizau studiul exodului. Oamenii de pe Pământ puseseră deja în folosinţă o parte din acele facilităţi, Biblioteca Oraşului Thistledown fiind cea mai importantă dintre ele.

Pictografie pe contorul de credite un icon codificat; Nexului şi spuse cu glas tare:

— Am autorizaţia să revoc temporar interdicţia.

— Autorizaţie recunoscută, răspunse contorul.

— Deschide şi decorează unitatea şapte nouă şapte cinci.

— Ce decoraţiuni doriţi?

— Cele din perioada când a fost ocupată de familia Triada Olmy-Secor-Lear.

— Faceţi parte din familia aceea? întrebă politicos contorul.

— Da.

— Caut. Decorare încheiată. Puteţi urca.

Olmy luă liftul. În holul rotund, de culoarea cenuşie norilor, mergând la vreo câţiva centimetri deasupra podelei, avu unul dintre cele mai nefamiliare şi mai neplăcut şocuri emoţionale – durerea trecută de mult a visurilor uitate sau pierdute, a speranţelor tinereţii distruse de necesitatea politică.

Trăise atât de mult, încât amintirile lui păreau să conţină gândurile şi emoţiile mai multor persoane diferite. Dar anumite emoţii continuau să se ridice deasupra celorlalte şi o ambiţie rămânea pe primul loc. Lucrase vreme de secole pentru cârmuitorii gesheli şi naderiţi, nesolicitând niciodată favoritisme, pentru ca, într-o bună, zi să i se poată oferi această oportunitate.

Numărul apartamentului său străluci, roşu, la baza uşii circulare, singurul număr aprins din hol. Intră şi rămase o clipă în ambianţa copilăriei sale, prins într-un scurt moment de nostalgie. Mobila şi decoraţiunile erau acolo, reflectând încercarea tatălui său natural de a crea un duplicat al apartamentului din Alexandria, de unde fuseseră goniţi. Locuiseră acolo doi ani, aşteptând decizia în cazul lor înainte ca familia triadă să poată fi mutată în noul oraş Axis.

Fuseseră ultima familie care locuise în clădirile acelea, şi Olmy avusese remarcabila oportunitate de a explora memoria cooperativă şi de a-şi experimenta abilităţile de programator. Chiar şi în copilărie, dovedise o înclinaţie naturală către problemele tehnice care îi consternase pe părinţii săi, nişte nadeliţi ortodocşi. Iar ceea ce descoperise în memoria clădirii, din pură întâmplare, cu cinci secole în urmă, îi reorientase viaţa…

Se aşeză în scaunul albastru-azuriu al tatălui său, în faţa coloanei de informare a familiei. Astfel de coloane erau

acum demodate în oraşul Axis, fiind folosite numai ca antichităţi fermecătoare, dar, copil fiind, Olmy îşi petrecuse sute de ore în faţa acelui aparat şi lucrul cu el i se părea familiar şi confortabil. Îşi trasă iconurile propriului cod, activă coloana şi deschise un canal personalizat către memoria clădirii. Memoria aceea satisfăcuse cândva necesităţile a mii de locatari, păstrându-le înregistrările şi acţionând ca un depozit al milioanelor de variaţiuni posibile ale decorului. Acum era efectiv goală iar Olmy avea senzaţia că navighează printr-un imens gol întunecat.

Pictografie o secvenţă de date şi un număr de înregistrare şi aşteptă să fie pictografiate întrebările codificate. Pe măsură ce îi apăreau în faţă, răspunse corect, cu rigurozitate.

În gol se ivi o prezenţă fragmentată, dureros de incompletă, dar, chiar şi aşa, puternică şi recognoscibilă.

— Ser inginer, spuse Olmy, cu glas tare.

Prietene.

Comunicarea fără voce era uniformă şi puternici deşi lipsită de modulaţiile tonului. Chiar şi incompletă personalitatea şi prezenţa lui Konrad Korzenowski era impresionante.

— Ne-am întors acasă.

Da? Cât a trecut de când mi-ai vorbit ultima oară?

— Cinci sute de ani.

Sunt încă mort.

— Da, răspunse cu blândeţe Olmy. Acum ascultă-mă. Trebuie să ştii mai multe. Ne-am întors acasă, dar nu suntem singuri. Thistledown a fost reocupat. A sosit timpul să vii cu mine…

CAPITOLUL ZECE

––––––––––––––––––

Patricia şi Lanier trecură de gard şi de verificările paze intrară în biblioteca din compartimentul doi şi urmară fâşiile de lumină de-a lungul podelei goale şi în susul treptelor. La etajul al treilea, intrară în zona de lectură, cu cubiculele sale întunecate. Lanier o instală în cel luminat şi se duse în depozit, lăsând-o singură, ca să simtă din nou fiorul rece, impresia de fantasmagorie care părea – chiar şi în mijlocul tuturor acelor lucruri stranii – rezervată numai pentru bibliotecă. Când se întoarse, ţinea în braţe patru cărţi groase.

— Sunt printre ultimele tipărite pentru distribuirea în masă, înainte ca toate informaţiile să fie trecute pe microcipuri. Nu pe Piatră, ci pe Pământ. Pe Pământul lor. Presupun că ai ghicit deja ce fel de bibliotecă e asta.

— Una demodată. Un muzeu, spuse ea.

— Exact. O bibliotecă veche, mult mai potrivită pentru cei cu obiceiuri învechite, nu-i aşa? Când o să ajungi în biblioteca din compartimentul al treilea o să te familiarizezi cu cele mai evoluate sisteme ale pietrenilor.

Îi întinse primul volum. Era tipărit în mod similar cărţii lui Mark Twain, dar cu coperte mai masive şi pe hârtie mai groasă şi chiar mai dură, plastifiată. Ea citi titlul de pe cotor: *Scurtă Istorie a Morţii*, de Abraham Damon Farmer. O deschise ca să vadă data tipăririi.

— 2135. După calendarul nostru?

— Da.

— Vorbesc despre Moartea Mică? întrebă ea, cu speranţă.

— Nu.

— Despre altceva, murmură ea.

Citi datele din antetul primului capitol: Din decembrie 1993 până în mai 2005. Închise cartea cu degetul mare.

— Înainte de a citi mai mult, vreau să-ţi pun o întrebare.

— Întreabă-mă.

Aşteptă, dar Patricia avu nevoie de ceva timp ca sa formuleze corect în minte.

— Acestea sunt cărţi de istorie despre un viitor, nu neapărat al nostru, corect?

— Da.

— Dar dacă această cronologie e… corectă, dacă se potriveşte… dacă e posibil să fie viitorul nostru… atunci să se petreacă o catastrofă în mai puţin de o lună.

Lanier dădu din cap.

— Eu ar trebui s-o previn? Cum? Ce naiba pot face eu?

— Nu ştiu ce poate face oricare dintre noi. Lucrăm deja în această perspectivă. Dacă… un mare dacă… o să se întâmple ceva. În orice caz, de vreme ce citeşti cărţi astea, ar trebui să ţi se pară evident că universul Pietrean nu coincide cu al nostru, cel puţin în ceea ce priveşte *un* aspect important.

— Şi acesta este…?

— În trecutul Pietrei, niciun asteroid care e o uriaşa navă stelară nu s-a întors în vecinătatea Pământului şi Lunii.

— Asta poate schimba lucrurile?

— Eu cred că da, tu nu?

Patricia întoarse pagina.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Eu plec mâine către Pământ. Tu o să pleci către primul circuit în ziua următoare.

— Două zile.

Lanier dădu din cap.

— O să stau aici?

— Dacă ţi se pare acceptabil. În spatele depozitul e un birou amenajat ca loc de dormit, cu mâncare şi cu plită electrică. Cu toaletă portabilă. Paznicii vor veni din două în două ore să vadă ce faci. Nu le povesteşti nimic din ceea ce citeşti. Dar dacă simţi orice fel de disconfort, anunţă-i imediat. Orice gen de disconfort. Chiar dacă te doare stomacul. Ai înţeles?

— Da.

— O să stau aici, cu tine, de data asta.

O strânse uşor de umăr.

— Luăm o pauză împreună peste două ore, OK?

— Sigur, încuviinţă ea.

Îl privi instalându-se pe scaunul unui cubicul. Lanier îşi scoase o tabletă din buzunar şi începu să tasteze.

Ea dădu pagina către primul capitol şi începu. Nu citea într-o manieră liniară, sărea în schimb de la mijlocul cărţii la început, apoi la sfârşit, căutând paginile unde erau rezumate evenimentele importante sau unde se trăgeau concluzii.

Pagina 15 În anii 1980, şi anume în cei din urmă ai acestui deceniu, pentru Uniunea Sovietică şi pentru aliatele sale a devenit evident faptul că lumea occidentală câştiga – sau avea să câştige în curând – războiul tehnologiei şi, ca urmare, şi pe al ideologiei, atât pe Pământ, cât şi în spaţiu, cu consecinţe neprevăzute pentru viitorul naţiunilor şi al sistemului lor. Au luat în considerare mai multe metode de înlăturare a acestei superiorităţi tehnologice; niciuna nu părea practică. La sfârşitul anilor 1980, după amplasarea sistemelor defensive cu baze spaţiale ale Statelor Unite, statele sovietice şi-au înteţit eforturile pentru obţinerea „rezolvărilor” tehnologice prin spionaj şi prin importarea bunurilor aflate sub embargo – computere şi alte echipamente de înaltă tehnologie, dar acestea s-au dovedit în curând inadecvate. În 1991, sistemele defensive cu baze spaţiale amplasate de ei înşişi s-au dovedit inferioare ca proiect şi capabilitate, iar pentru conducerea sovietică a devenit clar că se petrecea, în realitate, ceea ce se prezisese de mai mulţi ani: Uniunea Sovietică nu putea concura cu lumea liberă în privinţa tehnologiei.

Majoritatea reţelelor de computere sovietice erau centralizate; cele private sau descentralizate erau ilegale (cu câteva excepţii – şi anume, experimentele Agatha) şi legile erau riguros implementate. Tinerii cetăţeni sovietici nu puteau egala pregătirea tehnologică a omologilor lor din blocul

naţiunilor occidentale. Uniunea Sovietică urma să se sufoce în curând sub povara propriei tiranii, rămânând o naţiune a secolului al douăzecilea (sau chiar a secolului al nouăsprezecelea) într-o lume a secolului douăzeci şi unu. Nu aveau altceva de ales decât să încerce ceea ce se numea, în terminologia vremii din jocul de rugby, un *end run*. Trebuiau să testeze curajul şi hotărârea naţiunilor din blocul occidental. Dacă dădeau greş, la sfârşitul secolului sovieticii aveau să fie cu mult mai slabi decât adversarii lor. Trebuiau să încerce. Moartea Mică era inevitabilă.

Patricia respiră adânc. Nu mai văzuse rapoarte despre Moartea Mică prezentate într-o perspectivă atât de distantă – de istorică. Ţinea minte coşmarurile din vremea când era încă o copilă, după ce trăise într-o tensiune şi cu o spaimă incredibile, şi urmările văzute la televizor. De atunci învăţase să suporte totul, dar acele evaluări reci, critice – ingerate într-un mediu atât de demn de încredere – îi readuceau înapoi fiorii, cu prea multă eficienţă.

Pagina 20 Prin comparaţie, Moartea Mică din 1993 a fost o cârpăceală, cu tehnologii înapoiate. O ciocnire minoră stângace, producând jenă şi groază în cantităţi egale, a avut drept urmare un acord internaţional nesincer, asemănător cu falsele promisiuni ale copiilor mici. În timpul acelui prim conflict, temându-se de armele lor, blocul occidental şi forţele sovietice „s-au purtat cu mănuşi”, bazându-se pe tactici şi tehnologii din deceniile trecute. Când luptele au devenit nucleare – aşa cum toţi cei care deţineau comanda ştiau în inimile lor că aveau să devină – sistemul defensiv cu baze spaţiale, încă nou şi netestat, le-a demonstrat că era remarcabil de eficient. Însă nu au putut totuşi împiedica submarinele de lângă coastă să

lanseze trei rachete care au distrus Atlanta, Bringhton şi o parte a litoralului Marii Britanii. Ruşii nu şi-au putut proteja Kievul. Schimbul nuclear a fost limitat şi sovieticii şi blocul occidental au capitulat aproape simultan. Dar repetiţia avusese deja loc şi sovieticii o încheiaseră primind mai puţine „lovituri” decât adversarii lor. Nu câştigaseră nimic altceva decât o hotărâre înverşunată: n-aveau să fie înfranţi, indiferent de circumstanţe, şi nici istoria n-avea să surclaseze sistemul lor învechit. Când a venit, Moartea a fost întru totul serioasă şi fără ascunzişuri. Toate armele au fost folosite aşa cum trebuiau să fie. Nu părea să existe nicio remuşcare în privinţa consecinţelor.

Pagina 35 În retrospectivă, pare complet logic ca, odată ce o armă e inventată, să fie folosită. Dar uităm orbirea şi starea de confuzie de la sfârşitul secolului al douăzecilea şi începutul secolului al douăzeci şi unulea, când cele mai distrugătoare arme erau privite drept ziduri de protecţie şi când oroarea Armaghedonului era considerată un mod de intimidare al cărei risc nu şi l-ar fi asumat nicio societate lucidă. Însă naţiunile nu erau lucide – raţionale, calme, conştiente, dar nu lucide. În fiecare naţiune, arsenalul includea o puternică neîncredere şi chiar ură…

Pagina 3 Moartea Mică a avut ca rezultat 4 milioane de victime, cele mai multe în Europa de Vest şi în Anglia. Rezultatul Morţii a constat în 2 miliarde şi jumătate de victime, şi numărul va fi întotdeauna nesigur, pentru că, în momentul când s-a „încheiat” numărătoarea cadavrelor, e posibil să fi putrezit tot atâtea câte fuseseră numărate. Şi, fireşte, cu mult mai multe fuseseră complet vaporizate.

Patricia îşi şterse ochii.

— E groaznic, murmură ea.

— Poţi lua o pauză dacă vrei, spuse Lanier, cu solicitudine.

— Nu, nu încă.

Patricia continuă să citească în grabă şi pe sărite, dând paginile înainte şi înapoi.

Pagina 345 în concluzie, luptele navale erau glume oribile ale tehnologiei. În timpul Morţii Mici, submarinele au fost vânate (şi, uneori, scufundate) chiar şi după capitulare, dar marile flote nu s-au angajat decât în hărţuieli. În timpul conflictului major, odată ce războiul a început cu adevărat, la circa două ore după prima acţiune ostilă, marinele militare din Est şi din Vest au fost „în primejdie”. În golful Persic, în Pacificul de Nord-est, în Atlanticul de Nord şi în Marea Mediterană (Libia le oferise sovieticilor o bază mediteraneeană în 1997) luptele au fost cumplite şi scurte. Au avut puţini învingători. Luptele navale din timpul Morţii durau, în medie, o jumătate de oră, iar pentru unele nu era nevoie nici măcar de cinci minute. În prima zi, în timp ce erau testate intenţiile şi înainte de escaladarea conflictului pe scară largă, marinele militare ale blocului estic şi vestic s-au distrus reciproc. Erau ultimele flote mari admise pe oceanele Pământului şi, 130 de ani mai târziu, rămăşiţele lor radioactive încă mai poluează apele.

Pagina 400 Un fenomen specific ultimei jumătăţi a secolului al douăzecilea a fost creşterea numărului „retraşilor”. Aceşti oameni – de obicei în grupuri de cincizeci sau mai puţini – au declarat zone izolate ca fiind teritoriul lor, în aşteptarea unui dezastru de proporţii majore care să distrugă civilizaţia, având ca

rezultat anarhia. Cu rezervele lor de hrană şi de arme şi cu atitudinea lor de „strictă supravieţuire” – o dorinţă de a se izola atât din punct de vedere moral, cât şi din punct de vedere fizic – au întruchipat cele mai rele aspecte a ceea ce a numit Orson Hamill „maladia conservatoare a secolului al douăzecilea”. Aici nu e loc pentru analizarea cauzelor acestei maladii, care însemna că puterea individuală şi supravieţuirea erau mai presus de alte consideraţii morale şi că puterea de distrugere era evidenţiată, situându-se mai presus decât orice nobleţe a spiritului, dar ironia rezultatului său e abundentă.

„Retraşii” au avut dreptate – şi n-au avut. Catastrofa a venit într-adevăr şi o mare parte a lumii a fost distrusă, dar, chiar şi în Iarna Lungă care a urmat, civilizaţia nu s-a spulberat, transformându-se într-o anarhie completă. Mai mult decât atât, în decurs de un an, au apărut societăţi extrem de cooperante. Pentru toată lumea, vieţile camarazilor au devenit nepreţuite – şi toţi supravieţuitorii Morţii au devenit camarazi. Dragostea şi susţinerea grupurilor învecinate erau esenţiale, fiindcă niciun grup izolat nu avea posibilităţi şi vigoare pentru a supravieţui prea mult fără ajutor. Enclavele retraşilor – înarmate până în dinţi şi acuzate cu brutalitate pentru modul în care se apărau sau pentru că omorau anumite persoane – au devenit curând ţinte ale urii şi ale fricii, singura excepţie de la noua percepere a frăţiei.

La cinci ani după încheierea Morţii, majoritatea enclavelor retraşilor fuseseră descoperite şi membrii lor, pe jumătate

nebuni, ucişi sau capturaţi. (Din păcate, în acest proces de eliminare au fost incluse şi multe comunităţi izolate de „survivalişti”. Deosebirea dintre aceste două categorii cu înclinaţii similare e una istorică şi a fost ignorată de autorităţile acelor vremuri.) Mulţi retraşi au fost judecaţi pentru crime împotriva umanităţii – mai exact, pentru refuzul de a participa la restabilirea civilizaţiei. Cu timpul, aceste epurări s-au extins asupra tuturor celor care pledau pentru dreptul de a purta arme şi, în unele comunităţi, chiar şi a acelora care se declarau în favoarea tehnologiilor de vârf.

Militarii care supravieţuiseră au fost siliţi să se supună unei recondiţionări sociale.

Procesul epocal din 2015 – în cadrul căruia politicieni şi ofiţeri de rang înalt, atât din blocul estic, cât şi din cel vestic, au fost acuzaţi de crime împotriva umanităţii – a încununat această feroce, dar neaşteptată reacţie împotriva ororilor Morţii.

Nu părea real. Patricia închise cartea şi ochii. Iat-o acolo, citind o carte despre evenimente care nu se petrecuseră încă – şi care avuseseră loc într-un alt univers.

Îşi înghiţi nodul din gât. Dacă era adevărat, dacă urma să se întâmple, atunci trebuia să se facă neapărat ceva. Răsfoi anexele.

Descoperi ceea ce căuta la pagina 567. În următoarele două sute de pagini, erau listate toate oraşele lumii care fuseseră bombardate, cu numărul aproximativ de răniţi şi de morţi. Căută California şi o găsi: douăzeci şi cinci de oraşe, fiecare primind de la două până la douăzeci şi trei de focoase de rachetă. Los Angeles, douăzeci şi trei, într-un interval de două săptămâni.

(„Sforţare disperată”, comenta o notă de subsol.) Santa Barbara, două. San Francisco – inclusiv Oakland, San Jose şi Sunnyvale – douăzeci într-un interval de trei zile. San Diego

– cincisprezece. Long Beach, zece. Sacramento, unul, Fresno, unul. Centrul de Operaţiuni Spaţiale din Vandenberg, douăsprezece, plasate la distanţe egale de-a lungul fâşiei costale.

Baze aeriene lovite, în oraşe şi în apropierea lor, inclusiv aeroporturi civile care ar fi putut fi folosite în scopuri militare. Toate centrele spaţiale din lume fuseseră distruse, chiar şi cele din ţări necombatante (iarăşi nota de subsol: „Sforţare disperată”).

Patricia se simţi ameţită. Cartea părea să se îndepărteze de ea. Nu era nicio viziune de tunel, nicio pierdere a simţurilor, doar un soi de izolare. Ea era Patricia Luisa Vasquez, în vârstă de douăzeci şi patru de ani şi, fiindcă era tânără, avea să mai trăiască mult timp. Părinţii săi, pentru că îi cunoscuse toată viaţa ei, nu aveau să moară pentru mult timp – un timp inimaginabil de lung. Şi Paul – pentru că de-abia începuseră să se cunoască, pentru că era singurul bărbat, din câţi întâlnise, care încercase vreodată să afle ce avea ea de gând – şi Paul avea să fie în siguranţă.

Şi cu toţii trăiau în zone care urmau să fie (*ar fi putut fi*) spulberate de pe faţa pământului.

Era într-adevăr simplu. Avea să ia cartea aceea cu ea la plecare, ceea ce urma să se întâmple curând, poate peste câteva zile. Avea s-o ducă înapoi, pe Pământ, şi să le-o arate oamenilor. (Poate că se mai făcuse deja ceva asemănător.)

Iar dacă universurile erau destul de apropiate pentru ca o similaritate în viitorul imediat să fie posibilă, atunci oamenii trebuiau siliţi să acţioneze. Confruntaţi cu posibilitatea unui război atomic, ar fi început dezarmarea, ar fi început să se scuze: *Iisuse*, *îmi pare rău că am ajuns atât de aproape*: *să luăm asta ca pe o binecuvântare şi*…

— Oh, Hristoase!

Închise cartea şi se ridică în picioare.

Lanier se plimbă împreună cu ea prin parcul părăginit de lângă bibliotecă. Patricia plânse cinci minute, apoi se adună. Întrebările pe care voia să le pună erau atât de dificil de exprimat în cuvinte. Iar dacă ar fi ştiut

răspunsurile ar fi putut să-nnebunească…

— A făcut cineva comparaţii? Adică, între istoria lor şi a noastră? întrebă ea.

— Da, răspunse Lanier. Am făcut eu şi Takahashi.

— El ştie tot atât de mult cât ştim noi?

Lanier dădu din cap.

— Ce aţi aflat? Adică, universurile sunt similare?

— Diferenţele din înregistrările istorice sunt destul de mici ca să fie interpretate drept diferenţe factuale dintre două surse diferite. Nicio deosebire majoră. Până la Piatră.

— Iar situaţiile descrise în aceste cărţi par identice cu ceea ce se petrece acum pe Pământ, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Moartea Mică n-a învăţat nimic pe nimeni?

— Probabil că nu.

Ea se aşeză sub un copac uscat, pe un zid de beton locaşuri pentru plante.

— Jos, pe Pământ, se ştie?

— Ştiu unsprezece oameni, aici şi acolo.

— Ce-au de gând să facă în privinţa asta?

— Tot posibilul, răspunse Lanier.

— Dar Piatra poate schimba lucrurile. E o diferenţă crucială, nu-i aşa?

— Sperăm. În următoarele câteva săptămâni, avem nevoie de toate răspunsurile pe care le putem obţine întrebările despre liniile de timp alternative, universuri paralele, locul de unde vine Piatra. Ne poţi ajuta?

— Trebuie să ştiţi de ce e Piatra aici şi cât de similare ar putea fi universurile, ca să decideţi dacă o să avem să nu război pe Pământ?

Lanier dădu din cap.

— E foarte important.

— Indiferent ce rezultate aş obţine, nu văd cum putea fi suficient de detaliate.

— Hoffman e de părere că, dacă ne poate spune cineva, atunci tu eşti aceea.

Patricia dădu din cap şi îşi feri privirea.

— OK. Pot să pun condiţii?

— Ce soi de condiţii?

— Vreau să-mi fie evacuată familia. Câţiva prieteni de-ai mei să fie duşi la ţară, să fie protejaţi. Să se afle acolo unde se vor afla generalii şi politicienii.

— Nu.

Lanier ocoli încet copacul.

— Nu sunt supărat că ai întrebat, dar nu. Niciunul dintre noi n-a mai cerut ceva de genul ăsta. Dar ne-am gândit, cu siguranţă.

— Ai familie?

— Un frate şi o soră. Părinţii mei sunt morţi.

— Soţie? Nu. Eşti burlac. O prietenă, o logodnică?

— Niciun ataşament important.

— Atunci poţi fi mult mai obiectiv decât mine, spuse furioasă Patricia.

— Ştii că asta n-are nicio legătură.

— Eu o să lucrez aici, sus, pentru voi, şi-o să aştept până când părinţii mei, prietenul meu, sora mea, toţi oamenii pe care-i iubesc vor muri într-un dezastru despre care eu ştiu deja?

Lanier se opri în faţa ei.

— Priveşte situaţia în ansamblu, Patricia.

— Ştiu, ştiu. La bordul Pietrei sunt sute de oameni. Dacă am şti cu toţii şi am avea pretenţii, lucrurile ar scăpa de sub control. De aceea sunt bibliotecile zone interzise.

— E unul dintre motive, zise Lanier.

— Şi ca să nu afle ruşii?

— Şi de asta.

— Ce inteligent.

Vocea ei era blândă, exact opusul a ceea ce se aşteptase el. Părea raţională, chiar dacă nu calmă, nici foarte supărată.

— Şi dacă primesc scrisori de acasă? întrebă ea. Ce se-ntâmplă dacă nu răspund?

— N-ar avea prea multă importanţă, nu-i aşa? Datele respective sunt la o distanţă de numai câteva săptămâni.

— Cum o să mă simt când o să primesc scrisorile? Cum o să pot munci?

— O să munceşti, răspunse Lanier, ştiind că, dacă găseşti răspunsurile destul de repede, am putea să facem ceva în privinţa asta.

Patricia fixă cu intensitate pământul acoperit de iarbă uscată, gălbuie.

— Au spus că zonele de aterizare ale navetelor au fost bombardate. În cartea aceea.

— Da.

— Dacă se-ntâmplă, o să fim blocaţi aici, nu-i aşa?

— Da. Cei mai mulţi dintre noi. Oricum, nu ne vom întoarce prea curând.

— De-asta aţi început să vă ocupaţi de agricultură. N-o să mai primim nimic de pe Pământ… cât timp?

— Dacă va fi război, aşa cum e descris, probabil treizeci de ani.

— Acum… acum nu pot intra în bibliotecă. E în ordine dacă mai rămân o vreme aici, afară?

— Sigur. Hai să ne-ntoarcem în primul compartiment şi să cinăm. Şi nu uita – eu sunt deja de ceva timp nevoit să trăiesc cu aceste informaţii. Nu există niciun motiv ca să n-o poţi face şi tu, la fel de bine.

Ea se ridică fără să răspundă. Nu-i tremurau nici mâinile, nici picioarele. Luând totul în considerare, era într-o formă uimitor de bună.

— Să mergem, spuse.

CAPITOLUL UNSPREZECE

——————————————————————

Călătorii se adunară lângă camionetă după ce trecuseră două ore din schimbul de dimineaţă, părând să nu fie cu nimic mai mult decât un grup de excursionişti cu rucsacuri, gata de plecare într-o drumeţie. După încărcare, camioneta

era foarte plină.

Patricia se aşeză între Takahashi şi un infanterist marin pe nume Reynolds, musculos, cu o creastă de păr pe mijlocul ţestei rase. Era înarmat cu un Apple şi cu un pistol automat compact. Carrolson se instală alături de şofer, americanul Jerry Lake, locotenent din marina militară, un tip înalt, cu părul de culoarea nisipului şi având înfăţişarea omului care-şi petrece majoritatea timpului în aer liber. Acesta se uită peste spătarul scaunului său, verificând dacă totul era în ordine, dădu din cap către Takahashi şi îi zâmbi Patriciei.

— Oamenii mei au primit ordinul s-o protejeze pe domnişoara Vasquez cu orice preţ. Aşa că nu fugi de lângă noi fără să ceri permisiunea.

— Da, domnule, răspunse Patricia, cu voce scăzută.

Takahashi – scund, pe jumătate japonez, numai muşchi, îi răspunse lui Lake dând din cap la rândul său. Era singurul care purta haine de pe Pământ – o cămaşă de bumbac, hanorac şi pantaloni de dril.

— Dispensă, le explicase mai devreme, în cort. Sunt alergic la vopseaua salopetelor.

Lake puse camioneta în mişcare. Carrolson verifica echipamentul în timp ce Farley citea lista pe de o tabletă.

Maşina transporta un total de opt pasageri, patru militari şi patru „principali”, cum îi numea Carrolson pe oamenii de ştiinţă şi pe Patricia.

Patricia se uita la scaunul din faţa ei. În buzunar avea scrisoarea lui Paul, care-i fusese înmânată în compartimentul unu, în schimbul precedent.

Dragă Patricia,

Indiferent unde te-ai afla, femeia mea misterioasă, sper că totul e bine. Viaţa aici e prozaică – mai ales când mă gândesc unde ai putea fi, dar merge înainte. Ţin legătura cu ai tăi – Rita e minunată, iar cu Ramon am avut câteva conversaţii foarte plăcute. Am aflat multe despre tine pe la spatele tău. Sper că nu te superi. Am auzit că solicitării mele către

Prester şi Minton (doi realizatori de softuri) i s-a dat curs, dar lucrurile sunt în aşteptare până când se aprobă alocarea banilor pentru Platforma Defensivă. Se zvoneşte că ar exista un obstrucţionist care ar putea da totul peste cap vreme de luni de zile.

Am vorbit destul despre asta. Îţi simt lipsa cu disperare. Rita m-a întrebat când ne căsătorim şi am păstrat tăcerea, aşa cum preferi tu. Eu vreau s-o facem; o ştii. Nu-mi pasă cât de ciudată eşti sau unde te afli acum; nu trebuie decât să te-ntorci şi să faci un semn încuviinţare. O să ne găsim propriul cămin. Nu fi prea încăpăţânată de data asta. Ei, ajunge; probabil că ai ceva mai important de făcut, iar căderile şi bălăcelile mele bizare de lângă mal, unde m-ai amarat cu parâma ta – îţi distrag atenţia. (Ştii, poţi încheia o scrisoare fără ceva stângaci şi derutant.) Te iubesc. Sărutări pure şi rafinate.

Paul

Ea tastase un răspuns lung, autocenzurat, i-l arătase lui Carrolson pentru aprobare şi-l trimisese pe Pământ cu următorul VTO.

Spre surprinderea ei, îi fusese foarte uşor să compună scrisoarea. Scrisese toate lucrurile despre care ştia că-i plăcea lui să le audă, tot ce credea ea că trebuia spus dacă Paul avea să fie într-adevăr mort peste câteva săptămâni. Nu fiindcă voia într-adevăr să accepte o asemenea posibilitate. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi putut rămâne atât de calmă.

În momentul acela, Lanier era în drum spre Pământ. Patricia îl invidia. Ar fi preferat să se afle mai degrabă acasă, aşteptând să moară, decât acolo, sus, înfruntând ceea ce ştia.

Nu, de fapt nu era adevărat. Închise ochii şi se înjură. Era cea mai importantă responsabilitate pe care-o avusese vreodată. Trebuia să-şi înfrângă supărarea nebunească şi să lucreze cât de bine putea ca să *împiedice*.

Şi aproape că se ura pentru asta – pentru că lucra.

Mintea îi intrase în sfârşit în starea dorită. Soluţiile începeau să vină la ea, să i se înfăţişeze ca peţitori, toate îmbrăcate ceremonios în ecuaţii, toate respinse când imperfecţiunea le devenea vizibilă.

Takahashi părea un tip inteligent şi conştiincios, dar Patricia n-avusese chef de vorbă, aşa că ştia puţine despre el. El şi Carrolson urmau s-o secondeze, de acum înainte, în aproape tot ce făcea, aşa îi spusese Lanier.

Drumul se sfârşea la cincizeci de kilometri distanţă de tabără. Camionul intră legănându-se pe un făgaş puţin adânc, cu roţile sale cu bandă de metal pe pneuri scoţând un zgomot ca un cântec straniu la contactul cu ţărâna. Aspectul coridorului nu se schimbă pe măsură ce înaintau. Capacul sudic se îndepărta încet, continuu, părând tot mai puţin copleşitor. Însă Patricia nu se simţea în largul ei aplecându-se ca să vadă mai bine, aşa că, în timpul mersului, întrezări doar câteva imagini.

Carrolson. Farley şi Takahashi jucau şah pe o tabletă ea îi privea distrată.

— Jumătatea drumului, spuse Lake, două ore în târziu.

Jucătorii de şah îşi înregistrară mutările şi goli tableta în vreme ce camioneta se oprea lin. Uşile glisară lateral şi soldaţii din marina militară coborâră cu zâmbet de uşurare. Patricia se strecură în urma lor şi se aşeză pământul uscat, întinzându-se şi căscând. Carrolson veni din partea opusă a camionetei, cu un termos în mână, umplu paharele.

— Toate luxurile, spuse ea.

— Bere? întrebă Reynold.

— Sacrificată pe altarul ştiinţei, spuse Carrolson. Îi e cuiva foame?

Patricia scoase un sendviş din cutie şi se îndepărtă împreună cu Takahashi, până la câteva zeci de metri camionetă. Avusese o vreme o senzaţie nedefinită anxietate şi de greaţă, care se risipise. Cum ar fi put exista ceva de care să-ţi fie teamă pe o întindere infinită de nisip, lipsită până şi de insecte? Insipiditatea însăşi *era* reconfortantă, o tabletă curată.

— “Şi udă era marea, udă, nisipul, ah, uscat de tot”[13] spuse ea.

— Într-adevăr, încuviinţă Takahashi.

Ea se instală pe pământ. Sprijinindu-se pe călcâie, el se aşeză alături, încrucişându-şi lejer picioarele în poziţia lotus.

— Ştii de ce am venit eu în excursia asta?

Stilul lui era stânjenitor de direct. Patricia îşi feri privirea.

— Ca să stai cu ochii pe mine, fără îndoială.

— Da. Lanier a spus că trebuie să fii ţinută tot timpul sub observaţie. Cum te descurci?

— Destul de bine.

— Biblioteca… El îşi coborî vocea şi fixă din nou capacul cu privirea. Nu e uşor.

— În curând o să mă simt ca o prinţesă de sânge regal, înconjurată de suită.

Takahashi chicoti.

— N-o să fie chiar atât de rău. O să ţin temerile lui Lanier sub control. Dar trebuie să-ţi pun o întrebare importantă. Poţi să lucrezi?

Patricia ştia exact ce voia să spună.

— Lucrez. Chiar în clipa asta.

— Bun.

Despre subiectul acela nu mai era necesar să se spună nimic.

Ea rupse o crenguţă dintr-o tufă, să vadă dacă nu cumva creştea altfel decât soiul de lângă tabără. Nu creştea diferit – frunze mici, suprafeţe cerate. Până şi iarba uscată arăta la fel.

— Nu e un colţ de grădină, spuse ea. Mă aşteptam cel puţin la alte păduri pitice.

— Mai departe e mai rău, zise Takahashi.

— Te-ai întrebat vreodată cât pământ au trebuit s-aducă în coridor? întrebă ea, ridicându-se.

Nu muşcase decât de câteva ori din sendviş. Nu-i mai era

---

[13] Versuri din. Morsa ţi Dulgherul”, de Lewis Carroll, traducere de I. Leronim Compendium of translated poetry. Editura pentru Literaturi Contempor; Bucureşti, 2011.

foame de două zile. Dacă pământul e pus pe o adâncime de vreun sfert de kilometru…

— Aşa estimăm, judecând după sunet, zise Takahashi.

— Şi să spunem că lungimea coridorului e de un bilion de kilometri…

— De ce tocmai cifra asta?

— E o simplă presupunere. Asta înseamnă în jur de bilioane de kilometri de pământ.

— Dacă sfărâmăm pământul – scoarţa, magma şi miezul – şi pavăm cu el coridorul, am putea acoperi în jur de treizeci de bilioane de kilometri.

Takahashi îşi înfipse degetul într-un petic de nisip.

— Şi dacă avem munţi ceva mai încolo? Atunci e nevoie de încă şi mai mult pământ şi piatră.

— E posibil, încuviinţă Takahashi. Dar marea întrebare este de unde l-au adus pe tot? Şi nu uita aerul. E pe o adâncime de aproape douăzeci de kilometri, aşa că asta ar însemna… unu virgulă şase trilioane de kilometri cubici de aer, şi numai ceva mai mult de un gram la litru…

— Ai mai calculat toate astea.

— Bineînţeles. De multe ori. Rimskaya a început, iar cei de la statistică au continuat. Eu am chibiţat. Atât de multe întrebări despre logistică şi proiect. Cum se împrospătează aerul în coridor? Lacurile de regenerare ale Pietrei n-ar putea să ţină pasul, nu şi dacă mai departe există o populaţie considerabilă de animale. Aşa că poate e, pur şi simplu, destul aer ca să dureze câteva mii de ani.

— Nu mi se pare corect, spuse Patricia. Oricine – sau orice – a construit asta, a proiectat-o pentru eternitate. N-ai aceeaşi senzaţie?

— Uneori. Ceea ce nu înseamnă că e o presupunere validă.

— Totuşi, trebuie să existe un soi de sistem de întreţinere a coridorului.

Takahashi dădu din cap.

— Rimskaya a lansat teoria existenţei unor deschideri în coridor chiar înainte de a descoperi puţurile.

Carrolson li se alătură.

— Aţi remarcat vreodată cum miroase coridorul? îi întrebă.

Patricia şi Takahashi clătinară din capete.

— Miroase exact ca înaintea unei furtuni. Tot timpul. Dar nivelul ozonului nu e foarte ridicat. Alt mister.

Patricia adulmecă aerul. Avea un miros proaspăt, dar nu ca al unei furtuni care se apropia.

— Eu am crescut într-o ţară a furtunilor, spuse Carrolson, în defensivă. Asta e mirosul, credeţi-mă.

Odată întorşi în camionetă şi continuându-şi drumul, Patricia îşi petrecu cea mai mare parte a timpului rezolvând calcule cu procesorul, calculând volume şi mase şi trecându-le într-un mic tabel.

O oră mai târziu, Takahashi le atrase atenţia asupra primului circuit, patru puţuri plasate pe un inel, ca materializare a colţurilor unui patrulater. Fiecare puţ era situat în mijlocul unei gropi cu diametrul de o jumătate de kilometru şi cu adâncimea de douăzeci de metri. În centrul gropii se afla un vas de culoarea bronzului, cu gura în jos, lat de cincisprezece metri şi suspendat la opt deasupra bolului. Vasul stătea în aer, nesusţinut de nimic. Camioneta încetini lângă buza gropii. La cererea lui Takahashi, Lake îi plimbă în jurul puţului înainte de a opri. Coborâră şi se apropiară de margine.

— Am făcut aproape douăzeci de excursii până la circuitul ăsta, spuse Takahashi. Am bătătorit drumul.

Patricia ţinea multimetrul în faţa ei. Valoarea lui *pi* rămânea constantă. Îngenunche şi întinse instrumentul dincolo de buză. Citirea rămase aceeaşi.

— Acum intră în adâncitură, îi sugeră Takahashi. Infanteriştii marini, Farley, Carrolson şi Takahashi stăteau în grup în afara marginii.

Ea îi privi, strâmbând din nas.

— Altă iniţiere? Intră tu mai întâi.

— Ar strica toată distracţia, zise Carrolson. Ia-o înainte.

Patricia întinse un picior, apoi îşi lăsă greutatea pe solul nisipos al pantei.

— Intră cu totul, o îndemnă Lake.

Ea oftă şi înaintă în adâncitură. La trei metri distanţă de margine, simţindu-se ciudat, se uită în urmă. Corpul ei nu era înclinat sub acelaşi unghi ca al celorlalţi. Ameţită, încercă să se îndrepte şi aproape căzu. Poziţia firească era de-a lungul razei curburii, ca şi cum forţa coridorului ar fi urmat curba bolului. Însă multimetrul nu înregistra nicio distorsiune a spaţiului. Restul grupului o urmă.

În umbra farfuriei plutitoare se afla un tampon uşor proeminent, având jumătate din lăţimea ei şi culoarea bronzului. Takahashi îl traversă, ca să arate că nu era niciun pericol. Patricia păşi pe urmele lui, ţinând din nou multimetrul în faţă. Nicio schimbare.

— Aveţi vreo idee ce ţine farfuria sus? întrebă.

Farley şi Carrolson ridicară din umeri. Infanteriştii marini stăteau pe nisip în jurul bazinului, părând plictisiţi.

— S-ar putea să nu fie o întrebare potrivită, răspunse Takahashi. Uită-te la materialul tamponului şi la al farfuriei – de aproape. Din câte ne putem noi da seama, e aceeaşi substanţă din care sunt făcuţi pereţii coridorului.

Patricia îngenunche şi îşi plimbă mâinile pe suprafaţa tamponului. Culoarea de bronz nu era uniformă. Păreau să existe dungi roşii şi verzi, ba chiar şi pete negre, contopindu-se, separându-se şi răsucindu-se pe suprafaţă, ca nişte viermi.

— Atunci şi substanţa asta e geometrie? întrebă Patricia.

— Nu e materie, răspunse Carrolson. Am exclus ipoteza după descoperirea bazinelor.

— Am avut cu toţii nevoie de ceva timp ca să ne obişnuim cu ideea folosirii spaţiului ca material de construcţie, zise Takahashi.

Farley dădu din cap, întărindu-i spusele.

— Nicidecum, ripostă Patricia cu răceală. Am scris despre asta acum patru ani. Dacă universurile intricate sunt împiedicate într-un fel sau altul să-şi asume o stare definită, atunci se va forma o barieră împotriva penetrării, datorită continuelor transformări spaţiale opuse.

Takahashi zâmbi, însă Carrolson şi Farley se holbară pur şi simplu.

— Aşadar, spuse cel dintâi, nimic nu susţine discul. Nu are o existenţă reală. Este o aglomerare de posibilităţi care a căpătat o formă. Are sens întru totul.

— Ah! făcu Farley.

Lake stătea în mijlocul tamponului, cu arma pe genunchi.

— Eu nu sunt decât un băiat dintr-un orăşel din Michigan, interveni el. Dar pare cu siguranţă solid. Nu e nici măcar alunecos.

— Bună observaţie, zise Patricia.

Întinse mâna să-l pipăie cu palmele.

— După toate aparenţele, nu e vorba de o separare totală a stărilor probabilistice. Interacţiunea dintre materie şi suprafaţă e permisă într-o oarecare măsură, pe lângă rezistenţa la intruziune.

Îşi puse multimetrul chiar pe suprafaţă. Valoarea lui *pi* înregistră o fluctuaţie puternică, apoi se stabiliză: 3, 141487233 stabil.

— *Pi* a scăzut, spuse ea.

Ceru şi măsurarea altor constante.

— Acceleraţia gravitaţională are valoarea nominală, iar viteza radiaţiilor electromagnetice e normală şi stabilă.

— *H bar*? întrebă Carrolson.

— Acelaşi. La ce servesc puţurile?

— Circuitul e protejat, aşa că nu serveşte niciunui scop pe care-l putem determina.

— Puţurile ar putea oferi acces către ceva aflat în afara coridorului, spuse Takahashi. Ne-am decis că nu e cazul să aflăm unde conduc. Însă nu sunt astupate, iar nisipul e ţinut în afara găurii centrale printr-un câmp de forţă elastic, de natură necunoscută. Singurul lucru pe care l-am putut vedea e o lumină roşie, venind din josul fiecăruia dintre ele. Am trimis într-unul un mic elicopter teleghidat. Nu s-a întors. Unghiul din care priveam era de aşa natură încât după parcurgerea primilor circa zece metri nu-l mai puteam vedea. Am decis să nu trimitem pe nimeni după el.

— O decizie înţeleaptă, comentă Carrolson.

Încă aşezat, Lake spuse, scurt:

— Oamenii mei sunt gata să meargă oricât de departe

vreţi, oricând vreţi.

— Apreciem asta, locotenente, zise Carrolson. Dar avem motive întemeiate să facem lucrurile astea fără grabă.

— Daţi-mi un costum universal şi o armă, doi oameni care să mă acopere…

Rânji.

— Chiar te-ai duce jos? întrebă Patricia, întorcându-se spre ofiţer cu o privire neîncrezătoare.

Lake se strâmbă.

Dacă am fi rezonabil de siguri în privinţa categoriei generale de lucruri pe care ar fi posibil să le vedem şi să le trăim, m-aş duce. Ne-am duce cu toţii.

Infanteriştii marini dădură din cap la unison.

— Aici, îndeplinirea datoriei n-a fost câtuşi de puţin excitantă. În afară de experienţele vizuale.

— Am săpat în jurul gropii, povesti Takahashi, urcând încet panta şi întinzându-şi braţele ca să arate amplasamentul găurilor.

Luă o mână de pământ şi-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Pământul din toate puţurile e uscat. Fără microorganisme, fără forme mai mari de viaţă, fără plante.

— Nimic viu… cu excepţia noastră, zise Farley.

— Şi nicio radiaţie, continuă Takahashi. Nicio urmă de elemente chimice neobişnuite. Aşa că poate că aceste puţuri închise nu sunt decât nişte repere pentru cartografiere.

— Repere ale zeilor, psalmodie Carrolson.

— Toate puţurile sunt identice? întrebă Patricia.

— Din câte ştim noi, răspunse Takahashi. N-am studiat decât două circuite.

Reynolds se ridică şi-şi scutură nisipul de pe salopetă.

— Hei, locotenente. Poate că de-aici vin *boojumii*.

Lake îşi rostogoli ochii.

— Ai văzut vreodată un *boojum*? întrebă Patricia, uitându-se cu atenţie la infanteristul marin.

— Nu cred c-a văzut cineva, zise Carrolson.

— Domnule Reynolds?

Reynolds se uită printre Lake şi Patricia.

— Chiar mă întrebaţi?

— Da, spuse Patricia. Eu întreb.

Se bătu cu degetul pe insignă, neştiind dacă aceasta avea vreo greutate în ochii infanteriştilor marini.

— Eu n-am văzut niciodată vreunul, recunosc Reynolds. Dar au văzut alţii, în care am încredere.

— Am auzit cu toţii despre ei, spuse un alt soldat, pe nume Huckle. Unii spun un sac de poveşti.

— Totuşi, zise Lake, oamenii ăştia nu sunt predispusă vadă lucruri care nu există. Rapoarte sunt puţine, da interesante.

Patricia dădu din cap.

— Există planuri de coborâre într-un puţ?

— Deocamdată nu, răspunse Takahashi. Avem de rezolvat alte probleme.

Ea se uită în jos, la tampon, frecându-şi cizma de suprafaţa lui.

— Aş vrea să văd raportul complet al expediţiei când ne întoarcem, spuse ea.

Pentru prima oară, se prezentase singură – chiar în timp ce discutau – o soluţie care supravieţuise primului nivel de obiecţii. Se uită în sus, la farfuria întoarsă, la culorile ei într-una active.

— Atunci ne întoarcem? întrebă Takahashi.

— Cred că da, răspunse Patricia.

Frantul folosi un pictograf adaptat ca să proiecteze obiectele şi peisajul în jurul lor, camuflându-le activitatea din cort şi din afara lui. Cei doi paznici, îmbrăcaţi în negru, l-ar fi putut auzi pe Olmy dacă făcea prea mult zgomot, dar n-aveau cum să-l vadă. În drumul său către lada care-i servea Patriciei Vasquez drept birou, acesta trecu pe lângă unul dintre cei doi, la numai doisprezece centimetri distanţă.

Tânăra femeie îl interesa în mod deosebit; din câte aflase, ea devenise punctul central al strădaniilor grupului. Şi dacă era aceeaşi femeie despre care-l auzise vorbind pe

Inginer…

Pe cutie, notiţele acopereau probabil vreo cincizeci de coli de hârtie, în aparenţă aranjate fără să se fi ţinut cont de vreo ordine. Multe adnotaţii erau mâzgălite sau tăiate cu linii groase; uneori, cu excepţia câtorva centimetri pătraţi de ecuaţii sau diagrame, pagini întregi erau ascunse sub urme apăsate lăsate de creion. Le răsfoi pe toate fără zgomot, nedumerit de notaţiile particulare ale Patriciei.

Pe un colţ se afla o tabletă, cu ecranul gri-argintiu gol. Un bloc de memorie fusese înfipt în fanta pe latura dreaptă, chiar deasupra micii tastaturi. Olmy se uită în jur, verificând poziţia paznicilor, şi îngenunche lângă tableta pe care o deschise. Nu era greu să afle cum se folosea o asemenea antichitate; în câteva minute, derulase deja, rapid, conţinutul blocului de memorie. Înregistră grupurile de fişiere în implantul lui, pentru analiză; asta îi luă în jur de patru minute.

Din câte putea să vadă şi să înţeleagă din munca ei, părea destul de avansată pentru secolul în care trăia.

Aranja hârtiile în ordinea anterioară când un paznic apăru de după colţ şi se uită în direcţia lui. Olmy se ridică încet, sigur că încă se mai putea baza pe eficienţa camuflajului pictografiat.

— Auzi ceva, Norman? îl întrebă sergentul Jack Teaque pe colegul lui.

— Nu.

— O adiere de vânt sau cam aşa ceva? Aş fi putut jura c-aud hârtiile astea mişcându-se.

— Nimic altceva decât un alt *boojum*, Jack.

Teaque se apropie de ladă şi se uită în jos, la hârtii.

— Iisuse, murmură el. Mă-ntreb ce-o fi chestia asta.

Se aplecă şi-şi trecu degetele pe deasupra şirului de simboluri. Erau litere cursive, amestecate cu majuscule negre, îngroşate; bare drepte duble, aducându-i aminte de simbolurile matricelor despre care învăţase în liceu, semne de integrale, exponenţi conţinând litere gotice şi greceşti, înflorituri, triunghiuri şi cercuri asimetrice cu câte două puncte în mijloc, litere având deasupra puncte, ca un

umlaut…

— Ce harababură, comentă sergentul Teaque, ridicându-se iarăşi.

Părul de pe ceafă i se zbârli şi el adulmecă aerul, răsucindu-se brusc.

Bineînţeles că în spatele lui nu era nimic. La ce se aşteptase?

CAPITOLUL DOISPREZECE

––––––––––––––––––––––––––-

Lanier dormise în cea mai mare parte a drumului de două zile cu VTO-ul, cu capul plin de vise lipsite de greutate, în care se învălmăşeau Piatra şi Pământul, trecutul şi viitorul.

Se uită la ceas şi apoi la faţa agentului secret aşezat alături de el în limuzină. Între ora la care aterizase la Vanderberg şi cea la care trebuia să dea raportul în biroul lui Hoffman din Jet Propulsion Laboratory exista un defazaj de optsprezece ore. Dincolo de geamul fumuriu al maşinii se perinda fulgerător deşertul. Presiunea aerului era ridicată şi gravitaţia apăsătoare.

Simţea lipsa Pietrei.

— Am ceva timp liber, spuse el.

— Da, domnule.

Agentul se uita drept înainte, cu o expresie plăcută, amabilă.

— Sunteţi discreţi, băieţi, nu?

— O, da, domnule. Chiar aşa suntem, răspunse şoferul.

Agentul de lângă el se uită la Lanier peste umăr.

— Doamna Hoffman a spus că suntem la dispoziţia dumneavoastră, dar trebuie să vă aducem la Pasadena, viu şi treaz, mâine-dimineaţă la ora opt.

Lanier se întrebă cum ar fi reacţionat Hoffman dacă i s-ar

fi spus „doamnă”.

— Domnilor, zise el. Am fost celibatar vreme de nenumărate luni. Rangul impune responsabilităţi. În Los Angeles există vreun loc sigur unde poţi… – căută o formă de exprimare tot atât de învechită ca „doamnă” – avea o aventură? Discret, frumos, curat.

— Da, domnule, răspunse şoferul.

I se permise să bea două pahare într-un local elegant, dar de modă veche, numit Polo Lounge, înconjurat de relicve îmbătrânite din trecutele vremuri grele ale reţelelor de televiziune. La trei după-amiaza, agenţii verificară două apartamente din hotelul Beverly Hills – situate exact unul în faţa altuia. După o inspecţie eficientă a celui în care avea să stea Lanier, declarară că toate camerele erau sigure şi dădură din cap unul către altul.

El avu, în sfârşit, iluzia intimităţii. Făcu un duş, se întinse pe pat, aproape că adormi. De cât timp avea să fie nevoie ca să capete obişnuinţa greutăţii în plus? Cum avea să-i afecteze asta performanţa?

Femeia sosită la ora cinci se dovedi a fi uluitor de frumoasă, foarte prietenoasă şi, în final – nu din vina ei – nesatisfăcătoare. El îşi aprecie propria performanţă drept adecvată, dar actul îi aduse puţină plăcere. Femeia plecă la zece.

Lanier nu mai apelase niciodată la prostituate. Cu câteva excepţii notabile, pasiunea lui fizică nu fusese niciodată la fel de durabilă ca a altor bărbaţi.

La zece şi un sfert, se auzi o bătaie uşoară în uşă. O deschise, iar agentul care condusese limuzina de la locul de aterizare din deşert îi predă informaţiile pe două blocuri de memorie.

— Doamna Hoffman vi le trimite, cu complimentele sale, spuse el. Dacă aveţi nevoie de ceva, suntem vizavi.

Blocurile de memorie pe care le adusese de pe Piatră – mult mai preţioase decât el însuşi – fuseseră transportate cu alte vehicule, mult mai sigure, fiind duse cu mare grijă la Pasadena, chiar în ziua aceea. Consiliera le trecea în revistă chiar atunci, fără nicio îndoială.

Lanier stinse toate luminile şi se întinse pe pat, holbându-se la tavan şi întrebându-se pe câţi dintre bătrânii directori de la Polo Lounge îi satisfăcuse prostituata în tânăra ei viaţă.

Dorinţa era o stare cu care el unul nu se acomodase niciodată. De data aceea nici nu fusese dorinţă, ci mai degrabă o obligaţie faţă de trup. După atât de multe luni de abstinenţă – de fapt, mai mult de un an – propriul său organism părea să aibă cerinţe pe care nu i le mai comunica.

Ceea ce reprezenta, cel puţin, un indiciu de normalitate. Avusese întotdeauna un vag sentiment de vinovăţie din cauza firii sale reci – dacă acesta era cuvântul potrivit. Vinovăţie şi recunoştinţă. Fără o continuă distragere de la scop sau fără o deviere constantă a acestuia, îi rămânea mai mult timp pentru gândire.

Tot firea rece îl făcuse şi să rămână burlac. Avusese porţia lui de iubite, dar munca şi realizările găsiseră întotdeauna câştig de cauză. Iubitele îi deveniseră cel mai adesea prietene – şi se măritaseră cu alţi prieteni.

O situaţie foarte civilizată.

Somn. Vise încărcate, grele, sumbre. Era căpitanul unui pachebot luxos pe un ocean întunecat şi, de fiecare dată când se uita peste bord să verifice nivelul apei, nava se afunda cu un metru sau doi. Către sfârşitul visului, era în panică. Gravitaţia Pământului trăgea vasul sub apă, şi el era căpitanul, şi vasul era cel mai frumos pe care-l comandase vreodată. Îl pierdea şi, pur şi simplu, nu-l putea abandona trezindu-se…

În dimineaţa următoare, la ora opt, Lanier traversa dreptunghiul de beton de la jet Propulsion Laboratory, cu o servietă în mână, însoţit de doi agenţi noi. Acum se bucura mai mult de soarele strălucitor şi de greutatea mărită şi aproape regreta că urma să-şi petreacă întreaga zi în birouri cu aer condiţionat. Prima dintre cele două, poate chiar trei şedinţe programate să se desfăşoare în sala de conferinţe pentru VIP-uri.

Înghiţi o pastilă ca să-şi potolească nasul care-i curgea,

bău dintr-o fântână de bronz dintr-un parc nou Şi îşi încetini paşii când trecu pe lângă un panou lat, cu fondul negru, unde erau afişate proiectele JPL. Programul de extindere a activităţilor pe Marte, la concurenţă cu rapoartele despre navigaţia cu vele solare şi cu holograma propusei expediţii în Proxima Centauri.

Nu exista nicio menţiune despre a doua ECA – explorarea centurii de asteroizi – lansată cu doi ani în urmă.

Lanier şi umbrele sale în costume gri urcară treptele fără grabă, cu îngăduinţă pentru oboseala pe care i-o producea lui gravitaţia, şi trecură de uşile de siguranţă din sticlă groasă. El îşi prezentă legitimaţia în faţa unui monitor, şi poarta de oţel se deschise larg, cu un zumzet plăcut. Agenţii nu intrară împreună cu el. De partea cealaltă se afla un coridor mărginit de vitrine. Reprezentări miniaturale complexe ale fostelor triumfuri cu care se mândrea Jet Propulsion Laboratory străluceau în cutiile lor de plastic: *Voyager*, *Galileo*, Drake şi Vela Solară. Erau şi modele de VTO-uri, şi diagrame explicative ale conceptului de Explorare Stelară.

Luă un ascensor învechit până la etajul al cincilea, fixând cu privirea cifrele albastre, strălucitoare.

Un alt agent al serviciului secret îl aştepta şi îi ceru din nou legitimaţia când se deschise uşa liftului. Lanier îşi scoase cardul din buzunar şi şi-l plasă alături de insignă. Agentul îi mulţumi şi zâmbi în timp ce el intra, neînsoţit, în sala de şedinţe.

Hoffman stătea în capul mesei lungi şi negre. În faţa sa se aflau teancuri de hârtii, două tablete şi o harababură de discuri de memorie. În dreapta ei era aşezat Peter Hague, reprezentantul Preşedintelui la ISCCOM, iar în partea opusă stătea Alice Cronberry, consilier pentru securitatea aerospaţială şi conducătoarea proiectului celei de a doua ECA. Lanier ocoli masa şi le strânse mâinile, mai întâi pe a lui Hoffman – luându-i-o cu căldură în palmele lui (apoi pe a lui Cronberry şi pe a lui Hague.

— Văd că Joint Space Command şi Joint Chiefs n-au niciun reprezentant aici, spuse el, aşezându-se în capătul opus al

mesei.

— Ajungem la asta într-o clipă, spuse Hoffman.

Îmbătrânise de când o văzuse ultima oară; avea părul mai cărunt, semăna mai mult a matroană venerabilă şi ridurile i se transformaseră din zâmbet în încruntare.

— Arăţi în formă, Garry.

Era politicoasă.

— Mă simt mai puţin în formă.

— Cum se descurcă Patricia Vasquez?

— Atât de bine pe cât era de aşteptat. Am fost chemat aici înainte de a avea prea multe şanse s-o văd la lucru şi înainte de a obţine vreun rezultat.

— Presupun că asta-nseamnă că eşti nesigur în privinţa ei, zise Hoffman.

— Sunt, răspunse Lanier. Nu pentru că n-o cred capabilă sau cea mai bună în domeniul ei – indiferent care ar fi –, ci pentru că e atât de tânără. Biblioteca a fost un adevărat şoc pentru ea.

Cronberry îşi puse mâna dreaptă pe masă, înclinându-se ca să se-ndepărteze uşor de el.

— A fost un şoc pentru noi toţi, spuse.

Hoffman împinse către el o foaie de hârtie.

— Noi am studiat materialul pe care l-ai adus. Am făcut raportul final către Preşedinte.

— Înainte de a ne spune Vasquez ceva?

— Mă îndoiesc că ne va spune ceea ce ne-ar plăcea să auzim. Numeşte asta instinct, dar cred c-avem necazuri mari.

Ochii lui Hoffman se focalizară asupra unui spaţiu gol de deasupra umărului lui Lanier.

— Am verificat câteva informaţii din bibliotecă.

Lanier le studie cu atenţie chipurile. Erau supăraţi cu toţii; deşi încercau să-şi ascundă emoţiile, măcar atât era vizibil.

— Şi?

— Există abateri.

— Slavă Domnului, spuse el.

Hoffman ridică mâna.

— Nu mari. Date fiind informaţiile din bibliotecă şi ceea ce am descoperit de atunci – din a doua ECA şi din alte părţi – aici părerea generală este că războiul reprezintă o posibilitate categorică. Am verificat referinţele istorice la Secretarul Partidului Vasiliev. A restructurat Consiliul Apărării, exact aşa cum relatează biblioteca. Ruşii îşi desfăşoară SS45-urile pe portavioanele din clasa Kiev şi rachetele de croazieră teleghidate din clasa Kirov, şi bineînţeles că şi super-submarinele Tyhoon şi Delta IV, ca să facă faţă programului nostru Sea Dragon. Şi au într-adevăr de gând să afle cum să ne scoată din funcţiune sistemul de comunicare laser multi-spectral, ceea ce îi face vinovaţi de violarea Acordului de Eliminare a Armamentului din 1996… Asta, ca fapt în sine, nu are nicio importanţă, de vreme ce niciodată n-a fost eliminată vreo armă.

Lanier dădu din cap.

— Am fost nevoiţi să jucăm dur ca să smulgem informaţia despre sistemele multi-spectral de la Joint Space Force, adăugă Cronberry. E unul din motivele pentru care DOD[14] şi Joint Chiefs n-au reprezentanţi aici.

— Asta nu e partea cea mai rea, continuă Hoffman.

— Congresul începe să facă investigaţii asupra bugetului nostru. Ne-am încadrat întotdeauna în sumele alocate, aşa că asta n-are sens, dacă nu luăm în considerare o campanie de discreditare a bibliotecii, a Pietrei, a noastră, a tuturor. Preşedintele e convins – a fost convins de mai mulţi membri ai cabinetului său – că Piatra e fie o escrocherie, fie e irelevantă.

Lanier îşi încleştă fălcile, provocându-şi durere în obraji.

— De ce?

— Bănuiesc că Preşedintele e incapabil să înţeleagă ce aţi descoperit pe Piatră. E un liberal convins din Midwest, foarte slab la capitolul ştiinţă şi tehnologie. Un administrator fără pic de imaginaţie. Nu s-a descurcat niciodată bine cu problemele legate de spaţiu, pur şi simplu, îl depăşesc.

Cronberry scoase din servietă copia unei scrisori pe

---

[14] Department of Defence – Departamentul Apărării.

hârtia Casei Albe şi o întinse lui Lanier. Scrisoarea anunţa, efectiv, că Preşedintele lua în considerare lansarea unei investigaţii asupra modului în care era condusă cercetarea pe Piatră.

— A fost scrisă după ce am început să trimitem la Casa Albă rapoarte de la echipa de imagine a celei de a doua ECA şi după confirmarea mărturiilor din bibliotecă.

— Am vrut să-l ducem pe Vicepreşedinte sus, pe Piatră, la sfârşitul săptămânii, dar a refuzat invitaţia, spuse Hoffman.

— Care e poziţia ruşilor în privinţa Pietrei? întrebă Lanier.

— Şi-au lansat în secret propria sondă în centura de asteroizi, acum doi ani. Sonda le-a oferit confirmarea înainte de a o primi noi de la ECA, sau cam în acelaşi timp. Ştiu că există într-adevăr un asteroid foarte mare, care îi corespunde cu precizie Pietrei.

— Juno?

— Da. Asemănarea imaginilor e perfectă, oferă posibilitatea excavaţiilor.

Lanier nu ştiuse până atunci de confirmarea primită de la a doua ECA.

— Deci Juno şi Piatra sunt într-adevăr unul şi acelaşi asteroid.

Hoffman îi întinse un dosar al ECA, cu fotografiile de supraveghere din vecinătatea Pământului. Una dintre ele îl înfăţişa pe Juno, o bucată de material planetar primordial de forma unui cartof, acoperită de cratere şi canale de eroziune. Piatra era identică, dar brăzdată de excavaţii şi cu adânciturile reprezentate de perforaţii.

— Dumnezeule, zise Lanier.

— Nu cred că pe el trebuie să dai vina, comentă Hoffman. Poate pe Konrad Korzenowski al tău.

— În orice caz, spuse Hague, ruşii au de gând să-şi retragă echipa peste trei săptămâni, sau poate chiar mai curând. Sunt supăraţi fiindcă nu le oferim acces complet, când chinezilor le îngăduim să ajungă tocmai în compartimentul al şaptelea. Asta e scuza lor şi, sincer, e una bună. Şi eu aş fi nervos. Dar nu explică totul.

— Acum un an, când am stabilit responsabilităţile echipelor, au fost de acord cu aceste repartizări.

— Da, dar s-ar părea că au avut loc mai multe scurgeri de informaţii, zise Hague.

— Oh, Hristoase!

Cine?

— Şi, continuă Hague, acum pretind că i-am indus în eroare în privinţa conţinutului bibliotecilor.

— Ceea ce am făcut, zise Hoffman, zâmbind uşor.

— Echipa de oameni de ştiinţă se poate descurca fără ruşi? se interesă Cronberry.

— Da. Ruşii lucrează mai ales la teoria alimentarii cu energie a tubului de plasmă din interiorul compartimentelor. Ne putem descurca fără ei, dar o mare parte a cercetărilor îşi vor încetini ritmul sau chiar se vor întrerupe. Şi Beijingul?

Cronberry răsfoi un dosar cu hârtii legate de personal. Hague se întinse peste masă şi trase una din el.

— Karen Farley e cetăţean chinez şi lucrează pentru voi în domeniul fizicii teoretice, corect?

— Da. E utilă în tot felul de domenii.

Oh, te rog, nu Farley – nu Wu şi Chang…

— Ea şi colegii ei vor fi retraşi dacă pleacă ruşii.

— De ce se pun astfel de acord? întrebă Lanier.

— Chinezii miros ceva, răspunse Hoffman. Poate chiar un complot. Dacă ruşii simt că sunt induşi în eroare şi ţinuţi în afara deciziilor importante, şi chinezii se pot plânge din motive similare. Propria lor prezenţă s-ar putea să fie mai avantajoasă pentru noi decât pentru ei.

— Nu-mi vine să cred că vreunul dintre grupuri ar renunţa la un loc pe Piatră. Eu n-aş face-o.

— Nici ei n-o vor face, zise Hoffman. Avem dovezi că atât ruşii, cât şi chinezii au operatori clandestini în echipa de pază, şi poate oameni în echipa ştiinţifică. Iar în spaţiul orbital rusesc şi pe Lună se desfăşoară activităţi interesante. Ca să nu mai menţionez şi intensificarea activităţii la Tyuratam şi în baza de lansare din Oceanul Indian.

— Invazie de pe Pământ şi de pe Lună?

Hoffman clătină din cap.

— Ascultă, toate astea sunt o nimica toată în comparaţie cu marea întrebare. Vasquez a venit cu ceva? Ce a de spus despre lumile paralele, despre istoriile alternative.

— N-a avut timp să spună mare lucru despre nimic, zise Lanier, cu voce scăzută. Peste câteva săptămâni s-ar putea să ştim.

— Înţeleg punctul de vedere al preşedintelui. Găsi toate astea foarte greu de crezut, spuse Cronberry. Eşti de părere că Piatra vine din viitorul nostru?

— Nu, răspunse Lanier. Piatra vine dintr-un alt univers, nu tocmai dintr-al nostru. Atâta lucru e sigur. Există o singură diferenţă evidentă.

— Nicio Piatră în trecutul Pietrei.

— Întocmai.

— Şi nu avem cum să ştim în ce măsură afectează Piatra cursul istoriei *noastre*.

— Schimbă foarte mult lucrurile, aş spune ei remarcă Hoffman. Dacă s-a petrecut ceva, atunci Piatra a înrăutăţit situaţia.

Luă un bloc de memorie cu eticheta “Modificări Fiziologice ale Plantelor în Condiţiile Tubului de Plasmă".

— Ai făcut tu însuţi copia asta?

Hoffman îi întinse blocul lui Cronberry, apoi lui Hague.

Lanier dădu din cap.

— E în codul S, spuse el. E un rezumat din cele mi bune surse, în principal din biblioteca aflată în compartimentul trei. Vasquez ar trebui să meargă în biblioteca abia peste câteva zile.

— Ce rezumă? întrebă Hague, cântărind blocul î mână.

— Primele două săptămâni de război.

Cronberry tresări, trăgându-se uşor înapoi.

Hoffman luă o tabletă, o programă pentru citire în codul S, cuplă blocul de memorie şi trecu rapid în revistă materialul. Faţa îi deveni cadaverică.

— Până acum n-am mai văzut niciodată asta, spuse.

— Sunt mai ales înregistrări fotografice cu caracter

istoric, realizate de forţele armate ale ambelor tabere. O parte din materialul aflat către sfârşitul cronicilor Iernii Lungi.

— Aşadar, asta nu mai e doar o teorie, spuse Hague.

Lanier clătină din cap.

— Cât de lungă a fost… o să fie… iarna? întrebă Cronberry, acceptând fără tragere de inimă tableta întinsă de Hoffman.

— Un an sau doi, ca perioadă cu efecte majore.

Hague luă tableta de la Cronberry.

— Garantezi că materialul ăsta e din biblioteca aflată în compartimentul trei?

Lanier înghiţi în sec înainte de a răspunde, iritat.

— Nu l-aş fi putut face s-apară din senin.

— Sigur că nu, zise Hoffman. Dacă datele din biblioteci sunt corecte – dacă universurile noastre coincid în acest sens – atunci mai avem în jur de şaisprezece zile?

— Atunci vom şti, într-un fel sau altul, zise Lanier. Deşi cunoaşterea existenţei evenimentului îi va modifica aproape cu siguranţă urmările. Dacă. Dacă va avea loc.

— Programăm o întâlnire cu ruşii mâine la amiază, spuse Hoffman. Cât se poate de neoficială. Au cerut să fii prezent. Departamentul domnului Hague a făcut presiuni foarte puternice ca să obţină aprobarea întâlnirii de la Departamentul de Stat şi de la DOD. Dacă aceste discuţii sunt încununate de succes, vor mai fi şi alte întruniri, sub nivelul guvernamental. Şi, dacă reuşim să-l convingem pe Preşedinte până săptămâna viitoare, poate se va aranja şi o întâlnire la nivel înalt.

Clipi încet, cu ochii în direcţia lui Lanier, continuând să şi-i focalizeze undeva, deasupra umărului său – nu tocmai privirea pierdută la o mie de metri depărtare a unui veteran istovit de lupte, dar ceva foarte apropiat de ea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

––––––––––––––––––––––––––

Oraşul din al treilea compartiment era pasul următor.

După călătoria la primul circuit de puţuri şi după ce absorbise cât de mult reuşise din cărţile selectate de Lanier din biblioteca oraşului Alexandria, Patricia se simţea plăcut amorţită de întregul subiect. Era un joc, un exerciţiu, cu nimic mai real decât problemele matematice bizare pe care le născocea în adolescenţă.

În ultimele două săptămâni, trecuse de nenumărate ori cu metroul pe sub oraşul Thistledown, dar cea din compartimentul trei era cea mai bine păzită dintre primele cinci. Trenurile nu opriseră niciodată – până atunci.

Rupert Takahashi o însoţi din staţia de metrou până pe aleile de la nivelul solului.

Takahashi muncea în folosul echipei ştiinţifice cu o capacitate neobişnuită. Titlul său de matematician nu reprezenta o descriere câtuşi de puţin suficientă pentru tot ceea ce făcea: părea să treacă de la o problemă interesantă la alta, lucrând cu un grup într-o zi şi a doua zi cu un altul. Era mai mult decât un generalist – era un generalist cu un scop propriu, şi anume, supravegherea rigorii matematice şi statistice a diverselor grupuri din echipa ştiinţifică. Asta explica de ce ajunsese să lucreze cu Rimskaya la teoria preliminară a coridorului; discutaseră subiectul în timp ce verifica, a doua oară, studiile acestuia în domeniul populaţiei.

Thistledown era un oraş uimitor, cu două secole mai nou decât Alexandria; fusese construit după lansarea Pietrei, încorporând proiecte la care nu se gândise nimeni înainte ca locuitorii să capete o îndelungată experienţă a mediului lor. Arhitecţii Pietrei îşi permiseseră acolo o libertate desăvârşită. Tratând compartimentul ca pe o vale imensă, întinseseră cabluri de la un capac la altul şi agăţaseră clădirile de ele, pe curbe graţioase. Profitând de avantajele pe care le oferea curba ascendentă a podelei, realizaseră

construcţii arcuite, lungi de câte zece kilometri, cu benzi din metal şi din materialul prelucrat al asteroidului interacţionând în modele argintii şi albe şi aruncând umbre cu muchii rotunjite asupra cartierelor de dedesubt. Unele se înălţau chiar până la limita atmosferei compartimentului; acestea erau realmente mai groase în partea de sus decât în cea de jos, aidoma suporturilor pentru mingile de golf.

Deşi părăsit, oraşul Thistledown părea viu. Ca să revină la viaţă, se gândi Patricia, n-ar fi avut nevoie decât de cel mai vag indiciu de existenţă a unei populaţii; de câteva sute de cetăţeni, mergând de la o clădire la alta, îmbrăcaţi în haine extravagante – veşminte pline de culoare, fluide, în ton cu liniile curbe, cu bolţile şi cu arcadele, culori strălucitoare, în contrast cu nuanţele estompate de crem, de alb şi metalice ale oraşului.

Biblioteca principală era practic ascunsă sub extensia lărgită a uneia dintre structurile mai mici în formă de suport de minge. Takahashi spusese că era vorba de o distanţă uşor de parcurs pe jos, aşa că merseseră agale prin pieţe, traversând poduri pentru pietoni şi de-a lungul drumurilor de şantier care cândva ar fi forfotit de vehicule – cele mai multe conduse de computere şi neocupate.

— Toate vehiculele au dispărut, spuse Takahashi. Nu ştim cum arătau decât din înregistrări. Probabil c-au fost folosite în timpul exodului.

Patricia încercă să-şi imagineze zeci de milioane de pietreni – o asemenea populaţie ar fi avut loc cu uşurinţă numai în oraşul Thistledown – mergând pe coridor în maşinile lor robot.

Intrarea bibliotecii era o placă dintr-un material asemănător cu marmura neagră. În timp ce se apropiau, o voce amplificată le ceru să se oprească pentru identificare. Aşteptară două minute întregi înainte de se declara că aveau permisiunea să intre.

O jumătate de elipsă largă din întinderea neagră alunecă într-o parte. Dincolo de ea aştepta omniprezenta echipă de pază, în gri şi negru, care îi lăsă să treacă după încă o verificare rituală. Interiorul bibliotecii era luminat în

întregime; nu era nevoie de fâşii luminoase adiţionale.

— În Thistledown nu există niciun întrerupător, spuse Takahashi. Nu ştim nici măcar cum ajunge curentul la lămpi şi, cu atât mai puţin, de unde vine.

În ansamblu, biblioteca propriu-zisă era mai mică decât verişoara – sau străbuna – ei din Alexandria şi nu avea niciun depozit vizibil cu înregistrări. Parterul era o piaţă acoperită cu un covor de un albastru pastelat, sub o placă dintr-un material alb, strălucitor, care se întindea, fără niciun element de susţinere, pe o distanţă de o sută de metri. Piaţa era presărată cu cel puţin o mie de scaune capitonate, de culoarea lămâilor verzi. În faţa fiecăruia dintre acestea se afla câte o lacrimă de crom, pe un piedestal din gresie cenuşie.

Pe ţesăturile şi pe toate celelalte materiale din bibliotecă nu se vedea nicio urmă de uzură sau de degradare.

Takahashi o conduse la unul dintre scaune. Era înconjurat de echipamente de înregistrare şi monitorizare, părând nelalocul lor, evident instalate de cercetători.

— Noi îl folosim de obicei pe ăsta, dar alegerea îţi aparţine.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi plac toate aceste chestii, spuse, arătând către echipamente.

Trecu printre rândurile de scaune, alese unul plasat la vreo douăzeci de metri de marginea şirului şi se aşeză.

Takahashi o urmă.

— De aici poţi să vezi întreaga Piatră, aşa cum era cândva, zise el. Ţi-ar plăcea un tur al oraşelor, în perioada când erau ocupate?

Împinse într-o parte un capac tapisat de pe braţul scaunului ei şi îi arătă cum să utilizeze butoanele simple de pe panoul de dedesubt.

— Astea sunt numai procedeele de bază. Există sute de alte şmecherii posibile. Simte-te liberă să experimentezi. Gândeşte-te la asta ca la o vacanţă. Nu e amuzant să supraveghezi şi aici eu n-am, de fapt, nicio altă treabă în afară de a-ţi arăta modul de manevrare, aşa c-o să aştept

afară. Alătură-mi-te când termini – să zicem peste vreo oră?

Patricia nu se simţea în largul ei la gândul că urma să rămână singură în piaţă şi apreciase mult faptul că Lanier stătuse cu ea în biblioteca din Alexandria. Însă se declară de acord cu o înclinare a capului şi se instală pe scaun, apăsând butoanele cu o singură mână. Un afişaj grafic rotund plutea în faţa ei, tot atât de contrastant şi de clar ca şi cum ar fi fost solid. Takahashi o informase greşit la un moment dat, iar bâjbâiala ei activă un program de instruire. Acesta îi corectă erorile şi o învăţă – într-o engleză americană cu un foarte uşor accent – cum să folosească echipamentul în mod corect. După care îi furniză numere de apel şi coduri pentru alte tipuri de informaţii.

Ea apelă un ghid de bază pentru oraşul din al doilea compartiment. Alexandria o înconjură cât ai clipi. Avea impresia că stătea în picioare în porticul unui apartament situat la etajele inferioare ale unui mega, privind în jos, la strada aglomerată. Iluzia era perfectă – oferindu-i chiar şi o memorie a aspectului apartamentului „ei”. Dacă voia, îşi putea întoarce capul să se uite în spate – putea, într-adevăr, să meargă, deşi ştia că era aşezată.

În ambele urechi – sau undeva, în mijlocul capului, auzea o voce, explicându-i ce anume vedea.

Îşi petrecu o jumătate de oră în Alexandria, observând ce haine purtau oamenii, studiindu-le chipurile, pieptănăturile, expresiile, mişcările. O serie de costume o atraseră. Altele erau indiscutabil puritane – având ceva sinuos, plin de graţie. La data înregistrării, unul dintre cele mai populare stiluri implica, pentru femei, o robă opacă – de obicei roz sau de un portocaliu prăfuit – cu glugă, având în creştet un mic disc stacojiu, dintr-un material pufos. O serie de femei aveau modele hexagonale albastre pe omoplatul stâng… (-?)

(Pentru informaţii despre însemnele funcţiei şi rangului, pronunţaţi cu hotărâre şi fără glas codul alcătuit din următoarea secvenţă…)

…iar altele purtau pe umărul drept panglici roşii, terminate cu boabe de aur. Îmbrăcămintea bărbaţilor nu

era nici în culori mai puţin vii, nici mai sobră; diferenţele păreau să indice atitudini sexuale total diferite de acelea din epoca şi din lumea ei.

Îi auzi vorbind. Era un limbaj special, asemănător cu galeza, dar uneori inteligibil, părând engleză sau franceză.

(- în ce limbă mi-ai vorbit – mi-a vorbit această unitate – şi de unde ai ştiut s-o faci?)

(Engleza de la sfârşitul secolului al douăzeci şi unulea, cea mai veche limbă accesibilă fără cunoaşterea unui cod specific, selectată ca urmare a conversaţiei dumneavoastră care a precedat accesarea informaţiilor.)

În vreme ce populaţiile de diverse etnii continuau să păstreze versiuni ale limbilor lor materne, multe alte limbi se transformaseră într-un limbaj comun – deşi, fu informată în mod subliminal, manierele lingvistice erau cu mult mai accesibile pe perioade scurte. Schimbările rapide erau posibile fiindcă învăţarea era accelerată prin intermediul unor dispozitive de instruire de genul celui din bibliotecă. O nouă limbă sau o nouă variaţiune putea fi însuşită în câteva ore sau numai în câteva minute.

Pentru limbile scrise pe care le înţelegea ea, ortografia fusese simplificată sau – paradoxal - devenise mai complexă. Existase o epocă în care fusese în vogă ortografia cu înflorituri?

(Aceasta este celebra Piaţă Nader, care a câştigat premii pentru excelenţa arhitecturală înainte ca nava Thistledown să lase Pământul în urmă…)

Ea asculta cu atenţie, captivată întru totul de experienţa pe care o trăia.

O parte dintre bărbaţi purtau fuste ca nişte kilturi şi mâneci detaşabile, alţii, costume specifice oamenilor de afaceri, care n-ar fi părut deplasate în Los Angeles-ul secolului al douăzeci şi unulea. Pantofii păreau complet demodaţi, poate din cauză că sistemele automate de igienizare păstrau totul imaculat.

(- Dar devierile sociale? Ghetourile şi locuinţele ieftine?)

Imaginea se schimbă, ameţind-o.

(În Alexandria şi pe restul Pietrei, tulburările sociale nu

sunt necunoscute. Anumite cartiere au fost lăsate în afara sistemului de întreţinere continuă a oraşului. Locuitorii lor au preferat să evite în întregime confortul modern şi toată aparatura inventată după încheierea secolului douăzeci. Dorinţele lor sunt respectate cu stricteţe, sunt adesea cetăţeni de prestigiu şi au dreptul la credinţa lor, conform căreia tehnologia a fost cauza Morţii, iar Dumnezeu doreşte să trăim fără niciun alt mijloc de susţinere în afara celor menţionate în lucrările Bunului Nader şi ale Apostolilor săi de pe Munte.)

Patricia auzise numele Nader repetat de mai multe ori, dar avu nevoie de ceva timp ca să descopere modul de comutare la un alt aspect la funcţiei „notă de subsol”. Odată ce reuşi, ceru explicaţii pentru o serie de alte lucruri pe care un pietrean le-ar fi considerat de la sine înţelese.

Prin aceasta, declanşă expunerea unui rezumat al istoriei fundamentale a Pietrei şi a epocii dintre Moarte şi construirea navei Thistledown.

Se simţi mai mult decât şocată aflând că Bunul Nader era, de fapt, Ralph Nader, un avocat al consumatorului şi un investigator independent care stârnise o mare agitaţie în anii 1960 şi 1970. Era încă în viaţă, pe Pământ – pe Pământul ei, în timpul ei – dar, în înregistrările din bibliotecă, numele lui era rostit întotdeauna cu respect. Era, întotdeauna, „Bunul Nader” sau „Omul Bun”. Cei care luaseră numele lui – naderiţii - reprezentau o forţă politică, şi asta fuseseră, vreme de secole. Sau… *aveau să fie*. Patricia îşi promise că, de atunci înainte, avea să întrebuinţeze conceptul de timp utilizat de fizicieni, cu evenimentele înşiruindu-se pe o linie şi cu nicio întrerupere anumită în trecut, prezent şi viitor.

După Moarte, după oribila Noapte Lungă şi după Revoluţiile Restabilirii, în ceea ce mai rămăsese din Europa Occidentală se ridicase la putere un spaniol pe nume Diego Garcia de Santillana, sub stindardul mişcării Reîntoarcerea la Viaţă. El fusese iniţiatorul unei încercări de impunere a unui guvern mondial. În anul următor, 2010 (*peste numai cinci ani de acum înainte*, se gândi ea, încălcându-şi

promisiunea), în America de Nord luase fiinţă prima coaliţie naderită. Nader – „martirizat” în timpul Morţii – fusese ales fiindcă luase poziţie împotriva energiei nucleare şi a tehnologizării excesive; indiferent dacă înălţarea lui fusese justificată sau nu, devenise o persoană sacră, un erou într-o pustietate încă plină de teamă şi de furie împotriva a ceea ce îşi făcuse sieşi specia umană. În 2011, naderiţii îi absorbiseră pe adepţi Reîntoarcerii la Viaţă, iar guvernele reapărute ale Americii de Nord şi Europei de Vest încheiaseră acorduri de comerţ şi de cooperare. Guvernele naderite ajunseseră la putere câştigând alegerile cu o majoritate covârşitoare şi se căutase să se pună imediat frână tehnologiilor de vârf şi cercetărilor nucleare. „Agriculturalizare!” devenise sloganul unei treimi din economia lumii, iar Invadatorii – o elită, o organizaţie cumva tenebroasă – se răspândiseră în jurul lumii, ca să „convingă” guvernele ezitante să se alăture. În Rusia, revoluţia din 2012, organizată de simpatizanţii naderiţilor, răsturnase ultimul consiliu guvernamental al URSS, care se retrăsese deja în centrul său de putere, Republica Sovietică Socialistă Federativă Rusă. Naţiunile din estul Europei îşi recâştigaseră suveranitatea politică şi cele mai multe li se alăturaseră Naderiţilor.

Asta oferea cel puţin o explicaţie pentru răspândirea numelui lui Nader în înregistrări. Între anii 2015 şi 2100, adepţii „Omului Bun” îşi consolidaseră puterea în peste două treimi din lume. În toate aceste decenii, singura rezistenţă perseverentă era opusă în Asia, unde Marea Cooperativă Asiatică – alcătuită din Japonia, China, Asia de Sud-est (ocazional) şi Malaysia – renunţase la naderism şi se reîntorsese cu entuziasm la cercetarea ştiinţifică şi la înalta tehnologie, inclusiv la energia atomică. Prima opoziţie reală faţă de naderiţi din Occident începuse în 2010, cu mişcarea volksilor din Gross Deutschland…

Patricia închise aparatul şi se lăsă pe spătarul scaunului, frecându-se la ochi. Informaţiile veniseră sub forma unor imagini imprimate, a unor materiale vizuale selecţionate şi a unor sunete încă şi mai selecţionate. Acolo unde lipsea

documentaţia de tip multimedia, locul era preluat de tipărituri, dar cu un acompaniament vocal discret şi clar. În comparaţie cu asta, simpla lectură era un chin, iar metodele video actuale tot atât de arhaice precum picturile rupestre.

Dacă ar fi avut o asemenea înclinaţie, şi-ar fi putut petrece acolo, în mod plăcut, tot restul vieţii sale, ca studentă eternă, parazitând cunoştinţele adunate în secole pe care nici ea, nici strămoşii ei nu le trăiseră.

Luând în considerare alternativele cu care se confrunta, perspectiva era foarte atrăgătoare.

Ora aproape se încheiase.

Se reîntoarse pentru scurt timp în sistem, în căutarea unor informaţii despre coridor, despre exodul pietrenilor şi despre abandonarea oraşelor. În toate cazurile, o întâmpină aceeaşi imagine grafică, un glob plutitor cu ţepi, anunţând-o că accesul nu era permis.

Dând de Takahashi afară, unde acesta îşi fuma calm ţigara – prima pe care o vedea ea pe Piatră, Patricia îşi întinse braţele şi gâtul.

— Va trebui să revin.

— Bineînţeles.

— Ce urmează?

— Facem un scurt tur. Nu putem merge pe jos ca s-ajungem la destinaţie într-un timp rezonabil, aşa că vom lua o camionetă.

Garajul camionetelor din compartimentul trei era un şopron din coli de tablă, adăpostit, discordant, la baza uneia dintre arcadele care se întindeau în întreaga încăpere. În apropiere se deschidea o intrare în metrou; liniile de tranzit care deserviseră cândva Thistledown oricum nu mai erau operative şi, ca să ajungi la o staţie de metrou oriunde altundeva în oraş, era necesar să conduci camionete Pe drumurile înguste de serviciu.

— Nu pot accesa nimic din bibliotecă legat de exod, spuse Patricia în vreme ce Takahashi inspecta camioneta.

El se aplecă să se uite sub şasiu, apoi se îndreptă şi-şi frecă palmele una de alta.

— Grupul de arheologi rezolvă problema asta. Ar trebui să ne-ntoarcem la timp pentru raportul lor săptămânal; e la ora unsprezece fix.

Se uită la ceas.

— Acum e nouă. Totul pare să fie în bună stare. Mergem?

Ţinu portiera şoferului deschisă pentru ea.

— Ai luat vreo lecţie de conducere a camionetei?

Patricia clătină din cap.

— Atunci ar cam fi timpul, nu crezi?

Ea ridică din umeri, cu nervozitate.

— Nu e greu deloc. Mai ales aici. Drumurile de serviciu sunt uşor de urmat. Am învăţat codul semnelor de pe pereţi, folosite de maşinile de serviciu – nu diferă prea mult de codurile de bare de pe Pământ. Înlocuiesc indicatoarele stradale. Nu trebuie decât să îndrept un pix cititor către semnele de la colţurile străzilor, şi ştim unde suntem. Eu îţi spun când să virezi, tu virezi. Toate drumurile de serviciu sunt înconjurate de ziduri; nu poţi să cazi de nicăieri, chiar dacă te străduieşti. OK?

— OK.

Takahashi se urcă pe locul pasagerului şi îi arătă sistemul de conducere cu manşă.

— E ca la avioane într-o singură privinţă – împingi manşa în faţă şi camioneta merge înainte; cu cât o împingi mai departe, cu atât mai repede merge, până la o sută de kilometri pe oră. Încetineşti trăgând maneta înapoi, în poziţie verticală; dai înapoi trăgând maneta către tine. În marşarier, viteza maximă e de vreo zece kilometri pe oră. Schimbarea vitezelor e automată. Ţine de mânerele barei orizontale şi răsuceşte-o în direcţia în care vrei să mergi. Dacă vrei să te întorci în direcţia opusă fără să te deplasezi înainte sau înapoi, ţine manşa pe linia de centru şi roteşte bara la maximum. Camioneta se va roti în jurul axei sale centrale. Vrei să exersezi?

— Bineînţeles.

Patricia manevră camioneta înainte şi înapoi prin garaj. Avu nevoie de ceva timp ca să se deprindă cu folosirea manetei drept frână. Când se simţi rezonabil de pricepută,

îi zâmbi lui Takahashi.

— Să mergem, spuse.

— Prinzi repede, nu-i aşa?

— Nu te pripi cu concluziile, îl avertiză ea.

— OK. Roteşte-ne.

El îi arătă cea mai apropiată intrare pe drumurile de serviciu.

Mărginite de ziduri, acestea şerpuiau printre şi pe sub clădiri, de obicei evitând pantele abrupte, cu o înclinaţie mai mare de zece sau cincisprezece grade. Însă pe o porţiune semănau cu un montagne russe. Takahashi o încurajă să urce şi să coboare.

— Tocmai am trecut peste conducta principală din cartierul ăsta.

În zonele unde drumurile deveneau tunele şi acolo unde arcadele şi alte structuri blocau cea mai mare parte a luminii tubului, panouri mari, de culoarea laptelui, împrăştiau o lumină blândă. În oraş nu existau umbre pronunţate; totul era învăluit într-o lumină bogată, uniformă.

Takahashi îi sugeră să încetinească în momentul când se apropiară de o ramificaţie a drumului. Scoase un pix cititor din buzunar şi îl îndreptă către o încâlceală de linii de grosimi inegale din apropierea marginii zidului din partea stângă. Pixul era cuplat la tableta lui, pe care apărură o hartă, coordonate digitale şi indicaţii care conduceau spre punctele din apropiere.

— La stânga, spuse el. O să intrăm curând într-o clădire cu apartamente. Pe uşa din dos, ca să zic aşa.

Drumul de serviciu trecu în curând pe sub piaţa unui turn cilindric, cu suprafaţa aurie orbitoare. Luminile fulgerară către ei, dar nici forma camionetei, nici prezenţa lor nu declanşară vreo reacţie automată.

— Opreşte în dreptul uşii deschise din faţă, spuse Takahashi.

O pancartă montată pe un lanţ împiedica trecerea vehiculelor prin pasaj. Patricia citi pancarta după ce opri camioneta şi trase frâna de mână.

Trecerea camionetelor şi a pietonilor dincolo de acest punct interzisă din ordinul lui Y. Jacob, conducătorul echipei arheologice.

— Şi vorbeşte serios, comentă sec Takahashi. Dincolo de pancarta asta e teritoriu virgin. Clădirea asta au cercetat-o, de aceea avem voie înăuntru – dar nu atinge nimic.
Urcară pe o platformă situată la un metru înălţime şi se aplecară ca să intre printr-o trapă. Lacăte şi lanţuri recent plasate ţineau deschise mai multe uşi. Patricia remarcă mai mulţi senzori – unii acoperiţi cu bandă adezivă argintie – montaţi pe pereţi, pe podea şi pe tavan.
— Maşinile livrau mâncare, echipamente, orice era necesar în clădire, trecând prin aceste holuri. Cărucioare automate livrau bunurile plasându-le pe diverse rampe care urmau să le ridice în diferite părţi ale clădirii. Însă, începând din acest punct, nu mai suntem marfă; suntem oameni.
O altă trapă deschisă le permise accesul în zona recepţiei de la parter. Scaune şi canapele de diverse forme – după toate aparenţele din lemn natural – mobilau o zonă adâncită, rezervată pentru conversaţii, de lângă o fereastră mare, dintr-o singură bucată. Dincolo de aceasta se întindea o grădină cu flori, bine întreţinută. Patricia fu complet amăgită de iluzie, până când observă că grădina era luminată de soare şi că printre copaci se zărea cerul albastru. Se opri să se uite îndelung, iar Takahashi o aşteptă răbdător, cu braţele încrucişate.
— E încântător, spuse ea.
— Grădina e reală; lumina soarelui şi cerul sunt simulate, zise el, cu indiferenţă.
— Mă întrebam cum se descurcau fără soare şi fără seninul cerului.
— Dacă ieşi afară, o să vezi că fereastra ne păcăleşte. Totul pare foarte real.
Podeaua părea din piatră lucioasă, dar o simţeai acoperită de un covor. Patricia îşi târî experimental picioarele, dar eforturile ei nu avură drept urmare niciun

sunet.

— Ca să urcăm va fi nevoie de ceva putere de voinţă, o avertiză Takahashi.

La capătul zonei de recepţie erau două puţuri deschise, săpate în perete.

— Nerecomandat pentru persoanele care suferă de ameţeli.

Intrară în puţul din partea stângă. Takahashi arătă cu degetul în jos şi întinse piciorul ca să bată în colţul roşu de pe podea. Cercul deveni strălucitor.

— Şapte, spuse el. Amândoi.

Podeaua se îndepărtă. Fără niciun suport vizibil, zburară în susul puţului. Cu excepţia efectului evident al mişcării, nu exista nicio senzaţie. Patricia făcu ochii mari întinse mâna către braţul lui Takahashi. Deasupra zonei de recepţie, puţul era lipsit de trăsături caracteristic N-aveai cum să-ţi dai seama câte etaje treceau.

— Nu durează decât o secundă, spuse el. Nu-ţi place? Nu ştiu în cât de multe romane am citit despre aşa ceva. Dar oraşul Thistledown e o realitate.

Patricia îl auzea pentru prima oară exprimându-şi încântarea. Părea interesat de reacţia ei: *Un alt mister în lumea spaghetă*, se gândi ea. *Vezi cum ţipă fata*.

Dădu drumul braţului lui exact când o porţiune puţului deveni transparentă sub ochii lor. Se treziră depuşi lin, cu blândeţe, pe podeaua de dincolo de ea.

Patricia înghiţi în sec, cu greutate.

— Sunt uluită, spuse, cu un oarecare efort, fiindcă ai totul funcţionează atât de bine, pe când în compartimentul doi nu funcţionează aproape nimic.

Takahashi dădu din cap, ca şi cum ar fi luat notă că e o problemă interesantă, fiind însă incapabil sau nedorind să ofere un răspuns.

— Urmează-mă, te rog.

Culoarul se curba în ambele părţi. Era rotund în secţiune transversală, iar culoarea lui varia, pe nesimţite, (la verdele bogat al pădurii la cel întunecat al arţarului Păreau să păşească mereu într-un cerc de lumină cald. Patricia se uită

în jos şi văzu că picioarele lor atingeau i plan invizibil de deasupra podelei.

— Mergem pe aer, spuse, stăpânindu-şi un tremur nervos.

— O iluzie preferată de pietreni. După o vreme devine plictisitoare.

Se opriră şi Takahashi arătă către podeaua din dreapta lor. Un „756” se aprinse, roşu, sub o linie palidă, verde ca o frunză.

— E o uşă, şi se-ntâmplă să fie cea care ne interesează. Ei, fă tu onorurile. Întinde mâna spre perete şi apasă oriunde.

Ea întinse braţul şi făcu ce i se sugerase. Un oval cu înălţimea de vreo doi metri douăzeci dispăru din perete, dezvăluind camera albă de dincolo de el.

— Arheologii au găsit apartamentul ăsta din pură întâmplare. După toate aparenţele, era vacant înainte de exod şi acesta era modul în care verificau apartamentele viitorii ocupanţi. Toate celelalte uşi din clădire au coduri personale, sau, cu alte cuvinte, sunt blocate pentru vizitatori. Şi – după cum ştii dacă ai încercat, informaţiile despre interioarele spaţiilor private din Thistledown nu sunt disponibile în biblioteci. Bine-ai venit.

Patricia intră în hol în urma lui. Apartamentul era de un alb imaculat, mobilat cu blocuri albe, dizgraţioase, sugerând cu greutate scaune, canapele şi mese.

— E urât, spuse ea, făcând turul camerei de zi lipsite de ferestre.

Uşi ovale conduceau către două dormitoare la fel de albe şi de pătrăţoase – cel puţin asta presupuse ea că erau. Paturile ar fi putut fi divane.

Singurul obiect din apartament care nu avea culoarea albă era o lacrimă de crom pe un piedestal. Patricia se opri lângă ea.

— Exact ca acelea din bibliotecă.

Takahashi dădu aprobator din cap.

— În afara zonei accesibile.

Îi arătă o cutie mică, ataşată de baza piedestalului.

— La orice atingere, se declanşează alarma în birourile serviciului de pază.

— E o bibliotecă de apartament?

— Aşa presupunem.

— Funcţionează?

— Din câte ştiu eu, n-a încercat nimeni. Ai putea să-l întrebi pe Garry.

— De ce nu există ferestre? E un apartament interior?

— Niciun apartament n-avea ferestre simple.

— Şi de ce e atât de urât?

— Dacă vei să spui simplu, atunci e fiindcă n-a ales nimeni nicio ambianţă. Nu există niciun design fiindcă nu locuieşte nimeni aici. E vacant, înţelegi.

— Da. De ce ar fi nevoie pentru decorare?

— Cred că de un soi de contract de închiriere, răspunse Takahashi. Pe urmă ar putea să reacţioneze, ca orice altceva de aici. L-ai putea decora prin comenzi vocale.

— Minunat, zise Patricia. În alte apartamente n-a intrat nimeni?

— În cele din compartimentul trei, nu. Toate sunt încuiate, perfect etanşe.

— Atunci cum l-au găsit pe ăsta? Pur şi simplu, accidental?

— Yitshak Jacob a urcat din etaj în etaj, de unul singur, şi a mers de-a lungul circumferinţei fiecărui culoar. Asta era singurul apartament cu numărul aprins.

— Cum se putea şti când erau acasă?

— Poate că numărul strălucea şi uşa se deschidea când te apropiai. Poate se foloseau alte metode. Suntem departe până şi de înţelegerea unor lucruri atât de elementare.

Dacă nu cunoaştem elementele de bază, se gândi Patricia*, cum aş putea spera să-nţeleg vreodată accesoriile… al şaselea compartiment, coridorul?*

— Ne întoarcem pe unde am venit, zise Takahashi, şi încercăm s-ajungem la şedinţa aia înainte de a începe.

Reuşiră cu mare greutate. Bufetul cu autoservire din primul complex al echipei ştiinţifice fusese rearanjat, şi zona în care se aflaseră mesele era ocupată de o scenă

scundă, de un pupitru pentru orator şi de mai multe şiruri de scaune. Rimskaya stătea alături de scenă în vreme ce membrii interesaţi ai echipei intrau discutând între ei şi căutându-şi locuri cât mai avantajoase.

Patricia şi Takahashi ajunseră la unsprezece fix. Cele mai multe locuri erau ocupate, aşa că se aşezară în spate. Karen Farley se răsuci în scaun şi le făcu cu mâna. Patricia îi răspunse cu o altă fluturare de mână, apoi Rimskaya trecu la pupitru.

— Doamnelor şi domnilor, dragi colegi, raportul nostru din această dimineaţă e legat de exodul de pe Piatră. Am făcut progrese substanţiale în această problemă şi acum vă putem prezenta concluziile noastre cu un oarecare grad de încredere în veridicitatea lor.

Le prezentă un bărbat zvelt, cu păr rar, castaniu-deschis, şi cu trăsături delicate, apoloniene.

— Doctorul Wallace Rainer, de la Universitatea din Oklahoma, vă va aduce la cunoştinţă concluziile noastre, întrunirea de azi n-ar trebui să dureze mai mult de treizeci de minute.

Rainer se uită către fundul încăperii, primi o încuviinţare mută, o simplă înclinare a capului din partea femeii de la sistemul de proiecţie şi se urcă la pupitru, agitând un indicator metalic telescopic.

— La acest raport au lucrat, pe lângă întregul grup de arheologi, o serie de membri ai grupului de sociologi. Doctorul Jacob are o uşoară indispoziţie, şi eu sunt cel care a tras paiul scurt.

Chicoteli amuzate din public.

— Jacob nu prezintă niciodată rapoarte, spuse Takahashi. E foarte timid. Preferă ruinele pustii.

— A existat întotdeauna o oarecare uimire în ceea ce priveşte coexistenţa oraşului din compartimentul doi, cunoscut sub numele de Alexandria, cu mult mai avansatul oraş Thistledown, din compartimentul trei. Într-un moment sau altul, ne-am pus cu toţii întrebarea: de ce au păstrat pietrenii Alexandria în vechea sa stare, în loc s-o reconstruiască şi s-o modernizeze? Cu siguranţă că oamenii

cu temperamentul specific zilelor noastre s-ar simţi stânjeniţi trăind în condiţii comparativ primitive, când ar putea avea acces la facilităţi mult mai moderne, cu preţul unei renovări urbane minore.

În prezent, avem foarte multe informaţii despre condiţiile de viaţă din Alexandria, dar substanţial mai puţine despre cele din Thistledown. După cum ştiţi, sistemul de securitate – al Pietrei – e foarte puternic în oraşul Thistledown şi, în afara cazului când am dori să pătrundem apelând pe scară largă la forţă, nu există decât un singur loc în care avem acces la un apartament. Alexandria e mult mai deschisă, în anume moduri mult mai prietenoasă, dacă mi se poate ierta un raţionament extrem de neantropologic.

Deţinem cu toţii, cei aici de faţă, nivelul doi de securitate; suntem conştienţi de faptul că pietrenii erau oameni, că proveneau dintr-o cultură remarcabil de asemănătoare cu a noastră. De fapt, dintr-o versiune viitoare a pământului. Ştim că, la un moment dat, existau două categorii sociale majore: geshelii, sau populaţia cu o orientare tehnică şi ştiinţifică, şi naderiţii. Apropo, mă-ntreb ce-o să ne spună Ralph despre asta.

Râsete firave în public.

— O glumă răsuflată, îi şopti Takahashi Patriciei.

— Ştim că, înainte de exodul pietrenilor, Alexandria era ocupată, într-o foarte mare măsură, de naderiţi ortodocşi. Aceştia par să fi aderat la tehnologii şi la stiluri de viaţă datând dinainte de secolul al douăzeci şi unulea.

Patricia îşi dădu seama, cu un soi de zdruncinătură, că, în afară de ea, de Takahashi şi de Rimskaya, niciunul dintre oamenii aceia nu ştia de ce era atât de importantă diviziunea în cauză.

— Din acest punct de vedere, erau un soi de Amish[15]. Şi, aidoma membrilor acestei comunităţi, făceau concesii – printre ele numărându-se clădirile mega şi alte inovaţii

[15] Comunitate din Pennsylvania, alcătuită din protestanţi foarte conservatori, refractari la tehnologia modernă ţi adepţi ai nonviolenţei.

arhitecturale. Dar ţinta lor era clară; preferau să păstreze stilul oraşului Alexandria şi-l respingeau pe cel mult mai avansat din Thistledown. Nu suntem câtuşi de puţin siguri în ce moment s-a produs această scindare între naderiţii ortodocşi şi contemporanii lor mult mai liberali, geshelii, dar s-a petrecut la începutul călătoriei Pietrei.

Acum suntem destul de siguri că oraşul Thistledown a fost evacuat şi zăvorât cu cel puţin un secol mai devreme decât Alexandria. Cu alte cuvinte, în al treilea compartiment exodul a avut loc cu aproape o sută de ani înainte de evacuarea finală a compartimentului al doilea. Există dovezi substanţiale că acesta a fost golit în cele din urmă cu forţa.

Ca urmare, Piatra n-a fost abandonată pur şi simplu ca urmare a unei migraţii sociale în masă, ci pentru a se duce la îndeplinire un plan clar stabilit. După toate aparenţele, persoanele aflate în spatele respectivului plan au lăsat la dispoziţia cetăţenilor mai conservatori un secol în care să cedeze şi, când au continuat să se opună, i-au mutat împotriva voinţei lor. E destul de bizar, dar avem dovezi că o parte dintre naderiţii ortodocşi au fost siliţi să locuiască vreme de câţiva ani în Thistledown.

Presupunem că toţi pietrenii au plecat pe coridor. Nu deţinem nicio dovadă materială în acest sens şi nici nu ştim încă de ce s-a produs exodul sau de ce puterile din spatele acestuia au dorit ca Piatra să fie părăsită cu desăvârşire.

Prezentarea se încheie cu proiecţia unei serii de imagini ale apartamentelor din Alexandria şi a unor diagrame ale nivelului teoretic al populaţiei din compartimentele doi şi trei, în diverse secole. În sunetul unor aplauze răzleţe, Rainer îi înapoie pupitrul lui Rimskaya.

— Grupul de antropologi şi cel de arheologi au făcut o treabă excelentă, sunteţi de acord? întrebă el, gesticulând către persoanele de pe primele rânduri de scaune.

Patricia se ridică în timp ce izbucneau alte aplauze. Takahashi o urmă afară din bufet şi sub lumina tubului de plasmă.

— E fascinant, spuse ea, şi apreciez turul de azi. Ei

lucrează în întuneric, nu-i aşa?

Takahashi ridică din umeri, apoi dădu din cap.

— Aşa e. Sociologii şi antropologii nu au autorizaţii de nivelul trei. Rimskaya îi ghidează cât de bine poate, fără să creeze breşe în sistemul de securitate.

— Nu ţi-e greaţă de toată şarada asta?

El clătină din cap cu vehemenţă.

— Nu. E esenţială.

— Poate, ripostă ea, cu îndoială. Am o grămadă de treabă înainte de întoarcerea lui Lanier.

— Cu siguranţă. Vrei o escortă?

— Nu. Mă întorc pentru o vreme în Alexandria. Pe urmă o să fiu în compartimentul şapte, dacă o să ai cumva nevoie de mine.

Cu mâinile în buzunare, Takahashi se opri o clipă, dădu din cap, apoi reintră în bufet.

Farley ieşi peste câteva secunde şi o ajunse din urmă în garajul din afara complexului.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă ea.

— Rupert mi-a dat lecţii de şofat. Cred că m-ar relaxa dac-aş conduce puţin.

— Fireşte, zise Farley.

Luară o camionetă şi săriră în ea.

CAPITOLUL PAISPREZECE

––––––––––––––––––––––––––

Pe lângă izul stătut de fum, încăperea mirosea a aer condiţionat şi a trudă încordată. Când intrară Hoffman şi Lanier, înăuntru erau deja patru persoane, numai bărbaţi. Doi în costume gri-argintii, de poliester; ruşi mătăhăloşi şi pleşuvi, de operetă bufă. Ceilalţi doi purtau costume de comandă, din camgarn; pieptănăturile lor şi circumferinţele

taliei erau la limita inferioară a decenţei. Hoffman le zâmbi tuturor în timpul unui schimb de amabilităţi, după care toată lumea se aşeză în jurul mesei ovale de şedinţă. În timpul celor câteva minute în care aşteptară sosirea lui Hague şi a lui Cronberry, se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Când grupurile ajunseră egale numeric, Grigori Feodorovski, cel mai vârstnic dintre oficialii ruşi, scoase o singură foaie de hârtie dintr-un dosar cu coperte de carton şi o puse pe masă. Pe urmă îşi aşeză o pereche de ochelari cu rame de sârmă pe nas şi după urechi, cu o mişcare de alunecare lină a mâinii care-i ţinea de unul dintre braţe.

— Guvernele noastre trebuie să discute o serie de aspecte legate de Piatră, sau, cum îi spunem noi, de Cartof.

Engleza lui era excelentă. Totul era calm, fără nicio urmă de grabă.

— Ne-am prezentat obiecţiile la ISSCOM, iar acum trebuie să auzim ce aveţi de spus. În timp ce noi am recunoscut, fără proteste, că principalele drepturi de explorare le aparţin celor care au vizitat primii Piatra...

Asta, îşi aduse aminte Lanier, fusese o concesie care se lăsase aşteptată doi ani.

— ... avem senzaţia că Uniunea Sovietică şi statele suverane cu care e aliată au fost înşelate în privinţa drepturilor lor. Deşi admişi de Piatră, oamenii de ştiinţă sovietici au fost hărţuiţi în mod constant şi nu li s-a permis să-şi dirijeze activităţile. Li s-a negat accesul la informaţii importante. În lumina acestor nedreptăţi şi a altora, care le sunt prezentate în acest moment preşedintelui dumneavoastră şi Consiliului Consultativ al Senatului în probleme spaţiale, avem senzaţia că ISSCOM s-a compromis şi că Uniunea Sovietică şi statele suverane care îi sunt aliate au fost... – îşi drese glasul, ca şi cum s-ar fi jenat -... extrem de marginalizate. Statele prietene au fost avertizate că o continuare a participării la cercetarea multinaţională a Pietrei, dominată ca în prezent de NATO-Eurospace, nu serveşte niciunui scop. Ca urmare, ne vom retrage în curând personalul şi susţinerea acordate acestei întreprinderi.

Hoffman dădu din cap, cu buzele strâns lipite. Cronberry aşteptă preţ de zece secunde, necesare pentru a cântări declaraţia, apoi vorbi.

— Regretăm decizia dumneavoastră. Suntem conştienţi că acuzaţiile formulate în trecut la adresa ISCCOM, a NATO-Eurospace şi a personalului de pe Piatră s-au dovedit nefondate, bazate pe zvonuri regretabile. Decizia superiorilor dumneavoastră e definitivă?

Feodorovski dădu din cap.

— Acordurile încheiate cu ISSCOM în privinţa Pietrei impun retragerea tuturor cercetătorilor de pe Piatră până la rezolvarea acestor probleme.

— E cu desăvârşire nepractic, comentă Hoffman.

Feodorovski ridică din umeri, ţuguindu-şi buzele.

— Oricum ar fi, reprezintă ceea ce stipulează acordurile.

— Domnule Feodorovski, spuse Hague, punându-şi ambele mâini pe masă, cu palmele în sus, un gest pe care Lanier îl studie cu atenţie, suntem de părere că există alte motive, încă nedeclarate, pentru retragerea personalului dumneavoastră. Putem discuta despre aceste lucruri?

Feodorovski dădu din cap.

— Cu avertizarea că niciunul dintre noi nu e împuternicit să negocieze sau să facă declaraţii oficiale.

— Am înţeles. Nici noi nu suntem. Cred că e necesar să ne relaxăm puţin cu toţii, să vedem clar calea către… o abordare onestă, fără ocolişuri.

Se uită la Feodorovski şi la ceilalţi cu sprâncenele ridicate întrebător. Ei încuviinţară din cap.

— Preşedintele nostru a fost informat că URSS crede că pe Piatră au fost descoperite informaţii periculoase, de natură tehnologică, orientate către producerea armamentului, continuă Hague.

Faţa lui Feodorovski era lipsită de expresie, într-o atitudine de atenţie politicoasă.

— În vreme ce este adevărat că NATO-Eurospace a început cercetările asupra unor aspecte până acum neglijate din compartimentele doi şi trei ale Pietrei…

— În pofida dorinţelor şi a protestelor noastre, interveni

Feodorovski.

— Da, dar în final cu acordul dumneavoastră.

— Sub constrângere.

— Fireşte, spuse Hague, ridicând din nou sub sprâncene şi uitându-se în jos, la tăblia mesei. De vreme ce e vorba despre o zonă de cercetare care ne-a fost cedată, iar la bordul Pietrei nu au fost descoperite astfel de informaţii.

Şi chiar nu fuseseră. Bibliotecile nu conţineau nicio informaţie specifică în privinţa armamentului.

— Conform acordurilor, o asemenea descoperire trebuie raportată imediat consiliului de arbitrare de la Geneva.

— Asta poate fi aşa, zise Feodorovski.

Lanier se întrebă ce rost avea prezenţa celorlalţi trei – îl protejau? îl înlocuiau în situaţii riscante? Erau însărcinaţi să-l supravegheze îndeaproape?

— Dar nu suntem îngrijoraţi din cauza unor astfel de rapoarte. Permiteţi-mi să fiu sincer.

În clipa aceea, îşi puse la rândul său mâinile pe masă, tot cu palmele în sus.

— Nu uitaţi că nu pot vorbi în calitate oficială. Ca simplu cetăţean, îngăduiţi-mi să-mi exprim temerile în această privinţă.

Respiră adânc, cu o expresie îngrijorată.

— Într-un anumit sens, suntem colegi cu toţii. Avem aceleaşi interese, într-o foarte mare măsură. Vreau să spun că acest raport despre tehnologia producerii unor noi arme nu este o problemă importantă. Guvernul meu, precum şi toate guvernele ţărilor suverane aliate nouă, sunt mult mai îngrijorate de rapoartele care spun că bibliotecile aflate pe Piatră, în oraşele din compartimentele unu şi doi, ca să dau date precise, conţin relatări ale unui viitor război între ţările noastre.

Lanier era uluit. Crezuse că sistemul de pază de la bordul Pietrei – şi, cu siguranţă, cel din zonele bibliotecilor – era extrem de sever. Putea fi făcut responsabil pentru o scurgere de informaţii atât de scandaloasă – sau poate scurgerea provenea dintr-o altă sursă, poate din biroul Preşedintelui sau din al lui Hoffman?

— E o situaţie extrem de neobişnuită, continuă rusul. Sincer vorbind, mie şi colegilor mei ne-a fost greu să ne convingem că nu am nimerit într-un basm.

Ceilalţi trei dădură din cap, nu tocmai la unison.

— Însă rapoartele sunt demne de încredere. Ce aveţi de spus în privinţa lor?

— Bibliotecile au fost abordate cu prudenţă, zise Hague. Abia am început să procesăm informaţiile pe care le conţin.

Feodorovski se uită exasperat în tavan.

— Ne-am angajat să purtăm o discuţie fiind sinceri unii cu alţii. Guvernul meu ştie că în biblioteci există astfel de informaţii. De fapt, suntem siguri că relatările acestui viitor se află deja în mâinile preşedintelui dumneavoastră.

Se uită în jurul mesei. Lanier îi susţinu privirea cu fermitate şi-i remarcă pe buze licărul unui zâmbet.

— Da, continuă rusul. Ştim, fireşte, că oamenii au construit Piatra, sau o vor construi, peste câteva secole. Ştim că va fi construită din asteroidul cunoscut sub numele de Juno. O ştim pentru că, în privinţa tuturor particularităţilor, asteroidul Juno şi cel numit Piatra sunt identici. Nava noastră spaţială din centura de asteroizi ne-a confirmat-o.

— Domnule Feodorovski, ne confruntăm cu o problemă extrem de neobişnuită, spuse Hoffman. Suntem siguri că Piatra nu vine din universul nostru, ci dintr-unul alternativ. Credem cu toată convingerea că informaţiile din biblioteci ar putea fi interpretate greşit. S-ar putea să nu prezică, sub nicio formă, situaţii din lumea noastră. Datele ştiinţifice ar putea fi utile şi le studiem îndeaproape, dar transmiterea informaţiilor la întâmplare ar putea fi dezastruoasă.

— Însă o astfel de istorie există.

— Dacă există, interveni Cronberry, atunci noi n-o cunoaştem.

Lanier se simţea la pământ. Detesta minciunile, chiar şi pe cele necesare. Detesta să fie părtaş la una dintre ele. Însă, ca şi Cronberry şi Hague, nu voia ca ruşii să obţină informaţiile despre biblioteci. Ceea ce făcea din el un mincinos.

Rusul aşezat cel mai aproape de Feodorovski – Yuri Karzhinsky – se aplecă să şoptească la urechea acestuia. Feodorovski dădu din cap.

Domnule Lanier, întrebă el, negaţi existenţa acestor informaţii?

— Eu nu ştiu nimic despre ele, răspunse diplomatic Lanier.

— Dar admiteţi, nu-i aşa, că, dacă există, posibilitatea de a fi conştient de ele, de a şti anumite date, chiar şi anumite ore, de a cunoaşte în avans situaţiile create şi consecinţele lor, ar avea o foarte mare valoare strategică şi ar pune orice persoană sub o tensiune foarte puternică?

— Îmi imaginez că aşa ar fi, spuse Lanier.

Hague interveni.

— Domnul Lanier nu trebuie sâcâit…

— Îmi pare rău, zise Feodorovski. Scuzele mele. Dar îngrijorarea noastră e mai puternică decât politeţea fiecăruia dintre noi.

Kerzhinsky se ridică pe neaşteptate.

— Domnilor. Vă daţi seama că între naţiunile noastre există acum o tensiune foarte serioasă, poate cea mai serioasă din anii 1990 încoace. Suntem de părere că necazurile de la bordul Pietrei pun în pericol pacea lumii. Piatra, mai ales această problemă a bibliotecilor, conduce la sporirea tensiunilor. E evident că, la acest nivel al dialogului, nu putem rezolva dificultăţile. De aceea nu văd necesitatea continuării discuţiei noastre.

— Domnule Kerzhinsky, spuse Hoffman, am aici o hârtie pe care cred că ar trebui s-o vadă secretarul partidului dumneavoastră. Arată poziţia tuturor oamenilor de ştiinţă de la bordul Pietrei în privinţa cooperării. Şi cred că astfel clarifică zvonurile despre hărţuire.

Kerzhinsky clătină din cap şi bătu de mai multe ori cu arătătorul în masă.

— Nu mai suntem interesaţi de astfel de luări de poziţie. Hărţuiala nu e o problemă. Bibliotecile sunt problema. Chiar în acest moment se poartă discuţii la nivel oficial. Nu putem decât să sperăm că acolo se vor obţine rezultate mai bune.

Cei patru se ridicară şi Hague îi conduse la uşă. Dincolo de aceasta îi luă în primire un agent din serviciul secret. Hague o închise şi se întoarse către ceilalţi.

— Şi cu asta basta, zise el.

— Mă îngreţoşează, spuse Lanier, cu voce scăzută.

— Oh? făcu Cronberry, ridicându-se pe jumătate din scaun. Şi cum ai fi vrut să procedăm, domnule Lanier? Dumneata eşti vinovatul, ştii asta? N-ai ţinut sistemul de pază bine în frâu şi acum ne-am ales cu încurcătura asta… cu nenorocirea asta de catastrofă diplomatică. În primul rând, de ce-ai deschis bibliotecile? N-ai fost în stare să *miroşi* ce necazuri pot aduce? Eu le-aş fi mirosit, pe Dumnezeul meu. Tot locul ăla trebuie să pută.

— Taci, Alice, spuse încet Hoffman. Nu te mai purta ca o nemernică.

Cronberry îi privi pe toţi cu asprime, apoi se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Stângăcia cu care mânui bricheta şi felul în care strângea ţigara între degetele ţepene îi dezgustară pe Lanier. *Suntem departe de profunzime aici*, se gândi. *Copii jucându-se cu puşti şi cu gloanţe adevărate*.

— Preşedintele a telefonat ieri, spuse Hoffman. E foarte supărat din cauza bibliotecilor. Vrea să fie închise şi să se sisteze toate cercetările. Spune că am lăsat lucrurile să scape de sub control, şi nu-l pot contrazice întru totul. Garry nu e mai vinovat decât oricare dintre noi. În orice caz, Preşedintele îi va cere Comitetului Congresional de Supraveghere a Pietrei să oprească toate cercetările până la noi ordine. Ruşii vor căpăta ceea ce vor.

— Cât timp mai avem? întrebă Lanier.

— Până când ajunge ordinul prin canalele oficiale? Probabil o săptămână.

Lanier rânji şi clătină din cap.

— Ce e atât de amuzant? întrebă cu răceală Cronberry, învăluită într-o carapace rarefiată de fum.

— Înregistrările spun că mai avem două săptămâni până la război.

Hoffman îl invită pe Lanier să bea împreună un pahar în

biroul ei, în seara aceea. El sosi la ora şapte, după o cină rapidă la bufetul de la JPL şi verifică din nou prezenţa agenţilor săi la uşă. Biroul lui Hoffman de la JPL era tot atât de sobru şi de utilitar ca şi acela din locuinţa ei din New York, cea mai importantă diferenţă fiind numărul mai mare de rafturi şi de blocuri de memorie.

— Noi am încercat, spuse ea, întinzându-i un scotch nediluat. Cum era de aşteptat.

Toastă în cinstea lui, ridicând un Dubonnet cu gheaţă.

— Am încercat, încuviinţă el.

— Pari obosit.

— Sunt obosit.

— Greutatea lumii e pe umerii tăi, spuse ea, privindu-l cu prudenţă.

— Greutatea a două universuri, o corectă el. Descopăr ce ticălos dur sunt, Judith.

— Şi eu la fel. În după-amiaza asta am vorbit din nou cu Preşedintele.

— Oh?

— Da. Mă tem că l-am făcut idiot. E foarte posibil să fiu concediată sau să fiu silită să demisionez până când ajungi pe orbită.

— Cu atât mai bine pentru tine, comentă Lanier.

— Stai jos. Vorbeşte cu mine. Spune-mi cum e. Îmi doresc atât de mult s-ajung acolo, sus...

Hoffman trase două scaune şi se aşezară unul în faţa celuilalt.

— De ce? întrebă Lanier. Ai văzut blocurile de memorie, toate informaţiile.

— E o întrebare stupidă.

— Este, admise el.

Începeau amândoi să fie uşor ameţiţi, înainte ca alcoolul să fi avut timp să-şi facă efectul. Lanier mai remarcase această stare şi în alte dăţi, în condiţii de stres.

— La naiba, sunt sigură că înţelegi de ce sunt îngrijoraţi ruşii, zise ea, după un moment de tăcere. În ultimii zece ani i-am bătut măr în toate domeniile, diplomatic şi tehnologic. În spaţiu şi pe Pământ. Am fost iepuri, comparativ cu

broasca lor ţestoasă. Sunt dinozauri şi urăsc tot ce e mai rapid şi mai adaptabil. Tânărul Ivan nu deosebeşte un terminal de computer de o roată de tractor. Până şi chinezii le dau clasă.

— Chinezii ar putea să ne-o ia treptat înainte, într-o generaţie sau două.

— Perfect. Ne e de folos, spuse Hoffman. Piatra vine acum jos şi noi o interceptăm, o revendicăm, îi lăsăm să ia din ea mici îmbucături inutile, în interesul cooperării internaţionale… Şi, indiferent ce s-ar afla pe Piatră, ar putea fi la fel de bine un mormânt pentru blocul estic. Vom deţine controlul asupra unei tehnologii inimaginabile. Iisuse! Aş vrea să fi putut sta mai mult cu ei, să discutăm. Dar sunt prea speriaţi, iar Preşedintele nostru e prea prost.

— Nu cred că prost e cuvântul potrivit. Poate şocat de război.

— Când a candidat la preşedinţie ştia câte ceva despre Piatră.

— Ştia că se apropie, zise Lanier. Niciunul dintre noi nu ştia mai mult de-atât.

— Ei, ducă-se-n mă-sa dacă nu e în stare să priceapă o glumă, spuse Hoffman, fixând cu privirea jaluzelele. Când erai pilot, atunci, demult, continuă ea, te-ai prăbuşit o dată. Unde-ai fi vrut să fii înainte de a cădea avionul?

— La comenzi, răspunse el, fără ezitare. Îmi doream atât de mult să salvez avionul, încât nici măcar nu eram în stare să mă gândesc să sar. Mă gândeam că era atât de frumos – avionul - şi voiam să-l salvez. Şi voiam şi să-l împiedic să ucidă alţi oameni. Aşa că am aterizat amândoi într-un lac.

— Eu nu sunt nici pe departe atât de curajoasă, zise Hoffman. Cred că Pământul e frumos şi vreau să-l salvez. Am muncit din greu pentru asta. Şi acum primesc un rahat. Avionul tău n-a arătat cu botul către tine. Nu te-a făcut cu ou şi cu oţet pentru cea mai reuşită dintre activităţile tale, nu-i aşa?

Lanier clătină din cap.

— Asta se-ntâmplă aici. Aşa că-mi spun: la naiba cu toţi. Vreau să fiu sus, pe Piatră, când o să se-ntâmple.

— Dacă pe Pământ se duce totul dracului, n-o să putem coborî de pe Piatră ani de zile. Nici măcar colonia de pe Lună n-o să ne poată ajuta.

— Pământul o să supravieţuiască?

— Cu greu, răspunse Lanier. Un an de temperaturi sub zero în emisfera nordică, epidemii şi foamete, revoluţii. Dacă bibliotecile reflectă realitatea noastră, în total vor muri trei sau patru miliarde de oameni.

— Dar nu e sfârşitul lumii.

— Nu. S-ar putea nici să nu se-ntâmple.

— Crezi asta?

Lanier păstră tăcerea pentru o clipă îndelungată. Hoffman aşteptă, aproape fără să clipească.

— Nu. Nu acum. Poate dacă Piatra n-ar fi sosit niciodată.

Hoffman îşi lăsă paharul jos şi-şi plimbă degetele pe marginea lui.

— Ei. O să-ncerc s-ajung acolo, sus. Nu mă-ntreba cum. Dacă reuşesc, ne vedem pe Piatră. Dacă nu… A fost bine să lucrăm împreună. Mi-ar plăcea să continui colaborarea cu tine.

Întinse mâinile şi îl trase spre ea, sărutându-l apoi pe frunte.

— Mulţumesc.

O jumătate de oră mai târziu, după ce băuseră câte trei pahare, ea îl conduse la uşă. Luă o hârtie împăturită şi i-o îndesă în mână.

— Ia asta şi foloseşte-o cum vrei. I-o poţi da lui Gerhardt dacă doreşti, sau o poţi distruge. Probabil că acum n-are importanţă.

— Ce e? întrebă el.

— Numele spionului rus de pe Piatră.

Mâna lui Lanier strânse hârtia, dar nu o despături.

— Preşedintele se mişcă mai repede decât credeam, spuse Hoffman. Cândva, în cursul zilei de mâine, o să ţi se ordone să-nchizi bibliotecile. Vrea să-i convingă pe sovietici că suntem corecţi.

— E o nebunie, zise Lanier.

— Nu chiar. E politică. El are probleme mari. Tocmai am

spus asta? Da. Acum pot chiar să-l înţeleg pe preşedinte. Trebuie să fiu beată. Oricum, are vreo importanţă?

— E-al naibii de sigur că ar putea să aibă.

— Atunci fă cum vrei. Vor avea nevoie de vreo două săptămâni ca să afle şi ca să facă un efort şi să te-nlăture.

Zâmbi.

— Imediat ce-şi face Vasquez treaba, să-mi dai cumva de ştire, OK? Încă nu s-au jucat toate cărţile. O serie de senatori şi doi membri ai Joint Chiefs sunt încă de partea mea.

— O s-o fac, spuse el.

Luă hârtia şi şi-o puse în buzunar.

Ea îi deschise uşa.

— La revedere, Garry.

Agentul aflat la câţiva paşi în josul holului îl învălui într-o privire impasibilă.

Chiar vreau să aflu?

Trebuia să afle.

Trebuia s-ajungă pe Piatră pregătit pentru indiferent ce avea să urmeze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

——————————————————————

Heineman pilota avionul V/STOL de unul singur, folosindu-i racheta ca să-mpingă supratubul de-a lungul axei, scoţându-l din perforaţia primului compartiment. Nu trecuseră decât patruzeci şi cinci de minute de când cuplase supratubul cu V/STOL-ul, în perforaţia de la polul sud.

Solul îl înconjura din toate părţile, dându-i la început o senzaţie aparte de ameţeală; ce direcţie trebuia să folosească pentru orientare? Dar se adaptă repede.

Folosindu-se de balizele radio instalate în fiecare compartiment, coordonate prin intermediul computerelor de ghidare ale V/STOL-ului, putea să-şi afle poziţia, cu o marjă de eroare de câţiva centimetri. Cu prudenţă şi dragoste, deplasă cu mare atenţie ansamblul dintr-un compartiment într-altul, utilizând pachetele de propulsie temporară ale supratubului şi ale aeronavei, coordonate cu ajutorul sistemului de ghidare particularizat al celei din urmă.

Intrarea în fiecare perforaţie era o încântare care-i zbârlea părul de pe ceafă. În centrul capacelor gri, masive, gaura aceea minusculă – mai lată decât un teren de fotbal, de fapt nereprezentând o provocare, dar de la distanţă aproape invizibilă…

Zbură fără ezitare pe deasupra întunecatului peisaj gotic cu nori, munţi şi prăpăstii din compartimentul cinci. Intrând în perforaţia dintre compartimentele cinci şi şase, emise o instrucţiune succintă către o echipă alcătuită din inginerii săi, care aştepta lângă singularitatea din compartimentul al şaptelea:

— Daţi-o jos. Sosesc în câteva minute.

Ei confirmară recepţia şi începură să demonteze partea de sus a schelei de cercetare.

Intenţia lui Heineman era să se plaseze la locul dorit fără nicio corecţie, încet, dar cu abilitate.

Vehiculele împerecheate arătau monstruos într-o vedere aerodinamică, şi păreau greoaie din orice perspectivă, dar zborul nu era dificil. Aproape vidul de pe axa Pietrei nu opunea nicio rezistenţă.

Chiar şi concentrându-se asupra ultimei faze a manevrei, Heineman nu putea să nu se gândească la zborul cu aeronava.

Reintrarea era partea nesigură. Supratubul odată amplasat şi echilibrat în singularitate, Heineman urma să testeze clemele deplasându-se cu treizeci şi unu de kilometri în lungul axei. Coborârea avea să fie mult mai uşoară decât i se spusese – atât de departe pe coridor; putea să coboare aproape în linie dreaptă, în locul spiralei

necesare într-un compartiment rotitor.

V/STOL-ul avea să se desprindă şi să se îndepărteze de axă propulsându-se cu ajutorul unor scurte explozii din motoarele cu peroxid de hidrogen. Pe urmă avea să cadă constant, întâlnind rezistenţă la nivelul barierei de câmp atmosferic şi al tubului de plasmă, la vreo douăzeci şi doi de kilometri deasupra solului compartimentului şi la trei kilometri de axă. Jeturile de aer şi de vapori ascendenţi, efecte ale forţei coriolis şi ale căldurii rezultate prin compresie, făceau ca primul kilometru de aer rarefiat să fie înşelător; pilotul unui V/STOL trebuia să dea uitării o mulţime de truisme învăţate pe Pământ.

Proiectanţii estimaseră utilizarea combustibilului aeronavei. Putea să facă douăzeci de ascensiuni şi de coborâri şi să zboare prin aer aproape patru mii de kilometri cu viteza de croazieră înainte de a avea nevoie să apeleze la rezervoarele cu oxigen şi peroxid de hidrogen ale supratubului. Complet încărcat, acesta din urmă putea să realimenteze V/STOL-ul de cinci ori. Iar atunci când era cuplat la singularitate, supratubul putea călători la nesfârşit, folosind efectul special de transformare.

În momentul acela, atât avionul, cât şi supratubul se deplasau goale. Odată ce aveau să fie amplasate, echipajele urmau să le alimenteze cu combustibil şi oxigen de pe platforma din perforaţia compartimentului şapte.

Al şaselea compartiment se rotea în jurul lui, un peisaj cilindric plin de nori, cu spărturi prin care se vedeau maşinile despre care nu aflase decât cu trei zile înainte.

Era pe jumătate convins că arheologii şi fizicienii conspiraseră ca să-l ţină departe de cele mai interesante părţi ale Pietrei, din pură răutate.

— Nu sunt componente în mişcare, spusese Carrolson. N-am crezut că ai fi interesat.

Scrâşni din dinţi, apoi expiră cu un fluierat. Maşinile din compartimentul şase erau copleşitoare. Nu visase niciodată că ar fi putut să vadă aşa ceva, nici măcar pe Piatră. Aproape că îi distraseră atenţia de la pilotarea supratubului şi a V/STOL-ului.

Ultima perforaţie se apropia cu repeziciune. Încetini ansamblul şi îi dădu aeronavei un ultim impuls uşor. Ţinând cont de efectuarea câtorva corecţii ale poziţiei centrului găurii şi de curenţii produşi de neuniformităţile impuse Pietrei de orbita sa în jurul Pământului şi al Lunii, avea să reuşească să alunece în singularitate, să încetinească ansamblul cu ajutorul clemelor şi să treacă apoi la testarea supratubului.

— Iată-l, spuse Carrolson, arătând cu degetul.

Se uită îndelung la tubul de plasmă, în zona unde se contopea cu capacul, folosindu-se de un binoclu polarizat şi prevăzut cu filtre, pe care i-l întinse apoi lui Farley. Aceasta se uită prin el îngustându-şi ochii şi văzu clar vehiculele împerecheate, părând să stea în echilibru fără niciun sprijin; de la o asemenea distanţă, era imposibil să vezi singularitatea.

— O să zboare cu el în jos astăzi?

Carrolson dădu din cap.

— Heineman o să-l testeze şi o să rămână aici până la întoarcerea lui Lanier.

Rimskaya veni în spatele lor şi rămase tăcut în timp ce se tot uitau pe rând cu binoclul.

— Doamnelor, le spuse după câteva momente, avem de lucru.

— Desigur, răspunse Farley.

Carrolson zâmbi larg în spatele lui Rimskaya. Se reîntoarseră în cort.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

––––––––––––––––––––––––––-

Vasquez îşi continuă turul compartimentului trei utilizând simularea din bibliotecă. Descoperi că putea să hoinărească

după bunul său plac prin înregistrare, alegând orice traseu, deşi încă nu putea să pătrundă în spaţiile private.

Folosea turul mai ales ca relaxare, între lungile perioade de efort intelectual intens. Făcea şi plimbări pe jos; senzaţia de independenţă pe care o avea, mergând pe Piatră dintr-un loc într-altul, cu o hartă de buzunar sau cu o tabletă şi cu blocuri de memorie – fără s-o întrebe nimeni ce intenţiona – era revigorantă. Aproape că reuşea să-şi uite gândurile negre – dar nu în întregime.

Călătorea cu trenul din compartimentul al şaselea în al treilea cel puţin o dată la fiecare douăzeci şi patru de ore. Din când în când, folosea biblioteca din compartimentul doi, uneori rămânând să doarmă pe patul de campanie din sala de lectură întunecoasă. Nu era locul ei favorit pentru somn – prefera cortul din compartimentul şapte, unde se afla alături de oameni –, dar îi oferea mai multă intimitate. Nici măcar Takahashi nu folosea prea des biblioteca din al doilea compartiment.

Bibliotecile erau cele două focare ale muncii ei. În timp ce problemele i se mutau dintr-un punct într-altul pe rutele din minte, îşi făcea de lucru adunând mai multe informaţii decât îi trebuiau de fapt şi se delecta în luxul intelectual.

Când solicita materiale de referinţă care aveau legătură cu proiectul Pietrei, biblioteca îşi afişa convingătoarea sferă neagră, cu aspect solid, înconjurată de un cerc de spini cu vârfurile către exterior. O voce plăcută o anunţa:

— Acest material nu poate fi accesat în mod curent. Vă rog să consultaţi unul dintre bibliotecarii de serviciu.

Simţise de la bun început existenţa unui tipar, şi acesta se dovedise foarte frustrant, fiindcă efectiv toate materialele legate de teoria şi de construcţia compartimentului şase erau inaccesibile. Despre compartimentul şapte şi despre coridor nu existau materiale – răspunsul la întrebările ei din acest domeniu era simplu şi îl însoţea o bară neagră:

— Nu există în înregistrări.

Pe când spumega de furie din pricina acestor eşecuri, îi trecu prin minte că ar fi putut căuta prin înregistrări ca să-şi

descopere propriile lucrări – ba chiar şi pe cele din viitor, aflând astfel dacă avea o omoloagă şi dacă aceasta lăsase vreo urmă în universul Pietrei.

Dar când se gândea să verifice temeinic acest lucru, era cuprinsă de o ezitare aproape superstiţioasă. Dădu, în sfârşit, peste propriul său nume din întâmplare.

Singurele indicii veritabile despre al şaselea compartiment se aflau în biblioteca din Alexandria, într-un set de manuale cu instrucţiuni de bază, alcătuit din şaptezeci şi cinci de volume, ca şi cum ar fi fost tipărit pentru oameni pricepuţi la toate şi pentru ingineri, ca ediţie de colecţie, sau ca un cadou cu ocazia pensionării.

În volumul al patruzeci şi cincilea, un tom gros, de două mii de pagini, cu informaţii teoretice despre maşinile de început din compartimentul al şaselea şi despre amortizarea efectelor inerţiei, îşi găsi numele într-o notă de subsol.

În sala întunecoasă de lectură, singura lumină fiind cea oferită de lămpile de birou şi de fâşiile strălucitoare, se holbă la trimitere, simţind cum se crispează.

— Patricia Luisa Vasquez, citi ea, de parcă sunetele ar fi fost magice. *Teoria Liniilor Geodezice în Spaţii n-Dimensionale, Aplicată Fizicii Newtoniene, cu o Dezbatere Specială asupra Liniilor de Vierme p-Simplon.*

Nu scrisese niciodată vreo lucrare cu un asemenea titlu – nu încă, în orice caz.

Avea să fie publicată în 2023, într-un număr din *Gazeta de Fizică Acceptată Post-Moarte*.

Avea să-i supravieţuiască Morţii.

Şi să contribuie, cel puţin în acel mod modest, la construcţia Pietrei.

Găsi articolul în biblioteca oraşului Thistledown, unde, după toate aparenţele, era considerat prea arhaic pentru a fi interzis. Îl citi, cu palmele umede, şi o mare parte din el i se păru foarte dificilă. Şerpuind printre simbolurile nefamiliare şi prin terminologia obscură, încercând să prindă esenţa a ceea ce avea să scrie omoloaga ei peste optsprezece ani de atunci înainte – sau a ceea ce scrisese

cu sute de ani în urmă – întrezări fantasma unei explicaţii.

În planurile originale revizuite ale Pietrei, unicul scop al maşinilor din compartimentul şase fusese amortizarea inerţiei anumitor obiecte selectate de pe Piatră, aducându-le pe direcţii aproximativ paralele cu axa. Această funcţie eliminase necesitatea canalelor îndiguite pentru râuri, a unei arhitecturi speciale a clădirilor, chiar şi în cazul unui proiect diferit al compartimentelor.

La începutul construcţiei Pietrei, pentru accelerarea şi încetinirea acesteia se stabilise o limită de trei procente din acceleraţia gravitaţională a Pământului. Având maşinile din compartimentul şase, această limită nu mai era necesară. Compartimentele Pietrei deveniseră părţi ale unui cadru de referinţă controlat şi separat, independent de influenţele exterioare.

O serie de capitole din manuale explicau de ce modul de operare al sistemului de amortizare nu era universal; dacă ar fi fost, rotaţia Pietrei ar fi devenit inutilă, tot ce se afla în compartimente ar fi plutit în imponderabilitate. Amortizarea era extrem de selectivă.

Iar *asta* era superştiinţă. Cu implicaţii uimitoare. Ceea ce făceau de fapt maşinile din compartimentul şase era alterarea aspectului masă-spaţiu-timp, pentru tot ceea ce se afla pe Piatră.

De aici şi până la a fi capabil să manipulezi spaţiul şi timpul astfel încât să creezi coridorul nu mai era decât o distanţă foarte mică.

Totuşi, Piatra nu călătorea mai repede decât lumina şi nu avea o gravitaţie artificială – oricum, nu în primele şase compartimente. Astfel de realizări ar fi fost de asemenea de aşteptat, în lumina teoriei amortizării inerţiei. De ce nu reuşiseră inginerii şi fizicienii Pietrei să închidă bucla conceptuală?

Se întoarse în biblioteca din Alexandria şi răsfoi manualele, dar acestea nu-i ofereau niciun răspuns, concentrate cum erau asupra teoriei şi întreţinerii maşinilor specifice Pietrei.

Pe patul ei din sala de lectură, Patricia îşi îngropă faţa în

palme, se strânse de rădăcina nasului şi se frecă la ochi. Îşi simţea creierul suprasolicitat. Prea multă concentrare. Prea puţin timp, în care se silea să forţeze rezolvarea problemelor în aşteptare, să scoată răspunsurile la lumină în avans.

Trebuia să facă o pauză. Se ridică şi urmă fâşia luminoasă de parter, ieşi în lumina tubului şi se aşeză pe o bancă înconjurată de un suport de beton pentru plante, acum fără plante.

Încercă să-şi alunge toate gândurile conştiente, să revină în starea optimă, dar nu reuşi.

Gândurile la Paul şi la familia ei continuau să se interpună.

— Mă pierd, murmură, scuturând din cap.

Se transforma în nimic mai mult decât o serie de gânduri plutitoare într-un vid cenuşiu, un punct cerebral. Suprasolicitat.

Apoi – o spărtură în vid.

Studiase cândva spaţiile fracţionare – dimensiuni individuale operând fără corespondent şi dimensiuni constând în mai puţin decât numerele unitare. Timp fără spaţiu; lungime fără lăţime, adâncime sau timp. Probabilitate fără extindere. Jumătăţi de spaţii, sferturi de spaţii, spaţii compuse din fracţii iraţionale. Totul fiind manevrat prin transformări fracţionale şi analiză geometrică fractală începuse chiar să facă o schemă a modului în care s-ar fi putut proiecta aceste linii geodezice în spaţiul cu cinci dimensiuni şi în cel cu patru.

Îşi lăsă capul să-i cadă între genunchi. Gândurile i se zdrenţuiau. Nicio ordine, nicio disciplină.

Coridorul – nimic altceva decât o extensie a maşinilor din compartimentul şase, concepută pentru diminuarea inerţiei.

În timpul călătoriei de-a lungul secolelor, pietrenii se răzgândiseră sau poate că-şi pierduseră din vedere ţelurile iniţiale. O lume închisă în ea însăşi, Piatra le imprimase generaţiilor succesive propriul său caracter, până când ajunseră să li se pară că era cât se poate de firesc să trăieşti în cilindri rotitori, săpaţi în roca unui asteroid. Cu

timpul, poate că asteroidul însuşi începuse să se şteargă din conştiinţa imediată, lăsând numai viaţa în cilindri.

Înghesuit şi închis secole de-a rândul de percepţiile de pe Piatră, geniul pietrenilor avusese o erupţie. Deveniseră cu nimic mai puţin decât zeii, creându-şi propriul univers şi modelându-l după imaginea lumii care le era cea mai familiară.

Când găsiseră o cale de a ieşi de pe Piatră fără să-şi compromită misiunea fundamentală…

Când descoperiseră că puteau crea o extensie incredibilă a lumii lor…

Ar fi fost vreun pietrean în stare să reziste tentaţiei? (Da… naderiţii ortodocşi, şi aceştia rămăseseră în urmă vreme de un secol.)

Prin urmare, inginerii compartimentului şase, conduşi de enigmaticul Konrad Korzenowski, creaseră coridorul, îl impregnaseră cu anumite proprietăţi, se jucaseră cu potenţialul lui. Creaseră puţurile şi găsiseră o metodă de a umple coridorul cu pământ şi cu aer, cu peisaje similare, dacă nu superioare celor de pe fundurile văilor din viaţa lor de zi cu zi.

Trupul i se relaxă. Se ridică. O serie de simboluri din articolul ei atunci-încă-nescris căpătară sens; le putea ghici înţelesul. Ceaţa din minte îi dispăru şi i se păru că vedea toate problemele în acelaşi timp, ca pe muncitorii dintr-un zgârie-nori cu pereţi şi podele de sticlă.

Pietrenii creaseră coridorul ca să scape de senzaţia de înghesuială, de limitare a minţii, dacă nu de vreo limitare reală a spaţiului lor personal. (înregistrările spuneau clar că Piatra nu fusese niciodată supraaglomerată.)

Dar coridorul – şi ideea asta îi veni brusc, fără să o fi precedat ceva – coridorul purta în sine un anumit risc neaşteptat, un efect secundar de care era posibil să nu fi fost conştienţi la început…

Sau de care nu deveniseră niciodată conştienţi.

Creând coridorul, scoseseră Piatra din propriul ei continuum. Imaginea care-i veni în minte – prea iritant de specifică, fiindcă nu avea certitudinea că era corectă – era

a coridorului ca lungime a unui bici, cu Piatra drept vârf. Odată cu crearea biciului şi a inevitabilei sale desfăşurări în spaţiu, vârful fusese smuls dintr-un univers…

Şi aruncat în universul ei.

Patru ore mai târziu, se trezi cu trupul înţepenit şi cu gust de nămol în gură. Îşi săltă spatele îndurerat de contactul cu banca şi clipi în lumina tubului. Capul o durea îngrozitor.

Dar avea ceva.

Descoperind că făcuseră imposibilă îndeplinirea misiunii iniţiale a Pietrei, pietrenii migraseră, toţi, cu timpul. Se ridică în picioare şi-şi netezi salopeta. Trebuia să se ducă înapoi, ca să pună fundaţii sub ipoteticele castele de aer pe care le construise.

Şi ca să găsească o aspirină.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

––––––––––––––––––––––––––––

În navetă şi în VTO, Lanier păstră hârtia necitită în buzunar, temându-se de clipa când avea să afle şi să fie nevoit să acţioneze împotriva unui coleg, poate chiar a unui prieten. VTO-ul fusese amarat pe Piatră şi el coborâse, întocmise un scurt raport pentru Roberta Pickney şi pentru echipa de comunicaţii din zona de debarcare şi îi trimise lui Kirchner un mesaj, recomandând ca echipa responsabilă de securitatea externă să fie deosebit de atentă. Cât despre securitatea internă… De fapt, asta n-ar fi trebuit să fie treaba lui. Oare Gerhardt primise deja aceleaşi informaţii care-l aştepta pe el în hârtia împăturită? Cum descoperise Hoffman numele, şi de ce i-l dăduse lui?

Primi rapoarte de la diverşi şefi de echipă prin intermediul unui mesager care aducea o tabletă. Pluti până într-o mică anticameră alăturată zonei de debarcare, se

înfăşură într-unul dintre hamacurile cilindrice din plas care serveau drept paturi pentru muncitorii de lângă axă; citi, şi asimilă, şi înţelese că nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul.

Îmbarcat în ascensorul zero, în compania taciturnului gardian din infanteria marină, scoase hârtia din buzunar şi o despături.

— Aş vrea să plec cu o camionetă până la al doilea circuit de puţuri, cât mai curând posibil, zise Patricia.

Takahashi îi ţinu deschisă clapa cortului, iar ea intră. Carrolson şi Farley dormeau într-un colţ al camerei centrale; Wu şi Chang lucrau în altul, aplecaţi deasupra tabletelor şi a calculatoarelor.

— Pentru o meditaţie intelectuală? întrebă el.

Carrolson şi Farley se treziră simultan, mormăind, şi clipiră, deranjate de intruziunea noilor sosiţi şi de zgomot.

— Trebuie să fac verificări spaţio-temporale locale, răspunse Patricia.

Era trasă la faţa şi oboseala îi adusese sub ochi pete de un vineţiu pastelat.

— Am cerut ajutorul domnului Heineman. În avion există o baliză direcţională şi îi putem recepţiona semnalul cu aparatura echipei de pază, îl putem introduce într-un analizator de frecvenţă şi putem afla dacă ne mişcăm mai încet sau mai repede, comparativ cu citirile făcute la trecerea avionului pe deasupra noastră.

— Ai ajuns la vreo concluzie? întrebă Carrolson, săltându-se în capul oaselor pe patul ei de campanie.

— Cred că da, răspunse Patricia. Dar nimic nu e definitiv fără dovezi. Am făcut nişte pronosticuri şi, dacă sunt confirmate, aş putea avea o ipoteză.

— Vrei să ne vorbeşti despre pronosticurile astea? întrebă Takahashi, aşezându-se pe pat, alături de Carrolson.

Patricia ridică din umeri.

— OK. Coridorul ar putea fi plin de adâncituri. Fiecare adâncitură e o variaţie a spaţiului său timp, reprezentă un

punct potenţial de intrare în alt univers. Şi ar put reflecta o modificare minoră a constantei geometrice poate şi una a constantelor fizice. Oriunde se află o adâncitură – sau un loc potenţial al unei adâncituri – s-ar putea să descoperim şi fluctuaţii ale timpului.

— Asta înseamnă că tot coridorul e plin de punţi potenţiale?

— Cred că da. Numai câteva au fost selectate, ca spun aşa.

Îşi ridică privirea către acoperişul cortului, că tând un mod în care să exprime ceea ce vedea în propria minte.

— Adânciturile sunt foarte apropiate sau chiar ating. Numărul lor ar putea fi infinit. Iar un puţ deschis într-o adâncitură – potenţial sau deja acordat – ar putea conduce într-un alt univers.

Takahashi clătină din cap.

— Devine pe de-a-ntregul prea bizar.

— Da, spuse Patricia. Aş vrea să mă opresc aici explicaţiile, până la întoarcerea lui Garry.

— Poate coborî în orice clipă. A intrat în perforaţie acum câteva ore, zise Carrolson.

Se lovi cu palma peste genunchi şi se ridică.

— Ceea ce-mi aduce aminte. Mâine avem o petrecere dansantă în primul compartiment. E invitată toată lumea. Nu e organizată special pentru sărbătorirea întoarcerii lui Garry, dar poate servi şi pentru asta. Avem cu toţii nevoie să ne relaxăm puţin.

— Sunt un dansator bun, zise Wu. Foxtrot, twist swim.

— Auzi la el! Ai impresia că suntem cu treizeci de ani în urmă, zise Chang.

— Cu patruzeci, îl corectă Wu.

— Şi, dacă-l putem despărţi pe Heineman de jucăria lui, continuă Carrolson, o să-l învăţ pe bătrânul găgăuţă câţiva paşi fierbinţi.

Lanier lăsă hârtia să cadă pe biroul său din complexul echipei ştiinţifice şi întinse mâna pe butonul interfonului. Ezită înainte de a-l apăsa.

Se gândi că înţelese de ce îi dăduse Hoffman numele.

— Ann, zise el. Vreau să-l văd pe Rupert Takahashi aici, în complex, cât mai curând posibil.

Spera că făcea ceea ce sugerase Hoffman că ar fi trebuit să facă: dezamorsa bomba în care se transformase Piatra…

Caporalul Thomas Oldfield, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, îşi petrecuse ultimele şase luni pe Piatră şi le considera cel mai captivant interval din viaţa lui, deşi în realitate, nu existau multe lucruri evident captivante. În cea mai mare parte a timpului, stătea de pază în al doilea compartiment, chiar la gura tunelului către primul. Îşi petrecea multe ore supraveghind pe rând drumul, podul zero şi oraşul din apropiere, şi studiind curba îndepărtată din partea opusă. De obicei, era însoţit de cel puţin încă un coleg, dar în ziua aceea se ordonase ca un mic detaşament să însoţească un om de ştiinţă de la staţia de metrou din oraş până în compartimentul unu, aşa că fusese lăsat singur. Nu se aştepta la niciun fel de necazuri. De când era pe Piatră nu apăruse niciun incident neplăcut. Nu văzuse niciodată un *boojum*.

Nu credea în existenţa lor.

Fluierând pentru sine, Oldfield ieşi din gheretă şi se uită în lungul podului. Pustiu.

— Excelentă zi, soldat, spuse el scurt, salutând ceremonios. Da, *domnule*. O zi *excelentă*, domnule. Întotdeauna o zi *excelentă*.

Se întrebă dacă, practic vorbind, de la sosirea lui ziua fusese tot timpul aceeaşi. O zi lungă, fără asfinţit, fără să se interpună noaptea. Vremea se schimba când şi când – ploaie, uneori ceaţă dinspre râu. Oare asta servea pentru divizarea timpului?

Îşi inspectă puşca Apple şi o testă în spatele gheretei, pe un bloc de ciment acoperit cu ambalaje din folie pentru raţii. Fiecare dinte invizibil de lumină smulgea unul dintre ele. Când era eliberat din post, înşira din nou ambalajele pe bloc, pentru testarea armelor schimbului următor. Devenise un ritual.

Ocoli ghereta ca s-ajungă la uşă, se opri şi se întoarse.

Nu ar fi putut să descrie ceea ce văzu.

Nici măcar nu se gândi la Apple. Se gândi la rapoarte, se gândi să nu se facă de râs.

Arătarea era de aproape doi metri douăzeci, costelivă, cu un cap îngust, ca o scândură înclinată, cu doi ochi proeminenţi care-l priveau calmi, fără să clipească. Cele două braţe lungi îi ieşeau din trup cu mult mai jos decât ar fi trebuit să-i fie umerii şi erau acoperite cu ceva similar pachetelor de folie pentru raţii. Picioarele erau scurte şi păreau puternice. Pielea era moale şi părea reflectorizantă – nu lucioasă, nici unsuroasă, ci lustruită ca lemnul vechi.

Luă cunoştinţă de prezenţa lui dând politicos din cap.

El îi răspunse cu un salut similar, apoi, sub influenţa antrenamentelor din trecut, îşi ridică arma şi spuse:

— Identificaţi-vă.

Dar în momentul acela creatura dispăruse.

Oldfield avu impresia că intrase în tunel, dar nu putea fi sigur.

Faţa i se înroşi de furie şi de frustrare. Avusese o şansă. Văzuse un *boojum* şi nu-l doborâse, ca să-l poată vedea şi alţii. Se purtase exact ca toţi cei care mai pretinseseră vreodată – oficial sau neoficial – că zăriseră unul.

Se crezuse întotdeauna făcut dintr-un material mai dur. Trase un pumn în gheretă şi apăsă butonul pentru urgenţe al interfonului.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

––––––––––––––––––––––––––––-

Lanier se întâlni cu Takahashi într-o mică sală de şedinţe din capătul holului de la etajul întâi. Neştiind ce urmărea Lanier, Carrolson li se alăturase matematicianului şi

escortei acestuia. Ceea ce n-avea să fie o problemă, decise Lanier; era cel mai bine să păstreze o atmosferă de normalitate. Ceru să li se servească prânzul în biroul lui şi mâncară în tăcere înainte de a-şi expune pe scurt noile ordine. Când termină, Carrolson clătină din cap şi oftă.

— Vasquez vrea să organizeze o nouă expediţie, de data asta până la al doilea circuit, spuse ea. Şi sunt sigură că n-o să-i placă să i se interzică accesul în biblioteci.

— Nimeni nu mai intră în biblioteci, zise Lanier. Sunt un teritoriu strict interzis. Şi nicio a doua expediţie. Întrerupem toate activităţile de pe Piatră. Vreau să se-ntoarcă arheologii în complexe şi să se pună capăt şi studiului perforaţiilor.

Takahashi îl privi cu asprime.

— Ce-a păţit Hoffman? întrebă el.

Lanier nu se uită la el; faptul că luau prânzul împreună, se gândi, era ultima bucurie oferită de relaţia lor. Dar sosise momentul. Cu toată eleganţa de care era capabil, îi ceru lui Carrolson să plece. Ea îi aruncă o privire uimită, dar el abia o observă îndreptându-se spre uşă. Îşi concentrase toată atenţia asupra lui Takahashi.

— Vreau să dezamorsez o situaţie foarte urâtă, spuse, când rămaseră singuri. Şi vreau să mă ajuţi s-o fac şi să le raportezi şefilor tăi.

— Poftim? întrebă matematicianul.

Mâna lui era ceva mai puţin fermă în jurul paharului cu oranjadă din care bea.

— Vreau să le dai raportul superiorilor tăi, indiferent cum o faci.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, ripostă Lanier, nemişcat pe scaun. Nu-l informez pe Gerhardt, deşi instinctul îmi spune că ar trebui s-o fac. O să rămâi în libertate, ca să observi că încetăm toate activităţile până la rezolvarea neînţelegerilor noastre în urma negocierilor. O să faci tu însuţi cercetări şi o să verifici, ca să te convingi că în biblioteci nu s-a găsit nicio informaţie despre arme.

— Garry, ce tot spui?

— Ştiu că eşti spion, în slujba sovieticilor.

Maxilarele lui Takahashi se crispară şi îl privi pe Lanier pe sub sprâncenele drepte, încordate.

— Diseară e o petrecere cu dans, continuă acesta. Carrolson seva aştepta să mergem cu toţii. Şi vom merge. Gerhardt va fi acolo. N-o să i se spună nimic, fiindcă altminteri o să te-arunce în centrul de detenţie din perforaţie şi o să te expedieze înapoi cu primul VTO, în fiare, ca să spun aşa. Nu vreau asta.

— Din consideraţie? întrebă Takahashi, clipind nedumerit.

— Nu, răspunse Lanier. Nu mă dau în vânt după rahatul ăsta învechit când e vorba să ne facem pur şi simplu datoria. Eşti un trădător nenorocit. Nu ştiu unde a-nceput totul, dar vreau să se termine aici, şi vreau să se termine bine. Informaţiile pe care le-ai transmis pe Pământ erau să pornească dracului un război. Anunţă-ţi superiorii că totul se sistează, că ne retragem din biblioteci şi că, în final, s-ar putea să evacuăm Piatra. Ne dăm deoparte, lăsăm pe toată lumea să-şi rezolve diferendele. S-a-nţeles?

Takahashi nu spuse nimic.

— Ştii ce se-ntâmplă pe Pământ? întrebă Lanier.

— Nu, nu cu exactitate, răspunse solemn Takahashi. Poate-ar trebui să ne explicăm câteva lucruri unul altuia. Ca s-ajutăm la dezamorsarea situaţiei, cum ai spus. Miza lor e la fel de mare ca a noastră.

— A noastră?

— Sunt american, Garry. Am făcut-o ca să ne protejez totodată şi pe noi.

Lanier simţi o acreală urcând din stomac. Strânse din dinţi şi îşi întoarse scaunul cu spatele la Takahashi. Îşi înfrânse îndemnul de a-l întreba dacă la mijloc fuseseră mulţi bani; nu voia să ştie.

— Corect. Uite cum stăm.

Şi îi povesti matematicianului ceea ce aflase pe Pământ.

Spera din tot sufletul că asta fusese intenţia lui Hoffman.

Târziu, seara, în sala de şedinţe a complexului principal, grupul de sociologi prezentă un alt raport colectiv. Din

public făceau parte în jur de douăzeci de membri; echipei; pe scena joasă, în spatele pupitrului vorbitorului, nu se aflau cu mult mai mulţi. Rimskaya rămase îi picioare, în lateral, în timp ce Wallace Rainer îl prezent pe primul dintre cei patru sociologi.

Lanier privea şi asculta din spate, afundat în scaun. La zece minute după începerea primei prezentări, Patricia se aşeză alături de el şi-şi încrucişă braţele pe piept.

Prima vorbitoare lansă o scurtă ipoteză legată de tipurile de familii de pe Piatră. Aprofundă într-o oarecare măsură cazul familiei triadă, întâlnită mai ales printre naderiţi.

Patricia se uită la Lanier.

— De ce mi se interzice accesul în biblioteci? întrebă, cu voce scăzută.

— Li se interzice tuturor, răspunse el. Începând de azi.

— Da, dar de ce?

— E foarte complicat. Pot să-ţi explic mai târziu.

Ea îşi feri privirea şi oftă.

— OK, spuse. O să fac tot ce pot în exterior. E încă permis.

Lanier dădu din cap şi simţi un val brusc de simpatie pentru ea.

A doua vorbitoare era Tanya Smith – fără nicio legătură cu Robert Smith –, care dezvoltă cu vioiciune raportul anterior despre evacuarea Pietrei.

Patricia n-o asculta decât pe jumătate.

— Acum pare evident că un comitet de recolonizare s-a ocupat de cererile de emigrare pe coridor şi de coordonarea transportului…

Patricia se uită iarăşi la Lanier. Ochii li se întâlniră.

În cel mai important ceas al existenţei sale, specia umană era reprezentată de o echipă de cercetători orbi, de intelectuali legaţi fedeleş şi cu căluş. Gândindu-se la Takahashi, la inutilitatea tuturor măsurilor de pază, Lanier avu din nou senzaţia de acreală pornită din stomac.

Planul fusese, fireşte, să li se îngăduie cercetătorilor cu autorizaţii restrânse şi cu insigne de nivel inferior să lucreze cât de bine puteau, supravegheaţi de un membru senior al

echipei, cu o autorizaţie aproape totală. Descoperirile lor urmau să fie sortate, comparate şi puse cap la cap în expuneri finale, verificate în raport cu documentele corespunzătoare din biblioteci. Trebuia să fie aşa. Cu un număr atât de redus de oameni autorizaţi să-şi desfăşoare cercetările în biblioteci, şi cu informaţii stocate pe durata mai multor vieţi, ar fi trecut câteva decenii înainte de apariţia unor prezentări generale substanţiale.

Sau cel puţin acesta fusese raţionamentul. Lanier se declarase de acord fiindcă, la urma urmelor, în inima lui era încă militar, cel puţin supunându-li-se celor aflaţi în spatele lui Hoffman în lanţul de comandă, dacă nu chiar încrezându-se în ei.

Ceea ce nu însemna că asta ar fi avut vreo importanţă.

Nu conta nici cât negru sub unghie, fiindcă totul înceta oricum. Aveau să-şi facă bagajele şi să plece acasă şi, dacă totul mergea bine, Takahashi urma să raporteze că se făcea cu bună credinţă un efort pentru a-i satisface pe sovieticii îngrijoraţi.

Care totuşi nu aveau să fie admişi în biblioteci. În afara cazului în care Preşedintele era cu desăvârşire nebun. În cutia Pandorei intra numai câte o singură mână, pe rând.

El văzuse o parte din materialele despre progresele tehnologice ale pietrenilor. Experimentase sistemul de instruire folosit în biblioteci. Citise, în treacăt, despre modificările biologice şi psihologice operate de pietreni. (*Modificări* – oare vorbeau despre un prejudiciu? Da. Unele îl zguduiseră până în adâncul sufletului şi-şi aduseseră contribuţia, făcându-l să devină pietrenic.) în privinţa întrebuinţării pe care i-ar fi dat-o unei asemenea puteri, se îndoia chiar şi de iubita lui ţară, şi cu atât mai mult de sovietici.

Patricia mai rămase la şaradă pentru alte câteva minute, apoi plecă. El se ridică s-o urmeze şi o ajunse în apropierea colţului bungalow-ului femeilor.

— Doar o clipă, îi spuse.

Ea se întoarse pe jumătate, nu uitându-se la el, ci la un şir de ghivece cu lămâi plasat în spaţiul larg dintre două

clădiri.

— N-am intenţia să-ţi cer să-ţi încetezi munca. Nicidecum.

— N-o s-o fac, spuse ea.

— Am vrut doar să fie clar.

— Este.

Acum îl privea direct în faţă, cu mâinile în buzunare.

— Nu poţi să fii încântat de modul în care merg lucrurile.

El făcu ochii mari şi îşi trase capul pe spate, dintr-odată înfuriat de infatuarea şi de obtuzitatea ei, de indiferent ce învăluise ea într-o singură frază scurtă.

— Nu poţi să fii un om fericit ţinându-ne aici, ştiind toate astea.

— Nu vă ţin aici.

— N-ai vorbit niciodată cu mine, cu niciunul dintre noi, din câte am văzut. Spui lucruri, dar nu vorbeşti *cu* noi.

Furia i se topi brusc, lăsând în urmă un tot atât de neaşteptat abis de abandon şi de singurătate.

— Rangul are privilegiile sale, spuse, cu voce blândă.

— Nu cred.

Îl privea cu ochi îngustaţi. Voia să-l conteste, să-l provoace.

— Ce fel de om eşti? Pari, într-un fel… puternic. De gheaţă. Chiar eşti sau e doar un privilegiu?

Lanier îşi înălţă arătătorul şi o dojeni, cu faţa încreţită de un zâmbet sever:

— Tu fă-ţi meseria, îi spuse. Eu mi-o fac pe-a mea.

— Nici acum nu vorbeşti.

— Ce naiba vrei? întrebă el într-o şoaptă aspră, venind mai aproape de ea, cu umerii gârboviţi înainte şi cu bărbia trasă înapoi, aproape lipită de gât, într-o poziţie incredibil de încordată şi de incomodă – se gândi Patricia.

Era uimită de schimbarea neaşteptată.

— Vreau să-mi spună altcineva ce-ar trebui să simt, zise ea.

— Ei, asta n-o pot face.

Umerii lui Lanier îşi regăsiră singuri poziţia corectă şi bărbatul îşi întinse bărbia.

— Dacă-ncepem să ne gândim la ceva…

— Dar munca, munca, îl întrerupse Patricia, aproape în bătaie de joc. Iisuse, eu muncesc, Garry! Muncesc tot timpul.

În ochii ei erau lacrimi, şi apoi, şocată, văzu lacrimi într-ai lui Lanier. Mâna lui se duse spre faţă, dar şi-o reţinu, şi o lacrimă îi căzu pe obraz, alunecând pe urmă în josul ridurilor din colţul gurii.

— OK, spuse el.

Vru să plece, dar nu reuşi.

— Aşadar suntem amândoi fiinţe omeneşti. Asta voiai să ştii?

— Muncesc, zise Patricia, dar pe dinăuntru sunt plină de sânge. Poate că asta-i tot.

El se grăbi să-şi şteargă ochii.

— Nu sunt un sloi de gheaţă, spuse, în defensivă. Şi nu e corect s-aştepţi de la mine, în acest moment, mai mult decât dau. Nu-nţelegi asta?

— E într-adevăr ciudat, spuse ea, ducându-şi mâinile la faţă, parcă imitându-l.

Degetele nu-i ajunseră mai sus de obrajii fierbinţi.

— Îmi pare rău. Dar ai venit după mine.

— Am venit după tine. Ne oprim aici?

Patricia dădu din cap, ruşinată.

— Nu m-am gândit niciodată că eşti rece.

— Perfect, zise Lanier.

Se întoarse şi se îndreptă spre bufet cu paşi repezi.

În camera ei, Patricia îşi apăsă pumnii pe ochii acum uscaţi şi încercă să mimeze cuvintele unui cântec pe care-l îndrăgea în copilărie. Nu reuşea să şi le amintească prea bine – sau nu era sigură că şi le reamintea corect. *Dar oriunde te-ai duce*, se aventură ea să fredoneze, *oriunde te-ai duce*, *ochii mei te vor urmări*…

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

––––––––––––––––––––––––––––-

Patricia stătea pe un scaun directorial de pe acoperişul barăcii femeilor. Se uită la data afişată de ceasul ei în timp ce participanţii la petrecerea dansantă se adunau în complexul echipei ştiinţifice. Războiul era programat să-nceapă peste şapte zile.

Totul se năpustea asupra ei prea repede. Putea să emită păreri, dar nu se putea convinge pe sine însăşi de acurateţea lor. De exemplu, ar fi putut să-i spună lui Lanier că Piatra n-avea cum să fie deviată prea mult faţă de propriul său continuum. Istoria Pietrei şi realitatea lor nu aveau cum să difere prea mult. Poate nu îndeajuns ca să se evite războiul.

Poate, ştiind că războiul e iminent, ruşii se vor răzgândi, vor da înapoi, îl vor împiedica…

Poate prezenţa Pietrei şi avantajul tehnologic evident pe care l-a oferit ţărilor din blocul occidental îi vor înnebuni oricum pe sovietici…

Poate că, pur şi simplu, Piatra a produs un efect şi a anulat acel efect, şi abia dacă o să stârnească vreun vălurel în viitorul apropiat al Pământului…

Carrolson şi Lanier intrară în complex. Patricia îi văzu salutându-i pe membrii echipei, pe măsură ce soseau din celelalte compartimente.

Senzaţia de zdrenţuire şi de sângerare interioară trecuse. Nu se simţea nici furioasă, nici tristă. De fapt, nu se simţea nici măcar vie. Singurul lucru care mai reprezenta acum o bucurie era să se scufunde în lucrul cu tableta, continuându-şi munca, scăldându-se în strălucirea şi în maiestatea coridorului.

Trebuia oricum să-şi facă apariţia. Se aştepta la asta de la ea însăşi. Rezistase întotdeauna tentaţiei de a intra în rolul geniului singuratic, de a evita contactul cu ceilalţi. A opune rezistenţă nu era totuna cu a nega existenţa impulsului: chiar voia să stea deoparte, să se ducă în

apartamentul ei şi să lucreze. Gândul la dansul sub eterna lumină a tubului (petrecerea se ţinea afară) şi la flecăreală – în esenţă, la înscrierea în registrul de socializare, fie şi numai pentru câteva ore – o înspăimânta. Nu era sigură că-şi putea păstra stăpânirea de sine, echilibrul care o împiedica să se dizolve în lacrimi de furie şi de frustrare.

Coborî scările şi ieşi din baracă, cu mâinile în buzunare, silindu-şi bărbia să se ridice mai sus când se apropia de forfota mulţimii.

Doi soldaţi, doi biologi şi doi ingineri îşi construiseră propriul sintetizator şi propriile chitare electrice din componente electronice aruncate. De câteva săptămâni circula vestea că formaţia era acceptabilă – poate chiar bună. Apăreau pentru prima oară în faţa unui public şi păreau de un profesionism detaşat când îşi acordau şi îşi reglau amplificatoarele.

Arheologii care lucrau în Alexandria făcuseră rost de nişte difuzoare cu aspect bizar şi le oferiseră pentru petrecere ca pe un soi de sacrificiu care semnifica bunăvoinţa, ca pe o compensaţie pentru protecţionismul lor exagerat. Difuzoarele fuseseră plasate în colţurile unui ring de dans dreptunghiular, aproape o jumătate de hectar rezervată pentru viitoarele construcţii. Nu erau cuplate cu niciun fel de fire; muzica ajungea la ele pe o frecvenţă specială, cu ajutorul unui transmiţător de putere joasă. Sunetul pe care-l emiteau era cumva metalic, dar erau utilizabile. Heineman inspectă cu nonşalanţă unul şi spuse:

— Nu ştiu sigur ce e. Nu e difuzor.

— Funcţionează, nu-i aşa? zise Carrolson, stând aproape de partenerul de dans pe care şi-l dorea.

Heineman admise că producea sunete transmise printr-un semnal radio, dar nimic mai mult. Problema rămase fără o rezolvare satisfăcătoare.

Sub lumina constantă a tubului, membrii echipei de pază dansară cu oameni de ştiinţă şi cu tehnicieni. Grupul sovieticilor stătea laolaltă într-o parte, jucând micşunele. Hua Ling, Wu, Chang şi Farley li se alăturară dansatorilor cu însufleţire, deşi încetarea activităţii le fusese deja anunţată.

Formaţia trecu la un rock vechi, aspru, cântând câteva melodii, dar genul nu se potrivea cu dispoziţia generală, aşa că se întoarseră, fără tragere de inimă, la o muzică mai modernă.

Patricia dansă o dată cu Lanier, unul dintre valsurile japoneze care deveniseră populare în ultimii ani. În încheiere, când se ţineau de mâini la o lungime de braţ unul de altul şi ţopăiau unul în jurul celuilalt, Lanier dădu din cap cu un aer misterios şi îi zâmbi. Ea îşi simţi năvala sângelui îmbujorându-i gâtul şi obrajii. La sfârşit, el o ţinu aproape şi spuse:

— Nu e vina ta, Patricia. Te-ai descurcat excelent. Eşti o adevărată membră a echipei.

Se despărţiră şi ea se retrase, derutată, cu senzaţia de ineficacitate dispărută. *Chiar* îi aşteptase sau îi dorise aprobarea? Se părea că da; cuvintele lui îi făcuseră plăcere.

Wu o invită la dans şi se dovedi un partener priceput. Pe urmă ea stătu deoparte tot restul petrecerii. Lanier i se alătură în timpul unei pauze; el dansase mai degrabă cu înfrigurare, cu o serie de partenere, printre care Farley şi Chang.

— Te distrezi? o întrebă.

Patricia încuviinţă din cap. Apoi spuse:

— Nu, nu cu adevărat.

— Nici eu, dacă e să fiu sincer.

— Totuşi, eşti un dansator bun, zise Patricia.

Lanier ridică din umeri.

— Uneori trebuie să nu te mai gândeşti, nu-i aşa?

Ea nu putea fi de acord cu asta. Era atât de puţin timp.

— Trebuie să discut cu tine, zise.

— În timpul distracţiei?

— E bine aici? întrebă ea, în acelaşi timp.

Zgomotul era destul de puternic ca să nu poată fi auziţi.

— Cred că e un loc la fel de bun ca oricare altul, aprecie Lanier.

Se uită în jur, după Takahashi; era în partea opusă a ringului de dans, dar nicidecum în apropierea ruşilor.

Patricia dădu din cap şi ochii i se umplură din nou de

lacrimi. Fiindcă el îi spusese câteva vorbe frumoase, avea să se deschidă acum şi să-şi exprime cele mai cumplite spaime, cele mai întunecate păreri.

— Am încercat să calculăm cât de multă energie i-ar fi putut da Pietrei crearea coridorului.

— Cât de multă? întrebă Lanier, trăgând cu coada ochiului la cei care treceau destul de aproape ca să-i poată auzi.

— Nu foarte multă, răspunse ea. E o problemă complexă. Dar nu e multă deloc.

— Atunci ne îndreptăm spre război?

Patricia simţi un nod în gât.

— E posibil. De aceea m-ai vrut de fapt aici, pe Piatră? Doar ca să-ţi spun asta?

Lanier clătină din cap.

— Hoffman te-a vrut aici. Mi-a spus că sunt răspunzător pentru tine. Eu n-am făcut altceva decât să te pun la treabă.

Îşi duse mâna la buzunar şi scoase un plic, îl deschise şi extrase din el două scrisori.

— N-am fost în stare să ţi le dau mai devreme. Nu, rectific. Mi-a ieşit din minte, până adineauri. Le-am adus cu mine, cu naveta.

Ea îi luă scrisorile din mână şi le privi. Una era de la părinţii ei, cealaltă de la Paul.

— Pot să le răspund? întrebă.

— Spune-le orice vrei, zise el. În limite raţionale.

Ştampilele poştei erau vechi de o săptămână.

Se scurse încă una. Ziua programată pentru Armaghedon trecu.

Patricia stătea în apartamentul ei, lucrând mai intens ca niciodată, cu resursele care-i rămăseseră.

Nu putea să-şi schimbe părerea iniţială.

Fiecare zi era aşadar o victorie, realitatea demonstrându-i cât de rău se înşelase.

CAPITOLUL DOUĂZECI

––––––––––––––––––––––––––

Lanier ieşi din lift şi se prinse de cablu, trăgându-se până se urcă în cart. Şoferul firav – o femeie în salopeta albastră a forţelor aeriene – scoase cartul de pe traseul său normal şi urmă o pistă către zona de debarcare şi de instrucţie a lui Kirchner. Lanier nu mai fusese acolo decât de două ori, de fiecare dată pentru câte o întrevedere cu amiralul. Se prinse de mânerele cartului şi încercă să-şi pregătească răspunsuri pentru întrebările despre care ştia că urmau să-i fie puse.

În ultima ei comunicare, Hoffman îi dăduse de înţeles că informaţia pe care i-o oferise ea ajunsese în cele din urmă la Joint Chiefs. Ceea ce însemna că Kirchner şi Gerhardt o aveau.

Aghiotantul lui Gerhardt îl întâmpină în tunelul scurt din faţa magaziei modificate în care se antrena echipa lui Kirchner din perforaţie. Îl conduse într-o încăpere mică, cu pereţii din piatră goală, acoperiţi de cartoteci improvizate. O vână lată de nichel fier fusese lustruită şi frecată cu o perie de sârmă, ca să poată servi drept ecran de proiecţie. Când Lanier fu escortat înăuntru şi anunţat, Kirchner plutea într-un harnaşament, citind informaţiile de pe o tabletă. Gerhardt se propulsă în lungul coridorului şi intră în urma lui.

Kirchner îi salută pe amândoi cu aceeaşi înclinare a capului. Amiralul nu părea să fie în largul lui.

— Domnule Lanier, presupun că ai fost locotenent comandor, nu-i aşa? întrebă Gerhardt, cu voce răstită.

Era un bărbat scund, dichisit, cu păr negru sârmos şi cu un nas lat, turtit. Costumaţia lui era uşor diferită de a infanteriştilor săi marini din securitatea internă: uniformă verde, cizme negre cu tălpi moi de cauciuc, pentru tracţiune.

— Da, domnule.

Lanier rămase în aşteptare.

— Nu ne-ai informat că Takahashi e spion sovietic, domnule Lanier, spuse Kirchner.

— Nu.

— Ai aflat de două săptămâni şi nu ţi-ai informat şefii echipelor de pază în privinţa infiltrării?

Lanier nu spuse nimic.

— Ai avut motivele tale, sugeră Kirchner.

— Da.

— Le putem afla şi noi? întrebă Gerhardt, cu vocea lui de tenor uşor încordată.

— Intenţia noastră a fost să le oferim ruşilor un moment de respiro, să-i lăsăm să vadă că ne retragem. N-am fi avut cum, dacă Takahashi ar fi fost arestat.

— Şi eu l-aş fi arestat, zise Gerhardt.

Lanier dădu din cap.

— Ai dreptate. Aş fi făcut-o. Îţi dai seama că asta ar putea pune întreaga noastră operaţiune în pericol? Takahashi ar fi putut fi martor la toate manevrele noastre de aici, la pregătirile pentru atac…

— Nu, domnule. E ţinut în complex numai ca să trimită mesaje.

Kirchner, în stilul său taciturn, îl lăsa pe Gerhardt să administreze săpuneala.

— Şi le transmite chiar pe sub nasul nostru, chiar odată cu emisiile noastre de raze de aliniere pentru intrarea VTO-urilor pe doc. Minunat. Îi pregătesc arestarea chiar acum. Vreau să fie trimis imediat înapoi, pe Pământ, şi vreau să fie judecat pentru trădare. Hristoase, Garry.

Gerhardt scutură energic din cap, parcă vrând să pună pe fugă nişte insecte.

— Hoffman a vrut asta?

— Ea a sugerat-o.

— Ea ţi-a dat numele. Vreun rezultat? Adică ruşii s-au decis să negocieze?

— Nu, nu din câte-am auzit eu.

— Bineînţeles că n-au făcut-o. Ştiu ce-avem aici. Te-

aşteptţi să creadă c-o să ne oprim, pur şi simplu, şi-o să împărţim totul cu ei?

— Am crezut c-aveam nevoie de o clipă de răgaz. De o şansă de reconsiderare.

— Hoffman ştia ce informaţii a transmis Takahashi? întrebă Kirchner.

— Da. Materiale despre biblioteci.

— Iisuse, Garry, măscăriciul a avut acces în locuri unde eu şi Kirchner nu putem merge. Dacă mă-ntrebi pe mine, cu operaţiunea asta aţi dat chix împărăteşte. Există ceva despre care ar trebui să ştiu că ştie el? Sau că a aflat micuţa ta studentă încântătoare?

— Da, fără nicio îndoială, răspunse Lanier, păstrându-şi calmul şi lăsându-l pe general să-şi descarce nervii. Şi ştii că n-o să-ţi spun. Va trebui să-ţi întrebi superiorii.

Gerhardt zâmbi.

— Da. Un preşedinte – rămâne între noi, Garry?

— Un preşedinte care trăieşte într-un vis antebelic despre democraţie, care nici măcar nu poate să vorbească despre spaţiu, şi cu atât mai puţin să se gândească la el; un senat alcătuit din lingăii lui şi din republicani care gândesc cu fundul şi scot pe bandă rulantă proiecte de legi pentru redistribuirile din sud…

Îi aruncă o privire lui Kirchner, care clătină din cap zâmbind uşor şi se uită la peretele din roca asteroidului.

— Nimeni nu-i dă Pietrei nici măcar jumătate din atenţia pe care-ar trebui să i-o dea – sau mă înşel?

— Da şi nu. Nu cred că-n momentul ăsta guvernele lumii au un subiect de discuţie mai important decât Piatra. Toată lumea speculează. Ruşii fac pe ei de teamă c-o s-avem un avantaj tehnologic asupra lor. Îl avem deja, dar Piatra e cea care ni-l asigură, nu?

— Ce facem eu şi Kirchner aici sus, Garry? De ce nu suntem ţinuţi la curent, ca tine? Securitatea Pietrei se bazează pe căpitan şi pe mine, dar nemernicii ăştia au tras cortine în jurul nostru. Nu putem intra în biblioteci, nu putem vedea documente… Nu înţeleg… unele dintre cele mai stranii lucruri pe care le aud. O să-nnebunesc. N-ar fi

timpul să cooperăm unii cu alţii?
— Au motivele lor, zise Lanier.
— Te-am urmărit, Garry. Anul trecut ai fost în declin. Nu de dragul sănătăţii mele vreau să-ţi ştiu secretele. Ce naiba avem aici?
Lanier se împinse într-un al doilea harnaşament şi strânse curelele.
— Care sunt ordinele tale de pe Pământ, Oliver?
— Trebuie să mă pregătesc pentru un atac iminent asupra Pietrei şi pentru o posibilă confruntare nucleară pe Pământ.
— Ruşii pot lua Piatra?
— Da, dacă aduc împotriva noastră tot ce au în spaţiu, zise Kirchner.
— Crezi c-o vor face?
— Da, răspunse Kirchner. Cum, nu ştiu. Dar ne gândim zi şi noapte, încercând să anticipăm. La următoarea noastră apropiere maximă de Pământ, vor folosi acolo hărţuieli minore, pe mare şi în Europa, ca să distragă atenţia de la Piatră. Apoi vor veni aici şi vor încerca să ne-o ia. Sau vor încerca mai întâi cu Piatra. Nu ştiu.
— Pot să reuşească?
Gerhardt îi întrerupse ridicând o mână.
— Garry, în chestia asta cu care ne confruntăm, o să fii pe picior de egalitate cu mine? Şi mă laşi să-l arestez pe ticălos şi să-l expediez de-aici?
Probabil că Takahashi nu mai era util.
— Da, spuse Lanier. Scoate-l de pe Piatră cât mai curând cu putinţă. Lasă Departamentul de Stat să-l ia în primire imediat ce-ajunge în Florida.
— O să ne laşi să intrăm în biblioteci? întrebă Gerhardt.
— Nu. Sunt închise. O să vă spun eu ceea ce trebuie să ştiţi.
— Atunci o să-ţi răspund, zise Kirchner. Ruşii pot să reuşească. Ne pot cuceri. Dacă pun la bătaie tot ce au, nu-i putem opri decât etanşând perforaţia, şi n-o putem etanşa fără să ne izolăm înăuntru. Ni s-a ordonat să n-o facem.
— Bineînţeles, comentă Lanier. Asta nu le-ar mai fi lăsat

rușilor nicio îndoială.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Garry, spuse Gerhardt, cu voce ascuţită. Acum să ne grăbim să-i scoatem pe ticăloşii ăia de pe Piatră.

— Numai pe Takahashi. Nu vă atingeţi de echipa de ruşi.

— Doamne, nu! zise Gerhardt. N-o s-o facem decât atunci când o să fie dracului prea târziu ca să se mai sensibilizeze cineva.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi UNU

––––––––––––––––––––––––––––––––––-

În pântecul vehiculului pentru mărfuri grele, lansat din ocean, colonelul comandant de batalion Pavel Mirsky asculta cum reumpleau tehnicienii de pe Platforma Orbitală de Monitorizare Trei rezervoarele din jurul şi dedesubtul compartimentului înghesuit de la pupa, pregătindu-i pentru următoarea etapă a călătoriei.

Mirsky învăţase să savureze imponderabilitatea; îi amintea de salturile cu paraşuta. Îşi petrecuse atât de mult timp căzând din avioane (şi plutind în pântecele avioanelor în cădere) în Mongolia şi lângă Tyuratam – şi experimentând-o în realitate în timpul antrenamentului său de pe orbită –, încât imponderabilitatea nu i se mai părea decât firească.

Despre oamenii săi nu se putea spune acelaşi lucru. O întreagă treime era în chinurile unei crize cumplite de rău de spaţiu. Cele trei compartimente etanşe, înăbuşitoare, plasate unul peste altul de-a lungul axei transportorului greu, nu fuseseră concepute pentru confort. Pereţii despărţitori de culoare portocalie şi învelitorile capitonate, de un verde întunecat, ale majorităţii suprafeţelor, nu

făceau prea mult pentru ca toată lumea să se simtă în siguranţă.

Soldaţii petrecuseră deja douăzeci şi patru de ore în spaţiul închis. În acest timp, fuseseră supuşi stresului lansării, iar acum erau supuşi imponderabilităţii. Medicamentele pentru rău de mişcare se dovediseră a fi ieşite de mult din perioadele lor de garanţie, antichităţi farmaceutice în flacoane de plastic.

Mirsky nu făcea caz de astfel de lucruri şi îşi ajuta oamenii aşa cum putea.

— Ei bine, Viktor, ce părere ai acum despre istorie? îl întrebă pe adjunctul său, maiorul Viktor Garabedian.

— Istoria să se ducă-n mă-sa, spuse acesta, fluturându-şi apatic mâna. Împuşcă-mă acum şi cu asta basta.

— O să-ţi revii.

— Ducă-se-n mă-sa de sănătate.

— Bea nişte apă. Da, şi trimite-o şi pe ea în mă-sa, dacă vrei.

Atârnau în hamacurile lor din compartimentul din faţă, înconjuraţi de mirosurile de vomă şi de încordare şi de zgomotele făcute de oamenii care încercau să stea liniştiţi, întinşi la locurile lor, unii, spre deosebire de marea majoritate, mâncându-şi raţiile din pungi şi tuburi.

Când fuseseră lansaţi din Oceanul Indian, exact pe deasupra extremităţii sudice a lanţului Carpenter, folosiseră un traseu programat pentru realimentarea de pe o platformă de monitorizare din apropierea Pământului. Erau într-al patrulea dintr-un şir şapte vehicule pentru mărfuri grele, dintre care unul lansat de pe Lună. Toate şapte purtau nume de cod: Zil, Chalka, Zhiguli, Volga, Rolls-Royce, Chevy şi Cadillac. Pe trei dintre vehicule, inclusiv pe al lor, Volga, se aflau generali botezaţi cu numele de cod Zev, Lev şi Nev, după o trupă populară de dans comic. Şase nave transportau câte două sute de oameni şi arme de mici dimensiuni, plus proviziile pentru împrejurări neprevăzute, necesare dacă reuşeau să-şi îndeplinească prima parte a misiunii. A şaptea navă, Zhiguli, transporta artileria grea, provizii suplimentare şi cincizeci de tehnicieni.

Dacă nu reuşeau, nu le mai erau necesare alte provizii. Dacă reuşeau, ar fi putut să supravieţuiască ani întregi, fără ajutorul Pământului sau al Lunii. Sau, cel puţin, aşa pretindeau tehnicienii, bazându-se pe spionaj.

Mirsky îşi punea întrebări despre amănuntele care nu fuseseră incluse în instructajul său. Metoda de acces părea destul de logică: nu existau decât o singură cale de intrare şi una singură de ieşire, şi ambele erau una şi aceeaşi. Vehiculele pentru mărfuri grele erau camuflate, presupunându-se astfel că deveneau greu de detectat – conuri imense, umflate, întunecate, având în vârf cele trei bule care conţineau carlinga şi armele. Suprafeţele principale erau blindate, sub panourile de unică folosinţă pentru disiparea căldurii. Blindajul fusese acoperit cu scuturi reflectante, antilaser. În ce măsură aveau să le fie de folos când intrau chiar în gâtlejul fiarei – era de preferat să nu se gândească la asta.

Închise ochii, trecând în revistă acţiunile care urmau după intrare. Toată lumea avea câte un costum spaţial uşor, într-un sac de plastic; o cască voluminoasă, fixată în lateral cu conectori spiralaţi ataşaţi; rucsac cu rezervă de oxigen pentru două ore şi cu baterii; şi, într-un alt rucsac, o paraşută şi un scut aerodinamic pliant. Fiecare avea şi câte un set de trei rachete mici, propulsate cu vapori. Rachetele aveau câte trei boturi cu diametrele de numai câţiva centimetri, orientate razant spre exterior când se ataşau în partea de jos a rucsacurilor. Erau controlate de butoane plasate pe corzi flexibile, trecute prin găici şi plasate în buzunare situate exact sub mănuşi, în pachetele lor de plastic, boturile erau îndoite spre interior şi lichidul propulsator clipocea uşor la fiecare mişcare.

Astfel echipaţi şi strângându-şi în mâini puştile laser şi Kalaşnikoavele AKV-297 cu proiectile vidate (nimic altceva decât nişte puşti automate cu mânere mai mari şi cu pat pliant, modificate astfel încât să nu se blocheze în lipsa aerului), îşi propuneau să recâştige onoarea şi locul istoric al Uniunii Sovietice şi al aliaţilor săi îngrijoraţi. Nu fiindcă instructajele ar fi inclus asemenea fraze – nu, şefii n-ar fi

recunoscut niciodată că onoarea şi locul fuseseră pierdute.

Însă Mirsky era un om practic.

În semiîntuneric, altcineva începu să verse, de mai mare mila. Poate că aveau să-şi revină într-o zi sau două. Aşa le spuseseră medicii de specialitate: nimic mai rău decât primele câteva zile pe o navă cu soldaţi. Ruşii petrecuseră destul de mult timp în spaţiu pentru ca tot ce spuneau experţii să se bazeze pe fapte.

Smuci de hamac. La momentul potrivit, avea să se transforme într-un harnaşament. Urmau să fie cu toţii agăţaţi de troleul de dispersare şi împinşi, unul după altul, afară din navă. Din acel moment, aveau să fie agenţi liberi, până la reunirea din interiorul Cartofului – al Pietrei.

Mirsky se întrebă cum era apărată perforaţia şi ce se afla dincolo de ea. Amănuntele erau chinuitor de individualizate, pe când imaginea generală rămânea sumară; nu li se spusese decât minimumul strict necesar ca să-şi poată îndeplini misiunea.

Soldaţii nu mai atacaseră niciodată vreun obiectiv de pe orbită.

N-aveai cum să ştii, şi nici măcar cum să ghiceşti, tot ce ar fi putut reprezenta o greşeală.

Nu fiindcă vreun soldat s-ar fi aşteptat vreodată să supravieţuiască unei lupte. În Războiul cel Mare, bunicul lui murise pe malul râului Bug când îl traversaseră pentru prima oară trupele lui Hitler, şi bineînţeles, mai era şi Kievul…

Ruşii ştiau cum să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

––––––––––––––––––––––––––––––––

Hoffman nu luase decât obiecte cu adevărat esenţiale:

şapte blocuri de memorie de înaltă densitate din probabil două mii, câteva lucruri personale şi două bijuterii pe care i le dăruise răposatul ei soţ, cu zece ani în urmă. Îşi lăsase casa din Taos cu uşile deschise; dacă vreun vagabond dădea din întâmplare peste ea, îl lăsa să se bucure de câteva zile de desfătare.

Nu putea face nimic mai mult. Ceruse să-i fie întoarse câteva favoruri. Nu exista niciun dubiu în privinţa celor ce urmau să se petreacă în următoarele patru zile; dintre toate persoanele cu care discutase, nimeni nu mai văzuse tensiunile ajunse la un asemenea nivel.

Acţionând în baza instinctului care o slujise atât de bine în trecut, Judith Hoffman era în drum spre Piatră. Spera că nu plecase prea târziu.

Conducea o maşină cu nimic ieşită din comun, de mâna a doua – un Buick închiriat –, de mai multe ore, traversând deşertul şi un ţinut rural deschis, trecând prin oraşe de dimensiuni mici şi mijlocii, străduindu-se să nu se gândească şi să nu se simtă vinovată.

Un şef al executivului furios şi tâmpit o despuiase de întreaga sa autoritate. Trei membri ai cabinetului o acuzaseră că stârnise, de fapt, întregul dezastru.

— La naiba cu ei, şopti.

Alături de turnanta de la Centrul de Lansare Vanderberg, într-un mic complex de magazine civile pentru personalul bazei, văzu unul cu articole de grădinărit. Opri în parcare fără să ezite.

Înăuntru găsi un vânzător tânăr, sfrijit, cu un şorţ verde ca frunzele şi cu o pălărie gen Robin Hood. Îl întrebă unde erau rafturile cu seminţe.

— Legume sau flori? spuse el.

— Ambele.

— Aleea H, chiar vizavi de uneltele de mână, lângă muici.

— Mulţumesc.

Găsi rafturile şi luă câte un pachet din tot ce văzu, şi câte două sau trei în cazul anumitor legume sau fructe. Când termină, coşul ei era plin cu aproape cinci kilograme de pachete cu seminţe. Vânzătorul se uită la morman

nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Hoffman îi aruncă două bancnote de câte o sută de dolari pe tejghea.

— E de-ajuns? întrebă.

— Cred că da…

— Păstrează restul, zise ea. Mă grăbesc, n-am timp să le numărăm pe toate.

— Să-l chem pe şef…

— N-am timp, repetă ea.

Scoase o altă bancnotă pe care-o aşeză peste celelalte două.

— Sunt sigur că asta acoperă totul, se grăbi să spună vânzătorul, înghiţind în sec.

— Mulţumesc. Vrei să mi le pui într-o cutie?

Hoffman luă cutia şi se întoarse în maşină.

Lanier dormea în cubicului său când sună interfonul. Se întinse să apese butonul, dar nu-l aştepta niciun mesaj, nu era decât tăcerea.

Se frecă la ochi. Auzi şi sunetele de clopoţei ale celorlalte interfoane din baracă. Pe coridor răsunară paşi.

Apăsă o tastă de pe aparatul său. Îi răspunse o voce tremurătoare:

— Centrul de comunicaţii al primului compartiment.

— Aici Garry Lanier, avem o alarmă generală?

— Da, domnule Lanier.

— De ce?

În vocea lui era o răbdare infinită.

— Nu ştiu sigur, domnule.

— Vreau să vorbesc imediat cu centrul de comunicaţii.

— Da, domnule.

Câteva secunde mai târziu, când îi răspunse o voce de femeie, ceru o informare succintă.

— Avem un Defcon[16] 3 de la Londra şi Moscova, spuse

[16] Defcon (defense readiness condition) – termen specific forţelor armate ale SUA, care defineşte cinci niveluri (stări) de alertă, a căror gravitate creşte de la Defcon 5 la Defcon 1.

femeia. Activitate radar intensă, mai ales pe orbită. Se desfăşoară o serie de acţiuni împotriva sateliţilor de comunicaţii şi de navigaţie.

— Vreun mesaj din Florida sau din Sunnyvale?

— Niciunul, domnule.

— Mesaje de la colonia lunară?

— Nimic pentru noi, domnule. În raport cu noi, acum e pe faţa opusă a lunii.

— Vin imediat pe axă. Spune-le lui Link şi Pickney să pregătească o sală de şedinţă pentru situaţii speciale, pentru vreo cincisprezece persoane.

Vocea Robertei Pickney îi întrerupse.

– Garry, tu eşti? Totul e deja pregătit, din ordinul lui Kirchner. Vrea coordonare între departamentul de ştiinţă şi cel de securitate. Vino imediat aici, sus.

În ascensor, înconjurat de personalul de pază şi de ingineri nedumeriţi, care încă nu aflaseră amănuntele, Lanier încercă să se gândească la tot ce mai rămăsese de rezolvat, la toate pregătirile care mai erau de făcut. Îşi pipăi bărbia aspră, nerasă.

Totul fusese ipotetic, un coşmar îndelungat. Jos, sub ei, acolo unde îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii, unde încă mai locuiau cei mai mulţi dintre oamenii pe care-i iubise – şi cât de puţini erau!

— Probabil că începea.

Nu putea să nu-şi imagineze ce făceau în clipele acelea cei rămaşi acasă. Trecuse prin asta fiind pilot, dar niciodată civil. Ascultarea posturilor de radio, a sirenelor, a instrucţiunilor apărării civile, niciodată suficient de complete ca să fie de un real folos. Ordine de evacuare transmise prin intermediul sistemului de comunicare prin cablu, din cartier în cartier. Oameni speriaţi, aruncând lucruri în automobile sau bătându-se ca să se urce în autobuze, în trenuri sau în camioanele apărării civile…

Încercă să-şi înăbuşe gândurile de acest fel. Trebuia să-şi păstreze cumpătul.

În încăperile de pe axă, gardienii din serviciul de pază organizau oamenii în grupuri, pentru transport în funcţie de

priorităţi. Trei infanterişti marini tineri îl smulseră din mulţime şi îl conduseră aproape cu forţa la o maşină specială.

Centrul de comunicaţii externe al Pietrei era o porţiune izolată, de vreo douăzeci de metri pătraţi, situată într-un colţ al zonei de debarcare de pe primul doc. La uşă stăteau şase caporali din infanteria marină, cu puştile pregătite şi cu cizmele fixate în bride speciale, ca să-şi poată păstra poziţia în caz că erau nevoiţi să ochească şi să tragă. Lanier trecu printre ei. În încăpere erau adunaţi zece oameni. Îl urmăriră cu atenţie în timp ce se îndrepta către un scaun.

Pe perete erau montate patru ecrane. La majoritatea consolelor erau cuplate nenumărate relee. Unul dintre ecranele mari funcţiona, redând o imagine neclară a Pietrei, înconjurată de o serie de date informative. Era o fotografie făcută de Drake: exact atunci când captase pentru prima oară imaginea asteroidului, cu patru ani în urmă.

Pickney îi întinse o pereche de galoşi cu Velero.

— Încă n-a început, spuse ea. Dar a fost o alarmă. Pe ecran a apărut ceva, dar nu ştim ce. Puneţi astea.

Îi înfăşură căştile şi microfonul în jurul capului.

— În ultima jumătate de oră, am avut grijă să obţin coordonate pentru orice.

— S-a dat vreun ordin?

— Nimic specific. Doar alarma.

Lanier se aşeză unde i se spusese şi un ansamblu de tastaturi şi de ecrane fu mutat alături de el. Căpitanul Kirchner şi adjunctul său, un locotenent comandor tânăr şi mustăcios, îmbrăcat în kaki, intrară câteva minute mai târziu, fiind aşezaţi la câţiva metri distanţă, în condiţii similare.

Însărcinat cu apărarea externă a Pietrei, Kirchner era în clipele acelea într-adevăr personajul central. Gerhardt se afla în primul compartiment, făcând pregătiri; dar, pe moment, ceea ce se petrecea în compartimente nu era esenţial.

— Trimiteţi cincisprezece oameni în afara perforaţiei cu sisteme portabile de detecţie, spuse Kirchner. Vreau să fie

ascunse în spatele pereţilor fagure, să nu fie vizibile – şi fără semnătură calorică. Şi puneţi afurisitele alea de tunuri Gatling pe poziţie.

Se lăsă liniştea. Cu căştile peste părul ei scurt, tuns rotund, Pickney asculta cu atenţie. Dintr-un difuzor plasat în partea opusă a încăperii răbufni un val de paraziţi.

Pe cel mai mare ecran din faţa lui Lanier licări o imagine, tremură şi apoi se stabiliză, căpătând o limpezime de cristal. Sursa era o cameră video plasată imediat în afara perforaţiei, în adâncitura fagure. În momentul acela era îndreptată spre Pământ. Încă în întuneric, conturul planetei deveni clar. Imaginea se clătină de două ori, în timp ce amplificatoarele îşi făceau datoria. Lanier desluşi apoi continentele, modelul norilor, luminile oraşelor în noapte. Se aflau la câteva minute de cel mai apropiat de Pământ punct al orbitei – situat la o distanţă sub trei mii de kilometri.

În căşti se auzi o voce captată prin radio.

— Trimis al Cerului, Trimis al Cerului, aici Cubul Roşu. Alarmă. Extraordinară.

— Rahat! murmură Kirchner.

— Urşii tocmai şi-au anunţat cursa finală. Căpitane Kirchner, noi născocim acum răspunsuri. Situaţia voastră e necunoscută. Informaţi-ne, vă rugăm.

— Suntem în siguranţă şi facem pregătiri, zise Kirchner.

Cubul Roşu – cartierul general din vest al Joint Space Command, aflat în Colorado – reveni spunând:

— Acum vă aflaţi în afara tiparului nostru de răspuns, căpitane. Trebuie să ne rezolvăm problemele ca şi cum n-aţi exista. În saună s-a îngroşat aburul. S-ar părea că ne vor incapacita în afara Pământului. Înţelegi?

— Înţeleg. Îmi pun speranţa în Dumnezeu c-o să-i puteţi ţine la respect.

— Trimisul Cerului e acum pe cont propriu, căpitane.

— Da, domnule.

Transmisia se încheie.

— Pe ecranul meu se vede apropiindu-se un VTO, spuse Kirchner. E identificat?

— VTO patruzeci şi cinci, cu un transport de provizii şi cu întăriri pentru personal, lansat acum nouă ore de la Staţia Şaisprezece, spuse Pickney. L-am monitorizat.

Adjunctul lui Kirchner confirmă că infanteriştii marini din adâncitură recepţionaseră un scurt impuls pe radare.

— Luaţi-l la bord, spuse Kirchner. În timp de o zi, sau cam aşa ceva, o să primim mult mai multe dacă situaţia asta se generalizează.

— Da, domnule – au mai fost deja lansate câteva.

Un ecran din faţa lui Lanier reda imaginea VTO-ului care se apropia de perforaţie. Şi care se dilată brusc, devenind o sferă strălucitoare. Repede şi fără zgomot, sfera se dizolvă pe margini, devenind de un portocaliu întunecat. Resturile se împrăştiară, profilându-se pe fundalul straturilor difuze de gaz.

— Domnule, spuse adjunctul lui Kirchner, acolo, afară, se văd tranzituri[17], sunt ocultate stelele. În spatele VTO-ului.

— VTO-ul a dispărut, zise Lanier. Căpitane, s-au furişat înăuntru, în spatele navei noastre.

— Dumnezeule, exclamă o voce, acoperind şuierăturile şi păcăniturile difuzorului.

Pickney lăsase frecvenţele infanteriştilor marini să pătrundă în întreaga încăpere.

— Ceva ne-a eliminat nava. Oare acum văd…

— Tranzituri, tranzituri! Niciun impuls pe radar.

— Aici Durban. Văd pete întunecate, dar trebuie să fie pe retină.

— Nici gând. Eu n-am văzut străfulgerarea şi am patru, cinci, şase tranzituri care ocultează stelele. Nişte nemernici.

— Vor pătrunde în josul tubului, zise Kirchner. Fixaţi rezervoarele de VTO-uri ca să-i blocăm. Echipa A, eliberaţi cablurile.

---

[17] Tranzit astronomic sau trecere astronomici – interpunerea unui corp ceresc (astru) între observator şi un al doilea corp ceresc; când corpul ceresc mai apropiat are dimensiune aparentă mai mare, astfel încât acoperirea celui mai depărtat este pentru observator completă, fenomenul se numeşte „ocultaţie”

Camerele din perforaţie captară imagini fantomatice, mărite în infraroşu şi în lumină scăzută, ale unor oameni în costume spaţiale, în mişcare în spatele primului doc rotativ. Un tun ca un mortier trimise un colac de cablu de oţel în partea cealaltă a perforaţiei cu diametrul de o sută de metri. Harpoanele fixară cablurile în peretele opus. Fixară şapte, într-o succesiune rapidă, creând în perforaţie o reţea. Alte cabluri fixară trei rezervoare de VTO stricate, ridicate de pe margini. Totul se termină în mai puţin de zece minute.

— Nu vor veni în zonele noastre de debarcare, spuse Kirchner. Ar fi o pierdere de timp. Vor coborî pe tub, se vor îndrepta spre compartimente. Pe noi ne pot înlătura mai târziu. Sper că soldaţii lui Oliver sunt pregătiţi.

Cu toată agitaţia, Lanier nu se mai uitase la ecranele care înfăţişau Pământul. Îşi reîndreptă atenţia către ele.

În vestul Japoniei, de-a lungul coastei sovietice înfloreau mici pete portocalii, nimic altceva decât rachete sub-orbitale lansând deşeuri solide, ca să doboare sateliţi de pe orbite joase şi staţiile de luptă.

— Mingi înalte la baseball, comentă Kirchner.

Unul dintre infanteriştii marini din afara perforaţiei spuse ceva ininteligibil. Apoi, când Pickney îmbunătăţi recepţia, vocea continuă.

— Domnule, renunţă la camuflaj.

Imaginea de pe ecranul mare se schimbă, arătând interiorul perforaţiei. Dincolo de buza ei exterioară şi de docul rotativ viu luminat de flăcări licăreau stelele. Trei umbre se mişcau pe fundalul lor. Pe urmă le contură focul, şi bucăţi de material negru, ca nişte felii de plăcintă, se îndepărtară plutind în derivă şi dezvăluind forme pe care ochiului îi era greu să le definească. Boturile ca nişte oglinzi ale intruşilor reflectau interiorul întunecat al perforaţiei şi docul principal, luminat.

— Semnătura, spuse adjunctul lui Kirchner. Sunt ruşi, cu vehicule pentru încărcături grele, lansate din ocean. Primul e în tub.

Când intrau în perforaţie, navele late de câte douăzeci de

metri semănau cu decoraţiunile de Crăciun. Fascicule invizibile de energie din tunurile ascunse dincolo de docul rotativ făceau deja părţi din primul vehicul pentru încărcături grele să strălucească, portocalii. Lanier nu putea ţine şirul celor petrecute. Ochii îi fugeau de la un ecran la altul. Kirchner vorbea acum mai rar. Procedurile fuseseră deja schiţate; oamenii lui făceau tot ce fuseseră învăţaţi să facă, tot ce puteau să facă.

— Pickney, dă-mi legătura cu compartimentul şapte, spuse Lanier.

— Acum toată lumea e în primul şi în al patrulea compartiment, spuse Gerhardt.

— Atunci dă-mi compartimentul patru. Care-o fi. Vreau să vorbesc cu Heineman.

— Nava conducătoare răspunde cu foc, spuse o voce anonimă din perforaţie. Se pare că ţintesc rezervoarele, sau poate cablurile.

— Poate nu văd cablurile, sugeră o altă voce.

Ambii soldaţi vorbeau pe un ton calm, în aşteptare.

Lanier observă pe un monitor imaginea micii stele care era Staţia Şaisprezece, pe o orbită terestră joasă, situată la o mie de kilometri. Steaua deveni o pată strălucitoare de lumină albă. O lumină care pâlpâi şi se stinse.

— Heineman pe butonul cinci, îi spuse Pickney.

El apăsă butonul.

— Lawrence, sunt Garry.

— Aproape că ieşisem şi ei m-au tras înapoi. Sunt în compartimentul patru, Garry. Mă îndreptam spre…

— Lawrence, suntem… suntem atacaţi. Nu trebuie decât să te duci la V/STOL şi să-l ridici. Prinde-l de supratub şi du-l în josul liniei. Rămâi acolo până când te chemăm înapoi.

— Am înţeles. Eram pe drum.

Butonul se săltă în sus şi se întunecă.

Flori albe, mult mai strălucitoare, crescură de la dimensiunea unor vârfuri de ac până la pete albastru-alburii deasupra Japoniei şi a Chinei – patru cu totul. Erau explozii nucleare orbitale, menite să împiedice funcţionarea reţelelor de comunicaţii şi de energie cu erupţii puternice

de energie electromagnetică – sursa mai multor paraziţi în difuzoare. Pe măsură ce Piatra înainta pe orbita sa în sens contrar acelor de ceas, iar Pământul se rotea sub ei, văzu alte răbufniri deasupra Uniunii Sovietice şi a Europei – paisprezece în total. O adevărată primăvară nucleară. De la încetarea Morţii Mici, ridicaseră miza. Deocamdată nu apăruseră schimburi strategice – dar niciun sistem electronic sau de comunicaţii neprotejat nu avea să le supravieţuiască acelor paşi preliminări ai dansului.

Ecranele mai mici redau imagini interceptate de la sateliţii de observare încă intacţi şi în emisie.

Coasta Americii de Nord, cu partea sudică şi cu Baja California conturate cu claritate, intra în zorii zilei, cu strălucirea de la mari înălţimi aruncând o lumină stranie peste ocean şi peste uscat, ca o lanternă pe o hartă în relief. Carnajul încă nu începuse. Se pusese la cale un bluf? O înşelăciune?

Probabil că demaraseră deja negocierile. *Ce s-a făcut*, *ce se va face dacă nu*… *Cum să se reducă proporţiile conflictului*, *să se dezamorseze*, *să se rezume la o confruntare limitată*… *Cine blufa şi cât de departe avea să meargă*.

Cine urma să se predea.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi TREI

——————————————————————————

Colonelul Mirsky se prinse de marginea trapei care ducea spre carlinga navei. Nu aveau nicio vedere directă a perforaţiei; scutul laser şi carcasa exterioară blindată acopereau ferestrele din faţă. Nu înţelegea afişajele dintre cei doi piloţi; erau un amestec de linii estompate, de cercuri giratorii, ceva ca ouăle de Paşti, rostogolindu-se şi evoluând

într-un model ca o reţea.

— Pregăteşte-ţi oamenii, spuse comandantul navei uitându-se peste umăr. Spune-le să stea aproape de peretele perforaţiei până când pătrund în primul compartiment Au soldaţi cu lasere în aşteptare. Înţeapă ca albinele.

Pumni grei părură să bată darabana, în ritm rapid, exteriorul carcasei. Se declanşară alarmele.

— Băieţi răi; ăsta a fost un tun Gatling, spuse copil tul. Scuturile laser penetrate. Spărtură minoră în carena exterioară.

Mirsky se retrase şi închise trapa în urma lui, comentariul despre albine al comandantului încă răsunându-i în minte. Se ocupase cândva de albine, ca proiect studenţesc, la Leningrad, într-o cooperativă orăşenească. *Invadăm stupul*, se gândi. *Bineînţeles că vor încerca ne-nţepe*.

Pluti de-a lungul primului compartiment, îşi luă casca şi împărţi instrucţiuni succinte. Sergenţii – şefii de detaşamente din compartimentele doi şi trei – se împinseră dincolo de trape ca să-şi alerteze oamenii. Peste câte minute avea să-nceapă.

— De ce eşti aşa posomorât, Alexei? mustră el un şi dat care-şi inspecta casca. Prieteni, aveţi armele încărcate? Îşi scoaseră puştile dintr-un rastel de încărcare şi verificară ledurile strălucitoare.

— Aliniaţi-vă, spuse Mirsky.

Auzi ordinele date cu glasuri răstite în compartimentul al doilea şi în al treilea. Maiorul Konstantin Ulopi, comandantul primei companii, staţionate în primul compartiment, îşi pusese deja casca, iar Zhadov, purtătorul tunului, îi proba etanşările şi conexiunile costumului trăgând de ele. Totul odată declarat în regulă, Ulopov urmă să-l asiste pe Mirsky.

Niciunul dintre ei nu era prea bine protejat împotriva laserelor şi a loviturilor de glonţ. În acel gen de război, un AKV sau chiar un pistol – adaptat la funcţionarea în vid, dar cu muniţie standard – era tot atât de eficient împotriva soldaţilor ca şi laserele antipersonal.

Mirsky se apropie de micul grup din jurul lui „Zev”,

generalul maior Sosnitsky.

— Tovarăşe general, batalionul nostru e gata, raportă.

Cei trei ofiţeri din statul major al lui Sosnitsky – cu *zampolit*-ul, maiorul Belozersky, stându-le alături – verificau şi reverificau costumul generalului, îngrămădindu-se ca puii în jurul cloştii. Sosnitsky îşi ridică o mână înmănuşată deasupra agitaţiei şi i-o întinse lui Mirsky. Acesta o strânse cu fermitate.

— Mareşalul ar fi mândru de tine şi de oamenii tăi, spuse Sosnitsky. Azi – sau în noaptea asta sau ce-o fi – ne vom acoperi de glorie.

— Da, să trăiţi, răspunse Mirsky.

Deşi părerile lui despre structura de comandă frizau cinismul, Sosnitsky avea puterea de a-i trezi emoţiile.

— O să le dăm ceva în schimbul Kievului, nu-i aşa, tovarăşe?

— Asta o să facem, tovarăşe general.

Îşi ridică privirea spre Belozersky. Expresia comisarului politic era un amestec de exaltare şi de ceva la limita panicii. Făcuse ochii mari şi avea buza de sus umedă.

Mirsky îşi şterse propria buză superioară. Umedă. Aşa cum îi era toată faţa. Pe urmă se îndepărtă de grup şi îşi reluă poziţia.

Şirul de lumini de lângă cele trei trape circulare de ieşire se aprinse şi nava îşi începu acrobaţiile dezordonate, menite să ofere ţinte imprevizibile pentru trăgătorii de elită în timp ce săreau soldaţii. Aceleaşi acrobaţii aveau să-i împrăştie în interiorul perforaţiei ca pe pleavă; partenerii trebuiau să se ţină unii de harnaşamentul altora şi să sară în grup pentru a rămâne împreună până când reuşeau să se orienteze.

N-aveau să tragă la întâmplare; aveau mai multe şanse să se lovească unii pe alţii decât să nimerească un duşman. Aveau să-şi declanşeze armele numai în luptă directă, cu adversari pe care să-i vadă clar, dar nu trebuiau să-şi irosească timpul nici măcar cu asta, dacă se putea evita.

Toată lumea era în costume, toată lumea intrase în şir. Sasul de urgenţă din jurul trapei de ieşire numărul doi

fusese demontat şi aşezat lângă peretele despărţitor. Pompele începeau să evacueze aerul din compartimente cu mormăituri guturale şi cu un *pud-pud* subţirel. Trapele de legătură dintre compartimente se închiseră. Luminile se stinseră. Soldaţii lui Mirsky nu mai vedeau acum nimic altceva în afara celor aliniate deasupra trapelor de ieşire şi a strălucirii cablurilor de ghidare.

— Verificaţi-vă staţiile radio şi localizatoarele, spuse el.

Toţi soldaţii trecură la o diagnosticare rapidă a echipamentului de comunicare şi a extrem de importantei balize localizatoare.

Şirul de lumini clipea la intervale de câte o jumătate de secundă. Se asigurară cu toţii că erau conectaţi la troleul care avea să-i ghideze şi să-i remorcheze în jurul compartimentelor, aducându-i la ieşire.

Trei secunde până la deschiderea trapei. Mişcarea navei – salturi bruşte, înclinări şi rostogoliri în timp ce jeturile sale de manevră ţâşneau la intervale inegale – începea să-l afecteze până şi pe Mirsky.

Nu mai auzea pompele. Erau în vid.

Trapele se deschiseră glisând brusc, iar şirul începu să ge reverse în întuneric şi în tăcere.

Două grupe destinate pentru compartimentul unu – douăzeci de oameni în total – ieşiră ca un prim şir.

Mirsky era al doilea în grupul lui. Ulopov o luă înainte şi Mirsky îl prinse de o curea ataşată de coapsă. La rândul său, Mirsky era ţinut de Zhadov, care avea tunul laser fixat cu nişte curele, în lateral. Cei trei se prinseră de marginea trapei şi se propulsară la unison, aşa cum fuseseră antrenaţi, zburând din aeronavă cu precizia unei echipe de paraşutişti, ca o mică stea cu şase picioare în întunericul vast.

Ochii lui Mirsky se obişnuiră repede şi îşi deschise localizatorul. Pentru o clipă în care-i stătu inima, crezu că totul era pierdut; nu auzea nici măcar şoapta vreunui semnal. Pe urmă apăru un *chuf-chuf-chuf* de frecvenţă înaltă, emis constant de o baliză, plasată de un compatriot necunoscut – poate deja mort, ucis de americani – în

perforaţia care ducea spre compartimentul doi.

Şi putea să vadă minusculul punct luminos care era deschiderea către primul compartiment.

Ceva plutind în jur. Lovind, murdărind. Stropi întunecaţi, estompându-se. Bucăţi mari de metal în fasciculul de lumină al căştii sale, porţiuni contorsionate de perete despărţitor şi plăci ondulate de oţel… o navă!

Încâlcită în ceva nevăzut din faţa lui, epava unui transportor pentru mărfuri grele vibra monoton, muscă prinsă într-o plasă de păianjen, înconjurată de trupuri în derivă, majoritatea fără căşti. Bucăţi de membre şi de trunchiuri trecură pe lângă el.

Un nimb orbitor îi înconjură pe toţi. Pete luminoase de o mare intensitate dansau în jurul navelor şi a soldaţilor lor revărsaţi afară, morţi sau vii. Zhadov dădu drumul curelei lui Mirsky, care se întinse instinctiv după arma lui, dar îi prinse în schimb braţul. Costumul i se zvârcoli în strânsoare şi trupul se răsuci cu violenţă, aproape desprinzându-l de Ulopov. Costumul lui Zhadov fusese găurit şi gazul care scăpa prin spărtură îl făcea să se rotească aidoma unui balon lăsat să se dezumfle. Mirsky întinse braţul cât de departe putu şi prinse arma. I-o încredinţa lui Ulopov.

(Văzând totul la fel de limpede cum era realitatea – ba, pe moment, chiar mai limpede – stătu pe o pajişte, contemplând întregul coşmar. Îşi adună paraşuta din iarba gălbuie şi clătină din cap, zâmbindu-i larg imaginaţiei sale.)

Soldaţii umpleau perforaţia cu sutele şi pretutindeni în jur simţea, instinctiv, acele laser invizibile şi gloanţele, căutând, străpungând, selectând.

Îl trase spre Ulopov spre el şi îşi roti fasciculul de lumină al căştii, în căutarea peretelui de care ar fi trebuit să se apropie. Nu era vizibil. Moartea lui Zhadov îi abătuse de la cursul stabilit.

— Activează-ţi setul de, rachete, îi spuse maiorului. Acum ne despărţim.

— *Spşşe* mai cartof, comentă sec maiorul, cu microfonul activat de voce tăindu-i primul sunet din fiecare frază. Spşşai fierbinte ca un cuptor. Spşşrebuie să fie copt.

Spşşaftă, colonele!

Mirsky dădu drumul curelei şi îşi porni propulsorul. Se roti către exterior, îndepărtându-se de epava prinsă în încâlceală şi de cadavrele oribile. Opri propulsorul şi îşi activă afişajul căştii. Baliza şi poziţia lui relativă faţă de ea îi apărură pe o mică scenă luminoasă. Îşi corectă traiectoria cu un alt impuls, aşa cum făceau sute de camarazi de-ai săi – n-ar fi putut spune câte sute.

Îşi aminti brusc numărul epavei captive, acum departe, în urma lui. Era nava plecată de pe Lună – plină cu oamenii cel mai recent şi mai complet antrenaţi pentru lupta în condiţii de gravitaţie redusă. Cei mai buni dintre soldaţii lor.

Singur acum cu semnalul balizei şi cu propulsorul – şi fără să fie preocupat pe moment de numărul oamenilor săi aflaţi înaintea sau în urma sa – Mirsky zbură în josul perforaţiei, către minusculul cerc de lumină.

— Au pătruns, spuse Kirchner, lovind cu lateralul palmei în braţul scaunului său. În perforaţie nu mai e nimic altceva în afară de cadavre şi de epave. Vreo trei transportoare pentru încărcături grele s-au retras; probabil le-am scos din luptă pe celelalte. Însă nu pleacă nimeni – nu se pot duce acasă.

— Piloţii vor aştepta până ne înfrâng, spuse Gerhardt în interfon, cu voce obosită.

În clipa aceea supraveghea retragerea echipelor de civili în compartimentul patru.

— Nu pari în cea mai bună stare de spirit, Oliver, comentă Kirchner. Acum e rândul tău.

— Avem nişte transmisii din Golful Persic, spuse Pickney. Le putem descifra. Vrei să le-asculţi, căpitane?

— Să le-auzim, zise Kirchner.

Şi auziră o voce bărbătească, părând aproape mecanică după procesarea semnalului:

— K Unu, aici Kill Şapte, am afumat cercul; repet, am afumat cercul. Vampiri, paisprezece număraţi, distanţă cincizeci de kilometri, sursa platforma mică Turgenev. Repet, paisprezece vampiri. Şase doborâţi. Începe

curăţenia doi. Cerc afumat, înaintare cu prăjire dirijată, nouă doborâţi, înaintare cu cuţite, unsprezece doborâţi. Trei vampiri, douăzeci de kilometri. Preoţii afară. Preoţi şi vampiri în luptă. Informare echipaje salamandre. Steaua de mare lansată. Dragonii Mării în alertă. Doi vampiri, şase kilometri. Începe curăţenia trei. Acum spumat. Ochii scurţi afară, lamele afară. Gardieni afară, cuţitele la bord.

O pauză.

— Doi vampiri, trei kilometri.

O altă pauză, apoi, cu blândeţe:

— Adio, Shirley.

— Asta e crucişătorul *House*, spuse Kirchner cu voce scăzută, frecându-se la ochi. S-a dus.

— Încă unul, spuse Pickney. Coasta Omanului.

— Să-l ascultăm, zise Kirchner, cu o privire către Lanier.

— CVN nouăzeci şi şase, grup Ghem-de-păr, începu transmisia, a doua lansare Pana Doi; repet, Pana Doi, începe Puricele-de-nisip, repet, Puricele-de-nisip. Focos special clasa patru, consultanţă din partea autorităţilor poştale.

— Portavionul Fletcher trimite un avion strategic către coastă, pentru un zbor de rază medie, traduse Kirchner.

— CVN optzeci şi cinci, cod Zorro Doctor Betty, autorităţile poştale îţi retrag permisul. Ghearele vor scărpina Puricii-de-nisip. Dragonii Mării alertaţi. Zidire lentă şi Pene de Curcan jos. Repet; zidire lentă şi…

— Grup Ghem-de-păr, Omul din Frunte, Mirele şi Alfa Delta Victor… Cavalerul de Onoare, Camerista, prânzul amânat…

— CVN nouăzeci şi şase, număr treizeci şi opt de vampiri sursa albastru intens Turgenev-clasa platformă, distanţa zece kilometri, cuţitele sus, ochi scurţi. Dragonii Mării alertaţi. Preoţii şi vampirii angrenează îngeri doi, Iisuse Hristoase – evident un expletiv, nu cod – sunt la doi kilometri…

Kirchner tresări când se întrerupse mesajul.

— Eu ar fi trebuit să fiu acolo, jos, spuse. Exact în mijlocul

fripturii.

— Câte VTO-uri a trimis Staţia Şaisprezece? întrebă Lanier.

— În afară de VTO 45, alte cinci. Trei se îndreaptă spre noi. Două spre Lună.

— Avertizează-le pe cele trei că suntem atacaţi şi spune-le că s-ar putea să nu le putem primi. Sugerează-le să-şi devieze cursul către Lună.

— Dacă pot, zise Pickney.

Evacuarea platformelor de pe orbitele joase ale Pământului şi a altor staţii începuse deja. Războiul lua amploare; nu doar platformele de apărare, ci şi staţiunile de cercetare şi cele industriale deveniseră ţinte.

— Ce mai diversiune, comentă Pickney, cu voce amară. Se pare că scapă de sub control.

— Bineînţeles, zise Gerhardt în interfon. Numai un idiot sau cineva foarte disperat şi-ar fi putut închipui altceva. Garry, acolo ai făcut tot ce puteai face. O să am nevoie de tine în primul compartiment peste câteva minute. Mă duc acum înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

——————————————————————————————

Extenuată după şapte ore de muncă intensă, Vasquez dormea sub pânza cortului. Două tablete, un computer puternic şi zeci de foi de hârtie erau împrăştiate pe jos, alături de pat.

Patricia, Carrolson, Farley, Wu şi Chang – şi, fireşte, Heineman, în avionul V/STOL – alcătuiau singurul grup care nu fusese închis în compartimentul unu sau în compartimentul patru. Lanier hotărâse că munca era prea

importantă ca să înceteze cu desăvârşire.

Se visa într-un magazin de pe Pământ. I se refuzase ocazia de a cumpăra un cornet cu îngheţată. Visul se modificase şi stătea lângă tabla dintr-o clasă imensă, încercând să explice probleme abstracte unei mese de elevi indisciplinaţi. Începuseră să arunce în ea cu bucăţele de cretă. Absolut convinsă că totul era real, privea creta lovind ecuaţiile de pe tablă.

— Opriţi-vă! strigă. Gata! Zarva încetă. Ea luă e bucată de cretă de pe podea şi înconjură acele părţi ale ecuaţiilor care fuseseră lovite. Desigur, spuse, acestea ai putea demonstra...

Carrolson o prinse de umăr şi o scutură, trezind-o, Patricia îşi îndepărtă şuviţele de păr negru de pe faţă şi îşi înălţă spre ea ochii umflaţi de somn.

— Trebuie să mergem în compartimentul patru, spuse Carrolson.

— De ce? Lucrez...

— Munca s-a încheiat, scumpo. Ne aşteaptă o camionetă. Pleacă şi chinezii. Plecăm cu toţi. Haide!

Tonul ei era tăios.

Patricia îşi luă geanta şi îndesă în ea tableta, blocuri de memorie, multimetrul şi calculatorul. Carrolson gesticulă ca şi cum ar fi vrut să-i azvârle geanta din mâini, apoi se retrase, încleştându-şi degetele de umeri.

— Acum n-avem nevoie de astea, zise. Chiar n-avem.

Pe obraz îi alunecară lacrimi, care îi pătară pieptul salopetei.

— Toată lumea o spune, continuă ea. Eu n-am văzut, dar pe circuitul ăla, cel pentru şterpelit emisiile sateliţilor, se prind nişte lucruri.

Patricia îşi strânse geanta la piept şi fugi către camionetă înaintea lui Carrolson, înjurând în şoaptă.

Ce bizar se purta, gândi, cu o parte a minţii în care realitatea nu pătrunsese încă. Ce isteric. La urma urmelor, ea ştiuse. Se pregătise.

Carrolson, Wu şi Chang se urcară în camionetă în spatele ei. Farley o porni, urcă rampa şi intră în tunel.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi CINCI

––––––––––––––––––––––––––––––––-

Mirsky era îngrozit. Împins înainte de propulsoarele cu vapori, lăsând în urmă un nor firav de peroxid de hidrogen, disipat cu mare repeziciune, se îndrepta către baliză. Solul îl aştepta în toate părţile; propriul stomac îi spunea că se prăbuşeşte în toate direcţiile. În faţă era întinderea negru-cenuşie. Norii pluteau în straturi curbate, deasupra, dedesubt, în spate, înainte. Nu putea să-nchidă ochii; trebuia să păstreze afişajul căştii centrat pe semnalul balizei.

Cu coada ochiului, întrezărea mai mulţi oameni, cu răbufnirile propulsoarelor semănând cu condensul din trena aripilor unui avion cu reacţie care tot intră şi iese dintr-un strat de aer umed. *Câţi sunt*? se întrebă. Ce contramăsuri luaseră americanii?

Trebuia să traverseze acea minunată oroare, acel loc fără vârf şi fără fund, să zboare în josul unei a doua perforaţii. Numai în al doilea compartiment avea să fie capabil să cadă din centru şi să-şi deplieze folia-scut, urmărind harta simplă care avea să i se proiecteze pe afişajul căştii.

Spaima i se transformă treptat în euforie. Cea mai lungă săritură pe care o făcuse vreodată pe Pământ durase şase minute, fiind mai presus decât o noapte de dragoste, mai presus decât ziua când îşi primise „aripile”. Dar aici zbura, accelerând cu fiecare nouă explozie, de zece-cinci-sprezece minute.

Dacă murea la asolizare, se putea spune că meritase. Văzuse un loc unde sol era cerul, unde puteai să cazi în orice direcţie şi să ajungi pe Pământ. Meritase întru totul. Meritase până şi coşmarul perforaţiei şi al plutirii în derivă,

al trupurilor contorsionate ale camarazilor lui, al feţelor puhave şi livide în vid, cu ochii ieşiţi în afara pleoapelor, înfiorător de albi.

— *Pss*olonele Mirsky, tu eşti?

— Da! Identifică-te.

— *Pss*lopov. I-am văzut şi pe alţii de pe nava noastră – şi încă alte sute! *Ps/*sunt ca îngerii, colonele. *Pshehkchkrimele* echipe au căzut, uită-te în urmă, *PSCKHH*olonele.

El îşi înclină cu mare atenţie gâtul, rămânând cu un ochi pe aliniamentul balizei, apoi se uită în urmă şi în jos. Zări puncte albe minuscule – paraşute - în ceaţa albăstruie de deasupra solului compartimentului. Se răsuci uşor şi văzu mai multe într-un alt cvartal – coborând, conform planului, ca să preia controlul intrărilor liftului din zidul de sud al primului compartiment. Mândria crescu în el. Cine altcineva ar fi reuşit s-ajungă atât de departe? Istorie!

Văzu o gaură mult mai întunecată în centrul zidului din faţă. Niciunul dintre ei n-avea aer pentru mai mult de două ore în rezervoarele costumului – peste cât timp putea să coboare?

În complexul din compartimentul patru, Carrolson renunţase la încercarea de a-i organiza pe membrii echipei ştiinţifice. Cea mai mare parte a echipei de pază fusese dispusă în formaţie de luptă, lăsându-le evacuaţilor barăcile, bufetul şi curtea.

Patricia stătea la bufet, amorţită, cu o crustă de muci sub nas, ascultând numai pe jumătate sporadicele semnale radio izvorâte din difuzoare. Ceea ce emitea satelitul exterior continua să fie direcţionat în josul perforaţiei, către dispozitivele de emisie-recepţie automată de la intrarea fiecărui compartiment. Roboţi sporovăind electronic şi sacrificându-se cu calm în căutarea avanposturilor şi staţiilor de luptă orbitale, sau amuţind când reintrau în atmosferă pentru a căuta alte câteva milioane de oameni, protagoniştii unei politici de intimidare ce nu mai garanta în momentul acela decât tot mai mulţi şi mai mulţi morţi.

În afara oricărui control, se gândi Patricia.

Sforţare disperată. Mişcările unui muribund sau convulsiile unui cadavru. San Diego, Long Beach, Los Angeles, Santa Barbara. *Sforţare disperată*.

Farley şi Chang plângeau, una în braţele celeilalte. Wu era tăcut şi apatic, stând la masă ca o statuie. Aşezat într-un colţ cu o sticlă de scotch, aproape cu siguranţă de contrabandă, Rimskaya lua câte o înghiţitură la fiecare câteva secunde, până când căzu jos.

Câţiva foşti lucrători din domeniul apărării, reveniţi la vechiul stil de a ridiculiza, la vechile aprecieri şi presupuneri, conduceau cu calm o analiză, încercând să afle cine câştiga, cine mai era încă în stare să lupte, care dintre bazele fortificate unde se păstra armament urmau să devină active.

— Submarinele de sub calota de gheaţă?

— Nu – ambele părţi le vor păstra pentru mai târziu.

— Şi apoi?

— Cui îi pasă?

— Dar camioanele alea – ştii, vehiculele cu efect reversibil, care par să-mbrăţişeze pământul când trece unda de şoc?

— La naiba cu toate!

Sforţare disperată.

Închise ochii, de parcă ar fi vrut să blocheze imaginea casei ei, absorbind o răbufnire bruscă de lumină şi de radiaţie, devenind o parodie carbonizată a pereţilor şi a acoperişului.

Iar înăuntru, foarte puţin protejaţi de umbra casei – prăjiţi de vii, dar nu carbonizaţi pe de-a-ntregul şi explodând apoi, sub unda de şoc, într-o cenuşă fină…

Rita şi Ramon.

Farley se apropie de Patricia şi o bătu pe un umăr, întrerupându-i reveria.

— Nu ne putem întoarce, zise ea. Inginerii spun că, în momentul ăsta, n-a mai rămas niciun spaţioport. Vanderberg, cosmodromurile – Centrul Spaţial Kennedy, chiar şi Edwards – au dispărut. Nu ne putem duce nici pe Lună. N-avem nici destule nave, nici destul combustibil.

Nimeni nu poate veni aici, sus, în următorii zece sau poate douăzeci de ani. Asta spun inginerii. În China s-ar putea să ne fi rămas câteva aerodromuri bune, dar, chiar dacă ne-am putea întoarce, la întâlnirea de pe orbită cu VTO-ul nu ar veni nicio navetă.

Wu li se alătură.

— Din China n-a mai rămas nimic acum, spuse el. Rusia continuă s-arunce lucruri. Chiar şi oraşul în care locuiesc eu a dispărut deja. La şcoală am învăţat despre apărarea civilă. Ştiam unde ar fi urmat să cadă bombele. Bombe ruseşti, poate chiar şi americane. Fiecare oraş avea bombele lui.

— Când e înmormântarea? întrebă cineva în fundal.

Nu urmă niciun hohot de râs, doar tăcerea. Era o glumă extraordinar de insensibilă. Numai că nu putea fi o glumă. Când murea cineva, trebuia să fie o înmormântare.

Dar când milioane de oameni erau morţi sau pe moarte?

Carrolson se aşeză lângă Patricia.

— N-a mai rămas decât cerneala de la serviciu, spuse ea, laconic. Wayne nu mai e, nu mai e nici fiul nostru. Sunt sigură că au murit deja. Ştii, o vreme asta o să doară ca naiba. Adaptarea o să fie…

Obrajii îi zvâcniră, acoperiţi cu pete roşii, de parcă ar fi făcut o erupţie.

— Rimskaya a băut tot alcoolul, nemernicul.

— Mă duc în bibliotecă, zise Patricia.

— Nu poţi, spuse Carrolson. E interzis.

— Am nevoie de o ocupaţie.

— Bineînţeles.

Dar nu-i sugeră nimic.

— Hei, avem mai multe imagini de la camerele din exterior! strigă cineva.

Un ecran mare, pe roţi, fu adus înăuntru şi conectat la circuitul central al bufetului.

Patricia nu-i aruncă nicio privire. Văzuse în biblioteca oraşului Thistledown fotografii făcute din satelit şi de telescopul de pe Lună. Undeva, pe Pământ – la Washington sau în biroul lui Hoffman din Pasadena –, copiile acelor

fotografii erau în braţele distrugerii pe care o descriau, un uroborus[18] al destinului.

Însă Carrolson se uită, cu ochii îngustaţi, cu buzele supte.

Oraşele înfloreau pe rând. Atmosfera unduia deasupra fiecărei explozii, de parcă o bilă enormă de oţel ar fi fost aruncată într-un lac.

Pe conturul vestic, dincolo de Atlantic, o incandescenţă mai strălucitoare decât răsăritul se târa, când galbenă, când violet, când verde.

Întreaga lume era măturată de o coroană de foc, cu flăcările sărind nu din copac în copac, ci din oraş în oraş, din continent în continent.

Oamenii nu erau mai substanţiali decât acele de pin.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

––––––––––––––––––––––––––––––––––

Gerhardt şi Lanier stăteau alături de mai multe detaşamente de soldaţi care păzeau intrarea în liftul zero. Gerhardt ridică binoclul de câmp.

— Picăţele mărunte, spuse el. Ţânţari. Cei mai mulţi coboară în compartimentul ăsta. Dar câţiva par să-l traverseze.

Îi întinse binoclul lui Lanier.

— Se duc în compartimentul doi.

Vântul răcoros care cobora dinspre capac se juca în părul lui Lanier. Ţinea sub observaţie două dintre picăţele, urmărindu-le dârele de condens de-a lungul axei. Coborî

---

[18] Un simbol antic (cunoscut şi sub numele de Uroboros sau Ouroboros) asemănător unui şarpe sau dragon care îşi înghite propria coadă, transformându-şi corpul.

binoclul, ca să inspecteze apărarea din jurul celor două complexe ale echipei ştiinţifice.

— Da. Se aşteaptă s-avem o forţă mai mare aici, ceea ce e adevărat.

Înălţă din nou binoclul şi văzu puncte albe mai mari, sub un unghi mai jos, lângă capacul din sud.

— Paraşute, spuse. Unii sunt acum în atmosferă.

— Iisuse, ce efort, spuse admirativ Gerhardt.

Îşi luă staţia radio.

— Tunelele zero din sud, forţele vin către voi. Perforaţia, fiţi cu ochii-n patru.

Lanier nu se putea concentra. Se gândea la diversiune; dăduseră foc lumii numai ca să câştige un avantaj acolo? Speraseră că puteau controla rezultatele prin negocieri, păstrând numărul de victime apropiat de cel din timpul Morţii Mici? I se făcu dintr-odată greaţă de toate miile de comportamente artificiale evocate de reprezentanţii guvernului, de militari, de patrioţi, luptători şi trădători…

Voia să plece de acolo şi să doarmă.

Nu se putu împiedica să vadă cu ochii minţii o imagine a lui Hoffman, în limuzina ei pe drumul către Vandenberg, sperând să scape de nebunie, să abandoneze aeronava muribundă şi să se salveze – să vină la ei, unde se răspândise nebunia, şi oricum nereuşind; înfruntând exploziile de deasupra Vanderbergului.

— Ei ştiu? întrebă.

— Ce să ştie? zise Gerhardt.

— Ruşii ştiu că Moartea a venit?

Gerhardt, care nu fusese niciodată în bibliotecă şi nu primise niciuna dintre avertizările de care avusese parte Lanier, îl privi încruntându-se.

— Ce întrebi de fapt, Garry?

Lanier arătă în sus.

— Sunt pe punctul să se angajeze în lupta împotriva noastră, dar ştiu că niciunul dintre noi nu mai are comandant suprem?

— Cineva din conducere o să supravieţuiască, zise Gerhardt.

— Oliver, oare contează?

— Ai al dracului de multă dreptate, contează!

Gerhardt ţipă la el, şi picături de salivă îi săriră pe bărbie. Se şterse cu mâneca salopetei, clătinând din cap şi întorcându-şi privirea, cu faţa roşie.

— Nu te duce la fund acum, Garry. Am nevoie de toată lumea.

— Mă duc să lupt, zise Lanier.

— N-ar fi pentru prima oară, nu-i aşa? întrebă Gerhardt, cu vocea încordată, aspră.

— La sol, da. *Comportamente*. *Fără odihnă*, *fără încetare*, *chiar şi după ziua Judecăţii de Apoi*. Unde e arma mea?

Reuşiseră să pătrundă în a doua perforaţie, în ciuda focurilor sporadice ale soldaţilor staţionaţi acolo. Mai muriseră şi alţii, dar nu mulţi…

Căderea lui avea să-nceteze vreodată?

Pe traiectoria sa, Mirsky se răsuci ca să studieze oraşul…

Nu mai văzuse niciodată un asemenea oraş!

…şi propulsoarele îl împinseră la o sută de metri distanţă de perforaţie, apoi la două sute, apoi la trei. Zări reperul pe care-l căuta – podul zero, întinzându-se către râul care înconjura compartimentul – şi se îndepărtă de axa cartofului, îndreptându-se spre firul strălucitor al tubului de plasmă.

Alţii soldaţi căzuseră deja prin bariera atmosferică şi prin tub. Informatorul lor le garantase că trecerea era sigură, atâta vreme cât nu zăboveau – dar Mirsky nu avea încredere decât în experienţă şi în supravieţuire. Chiar şi atunci când reuşea să-şi vadă camarazii, nu-şi putea da seama dacă vedea oameni vii sau morţi, erau prea minusculi ca să desluşească detaliile. *Păreau pitici – cum ar fi putut câteva sute de soldaţi să conducă un obiect de mărimea unei republici*?

Perspectiva se schimba foarte încet în timp ce cădea, îndepărtându-se de axă.

Nu se mira câtuşi de puţin că emoţiile sale erau atât de egoiste, că îl umplea atâta ură. Simţise acelaşi lucru în

multe alte rânduri, în timpul antrenamentelor sau al cumplitelor teste de rezistenţă. Erau emoţiile soldaţilor din timpul luptei, dure şi amare, uşor pătrunse de spaimă, dar mai ales de un covârşitor interes faţă de propria persoană.

Nici că i-ar fi putut păsa de stat, de patria-mamă, de revoluţie. Şi nu-i era câtuşi de puţin ruşine.

Nu făcea altceva decât să cadă, cobora spre interior pe o spirală, în timp ce uriaşul cilindru se învârtea în jurul lui. Îşi păstra poziţia faţă de repere folosindu-se de propulsoare. Linişte, încă nu se auzea nici măcar vântul. Îşi pregăti sania-de-aer, desfăcând-o în evantai şi blocându-i segmentele.

Pe urmă observă că plutea la câteva grade distanţă de pod. Îşi corectă poziţia cu o altă răbufnire a propulsoarelor. Avea atât de puţine senzaţii încât ar fi putut înnebuni, şi nu cădea decât de vreun minut, sau cam aşa ceva, foarte încet…

Simţi – poate doar în minte – o furnicătură şi ştiu că trecea prin tubul de plasmă. Sub acesta, şi numai la câteva sute de metri, se afla limita superioară a atmosferei, dincolo de bariera restrictivă. Se încordă în spatele saniei şi îşi prinse braţele şi picioarele cu curele de suprafaţa ei concavă. Indiferent de unghiul sub care avea să se frece pentru prima oară de atmosferă, sania urma să-l basculeze, aducându-l în poziţia în care opunea rezistenţă minimă. Urma să cadă ca plumbul prin straturile superioare ale atmosferei, până când avea să audă aerul şuierând la trecerea sa, şi atunci trebuia să scape de sanie cu o lovitură a picioarelor şi să-şi înceapă plonjonul de cincisprezece – sau şaisprezece – kilometri, desfăcându-şi paraşuta abia la o distantă de doi sau trei de solul compartimentului. Căzând, avea să fie mai uşor; nu-l aştepta nicidecum un impact foarte puternic.

Un alt soldat veni destul de aproape ca să-şi fluture mâna către el – un bărbat pe care nu-l recunoscu, cu insigna Batalionului al Şaselea, de pe Rolls-Royce. Mirsky îi răspunse cu un gest similar şi îi făcu semn să-şi pregătească sania. Soldatul o ridică – pliată, zdrenţuită de

impactul cu un glonţ, şi dădu din umeri, aruncând-o cu o lovitură uşoară. Păstrau tăcerea radio, dar îşi folosi rachetele ca să ajungă atât de aproape încât să-şi poată citi pe buze.

— Pot să supravieţuiesc fără ea?

— Nu ştiu. Strânge-te ghem şi întoarce-te cu spatele către aer... dacă poţi.

Comunicarea prin mişcarea buzelor era dificilă, aşa că Mirsky îşi mimă spusele ghemuindu-se el însuşi cât de bine putu în spatele săniei, trăgându-şi genunchii la piept şi înfăşurându-se cu braţele.

Soldatul dădu din cap şi schiţă semnul OK cu degetul mare şi cu arătătorul. Plutiră în direcţii diferite – soldatul cădea mai încet, din cauză că se propulsase către Mirsky. Acesta îl privi propulsându-se din nou ca să se îndepărteze de suprafaţa capacului, către care se îndrepta, apoi se pregăti pentru intrare.

Îşi verifică poziţia faţă de pod. Urmă încă o ajustare, cu ajutorul propulsoarelor. Simţi că asupra săniei acţiona o oarecare presiune. O vibraţie, ghionţi uşori.

Se propulsă încă o dată, apoi îşi desprinse şi-şi aruncă setul de rachete. Nu-i păsa unde aveau să cadă, atâta timp cât nu aterizau peste *el însuşi*.

În timpul pregătirilor, cuprins de furia anticipării, privi din nou pentru o clipă oraşul şi se întrebă care era de fapt secretul Cartofului. De ce se luptau pentru el? Ce le putea aduce?

Cum avea să reacţioneze Occidentul, confruntându-se cu furtul celui mai de preţ dintre trofeele sale? Sau cu încercarea (auzise zvonuri) de scoatere din funcţiune a platformelor sale orbitale şi a sateliţilor de spionaj?

Cum ar fi reacţionat Rusia în circumstanţe similare?

Se cutremură.

Sania zvâcni şi se răsuci. El leşină pentru o clipă şi reveni, sub o izbitură destul de violentă ca să zdrobea: oase, cu un ţipăt strident, unduitor.

Coborând.

Sania zvâcni din nou în jurul lui şi se săltă, dar aci era

silită să-şi păstreze orientarea. El se simţea apăsat suprafaţa interioară, cu coatele plasate pe porţiuni văi ite, ca şi genunchii, şi tot atât de bine fixate, sperând nu-şi rupsese niciun os. Impactul fusese mai violent de căderile de la trei metri din timpul antrenamentelor, simţea gustul sângelui din gură. Îşi muşcase falca aproape străpungându-i interiorul – putea să basculeze ţesu cu limba. Închise ochii, ca să suporte mai uşor durerea.

(Şi-şi adună paraşuta de pe câmpul cu iarbă, acum zâmbind către soarele arzător, uitându-se după camarazii săi, umbrindu-şi ochii ca să poată distinge minuscul grăunte îndepărtat care era avionul de transport…)

Şi cădea. Se grăbi să se desprindă de sanie. Aerul şuiera în jurul lui. Pe urmă prinse curelele lejer în mâi Răsuci sania în poziţia opusă, simţind cum îi e smulsă dintre degete.

Reuşise!

Din acel punct încolo, nu mai era decât o cădere liberă şi un exerciţiu cu paraşuta. Se strânse ghem ca să se rostogolească, apoi îşi întinse braţele şi picioarele, aplecându-se şi stabilizându-se. Podul continua să fie doar linie albă deasupra râului de un albastru întunecat. Era adevărat podul ţintă, era cu adevărat podul zero?

Da – zări mica pată care era ghereta paznicilor alături şi desluşi liniile de apărare şi sacii cu nisip amplasaţi pe poziţii.

Şi n-ar fi avut cum să cadă greşind atât de mult încât să traverseze o treime din suprafaţa compartimentului… Se afla exact unde trebuia, de fapt chiar prea aproape – era necesar să se lase purtat de curenţii de aer ceva mai departe.

Vântul îi susura acum, blând, pe lângă cască. Îşi verifică arma laser şi Kalaşnikovul şi îşi inspectă în grabă centura cu echipamente.

Momentul deschiderii paraşutei putea fi calculat pur şi simplu din ochi. Nu avea sens să numere începând de la axă, fiindcă fiecare cădea cu o altă viteză. Îşi întinse degetul mare. Acoperea lungimea podului.

Trase de şnurul pentru desfacerea paraşutei şi aceasta

ţâşni, se umflă, se pleoşti şi se umflă iarăşi, întinzându-se, lăţită, şi căpătând forma unui pachet cu cârnăciori.

Mirsky zvâcni, se legănă suspendat şi prinse corzile de ghidare în ambele mâini, trăgând de una, apoi de cealaltă, scoţând puţin aer mai întâi dintr-o parte a paraşutei ca să se deplaseze într-o direcţie, apoi din partea opusă.

Văzu cu uşurare că urma să asolizeze la vreo cinci kilometri distanţă de obiectiv. În afara cazului când aveau mai mulţi oameni decât se raportase – şi arme automate cu ochire prin radar în fiecare compartiment, ceea ce, după spusele informatorului, nu corespundea cu realitatea – probabil că le era imposibil să-l doboare.

Îi văzu pe alţii coborând alături de el sau deasupra lui, şi numai pe câţiva sub el. Câteva sute cu totul.

Încercă să-şi reţină lacrimile şi nu reuşi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

––––––––––––––––––––––––––––––-

— Unde e Patricia?

Carrolson îşi roti privirea în jurul sălii de mese.

— Nu ştiu, răspunse Farley. Era aici acum câteva minute.

— Ar trebui să mergem s-o căutăm.

— Mă duc eu, se oferi Carrolson.

Trebuia să iasă oricum; nu era sigură că mai putea suporta scena din bufet.

Păşi în lumina tubului cu plasmă şi se uită în toate părţile prin complex. Privirea i se fixă pe ceva uluitor. Pe fundalul gri-închis al capacului din sud, cădeau puncte mici, albe, ca fulgii de zăpadă – zeci, sute. Un infanterist marin trecu pe lângă ea în fugă, cărând două Apple.

— Uitaţi-vă! strigă ea, arătând cu degetul şi răsucindu-se

cu o jumătate de cerc.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Infanteristul sări pe platforma unei camionete pline cu soldaţi, care ieşea din complex huruind.

Carrolson scutură din cap, încercând să şi-l limpezească. Era paralizată de supărare şi de furie; orice gând substanţial părea vomat de o minte îngreţoşată. În momentul acela nu-şi putea permite un asemenea handicap. Trebuia să gândească limpede dacă voia s-o găsească pe Vasquez.

În partea opusă a complexului, un tren plecă din staţia suspendată. Se uită la ceas; oprirea din compartimentul patru, la ora 14:00, conform programului. Peronul era pustiu; niciun metrou nu era folosit pentru transportul trupelor, se întrebuinţau numai camionetele. Trenurile făceau tot ce ţinea de funcţionarea lor automată ca să-şi parcurgă traseul în mod normal.

— Iisuse, zise Carrolson, înţelegând brusc.

Vasquez voia să meargă la bibliotecă. La care dintre ele se referise?

Farley veni în fugă alături de ea.

— Suntem invadaţi, spuse, uluită. Paraşutişti. Soldaţi ruşi. Cosmonauţi. Indiferent ce sunt, coboară în primul şi în al doilea compartiment. Vin şi aici.

— I-am văzut, răspunse Carrolson. Patricia s-a dus la bibliotecă. Trebuie s-o găsim.

— Cum? Metroul a plecat. O jumătate de oră nu mai vine niciunul. Nu putem lua nicio camionetă – sunt folosite toate.

Carrolson nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată şi de dezorientată. Rămase cu pumnii încleştaţi, cu faţa spre capacul din sud. Majoritatea paraşutiştilor coborâseră sub linia până la care răzbătea vederea ei.

Patricia se holbă la scaunul din faţa ei, muşcându-şi buza de jos. Nimeni nu păzea metroul; era fie o neglijenţă, fie un noroc.

De când părăsise Pământul, avusese mereu impresia că visa. Era oare posibil să fii captiv într-un vis?

Într-un vis poţi face orice, dacă înveţi să-l controlezi, să-l modelezi şi să-l comanzi.

Şi ecuaţiile lovite de cretă…

Dacă tot ceea ce văzuse în ecuaţii era corect, atunci, chiar în momentul acela, exista un loc – o curbă – unde tatăl ei stătea în scaunul lui, citind *Tiempos de Los Angeles*; o curbă pe lângă care trecea coridorul. Nu trebuia decât să caute uşa corectă, porţiunea corectă a coridorului, şi îi putea găsi pe Rita şi Ramon, pe Paul şi pe Julia.

Abia aştepta să-i spună lui Lanier. El ar fi fost încântat. Rimskaya ar fi fost mândru că o recomandase. Rezolvase secretul coridorului – ultimele piese ale jocului de puzzle găsindu-şi locul nici mai mult nici mai puţin decât într-un vis.

Îi putea duce pe toţi din nou acasă.

Metroul ajunse la staţia ei şi Patricia ieşi, urcând scările către nivelul solului.

— Domnişoară Vasquez?

Se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Stătea pe marginea de beton a intrării subterane. Patricia era foarte concentrată.

— Nu ştiu cine eşti. Nu pot să rămân.

— Nici noi nu putem. Trebuie să vii cu noi.

O creatură înaltă, cu capul tot atât de îngust ca o scândură şi cu ochi bulbucaţi se ridică de dedesubtul plafonului. Avea umerii înfăşuraţi într-un material argintiu. Altminteri nu purta nimic. Avea pielea la fel de moale ca aceea fin tăbăcită şi la fel de maronie.

Patricia făcu ochii mari, iar toată concentrarea i se risipi.

— Lucrurile s-au dezlănţuit aici de-a binelea, nu-i aşa? spuse bărbatul.

Patricia îşi dădu seama că avea nas, dar nu şi nări. Ochii îi erau de un albastru spălăcit, aproape albi, iar urechile largi şi rotunde.

— Scuză-mă, spuse ea, cu mai multă blândeţe. Nu ştiu cine eşti.

— Mă numesc Olmy. Însoţitorul meu e un frant; ei n-au nume. Sper că nu te deranjează amestecul nostru. Urmărim

pe toată lumea îndeaproape.

— Cine sunteţi? întrebă Patricia.

— Eu am locuit aici, cu secole în urmă, răspunse Olmy. Ca şi strămoşii mei înaintea mea. Te rog, n-avem timp să vorbim. Trebuie să plecăm.

— Unde?

— În josul coridorului.

— Serios?

— Acolo se află casa mea. Frantul şi ai lui au venit din altă parte. Lucrează… mă rog, spunând că lucrează pentru noi nu descriu exact situaţia.

O adiere dinspre capacul de nord trecu pe la periferia oraşului din compartimentul trei, răvăşind frunzele copacilor din apropiere. În urma palei de aer apăru o navă zveltă, lungă de vreo zece metri şi având forma unui con aplatizat pe toată lungimea şi cu botul retezat. Pluti cu graţie în jurul unui turn şi coborî, oprindu-se pe vârful unui singur pilon central.

— Ai făcut o muncă remarcabilă, spuse Olmy. Acolo de unde vin eu, există persoane care vor fi extrem de interesate.

— Eu încerc s-ajung acasă, zise Patricia.

Îşi dădu seama că părea un copil rătăcit, vorbind cu un poliţist.

— Eşti poliţist? Păzeşti oraşele?

— Nu întotdeauna, răspunse Olmy.

— Te rog să vii cu noi, interveni frantul, făcând un pas înainte pe picioarele lungi, ciudat îndoite.

— Mă răpiţi?

Olmy întinse mâna şi ea nu înţelese dacă o implora sau dacă voia să sugereze că situaţia nu se afla sub controlul lui.

— Dacă nu vin de bunăvoie, o să mă forţaţi?

— Să te forţăm? El păru nedumerit, apoi zise: Adică să te silim?

Schimbă o privire cu frantul.

— Da, adăugă apoi.

— Atunci aş face mai bine să vin, nu-i aşa? Cuvintele

păreau rostite de o Patricia distantă şi până atunci necunoscută, calmă şi mai versată în privinţa analizării coşmarurilor.

— Te rog, zise frantul. Cât lucrurile mai sunt bune aici.

— Aici lucrurile nu vor mai fi niciodată bune, ripostă ea. Olmy o luă de mână cu o plecăciune curtenitoare şi o conduse către bocaportul deschis, de formă ovală, din botul plat al navei.

Interiorul acesteia era îngust, lărgindu-se în formă de T în partea din spate, cu pereţii ca nişte talazuri abstracte din marmură lustruită, toţi numai curbe albe. Olmy se prinse de un perete moale, trăgându-l ca să formeze o canapea.

— Te rog să te întinzi aici.

Ea se instală în moliciune. Substanţa se întări sub ea, luându-i forma trupului.

Frantul maroniu cu cap îngust şi cu picioarele în X se cocoţă ceva mai în spate pe albeaţa peretelui şi se cuibări pe propria lui canapea. Olmy trase de o porţiune aflată în partea opusă a culoarului, chiar vizavi de Patricia, atingându-şi din nou colierul metalic.

Îşi trecu uşor mâna peste o protuberanţă din faţa lui şi suprafaţa curbă erupse într-o intalie cu linii negre şi cercuri roşii. Alături de Patricia, albeaţa păli până la o transparenţă alungită, formând o fereastră eliptică lungă. Marginile acesteia rămaseră lăptoase, ca sticla îngheţată.

— Acum o să plecăm.

Oraşul din compartimentul trei se îndepărtă glisând sub ea. Când nava se înclină, fereastra se umplu de griul auster al capacului dinspre nord.

— Cred că locul unde mergem îţi va plăcea cu adevărat, zise Olmy. Am ajuns să te admir. Ai o mentalitate remarcabilă. Sunt sigur că şi Hexamonul va fi impresionat.

— De ce n-ai nas? întrebă Patricia cea distantă.

În spatele lor, frantul scoase un sunet care părea scrâşnetul unor dinţi de elefant.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

––––––––––––––––––––––––––––––––––

Soldaţii ruşi însărcinaţi să ajungă în al doilea compartiment coborâseră pe o fâşie lată de două sute de metri din parcul care despărţea râul de capacul sudic. Plutoanele se regrupaseră în două puncte situate de o parte şi de alta a podului zero, la o distanţă de vreo trei kilometri faţă de obiectiv. Comunicarea cu plutoanele aflate de cealaltă parte a podului era bună.

Grupul lui Mirsky se adăpostise într-o pădure deasă de pini noduroşi; constataseră că podul era foarte bine păzit şi că paza urma să fie întărită în curând; trebuiau să atace atunci. Echipamentul încă nu fusese coborât de pe Zhiguli, al şaptelea transportor de încărcături grele, şi trei sferturi din cele treizeci de plutoane nu aveau efectivul complet. Hărţuirea din perforaţie fusese cumplită, iar din cei care-i supravieţuiseră aproape unul din douăzeci nu-şi încheiase călătoria, nu făcuse saltul cu paraşuta.

Plutoanele fuseseră concepute astfel încât să fie flexibile; sergenţii supravieţuitori le adunară pe cele incomplete laolaltă, ca să alcătuiască unele noi. Mirsky nu avea decât două sute zece soldaţi sub comanda lui directă şi foarte puţine speranţe că urmau să se-adune mai mulţi. Nimeni nu ştia câţi supravieţuiseră coborârii în celelalte compartimente.

Păstrând legătura prin radio după ce traversaseră înot râul, douăzeci de soldaţi SPETSNAZ[19] diversionişti repartizaţi în batalionul lui Mirsky înfiinţaseră puncte de observaţie în oraşul din compartimentul doi.

Se aflau deja în compartiment de două ore. Soldaţii NATO de pe pod nu făcuseră nicio mişcare ofensivă; asta-l îngrijora pe Mirsky. Ştia că, în situaţia apărătorilor, cel mai bun plan ar fi fost o ofensivă imediată, devastatoare. Un

---

[19] Forţele specule din Rusia.

atac asupra oamenilor lui când coborau dinspre axă ar fi fost de presupus; după toate aparenţele, fuseseră derutaţi şi încă nu-şi mobilizaseră toate forţele.

Între grupul său şi obiectiv se aflau pădurea şi mai multe fundaţii late de beton, a căror utilitate nu le era cunoscută. Pe moment, oamenii săi aveau o acoperire suficientă, care s-ar fi putut însă transforma cu uşurinţă într-o serie de obstacole.

Generalul „Zev" – generalul maior I. Sosnitsky – supravieţuise coborârii în al doilea compartiment, dar fusese rănit la asolizare şi îşi rupsese ambele picioare după ce i se sfâşiase paraşuta, la o sută de metri înălţime. În momentul acela era sedat, zăcea ascuns într-un pâlc de copaci, păzit de patru soldaţi de care Mirsky îşi permisese cu greu să se lipsească. De asemenea, ofiţerul politic Belozersky supravieţuise – fireşte - şi stătea foarte aproape de general, ca un vultur plin de speranţe.

Mirsky îşi petrecuse câteva săptămâni antrenându-se împreună cu Sosnitsky la Moscova. Îl respecta pe generalul maior. În vârstă de cincizeci şi cinci de ani, dar la fel de în formă ca un soldat de treizeci din regimentele antrenate, Sosnitsky îl simpatiza pe Mirsky, fapt care avusese fără îndoială o legătură cu avansarea rapidă a acestuia de pe Lună.

În afară de „Zev", în compartimentul doi nu coborâse nimeni mai mare în grad decât colonelul. Ceea ce însemna, efectiv, că el deţinea comanda. Garabedian supravieţuise coborârii şi asta îi dădea lui Mirsky ceva încredere. N-ar fi putut spera să aibă un adjunct mai bun.

Mirsky conduse trei plutoane până la cea mai înaintată structură din beton, situată la un kilometru de pod. Partea de sus a fundaţiei era plată şi se întindea pe vreo trei sute de metri pătraţi. Suprafaţa superioară nu oferea niciun fel de protecţie. Betonul avea o înălţime de doi metri, fiind practic un zid în spatele căruia puteau merge fără să se aplece. Însă o asemenea protecţie nu era suficientă; Mirsky îşi făcea griji din cauza unghiurilor de tragere şi a oportunităţilor oferite de curbura compartimentului. Dacă

inamicul avea lasere sau arme cu proiectile mici care puteau penetra douăzeci sau treizeci de kilometri de aer? într-un asemenea caz, oamenii lui puteau fi împuşcaţi cu uşurinţă, oriunde s-ar fi ascuns.

Îşi îndreptă staţia radio către perforaţia din sud şi căută semnalul dispozitivului de recepţie-transmisie automată. Când îl găsi, trimise un mesaj către locotenent-colonelul Pogodin din primul compartiment, întrebându-l câţi soldaţi avea şi care era situaţia. Pogodin se aflase la bordul navei Chaika, împreună cu „Nev”.

— Am patru sute, răspunse Pogodin. Ney e dat dispărut. Colonelul Smirdin e grav rănit. Probabil nu va supravieţui. Am capturat două complexe şi am luat zece prizonieri. Controlăm liftul zero.

Din compartimentul patru, maiorul Rugov raportă o sută de oameni pe poziţie, dar niciun obiectiv capturat; tunelele erau foarte bine apărate. Se gândea să-şi mute oamenii pe o insulă, cu plute de cauciuc luate dintr-o staţiune de recreere. „Lev” nu supravieţuise coliziunii lui Chevy cu obstacolele din perforaţie. Colonelul Eugen era mort şi nu se ştia nimic de comandantul de batalion, locotenent-colonelul Nikolaev.

Structura lor de comandă era o epavă.

Ura se ridică din nou în el, punându-i o gheară-n gât şi arzându-i stomacul.

— Desfăşuraţi-vă evantai şi alegeţi-vă obiectivele, le ordonă comandanţilor de plutoane din partea cea mai apropiată a podului.

Îşi flutură braţele către ambele părţi şi rămase în spatele zidului de beton ca să direcţioneze celelalte plutoane.

Răpăitul focurilor unor arme mici îi întâmpină pe oamenii săi când ieşiră de sub acoperire şi se răspândiră în grupuri de câte douăzeci către copaci şi către alte fundaţii din ambele părţi ale lui Mirsky. Nu avea cum să-şi dea seama câte arme laser se foloseau; erau silenţioase şi invizibile în lipsa umezelii şi a prafului din aer. Îşi ridică staţia radio şi i se adresă căpitanului care comanda plutoanele din partea opusă a podului.

— Foc încrucişat, spuse. Ieşiţi brusc şi dispersaţi-vă.

Pe urmă chemă alte trei plutoane şi le trimise într-o formaţie diferită către malul râului, unde ocupară poziţii de tragere în pădure şi în spatele unei fundaţii circulare.

Uitându-se cu binoclul, putea să vadă figurile apărătorilor din spatele scuturilor lor de plastic. Oamenii lui n-aveau astfel de scuturi; numai binoclul lui era protejat împotriva orbirii cu laser, dacă apărătorii erau în posesia unor asemenea sisteme; aproape orice tun laser putea fi transformat ca să împrăştie un baraj de raze orbitoare. Existau o serie de arme pe care soldaţii NATO le-ar fi *putut* deţine şi folosi, şi pe care el nu le avea…

Apărătorii instalaseră saci de nisip în şiruri paralele cu drumul de pe pod. O parte dintre poziţiile de luptă nu erau ocupate; dacă reuşea să-şi trimită oamenii către acele şiruri înainte de a fi apărate cu toate forţele, ar fi putut avea aproape cale liberă până la pod.

Se săltă ca să inspecteze poziţiile cu binoclul, apoi se lăsă în jos ca să le dea instrucţiuni plutoanelor din partea opusă. Un pârâit oribil sfâşie aerul; Mirsky făcu ochii mari şi, în subconştient, se pregăti să moară. Ar fi fost cazul să ştie că americanii trebuiau să aibă ceva avansat şi letal în mânecă; erau pasionaţi de armele-surpriză…

Pârâitul răsună iarăşi, urmat de o voce extrem de sonoră. Vorbea ruseşte cu un puternic accent german, dar cuvintele erau clare.

— Lupta nu e necesară. Repetăm, lupta nu e necesară. Vă puteţi păstra pe moment actualele poziţii, dar nu mai avansaţi. E esenţial să ascultaţi. Pe Pământ a avut loc un schimb dezastruos de atacuri nucleare.

Mirsky clătină din cap şi-şi deschise din nou staţia radio. Nu putea irosi timpul ascultând…

— Avem suficiente arme şi suficient personal ca să vă anihilăm. Nu e necesar. Sunt deja compatrioţi de-ai voştri printre noi – echipa de oameni de ştiinţă ruşi. Şi aveţi confirmarea camarazilor voştri de pe transportoare. Comunicatele voastre pot fi transmise prin intermediul lor; aşteaptă în afara perforaţiei.

Mirsky apăsă butonul de emisie şi ordonă atacul. Apoi le ceru celorlalte plutoane să ia în stăpânire malul râului şi să facă joncţiunea cu cei din partea opusă sub contrafortul podului. Acolo acoperirea părea bună – şi, odată ajunşi sub pod, puteau trage de-a lungul şirurilor de saci cu nisip ale americanilor, împiedicându-i să-şi ocupe poziţiile.

— Lupta e inutilă. Comandanţii noştri supremi sunt morţi sau lipsiţi de mijloacele de comunicare, probabil pentru mulţi ani de-acum încolo. Morţile voastre n-ar avea sens. Vă puteţi păstra poziţiile actuale, dar exprimaţi-vă acordul sau vom deschide focul.

O altă voce se identifică, distorsionată, dar cunoscută lui Mirsky – vocea locotenent-colonelului Pletnev, comandantul de escadron al transportoarelor. Fie capitulase, fie se afla în afara perforaţiei; în niciun caz n-ar fi putut fi capturat; ar fi murit la intrarea în perforaţie, n-ar fi fost prins viu.

— Tovarăşi! Pe Pământ, ţările noastre sunt în război. Atât Uniunea Sovietică, precum şi Statele Unite sunt devastate. Planul nostru nu mai e util…

Să-l ia dracul Mirsky îşi puse oamenii în mişcare din ambele părţi. Cucereşte obiectivul ăsta, apoi pe următorul, apoi poate…

— *Psshk*comandant Mirsky, şuieră staţia lui radio, întăririle inamicului traversează podul.

Focurile de armă reîncepură şi, pentru prima oară în viaţa sa, Mirsky auzi ţipetele oamenilor care mureau.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

––––––––––––––––––––––––––––––––

Heineman se foi pe scaunul pilotului din V/STOL, ascultând schimburile de replici în rusă, engleză şi

germană. Dispozitivele de recepţie-transmisie automată din perforaţii duceau automat semnalele radio din compartiment în compartiment şi de-a lungul coridorului; de ce nu fuseseră închise? Poate că fuseseră – poate capta semnale de la dispozitivele ruşilor.

Propulsase supratubul dincolo de orice primejdie imaginabilă; era la o mie de metri în josul coridorului, staţionând în singularitate şi simţindu-se inutil. Programase procesoarele comunicaţiilor să urmărească mai multe benzi şi să extragă toate mesajele, storcându-le pe cele concurente pe suporturi diferite. Avea un scaun în rândul întâi; în josul perforaţiei veneau chiar şi imagini video.

Văzu coroana de foc măturând pământul înainte de a se întrerupe semnalul.

Numai dintr-o pură întâmplare se uită peste umăr şi observă licărul alb în mişcare. I se roti lin pe deasupra capului, îndreptându-se apoi spre partea opusă. Indiferent ce ar fi fost, părea să se deplaseze pe o spirală ce înconjura tubul, menţinându-se în stratul de plasmă; siajul său era o umbră vizibilă pe fundalul strălucirii generale.

Pe Piatră nu mai exista nicio altă aeronavă – oricum, niciuna de care să fi auzit el. Se îndoia că ruşii aveau ceva destul de sofisticat ca să urmeze o asemenea traiectorie.

Atunci ce era?

Un *boojum.* În mijlocul întregii agitaţii, văzuse primul său *boojum*. Aşa se-ntâmplă întotdeauna, nu? Activă sistemele de urmărire ale aeronavei.

Pentru o clipă, avu pe ecrane imagini clare ale conturului obiectului, ba chiar şi una mărită de computer. Era lucios şi semăna cu o săgeată retezată. Înregistră aproape cinci secunde de informaţie înainte ca sistemele de urmărire să bolborosească brusc, pierzând ţinta.

Patricia se simţea rece ca gheaţa în interior. Se uita prin transparenţa din lateralul navei lui Olmy, urmărind peisajul uniform, cafeniu şi de un gri-palid, perindându-se pe sub ei. În ea se înfruntau două personalităţi: una, de departe cea mai puternică, îi interzicea orice mişcare, orice reacţie exterioară. A doua era obişnuita, fascinata şi chiar uşor

amuzata Patricia. Dacă vorbea, ştia că a doua Patricia – cea distantă, detaşată, ar fi încercat să se distreze, să nu ia în serios ceea ce se petrecea. Dar prima se maturizase, ajungând pe o poziţie cu un bun autocontrol, şi nu vorbea. Nu-şi mişca nici măcar capul. Se holba pur şi simplu la pereţii coridorului, care se roteau şi treceau în spatele lor.

— Ţi-e foame sau sete? o întrebă Olmy.

Ea nu răspunse.

— Eşti obosită, simţi nevoia să dormi?

Nimic.

— O să fim pe drum ceva timp. Câteva zile. Oraşul Axis e acum la un milion de kilometri în lungul Căii – al coridorului. Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ceva...

Aruncă o privire către frant, dar nu primi decât rotirea unui ochi spre exterior, ca indicaţie că nu-i sugera nimic.

Patricia simţea totul dezmembrându-se; toate ambiţiile ei pline de hotărâre şi toate speranţele nu puteau împiedica zguduirea aceea inevitabilă. Umerii începură să-i tremure. Se uită în jur, la Olmy, şi se grăbi să-şi ferească privirea. Ochii păreau să-i plutească; lacrimile i se îngrămădiră şi se împrăştiară când îşi scutură capul, plutind în jurul ei. Îşi ridică încet mâinile şi le ţinu în faţa ochilor; lacrimile le atinseră şi i se răspândiră pe degete şi pe palme.

Toate se duc acum, tot ce le ţinea laolaltă... Pieptul îi tresăltă.

— Te rog, şopti.

Sunt morţi. Dispăruţi cu adevărat. Nu i-ai salvat.

— Te rog.

— Domnişoară Vasquez.

Olmy întinse mâna s-o atingă, dar şi-o retrase când ea se feri cu o tresărire.

— Ah, *Jesus y Maria*.

Trupul îi zvâcnea şi picioarele îi tremurau, era zguduită de suspine. Fiecare îi smulgea ceva din piept şi îi străpungea întunericul din spatele pleoapelor cu un roşu zdrenţuit. Îşi încleştă mâinile de umeri şi se legănă înainte şi înapoi pe canapea, cu spatele arcuit, cu dinţii încleştaţi, cu buzele supte.

Coloana vertebrală îşi inversă poziţia prin proprie voinţă, şi ea îşi curbă pieptul şi genunchii laolaltă. *Asta e o criză*?

E durere.

E o pierdere. *E conştientizare. Înseamnă că nu te minţi singură*.

Olmy nu încercă s-o liniştească. O privi plângând pentru o lume pierdută – pentru cei asemenea lui – de multe secole. Femeie – şi suferinţă – din vremuri de demult.

Patricia Luisa Vasquez plângea pentru milioane de morţi şi de moduri de viaţă care reprezentau pentru el tot atâtea necunoscute.

— E toată o rană deschisă, spuse frantul, apropiindu-se ca să se ghemuiască lângă umărul lui Olmy. Aş vrea s-o ajut, dar nu pot.

— Nimeni n-o poate ajuta, zise Olmy.

Chiar şi după o mie trei sute de ani, Moartea îi deforma şi îi împiedica poporul cu ţesuturi cicatrizate. Şi, uitându-se la ea, cântărind ceea ce o deosebea de ai lui, înţelese limpede: Nexul se făurise din Moarte, naderiţii ajunseseră la putere ca o urmare a ei… Şi cât de multe dintre prejudecăţile lor, o parte cât de mare a orbirii lor voluntare erau un ecou al durerii Patriciei?

— Dacă ajutorul e imposibil pentru ea, zise frantul, atunci pe mine mă doare să mă gândesc.

CAPITOLUL TREIZECI

––––––––––––––––––––––

Gerhardt aduse un sul de hărţi din cartierul său general improvizat.

— Ei controlează capătul de sud al compartimentului unu, inclusiv complexele echipei ştiinţifice şi ascensoarele către perforaţia de la polul sud. Încă mai luptă cu noi în

compartimentul doi, dar se pare că nu vor decât să păstreze distanţa. Berenson şi-a trimis jumătate dintre soldaţii din compartimentul patru, imediat ce s-a dat alarma. Au traversat podul sub un foc puternic. Ruşii n-au încercat nimic în al treilea compartiment – iar în al patrulea sunt împrăştiaţi, nu foarte eficienţi. Gerhardt netezi harta cu mâna. N-avem forţa necesară ca să-i distrugem, dar şi lor le lipseşte cea de care ar fi nevoie ca să câştige mai mult teren decât au luat deja în stăpânire. Iar până acum n-au răspuns la ofertele noastre de negociere.

— Mai avem oameni în zonele de debarcare? întrebă Lanier.

— Da, dar pot rezista acolo luni de zile – încă n-am trimis jos ultimul transport de hrană şi de alte rezerve. Compartimentul patru se descurcă singur şi soldaţii lui Berenson deţin cu siguranţă controlul acolo, aşa că s-ar părea că singurele probleme vor fi compartimentele unu şi doi. Soldaţii noştri au provizii pentru aproximativ două săptămâni. În afara cazului când le aruncăm altele de pe axă – propunerea e acum în studiu – vor rămâne fără.

— Cum ne descurcăm cu transportoarele pentru încărcături grele din exterior?

— Încă nu le-am lăsat să intre. Bănuim că unul transportă echipamente grele, menite să fie aruncate de pe axă în compartimentul doi. Nu vrem să treacă prin baricadă. Nu par încântaţi, dar mai pot aştepta câteva zile fără probleme.

— S-au oferit să capituleze?

Gerhardt clătină din cap.

— Nu. Pletnev şi-a emis micul discurs, dar încă n-are de gând să predea navele. S-a oferit să facă o încercare de negociere a încheierii ostilităţilor. Echipajele ar vrea să li se alăture camarazilor lor. Ştiu că nu se pot întoarce acasă şi bănuiesc că ştiu şi că soldaţii lor din interior sunt prea puţini şi nu prea bine înarmaţi, ca urmare a măcelului din perforaţie.

— O manevră atât de-al naibii de disperată…

— N-a dat rezultate… nicăieri, spuse Gerhardt, cu un aer

sumbru. Dar ne-a pus într-o poziţie incomodă. În ceea ce ne priveşte, Piatra e o sticlă astupată. Nu vreau să spun că ţinem în mod deosebit să plecăm, sau că ne-am putea duce oriunde dacă am face-o. Eu unul îmi fac griji din cauza agenţilor SPETSNAV. În momentul de faţă, prin compartimentul doi ar putea fi răspândiţi asasini sau ingineri militari, şi în câteva zile vor găsi o cale s-ajungă la noi; n-avem destui soldaţi ca să-i împiedicăm să pătrundă în compartimentul trei sau patru. Sunt indivizi periculoşi, Garry. Devotaţi şi bine antrenaţi. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai multe resurse ne vor distruge.

— În concluzie, în compartimentul al doilea suntem în impas? întrebă Lanier, îndreptându-şi brusc şi nervos privirea către hărţi.

— Peste tot. Nimeni n-o să se clintească. Singurul progres va fi creşterea numărului de victime.

— Crezi că ei sunt conştienţi de asta? Adică o vor recunoaşte în sinea lor?

— Ţinând cont de faptul că au ajuns până aici şi de tot antrenamentul de care-au avut nevoie, cred că putem afirma fără dubiu că nu sunt conduşi de nişte proşti.

— Dar soldaţii de rând?

— Mă îndoiesc că au aşa ceva, cum n-avem nici noi.

— Cât o să mai treacă până când vor începe s-asculte glasul raţiunii?

— Păi, Garry, s-ar putea să-l asculte *acum*. Numai că nu dau niciun semn. Dacă ne săltăm capetele, ei încep să tragă, şi viceversa.

Sergentul stătea în faţa superiorilor săi cu o expresie îngrijorată. Avea faţa plină de zgârieturi, fiindcă se târâse prin tufele din pâlcurile de pădure. Salută şi se înclină în direcţia lui Mirsky.

— Tovarăşe colonel, ne-au găsit dispozitivele de recepţie-transmisie din perforaţii. Nu mai putem să comunicăm cu alte compartimente.

— Şi acum vă întreb, zise Mirsky, e ăsta un semn că vor să lase armele jos şi să primească lupii în ţarcul mieilor?

Garabedian îi luă binoclul, cu care inspectă pădurile şi câmpia dintre ei şi podul aflat la un kilometru distanţă. Apoi studie podul ciuruit de gloanţe şi crestat de lasere – deteriorat, dar încă funcţional – şi înapoie binoclul.

— Pavel, spuse, ar trebui să tăiem podul ăla, nu crezi?

Mirsky îi aruncă locţiitorului său o privire dezaprobatoare.

— Şi ce altă posibilitate de traversare avem? Putem merge pe jos cincizeci de kilometri, până la următorul pod, sau putem înota.

— Ei nu vor putea trece, şi nu vor mai putea primi întăriri din compartimentul ăsta…

— Nu, dar le pot primi din primul compartiment. N-avem idee cât de mulţi se află acolo.

— Prinşi în capcană ca porcii…

— Păstrăm podul intact, spuse Mirsky. În plus, nu-mi pot permite să pierd oameni într-o încercare disperată. Sau să-i împuşte lunetiştii când înotăm.

— N-a fost decât o idee, zise Garabedian.

— Nu de idei duc lipsă, Viktor. Îmi lipseşte un tun laser, îmi lipseşte artileria. Putem presupune că Zhiguli, cu toate piesele noastre de artilerie şi cu proviziile, n-a reuşit să pătrundă, iar acum n-o s-o mai facă, de vreme ce au fortificat perforaţiile într-o măsură destul de mare ca să ne găsească dispozitivele. Putem presupune şi că spionul nostru a fost prins, iar echipa de savanţi ruşi e ineficientă, fie pentru că aşa preferă, fie pentru că sunt închişi. Şi mai putem presupune şi că piloţilor şi echipajelor de pe transportoare nu le face plăcere s-aştepte în exterior săptămâni de zile, până când suntem noi ucişi aici.

— Ce tot spui, Pavel? Vorbeşte deschis.

Garabedian zâmbi. Cu falca lui proeminentă, îi amintea întotdeauna lui Mirsky de un sturion.

— N-o să primim ajutorul de care avem nevoie.

— Crezi că pe Pământ a fost război – şi că l-am pierdut?

Mirsky clătină din cap.

— Cred că le-am distrus toate dotările de pe orbită. Privit de-aici, de sus, trebuie să fi fost un adevărat spectacol…

— Pavel, e sigur că ei pot deosebi un conflict de pe orbită

de un holocaust.

Mirsky strânse din fălci şi clătină din cap cu încăpăţânare.

— Suntem aici ca să luptăm şi ca să cucerim un obiectiv. Ăsta trebuie să fie un motiv suficient.

— Întreabă-i pe *zampoliţi*. Suntem aici ca să propagăm socialismul şi ca să apărăm viitorul statului nostru şi al ţării noastre.

— Rahat, comentă Mirsky, surprins de vehemenţa celuilalt.

Îi detesta pe *zampoliţi.* Îi detestase întotdeauna, pe toţi, în toate locurile unde fusese. Ca de obicei, ofiţerul politic al companiei – maiorul Belozersky – stătea în spatele frontului, dând ordine care uneori se băteau cap în cap cu ale lui Mirsky.

— Da, bine, au prăjit Pământul. Şi noi ce trebuie să facem, să abandonăm lupta şi să… ce? Să ne-ntoarcem acasă, la cenuşă? De data asta, n-o să fie un mic exerciţiu din curtea şcolii, cu un erou şi c-un huligan. O să fie o ştampilă de flăcări, cu o ţeastă sub două oase încrucişate, peste toată emisfera nordică!

— Exact asta spun ei că s-a-ntâmplat. Pletnev îi susţine. Cu siguranţă nu ne puteam aştepta să le distrugem sistemul defensiv de pe orbită şi să-i vedem pe urmă rămaşi fără creanga de sub picioare şi implorându-ne să-i cruţăm.

— Sunt corupţi, zise Mirsky. Slabi şi fricoşi.

— Pavel, nu-mi place să joc pentru tine rolul vocii armene a realităţii. Tu, mai mult ca oricine altcineva, ar trebui să priveşti în faţă faptele şi implicaţiile lor. Nu subestima adversarul. Oare oamenii slabi şi decadenţi mărşăluiesc înaintea ta în toate domeniile?

— Oh, taci şi lasă-mă pe mine să trăncănesc, făcu Mirsky, luându-şi capul în palme.

Îşi ridică privirea către sergent.

— Pleacă de-aici, îi spuse, obosit. Adu-mi veşti bune sau deloc.

— Da, să trăiţi, răspunse sergentul.

— Păcat că n-avem niciun batalion penal, să-l trimitem

înainte, către un sacrificiu glorios, zise Garabedian. Aşa am câştigat în trecut războaiele.

— Vezi să nu te-audă Belozersky spunând asta. Am şi aşa destule necazuri cu el – şi cu tine. O să păstrăm podul intact, zise Mirsky. E ultimul cuvânt. Şi ne facem mutarea în ora următoare.

Cu Mirsky nu se mai putea discuta când folosea un asemenea ton. Garabedian păli uşor, apoi scoase un baton vechi de gumă de mestecat şi şi-l îndesă în gură, savurând zahărul.

Staţia radio a lui Mirsky pârâi uşor. El apăsă butonul de recepţie şi ascultă.

— Tovarăşe comandant, aici Belozersky. „Zev” vrea să-ţi vorbească... personal.

Mirsky înjură şi răspunse c-avea să vină imediat.

— Alte măceluri, aşa cred, îi spuse lui Garabedian.

După douăzeci şi şase de ore fără niciun progres, la postul de comandă improvizat ocupat de Gerhardt sosiră rezultatele misiunii de recunoaştere. Locotenentul care o condusese, un bărbat cu faţa îngustă şi ochii afundaţi în orbite, îşi dezvălui descoperirile vorbind cu accentul tărăgănat din Apalaşi:

— Le-am studiat cu atenţie toate poziţiile şi i-am numărat de la o oarecare distanţă, din perforaţii şi din susul curbei. Au în jur de şase sute de oameni încă vii şi activi, şi poate încă vreo cincizeci sau o sută în privinţa cărora nu putem fi siguri. Au pierdut o mulţime de ofiţeri superiori – un general rănit sau mort şi mai mulţi colonei. Le-au rămas un colonel în compartimentul doi şi doi locotenenţi-colonei şi un alt colonel în primul. S-ar putea să mai existe şi alţi generali – i-am auzit vorbind prin radio despre „Zev”, „Ney” şi „Lev”. Unii dintre noi cred că vorbeau despre trei generali.

— Îi puteţi identifica? întrebă Lanier.

— Nu, domnule. Nu s-ar putea spune că au ecusoane. Dar cred că vreunul dintre oamenii de ştiinţă ruşi i-ar putea recunoaşte. Sunt soldaţi antrenaţi la nivel foarte înalt, cu foarte multe cunoştinţe din domeniul cosmonauticii şi trebuie să se fi întâlnit cu specialişti în probleme spaţiale

din echipa ştiinţifică.

— Aveţi fotografii ale ofiţerilor? îl întrebă Gerhardt pe locotenent.

Da, domnule, ale celor mai mulţi dintre ei, şi sunt foarte clare. Avem două instantanee foarte bune, din profil. Arată-le ruşilor din echipa ştiinţifică şi vezi dacă-i pot identifica. Garry, tu ar trebui să fii mediator. O să vorbim cu Pritikin, din echipa ruşilor – e un tip corect. Şi o să lăsăm unul dintre transportoarele alea pentru mărfuri grele să intre pe doc – pe cel cu Pletnev. Dacă el sau Pritikin pot lua legătura cu ofiţerul lor comandant prin radio, şi dacă reuşesc să aranjeze o întâlnire, poate că vor face mai mult decât s-asculte glasul raţiunii.

— Dacă sunt mediator, ar trebui să ştiu limba rusă, zise Lanier.

— Unul dintre oamenii noştri te poate ajuta. Rimskaya, sau locotenentul ăla neamţ, Rudolph – sau cum îi zice – Jaeger.

— Rimskaya e bun, dar poate nu destul de bun în privinţa nuanţelor diplomatice. Jaeger ne-ar putea fi de folos. Dar nu-mi asum misiunea decât dacă vorbesc direct cu ruşii, fără intermediari. Pot să iau metroul nouăzeci către compartimentul trei şi să-nvăţ cât te ocupi tu de aducerea lui Pletnev la bord.

— Garry, n-avem la dispoziţie săptămâni.

Lanier clătină din cap.

— N-o să dureze atât de mult. Poate câteva ore.

Respiră adânc şi se aplecă în faţă.

— Vezi vreun motiv ca să nu punem capăt întregii secretomanii?

Gerhardt căzu o clipă pe gânduri.

— Pe plan intern? Nu sunt sigur.

— Nu ţi-ar plăcea să ştii exact despre ce e vorba?

— Ba da, fireşte. Vreau să spun că nu ştiu sigur cine ar trebui să autorizeze diminuarea restricţiilor.

— Lui Kirchner i s-a spus că nu mai facem parte din strategia militară a Pământului; suntem pe cont propriu. Putem presupune că acest lucru e adevărat şi din punct de

vedere politic?

— Vrei să zici că suntem propriii noştri stăpâni?

— Întocmai, încuviinţă Lanier.

— Asta e un rahat pe care nu vreau să-l răscolesc tocmai acum.

— Ei, atunci o să-mi asum eu responsabilitatea pentru cel puţin o singură mişcare. Bibliotecile nu mai sunt închise. Informaţiile pe care le conţin sunt disponibile pentru toată lumea.

— Chiar şi pentru ruşi?

— Chiar şi pentru ei, dacă negociază pacea cu noi, spuse Lanier. Eu învăţ rusa, tu demarezi procedura de negociere şi le oferim o parte din tot ce ne-a rămas.

— Lui Kirchner n-o să-i placă să-i lase pe nemernici pe doc. Şi e sigur că n-o să-i placă să facem concesii.

— Cine e şeful securităţii interne? întrebă Lanier, subliniind esenţialul. Şi avem de-ales?

Patricia se trezi ca să descopere cabina în semiîntuneric. Se rostogolise cu faţa spre fereastră. La mai mult de douăzeci de kilometri sub ei, suprafaţa coridorului era neagră şi deteriorată. Solul marmorat era brăzdat de tăieturi adânci, în cruce, cu margini de o strălucire mată.

Se întoarse să se uite în cabină. Răpitorul ei stătea întins, înfăşurat într-o reţea de lumini licăritoare, albastre şi verzi. Printre acestea ţâşneau scântei, iar trupul din interior era învăluit într-o ceaţă verzuie, translucidă.

În cabina aceea, Patricia avea o greutate suficientă ca să simtă diferenţa dintre sus şi jos. Se lăsă să alunece din cuşeta ei mulată şi întinse mâna către plasa de lumini, vrând să se convingă că era reală. O voce o opri înainte de a o atinge cu degetele.

— Te rog, nu deranja.

Olmy stătea în partea din faţă a cabinei. Patricia se uită de la silueta de pe canapea la acel Olmy care tocmai i se adresase.

— Sunt o personalitate parţială, un spectru alocat. Olmy se odihneşte, face o meditaţie Talsit. Dacă vrei să-i spui

ceva, te rog, permite-mi să-l înlocuiesc.

— Ce eşti? întrebă ea.

— Un spectru alocat. Cât timp se odihneşte, îi îndeplinesc toate îndatoririle care nu necesită o activitate fizică. Nu am substanţă. Sunt o proiecţie.

— Oh!

Patricia privi imaginea încruntându-se.

— Ce… face el? Ce i se întâmplă?

— Meditaţia Talsit e un proces în care eşti înconjurat de purtători de date Talsit. Trupul lui e curăţat de impurităţi şi mintea de obstacolele din calea gândirii limpezi. Datele Talsit informează, reorganizează şi critică funcţiile mentale. E un fel de vis.

— Tu eşti o simplă înregistrare?

— Nu. Sunt conectat la procesul lui de gândire, dar într-un mod care nu interferează cu restul.

— Undee…

Fusese cât pe ce să spună nboojumulu. Se uită în partea din spate şi văzu creatura cu cap plat şi picioare în X încolăcită pe propria cuşetă şi privind-o calmă, cu ochi ce clipeau alene.

— Salut, îi spuse, cu voce muzicală.

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Cum spuneai că te cheamă?

— N-am nume. Sunt un frant.

— Cine pilotează?

— Pe moment, nava se controlează singură. Nu mă-ndoiesc că şi voi aveţi nave care pot face asta, răspunse frantul, pe un ton mustrător.

— Da. Fireşte.

Patricia se întoarse spre imagine.

— De ce s-a schimbat coridorul?

— Cu secole în urmă, aici a fost un război. Materialul de la suprafaţă adus pe Cale – în coridor – a suferit perturbaţii serioase. În anumite locuri se poate vedea Calea însăşi.

— Un război?

Patricia se uită în jos, la peisajul marmorat.

— Acolo unde au ocupat jarţii Calea. Au venit dinspre

porţi aflate la sute de mii de kilometri mai în jos. De atunci, porţile acelea sunt blocate sau reglate cu foarte mare stricteţe. Când oraşul Axis a-ncercat să treacă şi să recâştige controlul asupra Căii, jarţii au opus rezistenţă. Au fost scoşi afară, şi toată această porţiune a Căii, toată distanţa până la Thistledown, e acum blocată şi pustie.

— Oh!

Se întinse din nou şi se uită la luminile licăritoare din jurul lui Olmy. Era extenuată. Simţea nisip în ochi şi zgârieturi în gât; pieptul o durea, ca şi muşchii încordaţi ai braţelor şi picioarelor.

— Am plâns, spuse.

— Ai dormit în ultimele douăsprezece ore, zise frantul. Pari împăcată când dormi. Noi nu te-am deranjat.

— Mulţumesc. Acest oraş Axis – acolo mergem?

— Da, răspunse frantul.

— Ce-o să mi se-ntâmple acolo?

— Ţi se vor aduce onoruri, o lămuri imaginea lui Olmy. La urma urmelor, eşti din trecutul nostru, şi eşti o inteligenţă strălucită.

— Nu-mi place… agitaţia, spuse ea, cu blândeţe. Şi vreau să mă-ntorc să-mi ajut prietenii. Au nevoie de mine.

— Nu e crucial să te afli acolo, iar noi am decis că era periculos.

— Totuşi vreau să mă-ntorc. Vreau să ştiţi că mă luaţi împotriva voinţei mele.

— Regretăm. N-o să fii tratată rău.

Patricia decise că era inutil să discute în contradictoriu cu un spectru, fie el alocat sau nu. Îşi cuprinse umerii cu braţele şi se uită la peisajul răzuit şi înnegrit aflat cu mult sub ea. În clipa aceea îi era greu să simtă ceva legat de trecut, de indiferent ce se întâmplase înainte de urcarea ei în navă. Chiar voia să se-ntoarcă? Exista ceva atât de important pentru ea, oriunde în lume?

Da. Lanier. El se aştepta să-l ajute. Făcea parte din echipa lui. Şi Paul, familia ei. Morţi. Îşi pipăi scrisorile din buzunar, apoi întinse mâna după punga în care se aflau multimetrul, tableta şi computerul. Nu se atinsese nimeni

de ele.

Sosnitsky era pe moarte. Dintre cei cinci medici militari care însoţiseră batalionul, doi reuşiseră să ajungă în compartimentul al doilea şi nu aveau dispoziţia necesară ca să-i ascundă generalului adevărul. Unul dintre ei, un tip mărunt, pleşuv şi slab, cu o vânătaie de-a curmezişul feţei, îl luă pe Mirsky deoparte când se apropie de pâlcul de copaci.

— Generalul are leziuni interne – ruptura de splină fiind cea mai neînsemnată dintre ele. N-avem nici sângele, nici plasma care ne sunt necesare, şi nici condiţii acceptabile pentru operaţie. O să moară într-o oră, poate în două… e puternic, dar nu supraom.

Sosnitsky zăcea întins pe o parte, pe un pat improvizat din pânză pentru rucsacuri şi din crengi. Clipea de câte două ori la rând, la fiecare două sau trei secunde, iar faţa îi era palidă şi umedă. Mirsky îngenunche lângă el şi generalul îl luă de mână. Strânsoarea lui era surprinzător de puternică.

— Propriile mele oase s-au transformat în şrapnele, tovarăşe comandant, spuse el. Înţeleg că nici „Lev”, nici „Ney” n-au reuşit s-ajungă jos.

Se strâmbă sau zâmbi – era greu de spus dacă făcuse una sau alta –, apoi tuşi.

— Sunt pe punctul să-ţi confer o onoare dubioasă, colonele Mirsky. Avem nevoie de un comandant de divizie. Singurul alt colonel rămas în viaţă e Vielgorsky, şi nu vreau un ofiţer politic la comanda trupelor noastre. Îţi acord o foarte mare avansare în grad pe front, tovarăşe comandant, una care s-ar putea să nu fie aprobată pe Pământ. Dar, dacă tot ceea ce aud e adevărat, acolo nu se sinchiseşte nimeni de asta acum. Am martori – Belozersky, aici de faţă, e unul dintre ei şi, înainte să mor, le voi confirma promovarea ta, prin radio, celorlalţi comandanţi de batalion. Aşa că trebuie să acţionez repede. Acum eşti general locotenent. Îţi dau însemnele mele.

Îi întinse lui Mirsky stelele cu mâna dreaptă, având faţa

crispată de durere.

— S-ar putea să ai necazuri cu… alţii care-şi aşteptau rândul. Dar asta e dorinţa mea. Am încredere în tine, generale Mirsky Dacă tot ceea ce spune comandantul nostru de escadrilă e adevărat – şi nu pare imposibil – trebuie să negociezi. S-ar putea să fim ultimii ruşi… Toţi ceilalţi au ars. În foc.

Tuşi din nou.

— Până atunci păstrează-ţi poziţia. Dar cine sunt eu ca să-ţi ordon *ce* să faci? Acum eşti general. Spune-i, te *rog*, lui Belozersky s-aducă staţia radio.

Belozersky trecu pe lângă el cu o privire furioasă în care mai era ceva – un soi de implorare. *Încă* nu ştie *cum să mă trateze*, gândi Mirsky. Generalul făcu anunţul în faţa supravieţuitori, or din statul său major. Belozersky îl informă, cu delicateţe, că dispozitivele de recepţie-transmisie din perforaţii nu mai funcţionau, dar el insistă să-şi emită oricum mesajul prin radio.

Americanii ştiu acum că vom avea un conducător, spuse.

Câteva minute mai târziu, intră în comă.

Mirsky avu nevoie de ceva timp ca să accepte cele întâmplate. Se gândi că cel mai bine era să continue ceea ce făcuse până atunci, aşa că se întoarse la fundaţia de beton şi să discute cu Garabedian.

Deşi îşi stabilise un termen, nu ordonă începerea niciunei acţiuni la încheierea orei. Ar fi fost sinucidere. Sperase, vag, că transportorul de mărfuri grele avea să reuşească pătrunderea şi să-şi înceapă căderea, dar speranţa dispăruse odată cu ea, orice ambiţie reală de a continua.

Generalul maior Sosnitsky avusese dreptate, fireşte.

Jocul fusese de la bun început extrem de riscant. Dacă spusele inamicului erau adevărate (şi comandantul de escadrilă Pletnev cu siguranţă nu şi-ar fi minţit oamenii doar ca să-şi scape pielea) – dacă acela era adevărul, nu era posibilă nicio victorie.

Garabedian se apropie cu un tub cu raţii. Mirsky îl respinse cu o fluturare a mâinii.

— Trebuie să mâncăm, tovarăşe general, zise

Garabedian.

Mirsky se încruntă la el.

— De ce? La ce foloseşte? Ne vor ţine aici până când vom muri de foame sau până când vom deveni vulpi care dau buzna peste câini. Suntem blocaţi.

Garabedian ridică din umeri.

— Bine.

Mirsky se uită în altă parte şi întinse brusc braţul, mişcându-şi mâna ca şi când ar fi vrut să-nhaţe ceva.

— Dă-mi-l, nemernicule. Nu vreau să-l mănânci tu.

Garabedian zâmbi şi-i întinse tubul.

— E groaznic, comentă Mirsky, storcându-şi pasta de peşte în gură. Are gust de rahat.

— În oraşul meu de baştină, numim rahatul cârnat şi ne batem pentru el, spuse Garabedian. Aşa că de ce-ai fi deprimat?

— Îmi plăcea Sosnitsky, răspunse Mirsky. Şi acum moare şi mă face general.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

––––––––––––––––––––––––––––––-

Lanier stătea în lumina strălucitoare, amplă şi clară a bibliotecii, cu faţa zvâcnind. Adevărul era că nu se mai aşezase în faţa uneia dintre lacrimile de crom de luni de zile. Nu şi-o dorea, nici măcar atunci. Experienţa nu fusese neplăcută din punct de vedere fizic, dar se părea că toate necazurile lui actuale se iviseră dintr-un scaun din sala aceea – cel împodobit în prezent cu un echipament inactiv.

Trei infanterişti marini înarmaţi cu pistoale Apple şi Uzi stăteau neliniştiţi în spatele lui: Gerhardt insistase să fie însoţit, pentru cazul în care în compartiment se infiltrase vreun SPETNSAZ rus.

Lanier trecu printre scaune. Aidoma Patriciei, îl evită pe cel înconjurat de harababura aparaturii. Se opri şi se întoarse să treacă în revistă piaţa, apoi se aşeză şi deschise panoul de control cu o lovitură uşoară, bruscă. Ca urmare a apăsărilor degetelor, prin faţa lui plutiră chestionare. Biblioteca i se adresa, în continuare, într-o engleză clară, din secolul douăzeci şi unu. Poate că-şi aducea aminte de el; poate ştia cine erau şi de ce se aflau acolo.

— Trebuie să-nvăţ rusa din secolul douăzeci şi unu, spuse. De la începutul secolului. Dinainte de Moarte. Cât va dura?

— Vreţi să puteţi citi, să puteţi vorbi, să vă însuşiţi stilul colocvial, sau toate acestea? întrebă naratorul bibliotecii.

— E necesar să pot vorbi, inclusiv în stil colocvial, imediat. Presupun că e nevoie şi de restul, dacă nu durează prea mult.

— Puteţi să fiţi învăţat totul în privinţa rusei colocviale şi tehnice în două ore. Ca să învăţaţi să citiţi şi să traduceţi, va fi nevoie de o oră suplimentară.

— Atunci dă-mi totul, zise el.

— Perfect. Vă rog să vă relaxaţi; sunteţi puţin cam încordat. Începem cu alfabetul chirilic…

Mă relaxez, realiză el, cu o oarecare surprindere. Pe măsură ce evolua lecţia, alunecă într-o baie de cunoştinţe, cu un suspin mental profund. *Asta-mi face plăcere*.

Nu avusese niciodată talent la limbi străine. Cu toate acestea, peste trei ore vorbea rusa ca un moscovit nativ.

Locotenent-colonelul Serghei Alekseivici Pletnev, musculos, pleşuv, rumen la faţă şi comandant al escadrilei, debarcă prin tambuchiul de la pupa al transportorului de mărfuri grele imobilizat însoţit de cei patru membri ai echipajului său, cu toţii fiind apoi călăuziţi către sasul primului doc. Conform înţelegerii negociate cu câteva ore înainte, celelalte transportoare îşi păstrară poziţiile din afara perforaţiei.

Ruşii îşi scoaseră costumele spaţiale şi patru infanterişti marini înarmaţi cu câte un Apple îi escortară de-a lungul

zonei de debarcare, către centrul de comunicaţii. Kirchner îi întâmpină – cuvintele sale fiind traduse de locotenentul jaeger – şi le explică procedura.

— Comandantul general al oamenilor dumneavoastră de pe Piatră se află în al doilea compartiment al nostru. Conform mesajului de la generalul-maior Sos… Sos…

— Sosnitsky, încheie Jaeger în locul lui, traducând.

— Sosnitsky a avansat un ofiţer pe nume Mirsky la gradul de general-locotenent. Asta înseamnă că va trebui negociată trecerea prin primul compartiment; camarazii dumneavoastră ne-au blocat aici, afară. Singura altă variantă este să zburaţi de-a lungul Axei, şi nu cred că savurează cineva această idee.

Pletnev îl ascultă pe locotenentul Jaeger, apoi dădu din cap cu vigoare.

— O să vorbesc din nou cu ei, spuse. De data asta direct.

— Nu sunteţi superiorul lor. S-ar putea să vă creadă un trădător.

— Nu pot decât să-ncerc, zise Pletnev. Poate, dacă mă duc singur, sau cu echipajul meu, şi încerc să-i conving…

— Nu par nerăbdători să fie convinşi. Mesajul transmis de dumneavoastră le-a fost difuzat trupelor, dar au continuat să lupte.

— Da, chiar aşa? vociferă Pletnev, cu faţa înroşindu-i-se mai tare. Încercăm încă o dată.

— Încercăm încă o dată, încuviinţă Kirchner. Mai întâi vă vom lăsa să transmiteţi un mesaj către primul compartiment. Spuneţi-le totul; care e situaţia noastră aici, ce-aţi plănuit să faceţi, ce s-a-ntâmplat pe Pământ.

— Fireşte, nu sunt idiot. Asta o să le spun.

Îi aruncă lui Kirchner o privire aspră, apoi îi întinse din nou mâna.

— Ne-aţi măcelărit, spuse.

Kirchner ezită, apoi i-o strânse cu fermitate.

— Oamenii dumneavoastră luptă cu mult curaj.

— Arătaţi-mi unde să merg.

Pickney îi sugeră s-o urmeze într-un post de comunicaţii. Îi prinse un microfon pe rever şi reglă aparatura pe o

frecvenţă utilizată de ruşi.

Pletnev vorbi cu un oarecare locotenent-colonel I.S. Pogodin, din primul compartiment. Neamţul traduse pentru Kirchner cea mai mare parte a schimbului rapid de replici.

— N-ai cum să mă fi uitat, Pogodin. Am fost profesor la clasa ta din Novosibirsk.

— Da, într-adevăr, după voce păreţi să fiţi Pletnev…

— Lasă-ţi temerile deoparte, Pogodin! Lupta s-a terminat. Trebuie să traversez teritoriul tău ca să discut cu colonelul Mirsky – acum generalul-locotenent Mirsky. O să permiţi trecerea pentru…

Îi aruncă o privire lui Kirchner.

— Dumneavoastră, un membru al echipajului şi o escortă de patru infanterişti marini, spuse acesta.

— Doi de-ai noştri şi patru de-ai lor?

Pentru o clipă nu sosi niciun răspuns.

— Nu putem lua legătura cu compartimentul al doilea, nici cu vreun alt compartiment. Colonelul nostru, Roksakov, e mort. Eu nu sunt cel mai mare în grad din compartimentul asta – e colonelul Vielgorsky.

— Atunci vorbeşte cu Vielgorsky şi luaţi o decizie, Pogodin.

Aşteptară câteva minute, până când se întoarse Vielgorsky cu un răspuns.

— Puteţi trece neînarmaţi. Vreau să vorbesc cu tine în persoană.

Pletnev se uită întrebător la Kirchner.

— Neînarmaţi? E permis?

Kirchner dădu aprobator din cap.

— Atunci o să venim jos…

— Cu liftul zero din complexul echipei ştiinţifice, îi instrui Kirchner, iar neamţul traduse. O s-avem nevoie de o camionetă din complex ca să traversăm compartimentul.

Pletnev transmise cerinţele. Vielgorsky adăugă că unul dintre oamenii lui trebuia să-i însoţească în camionetă şi în compartimentul al doilea. După ce se gândi o clipă, Kirchner se declară din nou de acord. Pe urmă vorbi cu Gerhardt şi obţinu confirmarea planului.

— Lanier şi doi dintre oamenii mei se vor afla de partea cealaltă a podului imediat ce ajungem la o înţelegere cu indiferent cine e şeful în compartimentul doi, zise Gerhardt. Lanier a învăţat ruseşte. Suntem de părere că ar trebui să-l însoţească şi un membru al echipei ştiinţifice ruse, dacă e toată lumea de acord.

Pletnev îşi ţuguie buzele şi murmură ceva pe care neamţul nu reuşi să-l înţeleagă. Apoi întrebă, într-o engleză acceptabilă:

— Vă rog, există un spălător? Am stat în costumul spaţial o săptămână.

Belozersky se ghemui lângă Mirsky în timp ce în tabăra inamică se dădeau, prin difuzor, ordine de încetare a focului.

— Toate astea ar putea fi foarte înşelătoare, spuse el, clătinând din cap. Nu putem şti ce soi de informaţii false ne-ar putea aduce.

Mirsky nu răspunse. Ascultă cu atenţie, apoi ordonă, prin Garabedian, ca batalionul său să dea mare atenţie instrucţiunilor.

— Pletnev va fi aici într-o oră, spuse el, luând o ţigară oferită de Garabedian. O să-i putem pune întrebări după pofta inimii. Dacă tot ceea ce spune e într-adevăr real, atunci vom negocia.

— Nu trebuie să renunţăm la niciun principiu, spuse Belozersky, cu îndârjire.

— Cine-a spus c-o să renunţăm la ceva? contracară Mirsky.

Nu-i plăcea micul zbir, cu buzele lui strânse apăsat şi cu gesturile lui nervoase.

— Dacă Pletnev spune adevărul, continuă Belozersky, atunci trebuie să stabilim o fortăreaţă a revoluţiei chiar aici, pe Cartof.

— Ei îi spun Piatra, zise Garabedian.

— Cartoful, repetă Belozersky, uitându-se urât la el.

— Nu te contrazice nimeni, interveni Mirsky, poate cu prea multă răbdare.

— Trebuie să fim parteneri egali în aventura asta.

— Ei au toate femeile, remarcă Mirsky.

Belozersky îl studie ca şi cum ar fi făcut o glumă proastă.

— Da? Tovarăşe general, nu văd…

— Nu ne putem întoarce acasă – dacă Pletnev are dreptate, zise Mirsky. Ca să ducem mai departe ideile revoluţiei, e nevoie de femei. Pare evident.

La asta, Belozersky nu spuse nimic.

— Poate în echipa noastră de oameni de ştiinţă… sugeră Garabedian.

— Majoritatea sunt bărbaţi, remarcă Mirsky. Ţii minte instructajele? Cartoful, o însărcinare de mare prestigiu. Numai pentru academicieni cu experienţă şi asistenţii lor. Sunt, poate, cincisprezece femei. Printre şapte sute de soldaţi.

Râse şi strivi mucul ţigării fumate în grabă de fundaţia din beton.

Belozersky stătea cu spatele rezemat de aceasta şi îşi fixa cu privirea mâinile încleştate, sprijinite pe genunchii ridicaţi.

— În Rusia n-a fost distrus totul, murmură el. Există redute, fortăreţe. Ai auzit de ele, tovarăşe general, cu siguranţă.

— Celor care n-au nevoie să ştie nu li se spune nimic, ripostă Mirsky. Zvonurile nu sunt totuna cu realitatea.

— Dar la Podilipki – hangarele secrete, elicopterele şi avioanele în aşteptare… cu siguranţă Secretarul General al Partidului, Ministerul Apărării…

— Poate, spuse Mirsky, mai mult ca să-i închidă gura decât ca încuviinţare.

— Atunci vor lua legătura cu noi.

Belozersky îşi ridică privirea, cu ochii strălucind.

— Trebuie s-avem propriul nostru canal de comunicare cu exteriorul. Dacă negociem, trebuie să ceri…

— Ne-am gândit deja la asta, îl întrerupse Mirsky. Acum te rog să păstrezi liniştea. Trebuie să mă gândesc la foarte multe înainte de sosirea lui Pletnev.

Camionul trecu pe lângă şirurile de tranşee individuale şi pe lângă gardurile cu sârmă ghimpată luate din complexului echipei ştiinţifice. Ruşii în uniforme nepotrivite, de camuflaj arctic, se holbau la ei, unii încă purtând căştile de la costumele spaţiale. Costumele propriu-zise fuseseră aruncate de mult – împestriţau zonele de coborâre din primul compartiment, alături de paraşute şi de trupurile soldaţilor ghinionişti.

— Niciodată n-a mai existat o asemenea acţiune, spuse Pletnev, cu voce egală. Niciodată.

Maiorul Annenkovsky – reprezentantul ruşilor din primul compartiment – se uită cu tristeţe pe geamul camionetei şi-şi trecu mâinile prin părul cărămiziu.

— Mă simt recunoscător fiindcă mă aflu în viaţă, zise el.

Locotenentul Rudolf Jaeger traduse, cu voce scăzută, pentru cei doi infanterişti marini din escortă. Camioneta trecu pe lângă ghereta dărâmată din punctul de verificare şi se îndreptă spre nord.

La capătul de nord al podului zero, Lanier se uită la ceas. Era ora 14:00. Infanteriştii marini dădură din cap unii către alţii şi începură să traverseze podul pe jos, conform înţelegerii.

— Nu sper decât că rebelii ăştia au primit mesajul, spuse tânărul sergent, uitându-se înapoi, către Alexandria.

Prin intermediul camerelor de luat vederi de la deschiderea perforaţiei din primul compartiment, Kirchner monitoriza deplasarea camionetei de la aceeaşi consolă care redase fotografiile morţii Pământului, cu numai treizeci de ore înainte. În spatele său, Link sări în sus de pe scaunul ei şi se grăbi să acordeze un semnal.

— Se apropie un VTO, anunţă unul dintre soldaţii de pază în adâncitura exterioară. Nu e rusesc. E de-al nostru.

Link gesticulă cu o mână, în timp ce apăsa butoanele cu cealaltă, într-o succesiune rapidă.

— Căpitane Kirchner, avem un VTO de la Staţia Şaisprezece. E avariat şi n-a putut ajunge la colonia de pe Lună... Domnule, spun c-o au la bord pe Judith Hoffman.

Kirchner se roti în scaun.
— Nu mă surprinde, spuse, laconic. Adu-i înăuntru. Domnişoară Pickney, unde mi-am lăsat haina?

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

––––––––––––––––––––––––––––––-

Mirsky traversă câmpul încet, nu atât din precauţie, cât ca o afişare a demnităţii şi ca să-şi facă o idee în privinţa pierderilor pe care le suferiseră ceilalţi. Lanier, locotenentul Jaeger, maiorul Annenkovsky şi Pletnev avansară cu mai multă rapiditate, până când nu-i mai despărţiră decât câţiva metri. Pletnev făcu un pas înainte, ca să strângă mâna şi partea de sus a braţului lui Mirsky, apoi se retrase, separându-se de ceilalţi.
Mirsky se uită la cadavrele căzute la întâmplare pe câmp. Două zăceau pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afara unei tranşee individuale neterminate, cu mai multe găuri mici, arse, şi cu bucăţi de carne arsă întrezărindu-se prin golurile rămase acolo unde li se topiseră uniformele. Până atunci numărase douăzeci şi opt de leşuri. Pe câmp erau cel puţin de două ori mai multe. Gândurile i se îndepărtară de consideraţiile tactice, zăbovind asupra morţii compatrioţilor săi.
Cei patruzeci şi unu de răniţi din compartimentul al doilea erau îngrijiţi de cei doi medici militari. Sosnitsky murise cu o zi înainte, fără să mai fi ieşit din comă. Răniţii mureau în număr de câte doi sau trei în fiecare zi.
Se întoarse spre Pletnev.
— Ceea ce ne-ai transmis – cuvintele tale, informaţiile – reprezintă adevărul?
— Da.
— S-au primit instrucţiuni de pe Pământ?

— Nu.

— Şi cât de rău e?

— Foarte rău, spuse încet Pletnev, scărpinându-şi obrazul. Nu vor exista învingători.

— Niciun fel de ordine, de nicăieri? De la vreo fortificaţie unde se află Ministerul Apărării, de la partid, de pe vreo platformă, de la ofiţeri supravieţuitori?

Pletnev clătină din cap.

— Nimic. E posibil să nu le pese de noi.

— Ai văzut luptele cu ochii tăi? întrebă Mirsky, cu faţa crispându-i-se.

— Am văzut Rusia strălucind noaptea. Toată Europa e în flăcări.

— Care dintre dumneavoastră vorbeşte rusa? spuse tăios Mirsky, uitându-se la Lanier şi la Jaeger.

— Amândoi, răspunse Lanier.

— Atunci ţările voastre sunt învingătoare?

— Nu, răspunse din nou Lanier.

— Suntem *porci* cu toţii, zise Mirsky.

Pletnev clătină din cap.

— Ne-am făcut datoria, tovarăşe general. Aţi obţinut o minunată…

— Câte nave au supravieţuit? îl întrerupse Mirsky.

— Patru, răspunse Petrov. Şi câţi oameni?

Lanier, Laeger şi maiorul Annenkovsky aşteptară răspunsul lui Mirsky.

— Două sute – nu, în jur de o sută optzeci aici.

Mirsky se încruntă la Lanier.

— N-am auzit cât de mulţi în celelalte compartimente. Poate şapte sute cu totul. Generalul Sosnitsky a murit ieri.

— Atunci tu eşti cel mai mare în grad, spuse Pletnev.

— Acum ar trebui să-ncepem tratativele, zise Lanier. Nu văd de ce ar fi necesar să reluăm lupta.

— Aşa e, încuviinţă Mirsky.

Trecu în revistă câmpul de bătaie clătinând încet din cap.

— Dacă noi suntem tot ce-a mai rămas… Nu e necesar să ne luptăm.

— Pământul nu e mort, domnule colonel, spuse Lanier. E

grav rănit, dar nu mort.

— Vorbiţi de parcă ar fi o certitudine, constată Mirsky. Cum de puteţi fi atât de sigur?

— Da, interveni Pletnev, în engleză. Prin urmare, aţi intrat în legătură cu superiorii dumneavoastră?

— Nu, răspunse Lanier. Am citit despre asta şi am văzut-o întâmplându-se. E o poveste lungă, domnule general Mirsky, şi cred că e timpul să le-o facem cunoscută tuturor.

În timp ce cadavrele continuară să zacă acolo unde căzuseră, ruşilor li se asigură accesul în primele patru compartimente, în schimbul garantării accesului personalului din blocul occidental la complexurile şi la liftul zero din primul compartiment. Se făcură promisiuni în privinţa detaşamentelor de pază bilaterale care aveau să patruleze pe rutele de deplasare. După ce căzură de acord şi în această privinţă, îndepărtară leşurile şi resturile de lângă capacul sudic şi din perforaţie, iar celorlalte transportoare ruseşti li se permise intrarea pe docuri.

Negocierile se purtau în compartimentul unu, în bufetul primului complex al echipei ştiinţifice. O jumătate din barăcile celui de-al doilea complex fuseseră oferite temporar ca adăpost pentru soldaţii ruşi; o linie trasă cu vopsea albă despărţea cele două sectoare, fiind păzită într-o parte de cinci infanterişti marini, iar în cealaltă de cinci membri cu figuri obosite ai Trupelor Spaţiale de Şoc.

În cele din urmă, menţionară ruşii, aveau să-şi mute marea majoritate a soldaţilor din primul compartiment şi să ceară o zonă întinsă din cel de-al patrulea.

Gerhardt discuta cu Mirsky prin intermediul lui Lanier şi al lui Jaeger. Colonelul Vielgorsky – un bărbat frumos de vârstă mijlocie, cu tenul întunecat, cu părul de un negru intens şi cu ochii verzi – îl sfătuia pe Mirsky din considerente politice. Maiorul Belozersky pândea întotdeauna în apropiere. Al treilea ofiţer politic, maiorul Yazykov, era repartizat în compartimentul patru, ca parte a echipei ruseşti de supraveghere.

Erau la începutul serii, în cea de a doua zi de la

suspendarea ostilităţilor. În timpul unei pauze pentru cafea şi pentru masă, Kirchner îşi făcu apariţia la intrarea bufetului, însoţit de un oaspete şi de doi soldaţi de pază. Lanier se uită la grupul nou-sosiţilor şi îşi lăsă încet în jos cana cu cafea.

— Se pare că n-ai nevoie de prea mult ajutor, spuse Judith Hoffman.

Era palidă şi cu părul răvăşit, fapt ce nu o caracteriza. Purta o salopetă şi avea o mână bandajată. În cealaltă îşi căra obiectele personale, într-o cutie luată de pe navetă. Lanier îşi împinse scaunul în spate fără nicio vorbă şi traversă încăperea ca s-o strângă cu putere în braţe. Ruşii priveau întreruperea cu o uşoară iritare; Vielgorsky îi şopti ceva lui Mirsky, care dădu din cap şi-şi îndreptă spatele pe scaun.

— Iisuse! spuse Lanier, cu voce scăzută. Eram sigur că n-ai reuşit. Nici nu ştii ce bine-mi pare să te văd.

— Sper că tot atât de bine cât îmi pare mie că sunt aici. Preşedintele m-a concediat, şi a concediat tot consiliul, cu patru zile înainte de… Înainte. Am solicitat nişte favoruri şi am făcut un tur VIP al Staţiei Şaisprezece în ziua următoare. Mi-am aranjat un zbor cu un VTO – n-a fost uşor. Eram *persona non grata* pentru *los politicos* şi asta-i îngrijora pe oficiali. Dar doi piloţi de luptă s-au arătat dispuşi să mă îmbarce clandestin. Alimentarea cu combustibil se încheiase şi eram gata de plecare când a… început războiul, şi am plecat împreună cu zece evacuaţi civili chiar înainte de a…

Hoffman înghiţi în sec.

— Sunt foarte obosită, Garry, dar trebuia să te văd, să-ţi dau de ştire că sunt aici. Nu în calitate de şefă a ta. Doar aici. Mai sunt încă nouă persoane – patru femei, doi bărbaţi, trei membri ai echipajului. Lasă-mă să dorm şi pe urmă spune-mi cum te pot ajuta.

— Încă n-am trecut la stabilirea lanţului de conducere ierarhic. Nici măcar nu ştim dacă suntem un avanpost, un teritoriu sau o naţiune, zise Lanier. Se vor găsi destule de făcut pentru tine.

Avea ochii umezi. Şi-i şterse cu dosul palmei şi îi zâmbi larg lui Hoffman, apoi arătă către masa negocierilor.

— Discutăm. Lupta s-a încheiat, poate pentru totdeauna.

— Am ştiut mereu că eşti un bun administrator, spuse Hoffman. Garry, trebuie să dorm. N-am mai tras un pui de somn adevărat de când am plecat de pe staţie. Dar… am adus ceva cu mine.

Puse cutia pe masă şi desfăcu clamele metalice. Săltă capacul şi aruncă pe tăblie plicurile cu seminţe. Câteva alunecară pe masa ruşilor. Mirsky şi Vielgorsky păreau uluiţi de o asemenea etalare. Primul luă un pachet cu seminţe de gălbenele.

— Vă rog, păstraţi orice doriţi, le spuse Hoffman.

Îşi ridică privirea spre Lanier.

— Acum sunt pentru noi toţi.

Kirchner o prinse de cot şi o conduse afară.

Lanier se întoarse la masă şi se aşeză, simţindu-se infinit mai bine. Din spatele lui Vielgorsky şi al lui Mirsky, Belozersky se uită în jos, la mormanul de seminţe, cu suspiciune nemascată.

— Şeful ofiţerilor mei politici vrea să ştie dacă aţi primit instrucţiuni de la vreo organizaţie guvernamental supravieţuitoare, spuse Mirsky.

Jaeger traduse pentru Gerhardt.

— Nu, răspunse Lanier. Continuăm să acţionăm pe cont propriu.

— Am recunoscut-o pe femeia cu care aţi vorbit, spui cu blândeţe Vielgorsky. E agentă a guvernului dumneavoastră şi e autoarea politicii pe care-aţi aplicat-o pe acest asteroid.

— Da, este, zise Lanier, şi, când se va simţi mai bine ni se va alătura la negocieri. Dar a fost… – îşi căută cuvântul – îndepărtată din post, înainte de Moarte.

Se miră de uşurinţa cu care-i venise pe buze numele vorbind de trecut, nu despre viitor.

— Când a sosit? întrebă Mirsky.

— Nu ştiu. Nu cu prea mult timp în urmă.

— Insistăm, interveni Belozersky, ca orice supravieţuitor, militar sau civil, din ţările membre ale pactului de Varşovia,

să fie de asemenea primit pe asteroid.

— Bineînţeles, încuviinţă Lanier.

Gerhardt dădu aprobator din cap.

— Şi acum, spuse Lanier, să trecem la probleme poate cele mai importante. Dezarmarea şi drepturi teritoriale.

— Vom face, în linii mari, un proiect al acestor înţelegeri şi vom ratifica mai târziu un document oficial, zis Mirsky.

— Insistăm asupra suveranităţii tuturor persoanelor din ţările membre ale pactului de la Varşovia pe acest asteroid, se amestecă Belozersky.

Vielgorsky strânse din buze. Mirsky îşi îndepărtă scaunul de masă cu o mişcare bruscă şi-l conduse pe Belozersky într-un colţ. Acolo se angajară într-o discuţie pe ton scăzut, dar aprinsă, cu Belozersky aruncând priviri furioase către Lanier şi Gerhardt.

Mirsky se întoarse singur.

— Sunt comandantul soldaţilor şi cetăţenilor sovietici, spuse. Sunt principalul negociator.

Biroul lui Lanier şi micul său dormitor fuseseră jefuite, dar nu suferiseră stricăciuni serioase în timpul ocupaţiei. Lanier dormi cinci ore, apoi luă un mic dejun raţionalizat de la distribuitorul de hrană din bufet.

Kirchner îl întâlni la intrarea din faţă a barăcilor femeilor.

— Mă-ntorc în perforaţie, spuse. Acolo, sus, e încă o harababură infernală. Acum aducem jos morţii – pe ai noştri şi pe ai lor. S-a programat o slujbă de înmormântare?

— Am sugerat să facem una singură, cândva, în următoarele douăzeci şi patru de ore. Ceva mai mult decât o simplă jelire a morţilor…

Kirchner strânse din buze.

— N-o să fie uşor să trăim în preajma acestor ticăloşi.

— Trebuie să-ncepem de undeva. Ce face Hoffman? A dormit?

— Aşa am auzit. Două dintre specialistele tale în astronomie au luat-o în primire şi ne-au dat afară pe mine şi pe paznici.

Îşi îngustă ochii şi dădu din cap în direcţia bufetului.

— Care-o să fie rolul meu după ce-o să terminaţi?
— Căpitan, din Marina Militară a Statelor Unite, aşa cred. Şeful securităţii externe. N-am de gând să le ofer Piatra pe un platou.
— Au fost de acord cu dezarmarea?
Lanier clătină din cap.
— Nu încă. Vor să-şi construiască o tabără fortificată în compartimentul patru şi abia apoi să discute despre dezarmare. Îi ofer lui Mirsky un tur privat, ceva mai târziu, în după-amiaza asta… bibliotecile, oraşele.
— Iisuse, mi-ar plăcea să vin cu voi.
— O să ai în curând ocazia. În ceea ce ne priveşte pe Gerhardt şi pe mine, totul e deschis. Niciun monopol.
— Chiar şi compartimentul şapte?
— Cu timpul. Încă n-au întrebat despre el.
Kirchner înălţă din sprâncene.
— Nu li s-a spus?
— N-am idee ce le spun ei militarilor. Vor afla cu siguranţă destul de repede. Nu s-ar putea zice că ruşii din echipa ştiinţifică se amestecă printre soldaţi – după toate aparenţele, militarii nu-nseamnă mare lucru în ochii lor. Dar se va duce vorba.
Lanier făcu o pauză îndelungată.
— Vreo veste de pe Pământ?
— Absolut nimic. Ceva activitate radar în Oceanul Arctic – poate câteva vase de suprafaţă. Nu se poate vedea mare lucru. Fumul acoperă cea mai mare parte a Europei, Asia, Statele Unite. Nu-şi pot face griji pentru noi, Garry.
Kirchner traversă complexul şi se urcă într-o camionetă care mergea către intrarea ascensorului zero. Lanier bătu la uşa barăcii.
Îi răspunse Janice Polk.
— Intră, spuse ea. S-a trezit şi i-am dus ceva de mâncare acum câteva minute.
Hoffman se afla pe canapeaua dintr-un mic salon. Beryl Wallace şi Doreen Cunningham, fosta şefă a securităţii complexului, stăteau pe scaune, vizavi de ea. Capul celei de-a doua era bandajat, dovadă a arsurii de laser cu care se

alesese înainte de capitularea primului complex.

Se ridicară la intrarea lui Lanier; Cunningham dădu să salute, apoi zâmbi prosteşte şi-şi lăsă mâna în jos.

— Doamnelor, eu şi domnul Lanier trebuie să ne punem reciproc la curent în privinţa câtorva probleme, spuse Hoffman, lăsând un pahar pe jumătate plin cu oranjadă pe masa confecţionată din placa deflectoare a unui rezervor de combustibil.

Când rămaseră singuri, Lanier se aşeză şi-şi trase scaunul mai aproape.

— Sunt gata pentru o scurtă informare, zise Hoffman. De când am părăsit Pământul, n-am mai auzit nimic. E aşa cum ne-au arătat bibliotecile?

— Da, răspunse Lanier. Şi Iarna Lungă începe.

— OK.

Hoffman îşi strânse nasul între două degete şi şi-l frecă viguros.

— Sfârşitul lumii. Asta-i tot ce ştim.

Oftă, iar oftatul ameninţă să se transforme în suspin.

— Rahat. Să-ncepem cu începutul.

Lanier întinse mâna şi ea i-o luă.

— Îşi vor închipui că suntem amanţi, spuse.

— O relaţie pur druckeriană[20], zise Lanier.

Ea râse şi îşi şterse ochii cu o batistă.

— Cum îţi merge, Garry? întrebă.

El nu răspunse câteva clipe lungi.

— Mi-am pierdut aeronava, Judith. Eu o conduceam…

— Prostii.

— Eu o conduceam, şi am făcut tot ce-am putut ca să-mpiedic războiul. Am dat greş. Aşa că încă nu pot spune cum îmi merge, încă nu. Poate că nu prea bine. Nu ştiu. Negociez după principiul ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Dar sunt foarte obosit.

Ea îl bătu peste mână cu degetele şi încuviinţă uşor din

---

[20] De la Peter Ferdinand Drucker (1909-2003) – autorul unor cărţi şi articole despre modul de organizare în domeniul afacerilor, în cel guvernamental şi în al societăţilor nonprofit

cap, cu ochii într-ai lui.

— OK. Să ştii că ai parte în continuare de toată încrederea mea. Înţelegi asta, Garry?

— Da.

— După ce se liniştesc lucrurile, putem face cu schimbul vârându-ne capetele prin gaura din pictura murală cu Sisif. Acum povesteşte-mi despre invazie şi tot ce s-a-ntâmplat de atunci.

Lanier visase cu ochii deschişi să-l ducă pe Mirsky în biblioteca din compartimentul doi singur, sau fiind însoţiţi fiecare de câte un singur bodyguard. Când sosi la masa negocierilor din bufet, Mirsky, Garabedian, doi dintre cei trei ofiţeri politici supravieţuitori – Belozersky şi maiorul Yazykov – şi patru soldaţi din trupele Spaţiale de Şoc îl aşteptau. El se grăbi să-i roage pe Gerhardt şi pe Jaeger să-l însoţească şi, pentru echilibrarea forţelor, grupului i se alăturară patru infanterişti marini.

Călătoriră în tăcere din primul compartiment până la podul zero din cel de-al doilea. Unul dintre soldaţii lui Mirsky conduse camioneta în prima jumătate a scurtei lor călătorii. În timp ce traversau oraşul, Mirsky se uită de mai multe ori la Lanier, care presupuse că-l evalua. Generalul-locotenent rus era pentru el o carte închisă; nu-şi dezvăluise, nici măcar o singură dată, ceva din şinele său profund. Cu toate acestea, Lanier îl stima mult mai mult decât pe Belozersky. S-ar fi putut ca Mirsky s-asculte de raţiune; Belozersky nici măcar nu ştia ce e raţiunea.

La jumătatea podului, camioneta se opri şi un infanterist marin preluă îndatoririle şoferului. Trecură prin cartierul comercial descris de Patricia drept „demodat” şi coborâră apoi în piaţa bibliotecii. Un infanterist marin şi un soldat din TSS rămaseră de pază lângă camionetă. Îşi ocupară poziţiile în colţurile opuse ale vehiculului şi evitară cu sârguinţă să-şi vorbească.

Gerhardt îl angajă pe Belozersky într-o conversaţie, prin intermediul lui Jaeger. Asta-i oferi lui Lanier ocazia să-l conducă pe Mirsky cu câţiva paşi înaintea celorlalţi şi să-l

pregătească pentru ceea ce aveau să descopere.

— Nu ştiu sigur ce v-au spus comandanţii dumneavoastră despre Piatră, începu el, dar mă îndoiesc că ştiţi întreaga poveste.

Mirsky se uita fix înainte, cu o expresie neliniştită.

— Piatra e un nume mai potrivit decât Cartoful, admise el, ridicând din sprâncene. Numindu-l Cartof facem din noi nişte viermi, nu-i aşa? Mi s-a spus că Piatra a fost construită de oameni.

— Asta nu e decât o jumătate de adevăr.

— Atunci sunt interesat să aflu restul.

Lanier îi spuse povestea amănunţit, în timp ce intrară în bibliotecă şi urcară scările către primul etaj.

În sala de lectură, Lanier găsi în depozit un sector cu cărţi în limba rusă şi ieşi cu trei volume, întinzându-i unul lui Mirsky – o traducere a *Scurtei Istorii a Morţii* – şi câte unul din celelalte două lui Belozersky şi Yazykov.

Belozersky rămase în picioare, strângând cu putere cartea în ambele mâini şi holbându-se la Lanier ca şi cum l-a fi insultat.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă el.

Yazykov îşi deschise volumul ezitând.

— Citiţi cu ochii dumneavoastră, sugeră Lanier.

— E Dostoievski, spuse Belozersky.

Făcu schimb de cărţi cu Yazykov.

— Şi Aksakov. Ar trebui să ne intereseze?

— Poate dacă v-aţi uita la datele când au fost tipărite, domnilor, zise Lanier, cu voce scăzută.

Cei doi deschiseră cărţile, citiră şi le închiseră brusc, aproape simultan…

— Trebuie să explorăm rafturile astea de la un capăt la celălalt, spuse Belozersky.

Perspectiva nu părea să-l încânte.

Mirsky îşi ţinea cartea deschisă în ambele mâini, răsfoind-o şi întorcându-se de mai multe ori la data publicării, într-un rând chiar atingând-o cu arătătorul. O închise cu degetul mare şi bătu cu cotorul ei în masa pentru lectură, uitându-se în sus, la Lanier. Dacă se schimbase

ceva, atunci biblioteca din compartimentul doi părea mai întunecată şi mai sumbră decât până atunci.

— Redă istoria războiului, spuse Mirsky, pe jumătate întrebând şi pe jumătate afirmând. E o traducere fidelă a ediţiei în limba engleză?

— Cred că da.

— Domnilor, eu şi domnul Lanier trebuie să fim singuri câteva minute. Tovarăşi ofiţeri, vă rog să aşteptaţi împreună cu generalul Gerhardt şi cu oamenii săi, şi să vi-i luaţi pe-ai voştri cu voi.

Belozersky îşi puse cartea pe o masă goală şi Yazykov îi urmă exemplul.

— Ar trebui să nu dureze mult, tovarăşe general, spuse cel dintâi.

— Atât cât e necesar.

Lanier aduse cu sine un bidon pe jumătate plin cu brandy, sperând în ivirea unei asemenea oportunităţi. Umplu câte o cană pentru fiecare dintre ei.

— Aşa ceva e foarte apreciat, spuse Mirsky, ridicând cana.

— Serviciu special, zise Lanier.

— Ofiţerii mei politici v-ar acuza că încercaţi să mă îmbătaţi ca să – cum se zice în argou?

— Să mă *stoarceţi* de informaţii.

— N-a mai rămas destul ca să vă-mbăt, preciză Lanier.

— Păcat. Nu sunt destul de puternic pentru… asta.

Cu două mişcări ample, Mirsky împunse spaţiul bibliotecii cu cana goală.

— Poate că dumneavoastră sunteţi, dar eu nu sunt. Mă sperie de moarte.

— O să găsiţi putere după un timp. E tot atât de atractiv pe cât e de înspăimântător.

— Ştiţi asta de multă vreme?

— De doi ani.

— Cred că eu îi voi lăsa pe alţii să descopere atracţia, zise Mirsky. Oamenii mei au acum acces la toate astea – nerestricţionat, oricare dintre noi, şi ofiţerii şi soldaţii?

— Aşa e înţelegerea.

— Cum aţi învăţat să vorbiţi ruseşte? La şcoală?

— În biblioteca din compartimentul trei, zise Lanier. Mi-a luat puţin mai mult de trei ore.

— Vorbiţi ca un moscovit. Ca unul care-a fost pleca peste ocean, poate pentru câteva decenii, şi totuşi… n moscovit. Eu aş putea să-nvăţ engleza la fel de repede?

— Probabil.

Lanier împărţi restul de brandy şi închinară unul îi cinstea celuilalt.

— Sunteţi un tip ciudat, Garry Lanier, spuse solemn Mirsky.

— Oh?

— Da. Sunteţi întors către interior. Îi vedeţi pe ceilalţi, dar nu-i lăsaţi să vă vadă.

Lanier nu reacţionă.

— Uite, vedeţi?

Rusul rânji.

— Aşa sunteţi. Ochii lui reîncepură brusc să-l fixez pe Lanier cu o privire pătrunzătoare. De ce n-aţi lăsa lumea să ştie toate astea de la bun început?

— După ce-o să petreceţi ceva mai mult timp aici, e şi în al treilea compartiment, să vă-ntrebaţi ce-aţi fi făcut dumneavoastră.

Era rândul lui Mirsky să nu reacţioneze.

— Între popoarele noastre există resentimente puternice şi amare, spuse apoi, lăsând cartea să cadă pe masă cu o bufnitură. Nu vor fi uitate cu uşurinţă. Iar între timp eu nu înţeleg locul ăsta. Nu înţeleg nici poziţia noastră aici, nici pe a dumneavoastră. Ignoranţa mea e periculoasă, domnule Lanier, aşa că o să vin aici, sau în cealaltă bibliotecă, când mi-o va permite timpul, ca să mă educ. O să-nvăţ engleza folosind metoda dumneavoastră, dacă e cu putinţă. Dar, ca să prevenim încurcăturile, cred că n-ar trebui să îi se permită tuturor oamenilor mei să intre în locul ăsta. N-ar fi înţelept să aveţi în vedere nişte restricţii similare?

Lanier clătină din cap, întrebându-se dacă Mirsky îşi vedea propriile idei contradictorii.

— Suntem aici ca să spargem tiparele trecutului, nu ca să

le continuăm. În ceea ce mă priveşte, e deschis pentru toată lumea.

Mirsky se holbă la el pentru un timp stânjenitor de lung, apoi se ridică.

— Poate, spuse el. Vă e mai uşor să spuneţi asta decât îmi e mie. Oamenii mei nu sunt obişnuiţi să fie bine informaţi. Unora dintre ofiţerii mei ideea li s-ar părea înspăimântătoare. Unii n-ar crede nimic din toate astea… ar presupune că e o înşelătorie americană. Ar fi foarte liniştitor.

— Dar dumneavoastră ştiţi că nu e.

Mirsky întinse mâna să atingă cartea.

— Dacă un adevăr e periculos, spuse, poate că nu e suficient de adevărat.

În compartimentul doi, fâşia de parc pe care asolizase batalionul lui Mirsky primea acum trupurile morţilor. O sută şase soldaţi americani, englezi şi nemţi muriseră în luptă şi zăceau în saci aluminizaţi într-un şanţ lung, săpat cu unul dintre excavatoarele echipei de antropologi. În alte patru şanţuri zăceau o sută şaizeci şi doi de sovietici. Alţi nouăzeci şi opt de ruşi şi doisprezece soldaţi ai blocului occidental erau dispăruţi şi presupuşi morţi, fie ucişi în luptă, fie purtaţi în afara perforaţiei ca să devină mumii uscate de frig pe orbite din jurul Pietrei. O placă specială fusese instalată în memoria morţilor de pe VTO 45 şi de pe transportoarele pierdute.

În jurul şanţurilor se adunară două mii trei sute de oameni. Mirsky şi Gerhardt vorbiră în rusă şi în engleză, scurt şi la obiect. Nu-şi îngropau numai camarazii; deşi încă nu exista niciun simbol comemorativ pentru morţii de pe Pământ, îşi îngropau rudele şi prietenii de departe; culturile, istoriile şi visurile pierdute în depărtare.

Îşi îngropau trecutul sau acea parte a lui de care se puteau despărţi. Sovieticii stăteau laolaltă, în şiruri. În grupul lor, membrii echipei ştiinţifice rămâneau izolaţi, parcă selecţionaţi.

Ruşii păstrară tăcerea în vreme ce preotul militar Cook şi

Yitshak Jacob, ţinând locul unui rabin, rostiră ultimele rugăciuni şi kaddish[21]-ul. Un musulman uzbek sovietic făcu un pas înainte, oferindu-şi rugăciunile.

Mirsky aruncă prima lopată de pământ peste mormintele compatrioţilor săi. Gerhardt aruncă o alta peste mormântul soldaţilor NATO. Pe urmă, fără s-o fi plănuit şi fără niciun avertisment, Gerhardt luă o lopată din mormanul de pământ care trebuia împins peste oamenii săi şi o duse în primul şanţ sovietic. Mirsky îi urmă exemplul fără ezitare.

Belozersky privea cu o figură încremenită într-o permanentă dezaprobare. Vielgorsky îşi păstra o atitudine tăcută, demnă. Yazykov părea să fie în altă parte şi avea ochii umezi.

Hoffman şi Farley înaintară cu un pas şi plasară câte o coroană la capul fiecărui mormânt.

În timp ce mulţimea se îndepărta, echipa de arheologi începu imediat să umple şanţurile. Sovieticii se împărţiră ca să se întoarcă în compartimentele unu şi patru. Farley, Carrolson şi Hoffman li se alăturară lui Lanier şi lui

Heineman pe podul zero. Se uitară la oamenii care traversau către staţiile metroului. Carrolson se apropie treptat de Lanier şi îl atinse pe braţ.

— Garry, trebuie să vorbim despre ceva.

— S-auzim, zise el.

— Nu aici. În complex, spuse Carrolson, uitându-se după Hoffman.

Se grupară în camionete şi traversară primul compartiment. Carrolson, Farley, Heineman şi Hoffman îl însoţiră pe Lanier în clădirea goală a administraţiei, unde se adunară la parter, în jurul biroului lui Ann Blakery.

— Se pare că urmează veşti rele, zise el.

Făcu ochii mari când înţelese.

— Oh, Doamne! spuse. Unde e…

Carrolson îl întrerupse.

— Până acum ai fost prea ocupat. Nu ştim sigur ce s-a-

---

[21] Rugăciune evreiască spusă la înmormântări.

ntâmplat, dar Patricia nu e de găsit nicăieri. Există două rapoarte, dar unul îi aparţine unui rus şi s-ar putea să nu fie demn de încredere. Rimskaya l-a auzit când discuta cu sovieticii din echipa ştiinţifică. Al doilea e de la Larry. Am crezut că aveam s-o găsim, că poate se ascunde pe undeva, dar…

Heineman dădu din cap.

— Ceea ce am văzut eu pare să adâncească misterul, adăugă el.

— Patricia a plecat din complexul aflat în compartimentul patru miercurea trecută, povesti Farley. Nimeni n-a văzut-o plecând, dar Lenore e convinsă că trebuie să fi luat metroul către compartimentul trei.

— Spunea că se duce la bibliotecă. Eram cu toţii puţin cam nebuni atunci, iar ea suporta foarte greu, zise Carrolson.

— Echipa de ruşi spune că soldatul a văzut o aeronavă asolizând lângă una dintre staţiile de metrou din Thistledown, în partea de nord – staţia de la linia zero zise Farley. La bord s-au urcat doi oameni şi ceva pe care rusul l-a numit diavol. Dintre… oameni, unul era bărbat şi celălalt femeie, iar femeii i se potriveşte descrierea Patriciei. Aeronava a decolat. Albă, de forma unei săgeţi, dar cu vârful bont. N-a făcut niciun zgomot.

Heineman înaintă cu un pas.

— Când am fost pe coridor, eu am văzut un *boojum.* În formă de săgeată, cu botul bont. Mergea către nord, pe o traiectorie spiralată în jurul tubului cu plasmă.

— Până acum n-a fost timp să punem totul cap la cap, zise Carrolson. Îmi pare rău pentru întârziere.

— N-are sens, spuse Lanier, clătinând din cap. Poate-a fost pur şi simplu capturată de ruşi. Poate…

— Rimskaya a pus întrebări peste tot. El crede că nu, zise Carrolson. În Thistledown nu era nimeni, cu excepţia câtorva paraşutişti sovietici ieşiţi de pe traiectorie – niciun fel de diversionişti, niciun soldat de-al nostru – nu în momentul acela. Nimeni în afară de Patricia.

— Şi de un *boojum*, adăugă Heineman. Coincidenţa e

prea mare, Garry.

El continuă să clatine din cap.

— Gata. Vă rog. Pur şi simplu, nu mai pot face faţă şi altor probleme. Judith, spune-le. Acum nu pot face nimic. Sunt negocierile, şi…

— Bineînţeles, spuse Hoffman, strângându-l de umăr cu o mână fermă. Să ne odihnim cu toţii.

Lanier îşi puse o palmă pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să-şi netezească urmele adânci lăsate de suferinţă în jurul gurii.

— Eu ar trebui să am grijă de ea, zise. E importantă. Judith, tu mi-ai spus să am grijă de ea.

— E în ordine. N-a fost nimic…

— La naiba cu locul ăsta, Judith.

Îşi înălţă pumnii şi-i agită neajutorat.

— Urăsc pietroiul ăsta blestemat!

Carrolson începu să plângă. Farley o luă în braţe.

— Nu numai tu, spuse cea dintâi. Ai dat-o în grija mea.

— Încetaţi, le ceru Hoffman, cu voce scăzută, fără să-i privească.

Heineman se retrase cu un pas, stânjenit şi neştiind ce să facă.

— N-o să renunţ pur şi simplu la ea, spuse Lanier, lăsându-şi braţele în jos şi închizându-şi şi deschizându-şi pumnii. N-a dispărut şi gata. Larry, poţi s-alimentezi supratubul şi să-l pregăteşti repede de plecare?

— Oricând dai ordin.

— Judith, cred că ai făcut o alegere greşită, zise Lanier.

— Nu cred. Ce vrei să spui?

— N-o să rămân până când se rezolvă lucrurile. O să fug într-o misiune nebunească de salvare, n-o să rămân în locul ăsta ca să discut c-o şleahtă de sovietici. Mă cunoşti. Ştii că aşa o să fac.

— OK, încuviinţă Hoffman. Du-te după ea. Mai sunt şi alte motive.

— Care? întrebă Lanier.

— Suntem blocaţi aici, nu-i aşa? răspunse Hoffman. Trebuie să aflăm în curând ce e acolo, în josul coridorului. Larry, avionul V/STOL funcţionează? Şi supratubul?

— Funcţionează perfect, zise Heineman.
— Atunci o să facem un plan. Dar o să-l facem cu grijă. E OK, Garry? Nu chiar imediat, dar foarte curând?
— OK, încuviinţă el, docil.
— Cred că avem cu toţii nevoie să ne relaxăm, să mâncăm şi să ne odihnim, spuse Farley, uitându-se în jur, în aşteptarea aprobărilor.
Rămaseră în tăcere, uşor şocaţi fiindcă Lanier ajunse atât de aproape de pierderea controlului – şi fiindcă înţelegeau cât de aproape se aflau cu toţii.
— Aş vrea să merg şi eu, zise Carrolson.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

––––––––––––––––––––––––––––––

Presupun aşadar că vrei să fugi de toate. *Să ai senzaţia că se află foarte departe*.
— Da.
Pleci pe coridor, *pe urmele ei*. *De ce*?
— Ca să-mi salvez blestemăţia asta de suflet.
Nu te-ai descurcat rău.
— Pământul e în ruine, Piatra e pe jumătate ocupată de ruşi ursuzi şi am pierdut singura persoană pe care mi se spusese în mod special s-o protejez.
Dar Piatra e încă aici, *iar situaţia pare să se stabilizeze*.
— Belozersky. Yazykov. Vielgorsky.
Căpoşi bătrâni, *fanatici*. *Da*. *Sunt o pacoste*, *şi n-ar trebui să rămâi aici*, *să le toceşti securile*?
— Nu.
O laşi pe Hoffman cu toate problemele…
— Îmi permite să plec fiindcă ştie că sunt la capătul puterilor. Nu mai pot face nimic. Nu-i sunt de folos pe Piatră… decât plecând după Patricia.

Lanier deschise ochii şi-şi privi ceasul de la încheietura mâinii. Era 07:50. Se simţea paralizat. Vocile continuau să-i răsune în ţeastă, venind şi plecând. Mintea lui se străduia să facă faţă inadmisibilului şi să-şi găsească locul într-o nouă situaţie.

Se gândea întruna la Pământ, la oameni – prieteni, colegi de lucru, poate chiar aceia pe care-i întâlnise cu câteva săptămâni înainte – târându-se prin moloz. Era foarte posibil ca pe Pământ să nu mai fie în viaţă nici măcar un singur om pe care să-l fi cunoscut personal. Statistica era corectă, dar gândul era groaznic, starea psihologică era mizerabilă. Majoritatea celor cu care avea legături (*oamenii lui*) locuiau în oraşe sau lucrau în centre militare.

O excepţie era Robert Tyheimer. Căpitan de submarin, fusese căsătorit cu sora lui Lanier, moartă în urma unui atac cerebral, cu doi ani înainte de a primi el postul de pe Piatră. Stătuseră de vorbă ultima oară la un an după moartea ei. Tyheimer ar fi putut fi încă viu, sub gheaţă, aşteptând. Dacă nu contribuise deja la distrugerea generală, atunci avea să-şi păzească focoasele şi să aştepte… şi să aştepte… următorul schimb de lovituri. Ultimele explozii.

— Te urăsc, spuse, cu voce tare, cu ochii din nou închişi.

Nici măcar nu ştia la cine se referise. În cap i se adunaseră trei psihanalişti, care discutau; unul, un freudian stereotipic, îi răstălmăcea întotdeauna fiecare licărire de gând pasager, alegând cele mai groaznice şi mai sordide interpretări. *Da*… *şi mama ta*… *ce-ai spus atunci*? *Te-ai referit la tine însuţi*, nu-i *aşa*?

Altul stătea, tăcut, lăsându-l să atârne de propriile sale confuzii cleioase.

Iar al treilea…

Al treilea dădea din cap şi recomanda terapia prin muncă. Al treilea semăna cu tatăl lui.

Asta îl interesa pe primul.

Se răsuci în pat şi deschise din nou ochii. Nici somn, nici odihnă. Peste cât timp aveau să sufere oamenii de pe Piatră o cădere nervoasă? Pe cât de mulţi îi aştepta, cât de

gravă avea să fie? Cine urma să dea piept cu o asemenea problemă, el sau Hoffman?

Dar decizia fusese deja luată. O dusese pe Hoffman într-un tur al Pietrei – şi îl întâlniseră pe Mirsky în biblioteca din al treilea compartiment, în faţa unei lacrimi. Pe generalul-locotenent rus îl însoţeau trei bodyguarzi, deşi clădirea era de altminteri pustie. Părea extenuat şi îi ignorase.

Lanier îi indicase lui Hoffman un scaun aflat la o oarecare distanţă de ruşi şi o învăţase cum să utilizeze toate facilităţile. Îi dăduse ei cheile, iar ea le primise cu bucurie.

Se săltă în capul oaselor şi deschise interfonul cu o lovitură uşoară de deget. Ann Blakely se întorsese la biroul ei şi continua să se ocupe de tabloul central de comandă.

— Nu pot să dorm, zise el. Care e acum orarul lui Heineman?

— E treaz, dacă asta vrei să ştii, răspunse ea.

— Perfect. Şi e în compartimentul al şaptelea, fără îndoială.

— Nu, în orar scrie zona de debarcare din perforaţia sudică…

— Sună-l, te rog.

— O s-o fac.

— Spune-i că vreau să plec mâine-dimineaţă, devreme, la ora opt.

— Da, domnule.

Echipajul avionului V/STOL fusese deja ales: el însuşi, Heineman, Carrolson – poate singura a cărei lipsă avea să reprezinte o dificultate pentru Hoffman – şi Karen Farley. Misiunea era simplă, fără ambiguităţi: urmau să se deplaseze pe o distanţă de cel mult un milion de kilometri în josul coridorului, presupunând că acesta era atât de lung, oprindu-se în mai multe puncte de-a lungul drumului şi coborând la sol. Cine ar fi putut spune de ce natură avea să fie coridorul, atât de departe spre nord? După care aveau să se întoarcă, cu sau fără Patricia, cu sau fără vreun indiciu asupra locului unde se afla.

Existau o mulţime de incertitudini, dar de un tip pe care Lanier îl considera bine-venit. Avusese de-a face cu orori

atât de multă vreme, încât o aventură bine definită şi evident periculoasă i se părea un adevărat paradis.

Se îmbrăcă şi-şi adună bagajul într-un rucsac de dimensiuni reduse. Periuţă de dinţi, aparat de ras, un schimb de lenjerie intimă, tabletă şi un pachet de blocuri de memorie.

Periuţă de dinţi.

Lanier începu să râdă. Râsul părea silit, dar îl năpădi în valuri, lăsându-l fără apărare. Se întinse pe patul de campanie şi se îndoi de mijloc, cu faţa crispându-i-se dureros. Într-un târziu se opri, gâfâind, apoi se gândi la minuscula toaletă a aeronavei, la minuscula ei cabină de duş. Se gândi la descărcarea stomacului în timp ce aveau să străbată singularitatea şi izbucni iarăşi în râs. Trecură mai multe minute înainte de a-şi putea controla hohotele, după care se săltă în şezut şi rămase pe marginea patului, cu spatele drept, respirând adânc şi frecându-şi falca şi muşchii obrajilor, deopotrivă de îndureraţi.

— Dumnezeule din ceruri, oftă, şi îşi îndesă periuţa de dinţi în rucsac.

Soldatul sovietic mort plutea la vreo douăzeci de metri deasupra schelei pentru cercetări din perforaţia compartimentului şapte. Cum ajunsese atât de departe era întrebarea pe care şi-o punea toată lumea. Nu părea rănit; probabil că se temuse de cădere şi rămăsese lângă axă până când i se terminase aerul. Plutea încet înapoi, în josul perforaţiei, către compartimentul şase. Nu era suficient timp ca să-l pescuiască şi să-l aducă jos. Încărca momentul despărţirii cu o tristeţe palpabilă. Părea să se uite cu mare interes, cu faţa palidă desluşindu-i-se în spatele vizorului căştii, cu ochii larg deschişi.

Hoffman îi îmbrăţişă pe Lanier, pe Carrolson şi pe Farley, costumele lor voluminoase fiind o piedică în calea acestei intenţii, dar nu şi într-a emoţiei. Heineman era deja la bordul avionului V/STOL, ataşat la supratub ca un peşte ventuză.

Rămaseră o clipă în jurul capătului bont al singularităţii,

păstrând tăcerea, apoi Hoffman spuse:

— Garry, asta nu e o vânătoare de himere. O ştii foarte bine. Avem nevoie de mica americancă cu sânge mexican. Oricine ar fi răpit-o, s-ar putea să ştie ce multă nevoie avem de ea. Bineînţeles că eu sunt bănuitoare din fire. Dar plecaţi oricum într-o misiune foarte importantă. Drum bun.

Farley se întoarse spre Hoffman.

— Azi-noapte am luat o hotărâre – Hua Ling şi noi, ceilalţi, toţi chinezii. Ar trebui să fie anunţată abia în seara asta, dar n-o să obiecteze nimeni dacă-ţi spun de-acum. Suntem de partea Blocului Occidental. Echipa de savanţi sovietici a făcut câteva propuneri, dar noi ne-am decis să vă susţinem. Cred că şi oamenii de ştiinţă sovietici ar dori să vă poată urma. Dar eu am vrut, pur şi simplu, să afli înainte de plecarea noastră.

— Mulţumesc, zise Hoffman, strângând mâna lui Farley. Suntem curioşi. Nu e nevoie să v-o spun. Aflaţi tot ce puteţi. Printre noi sunt câteva sute care ar fi vrut să vă poată însoţi.

— De-asta am vrut să fiu prima care se oferă voluntară, zise Carrolson.

— Asta-i pierdere de vreme, spuse tărăgănat Heineman. Toată lumea la bord.

— Taci şi lasă-ne să fim sentimentali, îl mustră Carrolson.

— Totul va fi bine, îi spuse Hoffman lui Lanier, când se îmbrăţişară din nou, reţinându-se unul pe celălalt ca să se privească prin vizoare.

— Să mergem, zise Lanier.

Îşi prinseră cablurile de siguranţă de o bară lungă, care se întindea în apropierea aeronavei, şi se propulsară pe rând, cu câte o lovitură a picioarelor, ca să intre prin tambuchi. În sas încăpeau două persoane; repetară procedura de două ori, Lanier rămânând ultimul. Trapa odată etanşată şi presiunea restabilită, îşi scoase costumul şi îl împături în compartimentul de sub panoul de comandă al sasului.

Cu numai patru pasageri, interiorul aeronavei era spaţios. Partea din faţă a cabinei era plină de lăzi cu

echipament ştiinţific; Carrolson şi Farley le verificară înainte de a-şi pune centurile de siguranţă. Lanier i se alătură lui Heineman în carlingă.

— Toate cablurile de combustibil şi oxigen sunt desprinse, spuse acesta, verificând indicaţiile aparaturii. Am rulat diagnosticarea pentru supratub. Totul funcţionează.

Se uită la Lanier în expectativă.

— Atunci, să funcţioneze, veni răspunsul.

Heineman roti suportul comenzilor supratubului către exterior şi îl blocă în faţa lui.

— Ţine-te bine, spuse. Apoi adăugă prin interfon: doamnelor, pungile pentru vomă sunt în buzunarele scaunelor din faţa voastră. Nu insinuez nimic, înţelegeţi.

Eliberă butoanele de comandă ale clamelor. Supratubul începu să alunece, încet şi lin, de-a lungul ţevii argintii a singularităţii.

— Încă puţin, spuse el.

Lanier se simţi apăsat pe spătarul scaunului.

— Şi încă puţin.

Acum erau grei, zăceau pe spate într-o carlingă şi într-o cabină dintr-odată în poziţie verticală.

— Ultimul strop, anunţă Heineman, apoi cântăriră din nou, efectiv, mai mult de jumătate din cât ar fi cântărit pe Pământ. Avem o scară de frânghie pe care o s-o derulez pe culoarul dintre scaune, pentru cazul că vrea cineva să meargă la baie.

Rânji către Lanier.

— Nu recomand folosirea toaletei în aceste condiţii. N-am primit specificaţii suficiente ca să proiectăm nava astfel încât să asigure mai mult confort. O să opresc pe clame dacă ajunge cineva într-o situaţie disperată.

— Poţi conta pe asta, răspunse Carrolson din cabină.

Lanier privea prin parbriz coridorul mişcându-se în jurul lor cu o încetineală maiestuoasă; podeaua se contopea în depărtare cu strălucirea perlată din centrul tubului de plasmă... ce se întindea probabil la infinit.

— Evadarea finală, nu-i aşa? întrebă Heineman, de parcă

i-ar fi citit gândurile. Mă face să mă simt din nou tânăr.

CAPITOLUL TREIZECI Şi PATRU

––––––––––––––––––––––––––––––––––––

După ce Olmy se învălui în plasa lui de lumini, izolându-se, în trei ocazii diferite, Patricia decise că Talsitul avea ceva oarecum dezgustător. Putea să creeze dependenţă – indiferent ce era.

Zburau de cel puţin trei zile – poate chiar de cinci – şi, cu toate că se dovedeau întotdeauna politicoşi şi-i dădeau răspunsuri aparent sincere, Olmy şi frantul nu erau întocmai ceea ce se înţelege prin volubili. Ea îşi petrecea majoritatea timpului într-un somn agitat, visându-l pe Paul. Atingea adesea ultima lui scrisoare, încă aflată în buzunarul de la piept al salopetei ei. La un moment dat, se trezi ţipând şi văzu frantul tresărind spasmodic în cuşeta lui. Olmy căzuse pe jumătate de pe canapea şi o privea fix, evident alarmat.

— Îmi pare rău, spuse ea, uitându-se cu vinovăţie de la unul la altul.

— E în ordine, spuse Olmy. Ne-am dori să te putem ajuta. De fapt ar fi cu putinţă, dar…

Nu-şi încheie fraza. Câteva minute mai târziu, când inima ei îşi încetă galopul şi Patricia îşi dădu seama că nu reuşea să-şi aducă aminte ce o făcuse să ţipe, îl întrebă Olmy ce voise să spună afirmând că o puteau ajuta.

— Talsit, răspunse el. Netezeşte memoria, îi rearanjează priorităţile fără s-o întunece. Blochează accesul subconştientului la anumite amintiri tulburătoare. Cu Talsit, nu mai ai acces la amintiri decât ca urmare a unui act de voinţă conştient.

— Oh, făcu Patricia. Şi nu pot primi puţin din acest Talsit?

Olmy zâmbi şi clătină din cap.

— Eşti pură, zise el. Aş fi mustrat dacă te-aş adu în cultura noastră înainte ca savanţii să aibă ocazia să studieze.

— Vorbeşti ca şi cum aş fi un specimen, spuse Patricia.

Frântul scoase din nou sunetul care semăna cu scrâşnet de dinţi amplificat. Olmy îl privi cu reproş şi balansă, coborând din cuşeta lui.

— Bineînţeles că eşti, răspunse. Vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame, refuză ea, întinzându-se pe spi pe canapea. Sunt speriată şi plictisită, şi visez urât.

Frântul se uită cu atenţie în jos, către ea, fără să clipească din ochii lui mari, căprui. Întinse o mână, îşi răsfiră cele patru degete suple, apoi le curbă iarăşi.

— Te rog, spuse, cu vocea sunându-i ca o flaşnetă dezacordată. Nu pot ajuta.

— Un frant vrea întotdeauna să ajute, îi explică Olr. Dacă nu poate, are dureri. Mă tem că eşti o încerci într-adevăr grea pentru frantul meu.

— Frantul tău? E proprietatea ta?

— Nu. Nu sunt proprietarul lui. Pe durata misiunii noastre, suntem uniţi prin datorie. Mai degrabă ca nişte simbioţi sociali. Eu îi cunosc gândurile şi el le cunoaşte pe ale mele.

Patricia îi zâmbi frantului.

— Mă simt foarte bine.

— Minţi, aprecie frantul.

— Ai dreptate.

Patricia întinse mâna ezitând şi atinse braţul creaturii. Avea pielea netedă şi caldă, dar nu şi elastică. Îşi retrase degetele.

— Nu mă tem de voi, de niciunul dintre voi, spuse ea. M-aţi drogat?

— Nu! exclamă Olmy, clătinând viguros din cap. Nu trebuie să interferăm cu tine.

— E atât de straniu. Nici măcar n-am senzaţia că e real, dar nu mi-e frică.

— Poate că asta e bine, spuse frantul, cu solicitudine. Până când te trezeşti, noi suntem un vis.

După acest schimb de cuvinte, nu mai vorbiră ore întregi. Patricia stătea întinsă, cu faţa către fereastră, remarcând o nouă schimbare a aspectului coridorului. Acum era acoperit cu benzi asemănătoare celor de pe autostrăzile aglomerate. În timp ce se deplasau pe traiectoria lor spiralată din jurul tubului de plasmă, făcând câte o întoarcere la fiecare cincisprezece sau douăzeci de minute, văzu că podeaua era acum acoperită în întregime cu modele, indiferent care le-ar fi fost semnificaţia. Nu păreau în mişcare, dar, după ce parcurseră mai bine de douăzeci de kilometri, nu mai putu să fie sigură că asta reprezenta adevărul.

Traseul spiralat al aeronavei era hipnotic. Realiză, cu o tresărire, că se holba la noul fenomen de mai multe minute, fără să fi fost conştientă de asta. Modelele dense de pe suprafaţa podelei mişunau acum de lumini în mişcare. Întinzându-se de-a lungul „autostrăzii”, benzile erau şiruri de mărgele roşii şi de un alb intens. Lănci de lumină se roteau, descriind arce deasupra modelelor şi luminând marginile discurilor ce zburau la joasă înălţime. Centuri de zid, de cel puţin doi sau trei kilometri înălţime, întrerupeau traficul la intervale egale, de vreo zece kilometri.

— Ne apropiem de oraşul Axis, spuse Olmy.

— Ce sunt toate astea? întrebă Patricia, arătând cu degetul.

— Trafic contorizat, între porţi interne.

— Ce sunt porţile?

— Voi le-aţi spus puţuri când aţi descoperit prima şi a doua bandă. Conduc către spaţii de dincolo de Cale – de coridor.

Patricia se încruntă.

— Oamenii călătoresc între puţuri, intră şi părăsesc coridorul?

— Da, răspunse Olmy. Oraşul Axis reglementează traficul pe o lungime de un milion de kilometri.

— Dar puţurile – porţile - nu se pot deschide în universul

nostru, în timpul nostru.

— Nu se pot, zise Olmy. Acum, te rog, amână-ţi întrebările până după sosire. Prea multe informaţii ţi-ar putea reduce puritatea.

— Scuză-mă, spuse ea, cu o căinţă prefăcută.

— Însă nu trebuie să scapi asta, zise Olmy. Te rog să te uiţi drept înainte, la peretele de deasupra canapelei tale.

Ea se holbă la suprafaţa albă, netedă. Olmy făcu câteva zgomote, nişte pocnete rapide, şi suprafaţa se văluri ca un lac tulburat. Vălurelele se răspândiră pe o suprafaţă amplă, într-un dreptunghi lat, solidificat. Dreptunghiul se înnegri, apoi se umplu de o zăpadă colorată. Zăpada îi captă privirea şi rama dreptunghiulară se înceţoşă, scăpându-i din vedere.

Era ca şi cum ar fi zburat prin coridor singură. De jur împrejur, luminile strălucitoare pulsau, urmându-şi traiectoriile complicate de pe podea. În faţă, un cerc întunecat stătea pe singularitate, întinzându-se dintr-o parte a tubului de plasmă până în cealaltă. Întrerupt de cerc, tubul îşi schimba culoarea din alb într-un albastru marin intens.

— Oraşul Axis se află dincolo de bariera aceea, spuse Olmy, de alături. O să primim curând autorizaţia şi o să trecem dincolo de ea.

Patricia întoarse capul şi iluzia se spulberă.

— Oh, nu, te rog, zise Olmy. Continuă să priveşti.

Tonul şi expresia lui erau aproape ca ale unui băieţel, pline de nerăbdare şi de mândrie. Ea se întoarse din nou spre dreptunghiul de zăpadă.

Bariera îi umplu câmpul vizual. Era de un gri-maroniu sumbru, împroşcat cu pulsaţii radiante de roşu. În locul unde o intersecta singularitatea, bariera strălucea precum lava topită.

O serie de voci începură să spună cuvinte pe care ea nu le putea înţelege şi Olmy le răspunse la fel.

— Am fost acceptaţi, îi explică el. Continuă să priveşti.

Drept înainte, o porţiune a barierei se îndreptă clocotind spre ei şi se dizolvă într-o împrăştiere de pulsaţii roşii.

Trecură printre ele.

Ea avu la început impresia că ajunseseră pe neaşteptate sub apă. Tubul de plasmă se umflase în toate direcţiile, lărgindu-se cu câţiva kilometri şi strălucind în acel albastru marin pe care-l văzuse ea în jurul barierei circulare. Podeaua coridorului continua să fie vizibilă în toate direcţiile, dar era de o claritate redusa, umbrită de noua culoare a plasmei.

Drept în faţă, două cuburi mari se înşiruiau de-a lungul firului palid al singularităţii. Toate feţele lor vizibile erau marcate cu o despicătură lată, orizontală; partea din faţă a celui mai apropiat cub primea singularitatea într-o adâncitură mare, semisferică, însemnată cu spiţe scântetoare. În centrul scobiturii se afla o gaură în care singularitatea era înghiţită.

Dincolo de tuburi se vedea – de câteva ori mai lat decât ele – un cilindru ce se rotea în jurul axei centrale, linia singularităţii. Suprafaţa lui exterioară scăpara de mii de lumini; faţa dinspre Patricia era întunecată cu excepţia unei serii de cinci şiruri de balize.

După cilindru urmau trei palete curbate întinzându-se spre exterior, către raza maximă a întregii construcţii care era, probabil, de vreo zece kilometri. Paletele păreau să atingă sau să susţină tubul de plasmă, dându-I o strălucire albastru-alburie în jurul celei mai dinafară muchii a fiecăreia dintre ele. Orice altceva s-ar mai fi aflat în spatele cilindrului era efectiv ascuns vederii.

— Acasă, spuse Olmy, în spatele ei.

Patricia se întoarse şi îl privi clipind.

— Primele sunt staţii de navigaţie şi de producere a curentului electric, în întregime automat. Cilindrul rotor e Axis Nader. Noi nu le putem vedea din cauza perspectivei, dar dincolo de el se întind Oraşul Thoreau şi Axis Euclid.

— Şi unde mergem? întrebă ea.

— Intrăm pe un doc din Axis Nader.

— Cât de mare e oraşul?

— Te referi la întindere sau la numărul locuitorilor?

— Cred că la ambele.

— Se întinde pe patruzeci de kilometri în josul Căii şi are o populaţie de circa nouăzeci de milioane – douăzeci de milioane corporali, întrupaţi; şaptezeci de milioane stocaţi în Memoria Oraşului.

— Oh!

Ea se întoarse din nou spre ecran şi se uită în tăcere cum pătrundea nava în interior, pe lângă cuburile duble şi de-a lungul feţei întunecate a cilindrului rotitor.

— Cred că, în vremea ta, aţi fi considerat Oraşul Axis o necropolă, un oraş al morţilor, continuă Olmy. Dar, pentru noi, deosebirea nu e chiar atât de precisă. Eu, de exemplu, am murit de două ori făcându-mi datoria faţă de Nex.

— Te-au reînviat? întrebă Patricia.

— M-au făcut din nou, răspunse el.

Ea nu-şi desprinse privirea de ecran, deşi simţea furnicături pe spate.

Ministrul Prezidant îl sfătuise pe Olmy să se prezinte la ser Oligand Toller imediat după sosire. Toller, avocatul lui Tees van Hamphuis, preşedintele Nexului Hexamonului, era un geshel radical care preferase să-şi păstreze în întregime înfăţişarea omenească. Faptul că aceasta n-avea nicio legătură cu proiectul său de naştere – fusese adaptat pentru maximumul calităţilor de lider – nu îi tempera conservatorismul neobişnuit; majoritatea geshelilor radicali, inclusiv preşedintele, îşi aleseseră forme neomorfe, foarte puţin înrudite cu cele omeneşti.

Ministrul Prezidant se gândise că tot ceea ce avea Olmy de spus avea să fie de un extrem interes pentru Preşedinte. Preşedintele în persoană era de negăsit, fiind angrenat într-o conferinţă pe termen lung, pe tema împiedicării ofensivei Jart; Toller era un soi de înlocuitor neoficial.

Asta nu le plăcea naderiţilor, şi nici măcar oficialilor celor mai apropiaţi de preşedinte. Toller nu era un om cu care să se poată trata cu uşurinţă. Olmy îl mai întâlnise o dată şi nu-l găsise câtuşi de puţin pe placul său, deşi abilităţile avocatului îi inspiraseră un respect întemeiat.

Toller îşi păstra biroul în cel mai dezirabil sector

profesional din Oraşul Central, la doar câteva minute de tractare şi la doar câteva secunde de ascensiune în linie dreaptă distanţă de Sălile Nexului din inima incintei. Imediat ce făcuse aranjamentele pentru apartamentul Patriciei, dar înainte de a avea şansa să se consulte cu propriul său avocat, Olmy plecase către biroul lui Toller.

Acesta decorase micul spaţiu dreptunghiular în cel mai simplu şi mai adaptabil stil geshel. Ornamentaţia era sobră; tema principală a texturii era platină şi oţel, efectul general fiind un aer de asprime şi rigiditate.

Avocatul preşedintelui nu era mulţumit de veştile aduse de Olmy.

— M.P. N-a avut nicio bănuială în privinţa asta când ai fost trimis acolo singur? pictografie Toller.

Simbolurile care scânteiau între cei doi bărbaţi proveneau din colanele-pictograf metalice de la gâturile lor, de fapt nişte dispozitive care generau şi proiectau vorbirea grafică, perfecţionată de-a lungul secolelor în Thistledown şi în oraşul Axis.

— Informaţiile sale erau extrem de ambigue, răspunse Olmy. Nu ştia decât că Thistledown a fost reocupat.

Toller pictografie imaginea dezagreabilă a unui cuib mişunând de creaturi asemănătoare şerpilor.

— Vestea e extraordinară, ser Olmy. Dacă ar fi venit de la altcineva, aş fi considerat-o greu de crezut. Pe de altă parte, spui că ai adus-o cu tine pe una dintre ei, nu-i aşa?

— Se numeşte Patricia Luisa Vasquez.

— O strămoaşă… autentică?

Olmy dădu din cap.

— De ce-ai adus-o? Ca dovadă?

— N-am putut s-o las acolo; era pe punctul să descopere cum se pot modifica maşinile din compartimentul al şaselea.

Toller înălţă din sprâncene şi pictografie patru cercuri portocalii ale surprinderii.

— Ce e femeia asta?

— O tânără matematiciană foarte respectată de superiorii ei.

— Şi n-ai mai făcut nimic altceva ca să corectezi situaţia găsită pe Thistledown?

— E o situaţie extrem de instabilă; o vreme nu vor fi capabili să se organizeze şi m-am gândit că e cel mai bine să mă consult cu Preşedintele şi cu Nexul.

— O să-l informez pe Preşedinte, dar eşti conştient că în prezent avem propriile noastre dificultăţi majore. Conferinţa asta… ar putea determina întregul curs al oraşului Axis. Iar în rândul naderiţilor au apărut tulburări considerabile şi se fac speculaţii demne de luat în seamă – mai ales în cadrul facţiunii Korzenowski. Dacă află asta…

Pictografie din nou creaturile asemănătoare cu şerpii, scăldate într-o strălucire de un portocaliu-roşiatic plin de furie.

— Izoleaz-o pe femeie şi păstrează-ţi informaţiile numai pentru superiorii tăi imediaţi.

— E izolată, iar eu îmi îndeplinesc, fireşte, îndatoririle aşa cum am fost instruit, zise Olmy. Femeia va trebui totuşi să aibă un avocat atribuit.

— Dacă putem evita asta, ar trebui s-o facem.

Toller îl privi cu o suspiciune evidentă, aşa cum îi era şi tulburarea.

— Aşa e legea. Toate persoanele din oraş care nu sunt cetăţeni şi nu au un statut legal definit trebuie să fie imediat atribuite unui avocat.

— Nu e necesar să-mi citezi legile oraşului, spuse Toller. O să găsesc un avocat şi o să i-l atribui…

— I-am atribuit deja unul, îl întrerupse Olmy.

Expresia lui Toller se schimbă, trădând un dezgust profund.

— Pe cine?

— Pe ser Suli Ram Kikura.

— Nu o cunosc.

În clipa când îşi încheie afirmaţia, Toller avea în mână dosarul lui Kikura, complet şi gata să fie pictografiat şi interpretat. Îl trecu rapid în revistă, cu o comutare pe implantarea logicii, şi nu descoperi nimic care ar fi putut fi criticat.

— Pare acceptabilă. Va jura să păstreze secretele Hexamonului.

— Deţine deja această autorizaţie.

— Ne aflăm şi aşa într-un haos politic, spuse Toller. N-ai făcut altceva decât să aduci un fitil aprins pentru bomba din Axis City. Totul în numele datoriei, fireşte.

— Îl veţi informa imediat pe Preşedinte? întrebă Olmy, pictografiind, ca adaos, o cerere pentru permisiunea de a se întoarce la munca lui.

— Cât mai curând posibil, răspunse Toller. Vei pregăti, bineînţeles, un raport complet pentru noi.

— E pregătit, îl anunţă Olmy. Pot să-l transfer acum.

Toller dădu din cap şi Olmy îşi atinse colanul.

Transferul de mare viteză se realiză în mai puţin de trei secunde. Toiler îşi atinse propriul colan, confirmând recepţia.

Suli Ram Kikura locuia în straturile exterioare ale oraşului Central, într-unul dintre cele trei milioane de apartamente strâns compactate rezervate pentru tineri corporali burlaci de condiţie socială medie şi având o slujbă. Camerele ei erau mai mici decât păreau; realitatea unei locuinţe spaţioase părea pentru ea mult mai puţin importantă decât era pentru Olmy, care-şi păstra un apartament mai primitiv şi mai mare în Axis Nader. Dar vârsta lui Olmy reprezenta o parte din ceea ce o atrăgea la el, ca şi atitudinile lui deosebite şi obiceiul lui de a-i da, din când în când, câte ceva cu adevărat interesant de care să se ocupe.

— E cea mai mare provocare cu care m-am confruntat vreodată, pictografie ea către Olmy.

— Nu m-am putut gândi la cineva mai capabil, răspunse el.

Plutiră faţă în faţă, în lumina micşorată a spaţiului central al apartamentului ei, înconjuraţi de sfere pictografiate, în care erau proiectate texturi diverse, relaxante. Tocmai făcuseră dragoste, aşa cum făceau întotdeauna, fără amplificări şi nefolosind nimic mai complicat decât câmpurile tractoare ale apartamentului.

Olmy gesticulă către sfere şi se strâmbă.

— Simplitate? întrebă Ram Kikura.

— Simplitate, te rog, confirmă el.

Ea diminuă intensitatea luminilor care cădeau pe altceva în afară de ei înşişi şi şterse sferele din decor.

Se cunoscuseră când Olmy solicitase informaţii despre procesul de obţinere a autorizaţiei pentru aducerea pe lumea unui copil. Era interesat, în primul rând, de o contopire a personalităţii sale cu a unei persoane necunoscute. Se întâmplase cu treizeci de ani în urmă, când Ram Kikura abia începea să-şi practice meseria. Ea îl sfătuise în privinţa procedurilor. Aprobarea era destul de uşor de obţinut pentru un homorf corporal cu reputaţia lui. Dar Olmy nu mersese până la formularea unei solicitări oficiale. Ea trăsese concluzia că era mai interesat de teorie decât de practică.

Un lucru atrăsese după sine un altul. Ea îl urmărise – cu o oarecare eleganţă şi cu destul de multă perseverenţă –, iar el acceptase tacit, permiţându-şi să fie sedus într-un colţ ascuns al zonei împădurite din Oraşul Central, Pădurea zero-g.

Ocupaţia sa îl trimitea pe Olmy adesea foarte departe, pentru mai mulţi ani, iar ceea ce îi unea ar fi putut să pară, pentru majoritatea observatorilor, o legătură dezordonată, trecătoare. Ea mai avusese într-adevăr relaţii între timp, niciuna permanentă, deşi cele de cel puţin zece ani erau din nou la modă.

Ori de câte ori se întorsese Olmy, ea reuşise cumva să se elibereze de orice obligaţie. Nu făceau niciodată presiuni unul asupra altuia. Îi lega o senzaţie destinsă, dar nicidecum banală, de confort şi un interes reciproc la nivel înalt. Fiecare era sincer încântat să afle noutăţi despre activităţile celuilalt şi să se-ntrebe ce însărcinări viitoare îl aşteptau. La urma urmelor, erau amândoi corporali şi angajaţi în scopuri utile. Dintre cei nouăzeci de milioane *de* cetăţeni ai Axisului, corporali sau aflaţi în Memoria Oraşului, numai cincisprezece milioane aveau de făcut ceva important şi, dintre aceştia, numai trei milioane lucrau mai

mult de o zecime din orele lor de viaţă.

— S-ar părea că eşti deja încântată de însărcinare, spuse Olmy.

— Ţine de natura mea perversă. E pe departe cel mai straniu lucru cu care te-am descoperit asociat vreodată… E spectaculos, la modul pozitiv.

— Ar putea fi de o importanţă cutremurătoare, rosti el cu glas tare, pe un prefăcut ton funebru.

— Renunţăm la pictografiere?

— Nu, să ne gândim şi să discutăm despre asta sub toate aspectele şi pe îndelete.

— Perfect, încuviinţă Ram Kikura. Vrei să fiu avocata ei. În ce măsură crezi că are nevoie de un avocat?

— Îţi poţi imagina, răspunse Olmy. E complet inocentă. Va avea nevoie de o educare completă, din punct de vedere social şi psihologic. Va avea nevoie de protecţie. Când i se va dezvălui statutul – un fapt inevitabil, indiferent ce-ar dori Preşedintele şi ministrul prezident – se va stârni senzaţie.

— Exprimi situaţia în termeni moderaţi, aprecie ea.

Ordonă să li se aducă vin, iar trei sfere lichide, controlate static, îşi făcură apariţia plutind în lumină. Îi întinse lui Olmy un pai, şi sorbiră.

— Ai văzut Pământul?

El dădu din cap.

— Am coborât în josul perforaţiei, cu frantul, în a doua zi a şederii mele pe Thistledown. Nu cred că urmărind imaginile înregistrate de o cameră de luat vederi m-aş convinge în aceeaşi măsură ca atunci când văd cu ochii mei.

— Olmy cel de modă veche, zâmbi Ram Kikura. Mă tem că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Şi ai văzut Moartea?

— Da, răspunse el, uitându-se în sus, cu privirea pierdută în întuneric.

Îşi duse două degete la puful negru care-i despărţea cele trei benzi de păr şi îl frecă.

— Mai întâi doar prin intermediul camerei – în perforaţie se dădea o luptă şi n-aş fi putut trece prin mijlocul ei. Însă

după ce s-a oprit am scos nava afară şi am văzut.

Ram Kikura îi atinse mâna.

— Ce-ai simţit?

— Ţi-ai dorit vreodată să plângi?

Ea îl privi cu atenţie, încercând să aprecieze cât de serios era.

— Nu, spuse.

— Ei bine, eu am vrut. De-atunci mi-am mai dorit-o de multe ori, gândindu-mă la asta. Pe tot drumul de întoarcere, am încercat să scap de sentimentul ăsta cu meditaţia Talsit – am făcut destule sesiuni. Dar Talsitul n-a reuşit o vindecare deplină. Am putut să simt începuturile noastre… o lume mânjită, murdară, moartă şi pe moarte.

Îi povesti despre mâhnirea Patriciei. Ram Kikura se întoarse într-o parte, dezgustată.

— Noi nu putem elibera aşa cum a făcut-o ea, spuse Olmy. Asta nu se mai află în noi, e probabil un alt lucru pe care l-am pierdut.

— Mâhnirea nu e productivă. Reprezintă, pur şi simplu, o ineficienţă în ceea ce priveşte acceptarea unei schimbări de situaţie.

— O serie de naderiţi ortodocşi încă mai au această capacitate, zise el. Consideră mâhnirea un sentiment nobil. Uneori îi invidiez.

— Tu ai fost conceput şi născut organic. Ai avut cândva capacitatea despre care vorbeşti. Ai ştiut cum era. De ce ai renunţat la ea?

— Ca să mă adaptez, răspunse el.

— Ai vrut să te conformezi?

— Da, din motive de importanţă majoră.

Ram Kikura se cutremură.

— Ştii, vizitatoarea noastră o să creadă că suntem cu toţii foarte bizari.

— E privilegiul ei, spuse Olmy.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

––––––––––––––––––––––––––––––––

Furtuna începu ca o serie de ascensiuni şi coborâri rapide ale straturilor de aer, cu celulele circulare frecându-se una de alta şi generând un strat gros şi deformat de nori în întreg compartimentul unu. Oamenii de ştiinţă din Blocul Occidental, aflaţi în mijlocul compartimentului, de-a lungul drumului zero, făcură măsurători în grabă înainte de a se retrage în barăcile lor. Azvârlite în sus, praful şi nisipul se învârtejiră în trâmbe enorme, subţiri, care se descolăciră la rândul lor, cedându-şi locul unor perdele groase de praf. Norii de praf se umflară şi se răspândiră, ricoşând dintr-un capac în altul ca valurile într-un canal. Camerele de luat vederi din perforaţii înregistrară fenomenul, dar nu se putea face nimic pentru a-l controla. Fie că furtuna era o parte planificată a sistemului climatic al compartimentului, fie că acesta nu avea niciun sistem eficient de control al climei. La urma urmelor, nu fusese una dintre părţile permanent ocupate ale Pietrei. S-ar fi putut considera că un asemenea sistem nu era necesar.

În anii scurşi de la reocuparea Pietrei, nu se mai petrecuse nimic de o asemenea violenţă şi de o asemenea forţă. Norii de praf acoperiră solul văii şi se stabilizară treptat, luând forma unui strat apos şi opac, gros de câţiva kilometri. Deasupra lui, norii de ploaie deveneau tot mai întunecaţi.

La ora 17:00, când se scurseseră deja şase ceasuri de la primele vânturi puternice ale furtunii, ploaia începu să cadă prin praf şi să ajungă jos sub forma unor stropi imenşi de noroi. În primul complex, oamenii se strângeau unii într-alţii în bungalow-uri, deopotrivă alarmaţi şi intrigaţi de neaşteptata schimbare.

Hoffman se uita pe fereastra ei împroşcată cu nămol, muşcându-şi uşor degetul cu sprâncenele înălţate. O întrerupere a luminii tubului de plasmă era bine-venită. Se

apropia de noapte mai mult decât de orice altă experienţă trăită vreodată de cineva pe Piatră, şi o făcea să se simtă somnoroasă şi mulţumită.

Trosnetele fulgerelor umplură compartimentul, şi inginerii şi infanteriştii marini înfruntară vântul şi ploaia ca să fixeze paratrăsnete pe clădiri.

În bungalow-ul de comandă al ruşilor din mijlocul celui de al doilea complex, furtuna şi întunericul erau ignorate. Disputa legată de structura politică şi de comandă se prelungi până târziu, intrând în perioada de somn, cu Belozersky şi Yazykov fiind cei mai vehemenţi şi cu Vielgorsky în planul secund.

Mirsky insistă în favoarea unei organizări militare şi refuză să-şi diminueze sub vreo formă puterea sau s-o împartă în mod egal cu ofiţeri de rang inferior (subliniind acest ultim aspect).

Belozersky propuse structura autentică a unui soviet, cu un comitet central al partidului, condus de un secretar general – Vielgorsky fiind sugerat pentru ocuparea funcţiei –, cu un preşedinte şi cu un premier, acţionând prin intermediul unui soviet suprem.

Cu numai o zi înainte, Mirsky şi Pogodin – ofiţerul comandant din primul compartiment – supervizaseră începerea construcţiei unui complex rusesc în compartimentul patru; primiseră permisiunea să ia lemn din pădurile dese. Uneltele erau la mare preţ; totul era la mare preţ…

Negocierile asupra compartimentului doi se încinseseră când arheologii grupului NATO protestaseră împotriva potenţialei profanări a unui loc pe care-l considerau situl lor. Mirsky o informase cu bruscheţe pe Hoffman că nu era cazul să mai considere Cartoful un monument; devenise un refugiu.

Toate acestea îl uzaseră. Lungile lui sesiuni de lucru în biblioteca din compartimentul trei – care-i înlocuiau adesea somnul – îi accentuaseră oboseala; şi acum, asta.

— Trebuie să ne amplasăm oamenii înainte de a ne decide asupra structurii politice finale, zise el. N-avem

decât nişte corturi improvizate şi complexul ăsta, iar Hoffman...

— Căţeaua aia, comentă sec Belozersky. E mai rea decât prostul de Lanier.

Vielgorsky îl atinse pe umăr şi fanaticul se aşeză, supus. Ascendentul lui Vielgorsky asupra ofiţerilor politici nu-l surprindea pe Mirsky; nici nu-i făcea plăcere. Era sigur că l-ar fi putut manipula pe Belozersky, dar, cu vocea elegantă, rezervată şi autoritară a lui Vielgorsky – şi cu mintea juridică a lui Yazykov, ascuţită ca briciul – simţea cum lua fiinţă o provocare urâtă.

Exista vreo metodă prin care i-ar fi putut „întoarce” pe Vielgorsky şi Yazykov, cu tot cu talentele lor, făcându-i să acţioneze în avantajul său?

Se simţea favorizat de educaţia sa continuă. Sau poate era mai corect spus *iluminare*. Până atunci nu reuşise niciodată să cutreiere după bunul său plac printr-o sursă de informaţii atât de imensă şi de variată. În bibliotecile sovietice – militare sau nu – existaseră întotdeauna restricţii severe, cărţile fiind disponibile numai pentru aceia care-şi dovedeau nevoia de a şti. La simpla curiozitate se încrunta toată lumea.

Fusese nesigur chiar şi în privinţa geografiei propriei sale ţări. Cu excepţia capitolului referitor la călătoriile spaţiale, istoria reprezenta un subiect faţă de care nu simţise niciodată prea mult interes; ceea ce aflase în biblioteca din al treilea compartiment schimbase cu desăvârşire modul în care o privea.

Nu le dezvăluise camarazilor săi nimic din toate acestea; făcea eforturi ca să le-ascundă faptul că acum vorbea engleza, germana şi franceză şi învăţa japoneza şi chineza.

— Dimpotrivă, spuse Belozersky, cu ochii la Vielgorsky, consideraţiile politice trebuie să aibă întotdeauna prioritate. Nu trebuie să abandonăm nici revoluţia, nici idealurile sale; suntem ultimul bastion al...

— Da, da, zise nerăbdător Mirsky. Acum suntem obosiţi cu toţii. Să ne odihnim şi s-o luăm de la-nceput mâine-dimineaţă.

Se uită peste umăr, la Garabedian, Pletnev şi Serghei Pritikin, inginer senior din echipa ştiinţifică.

— Tovarăşe maior Garabedian, vrei să-i escortezi pe aceşti domni la corturile lor şi să te asiguri că perimetrul nostru e bine păzit?

— Avem oricum prea puţin timp pentru câte sunt de discutat, spuse Vielgorsky.

Mirsky îl ţintui cu privirea şi zâmbi.

— E adevărat. Dar oamenii obosiţi devin furioşi, iar frustrările conduc la erori în gândire.

— Alte… lucruri sunt cele care conduc la slăbiciuni şi erori în gândire, zise Vielgorsky.

— Într-adevăr, se declară de acord Belozersky.

— Mâine, tovarăşi, insistă Mirsky, ignorând aluzia. Trebuie să fim odihniţi când o vom înfrunta pe Hoffman la continuarea negocierilor.

Plecară în şir indian şi îi lăsară pe Pritikin şi Pletnev cu Mirsky. Inginerul senior şi fostul comandant de escadrilă se aşezară la masa confecţionată din deflectorul de rezervor şi aşteptară să se frece Mirsky la ochi şi să se strângă de nas.

— Vă daţi seama ce se-ntâmplă dacă Vielgorsky şi marionetele lui preiau controlul, zise Mirsky.

— Nu sunt oameni rezonabili, spuse Pritikin.

— Şi totuşi, cred că o treime din soldaţi îi susţin, iar o altă treime nu susţine pe nimeni – sunt cei pe care nu-i mulţumeşte nimic. Eu sunt comandantul, aşa că nemulţumiţii mă detestă. Nu mi-aş face griji – aceşti nemulţumiţi îi detestă pe ofiţerii politici încă şi mai mult. Dar Vielgorsky are o limbă de catifea. Cuvintele lui Belozersky te biciuiesc, pe când ale lui te mângâie. Poate controla o majoritate periculoasă.

— Atunci ce facem, tovarăşe general? întrebă Pletnev.

— Vreau s-aveţi fiecare câte cinci bodyguarzi. Aleşi personal de Garabedian sau de mine. Şi vreau patru grupe înarmate cu AKV-uri în jurul acestui bungalow. Pritikin, vreau ca, începând de poimâine cel târziu, echipa ştiinţifică să nu mai iasă din complexul aflat în compartimentul patru; Vielgorsky nu va avea încredere în intelectuali; s-ar putea

să nu le tolereze existenţa dacă situaţia devine prea încordată.

Cei doi plecară şi Mirsky rămase singur. Oftă şi îşi dori ceva care să-i distragă atenţia pentru tot restul serii – o sticlă de votcă, o femeie…

Sau mai multe ore neîntrerupte în bibliotecă.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise mai conştient de realitate şi mai plin de speranţe, cu toate că îl înconjurau vipere ignorante.

CAPITOLUL TREIZECI Şi ŞASE

––––––––––––––––––––––––––––––-

Supratubul era pe pilot automat şi toţi cei patru dormeau în cabină.

Heineman limitase viteza la nouă kilometri pe secundă. Când era depăşită, ceva din construcţia supratubului îi provoca o vibraţie violentă.

Lanier stătea întins, treaz şi neliniştit, prins cu centura de siguranţă de scaunul său înclinat şi fixând cu privirea lumina de un portocaliu pastelat care-i strălucea deasupra capului. Vizavi de el, de partea cealaltă a culoarului de trecere, Heineman respira uniform; femeile dormeau în spatele unei perdele instalate de Carrolson în mijlocul cabinei. Ea sforăia uşor. Dinspre Farley nu se auzea niciun zgomot.

Pasiunea sexuală îl dominase arareori pe Lanier; impulsurile lui erau suficient de normale, dar fusese întotdeauna capabil să le ignore, sau să le controleze în situaţii nepotrivite. Celibatul său de doi ani de pe Piatră fusese, pentru el, o privaţiune într-o mai mică măsură decât ar fi fost pentru alţii. Cu toate acestea, în toată viaţa lui nu se simţise niciodată mai înfierbântat decât în acel moment de linişte.

În ciuda avantajelor, se simţise întotdeauna uşor ruşinat de lipsa lui de suferinţă masculină, de parcă l-ar fi transformat într-un soi de creatură anostă. În clipa aceea, pasiunea îl stăpânea ca o răzbunare. Nu putea face nimic mai mult decât să-şi reţină imboldul de a se strecura dincolo de perdea ca s-o dezmierde pe Farley. Dorinţa era, în acelaşi timp, amuzantă şi chinuitoare. Se simţea ca un puştan pubescent, transpirat de dorinţă şi neştiind cu certitudine ce avea de făcut.

Psihanaliştii din capul lui făceau ore suplimentare. *Moartea*, spunea freudianul, *nu face altceva decât să întărească dorinţa de procreare*...

Aşa că stătea întins, fără somn, în erecţie, incapabil să gândească limpede şi refuzând să se masturbeze. Ideea în sine era ridicolă. Nu se masturbase timp de mai bine de un an, şi niciodată altfel decât într-o intimitate desăvârşită.

Oare şi ceilalţi simţeau acelaşi lucru? Heineman nu se trăda, cu siguranţă, niciodată. De fapt, Lanier nu-l auzise vreodată făcând vreun comentariu de natură sexuală, decât sub forma unei glume în cel mai detaşat şi teoretic fel cu putinţă.

Oare *Farley* simţea acelaşi lucru?

Cu simpla intenţie de a face un test, întinse o mână ca să dea deoparte pătura termală subţire care îl acoperea. Îşi sili mâna să se retragă. Nebunie.

În final, după o eternitate, îl fură somnul.

La kilometrul 100 000, radarul îndreptat spre înainte al avionului V/STOL raportă existenţa unei obstrucţii masive pe coridor, drept în faţă. Heineman se uită la înregistrările cu caracter ştiinţific referitoare la perforaţie, în căutarea unor ecouri venind de la o asemenea distanţă, şi nu găsi nimic.

— Se pare că fizicienii s-au mulţumit să trimită o rază radar de-a lungul singularităţii, spuse el. Iar noi ne uităm acum la un perete circular cu o gaură în mijloc.

Peretele obstrucţiona pasajul la o înălţime de douăzeci şi unu de kilometri, lăsând în mijloc o gaură cu diametrul de

vreo opt. Tubul de plasmă şi singularitatea nu sufereau nicio întrerupere.

— Să trecem şi să vedem ce e de partea cealaltă, sugeră Lanier. O să hotărâm acolo dacă vrem sau nu să coborâm.

La o viteză de numai şase mii de kilometri pe oră, Heineman încetini deplasarea supratubului de-a lungul singularităţii. Peretele avea culoarea bronzului murdar, era neted şi lipsit de trăsături caracteristice. Când se apropiară de gaură, Carrolson îndreptă un telescop către suprafaţa de deasupra ei – cu o oarecare dificultate.

— În partea de sus, grosimea e de numai un metru, spuse ea. Judecând după culoare, presupun că e făcut din acelaşi material ca puţurile de pe coridor.

— Adică din nimic, comentă Farley. Din blocurile de construcţie spaţiale ale Patriciei.

Heineman reduse viteza la numai câteva sute de kilometri pe oră şi alunecară prin deschidere. În partea opusă, imaginea podelei coridorului era limpede precum cristalul, neobstrucţionată de atmosferă. Solul era un amestec haotic de scobituri lungi de sute de kilometri, semne negre şi benzi largi, reprezentate de suprafaţa ei de culoarea bronzului. Instrumentele le confirmară suspiciunile.

— Nu există atmosferă, spuse Farley. Zidul e un dop.

Heineman încetini până când se opriră, la două mii de kilometri dincolo de zidul redus acum, în perspectiva nemiloasă a coridorului, la dimensiunile unui plasture minuscul.

— Ce urmează? întrebă el.

— Ne întoarcem până găsim un circuit cu puţuri, spuse Lanier, exact aşa cum ne-am făcut planul. Îl verificăm, apoi mergem mai departe – nu ne irosim timpul. Cercetarea e realmente un obiectiv secundar.

— Am înţeles, spuse Heineman.

Roti V/STOL-ul fixat de supratub în jurul propriei axe, aducându-l cu faţa în direcţia opusă.

— Ţineţi-vă bine; urmează o întoarcere completă.

La patru sute de kilometri sud de zid, reperară un circuit

de puţuri şi încetiniră ca să pregătească V/STOL-ul pentru coborâre. Fixară toate obiectele libere în timp ce Heineman desprindea avionul de supratub. Se îndepărtată de singularitate ca urmare a unui uşor imbold primit de la motoarele de orientare. Heineman poziţionă aeronava cu botul către solul coridorului.

Spre deosebire de compartimentele asteroidului, unde era nevoie de un soi de împingere pentru a se îndepărta de axă, V/STOL-ul începu imediat o coborâre lentă, accelerată, fiind respins de singularitate – sau atras de sol, indiferent la care dintre cele două variante voiau să se gândească. După o cădere de patru kilometri, Heineman porni motorul rachetei pentru trei explozii scurte şi îndreptă botul spre nord.

— Într-un compartiment nu aş asoliza astfel, spuse el, dar pe coridor e cea mai bună tactică. Aici n-o să lovim atmosfera pe o traiectorie spirală. Aşa că am de gând să profit de avantajele unei alunecări îndelungate. Garry, ţine strâns comenzile, ca să simţi ce fac.

Lanier se încleştă de cârmă şi simţi mişcările lui Heineman în timp ce sălta botul în sus. O serie de zguduituri anunţă oscilaţiile fuzelajului la pătrunderea în atmosferă; în afara pereţilor, un scâncet înăbuşit începu să descrească în înălţime şi să crească în intensitate. Heineman cobori flapsurile ca să încetinească viteza de deplasare în aer şi roti avionul uşor către dreapta, lăsându-i botul în jos şi depliind palele rotorului din locaşurile lor plasate în nacelele motorului. Minunatul vuiet lin al turbopropulsoarelor gemene îl făcu să zâmbească aidoma unui băieţel.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el, acum suntem în avion. Garry, ai vrea să-l duci jos?

— Cu mare plăcere, spuse Lanier. Pasagerii sunt rugaţi să nu-şi desprindă centurile de siguranţă.

— S-a-nţeles, zise Carrolson.

— A fost amuzant. S-o mai facem, strigă Farley.

— Terenul pare destul de neted, dar o să zburăm pe deasupra lui ca să decidem dacă facem o asolizare cu

rulare scurtă sau una verticală, spuse Heineman.

Lanier înclină avionul şi ocoli un puţ, apoi zbură la o înălţime de vreo cincizeci de metri, încetinind prin înclinarea propulsoarelor în sus. Heineman se uită la potenţialele locuri de aterizare şi îşi înălţă aprobator degetul mare.

— Rulare scurtă; jos e nisip neted.

Lanier pilotă avionul V/STOL în josul coridorului cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră, lin şi cu uşurinţă, cu botul către adâncitură şi către cupolă. Pe urmă reduse înclinarea propulsoarelor şi rulă pe sol, cu botul tresăltând, până la marginea adânciturii, rotind avionul până ce deveni tangent la cercul exterior al puţului. Vuietul motoarelor se stinse rapid, pierzându-se în tăcere.

— Bravo, zise Heineman.

— Doamne, a fost minunat! exclamă Lanier. N-am mai zburat de şase ani… şi n-am mai zburat *niciodată* aşa. Iisuse, te uiţi la sol şi ai întotdeauna impresia c-o să intri direct în el.

— Dacă voi doi, aviatorilor, îi întrerupse Carrolson, o să ne daţi o mână de ajutor, o să terminăm mai repede.

Carrolson făcu fotografii şi Farley citi indicaţiile aparatelor în timp ce mergeau pe marginea adânciturii. Puţul era deschis – atâta lucru se vedea chiar şi de la distanţă. La zece sau la unsprezece metri de cupola plutitoare se afla o platformă care susţinea două sfere neuniforme, de câte trei metri în diametru, cu suprafeţele împărţite în carouri roşii şi negre şi cu câte o pereche de braţe mecanice în faţă şi în spate.

Coborâră panta adânciturii şi inspectară platforma. Carrolson se urcă pe o scară construită pe una dintre laturile acesteia şi merse pe eşafodajul care trecea pe deasupra sferelor ecosez.

— Costume spaţiale, spuse ea. Şi încă unele foarte robuste.

— Aici e un mesaj, strigă Farley.

Arătă către o plăcuţă de culoarea bronzului, montată pe

un piedestal, în apropiere de gura puţului. Alfabetul era de tip latin, cu A-uri, G-uri şi E-uri identificabile, dar niciunul dintre ei nu reuşi să descifreze cuvintele.

— Nu e nici grec, nici chirilic, constată Carrolson. Trebuie să fie pietrean. Un limbaj nou.

Fotografie inscripţia din trei laturi şi de dedesubt.

— În biblioteci n-am dat niciodată peste ceva de genul ăsta, zise Lanier.

Trecu dincolo de placă şi simţi cum i se opune o rezistenţă neaşteptată, de genul unui contact cu melasa, în jurul buzei puţului.

— AVERTISMENT, anunţă o voce masculină profundă şi ameninţătoare, venind de nicăieri. AVERTISMENT în atenţia vorbitorilor de limbă engleză din secolul douăzeci. Nu încercaţi să intraţi pe nicio poartă din această regiune fără o protecţie ambientală adecvată.

Dincolo de poartă predomină gravitaţia puternică şi atmosfera corozivă. Costumele sunt oferite pentru protecţia dumneavoastră. AVERTISMENT.

Carrolson atinse placa şi fluieră.

— Uitaţi-vă, spuse ea.

Literele din mesaj luaseră forma celor din alfabetul roman al limbii engleze şi repetau ceea ce spusese vocea.

— *Aşa* servicii publice mai zic şi eu.

Heineman îşi plimbă mâinile pe suprafaţa exterioară a uneia dintre sfere şi descoperi o adâncitură într-un pătrat negru. O apăsă cu prudenţă; nu se întâmplă nimic.

— Scuzaţi-mă, spuse Farley, fără a-i vorbi cuiva în particular.

Când se întoarse Lanier spre ea, îi zâmbi stânjenită şi îşi ridică o mână. Apoi i se adresă spaţiului de sub cupolă.

— Scuzaţi-mă, dar dacă dorim să intrăm în puţ – pe poartă – cum folosim costumele, fotoscafurile…

— Batiscafurile, o corectă Carrolson.

— Da… cum le folosim, indiferent ce-ar fi?

— Vehiculele răspund la comenzi verbale şi pot fi reglate pentru limba dumneavoastră. Aveţi o autorizaţie regulamentară pentru excursia dincolo de poartă?

— Ce fel de autorizaţie? întrebă Farley.

— Autorizaţie din partea Nexului. Toate porţile sunt controlate de Nex. Vă rog să prezentaţi autorizaţia în treizeci de secunde, sau acest grup de porţi va fi blocat pentru împiedicarea intrării cu forţa.

Se holbară unul la altul cât se scurse timpul.

— Nu există autorizaţie, anunţă vocea, fără nicio inflexiune. Porţile sunt acum închise până la sosirea unei echipe de cercetare, pentru investigaţii şi pentru corectarea situaţiei.

Lanier se retrase de lângă bariera invizibilă. Deschiderea largă de douăzeci de metri din centru se înălţă încet, dând naştere unei umflături de culoarea bronzului. Pe eşafodaj, Heineman scoase un strigăt ascuţit şi sări, în vreme ce sferele şi platforma se scufundară încet în suprafaţa adânciturii, dispărând fără urmă.

Farley înjură într-o chineză melodioasă.

— Oh, bine, oftă Carrolson. Oricum n-avem timp pentru turism.

Peisajul insipid din jurul puţului era o întindere de nisip lipsită de orice semn de viaţă. Aerul era uscat şi lor li se uscară în curând nările şi gâtlejurile; simţiră o oarecare uşurare când se îmbarcară pe V/STOL, etanşară sasul şi se pregătiră pentru întoarcerea la supratub.

— E amuzant, zise Heineman. Funcţionează ca o vrajă.

Înălţă avionul V/STOL şi îi mări viteza înclinând în faţă nacelele motorului. Urcară într-un ritm constant până ce ajunseră la un kilometru de tubul de plasmă şi de limita superioară a atmosferei.

— Abracadabra, spuse Heineman, retrăgând paletele în nacele şi activând racheta din coadă.

Cu o creştere puternică a vitezei de înaintare, străbătură bariera atmosferică şi tubul de plasmă, pătrunzând în vidul din jurul singularităţii. Heineman ghidă V/STOL-ul cu mici impulsuri ale motoarelor de orientare, aducându-l sub supratub şi finalizând procedura de cuplare sub îndrumarea computerelor avionului.

— E o frumuseţe, nu-i aşa? se entuziasmă el, clătinând

apoi din cap şi slobozind un *iuhuuu* gâfâit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

——————————————————————————

— Cu ei n-o s-ajungem prea curând la o înţelegere în privinţa dezarmării, spuse Gerhardt, coborând înaintea lui Hoffman treptele peronului către complexul din compartimentul patru. În clipa asta se tem mai mult unii de alţii decât de noi şi nimeni n-o să-şi predea armele înainte de a se stabiliza situaţia.

— Cine crezi c-o să devină şef?

Gerhardt ridică din umeri.

— Nu pariez pe nimeni. Sunt, cu toţii, nişte nemernici duri; dar sper să fie Mirsky.

— Se duce-n biblioteca din compartimentul trei mai des decât oricare dintre noi, zise Hoffman.

— Are mai multe de recuperat, răspunse Gerhardt. Ruşii nu vor soldaţi cu o educaţie liberală.

— Presupun c-ar trebui să ne mulţumim cu o încetare a focului şi cu tabere separate.

Gerhardt îi deschise uşa sălii de mese şi ea intră în bufet. Patru oameni de ştiinţă specializaţi în agricultură – un bărbat şi trei femei – o aşteptau cu grafice şi tablete. Strânse mâinile tuturor şi se aşeză. Gerhardt primi un prânz sărăcăcios de la distribuitorul automat şi se aşeză la masa alăturată; discuţia nu-l interesa în mod direct.

— Programe de producere a hranei, spuse Hoffman. Distribuirea culturilor şi subzistenţa. Arătaţi-mi ce avem de făcut.

Situaţia deveni tensionată după mai puţin de optsprezece ore de la întrunirea din bungalow. Furtuna din primul compartiment încetase chiar mai brusc decât începuse;

vântul se oprise dintr-odată, iar norii mai sloboziseră vreo câteva picături şi se împrăştiaseră. Tubul de plasmă strălucea şi aerul era mai cald.

Belozersky îi ordonă unui pluton să înconjoare bungalow-ul şi să-l aresteze pe Mirsky. Motivul aparent era lipsa lui de dăruire faţă de cauza socialismului; dar toţi cei trei *zampoliţi* simţeau că generalul-locotenent era slab şi că avea să-i facă în curând lui Hoffman concesii pe care sovietele nu şi le puteau permite.

Plutonul se deplasă cu repeziciune şi înconjură centrul de comandă, îndreptându-şi AKV-urile către cei douăzeci de paznici. Aceştia se predară fără să opună rezistenţă şi Belozersky se apropie de uşa bungalow-ului ca să-l aresteze pe Mirsky. Trei soldaţi voinici deschiseră uşa cu lovituri de picior şi-şi împinseră armele înăuntru, ţinându-şi capetele şi trupurile la adăpost.

— Tovarăşe general! strigă Mirsky, cu voce întretăiată. Ai nesocotit încrederea oamenilor tăi. În numele noului Soviet Suprem reconstituit, eşti arestat!

Soldaţii apărură de după rama uşii şi pătrunseră în bungalow. Pletnev se ridică în capul oaselor pe un pat de campanie, clipind somnoros.

— Generalul Mirsky nu e aici, spuse el, cu limba încleiată. Te pot ajuta cu ceva?

După şedinţa cu Mirsky, Vielgorsky trăsese un scurt pui de somn, apoi profitase de domolirea furtunii ca să scoată din primul compartiment trei camionete cu cincizeci de soldaţi şi ca să ia trenul de metrou nouăzeci – rezervat în exclusivitate pentru uzul ruşilor – până în compartimentul patru.

Planul era să stea deoparte în timp ce-l aresta Belozersky pe Mirsky, în caz că n-ar fi mers aşa cum era de dorit. Ceea ce însemna că se putea bucura, pentru câteva ore, de pădurile din compartimentul patru. Se delecta mai ales privindu-i pe soldaţii din Detaşamentul de Dezvoltare doborând copaci şi târându-i către apă. În copilărie îl încântaseră poveştile despre cucerirea Estului şi despre

construcţia căii ferate trans-siberiene; acum vedea ceva similar pe Cartof, o serie de aşezări sovietice legate prin drumuri, defrişare pentru înfiinţarea fermelor şi pentru construcţia cabanelor. La urma urmelor, se gândi el, din acel fiasco ar fi putut ieşi ceva bun – o comunitate socialistă mai pură, mai puţin coruptă şi mai strâns controlată, care ar fi putut în final să preia conducerea întregului asteroid şi să se-ntoarcă pe Pământ ca să încheie misiunea începută de Lenin cu optzeci de ani înainte.

Lucrurile se mişcau deja cu o viteză uimitoare; asolizaseră cu numai nouă zile în urmă şi acum li se cedase un teritoriu în cel mai atrăgător dintre cele şapte compartimente ale Cartofului. Dacă asta nu demonstra slăbiciunea adversarilor lor, ce altceva ar fi putut s-o facă?

Trei soldaţi din TSS se apropiară de el. Cel din faţă aducea câteva hârtii, fără îndoială ca să i le semneze, în calitate de director al exploatării din compartimentul patru.

— Tovarăşe colonel, spuse primul soldat, scoţând un pistol de sub hârtii.

Îl îndreptă spre Vielgorsky şi-şi înclină şapca, săltând-o în sus.

— Mirsky, spuse Vielgorsky, fără să-şi piardă controlul.

Ceilalţi doi soldaţi erau Pogodin şi savantul Pritikin. Aveau câte un AKV atârnat de umăr. Mirsky îl prinse pe Vielgorsky de braţ şi îi înfipse pistolul în coastă, lângă rinichi.

— Nicio vorbă, te rog.

— Ce faci? şopti cu asprime Vielgorsky.

Mirsky împinse pistolul cu mai multă putere.

— Gura. Şobolanul tău îmi roade o gaură în bungalow.

Se îndreptară cu paşi egali către o camionetă care aştepta pe malul lacului. Pogodin îl împinse pe Vielgorsky în spate cu o totală lipsă de ceremonie şi aruncă peste el o prelată, după care se urcă şi lovi uşor cu ţeava puştii în umflătura care era capul lui.

Mirsky se urcă în dreptul manşei şi se uită dincolo de nisipul întunecat, la soldaţii din pădure. Un alt grup juca

lapta – un soi de baseball, cu crengi şi conuri de pin; nimeni nu părea interesat de camionetă şi de ocupanţii săi.

— Unde mergem, tovarăşe general? întrebă Vielgorsky din spate, cu vocea înăbuşită de prelată.

— Linişte, domnule, zise Pogodin, înghiontindu-l din nou cu AKV-ul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

––––––––––––––––––––––––––––-

Porţiunea haotică şi deteriorată a coridorului se întindea pe o jumătate de milion de kilometri, lipsită de aer şi pustiită. Abandonară planul unei a doua ieşiri la sol; fără atmosferă, coborârea şi ascensiunea le-ar fi consumat o cantitate exorbitantă de combustibil. Dacă segmentul pustiit se întindea dincolo de punctul lor de întoarcere, situat la un milion de kilometri, aveau să abandoneze misiunea şi să inverseze cursul, decise Lanier.

— Crezi că e în întregime aşa? întrebă Farley, care stătea alături de el. De aici înainte?

Lanier clătină din cap.

— Au dus-o pe Patricia undeva.

— Te-ai gândit la puţuri? Poate au părăsit coridorul şi noi nu-i putem urmări.

— M-am gândit la asta – şi am sentimentul că n-au folosit un puţ.

— Alt zid! anunţă Heineman.

Se adunară în carlingă, Carrolson stând pe scaunul copilotului, iar Lanier şi Farley înghesuiţi în tambuchi. Lanier era mult prea conştient de apăsarea trupului ei.

Trecerea supratubului prin coridor era ameţitoare. Pe Lanier îl ducea cu gândul la scurgerea printr-o conductă de evacuare. Coridorul zbura pe lângă ei din toate părţile,

violet, maro şi negru, cu cicatricele care-i dezvăluiau suprafaţa de culoarea bronzului murdar. Radarul îndreptat înainte returna un ţiuit constant, la intervale de câte o jumătate de secundă.

— Aşezaţi-vă, vă rog, le ceru Heineman. O să încetinim pistonul ăsta. De data asta întoarceţi scaunele; vreau să ţin radarul către înainte, şi vor fi aproape două zecimi din g…

Carrolson îşi puse centura de siguranţă pe scaunul copilotului, zâmbindu-i lui Lanier ca un spiriduş.

— Locul din spate, şefule, îi spuse. Eu am ajuns prima aici.

Lanier şi Farley se târâră pe lângă cutiile cu echipament şi se aşezară unul lângă altul. El respiră adânc şi închise ochii; imboldul era aproape de nesuportat.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Farley.

— Absolut nimic.

Îi atinse mâna, vrând s-o liniştească, şi o retrase apoi pe a lui.

— Te simţi bine?

El îi adresă un zâmbet neconvingător şi dădu din cap.

— Ceva nu e în ordine, Garry. Sunt aici de prea mult timp…

— Vom ajunge peste vreo oră, anunţă Heineman din carlingă.

— Aşadar, ce e? continuă Farley.

El inspiră adânc şi se înroşi la faţă.

— Nu mă pot abţine, Karen. E o nebunie. Sunt… excitat de douăzeci şi opt de ore. Senzaţia nu dispare.

Ea îl privi fără nicio expresie, apoi ochii i se măriră uşor, aproape imperceptibil.

— La naiba, tu ai întrebat, zise el.

— Aşa, în general?

— Nu.

— E vorba de cineva anume.

— Da, încuviinţă el.

— De cine… sau sunt prea indiscretă?

Lanier ridică un deget şi arătă spre ea, cutremurat de un râs înăbuşit. Faţa i se înroşise ca un hamburger şi, după

sunetele scoase, ai fi zis că era sugrumat.

— E amuzant?

— Nu-uu-u, răspunse el, controlându-şi în sfârşit râsul. E o *nebunie*.

— Înainte ai mai fost vreodată interesat de mine?

— Nu… adică da, eşti atrăgătoare, evident, dar…

— Atunci taci.

Începuseră deja să încetinească. Ea îşi desfăcu centura şi se lăsă să cadă încet către carlingă, folosindu-se de mânerele din lateralul scaunelor şi de rafturile pentru bagaje de deasupra capetelor.

— Aşteaptă, spuse Lanier, întinzând mâna după ea şi ratând-o.

Se uită în spate, peste tetieră.

— Karen!

Ea se opri în tambuchiul de la intrarea în carlingă.

— Treziţi-ne când ajungem la zid, spuse, accentuând cuvintele şi făcând să gliseze uşa despărţitoare cu o lovitură hotărâtă în zăvor.

Se trase înapoi, de-a lungul culoarului, şi îşi sprijini genunchiul între scaunul lui, proptindu-se de cel de vizavi.

— Îmi cer scuze… începu Lanier.

— N-ai de ce, răspunse ea.

Îşi desfăcu fermoarul salopetei şi şi-o trase în jos, dezvăluind un tricou cu pieptul împodobit de caracterul chinezesc

care însemna „balenă”, acesta fiind numele dat Pietrei de poporul ei. Se scutură, ieşind repede din salopetă şi îşi scoase chiloţii albi de bumbac.

Lanier o privea şocat.

— Ar fi trebuit să spui mai devreme, îl mustră ea. Orice te împiedică să gândeşti limpede e în detrimentul misiunii noastre.

Îşi trase tricoul peste cap şi-şi îndesă toate hainele într-o pungă de pe scaunul din spate.

El îşi scoase salopeta aruncând priviri nervoase către peretele care-i despărţea de carlingă. Ea se întinse pe părţile din spate ale celor două scaune opuse; scăderea acceleraţiei supratubului oferea o senzaţie eficientă a existenţei unei direcţii, deşi aceasta era oblică.

— Nu te-ai trecut niciodată în registrul de socializare, spuse Farley, luându-l de mână şi trăgându-l către ea. Cu siguranţă nu fiindcă ai fost timid.

Lanier îi atinse sânii, cu inima bătându-i puternic. Îşi frecă uşor încheieturile degetelor de linia dintre şoldurile şi stomacul ei.

— N-am dorit niciodată pe cineva atât de mult, în toată viaţa mea, spuse.

Carrolson se urcă pe scara din mijlocul culoarului. Farley şi Lanier se îmbrăcaseră şi stăteau pe scaune opuse.

— Încă zece minute şi suntem acolo, îi informă, impasibilă.

Se uită la Farley şi apoi la Lanier, cu ochii întârziind o clipă pe faţa celei dintâi.

— Se pare că e acelaşi tip de perete ca ultimul, numai că se înalţă încă şi mai mult deasupra nivelului atmosferei şi are o deschidere mai îngustă – nu depăşeşte o sută de metri – în jurul singularităţii. Însă ar trebui să facem totuşi aceleaşi teste ca mai înainte.

— De acord, încuviinţă Farley.

— Garry… începu Carrolson, privindu-l cu foarte mare atenţie.

— Cee?

— Nu contează.

Ea coborî scara şi se întoarse în carlingă.

— Iisuse, mă simt jenat, murmură Lanier.

— De ce, pentru că eşti om? întrebă Farley.

— Am responsabilităţi, zise el.

— Pe Piatră nu e nimeni care nu are, sublinie ea. Iar cât m-am aflat acolo s-a făcut o grămadă de *hotus-potus*.

El chicoti fără să vrea.

— E „hocus-pocus”.

— Nu contează. Să nu-mi spui că n-ai observat.

Lanier clătină din cap.

— Ba da, chiar n-am observat. Şeful află ultimul.

— Numai dacă ţine ochii închişi. Mă-ndoiesc că lui Hoffman îi scapă astfel de lucruri.

— Foarte bine, aşadar, eu sunt… nu ştiu. Nu sunt puritan, dar poate oarecum inocent.

— Nu eşti câtuşi de puţin inocent, zise Farley, întinzându-şi mâna ca să-i atingă braţul. Şi nu-ţi face griji. Ai rămas tot şeful.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

——————————————————

Lui Vielgorsky îi era greu să-şi păstreze calmul. Transpira din abundenţă şi mirosea urât. Avea vocea răguşită. Lui Mirsky aproape că-i era milă de el.

Uşa neagră de la intrarea bibliotecii din compartimentul trei se deschise într-un mod impresionant, iar Pogodin şi Pritikin îşi folosiră AKV-urile ca să-şi împingă prizonierul dincolo de ea cu câteva ghionţi bine plasaţi. Mirsky îi urmă într-un ritm mult mai lejer.

— Asta e locul unde-ţi iroseşti timpul, strigă Vielgorsky peste umăr.

— N-ai fost niciodată aici? întrebă Mirsky, prefăcându-se surprins. Te-aş fi crezut cel puţin curios.

— E inutil, zise Vielgorsky. E plin cu propagandă americană. La ce să-mi pierd timpul?

Mirsky râse zgomotos, mai mult de furie decât fiindcă se amuza.

— Ticălos nenorocit, zise el. Oamenii care-au construit nava asta stelară nu erau mai americani decât tine sau decât mine.

Se opriră în faţa şirurilor de scaune şi de lacrimi de crom.

— Dacă mă ucizi, Belozersky şi Yazykov sunt pe deplin capabili să meargă mai departe, spuse Vielgorsky.

— N-o să te ucid, ripostă Mirsky. Avem nevoie unul de altul. Vreau să te-aşezi.

Vielgorsky rămase locului, tremurând ca un câine ud.

— Scaunele n-or să te mănânce, spuse Pogodin, înghiontindu-l din nou.

— Nu-mi poţi spăla creierul, zbieră Vielgorsky.

— Nu, dar pot să te educ. Stai jos.

Zampolit-ul se lăsă încet pe scaunul cel mai apropiat, privind lacrima cu teamă.

— Vrei să mă obligi să citesc cărţi? Ar fi o mare prostie.

Mirsky ocoli prin spatele scaunului şi se întinse ca să salte cu o lovitură uşoară capacul panoului de control.

— Ai vrea să-nveţi să vorbeşti engleza, franceza, germana?

Vielgorsky nu răspunse.

— Nu? Atunci poate că ţi-ar plăcea să-nveţi puţină istorie. Nu din punctul american de vedere, ci din al descendenţilor noştri. Al ruşilor care i-au supravieţuit morţii.

— Nu mă interesează, zise Vielgorsky, cu faţa palidă şi umedă în reflexia din lacrimă.

— Asta e ceea ce ascundeau americanii de noi, zise Mirsky. Nu e datoria noastră să studiem comoara pentru care am luptat? Superiorii noştri n-o pot face. Sunt morţi, sau vor fi în curând. Tot Pământul va fi acoperit de fum în anii care vor veni. Oamenii vor muri cu milioanele de foame şi de frig. La sfârşitul acestui deceniu, vor rămâne în viaţă mai puţin de zece milioane din compatrioţii noştri.

— Spui prostii, comentă Vielgorsky, ştergându-şi faţa cu mâneca.

— Nava asta stelară a fost construită de descendenţii noştri, zise Mirsky. Nu e propagandă, sună mai degrabă a fantezie, dar e *adevărul*, Vielgorsky, şi toată ciorovăiala noastră nu-l poate ascunde. Ai fi un trădător dacă i-ai întoarce spatele.

— Propui să-mpărţim puterea? întrebă Vielgorsky,

înălţându-şi privirea către el.

Mirsky înjură încet şi porni aparatul.

— O să-ţi vorbească în rusă, spuse. O să-ţi răspundă la întrebări şi-o să te-nveţe cum s-o foloseşti. Acum întreabă.

Vielgorsky făcu ochii mari, holbându-se la simbolul plutitor al bibliotecii.

— Întreabă.

— De unde vrei să-ncep?

— Începe cu trecutul nostru. Cu ceea ce ne-au predat la şcoală.

Simbolul se transformă în semn de întrebare.

— Învaţă-mă despre…

Zampolit-ul se uită la Mirsky.

— Continuă. Nu doare. Dar dă dependenţă.

— Învaţă-mă despre Nicolae Întâiul.

— Un subiect cât se poate de sigur. Prea departe în trecut. Cere-i să te înveţe despre marele plan strategic al Armatei Sovietice din 1960 până în 2005.

Mirsky zâmbi.

— N-ai fost niciodată curios?

— Atunci învaţă-mă… despre asta, zise Vielgorsky.

Biblioteca alese materialele şi organiză prezentarea în tăcere, cu numeroase simboluri colorate utilitare licărind în jurul câmpului vizual al lui Vielgorsky. Pe urmă începu.

După o jumătate de oră, Mirsky se uită la Pogodin şi Pritikin şi le spuse să se întoarcă în compartimentul patru. Dădu din cap către extaziatul Vielgorsky.

— N-o să ne facă necazuri. Îl supraveghez eu.

— Noi când vom avea o şansă? întrebă Pritikin.

— Oricând aveţi timp, tovarăşe, răspunse Mirsky. E deschis pentru toată lumea.

Belozersky îl smulse pe musculosul Pletnev de pe scaun şi-l răsuci cu o putere surprinzătoare.

— Recunosc scornelile când le aud, mârâi el.

— E uşor de dovedit, spuse Pletnev, cu capul întors într-o parte ca să se ferească de pumnul lui Belozersky de pe gulerul său. Trebuie să mergem acolo – tovarăşii Pritikin şi Sinoviev ne-au spus atât cât ştiu. Al şaptelea compartiment

nu are capăt. Se prelungeşte la infinit.

Belozersky îi dădu drumul şi se retrase încet, cu pumnii încleştaţi.

— Rahaturi deviaţioniste. Pritikin şi Sinoviev sunt intelectuali. De ce le-am da crezare?

Yazykov le făcu semn celor trei soldaţi să-l prindă pe Pletnev de braţe.

— Ne-ai vândut ca să-ţi aperi pielea ta mizerabilă, zise el. Datoria ta era să mori acolo, afară, nu să vii smiorcăindu-te la americani.

— Se terminase, răspunse Pletnev. Nu aveam altă opţiune.

— Pietroiul ăsta poate fi al nostru! zbieră Yazykov. Acum, unde e Mirsky?

— V-am spus. În compartimentul patru.

— Rahat. E în iubita lui bibliotecă, zise Belozersky.

— Atunci acolo îl vom aresta, conchise Yazykov. Ar trebui să-i găsim pe Garabedian şi pe Annenkovsky – şi ei sunt tot oamenii lui Mirsky. Tovarăşe Pletnev, o să te execut cu mâna mea, la zidul din partea opusă a compartimentului şapte. O să-ţi împrăştii sângele şi creierii contrarevoluţionari pe dovada substanţială a vinovăţiei tale.

Îşi aruncă mâinile în sus, dezgustat.

— Ţineţi-l aici până-i găsim pe ceilalţi.

Rimskaya traversă complexul, având în mână un mesaj de la Belozersky. Urcă treptele către ceea ce fusese cândva biroul lui Lanier şi bătu la uşă. Îi răspunse Beryl Wallace.

— Mesaj de la sovietici, anunţă el, laconic.

Era palid şi părea nedormit de mai multe zile.

— Ceva important? întrebă femeia.

— Beryl, nu te juca de-a secretara protectoare cu mine. Unde e Judith?

— E la parter, în şedinţă cu supervizorul medical. Nu mă amestec în treburile altora, Joseph, dar e foarte ocupată.

— Da, bine, şi sovieticii sunt ocupaţi să fie sovietici şi cred c-o să avem probleme.

Îşi şterse ochii şi clipi ca o bufniţă.

— Iau legătura cu ea. Vă-ntâlniţi jos, lângă biroul secretarei.

Rimskaya mormăi şi coborî scările tropăind.

Hoffman ieşi din sala de şedinţe a executivului şi luă tableta din mâna lui, citind mesajul în grabă. Părea obosită, deşi mai puţin decât Rimskaya. Avea cearcăne vineţii în jurul ochilor şi obrajii puhavi din lipsă de somn.

— Care e… poziţia, rangul lui Belozersky?

— E *zampolit* – ofiţer politic, răspunse Rimskaya.

Mâinile îi tremurau.

— Maior. Ai vorbit cu el o dată sau de două ori.

— Ce părere ai despre el?

Rimskaya clătină din cap, cu o mină sumbră.

— Conservator înverşunat, ignorant şi lipsit de imaginaţie. Mă îngrijorează mai degrabă ceilalţi doi, Yazykov şi Vielgorsky. Sunt mai inteligenţi, mai periculoşi. Dacă spun că l-au destituit pe Mirsky şi că trebuie să tratăm direct cu ei, înseamnă că au făcut-o.

— Atunci aranjează o întâlnire. Nu putem înceta tratativele din cauza ciorovăielilor lor interne. Şi descoase-l pe – cum îl cheamă?

— Sinoviev sau Pritikin. Află de la unul sau de la altul ce se petrece şi cum îi afectează asta pe civilii ruşi.

— Sunt de negăsit. Probabil arestaţi sau morţi.

— Crezi că se merge chiar atât de departe? întrebă Hoffman.

— Se poartă foarte ruseşte, răspunse Rimskaya, desfăcându-şi braţele.

— O să fiu în şedinţa asta încă o oră sau două. Adu-i la o întâlnire cu noi peste o oră şi jumătate.

— Mai bine să-i lăsăm pe ei să propună ora şi să-i facem s-aştepte puţin, sugeră Rimskaya.

— Ocupă-te de asta.

Îl urmări cu privirea pe matematicianul înalt şi sever care se îndrepta spre uşă, apoi ţintui cu ochii un spaţiu gol de pe peretele de deasupra biroului neocupat al lui Ann.

Secretara era la bufet, în pauza de masă.

— Doar treizeci de secunde, spuse, focalizându-şi privirea în gol.

Rămase în picioare, singură, respirând egal, cu un deget bătând uşor în colţul biroului, ca măsură a timpului cu un ceas intern, meditativ. După trecerea unei jumătăţi de minut, strânse cu putere din ochi, îi deschise larg, trase aerul adânc în plămâni şi se întoarse pe coridor şi în sala de şedinţe.

CAPITOLUL PATRUZECI

––––––––––––––––––––

Supratubul alunecă încet dincolo de al doilea zid. De partea cealaltă, paralel cu el pe circumferinţa coridorului şi la nici măcar un kilometru distanţă, pe solul gol, de culoarea bronzului, se aflau o serie de construcţii din cărămizi de culoare închisă. Toate stăteau pe câte o fundaţie pătrată cu latura de vreo două sute de metri şi se înălţau sub forma unor şiruri de trepte, cu fiecare dintre acestea uşor răsucită, dând naştere unor piramide rotunjite, ca nişte jumătăţi de spirale.

— Bingo! exclamă Heineman, arătând în jos, către gâtuitura coridorului.

Solul părea viu, cu lumini mişcătoare canalizate pe benzi stivuite pe mai multe straturi, ca un sistem extrem de dens de autostrăzi.

— Nu suntem singuri.

— Cât de departe am ajuns? întrebă Carrolson.

— La şapte sute şaptezeci de mii de kilometri, plus sau minus doi, răspunse Heineman. Garry, poţi să pilotezi tu puţin? Vreau să mai fac nişte teste.

— O să continuăm să înaintăm încet, cu nouăzeci sau o

sută de kilometri pe oră, zise Lanier.

— Cam aşa ceva. Nu mă simt foarte în largul meu la gândul unei întâlniri cu locuitorii, indiferent ce ar putea fi, mărturisi Heineman, clătinând din cap în timp ce cobora de pe scaun.

Erau din nou fără greutate, înaintând cu viteză constantă.

— De ce-ar trebui să ne facem griji, adică, în afară de motivele evidente? întrebă Farley.

— Motivele evidente pot fi suficient de neplăcute, dar, sincer, nu sunt încântat de faptul că ne deplasăm de-a lungul singularităţii. Tocmai mi-a trecut prin minte că indiferent cine se află acolo, jos, s-ar putea să nu-i placă persoanele care călătoresc astfel. Poate că aici există altfel de vehicule – unele autorizate. Poate că mai e şi altceva. Oricum, dacă am veni val-vârtej, cu opt sau nouă kilometri pe secundă, orice am lovi s-ar alege cu necazuri serioase. Ceea ce e suficient ca să se considere că am încălcat legile deplasării, nu credeţi?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Lanier, instalându-se pe scaunul pilotului.

— Da, bine, acum, când avem mintea mult mai limpede…

Heineman îi aruncă o privire aspră, apoi îl bătu pe umăr.

— Fetelor, haideţi să aflăm ce e toată agitaţia asta.

Înlocuiră diverse instrumente din orificiile înşiruite pe podeaua aeronavei şi instalară senzori noi în unele încă neocupate. Lanier se uita de sus la solul coridorului, fascinat de procesiunea luminilor. Chiar şi cu binoclul, nu le putea face să se descompună în nimic mai mult decât nişte pete strălucitoare, în contrast cu negrul benzilor.

Ceva mare şi cenuşiu acoperi câmpul vizual al binoclului, aşa că îl lăsă jos. Un disc cu diametrul de cel puţin o jumătate de kilometru plutea încet deasupra benzilor, înaintând către sud. Un altul îl urmă, pe un curs similar, deplasat cu douăzeci sau treizeci de grade spre vest.

— Absolut niciun semnal radio coerent, zise Heineman. Microunde şi unde calorice disipate şi o oarecare activitate în domeniul razelor X şi al razelor gama, şi asta-i tot. Radar – repetitorul de aici arată ceva foarte mare la vreun sfert de

milion de kilometri înainte – aria suprafeţei de cel puţin cincisprezece kilometri pătraţi, cu centrul exact pe axă.

— Îl văd, spuse Lanier, uitându-se pe afişajul principal. Cu obiecte mişcându-se în jurul lui şi peste tot de-a lungul pereţilor coridorului.

— Nu mă-ntreba ce sunt *astea*, spuse Heineman, uitându-se cu atenţie prin parbriz la discurile cenuşii.

Îşi îngustă ochii, privindu-le uimit şi neliniştit.

— Şi nu mă întreba cât timp o să rămânem aici, sus, nevătămaţi.

— Cel puţin suntem mici, zise Farley. Poate că nu ne vor observa.

— Obiectul ăla mare de deasupra noastră, indiferent ce-o fi, o să ne observe, spuse Heineman. Pariez pe zece la unu că merge tot pe singularitate.

La cinci sute de kilometri distanţă de zid, deasupra încâlcelii de benzi se înălţau patru piramide mari, răsucite, din cărămidă roşie. Judecând după amplasarea lor – echidistante pe o circumferinţă, în vârfurile unui pătrat – Lanier presupuse că erau construite peste puţuri. De la distanţa aceea, păreau de dimensiunile unor timbre poştale comemorative ţinute la o lungime de braţ – ceea ce însemna că aveau probabil latura de doi kilometri şi un kilometru înălţime. Benzi cu o lăţime de mai mulţi kilometri se întindeau libere, către nord, cât vedeai cu ochii, pornind de la fiecare construcţie.

— Cred că am intrat în ceva care ne depăşeşte, murmură Lanier.

Farley îi puse mâna pe umăr şi se trase pe locul copilotului.

— Suntem de ani de zile în ceva care ne depăşeşte, nu-i aşa?

— Despre coridorul ăsta mi-am închipuit întotdeauna că e pustiu – nu ştiu de ce. Poate fiindcă nu mi-am putut imagina aşa ceva.

Heineman pluti între ei şi se prinse de o bară de pe panoul de instrumente ca să-şi păstreze poziţia stabilă în timp ce programa un plan de zbor.

— O să accelerăm până la zece mii de kilometri pe oră, o să ne apropiem cât mai mult cu putinţă de obiectul ăla mare din singularitate – încetinind la apropiere, ca să nu-şi închipuie că avem de gând să-i izbim, apoi o să inversăm cursul şi-o să ne-ntoarcem acasă cât mai repede posibil. Asta, fireşte, dacă-ţi dai aprobarea.

Înălţă o sprânceană, uitându-se la Lanier.

Acesta evaluă riscurile şi îşi dădu seama că n-avea idee care ar fi putut fi.

— Dacă inversăm cursul acum, ce le putem spune oamenilor la întoarcerea acasă? insistă Heineman. E evident că locul ăsta e important. Dar n-avem idee ce este, sau ce va însemna pentru noi odată ce revenim pe Piatră.

— Afirmi lucruri evidente, Larry, spuse Lanier. Acum spune-mi dacă vom supravieţui sau nu.

— Nu ştiu. Dar acum trăiesc cele mai frumoase clipe din viaţa mea. Voi ce spuneţi?

Carrolson râse.

— Eşti nebun. Pilot şi inginer ţăcănit.

Heineman îşi legănă capul înainte şi înapoi şi, cu degetele mari, îşi trase mândru în sus buzunarele de la piept.

— Garry?

— Trebuie să aflăm cumva, admise el. Aşa că, să mergem.

Heineman începu să înregistreze secvenţa de program în computerul de pilotare, şi supratubul se năpusti în singularitate, creând încă o dată, în cabina V/STOL-ului, senzaţia existenţei unei direcţii.

Când accelerarea încetă şi supratubul începu să înainteze cu viteza constantă de zece mii de kilometri pe oră, Heineman le distribui cina – sendvişuri împachetate în folie metalică şi boluri cu ceai fierbinte. Mâncară în tăcere, Carrolson şi Heineman avându-şi centurile de siguranţă fixate de peretele din spatele carlingii. Deplasarea prin coridor era uniformă şi uşor perceptibilă.

Trecură pe lângă un alt circuit de structuri rectangulare, şi peste câteva minute pe lângă un altul, şi altul – toate

conectate prin cele patru benzi drepte libere, şi prin încâlceala de benzi pe care se aglomerau luminile.

Lanier îşi eliberă locul, lăsându-i-l lui Carrolson, şi trase un pui de somn în timp ce Heineman le antrena pe cele două femei, dezvăluindu-le subtilităţile supratubului. Intră şi ieşi de mai multe ori dintr-un vis în care pilota un avion uşor pe deasupra junglei şi a unor cursuri de apă încâlcite. Ceea ce se transformă, cumva, într-un concurs de atletism. Se trezi cu gust de ceai în gură şi îşi desfăcu centura de siguranţă, împingându-se înainte. Farley aranja instrumentele în locaşurile lor şi înlocuia blocurile de memorie ale tabletelor pe care stocau şi comparau datele. Lăsă blocurile pline să cadă într-o tavă de plastic compartimentată şi o introduse apoi într-o cutie-cartotecă. Apoi ridică unul dintre multimetrele auxiliare construite de ingineri înainte de Moarte şi îi arătă lui Lanier afişajul.

— Da? întrebă el, uitându-se în jos, la cifrele care licăreau.

— E kaput, răspunse ea. Afişează prostii. Aşa sunt majoritatea instrumentelor noastre. O s-avem noroc dac-o să putem interpreta jumătate din datele adunate.

— Motivele?

Ea clătină din cap.

— Presupuneri hazardate, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l pot face. Alte sisteme electrice par să funcţioneze – probabil fiindcă trecem prin câmpuri de control ca acelea care amortizează eficient inerţia pe Piatră. Câmpurile astea amortizează alte efecte... distorsionează efectul geometriei asupra activităţii din nuclee, modifică valoarea lui *h bar*... Sau toată aparatura ar putea răposa dintr-odată. Garanţia expiră azi – surpriză!

— Aparatura e excelentă, strigă Heineman de pe scaunul copilotului. Nu da vina pe maşinăriile mele.

— Tipul are simţul proprietăţii atât de bine dezvoltat, se minună Farley. Bogodăneşte de fiecare dată când pun controlul calităţii sub semnul întrebării.

— „Bodogăneşte”, nu „bogodăneşte”.

— Cum o fi.

— E rândul tău, îi spuse Lanier lui Heineman, arătându-i partea din spate a avionului cu degetul mare. Ora de somn. Vom avea nevoie să fim cu toţii sclipitori şi bine dispuşi.

Heineman reglă rulajul supratubului şi pluti pe lângă Lanier.

— Aşteaptă, spuse Carrolson. Ce-i asta?

Singularitatea din faţa lor nu mai era o suprafaţă cilindrică lucioasă. Pulsa intermitent, strălucind portocalie şi apoi albă, ca o sârmă de oţel încinsă.

— Pentru păcătoşi nu există odihnă, spuse Heineman, înlocuindu-l pe Lanier pe scaunul pilotului.

Frână aplicând clamele supratubului pe singularitate. Nava se înclină brusc spre spate şi se roti cu violenţă, aruncându-i pe Lanier şi pe Farley peste rafturile pentru depozitare şi ţintuindu-i acolo până când desprinse Heineman clamele.

— Accelerăm, strigă el, acoperind tremurul zgomotos al supratubului şi al avionului. Nu mai deţin controlul.

Lanier alunecă spre partea din spate a cabinei, lovindu-se cu braţele şi picioarele de scaune când încerca să se prindă de ceva. Farley se agăţă cu tenacitate de un scaun şi încercă să se rotească în jurul lui şi să se aşeze.

Singularitatea trasa acum o linie neîntreruptă, lungă şi roşie, prin mijlocul tubului de plasmă. Lanier se prinse cu centura de un scaun şi se întinse s-o ajute pe Farley să se caţăre pe al ei. Aparatele tresăltară şi căzură în partea din spate, lovindu-se de rafturi, de pereţii despărţitori şi de alte aparate.

— Nu poţi să inversezi cursul? strigă Lanier, peste întregul tumult.

— Sub nicio formă, răspunse Heineman. Dac-o să cobor clamele, o să-ncepem să ne înclinăm din nou. Treizeci de mii şi accelerăm în continuare.

Supratubul se roti iarăşi şi Lanier şi Farley se adăpostiră, ferindu-se de un nou atac al rafturilor cu blocuri de memorie, al truselor cu aparatură pentru teste şi al cablurilor încolăcite, care ricoşau dintr-o parte într-alta.

— Patruzeci, spuse Heineman peste câteva clipe.

Cincizeci.

Staţia radio pârâi şi pufăi şi o voce asexuată melodioasă începu să vorbească de la jumătatea unei fraze:

— … violează Legea Căii. Aeronava dumneavoastră violează Legea Căii. Dacă opuneţi rezistenţă, va fi distrusă. Vă aflaţi sub controlul Nexului Hexamonului şi veţi fi îndepărtaţi de pe imperfecţiune în şase minute. Nu încercaţi nici să acceleraţi, nici să încetiniţi.

Mesajul se încheie cu o uşoară răbufnire de zgomot.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

––––––––––––––––––––––––––––––––––

Dincolo de spătarul scaunului lui Yazykov, care era aşezat la masa de şedinţe, Belozersky stătea în picioare, ţeapăn, cu mâinile încleştate la spate. Yazykov îşi ţinea braţele îndoite pe masă. Hoffman aruncă o privire peste cereri şi scrise o traducere succintă pe tableta ei, pentru Gerhardt. Acesta citi repede şi clătină din cap.

— Vă respingem cererile, spuse Hoffman, cu voce plată, în limba rusă.

Şi ea îşi petrecuse ceva timp în biblioteca din compartimentul trei.

— Oamenii ăştia sunt criminali, insistă Yazykov. Ne-au răpit un coleg şi se ascund într-unul dintre oraşe, unde nu-i putem găsi.

— Indiferent dacă e adevărat sau nu, am căzut deja de acord să separăm sistemul guvernamental de cel judiciar. Nu vă putem ajuta să-i găsiţi pe aceşti oameni fără să încălcăm înţelegerea.

— Se ascund în zone dominate de oamenii dumneavoastră, zise Belozersky. Poate chiar dumneavoastră îi ascundeţi.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci mie nu mi s-a spus nimic. Mă-ndoiesc.

— Susţineţi cu siguranţă încercarea noastră de a constitui un guvern civil, spuse Yazykv.

— Nu o susţinem şi nu suntem împotriva ei, răspunse Hoffman. E problema dumneavoastră. Ceea ce ne preocupă aici, la această masă, e coexistenţa noastră paşnică. Nimic mai mult.

Yazykov se ridică grăbit şi dădu din cap către ea. Cei doi traversară bufetul şi ieşiră pe uşa din spate.

— Ce înţelegi din toate astea? îl întrebă Hoffman pe Gerhardt.

Generalul clătină din cap cu milă şi rânji.

— Mirsky le-a răpit omul de bază, răspunse el. S-ar părea că le-a anticipat intenţiile şi a făcut prima mutare.

— Care-i părerea ta despre Mirsky?

— Militar sovietic inflexibil sau nu, prefer să tratez mai degrabă cu el decât cu Yazykov sau cu Belozersky.

— Aşa că îl ajutăm?

— Să-l ajutăm pe Mirsky? Pe dracu', nu. Primele instincte sunt cele mai bune. Stăm deoparte şi-i lăsăm să se stabilizeze singuri. În plus, Mirsky n-o să ceară ajutor. Trebuie să sperăm că n-o să se-ajungă la luptă. În cazul ăsta, ar fi posibil să nu putem sta deoparte.

Mirsky şi Pogodin îl scoaseră pe Vielgorsky din oraşul aflat în compartimentul trei cu o camionetă, străbătând o serie de drumuri de serviciu groaznice până ce găsiră artera principală care traversa, în linie dreaptă, cei douăzeci de kilometri rămaşi. Aceasta pătrundea, printr-un şir de porţi deschise, în formă de semilună, în tunelul nouăzeci, care ducea către compartimentul al doilea.

De-a lungul şoselei care-l traversa pe acesta, Mirsky studie mai multe clădiri înainte de a alege una pe gustul lui. Era ascunsă între unul dintre uriaşii zgârie-nori-candelabru, numiţi de americani mega, şi un lung şir de turnuri cu înălţimea de o sută de metri, construite din roca asteroidului şi părând lipsite de orice utilitate.

Clădirea nu avea decât patru niveluri şi părea să fi fost cândva o şcoală. Rânduri lungi de bănci legate între ele umpleau cele trei încăperi de la fiecare etaj, orientate cu faţa către pereţi din ardezie neagră, cu rame din sticlă argintie.

Îşi plasară proviziile în camera din extremitatea estică a ultimului etaj, şi Mirsky se aşeză alături de un Vielgorsky mai tăcut şi încă şi mai sobru. Pogodin plecă să ascundă camioneta.

— Nu-ţi mulţumesc, spuse Vielgorsky.

Se întinse cu faţa-n sus pe o bancă şi fixă cu privirea stelele aurii de pe tavanul de un albastru-întunecat.

— Tata a murit în Afganistan. Nu mi s-a spus nimic despre moartea lui… secret de stat. Încă nu ştiu. Dar să spui că ăla nu era decât un exerciţiu militar, o testare a armatei în condiţii de luptă…

Clătină din cap, minunându-se.

— Un exerciţiu de zece ani! Ca să aflu… – tuşi în pumn – ca să aflu că tot ce-a crezut lumea n-a fost altceva decât o minciună orchestrată…

— Nu totul, îl contrazise Mirsky. O mare parte, dar nu chiar totul.

— Deschiderea ochilor nu-ţi aduce recunoştinţa celui căruia i i-ai deschis.

— N-am ştiut niciodată mai mult de câteva franturi, nu-i aşa? întrebă Mirsky. Despre corupţie, despre ineficienţă şi incompetenţă, şi despre superiori venali… Despre Statul care stă pe cheltuiala idealurilor revoluţionare.

— Toată lumea trebuie să le facă faţă acestor lucruri, dacă nu şi să le accepte. Dar să le foloseşti drept concubine pe cele mai bune dintre atletele şi dansatoarele noastre…

— Ipocrizie amestecată cu prostie.

— Cu atât mai rău pentru un guvern care susţine că e deasupra scandalurilor şi că nu poate greşi! Americanii măcar se delectează cu scandalurile lor!

Stătură de vorbă timp de două ore. Pogodin se întoarse. Îi ascultă cu atenţie, încruntându-se când discutau despre

lucruri care-l dureau. Îi întrerupse o singură dată, întrebând:

— Americanii n-au descoperit cât de corupţi sunt?

Mirsky dădu din cap.

— Ei au ştiut-o dintotdeauna sau, cel puţin, de fiecare dată când a descoperit presa lor faptele.

— Presa lor nu e controlată?

— E manipulată, da, zise Mirsky. Niciodată controlată în întregime. Au avut mii de istorici, fiecare cu propria lui perspectivă. Istoria lor a fost confuză, dar denaturările intenţionate au fost de obicei descoperite.

Pogodin se uită de la Vielgorsky la Mirsky, apoi le întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Ceea ce ni s-a spus despre Stalin, Hruşciov, Brejnev, Gorbaciov…

Vielgorsky lăsă cuvintele să se stingă cu o clătinare a capului.

— E diferit de ceea ce li s-a spus taţilor noştri, încheie Mirsky în locul lui, şi de ceea ce li s-a spus, mai înainte, taţilor lor.

Şi mai stătură de vorbă încă o oră, de data asta despre viaţa în armată. Mirsky îi spuse cum fusese cât pe ce să devină ofiţer politic. Vielgorsky îi povesti, în linii mari, despre cursurile intensive de instruire pe care le făcuseră el şi ceilalţi *zampoliţi* înainte de a fi lansaţi, împreună cu Trupele Spaţiale de Şoc, din Oceanul Indian.

— La urma urmelor, nu ne deosebim chiar atât de mult unul de altul, spuse Vielgorsky, în timp ce Mirsky îi turna apă din termos.

Acesta ridică din nou din umeri şi îi întinse cana.

— Tu ştii care sunt responsabilităţile unui ofiţer politic… datoria lui faţă de partid, faţă de revoluţie…

— Care revoluţie? întrebă cu blândeţe Mirsky.

Vielgorsky se înroşi la faţă.

— Trebuie totuşi să-i fim loiali revoluţiei. Vieţile noastre şi sănătatea noastră mentală depind de asta.

— Revoluţia începe aici şi acum, zise Mirsky. Suntem despovăraţi de trecut.

Se priviră unul pe altul pentru un timp supărător de

îndelungat. La întoarcere, Pogodin îi găsi stând în tăcere şi se aşeză în lateral, strângându-şi degetul arătător al unei mâini între arătătorul şi degetul mare al celeilalte şi trăgând de el stânjenit.

— Puterea trebuie împărţită, spuse Vielgorsky. Partidul trebuie repus în drepturi.

— Nu de ucigaşi şi de bădărani, ripostă Mirsky, cu muşchii maxilarelor încordându-i-se. Din ăştia am avut destui. Au siluit Rusia prea multă vreme în numele revoluţiei şi al partidului. Ajunge. Prefer mai degrabă să le pun capăt aici tuturor, decât să le duc înapoi, pe Pământ, copiilor noştri.

Vielgorsky se scotoci prin buzunare şi scoase un ceas vechi, de aur.

— La ora asta, Belozersky şi Yazykov trebuie să fie înnebuniţi. Nu pot spune ce vor face dacă nu le dau niciun semn de viaţă.

— Asta-i slăbeşte, zise Mirsky. Lasă-i s-aştepte o vreme sau să se spânzure.

Vielgorsky rânji cu o ferocitate de lup şi-i făcu lui Mirsky cu degetul.

— Ticălosule. Ştiu ce eşti. Un vizionar. Un vizionar deviaţionist.

— Sunt singurul cu care poţi împărţi puterea simţindu-te în largul tău, spuse Mirsky. Ştiu că-n cele din urmă vor veni după tine. Nu te mai poţi încrede în ei, aşa cum nu te poţi încrede într-un câine turbat.

Vielgorsky nu păru convins.

— Poate că acum ne înţelegem unul pe celălalt.

Vielgorsky ridică din umeri şi-şi lăsă colţurile gurii în jos.

A doua zi, la ora 12:00, Pogodin îndreptă antena camionetei către perforaţia din sud şi Vielgorsky trimise un mesaj pentru Yazykov şi Belozersky:

„Soldaţii noştri din compartimentul patru i-au capturat pe Mirsky şi pe lacheii lui în biblioteca din compartimentul trei. Veniţi aici. Îi vom judeca în bibliotecă.”

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

––––––––––––––––––––––––––––––––

Urmăriră în tăcere cum îi conducea linia roşie a singularităţii către scutul negru. Lanier li se alătură lui Farley şi Carrolson în spate, încercând să priceapă ce se întâmpla cu instrumentele. Înregistrau periodic date inteligibile, dar nu destul de des pentru ca asta să fie de un real folos.

— Se apropie ceva de-a lungul singularităţii… E o maşină, mare şi neagră, îi anunţă Heineman. Vine repede…

Lanier se împinse către partea din faţă.

Călare pe linia roşie, o maşină de două ori mai groasă decât supratubul, rotundă în secţiune transversală, îşi apropia ameninţător de ei luciul negru. Linii de un roşu strălucitor îi conturau pe suprafaţă pătrate şi dreptunghiuri, în şiruri simetrice. Lanier le privi fascinat în timp ce se deschideau ca să împingă în afară gheare de pisică şi o diversitate de arme articulate. Acum semăna cu un submersibil pentru zone abisale – sau cu briceagul suedez al unui nebun.

— Ce-are de gând?

— Îşi corelează viteza. S-ar părea că…

În cabină fulgerară lumini colorate. Heineman tresări şi se trase înapoi; Lanier închise ochii şi se apără cu mâinile.

— Ce-a fost asta? strigă Carrolson din spate.

Obiecte translucide, roşii şi verzi, dansară din nou în faţa lui Lanier. Întinse mâna să atingă unul, dar era lipsit de substanţă.

— Sunt simboluri, sau cam aşa ceva, spuse Heineman. Le vezi?

— Le văd, răspunse Lanier. Nu ştiu nici ce sunt, nici de unde vin.

Staţia radio şuieră iarăşi.

— Vă rog să vă declaraţi identitatea şi motivul pentru care vă îndreptaţi spre scutul oraşului Axis.

Lanier luă microfonul de la Heineman.

— Mă numesc Garry Lanier. *Asta o să-i şi lămurească*, se gândi cu tristeţe. Suntem exploratori. Dacă au apărut probleme…

— Doriţi un avocat?

— Scuzaţi-mă… ce anume?

— O să vi se repartizeze imediat un avocat. Sunteţi oameni corporali care îşi cer drepturile corespunzătoare în tribunalul Hexamonului?

— Spune da, îl sfătui Carrolson.

— Da.

— Veţi fi îndepărtaţi de pe imperfecţiune şi escortaţi în Axis Nader.

Maşina îşi întinse un braţ sub supratub. Scântei zburătoare opacizară parbrizul; V/STOL-ul se roti şi vibră. Gazul şuieră pe lângă fuzelaj şi în carlingă se declanşară alarmele; urmă zgomotul unei smulgeri şi, cu o zvâcnire, începură să plutească liberi.

Supratubul fusese tăiat de pe singularitate şi lăsat să se deplaseze în derivă, iar avionul, desprins de pe supratub.

Heineman se uită la linia de un roşu strălucitor şi la maşina întunecată, încă ataşată de pupa supratubului mutilat şi inutil.

— Ne-a scos de pe montură, spuse, cu vocea îngroşată de furie.

Aeronava plutise în derivă, îndepărtându-se cu treizeci sau treizeci şi cinci de metri.

— Mă duc în spate, să verific integritatea.

Lanier se trase pe scaunul copilotului. Îşi prinse metodic centura şi încercă să-şi controleze respiraţia. *Exact ca o aterizare forţată pe apă*, se gândi. *Nicidecum mai rău*, *poate mai bine*…

— N-aud nicio scurgere, dar aş fi preferat totuşi să fim jos, într-o atmosferă, strigă Heineman din cabină.

Maşina abandonă supratubul şi pluti către V/STOL, deschizându-şi larg ghearele de pisică. Heineman veni din

nou în faţă, atingându-se de Carrolson şi Farley când trecu printre ele.

— Rahat, spuse.

Era prima oară când Lanier îl auzea înjurând.

Corpul masiv al maşinii acoperi parbrizul şi avionul se răsuci. Plutind în tambuchiul de la intrarea în carlingă, Heineman nu se roti odată cu el. Lanier îl învârti pe inginerul uluit, apoi îl întoarse invers.

— Prinde-te de ceva înainte de următoarea, îi strigă.

Heineman se agăţă cu o mână de scaunul pilotului.

Avionul se roti iarăşi şi, ca un maestru în arte marţiale, se folosi chiar de greutatea lui Heineman ca să-i disloce umărul.

Inginerul ţipă şi dădu drumul scaunului, rostogolindu-se acum către capătul opus al cabinei. Lanier îl privi neajutorat, aşteptând să înceteze mişcarea. După ce perioada de acalmie depăşi patru secunde, îşi desfăcu centura de siguranţă şi îl prinse pe Heineman de talie, împingându-l cu delicateţe către partea din spate a cabinei. Faţa inginerului era o mască a durerii; deschise ochii mari, ca un copil rănit cu brutalitate de un prieten.

Carrolson şi Farley nu se aleseseră cu nimic mai mult decât nişte vânătăi înainte de a se agăţa de mânere. Farley susţinu capul lui Heineman, iar Carrolson îl luă de picioarele care se zbăteau, în timp ce Lanier îi inspectă braţul.

— Nemernicule! urlă inginerul. Lăsaţi-l aşa.

— Cu cât stă mai mult dislocat, cu atât te doare mai mult, zise Lanier. Şi cred că nu s-a rupt nimic. Iisuse, cum îl pun la loc la zero-g?

— Uite, propteşte-ţi piciorul într-unul dintre montanţii ăştia, iar noi îi ţinem corpul, spuse Carrolson.

Heineman se zbătu, cu priviri înnebunite. Părul scurt i se zbârli în toate direcţiile. Lanier îşi prinse un picior sub treapta unei scări şi şi-l apăsă pe celălalt pe coaste. Carrolson şi Farley îl strânseră pe inginer mai tare.

— Daţi-mi drumul, spuse el, cu voce slabă, cu faţa lucind de transpiraţie şi de lacrimi.

Lanier îl prinse de braţ şi de antebraţ şi trase, imobiliză şi

răsuci în acelaşi timp. Heineman ţipă din nou şi îşi dădu ochii peste cap până când nu li se mai văzu decât albul. Se auzi un pocnet, ca la atingerea unei bile de biliard, şi braţul reveni la loc. Capul inginerului căzu moale într-o parte şi gura i se deschise. Leşinase.

— Acum n-o să ne mai ierte niciodată, zise Carrolson.

— Înfăşuraţi-i umărul într-o compresă rece, le instrui Lanier.

El se împinse din nou cu faţa către hubloul lateral. Maşina întuneca parbrizul.

— Nu încercaţi să acceleraţi, îi sfătui din nou vocea din staţia radio. Nu vă activaţi propulsoarele. Sunteţi duşi la Axis Nader.

Farley îl ajută pe Heineman să se aşeze. El îşi rezemă capul pe spătar ca să se uite la Carrolson, alb la faţă ca varul. Ea îi studie ochii, săltându-i pleoapele cu două degete.

— Şoc, spuse.

Deschise o trusă de prim ajutor, luă o seringă şi îi injectă conţinutul în braţul rănit.

Lanier se aşeză în carlingă şi încercă să obţină de la aparatura de bord toate informaţiile posibile. V/STOL-ul se deplasa rapid; măcar atâta lucru era evident.

Olmy intră în camera de monitorizare a imperfecţiunii pictografiindu-şi permisul de acces prezidenţial în faţa paznicului corporal. Încăperea era înaltă şi ovală, plină cu pictografieri neclare ale informaţiilor dirijate către cei doi neomorfi de serviciu la monitorizare. Pluti înspre poziţia lor şi fu înconjurat de înregistrări detaliate referitoare supratub şi la avion, ambele distruse şi trimise în derivă, dar aflate în momentul acela sub controlul unui vehicul de întreţinere a imperfecţiunii.

— Din ordinul extins al preşedintelui, aceasta e operaţiune a securităţii, pictografie Olmy, adresându-i-se neomorfului senior.

— Nu pot accepta aşa ceva, veni răspunsul. E vorba de o spărtură importantă şi trebuie să le fie raportată imediat

tribunalelor. Li se va repartiza un avocat…

— *Au* deja unul. Trebuie să accepţi un ordin direct din partea reprezentantului preşedintelui, spuse Olmy.

Neomorful – de forma unui ou, cu braţe dotate cu câmpuri de tracţiune pentru agăţare întinse în ambe părţi şi cu un chip omenesc în partea din faţă a capătul mai lat – se înconjură cu un cerc alb pictografiat, semnificând supunerea sub constrângere. Dar pentru Olmy nu era de-ajuns.

— Din ordinul Preşedintelui Nexului Hexamonul Infinit, cu împuternicire acordată de Ministrul Prezidar eşti eliberat din această funcţie, zise el.

Neomorful părăsi încăperea protestând furios, cu sunete trunchiate şi pictograme roşii, de formă variabilă.

Olmy îi ocupă locul, schimbând priviri cu neomorf rămas.

— Asta nu va ajunge la tribunal, declară el.

— A fost deja retransmisă, îl anunţă al doilea neomorf.

Olmy telepictografie un mesaj către biroul lui Suli Ram Kikura din Oraşul Central. În faţa lui apăru emblemă personală stilizată.

— Ser Ram Kikura nu e disponibilă în prezent. Sunt unul dintre parţialii ei. Te pot ajuta?

— E o urgenţă. Avem mai mulţi oaspeţi. Sunt acuzaţi de încălcarea legii Hexamonului şi cazul lor trebuie suprimat imediat din tribunal, din împuternicirea Ministrului Prezidant.

Pictografie codul acesteia.

— Primit, spuse parţialul.

Pe urmă, într-o imagine completă, cu aspect veridic, clătină din cap.

— Serios, Olmy, ne-ai adus atât de multe necazuri.

Parţialul întrerupse legătura şi Olmy deschise un alt canal către Axis Nader, cerând ca frantul s-o escorteze pe Patricia din apartamentul ei până în hangarul de inspecţie. Ordonă interzicerea traficului pe toate pasajele de pe traseu. Ştia că astfel avea să trezească suspiciuni şi resentimente, dar nu vedea altă soluţie.

— Şi o s-avem nevoie de mai mult spaţiu în apartament.

Frântul primi, de asemenea, codul împuternicirii şi se deconectă.

Olmy îşi îndreptă apoi toată atenţia către dispozitivul serviciului de întreţinere a imperfecţiunii şi către aeronavă.

— Sunt teferi? se interesă el, dându-le pictogramelor o tentă violetă, ca semn al interogării.

— N-au fost vătămaţi de această staţie, răspunse neomorful, părând alarmat.

— Îţi dai seama că aceasta e o operaţiune secretă? întrebă el.

Neomorful consimţi, cu cea mai vagă nuanţă de verde.

— Atunci îndreaptă-ţi vehiculul, cu tot cu contravenienţi, către hangarul de inspecţie.

Olmy se împinse în afara staţiei şi a încăperii şi găsi cel mai rapid pasaj vertical către Axis Nader.

— Câte persoane se află în aeronava dumneavoastră? întrebă vocea.

— Patru, răspunse Lanier. Unul rănit.

— Sunteţi oameni corporali cu toţii?

— Suntem oameni cu toţii. Dumneavoastră ce sunteţi?

— Vă aflaţi într-o zonă de recepţie pentru vehicule ilegale. Nu încercaţi să evadaţi. Zona e închisă ermetic.

Maşina îşi îndepărtă ghearele de pisică şi se ridică de deasupra avionului.

Lanier văzu că se aflau într-un spaţiu închis larg, asemănător cu un hangar, cu pereţi netezi, negri şi gri. În faţa parbrizului carlingii se răsuceau cabluri subţiri, argintii. Avionul atârna de altele, ataşate de un nor de un argintiu palid, suspendat sub plafonul hangarului. Trei lucrători mecanici de un gri metalic înconjurau aeronava, împingându-o. Se mişcau pe câte patru picioare delicate şi articulate, iar trupurile lor masive erau divizate în emisfere conectate printr-un înveliş subţire şi flexibil.

În hangar nu se zărea nicio urmă de viaţă umană. În două locuri, în pereţi se deschiseră portaluri eliptice cu o lărgime de vreo patru metri, dar fără să ofere vreun indiciu asupra celor care se pregăteau să-i întâmpine.

— Vreţi să vă adresaţi persoanei care a încercat să vă

confirme identitatea? întrebă vocea, la fel de plăcută şi de melodioasă ca până atunci.

— Cine e? Vreau să spun, cine ne-a identificat?

Recunoscu instantaneu vocea următoare:

— Garry, sunt Patricia. Sunteţi patru? Cine sunt ceilalţi?

— Ea e – am găsit-o, spuse Lanier. Sau ea ne-a găsit pe noi.

— M-am gândit c-o să vină cineva după mine – e exact cum am spus. Sunt prietenii mei.

Patricia se aplecă în faţă, sperând să recepţioneze mai bine imaginile pictografiate. Îl zărise pe Lanier în carlingă.

— Trebuie să fie îngroziţi, cu toţii.

Urmări cu privirea maşina neagră a patrulei imperfecţiunii, care se ridica în locaşul său de deasupra şi din spatele aeronavei.

— Ar putea avea necazuri serioase din cauza autorităţilor oraşului, zise Olmy. Încerc să obţin suprimarea cazului, dar nu pot garanta nimic.

— Au venit să mă caute, spuse ea. Nu-i puteţi condamna pentru asta.

— Au călătorit pe imperfecţiunea axială, ceea ce e strict interzis.

— Da, dar de unde ar fi putut ei să ştie?

Olmy nu răspunse.

— Ştiu cine sunt, zise el. Şeful tău, Lanier, femeia de ştiinţă, Carrolson, chinezoaica de rasă caucaziană pe nume Farley şi inginerul, Heineman.

— I-ai recunoscut? Ne-ai urmărit pe toţi, nu-i aşa?

Lucrătorii mecanici împinseră aeronava, conducând-o către intrarea dilatată a unei încăperi laterale. În spatele avionului, irisul se închise şi luminile din hangar se stinseră.

Patricia ieşi din cameră şi luă mâna oferită de Olmy. El o conduse către intrarea hangarului de inspecţie.

Suli Ram Kikura intră în cameră. Încă nu o întâlnise pe Patricia, dar ajunse să fie întru totul la curent în privinţa ei. Avocata pictografie o scurtă discuţie cu Olmy. Patricia nu era pe direcţia potrivită ca să poată zări toate simbolurile

vizuale – şi oricum nu ar fi înţeles prea multe – dar putea să deducă esenţa din atitudinea femeii. Era o avocată corporală. Lua depoziţia lui Olmy şi o retransmitea către o curte de primă instanţă.

Tambuchiul V/STOL-ului se deschise. Un lucrător stătea la câţiva metri depărtare, sprijinit pe pulpele lui articulate, cu senzorii extinşi la maximum ca să înregistreze debarcarea pasagerilor.

Istorie, se gândi Patricia. Aici suntem istorie.

Lanier ieşi primul. Ea îşi reprimă impulsul de a-i face cu mâna; în schimb, se ridică pe vârfuri şi dădu din cap. El îi răspunse cu acelaşi gest şi coborî treptele tambuchiului. Farley ieşi în urma lui. Carrolson aştepta în cadrul uşii. Lanier arătă în spate, către cabină, şi spuse cu glas sonor:

— Înăuntru e un bărbat rănit. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Olmy şi femeia discutară din nou şi ea îşi atinse colanul răsucit, din argint. În timp ce o făcea, se uită la Patricia şi îi zâmbi. Pictograful ei îi proiectă un steag american deasupra umărului stâng; avea strămoşi americani şi se mândrea cu asta.

— Ce facem? întrebă Carrolson. Îl lăsăm aici?

— Spune-le prietenilor tăi că un lucrător medical e pe drum, zise Olmy, aproape în şoaptă.

— O să fie OK. Ajutorul soseşte.

Lanier încercă să se apropie, dar un lucrător îl blocă.

— Lăsaţi-l să treacă! insistă Patricia. Olmy, ce rău pot face ei?

— Sunt în carantină, răspunse Olmy, arătând către linia de un roşu-strălucitor care înconjura V/STOL-ul la înălţimea piepturilor.

Patricia se întoarse spre Lanier, ridicând o mână.

— Nu vă vor face niciun rău. Totul e OK. Nu trebuie decât să aşteptaţi o clipă.

— Mă bucur să te văd, spuse Lanier, cu un ochi pe lucrătorii foarte rapizi. N-aveam idee dacă te vom găsi vreodată.

Patricia simţi un nod în gât. Se întoarse spre Olmy.

— Trebuie să stăm împreună, îi spuse. Trebuie să ne ajutăm unii pe alţii.

Olmy îi zâmbi, dar asta nu însemna că se declara de acord; pictografie din nou cu femeia şi ea îşi atinse din nou colierul.

— Chiar acum se ia o decizie, spuse el.

— Dacă sunt infractori sau oaspeţi?

— Oh, vor fi oaspeţi, zise femeia, într-o engleză desăvârşită.

— Acum li se vor lua eşantioane, o anunţă Olmy. Poate ar fi mai bine să le spui.

— Garry, zise Patricia, ei sunt sincer interesaţi de culturile voastre de piele. Unul dintre lucrători – una dintre maşini se va apropia de voi ca să colecteze ceea ce se răzuieşte de pe piele. Nu doare. Îi interesează recipientul cu dejecţii din cabină – îl vor şi pe ăla.

— Iată şi echipa medicală, spuse Olmy.

Mai târziu, trebuia să ia legătura cu toţi cei implicaţi şi să-i facă să declare, sub jurământ, că aveau să păstreze secretul. Alţi doi cetăţeni corporali şi un lucrător mai mic intrară în încăpere şi se apropiară de linia roşie. Când trecură prin ea, deasupra umerilor le apărură trese roşii; intraseră şi ei în carantină.

Lanier, Carrolson şi Farley îi permiseră lucrătorul medical să le împingă în sus mânecile salopetelor şi să eşantioanele. Lucrătorul se retrase apoi, atingând lin roşie. În jurul acesteia apăru imediat o strălucire frumoasă, liliachie; când se disipă, lucrătorul traversă lin şi se opri.

Echipa medicală – alcătuită numai din homorfi intră în tambuchiul aeronavei. Câteva minute mai târziu Heineman ieşi, înconjurat de ei, dar mergând cu propriile sale puteri. Homorful-şef pictografie un mesaj pentu Olmy.

— Avea dureri, dar nu e grav rănit, îi spuse Olry Patriciei. I-au atenuat durerea, dar încă nu i-au dat medicamente.

— Specimene virgine, cum sunt şi eu, nu? întrebă Patricia.

El dădu din cap şi merse alături de ea către linie.

Aceasta dispăru la apropierea lor.

— Carantina s-a încheiat, declară şeful homorf.

Pictografie câteva banalităţi către Patricia şi ea co firmă primirea gestului lui politicos. Pe urmă alergă să îl îmbrăţişeze pe Lanier, Carrolson şi Farley, întârzie în braţele fiecăruia. Când veni rândul lui Heineman, strânse cu mai multă delicateţe.

— Nu mă menaja – mă simt foarte bine, îi spuse. Unde naiba suntem?

— Primesc un verdict, zise avocata, cu steagul american încă fluturându-i pe umăr.

Se apropie de grup cu mâinile întinse.

— Are un implant, toţi au, îi explică Patricia lui Lanier, atingându-şi capul. Ascultă în clipa asta deci? tribunalului.

Cazul e şters din toate înregistrările curţii de primă instanţă şi negat de circumstanţe, anunţă femeia. Sunteţi cu toţii oaspeţi în Axis Nader. Ca urmare a împuternicirii acordate de Ministrul Prezidant, adăugă Ram Kikura, cu o privire plină de subînţelesuri către Olmy.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

––––––––––––––––––––––––––––––––

Vielgorsky stătea în faţa panoului negru care marca intrarea în biblioteca din al treilea compartiment. În partea opusă a pieţei, aproape ca nişte umbre în lumina tubului, Belozersky şi Yazykov se îndreptau spre el cu prudenţă. Îi urmau două detaşamente de soldaţi din TSS, cu armele desprinse din bandulieră.

Mirsky şi Pogodin îi priveau din postul de pază abandonat de NATO, o încăpere mică, dintr-un ieşind al clădirii, echipată cu un monitor video. Mirsky se juca cu comutatoarele megafonului.

— Acum ne asumăm un risc, spuse el.

— Ştiu.

Pogodin se întoarse cu spatele la ecran. Mirsky îndreptă către cei de afară dispozitivul de ascultare american şi dădu sonorul mai tare.

— N-avem nevoie de mai mulţi soldaţi, spuse Vielgorsky. I-am trimis deja pe Mirsky şi Pogodin în compartimentul patru, să fie închişi acolo.

— Pare să coopereze, spuse Pogodin, cu voce scăzută.

Mirsky dădu din cap. Riscau, într-adevăr; în ultimele două zile, înţelesese limpede că, fără Vielgorsky, nu putea să conducă; n-avea nici experienţă, nici înclinaţie către angajarea în intrigi politice, prin care să supravieţuiască timp îndelungat. Vielgorsky era cel mai bun dintre ofiţerii politici. Dacă nu putea lucra împreună cu el, atunci orice formă de cooperare era imposibilă. Mirsky se îndoia că i-ar fi putut ucide pe toţi trei, aceasta fiind unica variantă. Pentru el ar fi fost mai bine să se predea americanilor, să dispară pe teritoriul oraşelor şi să se descurce de unul singur.

— Cred că e timpul să vedem pentru ce-am luptat şi să-nvăţăm cum să ne folosim de asta.

— Nu simt câtuşi de puţin dorinţa să-l imit pe Mirsky, spuse Belozersky. Nu mă interesează locul ăsta.

— Tovarăşe, spuse cu răbdare Vielgorsky, cunoaşterea înseamnă putere. Vrei să fii mai ignorant decât ceilalţi? Eu am fost înăuntru, şi sunt tot Vielgorsky, tot Secretarul Partidului.

— Da… zise Yazykov. Pe mine nu mă sperie.

— Nici pe mine, afirmă Belozersky, pe un ton aspru. Dar…

— Atunci să intrăm şi să vedem ce făcea Mirsky când îşi petrecea aici atât de mult timp.

Mirsky îndreptă camerele video spre ei până când ieşiră din câmpul vizual. Mai era şi altceva în joc. Era oare cu putinţă să ignori trăsăturile caracteristice propriei tale ţări, după ce ţi-ai petrecut toată viaţa între hotarele ei? Da; nu avea nicio bază de comparaţie şi, oricât de multe ai şti, fără posibilitatea de comparare, cunoştinţele rămân în stare

latentă. Deşi deţinea cunoştinţele din bibliotecă, trebuia să facă un experiment.

Oricât de nedrept ar fi fost testul, urma să-şi judece ţara şi tot ce însemna ea după modul în care avea să acţioneze Vielgorsky.

— O să le ia armele, spuse. Nu-i putem avea înarmaţi când o să-mi fac apariţia.

— Te duci jos acum? întrebă Pogodin.

— Da.

— Ai chiar atât de multă încredere în Vielgorsky?

— Nu ştiu. E un risc.

— Nu e numai riscul tău, preciză Pogodin. Am cooperat cu tine – Pletnev, oamenii de ştiinţă, eu, Annenkovsky, Garabedian.

Mirsky se îndreptă spre scări. Le coborî simţind fiori pe şira spinării. Se temea mai mult decât în clipa când sărise de pe transportor în perforaţie. Era bizar, dar se simţea din nou ca un copil. Şi era obosit. Remarcase aceeaşi oboseală la american, la Lanier.

Deschiderea uşii.

Paşii lui pe podeaua bibliotecii. Nu intraseră decât cei trei *zampoliţi*: Vielgorsky, cu un pistol îndreptat către Belozersky, Yazykov stând în lateral şi holbându-se uluit la colegul său din tagma ofiţerilor politici. Puştile zăceau împrăştiate pe podea, împinse cu piciorul destul de departe ca să nu se poată ajunge la ele.

— Vino, tovarăşe general, spuse Vielgorsky.

Făcu câţiva paşi într-o parte, cu pistolul încă ameninţând, şi se aplecă să ridice un AKV. Belozersky îl fixa pe Mirsky cu o ură lipsită de orice înţelegere. Faţa lui Yazykov era albă, cu o expresie perfect controlată. Mirsky traversă piaţa în direcţia lor.

Când era la cinci metri de grup, Vielgorsky îşi luă pistolul din direcţia lui Belozersky, îl ridică şi se uită la Mirsky în lungul ţevii.

— Nu-ţi mulţumesc, tovarăşe, spuse.

Şi apăsă pe trăgaci.

Lucrurile din faţa ochilor lui Mirsky se înclinară, ca şi cum

s-ar fi răsucit brusc lentila anamorfă a unui proiector de imagini în mişcare. O parte a capului său părea foarte mare. Căzu în genunchi şi se aplecă înainte, se arcui, apoi se prăbuşi, cu un pocnet ascuţit când i se izbi obrazul de podeaua elastică. Asta îl duru mai mult decât indiferent ce se întâmplase cu capul lui. Sigurul său ochi teafăr clipi.

Vielgorsky lăsă pistolul în jos, i-l întinse lui Belozersky, se îndreptă spre armele împrăştiate, ridică un AKV, îl îndreptă spre scaunele şi spre globurile din piaţă şi începu să tragă, golind un încărcător. Lacrimile se sfărâmară şi gloanţele ricoşară, cu un zgomot cumva distant, care nu făcea impresie în sala imensă, nici chiar ajutat de ecouri.

Strigătul de triumf şi de încântare al lui Belozersky fu întrerupt brusc de un sunet foarte amplu, imposibil de descris. Cei trei ofiţeri politici se contorsionară, zguduiţi de un spasm; Vielgorsky scăpă arma din mână şi capul îi zvâcni spre spate. Yazykov îşi puse palmele peste urechi şi peste gură. Toţi trei se prăbuşiră. Din tavan şi dimprejurul pieţei ţâşniră serpentine albe, care formară apoi o ceaţă deasă.

Ceaţa se aşternu peste ei şi Mirsky închise ochii, recunoscător în cele din urmă pentru somnul netulburat.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

————————————————————————

Lanier – întins pe canapea, cu mâna încleştată de tapiţeria cu modele africane, fixând cu privirea tavanul crem, fără trăsături distincte, odihnindu-se de ochii lumii – ştia foarte puţine, în afară de un singur lucru:

Locuinţele lor se aflau în zona periferică a compartimentului cilindric rotativ numit Axis Nader: cinci apartamente de-a lungul unui coridor, fiecare alcătuit din

câte un dormitor, o baie şi o cameră de zi; la capătul coridorului, o sufragerie comună şi un salon mare, rotund. La acel nivel al compartimentului, forţa centrifugă era cu foarte puţin mai mare decât cea de pe solul compartimentelor din Piatră. Toate apartamentele erau închise şi le lipseau ferestrele reale, deşi cele iluzorii, prin care se zăreau, din apartamente şi din salon, peisaje terestre idilice, ofereau o senzaţie de spaţiu amplu greu de negat.

Cineva făcuse eforturi considerabile pentru ca locuinţele să fie plăcute şi familiare. Ceea ce dedusese Lanier din toată agitaţia era statutul lor de persoane importante. Dar pe moment nu se putea spune dacă erau prizonieri sau oaspeţi de onoare.

Întoarse capul în lateral, întinse mâna către un teanc de reviste de pe măsuţa de lângă canapea, luă un exemplar din STERN şi îl răsfoi fără să se uite de fapt la paginile pe care le întorcea. Ochii lui continuau să studieze apartamentul, zăbovind asupra detaliilor: vaza de sticlă de pe colţul unui birou, o adevărată lucrare de artă, roşie cu violet, acoperită cu fire aurii; senzaţia de bogăţie oferită de materialul canapelei; cărţile înşirate pe un raft şi cuburile de memorie stivuite pe un suport din lemn de abanos de alături.

Era gata să lase revista jos, pe măsuţa din sticlă mată, când îşi aduse aminte că nu se uitase la data acelui număr. 4 martie 2004. Vechi de un an. Unde îl găsiseră?

Şi unde găsiseră toate celelalte obiecte din apartamente?

— Pot să intru? întrebă Patricia.

Uşa apartamentului deveni transparentă şi o văzu stând pe coridor. Judecând după atitudinea ei, nu putea să vadă înăuntru.

— Da, îi răspunse. Te rog.

Ea continuă să stea afară.

— Garry, eşti acasă?

Îşi frământă creierii mai bine de un moment ca să-nţeleagă asta; ea nu-l auzise. În aerul dintr-o parte a uşii apărură simboluri, licărind cu mare rapiditate, mici minuni

ale caligrafiei – pictograme, aşa le numise Patricia, afirmaţii constituite din simboluri individuale numite iconuri. Când văzu că nu se întâmpla nimic, se apropie de uşă şi vocea camerei, asexuată şi melodioasă, i se adresă:

— Aveţi un vizitator, domnule Lanier. Vreţi să intre Patricia Luisa Vasquez?

— Da, te rog, deschide-i, răspunse el.

Uşa redeveni opacă, apoi glisă în lateral.

— Bună, spuse ea. Ne întâlnim cu toţii, peste o jumătate de oră, cu femeia care era în hangar. Olmy spune că e „avocata” noastră. M-am gândit să discut cu tine înainte de asta.

— Bună idee, aprobă el. Să ne aşezăm.

Îşi alese un scaun confortabil, tapisat cu piele, iar Patricia se aşeză pe canapea. Îşi îndoi braţele în poală şi îl fixă cu privirea, cu buzele ţuguiate de parcă ar fi vrut să-şi reţină un zâmbet.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? o întrebă Lanier.

— Nu e evident? Am fost răpită. Cred că eram invadaţi, sau cam aşa ceva. Atunci eram pe jumătate nebună. Poate mai mult decât pe jumătate. Aşa că am luat un metrou către al treilea compartiment, iar Olmy m-a găsit acolo. Avea cu el un frant – un nonuman.

— Cine e Olmy?

— L-ai cunoscut – cel care ne-a adus aici şi care a aranjat să ni se pregătească apartamentele la timp.

— Da, l-am cunoscut, dar *cine* e, ce rang are, ce importanţă?

— E un soi de agent. Lucrează pentru Nex – principalul organism de guvernare al Hexamonului. E profesorul meu de câteva zile, de când am ajuns aici. Am fost invadaţi?

— Da, zise Lanier. De ruşi.

Îi povesti ce se întâmplase şi ea îl ascultă cu atenţie.

— Cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care a vrut Olmy să mă scoată din compartimente, spuse ea. S-a gândit că aş fi putut fi în pericol. Încă nu sunt sigură de ce m-a ales tocmai pe mine, dar…

Ridică din umeri.

— Am câteva idei. Mi-au făcut deja o serie de teste. Vă vor testa şi pe voi. Pentru diagnosticare medicală, psihologică, de toate – în numai câteva minute. Nu doare. Sunt cu adevărat interesaţi de organismele noastre. Suntem curiozităţi istorice.

— Fac pariu. Oricum, când am auzit că ai fost răpită, am înnebunit puţin eu însumi. Judith Hoffman a reuşit s-ajungă pe Piatră de la Staţia Şaisprezece…

— Minunat! exclamă Patricia. O însoţea cineva?

— Da – nicio persoană cunoscută.

Expresia de bucurie de pe faţa Patriciei se rigidiză.

— Ea a decis, fireşte, că nu mai puteam fi foarte eficient. Cred că tu ai fost picătura care a umplut paharul.

— Eu?

— Hoffman mi-a spus să am grijă de tine. N-am putut să-mpiedic ceea ce s-a întâmplat pe Pământ şi, în plus, te-am pierdut. Nu suport prea bine eşecul, Patricia.

Îşi frecă obrajii şi ochii.

— Eşecul. Da. Cred că pierderea întregului Pământ poate fi numită eşec.

Patricia îşi strânse cu putere mâinile între genunchi.

— Nu pierdut, murmură.

— Aşa că Hoffman a autorizat o expediţie pentru căutarea ta.

— E bine să vă am aici – prietenii mei, ajutoarele mele.

Veselia ei subită avea ceva tăios.

— Atunci, suntem într-adevăr oaspeţi aici? întrebă Lanier.

— Oh, da. Nu vă aşteptau – deşi, când a auzit prima dată, Olmy a ştiut că trebuia să fie supratubul. L-au consultat imediat, fiindcă el a fost cel mai recent pe coridor.

— Ştiu despre Piatră – ştiu ce facem noi?

— Da, cred că da. Olmy trebuie să le fi spus.

— Şi au vreun plan în legătură cu noi? Adică presupun că sunt încă interesaţi de Piatră…

— Nu sunt sigură. Unii sunt. E derutant, şi nu iau lecţii în mod constant decât de două zile. Are legătură cu politica, într-o mare măsură, aşa spune Olmy.

— Sunt avansaţi, nu-i aşa? întrebă Lanier.

— Oh, da, dar nu atât de mult încât să nu putem înţelege o mulţime de lucruri. Camerele noastre, de exemplu – nu sunt foarte diferite de apartamentul ăla din compartimentul trei. Cel pe care mi l-a arătat Takahashi.

Lanier nu-i pomenise despre trădarea matematicianului. Se gândi că nu era necesar s-o facă în clipa aceea.

— Toate decoraţiunile sunt iluzii, zise Patricia. În fiecare cameră există un pictograf - un soi de proiector. Ne face minţile să simtă şi să vadă ornamentaţiile. Mobila se află aici, în formele şi cu funcţiile ei de bază, dar orice altceva e proiecţie. Deţin tehnologia asta de multă vreme, de secole. Sunt obişnuiţi cu ea, aşa cum suntem noi cu electricitatea.

Lanier întinse mâna şi răsfoi exemplarul din *STERN*, apoi scoase de sub el un exemplar din *TIME*.

— Revistele astea, vaza – arătă către lucrarea de artă din sticlă – nu sunt altceva decât înregistrări stocate undeva şi proiectate?

— Cred că aşa trebuie să fie…

— Acum ne privesc?

— Nu. Oricum, mi-au spus că nu. Aici intimitatea e foarte importantă.

— Spuneai că ai o idee în privinţa motivului pentru care te-au vrut.

— Ei… nu e decât o presupunere. E posibil ca Olmy să se fi temut c-o să găsesc metode de modificare a maşinilor din compartimentul şase.

— Dar a vrut să te menţină în siguranţă.

— Să mă ferească de necazuri.

Se ridică în picioare şi arătă decoraţiunile cu o mişcare a capului.

— Îţi place ce-au făcut?

— E minuţios.

Lanier ridică din umeri.

— E confortabil.

— Se pricep să găsească decorul potrivit pentru fiecare. Şi camerele mele sunt confortabile. Însă nu foarte asemănătoare cu cele de acasă. Eu…

Asprimea de sub veselia ei deveni perfect vizibilă pentru

o clipă, aducându-i în ochi duritate şi hotărâre.

— Nu suport totul foarte bine. Unele părţi din mine sunt un dezastru.

— E de… aşteptat, comentă Lanier.

— Ei mă vor ajuta, spuse ea. Mă vor ajuta să-mi găsesc căminul. Ştii, ei pot. Încă nu o ştiu. Dar o vor şti. Am învăţat multe de când sunt aici. Coridorul e foarte sinuos.

Îşi împleti degetele şi îşi trase braţele în faţă.

— Să mergem la ceilalţi.

Olmy stătea în picioare în mijlocul salonului circular, alături de Suli Ram Kikura. Îi prezentă pe rând pe toţi cei cinci, oficial şi detaliat, spunându-i ce funcţii avuseseră pe Thistledown. Multitudinea informaţiilor deţinute de Olmy îl impresionă pe Lanier; părea să fi ţinut un dosar al fiecăruia dintre ei.

— Iar ea este ser Suli Ram Kikura, avocata dumneavoastră. Modul în care aţi sosit cu supratubul a fost extrem de ilegal, aşa că vă apără deja interesele. V-a obţinut negarea cazului de către curte, ca urmare a circumstanţelor.

— Şi prin împuternicirea primită de la Ministrul Prezidant, adăugă ea. Nu e vorba de ceva pe care un avocat situat pe poziţia mea îl poate obţine pe cont propriu.

— Se subestimează, spuse Olmy.

— Acum, când ne ştim unii altora numele, cred că am putea discuta totul deschis, zise Ram Kikura.

Olmy se aşeză şi îşi încrucişă braţele la piept.

— În primul rând, o mare parte a cetăţenilor şi a clienţilor Oraşului Axis şi ai comunităţilor amplasate de-a lungul Căii – pe care dumneavoastră o numiţi coridor – vorbesc unii cu alţii pictografiind.

Îşi atinse colierul din jurul gâtului şi se uită la Heineman. În faţa ochilor lui fulgerară licăriri de lumină.

— Eu port un pictograf personal. În două zile, veţi primi pictografie cu toţii. Nu va fi neapărat necesar să învăţaţi limbajul grafic, dar se va dovedi foarte util. Lecţiile n-ar trebui să dureze mai mult de două sau trei zile. Din câte am înţeles, domnişoara Vasquez are deja cunoştinţe

rudimentare despre pictograme.
— Câteva amabilităţi, spuse Patricia.
— Eu vorbesc engleza americană, şi o fac de ani de zile, pentru că sunt mândră de originea mea, care e nord-americană, mai exact din Statele Unite ale Americii mai precis, din California. Când m-aţi văzut prima oară, s-ar putea să fi remarcat că mi-am pictografiat un steag al Statelor Unite deasupra umărului stâng. E un gest frecvent întâlnit printre amerifili; ne simbolizează mândria. După Moarte, era ruşinos să-ţi afirmi originea rusă sau americană. Cei care o făceau erau persecutaţi. Americanii, mai mult decât ruşii. Când sud-americanii şi mexicanii au repopulat suprafeţe întinse ale Americii de Nord, oamenii care pretindeau că sunt cetăţeni ai Statelor Unite erau arestaţi. Naderiţii acelui timp încercau să creeze un guvern unificat al lumii şi existau resentimente faţă de superputeri.
— Asta s-a schimbat? întrebă Heineman.
Ram Kikura dădu din cap.
— Statele Unite ne-au dat cea mai mare parte a culturii noastre, bazele legislaţiei şi ale sistemului de guvernământ. Sentimentele noastre faţă de America sunt similare celor pe care le aveţi probabil dumneavoastră faţă de Roma şi Grecia. Cetăţenii se mândresc într-o măsură considerabilă fiindcă au strămoşi americani. Dacă prezenţa dumneavoastră le va deveni cunoscută tuturor…
Lanier îşi încleştă strâns degetele, îngrijorat din cauza implicaţiilor unei nevoi nedefinite de păstrare a secretului.
— … mă tem că voi fi nevoită să devin agentul dumneavoastră teatral.
Zâmbetul ei păru să sugereze, deopotrivă, umor şi încredere. Lanier eliberă o parte din încordarea pumnului său.
Farley clătină din cap.
— Eu sunt chinezoaică. Am de pierdut?
Ram Kikura zâmbi.
— Nicidecum. Cetăţenii de origine chineză reprezintă cel puţin o treime din Hexamon – cu mult mai mult decât americanii. Cât despre actualul dumneavoastră statut,

faptul că vă aflaţi aici e considerat un secret al Hexamonului. Nu veţi intra în contact cu cetăţenii săi înainte de schimbarea situaţiei. Însă vă bucuraţi de toate drepturile acordate de Hexamon oaspeţilor. Nici măcar Preşedintele însuşi nu vi le poate retrage. Unul dintre ele este dreptul de a avea un avocat care să vă reprezinte interesele şi să vă ofere sfaturi. Dacă are cineva obiecţii împotriva faptului că acest avocat sunt eu, vă rog să mă anunţaţi imediat şi vi se va repartiza altă persoană.

Se uită de la un chip la altul. Nu existau obiecţii; nici nu se aşteptase să fie.

— Statutul dumneavoastră aici e acela de potenţiali clienţi inocenţi. Ceea ce înseamnă că îi puteţi fi de folos Hexamonului şi serviciile aduse vă vor oferi avantaje – pentru care dumneavoastră aţi putea folosi termenul plată – însă pe moment nu trebuie să fiţi tulburaţi. Ca inocenţi, veţi fi studiaţi, în afara cazului când aveţi ceva împotrivă. Iar cunoştinţele dobândite în urma acestor studii vor fi investite, pentru dumneavoastră, în anumite bănci de informaţii din Hexamon. Vor fi, de asemenea, disponibile pentru Nex şi pentru alte organisme guvernamentale ale Hexamonului, indiferent dacă obiectaţi sau nu.

— Am câteva întrebări, spuse Lanier.

— Vă rog să le puneţi.

— Ce este Hexamonul… şi ce e Nexul?

— Hexamonul este totalitatea cetăţenilor umani. L-aţi putea numi stat. Nexul este principalul organism care face legile acestui oraş şi ale Căii, de la Thistledown şi de la teritoriul interzis, până la borna doi. Adică până la kilometrul două milioane al Căii.

— Sunteţi cu toţii descendenţii pietrenilor, ai oamenilor care au construit Thistledown? întrebă Carrolson.

— Da, răspunse Ram Kikura.

— Scuzaţi-mă, interveni Heineman. Câţi oameni locuiesc aici? Cât de mare e acest Oraş Axis?

Ram Kikura zâmbi şi pictografie instrucţiuni pentru pereţii goi. Coloane de informare nu existau nicăieri – după toate aparenţele, funcţiile lor fuseseră preluate de pictografii

nevăzuţi.

Alături de ea apăru o imagine a Oraşului Axis, aparent solidă, rotindu-se încetişor. Heineman se aplecă în faţă în scaunul său, încruntându-se, concentrat.

— În oraş şi pe Cale locuiesc o sută de milioane de oameni. Trei milioane trăiesc în afara oraşului, de-a lungul Căii, fiind mai ales comercianţi şi coordonatori ai celor cinci sute şaptezeci şi unu de puţuri active. Nouăzeci de milioane se află în oraş. Dintre aceştia, şaptezeci de milioane sunt în Memoria lui. Cei mai mulţi dintre ei şi-au trăit cele două încarnări legale şi s-au retras din corpurile lor pentru a exista ca tipare de personalitate în mediul oferit de Memoria Oraşului. În circumstanţe speciale, li se pot atribui trupuri noi, dar, în marea lor majoritate, sunt mulţumiţi acolo unde se află. În jur de cinci milioane de personalităţi deviante – cele incomplete sau alienate mintal într-un mod care face imposibilă recuperarea, chiar şi prin metode de terapie extremă – sunt păstrate inactive.

— Oamenii nu mor? întrebă Carrolson.

— Moartea şi momentul ei se referă de obicei la pierderea statutului corporal, nu la starea mentală. Într-un cuvânt, nu, sau extrem de rar, zise Ram Kikura. Suntem cu toţii echipaţi cu implanturi.

Îşi atinse un loc din spatele urechii, apoi îşi duse degetul la un altul, de deasupra rădăcinii nasului.

— Acestea sunt un supliment al capacităţii noastre de raţionare şi, în cazul unui accident, reţin o înregistrare a celei mai recente experienţe şi a personalităţii. Implantul e aproape indestructibil – e primul lucru care se recuperează de la victima unui accident. La fiecare câteva zile, ne actualizăm copiile din Memoria Oraşului, adăugând înregistrările realizate de implanturi. În acest mod, o personalitate poate fi reconstruită foarte repede. Nu e necesară decât o actualizare finală şi ocuparea unui alt corp, şi reînviatul nu poate fi deosebit de original.

Se uită în jurul încăperii, gata să dea răspuns altor întrebări. Nu mai erau; implicaţiile răspunsurilor primite începeau să se facă înţelese.

— O să-l folosesc ca exemplu pe Olmy, zise Ram Kikura. Cu permisiunea lui…?

Olmy dădu din cap.

— E un soi de raritate, din cauza vârstei şi a istoriei sale. Trupul său original s-a născut acum cinci sute de ani. Prima sa moarte a fost cauzată de un accident; distrugerea n-a fost totală, aşa că a putut fi reconstruit. Fiind considerat important pentru Hexamon şi implicat în acţiuni periculoase, i s-au permis trei încarnări, în locul obişnuitelor două. Trupul lui actual e adaptat pentru activităţi speciale; e de un tip popular şi e complet autonom. Şi are sistemele de evacuare a dejecţiilor închise. Conţine, în abdomen, o mică baterie; toate dejecţiile sale sunt reciclate în interior. Înlocuirea bateriei şi introducerea unor materiale suplimentare nu sunt necesare decât o dată pe an. N-are nevoie de apă decât din trei în trei luni.

— Eşti o fiinţă omenească? îl întrebă Carrolson pe Olmy.

— Da, răspunse Olmy. Presupun că sunteţi curioşi în privinţa sexualităţii mele?

— Ce… Da, sincer, recunoscu Carrolson.

Heineman închise un ochi şi-şi înălţă sprânceana opusă.

— Sunt în totalitate mascul, prin naştere şi ca alegere, şi organele mele sexuale sunt funcţionale.

— Da, într-adevăr, adeveri Ram Kikura. Dar orientarea sexuală dobândită prin naştere, chiar şi la cei născuţi natural, nu e neapărat permanentă.

— Vreţi să spuneţi că, odată bărbat, nu rămâi pentru totdeauna bărbat?

— Sau femeie. Sau bărbat sau femeie. În zilele noastre, mulţi neomorfi nu au o orientare sexuală specifică.

— Aţi pomenit despre cei născuţi natural, zise Heineman. Aveţi copii făcuţi în eprubetă, lucruri de genul ăsta?

— Cu riscul de a vă şoca – care ar putea fi inevitabil – trebuie să vă spun că majoritatea oamenilor din ziua de azi nu sunt născuţi dintr-un bărbat şi o femeie. Personalităţile lor sunt create de unul sau mai mulţi părinţi prin contopirea unor personalităţi parţiale din memoria oraşului, cu infuzia a ceea ce numim Mister de la cel puţin o persoană, de

obicei unul dintre părinţi. Tânăra personalitate e educată şi testată în Memoria Oraşului şi, dacă trece anumite teste, se „maturizează”, ceea ce înseamnă că-şi dobândeşte prima încarnare, în cele mai multe cazuri sub forma unui adult tânăr. Corpul locuit de personalitate poate fi proiectat de părinţi sau de sine însuşi. După ce, în timp, cetăţenii corporali îi folosesc cele două încarnări, se retrage în Memoria Oraşului.

Carrolson dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi se hotărî să vorbească oricum.

— Personalităţile fără trupuri – cei din computere – sunt fiinţe omeneşti, sunt vii?

— Ele aşa consideră, spuse Ram Kikura. Au drepturile lor specifice şi, deopotrivă, anumite îndatoriri, deşi, din necesitate, în guvern vocea lor e mai puţin importantă decât a cetăţenilor corporali. Dar permiteţi-mi să sugerez că aceste subiecte nu sunt de o importanţă imediată…

Arătă către imaginea rotitoare a oraşului.

— Aici veţi locui. Pe moment nu vă puteţi întoarce în Thistledown. Căminul dumneavoastră va fi această incintă, Axis Nader, unde condiţiile – proiectul, cultura, oamenii – vă sunt rezonabil de familiare. Cu toate că s-ar putea să nu-i întâlniţi o bună perioadă, incinta e locuită de naderiţi ortodocşi.

Domnişoara Vasquez i-a spus lui Olmy că unii dintre dumneavoastră cunosc elementele de bază ale istoriei noastre. Aşa că veţi înţelege că e tipic pentru naderiţii ortodocşi să prefere condiţii atât de apropiate de cele de pe Pământ pe cât este posibil. Acest sector conţine multe zone de o frumuseţe naturală, iar pe drumurile publice apar cât mai puţine iluzii cu putinţă. Există încă două incinte rotitoare – Axis Thoreau şi Axis Euclid – plasate dincolo de Oraşul Central. Axis Thoreau e ocupată tot de naderiţi, deşi de unii cu convingeri mai liberale.

— Alte întrebări, spuse Lanier. Când ne putem întoarce la ai noştri?

— Nu ştiu. Decizia nu ne aparţine.

— Le putem trimite un mesaj?

— Nu, răspunse Olmy. Tehnic vorbind, ai voştri au încălcat o lege.

— Situaţia nu e puţin cam neobişnuită? întrebă Lanier. Acum, când Thistledown s-a reîntors pe orbita Pământului…

Olmy păru stânjenit.

— Neobişnuită. Şi foarte complicată.

Patricia atinse mâna lui Lanier şi clătină uşor din cap: ajunge, deocamdată.

— După ce o să mâncaţi, o s-aveţi timp să vă familiarizaţi cu noile locuinţe şi să-nvăţaţi cum să le folosiţi. Pe urmă vă puteţi odihni. Mâine-dimineaţă o să fiţi treziţi în camerele dumneavoastră. Vă rog să vă reîntoarceţi aici.

Pe coridor, Patricia se apropie de Lanier.

— Suntem pioni, îi spuse, cu voce foarte scăzută. Am declanşat alarme.

Îşi duse un deget la buze şi se grăbi să intre în holul apartamentului ei.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

————————————————————————

Wu şi Chang mergeau braţ la braţ dinspre staţia de metrou către piaţa bibliotecii, vorbind puţin, dar evident mulţumiţi unul de compania celuilalt. Cu câteva ore înainte se hotărâseră să meargă la bibliotecă împreună, să facă pelerinajul pe care şi-l propuseseră atât de mulţi, dar pentru care avuseseră timp atât de puţini. Singuri sau în grupuri, un total de poate douăzeci de persoane dintre membrii NATO, dintre aliaţii lor şi dintre oamenii de ştiinţă se duseseră şi se întorseseră vorbind cu veneraţie despre potenţialul bibliotecii. Asta îl impresionase pe Wu; ceruse permisiunea lui Hua Ling şi, fiindcă studiile lor îşi reduseseră

sfera, şeful echipei chinezilor se declarase de acord.

Dar ceva nu era în ordine. În faţa bibliotecii se agitau soldaţi ruşi, cuprinşi de o oarecare derută. Când îi observară pe Wu şi Chang traversând singuri piaţa, se aruncară pe pavaj cu faţa în jos şi-şi înălţară armele. Wu ridică mâinile din instinct; Chang se retrase cu un pas şi păru gata s-o ia la fugă.

— Nu, iubito, şopti Wu.

— Ce fac soldaţii?

— Habar n-am. Îţi recomand să eviţi mişcările bruşte.

Chang se apropie treptat de el şi ridică la rândul ei mâinile, cerându-i din priviri aprobarea. Wu dădu din cap.

Rămaseră în poziţia aceea câteva minute îndelungate şi neplăcute, timp în care câţiva soldaţi se târâră unii către alţii şi se sfătuiră. Pe urmă se auzi un ordin răstit şi, cu două excepţii, ruşii se ridicară şi rămaseră locului, punându-şi armele în bandulieră.

— Acum ne putem mişca? întrebă Chang.

— Nu; încă suntem în pericol.

Doi ruşi traversară piaţa către ei. Se opriră la o distanţă de câţiva metri.

— Vorbiţi ruseşte? întrebă unul dintre ei, în rusă.

— Eu da, răspunse Chang, în aceeaşi limbă. Engleza mea e mai bună.

— Groaznică mea engleză, spuse purtătorul de cuvânt, demonstrând că avea dreptate. Sunteţi chinezi?

— Da, adeveri Chang. Facem o plimbare.

De aici înainte, vorbiră ruseşte.

— Sunt caporalul Rodzhenski, iar el e caporalul Fremov. În bibliotecă s-a întâmplat ceva rău. Nu ştim sigur ce. Nu putem lăsa pe nimeni să treacă; în plus, biblioteca e închisă şi nu vrea să se deschidă pentru noi.

— Aveţi idee care e problema? întrebă Chang, străduindu-se să pară deosebit de interesată şi de politicoasă.

— Nu. Am auzit focuri de armă, apoi… zidul negru s-a închis şi nu mai vrea să se deschidă.

— De ce s-a tras cu arma?

— Nu ştim, răspunse Rodzhenski, uitându-se agitat la Fremov. Am luat legătura cu superiorii noştri din compartimentul patru, dar încă n-au sosit.

— O să vă ajutăm sub orice formă putem, zise Chang. Sau, dacă doriţi, o să plecăm.

— Nu… Aţi putea probabil să vă apropiaţi de uşă, să încercaţi s-o faceţi să se deschidă. Ar putea să fie ridicol, însă, pe de altă parte…

Rodzhensky ridică din umeri, apoi realiză brusc că armele continuau să fie îndreptate către cei doi.

— Sunteţi înarmaţi? întrebă, uitându-se peste umăr la soldaţii culcaţi pe burtă.

— Nu. Suntem oameni de ştiinţă.

Rodzhensky le strigă puşcaşilor să lase armele deoparte.

— Nu suntem obişnuiţi cu locul ăsta, zise el. Ne face nervoşi. Mai ales acum. Ofiţerii noştri sunt în clădire – în căutarea unui dezertor.

Se încruntă, părând să-şi dea seama că le dezvăluia prea multe unor străini.

— Vă rog, veniţi cu noi, să vedeţi dacă uşa se deschide pentru dumneavoastră.

Chang îi explică lui Wu ce se întâmplase şi el îşi păstră expresia de viu interes în timp ce erau escortaţi către intrarea bibliotecii. Soldaţii se foiau în jurul ei cu o oarecare confuzie. Wu se apropie de peretele negru cu mâinile în sus şi atinse suprafaţa netedă cu degetele şi cu palmele.

Nu se dilată, aşa cum i se spusese că trebuia să se aştepte.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pare să…

Din perete izvorî o succesiune de sunete joase, vibrante, şi se repetă, urmată de o voce.

— Această incintă trebuie să se afle în atenţia poliţiei, spuse aceasta, în ruseşte. Nu este permisă intrarea personalului neautorizat. Vă rog să alertaţi imediat autorităţile medicale şi de poliţie. Intrarea interzisă.

Mesajul se repetă în engleză şi chineză.

Soldaţii se traseră înapoi, cu AKV-urile desprinse din bandulieră şi cu pistoalele scoase.

— Înăuntru trebuie să se fi întâmplat ceva, i se adresă Chang, calmă, lui Rodzhenski. Poate-ar trebui să le spunem superiorilor noştri. N-ar fi înţelept?

Se uită în sus, la ruşi, cu ochii ei înguşti şi oblici, cu faţa o mască a persuasiunii şi a indiferenţei. Wu se simţi cuprins de o admiraţie colosală faţă de ea. N-o mai văzuse niciodată reacţionând într-o situaţie de criză ca asta.

Caporalul Rodzhenski căzu pe gânduri, clătină din cap cu fermitate, apoi îşi lăsă în jos umerii gârboviţi de încordare şi păru să reexamineze ideea.

— Ce facem dacă nu se deschide? întrebă.

— Nu se deschide acum.

— Şefii noştri sunt înăuntru – toţi, zise el.

Chang continuă să-l privească intens.

— Da – bine, spuse în cele din urmă Rodzhenski. Vă rog, duceţi-vă să-i aduceţi pe superiorii dumneavoastră.

— Mulţumesc, zise Chang.

Îl luă pe Chang de braţ şi traversară împreună piaţa.

— Foarte straniu, exclamă apoi, clătinând din cap uluită. Extrem de straniu.

— Ai fost minunată, comentă Wu, cuprins de veneraţie.

— Mulţumesc.

Ea zâmbi recunoscătoare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

––––––––––––––––––––––––––––––––

Îşi îngropase paraşuta şi stătea întins în iarba uscată gălbuie, înaltă şi frumos mirositoare de pe marginea drumului. Cu mâinile peste ochi, aştepta să apară un camion sau un autoturism, ca să poată face autostopul până la Podlipki – sau era baza aia din Mongolia, care n-avea decât un număr, 83?

Oricum, nu avea importanţă. Soarele era cald şi, cu excepţia unei uşoare dureri de cap, maiorul Mirsky se simţea splendid. Căzuse, abătându-se atât de mult în lateral, încât avea să fie nevoie de mai multe ore ca s-ajungă la bază şi avea să piardă masa, dar şi instruirea politică. Era bucuros să dea porţia sa pe câteva ceasuri în care să se gândească de unul singur.

În cele din urmă, pe drum apăru o Volgă lungă, neagră şi prăfuită, şi se opri în dreptul lui. Geamul din spate glisă în jos şi un bărbat masiv, cu faţa cărnoasă şi cu o pălărie gri de fetru îşi scoase capul afară, încruntându-se la el.

— Ce faci aici? îl întrebă.

Semăna cu generalul-maior Sosnitsky, dar, într-o mică măsură, şi cu sărmanul Zhadov, care murise în masacrul din perforaţie, indiferent unde şi când se întâmplase asta.

— Cum se numeşte mama ta?

— Nadia, răspunse el. Trebuie să ajung…

— Şi ce fel de tort ai avut la a unsprezecea aniversare?

— Tovarăşe, nu văd…

— E foarte important. Ce fel de tort?

— Cred că unul cu ciocolată.

Bărbatul cu pălărie de fetru dădu din cap şi deschise portiera.

— Urcă, îi spuse.

Mirsky se strecură alături de el. Locul era ud de sânge; cei trei însoţitori ai bărbatului erau cadavre, toate identice, cu capetele însângerate şi cu creierii scurgându-li-se.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia?

— Nu, răspunse Mirsky, râzând. Nu ni s-a făcut cunoştinţă.

— Ei sunt tu, tovarăşe, spuse bărbatul, şi visul păli până la o uniformitate cenuşie.

Îşi îngropă din nou paraşuta…

Începu să devină suspicios. În cele din urmă, după ce fusese luat în maşină pentru a şaptea sau a opta oară – înăuntru nu mai erau leşurile – şi după ce bărbatul cu pălărie de fetru îl întrebă ceva din zilele când era în Comsomol, se hotărî să pună şi el nişte întrebări.

— Ştiu că nu visez, tovarăşe. Aşa că, unde mă aflu?

— Ai fost foarte grav rănit.

— S-ar părea că nu-mi aduc aminte…

— Nu, dar îţi vei aminti. Ai fost împuşcat în cap şi ai suferit o traumă severă. Îţi lipsesc părţi din creier. N-o să-ţi mai aminteşti niciodată propria viaţă până în cele mai mici amănunte şi n-o să mai fi niciodată exact aceeaşi persoană.

— Dar mă simt întreg.

— Da, se declară de acord bărbatul cu pălărie de fetru. E normal, dar e o iluzie. Am explorat împreună, am aflat ce-a mai rămas. De fapt, e destul de mult – surprinzător, având în vedere vătămarea – dar n-o să mai fi niciodată exact…

— Da, da, îl întrerupse Mirsky. Aşadar, o să mor?

— Nu, eşti în afara pericolului. Capul şi creierul îţi sunt refăcute şi vei trăi. Dar trebuie să iei nişte decizii.

— Ce fel de decizii?

— Poţi să trăieşti cu porţiunile lipsă, sau poţi primi proteze neurologice programate şi segmente de personalitate artificială executate astfel încât să corespundă cu cele care ţi-au rămas.

— Acum sunt într-adevăr derutat.

Bărbatul scoase din geanta lui o carte cu imagini. Când o deschise, apărură pagini pline cu desene complexe, frumoase, unele în culori ţipătoare, altele mate şi metalice, iar altele stimulând senzaţii gustative şi corporale. Mirsky luă cartea şi o răsfoi. Când termină, puse o nouă întrebare:

— O să ştiu ce e al meu şi ce nu?

— Dacă asta e ceea ce doreşti.

— Dar, fără aceste proteze? Cum o să fie?

— Ca o mutilare. O să ai amintiri, îi explică bărbatul, deşi pe unele îţi va fi greu să le derulezi cu claritate, iar în altele vor exista goluri ciudate. O să ai nevoie de săptămâni ca să-nveţi din nou să vezi, şi n-o să mai vezi niciodată foarte bine. N-o să-ţi recapeţi niciodată mirosul şi n-o să mai simţi atingerile de pe partea stângă a corpului. Capacitatea ta de a face raţionamente matematice va fi intactă, dar vei avea defecte de vorbire care nu vor dispărea niciodată.

Mirsky privi chipul celuilalt până când păru să pălească,

pierzându-se în fundalul cerului de dincolo de geamul maşinii.

— Nu sună prea amuzant, zise el.

— Tu alegi.

— Eşti în bibliotecă, nu-i aşa?

— Nu sunt ceea ce vezi, răspunse bărbatul. Sunt o funcţie a oraşului, modelată astfel încât s-o consideri acceptabilă în actuala ta stare. Autoritatea medicală umană nu e disponibilă, aşa că oraşul a luat asupra lui refacerea ta.

— OK, spuse Mirsky. Pe moment e de ajuns. Nu vreau nimic altceva decât întuneric.

— Da, va urma în mod firesc după ce dai răspunsul.

— Vreau să spun că prefer să mor.

— Opţiunea asta nu există.

— Bine, atunci da.

Se hotărî repede, ca să nu fie nevoit să ia în considerare toate posibilităţile, toate ororile.

— Accepţi protezele programate?

— Le accept.

Bărbatul îi ordonă maşinii să oprească şi zâmbi.

— Poţi să cobori, spuse.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Mirsky coborî din Volgă şi închise portiera.

— Oh, mai e ceva, zise bărbatul, aplecându-se în afara geamului. Ai plănuit să le faci vreun rău lui Belozersky, lui Vielgorsky sau lui Yazykov – mai ales lui Vielgorsky?

— Nu, răspunse Mirsky. Mă enervau şi aş fi preferat să mă lipsesc de ei – poate cu excepţia lui Vielgorsky – dar nu, n-am plănuit să le fac niciun rău.

— Mulţumesc, spuse bărbatul, ridicând geamul.

— Din nou cu plăcere.

Mirsky se întoarse cu spatele către drum, şi era noapte. Se întinse pe iarbă şi se holbă în sus, la întuneric.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— Aş prefera să fie întuneric, te rog, spuse Lanier.

Camerele se întunecară. El rămase pe canapeaua iluzorie, cu spatele drept, repetând în minte ceea ce îi spusese Patricia după întrunire. Alarme declanşate. Voia să spună că Oraşul Axis ştiuse că se aflau pe Piatră încă de la sosirea lor? De cât timp îi ţinea sub observaţie Olmy, din trupul lui independent, cu baterie?

În timp ce se gândea, îşi simţi încordarea greu de descris din partea de jos a abdomenului şi îşi dădu seama că, din punct de vedere mental, nici că s-ar fi putut simţi mai puţin interesat de sex, dar trupul îi nesocotea creierul.

— Karen Farley e pe coridor şi cere să intre, îl anunţă vocea uşii.

— De ce? întrebă el brusc, furios din cauza oportunităţii ivite, a coincidenţei. Aşteaptă – e singură?

— Da.

— Trimite-o… las-o să intre.

Se ridică şi îşi netezi salopeta pe care o purtase în V/STOL, acum curată şi călcată. Ignorase halatul întins pentru el pe patul eliptic din dormitorul apartamentului.

Karen nu o făcuse. În timp ce uşa se deschidea ca o diafragmă, lumina se aprinse şi ea intră purtând un halat similar, dar bej-auriu, nu albastru-întunecat.

— Scuze pentru derapaj, spuse ea, zâmbind şi ridicându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să pareze un refuz.

— Poftim?

— Nu e expresia corectă?

— Nu cred, zise Lanier. Cu ce te pot ajuta?

— Am stat de vorbă cu Patricia, îi povesti Farley, sau, mai degrabă, ea a venit la mine, şi m-am gândit că ai vrea să afli câteva lucruri.

El îi arătă un scaun din faţa canapelei.

— Şi eu am avut o conversaţie cu ea înainte de întâlnire, dar a fost mai degrabă derutantă decât informativă.

— Heineman şi Carrolson sunt împreună în noaptea asta, îi dezvălui Farley, aşezându-se. Nu mi-a spus Patricia – mi-a spus Lenore. Şi, înainte să părăsesc Piatra, am remarcat că Wu şi Chang plecau pe furiş împreună.

Îi zâmbi, un zâmbet aspru, blindat, cu o tentă de uimire şi de iritare.

Lanier ridică din umeri şi îşi iovi uşor palmele una de alta, frecându-şi-le apoi.

— E firesc, spuse.

— Da. Dar eu te-am prins când erai cu garda jos, nu-i aşa? Vreau să spun că…

— Apreciez ceea ce ai făcut.

— N-am ştiut ce să spun. Îşi roti, curioasă, privirea prin apartament. N-am făcut niciodată cu adevărat o presiune pentru tine…

— Pasiune, o corectă el, rânjind.

— O, da, Dumnezeule. Pasiune. N-a fost vorba de asta. Dar păreai atât de pierdut. Şi eu mă simţeam pierdută. Sincer, eşti în continuare şeful.

— Asta n-are importanţă, zise el. Ce-a spus Patri…?

— Are importanţă, îl contrazise ea, cu voce plată. Mie mi-a făcut multă plăcere. Cred că ţi-a plăcut şi ţie. Şi-a fost şi sănătos. Am vrut doar să ştii că asta e părerea mea şi că nu ţi-am luat-o în nume de rău.

Lanier rămase tăcut o clipă, privind-o cu ochii lui întunecaţi, de fals amerindian.

— Aş vrea să fi ştiut chineza, ca să ne putem înţelege cu adevărat unul pe altul. Aş putea s-o învăţ…

— Ar fi util, dar nu de o necesitate imediată. Ea zâmbi. Aş putea să te-nvăţ.

— Ce-a spus Patricia?

— Crede că suntem folosiţi de cineva – de Olmy sau de o altă persoană – într-un anume scop. Olmy a stat foarte mult de vorbă cu ea, şi a avut câteva conversaţii chiar şi cu frantul. Crede că în Oraşul Axis se desfăşoară o mulţime de intrigi politice şi că n-avem cum să aflăm ce semnificaţie

are fiecare în parte. Nu încă. Mai spune şi că serviciul de informare din apartamentul ei îi permite de fapt să acceseze o problematică mai restrânsă decât cel din compartimentul trei. Crede că tot ce ni se dezvăluie ar putea fi cenzurat.

— Asta nu sună prea bine, cugetă Lanier. Sau, mai degrabă, s-ar putea să nu fie bine – sau să nu însemne nimic. Poate vor să ne trateze cu delicateţe, să ne lase să ne acomodăm treptat.

— I-am spus că sunt de părerea asta, şi ea s-a mulţumit să zâmbească. Se poartă ciudat, Garry. Zice şi că a găsit o cale de a ne duce pe toţi acasă. Iar când a spus-o, în ochii ei strălucea într-adevăr ceva.

Lanier nu o corectă.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru. A dat detalii?

— Poftim? Oh, da. A dat. A spus că, la fiecare o mie de kilometri, coridorul avansează în timp cu aproximativ un an. Şi că e cea mai frumoasă curbă pe care-a conceput-o vreodată. Gar, au răpit-o – crede că au răpit-o fiindcă s-au temut că ar fi putut interfera cu compartimentul al şaselea. Îţi aduci aminte de toţi oamenii ăia – de toţi naderiţii – din compartimentul doi, siliţi să se mute, la ani de zile după exodul din compartimentul trei?

Lanier aprobă din cap.

— Patricia crede că au fost siliţi să plece împotriva voinţei lor, fiindcă oamenii din Oraşul Axis vor ca Piatra să fie pustie. Nicio interferenţă, niciun sabotaj. De aceea crede că am nimerit în mijlocul unor maşinaţiuni politice. Între naderiţi şi gesheli continuă să existe dezacorduri.

— I-a trecut cuiva prin cap că, indiferent ce ni s-ar spune, în camerele astea există microfoane? întrebă Lanier. Că asta-nseamnă că n-ar trebui să discutăm aici asemenea lucruri?

— Unde le-am putea discuta? întrebă ea, cu inocenţă. Ne-ar putea urmări oriunde vor dacă au intenţia să ne asculte, poate sunt în stare chiar să ne citească gândurile. Aici suntem copii, şi încă unii cu o educaţie extrem de insuficientă.

Lanier se uită în jos, la masa translucidă, cu aspect lăptos, dintre canapea şi scaun.

— Are sens. Îmi place într-adevăr cum e decorat apartamentul ăsta.

— Şi al meu e frumos.

— Şi de unde ştiu ele – camerele - ce ne place?

Expresia ei deveni conspirativă.

— Corect, spuse. Am întrebat vocea camerei şi mi-a răspuns, pur şi simplu: „încăperile sunt concepute astfel încât să se potrivească”.

Lanier se aplecă în faţă.

— Locul ăsta e în întregime incredibil. De neconceput. Oare visăm, Karen?

Ea clătină din cap cu un aer solemn.

— Bine, atunci. Oare Patricia visează că a găsit o cale de ieşire, un drum de întoarcere pe Pământ?

— Oh, nu vrea să se-ntoarcă pe planeta noastră aşa cum e ea în prezent. Spune că ne poate duce „acasă”, indiferent ce ar înţelege prin asta. Şi vorbeşte serios. O să ne explice mai târziu, aşa a spus.

— Tu eşti fiziciană. Crezi că e posibil?

— Aici nu sunt decât un alt copil, Garry. Nu ştiu.

— Ce altceva a mai spus?

— Asta-i tot. Şi…

Se ridică.

— Acum plec. Dar n-am venit doar… Oh!

Se cuprinse cu braţele şi se uită la el.

— Nu doar ca să-ţi spun ce-a zis ea. Ci şi să mă asigur că înţelegi că n-am făcut-o ca să profit.

— Înţeleg.

— E doar sănătos, cum ai spus tu, cu toate că îmi fac griji.

Nu spusese Lanier că era sănătos; ea o făcuse, dar el găsi transferul acceptabil.

— Nu-ţi face.

— OK, zise Farley.

Lanier se ridică.

— De fapt…

Obrajii i se înroşiră iarăşi.

— Mă simt exact ca un adolescent când… când eşti aici şi vorbim aşa.

— Îmi pare rău, spuse ea, iar chipul i se întristă.

— Nu. Asta e bine. Până acum mă simţeam ca un bărbat foarte bătrân, care-şi pierde minţile. M-aş bucura dacă ai rămâne cu mine.

Ea zâmbi, apoi se încruntă brusc.

— Asta o să-mi facă plăcere, şi o să rămân, spuse. Dar îmi fac griji pentru Patricia.

— Da?

— Dintre noi toţi, numai ea doarme acum singură.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

––––––––––––––––––––––––––––––––––––

Patricia urmări, pas cu pas, progresul curbei prin spaţiul cu cinci dimensiuni, o privi desfăşurându-se ca o scară dintr-un coşmar, cu o parte umbrindu-se, cu alta, un negativ al curbei iniţiale. Strângea din ochii închişi cu atâta putere, încât o dureau, iar faţa i se schimonosise, căpătând o expresie între extaz şi suferinţă. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea intensitate a gândirii, nu se mai implicase niciodată atât de adânc în calculele ei interioare. Asta o sperie. Chiar şi când deschise ochii, întâlnind albastrul de crepuscul al tavanului, şi se rostogoli pe o parte, cu o mână întinsă în golul de dincolo de pat… Chiar şi atunci, degetul ei urmări o parte a curbei, un şarpe viu proiectat în aer. Îşi încleştă pumnul şi văzu pete minuscule de lumină adunându-se de-a lungul traiectoriei trasate de degetul ei. Închise din nou ochii.

Adormi imediat şi visă curba. Era pe jumătate trează în somnul ei şi privea dintr-un punct de observaţie îndepărtat

şi avantajos cum îşi continua creierul, deşi la un nivel redus, munca pe care ea nu reuşise s-o încheie.

Se trezi brusc peste numai câteva ore, dându-şi seama că trebuia să-şi reexamineze articolul aflat doar în stadiul de ciornă – cel pe care nu-l scrisese încă, dar pe care-l descoperise în biblioteca din al treilea compartiment. Cu o oarecare presimţire neplăcută – în cele patru rânduri când îl folosise, serviciul de informaţii nu-i oferise întotdeauna tot ce avusese nevoie –, coborî din patul oval şi îşi îmbrăcă halatul de culoarea levănţicii, legându-şi cordonul în timp ce traversa camera de zi, slab luminată.

— Informaţii, Memoria Oraşului, spuse ea.

În faţă îi apăru o sferă din inele, cu benzile lucindu-i roşii şi aurii. Urmară două cerculeţe, unul deasupra celuilalt şi cu diametrul de două ori mai mare, ca înlocuire a anticului semn al întrebării.

— Acces la articolul scris de Patricia Luisa Vasquez… Oh, Doamne! Am uitat titlul exact şi data. E nevoie de ele?

Prin faţa ochilor îi străfulgerară pictograme complicate, până când le dezactivă şi ceru să i se răspundă numai în limbajul vorbit.

— Vreţi să vedeţi o listă completă a lucrărilor scurte semnate de Patricia Luisa Vasquez? întrebă vocea serviciului de informaţii.

— Da, zise ea, înfiorându-se din nou de stranietatea propriei acţiuni.

În faţă îi apăru o listă scrisă în alfabet latin, părând să se afle pe o foaie extinsă de hârtie albă. Cam pe la mijloc, văzu Teoria Liniilor Geodezice în Spaţii n-Dimensionale, Aplicată Fizicii Newtoniene, cu o Dezbatere Specială asupra Liniilor de Vierme p-Simpion.

— Asta e, spuse. Afişează.

Reciti lucrarea cu atenţie şi, cu degetele mâinii libere, bătu darabana pe marginea scaunului.

— E genial, spuse, cu voce sumbră, şi e greşit.

Poate că fusese o lucrare influentă, dar în clipa aceea vedea clar că ţinea de începuturile muncii ei, era primitivă.

— Te rog, afişează din nou lista.

Serviciul se supuse, iar ea alese un articol scris mai târziu şi ceru să fie afişat.

Vechiul şi familiarul simbol al globului cu ţepi îşi făcu apariţia.

— Interzis, spuse vocea.

Alese un altul, simţindu-se din ce în ce mai furioasă.

— Interzis.

Şi un altul, de pe la sfârşitul listei, scris când avea – când urma să aibă în jur de optzeci şi opt de ani.

— Interzis.

— De ce sunt interzise lucrările mele? întrebă, furioasă.

Globul cu ţepi fu singurul răspuns.

— De ce e cenzurat serviciul ăsta?

Îşi dădu brusc seama, cu o senzaţie de mâncărime pe ceafă, că nu mai era singură în cameră.

— Olmy? Aprinde luminile.

Camera se umplu de lumină. Niciun răspuns.

Se ridică şi se uită încet în jur, cu spatele crispându-i-se.

Apoi zări intrusul, plutind lângă tavan, o rotunjime cenuşie, de dimensiunile unei mingi de baseball, cu o faţă în mijloc. Pentru o clipă, Patricia nu făcu altceva decât să-i întoarcă privirea scrutătoare. Părea masculină, cu ochi asiatici, mici şi întunecaţi, şi cu nasul cârn. Nu avea o expresie ameninţătoare; dacă putea fi definită cumva, atunci era de o curiozitate intensă.

Patricia se retrase cu spatele spre perete. Faţa nu se clinti, doar ochii o urmăriră îndeaproape.

— Cine eşti? întrebă ea.

În cameră apărură simboluri, pentru ea de neînţeles.

— Eu nu pictografiez, spuse. Te rog, ce cauţi aici?

— E drept, n-ar trebui să fiu aici, spuse faţa.

Îşi lăsă în jos două picioare şi globul căpătă culoarea unor zori trandafirii.

— Pe de altă parte, eu însumi nu sunt altceva decât un icon. Te rog, nu te alarma.

— *Sunt* alarmată. Mă sperii. Cine eşti?

— Sunt din Memoria Oraşului. Un vagabond.

— Nu te cunosc, zise ea. Te rog să pleci.

— N-am posibilitatea să-ţi fac rău. Poate numai să te enervez. N-am nevoie decât de câteva răspunsuri.

Globul căzu şi se încarnă, ca un vampir dintr-un film de groază vechi, căpătând forma unui trup bărbătesc, îmbrăcat cu o cămaşă albă şi largă şi cu pantaloni verzi ca o pădure. Silueta păru să i se solidifice. În camera ei stătea acum un bărbat mic, delicat, puţin de vârstă mijlocie, cu păr lung, negru, şi cu o faţă îngustă, obosită. Inima Patriciei îşi încetini ritmul şi ea se îndepărtă cu vreo câţiva centimetri de perete.

— Mă mândresc cu realizările mele, spuse imaginea. Am acces la cele mai bune înregistrări. De fapt, înregistrări date uitării. Pe nivelurile inferioare ale Memoriei Oraşului e o harababură groaznică. Şi ceea ce am găsit e o înregistrare parţial ştearsă a unui caz al tribunalului... În realitate, e ceva serios. Violarea securităţii imperfecţiunii. Frânturi de informaţii care conduc aici. Conexiuni subtile, recunosc, dar intrigante.

Figura lui i se părea familiară, de parcă l-ar mai fi întâlnit sau l-ar mai fi văzut undeva.

— Ce cauţi aici?

— Sunt un vagabond. De fapt, unul destul de violent, deşi, după cum arăt, n-ai de unde să ştii. Mă duc oriunde-mi place şi, atâta timp cât sunt prudent, mă menţin. Sunt noncorporal de o sută cincizeci de ani, condamnat să rămân în memoria inactivă. Bineînţeles că numai una dintre copiile mele e inactivată. Uneori sunt angajat pentru diverse treburi. De obicei, mă duelez cu alţi vagabonzi. La vremea mea, am dat gata şaizeci. Un joc de şah letal.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Patricia era gata să plângă. Nu-şi putea da seama de cine îi amintea vagabondul.

— Lasă-mă singură. Nu vreau decât să mă gândesc.

— Vagabonzii nu sunt niciodată politicoşi. Ai atras într-o foarte mare măsură atenţia în Axis Nader. Însă n-am avut idee unde eşti, până acum, când ai folosit serviciul de informaţii. Te-a găsit un urmăritor – unul dintre cei mai buni urmăritori ai mei. Bazat pe modelul unui şoarece.

— Te rog! strigă Patricia către apartament. Scoate-l de aici!

— E inutil, spuse vagabondul. De unde eşti?

Patricia nu-i răspunse. Se apropie încet de uşa dormitorului.

— Am fost angajat ca să aflu de unde eşti. Am fost plătit cu avantaje asupra unui vechi adversar. Nu plec până nu-mi spui.

— Cine te-a angajat? strigă ea, acum într-adevăr speriată.

— Să vedem… Vorbesc engleza din secolul douăzeci… de fapt engleza americană. Numai cei mai conservatori amerifili învaţă să vorbească limba atât de bine ca tine. Dar de ce ar fi cineva interesat de o amerifilă?

Imaginea o urmă în dormitor.

— Nu sunt plătit ca să ghicesc. Spune-mi.

Patricia alergă la uşa de la intrarea apartamentului şi-i ordonă să se deschidă. Nu se deschise. Luă o gură de aer şi se întoarse să înfrunte imaginea, hotărându-se brusc să nu-şi piardă controlul.

— Ce… ce primesc în schimb? Dacă îţi spun?

— Poate încercăm o negociere.

— Atunci lasă-mă să stau jos.

— Oh, nu te-mpiedic s-o faci. Ştii, nu sunt crud.

— Eşti o stafie, stabili ea, cu hotărâre.

— Într-o mai mare măsură decât oricare altele pe care le-ai întâlnit, specifică imaginea.

— Cum te numeşti?

— În momentul ăsta, n-am niciun nume. Las o urmă, dar nume n-am. Al tău care e?

— Patricia.

— Nu e un nume obişnuit.

Ea îşi regăsi brusc amintirea despre faţa vagabondului. Şi respinse indiciul tot atât de brusc; era ridicol.

— Sunt într-adevăr americancă, spuse.

— În ce procentaj? Mulţi sunt încântaţi să pretindă un trei sau patru la sută, deşi, statistic vorbind, ăsta nu e decât un mod de a-şi da aere…

— Sută la sută. M-am născut în Statele Unite ale Americii, în California. La Santa Barbara.

Imaginea tremură din nou.

— N-am timp de pierdut, Patricia Luisa Vasquez. Ceea ce spui n-are, în sine, niciun sens, dar tu pari să crezi că e adevărat. Cum ai reuşit să te maturizezi atât de nealterată, atât de primitivă?

— Acolo de unde şi de când vin – Patricia respiră din nou adânc, ca să se calmeze – e aproape unica opţiune.

Patricia îşi lăsă capul într-o parte.

— Te *cunosc*, spuse. Semeni cu Edgar Allan Poe.

Vagabondul îşi trădă o oarecare surpriză.

— E fantastic că ţi-ai dat seama! într-adevăr fantastic. L-ai cunoscut pe Poe?

— Bineînţeles că nu, răspunse Patricia, simţind, dincolo de spaimă, un cu totul nepotrivit fior de încântare. L-am citit. E mort.

— E mentorul pe care mi l-am ales. O asemenea minte ca a lui!

Vagabondul se grăbi să se înconjoare cu pictograme reprezentând figuri sepulcrale, îngropate devii, corăbii în vârtejuri de ape şi pustietăţi arctice.

— Patricia Luisa Vasquez îl recunoaşte pe Poe. Pretinde că e o americancă din secolul douăzeci. Fascinant! Trebuie să plec în curând. Întreabă-mă ce ai nevoie să ştii, apoi o să te mai întreb şi eu ceva.

— Ce-au de gând să facă cu noi?

— Noi? Mai sunt şi alţii?

— Încă patru. Ce-au de gând?

— Sincer, nu ştiu. O să-ncerc să aflu. Acum, ultima mea întrebare pentru această vizită. De ce eşti atât de specială pentru ei?

— Din cauza celor pe care tocmai ţi le-am spus.

Spre surprinderea ei, frica îi dispăruse cu desăvârşire.

Vagabondul sau stafia sau ce era părea dispus să coopereze, iar ea nu vedea niciun motiv care s-o împingă spre o loialitate prostească faţă de răpitorii lor.

— Cred că ne putem ajuta unul pe altul. Ştii că serviciul

tău de informaţii conţine un blocaj? Te ţin aici şi-ţi taie selectiv accesul. Dacă le spui că am apărut, s-ar putea să nu mă mai pot întoarce şi n-o să mai am cum să-ţi răspund la întrebări. Gândeşte-te la asta. Până data viitoare, spuse bărbatul, şi dispăru.

Apartamentul îşi regăsi brusc vocea:

— Ser Vasquez, e totul în ordine? A fost o interferenţă…

— Ca şi cum n-aş şti, spuse ea.

— Puteţi descrie dificultatea?

Patricia îşi muşcă pentru o clipă încheietura unui deget, apoi clătină din cap.

— Nu, răspunse. N-a fost cine ştie ce problemă.

Imaginea o speriase – dar îi şi spusese o serie de lucruri interesante. Se îndoia că incidentul fusese un test sau un experiment. Vagabondul s-ar fi putut dovedi o sursă utilă de informaţii…

— Trebuie să fi fost vreun scurtcircuit, sau cam aşa ceva, ştii, în funcţionarea aparaturii voastre.

Camera îi răspunse abia după câteva secunde.

— Se vor face reparaţii, dacă sunt necesare. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc.

Se uită la pictograf, se încruntă, apoi îşi muşcă din nou încheietura degetului.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUA

––––––––––––––––––––––––––––––––-

Ministrul Prezidant al Nexului Hexamon Infinit, Ilyn Taur Ingle, îşi păstra apartamentul într-unul din cele şase canale largi de ventilaţie, îngropate adânc în Pădurea în expansiune. Olmy nu-şi dorise niciodată să se stabilească într-o casă primitivă, dar îl invidia oricum pe MP pentru

locuinţa lui. În pădure era o atmosferă de izolare şi de pace, iar locuinţele în sine erau de o eleganţă fantastică.

Cele şase canale porneau din faţetele de la extremităţile Oraşului Central, mergând direct către sferele guvernului din centrul compartimentului.

În fiecare puţ locuiau, printre potecile şerpuitoare ale Pădurii, nu mai puţin de zece mii de corporali. Locuinţele lor variau de la ciorchini groşi de pontoane de sticlă comune, ancorate de rădăcini aeriene late, la celule mici, în mişcare liberă, potrivite pentru un homorf sau cel mult doi şi pentru nu mai mult de patru neomorfi de dimensiuni medii.

Pădurea era, în acelaşi timp, o podoabă şi un salut pentru filosofii naderiţi; canalele se ocupau de tot ce era necesar pentru o treime din atmosfera Oraşului Central, iar epuratoarele de gaze proiectate de gesheli făceau restul. Mii de varietăţi de copaci şi de alte plante – unele furnizoare de hrană – fuseseră alterate genetic şi adaptate la imponderabilitate. O treime din biomasa existentă în Oraşul Central era botanică şi concentrată în pădure.

Una dintre marile plăceri ale lui Olmy era s-o facă pe Tarzan prin pădure, zburând de pe rădăcini pe crengi şi plutind de-a lungul potecilor, fără să se folosească de câmpuri de tracţiune. Existau poteci destinate sporturilor şi drumuri rapide, frecventate de mulţi homorfi amatori de gimnastică, de câţiva neomorfi grăbiţi şi de practic niciun vehicul; pe cele mai dificile dintre acestea, Olmy se cronometrase cu o mie de ocazii diferite şi-şi perfecţionase timpul, ajungând la cincisprezece minute de pe faţeta exterioară până în fundul canalului.

Însă acum nu simţea nevoia să alerge. O făcea pe Tarzan într-un ritm lejer, cu braţele îndoite la spate, cu picioarele înclinate ca ale unui patinator, propulsându-se cu ajutorul lor de pe frunzele late pe suprafeţele netezite de uzură ale rădăcinilor, urmând traseele des circulate în josul potecii. Timpul de gândire era mai preţios decât viteza.

Cunoscute sub numele de şerpi-luminoşi sau viermi-strălucitori, tuburile de plastic conţinând supe luminiscente de bacterii unduiau prin Pădure, toate groase de câte un

metru şi uneori lungi de câte o jumătate de kilometru. În luminişuri, alcătuiau un macrameu din modele orbitor de strălucitoare, plasat de-a lungul unei laturi, şi faptul că se aflau atât de aproape unele de altele făcea ca o parte să strălucească, roşii sau de culoarea piersicii, iar o altă parte să-şi piardă luciul, devenind de un auriu bogat, întunecat. Homorfii se adunau adesea în luminişuri ca să se scalde în lumina modelelor; Olmy abia dacă aruncă vreo privire în cele prin care trecu, concentrat asupra avansului său uniform în josul canalului.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la locuinţa Ministrului Prezidant. Părăsi poteca principală printr-o bifurcaţie îngustă şi pluti printre inele înflorite formate de o rădăcină schingiuită. Locuinţa plutea în mijlocul văii private a MP-ului.

Era o reşedinţă concepută după modelul unui vechi conac englezesc terestru din secolul al optsprezecelea, cu multe modificări care să permită lipsa senzaţiei de sus şi jos. Existau trei acoperişuri şi înăuntru se putea intra sub şase unghiuri diferite. Ferestrele luminatoarelor se deschideau după trei axe. O cultură de chiparoşi geometrici umbrea o fereastră, ferind-o de lumina modelului format de un vierme-strălucitor din capătul opus al văii.

Monitoarele zburară în direcţia lui imediat ce ieşi din tunelele din inele înflorite şi îl identificară cu rezultat pozitiv, după care se retraseră să-şi îndeplinească alte îndatoriri: tunderea gardurilor vii, supravegherea insectelor şi urmărirea animalelor de casă ale MP-ului, fără să le piardă din ochi nicio clipă.

Vocea casei îl întâmpină şi îi ceru să intre prin uşa luminoasă, îndreptată către modelul creat de viermele-strălucitor. MP avea să-l întâlnească direct.

Olmy se sprijini de o lucarnă şi se uită cu un amestec de condescendenţă şi plictiseală la o scurtă prezentare pictografiată a ultimelor activităţi ale casei. Când imaginea proiectată de pictograf dispăru, văzu un neomorf necunoscut intrând înaintea MP-ului în sala de aşteptare. Neomorful – având forma vagă a unui peşte, fără niciun fel

de membre – îl privi cu o faţă cristalină de vulpe şi pictografie formulele de salut uzuale, dar nu se identifică. Olmy îi răspunse la salut cu o omisiune similară, recunoscându-l drept unul dintre asistenţii lui Toller. Neomorful ieşi prin uşa strălucitoare, înconjurat de propriile sale monitoare ca de un nor compact de musculiţe.

— Devin din ce în ce mai îndrăzneţi, nu-i aşa? întrebă Ministrul Prezidant, întinzând mâna.

Olmy i-o strânse.

— Şi acum te întreb – ai avea încredere în cineva cu care nu poţi da mâna?

— N-am avut încredere în prea mulţi cu care am putut să dau mâna, zise Olmy.

MP îl privi cu un amestec de amuzament şi de iritare nu tocmai ascunsă.

— Ai venit să mă pui la curent în privinţa noilor noştri oaspeţi ancestrali.

Îl conduse pe Olmy în dodecaedrul larg care era biroul său din interiorul casei. Masa de lucru rotundă a MP-ului era montată pe singurul ghidaj din mijlocul încăperii printr-o articulaţie cardanică; şapte pereţi erau acoperiţi de dulapuri din lemn de rădăcini, pline cu cărţi vechi şi cu blocuri de memorie. Alţii susţineau lucrări excelente de ilusartă şi ferestre false, către scene decalate în timp din alte încăperi ale casei, reglate ca să-i aducă în prim-plan pe ocupanţii lor, indiferent cine ar fi fost.

— Preşedintele e încă supărat, spuse Ingle, îndoindu-şi coatele ca să se aşeze la birou. Mă tem că, în marea lor majoritate, membrilor consiliului său le vine greu să-nţeleagă de ce i-ai adus cu tine pe cei cinci.

— N-am adus decât una, îl corectă Olmy. Ceilalţi au urmărit-o pe cont propriu, surprinzându-ne.

— Da, bine, indiferent cum au ajuns aici, sunt o belea. Secesioniştii se străduiesc deja să obţină avantaje şi concesii. Nu sunt departe de o unire a tuturor grupărilor lor — asta îi poate uni cu siguranţă. Şi ar putea transforma facţiunea Korzenowski dintr-un partid radical într-un front popular. Poziţia preşedintelui ar putea fi în pericol. Chiar şi

în situaţia asta, el simte că n-are timp să controleze direct aceste dificultăţi, din cauza conferinţelor jart, care continuă să-i umple zilele, aşa că ne-a însărcinat cu asta pe ser Oligand Toller – cu care cred că te-ai întâlnit – şi pe mine.

— Cei care aduc veşti rele nu sunt apreciaţi niciodată spuse Olmy.

— Da? Ei, vestea în sine e bună. Sau rea în funcţie e reacţiile noastre, nu? Ca să fiu sincer, eu unul nu împărtăşesc toate presimţirile rele ale Preşedintelui – pe une da, dar nu pe toate. Poate că reuşim să răsturnăm situaţia – şi vestea – în avantajul nostru. Poate reuşim chiar să ajungem la consensul necesar pentru a-i înfrunta pe jarţi la modul eficient. Ei bine, mesajul tău m-a anunţ; că ai şi alte noutăţi.

— Cineva a angajat cel puţin un vagabond din Memoria Oraşului ca să se infiltreze în apartamente oaspeţilor. Cineva se străduieşte cu disperare să afle ce cu toată agitaţia asta.

— Da, atâta lucru aş fi putut să ghicesc, zise MP. E bine, atunci poate că e momentul să dezvăluim tot ce cunoaştem. Probabil că într-o săptămână sau chiar mai puţin va fi oricum de domeniul public, mai ales dacă se ocupă vagabonzii de asta. Ce părere ai, ser Olmy?

— Mi-am exprimat-o mai înainte, ser; ar trebui să depun mărturie în faţa Nexului.

MP îi cântări o vreme spusele.

— Încă mai am îndoielile mele în privinţa înţelepciunii unui asemenea gest. Dar s-ar putea să ai dreptate. Dacă adevărul trebuie dezvăluit, atunci să-l dezvăluim noi, nu? Însă cu delicateţe. Milioane de neomorfi sunt deja speriaţi de moarte de discuţia despre secesiune. Aruncăm o bombă drept în mijloc – spunând că Thistledown s-a întors pe orbita Pământului? Şi, oricum, nu putem convoca plenul Nexului, din cauza conferinţelor Jart. Va trebui să ne mulţumim cu o prezenţă parţială.

Se ridică de la birou, trădându-şi nervozitatea.

— O să am nevoie de o şedinţă Talsit intensă în seara asta.

Îşi încrucişă braţele şi pluti până în mijlocul încăperii, cu robele lui negre voluminoase luând forma unor talazuri încremenite.

— Atunci o să depui mărturie personal, ca agent al Hexamonului?

— Şi eu, şi frantul, recunoscu Olmy.

— Frantul n-o să depună mărturie; jurămintele contravin credinţei lor.

— O să confirme mărturia mea. Asta e permis.

— Şi pe urmă, ser Olmy? Cum îi putem ţine în frâu, după asta, pe curioşii noştri – pe cei care l-au angajat pe vagabond –, sau facţiunea Korzenowski, Pneuma îndură-se de noi?

— Asta s-ar putea să nu fie cea mai mare dintre problemele noastre. În Thistledown sunt încă două mii de oameni; mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i luăm sub control. Prima sosită dintre oaspeţii noştri, Vasquez, mai avea deja foarte puţin până să înveţe cum să manipuleze maşinile din compartimentul şase. Presupun că, în cele din urmă, ceilalţi îi vor copia lucrările, în ciuda interdicţiilor din bibliotecile de pe Thistledown.

— Steaua, Soarta şi Pneuma nu găsesc niciodată că e cazul să ne limiteze problemele, nu-i aşa? spuse MP, cu un oftat care-i întoarse pe dos valurile robei. Logosul fie lăudat.

— Logosul, repetă Olmy cu îndoială.

— Avem în comun o anumită incredulitate geshel, nu-i aşa? spuse MP, urmărind cu atenţie reacţia lui Olmy. Oricum, nu e înţelept să dezvăluim totul tuturor, nu de pe această poziţie înaltă. E vreun pericol imediat din partea… strămoşilor noştri? Ce cuvânt – sunt multe şanse să perturbe în curând compartimentul şase?

— Nu, dacă Vasquez e în Oraşul Axis. Nu în următoarele câteva luni, şi nici măcar într-un an.

— Perfect. S-o luăm în ordinea urgenţelor. Aş zice că e în interesul nostru, dacă facem dezvăluirea – fapt ce pare acum inevitabil – să-i prezentăm pe oaspeţii noştri în văzul tuturor. Sunt extraordinari – şi s-ar putea să ne ofere un

avantaj asupra opozanţilor Preşedintelui. O să le cer secretarilor mei să facă planul unei propagande politice. Avocata lor – partenera ta, Suli Ram Kikura – s-a dovedit utilă?

— Foarte utilă, răspunse Olmy. Dar munca ei abia dacă a-nceput.

— Excelent, spuse MP. Dar nu trebuie să fim prea încrezători. Dacă jarţii îşi încep, ferească-ne cerul, ofensiva mai devreme, dacă decid să deschidă o poartă în inima unei stele – atunci vizitatorii noştri nu mai înseamnă aproape nimic.

Ingle clătină din cap, pictografiind o înşiruire de simboluri – un ţânţar înghiţit de o proeminenţă solară.

CAPITOLUL CINCIZECI

––––––––––––––––––

Caporalul Rodzhensky stătea întins, cu spatele lipit de peretele negru al bibliotecii. În faţa lui erau împrăştiate pachete cu raţii şi conserve, unele ruseşti, dar cele mai multe americane. Sforăia uşor şi uniform. Maiorul Garabedian se aşezase alături de el, să mănânce o cină americană, cu şuncă şi cartofi, totul gratinat, importată din compartimentul patru ca parte a unui tratat neratificat încă.

Mânca stând cu un ochi îngrijorat pe soldaţii americani care trândăveau la vreo doisprezece metri distanţă, de partea cealaltă a dreptunghiului. Forţele erau cu desăvârşire egale; zece ruşi şi zece americani, cu toţii înarmaţi cu puşti, dar fără lasere. Asasinatele fără zgomot nu erau posibile.

Tensiunile dispăruseră treptat după ce sosiseră americanii, la cererea caporalului Rodzhensky şi a celor doi

chinezi, bărbatul şi femeia. Biblioteca rămăsese închisă ermetic de atunci, cu generalul locotenent Mirsky, colonelul Vielgorsky, maiorii Belozersky şi Yazykov şi locotenentul-colonel Pogodin captivi în interior, fără nicio posibilitate de comunicare. La început, existase suspiciunea că era implicată vreo şmecherie de-a americanilor; Garabedian decisese contrariul după mai multe ore de discuţii cu Pritikin, cu Sinoviev şi cu Hoffman, şefa civilă a americanilor.

Nimeni nu ştia ce se întâmplase în bibliotecă, deşi Hoffman dăduse glas unei teorii mult prea plauzibile, care nu încânta pe nimeni. Garabedian continua să mediteze asupra ei, plimbându-şi privirile de la implacabilul perete negru la soldaţii americani.

Hoffman sugerase că *zampoliţii* încercaseră să-l asasineze pe Mirsky. Indiferent dacă reuşiseră sau nu, clădirea bibliotecii se autosigilase, ca să stăvilească alte acte de violenţă şi, probabil, ca să păstreze dovezile.

Nu puteau face altceva decât să aştepte.

Trecuse o săptămână. În acest timp, Garabedian şi Pletnev reuşiseră să-i împiedice pe soldaţii ruşi să facă vreo prostie – divizându-se sau răspândind neliniştea şi speculaţiile nefondate. Munca la construcţia sediului lor din compartimentul patru continuase. Câţiva ruşi – cincizeci şi doi, la ultima numărătoare – plecaseră, pur şi simplu, din tabere şi dispăruseră în pădurea din acel compartiment. Până atunci fuseseră găsiţi cinci – bine hrăniţi – pădurea era plină de plante comestibile. Numai că trei dintre aceştia fuseseră descoperiţi în poziţii fetale şi închişi în ei înşişi, într-o stare de şoc cu efect întârziat.

Psihologii americani se oferiseră să-i ajute; printre oamenii lor se înregistraseră cazuri similare, cel mai notabil fiind al lui Joseph Rimskaya, care intrase în criză cu trei zile în urmă. Hoinărise prin tabăra principală a ruşilor din compartimentul patru, plângând fără să se poată controla, cu hainele şi cu spatele în zdrenţe ca urmare a autoflagelării. Le fusese înapoiat americanilor. Dar Garabedian nu credea că era înţelept să le ofere soldaţilor

ruşi accesul la psihologii americani.

Ceea ce îl domina, mai presus de toate, era tristeţea, un sentiment al pierderii, aproape copleşindu-l pe cel al datoriei. Ca şi Mirsky şi ca majoritatea celorlalţi ofiţeri tineri implicaţi în noul experiment militar al ruşilor, începuse să rezolve problemele scoase în evidenţă de diversele eşecuri al Morţii Mici. El şi colegii lui lucraseră împreună ca o echipă, nu ca adversari brutali în cadrul unui sistem atavic, caracteristic secolului al nouăsprezecelea. Realizaseră lucruri mari, făcând să crească eficienţa şi să scadă alcoolismul, dezertările, violenţa şi sinuciderile.

Fuseseră noua rasă, succesele lor îi transformaseră în eroi culturali. Cucerirea Cartofului le-ar fi adus o glorie imensă; în schimb, din cauza unei erori pe care încă n-o putea înţelege, eşuaseră jalnic şi moştenirea lor era praf şi pulbere.

Garabedian înţelegea foarte bine presiunile care-i îndemnaseră pe camarazii lui să înoate către insulele din compartimentul patru şi să se întindă pe solul pădurii, trăgându-şi humus şi mâl peste uniformele de lucru ude leoarcă.

Directorul Nexului Hexamon Infinit, Hulane Ram Seija, îşi putea urmări obârşia întorcându-se înapoi, până la Marii Gesheli din Asia de Est, primii care îi readuseseră pe oameni în spaţiu, cu treisprezece secole înainte; însă înfăţişarea lui era mai îndepărtată de cea omenească decât a frantului. În acest sens, se dovedea reprezentativ pentru mulţi cetăţeni neomorfi care locuiau în Oraşul Central.

Ram Seija era rotund, cu o jumătate a trupului vopsită într-un argintiu metalic, pe când cealaltă era o carcasă dintr-un mineral elegant, cu vârtejuri negre cu verde, adus din lumile accesibile prin poarta 264. Faţa lui, proiectabilă în oricare din cele trei poziţii diferite de pe sferă, avea ochi mari, întrebători, şi un zâmbet larg, care dezvăluia dinţi ascuţiţi şi care cu siguranţă nu fusese conceput ca să-i mascheze agresivitatea primară. Cele două braţe musculoase aveau dublul avantaj al unei aparenţe

omeneşti şi al adaptabilităţii unei proteze; dacă era necesar, se puteau extinde până la o lungime de doi metri.

Nu avea picioare, se deplasa dintr-un loc într-altul folosindu-se de braţe şi de omniprezentele câmpuri de tracţiune.

Încă nu împlinise un secol şi aceasta era a doua lui formă; în primii săi treizeci de ani, fusese tot atât de homorf ca un nederit ortodox. Atunci îşi făcuse relaţii şi îşi însuşise abilităţile politice esenţiale. Pentru Olmy, reprezenta chintesenţa geshelului radical din al doisprezecelea secol al Călătoriei.

Ram Seija era numărul patru în ierarhia puterii Hexamonului, după Preşedinte, Ministrul Prezidant al Nexului şi Ministrul Consiliului Unit al Axisului.

În Sfera Nexului, plasată imediat în afara pasajului de trecere al imperfecţiunii de lângă miezul Oraşului Central, Ram Seija convocase, pentru o sesiune de descoperire, douăzeci şi trei de reprezentanţi corporali şi cinci senatori. Douăzeci dintre membrii Nexului se prezentaseră încarnaţi – un termen care-şi pierduse o mare parte din înţelesul avut cu secole înainte; acum nu însemna cu mult mai mult decât a te afla în prima formă fizică. Iar o asemenea formă nu includea neapărat prea multă carne. Prin lege, în sală nu era admisă nicio personalitate parţială, indiferent cât de convenabil ar fi fost acest fapt pentru cei încă prinşi în conferinţa Jart, care se ţinea pe Timbl, lumea de baştină a franţilor.

Ram Seija se ghidă către centrul sferei şi prelua benzile inelare aurii de lumină, ca să anunţe începerea întrunirii.

Olmy pluti către exterior, cu frantul încolăcit lângă el, având numai gâtul şi capul întinse. Încheiase, cu doar câteva minute înainte, un schimb de replici cu repcorporul Rosen Gardner, într-o notă aparent contradictorie; liderul Noilor Naderiţi Ortodocşi din facţiunea Korzenowski voise o mică mărturie preliminară, şi Olmy îi rezistase. Gardner era unul dintre puţinii repcorpori care încălcau des procedura şi erau oricum toleraţi; era şi unul dintre puţinii membri ai facţiunii Korzenowski rezonabili în timpul dezbaterilor. În

ochii geshelilor radicali, acest fapt – ca şi numărul mare ai adepţilor săi din rândul naderiţilor – făcea din el un oponent deosebit de periculos.

— În numele Stelei, al Sorţii, al Pneumei şi al Omului Bun, care a cerut egalitate şi tranzacţii corecte pentru toţi consumatorii, precum şi renunţarea la tehnologia copleşitoare şi inumană, se convoacă această întrunire a Nexului Hexamonului Infinit. Au apărut noutăţi, oameni buni, anunţă Ram Seija, au apărut noutăţi. Mărturia vine de la ser Olmy. Avem, de asemenea, o confirmare din partea unuia dintre aliaţii noştri valoroşi, care l-a ajutat pe ser Olmy în timpul investigaţiei.

Olmy şi frantul înaintară către centru şi primiră benzile inelare.

— Mi-am petrecut ultimul an pe Thistledown, la cererea Ministrului Prezidant, începu cel dintâi. Acest frant m-a însoţit. Am cercetat împreună o intruziune neobişnuită. Avem permisiunea să ne rulăm înregistrările şi să depunem mărturie prin pictografiere?

Ram Seija le-o acordă.

Cele şapte compartimente din Thistledown apărură, fiind afişate, cu detalii semnificative, pentru fiecare senator şi repcorpor. În câteva minute, se familiarizară cu noii ocupanţi umani ai compartimentelor asteroidului. Olmy Şi frantul reuşiseră să înregistreze, cu instrumentele lor, vreo cinci sute de indivizi. Apăreau şi complexurile, alături de interioarele câtorva clădiri. Olmy le demonstră apoi că diversele limbi vorbite de noii ocupanţi proveneau de pe Pământ, din perioada premergătoare Morţii.

Imaginea din mărturia pictografiată urcă, ameţitor, către capacul de la polul sud al primei camere şi prim-planul se schimbă rapid, înaintând prin perforaţie. Docurile rotative reactivate şi zonele de debarcare apărură pentru scurt timp, pentru ca imaginea să iasă apoi din perforaţie.

La o distanţă de vreo treizeci de mii de kilometri, Pământul în ultimul pătrar domina întunericul, cu soarele apărând de sub conturul său vestic.

Reacţia din sala Nexului era extraordinară. Repcorporii

homorfii icneau; toată lumea îşi exprima, în diverse moduri, emoţia puternică.

Gardner vorbi primul:

— Binecuvântat fie Konrad. A găsit o cale de a ne readuce acasă.

— Năpastă; nu mărturie, decretă brusc Ram Seija.

— E adevăratul Pământ, spuse Olmy. Thistledown s-a reîntors, în mod automat şi fără ştirea noastră, pe orbita unde a fost construit. Crearea Căii nu ne-a îndepărtat de toate spaţiile familiare. E posibil ca Thistledown să fi avut posibilitatea de a-şi încheia călătoria programată. Dar nu a făcut-o. A căutat în schimb soarele şi şi-a modificat traiectoria, revenind acasă.

Însă nu a putut să scape de efectele creării Căii. Thistledown a trecut de fapt într-un continuum vecin şi, totodată, în trecutul relativ. A reintrat pe orbita sa obişnuită cu trei secole înainte de propria lansare.

În încăpere era linişte, toată lumea fiind uluită de implicaţiile spuselor lui Olmy.

Mărturia pictografiată continuă. În mai puţin de patru minute, le arătă începutul Morţii şi încheie cu spectacolul pământului acoperit de un linţoliu gros de fum cenuşiu, în pragul Iernii Lungi.

Tăcerea din sala de şedinţe era profundă. Olmy se grăbi să continue.

— M-am întors în oraş împreună cu unul dintre noii ocupanţi, o femeie corporală pe nume Patricia Luisa Vasquez. Ulterior, alţi patru au violat imperfecţiunea axei, călătorind cu un vehicul în apropierea oraşului. Au fost achitaţi şi au devenit oaspeţi în Axis Nader. Fireşte că sunt cu toţii corporali şi primitivi, în forma iniţială şi nesuplimentaţi mental. Sunt strămoşii noştri din perioada premergătoare Morţii.

Benzile inelare luceau acum în jurul primei senatoare înscrise să ia cuvântul. Ea înaintă. Olmy o recunoscu pe Prascient Oyu, fiica încă suveranului Deschizător de Porţi Ry Oyu. Senatoarea Oyu lucrase împreună cu Suli Ram Kikura, cu doi ani înainte, pentru a exclude victimele retrovirusului

sexual de la limitarea la două încarnări; era cunoscută ca simpatizantă a naderiţilor, deşi antecedentele sale o situau printre geshelii moderaţi. Era homorfă, cu înfrumuseţări menite să-i amplifice, în aceeaşi măsură, calităţile sexuale şi pe cele de lider.

— Thistledown s-a întors pe Orbita Pământului exact în momentul declanşării Morţii? întrebă ea.

— Asta e în mărturie, îi reaminti Ram Seija.

— Nu cu exactitate, răspunse Olmy. A intrat în sistemul solar cu cinci ani şi jumătate înainte de Moarte. Am dovezi – prezentate în subtext – că sosirea noastră a declanşat, de fapt, Moartea. E posibil ca, fără prezenţa lui Thistledown pe orbita din jurul Pământului şi al Lunii, planeta din acest continuum să fi scăpat de Moarte.

Gardner îşi ridică îngrozit mâinile.

— Asta e o mârşăvie, spuse el. Binecuvântatul Korzenowski n-ar fi putut avea niciodată o asemenea intenţie.

— Cu tot respectul pentru Nexul Hexamonului, continuă Prescient Oyu, dar întrebarea se ridică dacă mă uit peste sumarul ordinii de zi. De ce n-au fost difuzate aceste ştiri în întregul oraş? Propun să facem un raport public explicit şi să convocăm o întrunire de urgenţă a plenului Nexului.

Benzile ei de lumină căpătară culoarea chihlimbarului când se retrase cu un metru. Ram Seija îşi întinse amândouă braţele şi îşi răsfiră degetele ca să atragă atenţia întregului Nex.

— Ştirea este senzaţională şi importantă, dar ar putea avea consecinţe sociale nefavorabile. Vrem să o dezvăluim într-un mod cât mai constructiv.

Repcorporul Enrik Smys, un geshel moderat, în trecut în slujba Hexamonului, îndeplinind sarcini similare cu ale lui Olmy, obiectă spunând că prioritate avea, cu siguranţă, conferinţa Jart. Jarţii dăduseră toate semnele că intenţionau să înainteze dincolo de doi ex nouă.

— Chiar şi obiectul discuţiei noastre de azi, comparat cu asta, e banal.

— Poate că nu e, repcorpor Smys, zise Rosen Gardner.

Toate aceste probleme s-ar putea împleti.

— Aţi descoperit dovezi că sistemul de ghidare al lui Thistledown a fost programat intenţionat? întrebă Ram Seija.

Olmy se întoarse cu faţa către centru.

— Nu, răspunse el. Dar sistemul şi-a şters toate instrucţiunile imediat după sosire. N-avem de unde să ştim.

Gardner solicită oficial benzile inelare. Ram Seija consimţi, după o oarecare ezitare.

— E încă o dată momentul să solicităm o căutare în Memoria Oraşului, zise Gardner. Există cineva care ne poate spune ceea ce e necesar să cunoaştem…

— Inginerul e mort, obiectă cu vehemenţă Ram Seija.

— Noi ştim că este inactiv, ripostă Gardner, cu o stăpânire de sine care nu-l caracteriza. Dar Binecuvântatul Korzenowski era conştient de pericolul din tiparele sale când şi-a retras corpul. Trebuie să autorizăm o căutare a tuturor părţilor personalităţii sale neeliminate de asasini.

— Se respinge, zise Ram Seija.

— Cer o audiere în faţa plenului Nexului, insistă Gardner.

— Se refuză.

— Interogare procedurală? spuse Gardner, cu răceală.

Faţa lui Ram Seija se urcă în partea de sus a jumătăţii minerale a sferei sale şi se uită la repcorpor cu asprime. Interogările procedurale se solicitau numai în cazuri extreme; jucase exact pe cartea repcorporului trecând dincolo de propria sa jurisdicţie.

— Secondez, spuse senatoarea Oyu, întorcându-şi ochii eleganţi către Gardner cel surprins.

— Interogare procedurală, consimţi Ram Seija; nu avea încotro.

Dar expresia feţei lui — acum în mijlocul sferei — spunea clar că poziţia repcorporului Gardner în Nex avea să fie slăbită prin toate mijloacele care-i stăteau în putere.

Din acel punct încolo, Olmy ascultă discuţia fără prea mare interes şi, când i se permise să plece, părăsi sfera împreună cu frantul ca să se-ntoarcă în Axis Nader. Luă un ascensor rapid către cercul şi către cuadrantul unde erau

izolaţi pământenii.

Îl conduse pe frant în zona de relaxare a bucătăriei şi îi oferi partenerului său o masă generoasă.

— Eşti amabil, ser Olmy, spuse frantul, îngustându-şi ochii ca şi cum ar studia posibilităţile implicate de festin. Presupun că trebuie să rămân aici o vreme.

— Te voi prezenta celorlalţi ceva mai târziu, spuse Olmy, cu gândul în altă parte.

— Sunt mulţumit.

Olmy descuie intrarea în sectorul izolat. Frantul se instală în arena cu rafturi care reprezenta o masă de sufragerie tradiţională a speciei sale, apoi se întoarse către Olmy, clipind nedumerit.

— Nu te aşteptai la atâtea necazuri, nu-i aşa? spuse el.

Olmy îi zâmbi din cadrul uşii dilatate.

— O să fii surprins, spuse, şi intră în sector făcând cu ochiul.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

––––––––––––––––––––––––––––––

Ascensorul zero către zonele de debarcare era acum folosit foarte rar. Numai două persoane continuau să lucreze acolo – Roberta Pickney şi Silvia Link. Însă Hoffman considera munca lor importantă şi se simţea datoare să le viziteze măcar o dată pe săptămână.

Spaţiile largi şi plafoanele relativ joase din zonele de debarcare îi aduceau aminte de garaje sau de centrele de convenţie. Se urcă împreună cu cei doi infanterişti marini din garda ei într-un cart cu şenile, îndreptându-se către centrul de comunicaţii şi control de sub primul doc şi intră apoi singură în încăperea cufundată în tăcere.

Silvia Link dormea într-un hamac. Roberta Pickney o

întâmpină pe Hoffman cu voce scăzută şi îi arătă transmisiile interceptate de pe Pământ şi de pe Lună.

— Colonia lunară pare să se descurce bine, spuse ea.

Avea pungi accentuate sub ochi. Arăta cu zece ani mai bătrână decât atunci când o văzuse Hoffman ultima oară.

— Pe Pământ încă mai sunt oameni, dar nu folosesc decât emiţătoare de mică putere – cred că lucrează pe baterii şi pe generatoare eoliene. Bănuiesc că unul sau două oraşe mici încă mai emit aceste semnale de joasă putere – în zone care s-ar putea să fi fost protejate de platforme orbitale. Eu emit când şi când propriile noastre semnale, dar încă nu mi-a răspuns nimeni. E numai o chestiune de timp.

— Măcar există oameni, spuse Hoffman.

— Da. Măcar. Dar nimănui nu-i pasă de noi, şi de ce i-ar păsa?

— Ar trebui să te duci în compartimentul patru, să te odihneşti şi să te recreezi, îi sugeră Hoffman. Nu arăţi prea bine.

— Mă şi simt destul de rău. Dar asta e tot ce ne-a rămas. O s-o fac atâta timp cât se mai aud voci acolo, jos. N-ai de gând să ne închizi staţia, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, o asigură Hoffman. Nu vorbi prostii.

— E privilegiul meu să fiu paranoică, zise Pickney, împingându-şi falca de jos înainte şi retrăgând-o apoi, cu un scrâşnet apăsat de măsele. Când se întoarce Heineman, o să lucrez împreună cu el la repararea navetei. Mi-ar plăcea să ajung pe Lună. Am prieteni acolo.

— Nicio veste din partea expediţiei, spuse Hoffman. Întârzie, dar n-avem prea multe motive de îngrijorare… nu încă. S-ar putea să-i pun în curând pe o parte dintre oamenii lui Heineman să lucreze la navetă. Trebuie să găsesc pentru noi toţi ceva nou la care să ne gândim.

— Ce se mai aude despre ruşii dispăruţi? întrebă Link din hamacul ei, clipind somnoroasă.

— Încă nu se fac comentarii, răspunse Hoffman.

Luă mâna lui Pickney şi o strânse.

— E nevoie de voi, adăugă ea. De amândouă. Nu vă

suprasolicitaţi.

Pickney dădu din cap a încuviinţare, fără prea multă convingere.

— Bine. Trimite-le pe Janice Polk şi pe Beryl Wallace să ne schimbe peste o zi sau două. O să facem o baie de lumină de tub şi o să admirăm priveliştile.

— Perfect, zise Hoffman. Acum arătaţi-mi de unde vin semnalele…

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

––––––––––––––––––––––––––––––––-

Vagabondul reapăru în timp ce Patricia dormea şi o trezi, gâdilându-i urechea.

— Domnişoară Patricia Luisa Vasquez, ultima de pe Pământ – regretatul Pământ, spuse el. Am venit cu nişte răspunsuri.

Ea se rostogoli pe o parte şi se frecă la ochi. Înfăţişarea vagabondului se schimbase; acum părea să poarte pantaloni lăbărţaţi şi o vestă tricotată. Părul i se revărsa ca o coamă aspră, iar de o gaică a curelei îi atârna un lanţ pentru ceas fără ceas, terminându-se într-un buzunar de pe tivul vestei. Era îmbrăcat după ultima modă din 2005. Patricia se aplecă peste marginea patului şi îi studie pantofii. Ţinuta lui era completată de o pereche de sandale împletite şi de şosete japoneze *tabi*[22]*.*

— Sunt pe urmele mele, spuse el. A trebuit să mă furişez în alt mod. Folosesc pictograful auxiliar; celălalt e blocat. Şi am reprogramat unitatea de asigurare a intimităţii din apartament, ca să ne scoată pe amândoi din toate înregistrările de pe durata conversaţiei. Am descoperit că

---

[22] Şosete cu degetul mare separat de celelalte, ca sa poată fi purtate cu sandale cu baretă

se poate pătrunde în înregistrările oraşului. Foarte dezamăgitor; după toate aparenţele, pentru Nex nu există nimic sacru.

Patricia clipi nedumerită, apoi coborî din pat, căutându-şi halatul.

— Faci asta tot timpul?

— Nu, răspunse vagabondul. E nevoie de foarte mult efort ca s-ajungi atât de departe. Prefer jocurile din Memoria Oraşului, dar cei care m-au angajat îmi oferă avantaje incredibile în schimbul informaţiilor. Din fericire, le-am trimis pe ale mele înainte de dezvăluirea publică – acum ştie toată lumea că sunteţi aici.

— Asta mi s-a spus deja.

— Corect, zise vagabondul.

Luminile din dormitor se aprinseră. Patricia se studie în oglinda toaletei şi decise că, în grabă, nu putea face mai mult de atât. Părea obosită şi părul i se încâlcise în timpul somnului agitat.

— Oricum, continuă vagabondul, răspunsurile sunt mai multe decât întrebările puse. Peste două zile o să depuneţi mărturie în faţa plenului Nexului – încă nu ştie nimeni, în afară de mine şi de cei care trebuie să ştie. Veţi fi incluşi în ceremonia Ultimei Porţi. Nu e denumirea oficială, dar la asta se referă – o să-l întâlniţi pe Primul Deschizător de Porţi pe segmentul unu punct trei ex nouă şi o să fiţi martori la deschidere. S-ar putea s-o închidă imediat după aceea – jarţii se apropie foarte repede.

— Ce sunt jarţii?

— Purici, aşa o să vă spună Nexul – paraziţi, înfiorător de agresivi şi câtuşi de puţin cooperanţi. Calea se afla la locul ei cu o mie de ani înainte de a fi fost, în final, conectată la Thistledown – în timpul Căii, fireşte, care n-a fost în concordanţă până la realizarea legăturii. Jarţii au intrat printr-o poartă experimentală şi s-au instalat înainte să fie deschisă. S-au maturizat pe Cale şi a fost nevoie de luptă ca să-i scoatem afară. Ştiu cum să deschidă porţile şi deţin controlul între doi ex nouă şi, credem noi, patru ex nouă. Dar, uite, totul se află în Memorie, şi eu n-am prea mult

timp. Ai auzit de naderiţii ortodocşi şi de gesheli?

— Da, răspunse Patricia.

— Ei bine, au două planuri pentru împrejurări neprevăzute, aplicabile în cazul când ne vor înfrânge jarţii, ceea ce pare acum foarte posibil. Geshelii vor să mobilizeze întregul Oraş Axis, să captureze imperfecţiunea şi să se deplaseze pe ea, cu o viteză apropiată de a luminii – şi, în acelaşi timp, să-l desprindă pe Thistledown din capătul Căii.

— Ce? De ce?

— Aşa ar putea sigila Calea – ar cauteriza-o. Şi ar elimina pericolul reocupării asteroidului şi al controlării întregii Căi de către jarţi. O variantă este ghidarea asteroidului Thistledown către o planetă locuibilă şi, pur şi simplu, abandonarea Căii – sau închiderea, eliminarea ei. Oraşul Axis ar putea scăpa trecând prin capătul Căii, aruncând în aer Thistledown şi intrând pe orbită în jurul planetei. Asta ar lua timp… sau ar fi luat, până acum. Thistledown se află pe o orbită terestră, o situaţie ideală pentru abandonarea Căii. Toată lumea ştie asta. Aşa că naderiţii ortodocşi – mai ales facţiunea Korzenowski…

— Cine sunt ăştia? întrebă Patricia, cu toată năuceala dispărându-i la auzul unui nume familiar.

— Descind din inginerii care l-au susţinut cândva pe Konrad Korzenowski, proiectantul Căii. Inima lor e un mic grup conservator – adepţi-ai-întoarcerii-pe-Pământ, cei mai mulţi dintre ei. Până acum, geshelii i-au considerat candidaţi la Memoria inactivă. Naderiţii şi gruparea Korzenowski solicită o reconsiderare.

— Vor să facă praf asteroidul şi să aducă Oraşul Axis pe orbita din jurul Pământului şi al Lunii?

— Asta e tot. Acum – timpul meu se epuizează repede. În scurt timp, o să activez tot soiul de sisteme de protecţie şi n-o să te mai pot vizita din nou – asta a fost ultima mea posibilitate. Olmy nu e ceea ce pare. L-a…

Ceea ce urmă se petrecu atât de repede încât Patricia aproape că nu reuşi să urmărească totul. Imaginea vagabondului tremură violent şi în peretele opus fâşâi ceva. Un mănunchi zimţat de raze roşii ţâşni din pictograful

auxiliar din cealaltă parte a încăperii şi lovi tableta ei de pe noptieră. Vagabondul dispăru. Luminile din dormitor îşi reduseră intensitatea.

Pereţii şi mobila erau neclare, cenuşii.

— Mai multă lumină, te rog, spuse ea.

— Regret nespus, răspunse vocea camerei, acum aspră şi distonantă. Funcţionarea pictografelor din apartamentul dumneavoastră e defectuoasă. Vă rog să aveţi răbdare. Reparaţiile sunt în curs.

Patricia se aşeză pe marginea patului. Când i se obişnuiră ochii, îşi dădu seama că toate detaliile din încăpere dispăruseră. Stătea pe un obiect alb, având forma de bază a unui pat, înconjurat de alte obiecte albe, care redau formele de bază ale altor piese de mobilier. Pereţii erau albi. Îşi luă tableta, să vadă dacă nu fusese stricată de fasciculul luminos.

Pe ecran apăru un desen nefinisat, înfăţişându-l pe vagabond în hainele lui după ultima modă, urmat de un şir de numere şi apoi de un triunghi de încheiere. Sub triunghi, în următoarea înregistrare, erau trei ecuaţii şi o echivalenţă de coduri. Patricia uni cele două înregistrări şi efectuă o operaţie elementară cu cele două ecuaţii.

Pe tabletă licăriră cuvinte: Olmy l-a cunoscut pe Korzenowski. Încă îl cunoaşte. În oraşul Thistledown.

În cea mai mare parte a timpului, apartamentele lui Olmy se aflau în Axis Nader; nu-şi păstra niciodată o reşedinţă mai mult de patru luni, dar locuia cel mai adesea în acel sector al oraşului. Nu-şi decora niciodată apartamentele, bazându-se pe un minimum de puneri la punct ca să-şi facă încăperile locuibile. De fapt, părea să evite pe când de mult posibil serviciile considerate elementare de majoritatea cetăţenilor Axisului.

Însă nu era un ascet. Pur şi simplu n-avea nevoie de astfel de acoperăminte; şi nu-i critica pe cei care aveau.

Stătea în camera de zi, cu desăvârşire albă, aşteptând să se completeze urma. Îşi crease urmăritorul luând drept model programele mentale centrale ale unei vechi rase de

câini tereştri, cunoscuţi sub numele de terieri cu părul scurt şi suplimentându-l cu mai multe dintre propriile sale personalităţi parţiale. Era un mod de urmărire greu de evitat, puternic şi bogat în resurse. Îl dezamăgea rareori.

Conform legislaţiei din Oraşul Axis, vagabonzii din Memoria acestuia erau o pradă legală. Cetăţenii nu-i puteau şterge când îi localizau, dar puteau să-i încolţească şi să solicite dezactivarea lor imediată.

Pe Olmy nu-l interesa dezactivarea. Nu voia decât să menţină o urmărire constantă – şi să-l ţină pe vagabond sub presiune, să-i intensifice senzaţia de activitate ilicită. Vagabondul era de calitate superioară; supravieţuise unui număr de douăsprezece dueluri, unele întinse pe durata mai multor decenii, ceea ce, în Memoria Oraşului, echivala, practic, cu mai multe milenii. Nu-şi menţinea niciun nume, şi nici măcar o urmă corespunzătoare; îşi definise persoana activă astfel încât să fie eficientă, derutantă şi, numai în măsura necesară ca să ofere motivaţii pentru dueluri, egocentrică.

După ce îl surprinsese în apartamentul Patriciei, Olmy îi ordonase urmăritorului să se retragă, astfel încât vagabondul să creadă că scăpase.

Olmy era un bun cunoscător al personalităţii vagabondului obişnuit. Cei mai mulţi se născuseră în ultimele etape ale construcţiei Memoriei Oraşului – o sarcină care se întinsese pe durata a cinci sute de ani, fiind începută în Thistledown, înainte de crearea Căii.

O serie de cetăţeni, în marea lor majoritate tineri, găsiseră modalităţi de generare a unor portiţe de scăpare Şi de sustragere de la aplicarea pedepsei capitale, împiedicând uciderea – reciclarea trupului cetăţeanului şi inactivarea personalităţii sale memorate. Cea mai populară metodă era realizarea unei copii ilegale a personalităţii, care rămânea inactivă în Memoria Oraşului; dacă respectivul cetăţean primea pedeapsa capitală, era activată copia ilegală, garantându-i-se astfel continuitatea.

Aceşti „vagabonzi” fuseseră implicaţi în toate tipurile de activităţi infracţionale, dintre care unele recurgeau la acte

de violenţă nemaiîntâlnite în Oraşul Axis de la expulzarea naderiţilor ortodocşi din Alexandria. Cei mai mulţi fuseseră prinşi, judecaţi şi condamnaţi, iar pedeapsa era dusă la îndeplinire – eliberând în Memoria Oraşului un grup de personalităţi distructive virulente. Pe măsura trecerii timpului, agenţii Hexamonului convinseră o parte dintre vagabonzi că era cel mai bine să-şi petreacă timpul angajându-se în dueluri – căutând şi eliminând alţi vagabonzi. Duelurile avuseseră priză şi, pe durata unui deceniu, jumătate dintre vagabonzi fuseseră anihilaţi chiar de confraţii lor.

Însă mulţi supravieţuiseră – cei mai inteligenţi şi cei mai inventivi şi, ca urmare, în esenţă cei mai periculoşi.

În ultimele decenii, una dintre cele mai presante probleme ale Nexului fusese transformarea Memoriei Oraşului într-un loc cu desăvârşire sigur pentru toţii cetăţenii. Progresele erau firave – un reziduu încăpăţânat al rezistenţei supravieţuise, producând vătămări şi întrerupând ocazional funcţii importante.

Angajarea unui vagabond era întotdeauna riscantă, şi Olmy o ştia. Patronul nu se putea aştepta la o loialitate completă – un vagabond rămânea loial numai atât timp cât interesul său şi avantajele se menţineau la cote înalte.

În acest scop, Olmy îi răsplătea pe vagabonzi cu generozitate, oferindu-le acces în mai multe baze de date particulare – şi îşi lua toate măsurile de precauţie pentru ca angajatorul să nu poată fi descoperit niciodată de nimeni şi, mai ales, nu de vagabondul angajat.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

––––––––––––––––––––––––––––––––

Biblioteca întunecată se lumină încet, permiţându-le

ochilor săi să se aclimatizeze. În partea opusă pieţei cu scaune şi globuri în formă de lacrimă, Pavel Mirsky rămase în picioare, clipind.

Primul său impuls fu să vadă stricăciunile făcute de rafala trasă de Vielgorsky. Nu se zărea niciuna. Toate globurile erau intacte. Mirsky îşi duse mâna la tâmplă, apoi la nas şi la bărbie. Nicio cicatrice. În cap, un mic semnal inoportun îi spuse că-şi folosea o parte a creierului care nu-i aparţinuse iniţial.

Se plimbă încoace şi încolo, remarcând o uşoară senzaţie neplăcută de lipsă de experienţă în spatele ochilor. Pe urmă, înconjură grupurile de scaune şi se apropie de peretele negru, încă închis şi lipsit de orice caracteristică.

— Alo! strigă, încruntându-se. E cineva?

Poate că fusese lăsat singur. Poate că toţi ceilalţi ieşiseră din bibliotecă după ce-l împuşcaseră. Dar fusese ceaţa albă, răsucită – şi îşi aminti de cei trei ofiţeri cu capetele zvâcnindu-le pe spate, cu maxilarele căzute.

— Pogodin! strigă. Pogodin, unde eşti?

Din nou, niciun răspuns. Traversă colţul întunecat al bibliotecii, către mica uşă ce ducea către cabina observatorului. Era deschisă. Urcă scările şi intră în cabină.

Pogodin era întins pe trei scaune, respirând egal, aparent adormit. Îl scutură uşor de umăr.

— Pogodin, spuse el. E timpul să plecăm.

Ochii lui Pogodin se deschiseră şi îl priviră pe Mirsky cu surprindere.

— Te-au împuşcat, zise. Ţi-au zburat o jumătate de cap. Am văzut.

— Am visat, spuse Mirsky. Vise foarte stranii. Ai văzut ce s-a-ntâmplat cu Vielgorsky – cu Belozersky şi cu Yazykov?

— Nu, răspunse Pogodin. Doar ceaţă asupra mea, umplându-mă de mâncărimi. Şi acum, asta.

Făcu ochii mari şi se ridică în capul oaselor, cu buzele tremurându-i.

— Vreau să plec.

— Bună idee. Hai să aflăm ce s-a-ntâmplat.

Mirsky coborî înaintea lui Pogodin scările către peretele

negru.

— Deschide, spuse.

Uşa în formă de semilună scânteie în toate culorile curcubeului şi i se supuse.

Annenkovsky stătea într-o poziţie ostentativă de repaus, cu spatele la Mirsky şi la uşă, ţinându-şi puşca de ţeavă, cu patul sprijinit pe pavaj.

— Scuză-mă, tovarăşe maior, spuse Mirsky.

Annenkovsky se încordă şi se răsuci pe un picior, ridicându-şi puşca şi mânuind-o cu stângăcie.

— Ai grijă, îl atenţionă Mirsky.

— Tovarăşe colonel – adică general…

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Mirsky, cu ochii la soldaţii din patrulater.

— Ceilalţi?

— Ofiţerii politici.

— N-au ieşit din clădire. În cer scuze, tovarăşe general, dar trebuie să mergem imediat în tabăra noastră – trebuie să luăm legătura cu ei prin radio…

— Cât timp am lipsit?

— Nouă zile, tovarăşe general.

— Cine a preluat comanda? întrebă Mirsky.

Pogodin ieşi imediat în urma lui.

— Pe moment, maiorul Garabedian şi locotenent-colonelul Pletnev, să trăiţi.

— Atunci, du-mă la ei. Ce caută aici soldaţii NATO?

— Tovarăşe general…

Annenkovsky părea gata să leşine.

— Au apărut o mulţime de tensiuni. Nimeni nu ştia ce s-a-ntâmplat acolo, înăuntru. Ce s-a petrecut *de fapt*?

— Bună întrebare, comentă Mirsky. Poate c-o să aflăm mai târziu. Deocamdată, eu sunt teafăr – Pogodin e teafăr – şi trebuie să mergem în tabără… În compartimentul patru?

— Da, să trăiţi.

— Să plecăm. De ce sunt oamenii noştri staţionaţi aici?

— Vă aşteaptă, tovarăşe general.

— Atunci se vor întoarce împreună cu noi.

— Da, să trăiţi.

În tren, Mirsky închise ochi şi-şi sprijini capul de perete. Sunt mort, se gândi. O simt – părţi din mine lipsă, înlocuite – pământ de umplutură în tranşee goale. Asta înseamnă că sunt un om nou; un mort ajuns din nou la viaţă. Nou, dar împovărat cu vechile responsabilităţi.

Deschise ochii şi se uită la Annenkovsky. Maiorul îl privea cu o expresie aproape îngrozită, care se şterse repede, înlocuită de un zâmbet firav.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

––––––––––––––––––––––––––––––––

— Atunci să facem un rezumat, spuse Lanier.

Se adunaseră din nou în apartamentul Patriciei, să-i asculte povestea despre vagabond şi să se pună de acord asupra atitudinii lor comune.

— Suntem oaspeţi, dar nu tocmai. Suntem protejaţi, prin urmare situaţia noastră are o oarecare asemănare cu a unor prizonieri.

— Serviciile noastre de informaţii sunt cenzurate, adăugă Farley.

— Nu ne putem întoarce pe Piatră, zise Heineman.

— Şi – dacă tot ce a aflat Patricia e adevărat – suntem pe cale să devenim celebri, spuse Carrolson.

— Vagabondul a spus dacă se aştepta cineva ca Piatra să se întoarcă pe orbita Pământului?

— N-a spus, răspunse Patricia. Dar cred că nu. Dacă nu mă-nşel, ei credeau c-o să-şi continue pur şi simplu drumul prin spaţiu, prea mică pentru a fi remarcată şi fără a se opri vreodată undeva în particular – ca urmare a impulsului din momentul când au deschis coridorul.

— Şi care e poziţia noastră faţă de toate astea? întrebă

Lanier. Larry, Lenore?

— Ce importanţă are ce vrem noi? Ce putem face? întrebă Heineman, desfăcându-şi braţele.

— Gândeşte-te, Larry, zise Carrolson, punându-i mâna pe genunchi. Suntem celebrităţi. Nu ne pot ignora pur şi simplu dorinţele.

— Oh, nu! exclamă Heineman. Pot să ne spele pur şi simplu creierul. Unii dintre ei nici măcar nu mai sunt fiinţe omeneşti!

— Sunt de natură umană, spuse Patricia. Pentru simplul fapt că-şi pot alege forma sub care doresc să apară, sau talentele şi aptitudinile pe care le vor avea, nu înseamnă că nu mai sunt descendenţii noştri.

— Dumnezeule! zise Heineman, clătinând din cap. Asta e mai presus de mine.

— Nu, nu este, insistă Carrolson. Dacă eu îi pot face faţă, poţi şi tu.

Îl strânse de genunchi.

— Dacă facem front comun, vom obţine mai multe concesii, sublinie Lanier. Dacă suntem celebrităţi, sau cel puţin curiozităţi, am putea avea un oarecare control asupra modului în care suntem trataţi – şi, nu doar întâmplător, asupra modului în care sunt trataţi oamenii de pe Piatră.

— Şi ce-o să cerem? întrebă Carrolson.

— În primul rând, o să insistăm în privinţa scoaterii serviciilor noastre de informaţii de sub cenzură, sugeră Patricia.

— Eu nu l-am folosit pe al meu, specifică Heineman.

— Facem toate încercările posibile ca să obţinem permisiunea de a lua legătura cu Piatra.

Lanier se uită în jurul încăperii.

— Sunteţi de acord cu asta?

Erau.

— Ne asigurăm că ne deplasăm în grup; n-ar trebui să fim despărţiţi niciodată. Dacă suntem, protestăm…

— Greva foamei? spuse Farley.

— Orice dă rezultate. Mi se pare evident că gazde noastre nu sunt căpcăuni şi nu se poate spune că nu

suntem bine trataţi – poate puţin uluiţi, supuşi tuturor şocurilor implicate de viitor, dar… În privinţa asta, ne putem descurca. Dacă am supravieţuit pe Piatră, în vremuri noastre, vom supravieţui şi aici. Corect?

— Corect, răspunse Farley, privindu-l Lanier cu expresie care însemna ceva mai mult decât respectul pentru autoritatea lui.

Patricia se uită de la unul la altul şi afişă ceea ce numea Lanier expresia ei veselă şi pătrunzătoare – un zâmbet uşor tăios, asociat cu privirea intensă a ochilor nepământeni.

Carrolson îi studie cu atenţie pe toţi trei.

— Olmy e în salon, îi anunţă Patricia. A adus-o pe Ram Kikura cu el. I-am spus să aştepte până când terminăm, dar vor să ne vorbească.

— Deci suntem uniţi? întrebă Lanier.

— Bineînţeles, răspunse încet Heineman.

Olmy şi Ram Kikura intrară în apartamentul Patriciei şi se aşezară în mijlocul grupului, cu picioarele încrucişate. Ram Kikura zâmbea, încântată; lui Lanier nu i i părea cu mult mai în vârstă decât Patricia, deşi trebuia să fie mult mai bătrână.

El fu cel care expuse dorinţele tuturor. Spre surprinderea lui, Olmy se declară de acord aproape cu toate excluzând numai comunicarea cu Thistledown.

— Nu vă pot acorda permisiunea chiar în acest moment. Poate mai târziu. Vă putem permite accesul necenzurat la informaţii, dar va fi nevoie de o oarecare educaţie, adăugă. Accesul complet e foarte complicat, e mare responsabilitate. Există posibilitatea unor abuzuri. Pentru început, aţi accepta ajutorul unui pedagog? Ram Kikura vă poate repartiza un spectru – o personalitate parţială, bazată pe a ei. Pedagogul va efectua căutările în locul dumneavoastră, după cum îi veţi cere. Cetăţenii noştri tineri folosesc pedagogi în permanenţă.

— Or să ne lase să căutăm orice? întrebă Patricia.

— E o cerere greu de îndeplinit, răspunse Ram Kikura. Nici măcar cetăţenii nu au acces la tot ce există în Memoria Oraşului. Sunt multe lucruri care ar putea fi periculoase

pentru persoanele neinstruite…

— De exemplu? întrebă Heineman.

— Programe care modifică personalitatea sau care combină personalităţi diferite. Intensificări ale intelectului. Diverse ficţiuni de nivel înalt şi o serie de programe teoretice. S-ar putea să doriţi să le exploraţi mai târziu, dar, pe moment, un pedagog o să vă protejeze, ca nu cumva, din neatenţie, să… cum s-ar spune, să vă implicaţi până peste cap.

— Sau să nu ne mai vedem capul, spuse Carrolson.

— Încă mai suntem păstraţi în stare pură? întrebă Patricia.

— În anumite limite, admise Olmy. Dar testele s-au făcut…

— S-au făcut?

Heineman îşi trădă şocul.

— Da. În timp ce dormeaţi.

— Credeam că ar fi trebuit să fim avertizaţi asupra celor petrecute, interveni Lanier, încruntându-se.

— Aţi fost. Somn-persoanele dumneavoastră ne-au ghidat în timpul investigaţiilor şi n-am făcut nimic cu care să nu fie de acord.

— Iisuse! zise Carrolson. Somn-persoanele? Ce naiba mai sunt şi astea?

Ram Kikura îşi înălţă mâinile.

— Poate că acum înţelegeţi de ce statutul dumneavoastră legal e similar cu al unor copii, sau, în cel mai bun caz, cu al unor adolescenţi. Sunteţi pur şi simplu nepregătiţi pentru expunerea completă la tot ce are de oferit Oraşul Axis. Vă rog să nu vă simţiţi ofensaţi. Mă aflu aici ca să vă ajut ori de câte ori este posibil – nu ca să vă stânjenesc sau ca să vă frustrez. Şi, totodată, ca să vă protejez, şi o voi face indiferent de obiecţiile pe care le-aţi putea avea.

— Asta fac avocaţii? întrebă Heineman. Adică, sunt asistenţi juridici, sau ce?

— Avocatul e, în acelaşi timp, un îndrumător şi un reprezentant legal, răspunse Ram Kikura. Dăm sfaturi în

privinţa cursurilor anumitor acţiuni, în baza cercetărilor făcute de spectrele alocate nouă în Memoria Oraşului sau în alte părţi. Avem multe avantaje – de exemplu, acces la colecţiile particulare de amintiri. Nu le putem divulga conţinutul, dar putem acţiona în baza celor aflate – ţinând cont de nişte limite. O serie de avocaţi – printre care mă număr şi eu – oferă ceea ce pe vremea dumneavoastră trebuie să se fi numit consiliere psihologică.

— În esenţă, spuse Olmy, ser Ram Kikura vă va oferi un alt strat protector – împotriva abuzurilor autorităţilor de rang mai înalt. Mai aveţi alte întrebări?

— Da, spuse Carrolson, uitându-se la Lanier.

Acesta dădu din cap, şi ea continuă.

— Ce se va întâmpla cu oamenii noştri de pe Piatră – din Thistledown?

— Încă nu ştim, spuse Olmy. Deocamdată nu s-a luat nicio decizie.

— Vor fi trataţi corect? întrebă Farley. Şi americanii, şi ceilalţi?

— Vă pot garanta că nu li se va face niciun rău, răspunse Olmy.

— Aveţi idee când vom putea să comunicăm cu ei? întrebă Lanier.

Olmy îşi lovi degetele arătătoare şi nu spuse nimic.

— Da?

— Aşa cum am mai spus, în această privinţă încă nu s-a luat nicio hotărâre. Nu există niciun răspuns imediat.

— Am vrea să aflăm imediat ce-o să ştiţi, zise Lanier.

— Veţi afla, îi asigură Olmy. Aţi fost protejaţi şi izolaţi. Acest lucru se va schimba cumva acum, când prezenţa dumneavoastră nu mai e un secret. Vă acceptaţi popularitatea potenţială; se vor desfăşura ceremonii şi tururi. Probabil că atenţia acordată vă va epuiza.

— Sunt sigur, zise Lanier, suspicios. Acum, ser Olmy, numai între noi şapte, dacă nu sunteţi decât o singură persoană, aşa cum păreţi a fi, şi dacă nu vi se uită nimeni peste umăr – ce miză reprezentăm pentru dumneavoastră?

— Domnule Lanier, ripostă Olmy, ştiţi la fel de bine ca mine că nu e momentul potrivit pentru o sinceritate deplină. Oricât de frustrant ar putea fi, pur şi simplu, nu înţelegeţi şi, dacă aş încerca să vă explic, n-aş reuşi decât să vă derutez. O s-o *fac*, în cele din urmă, dar, mai întâi, trebuie să ne cunoaşteţi oraşul, cultura. De vreme ce acum sunteţi liberi să folosiţi serviciile de date…

— Relativ liberi, preciză Lanier.

— Da, liberi cu protecţie… S-ar putea să doriţi să vă petreceţi următoarele douăzeci şi patru de ore „cu burta pe carte”, dacă asta e expresia corectă.

— Trebuie să mai ţinem cont şi de alte restricţii?

— Nu puteţi părăsi această locuinţă. Nu înainte de a vi se întocmi programul şi de a face Nexul pregătirile pentru… să-i spunem debutul dumneavoastră. Şi vă sugerez ca, înainte de asta, să obţineţi toate informaţiile posibile despre Oraşul Axis şi să aflaţi măcar câte ceva despre stilurile noastre de viaţă.

Se uită de la unul la altul, cu sprâncenele ridicate ca să solicite orice altă întrebare, dar nu mai puse nimeni niciuna. Lanier îşi încleştă degetele la ceafă şi se lăsă pe spătarul canapelei.

Ram Kikura programă pictografele din locul unde se afla.

— Acum există un pedagog, bazat pe personalitatea mea, le spuse. Puteţi folosi serviciul de informaţii din oricare dintre apartamentele dumneavoastră, şi pedagogul vă va ajuta. Ar fi cel mai bine să-ncepeţi cu oraşul şi cu descrierea Căii… de acord?

Se uitară toţi şapte în tăcere în timp ce oraşul Axis era proiectat în faţa lor, cu o abundenţă hipnotizantă a detaliilor. Păreau să vină spre el dinspre nord, înaintând în viteză, paralel cu singularitatea – cu imperfecţiunea –, la o foarte mică distanţă de ea, trecând printr-o serie de scuturi întunecate.

Privirile le căzură apoi asupra unei zone foarte apropiate de peretele Căii, până când ajunseră să aibă impresia că pluteau la vreo câteva sute de metri deasupra benzilor pe care se scurgea traficul. Heineman se crispă când văzu

gonind de-a lungul multiplelor trasee de sub ei o serie de cilindri, ca nişte cisterne, fiecare având câte un cerc strălucitor de reflectoare orientate înainte pe bot şi câte trei benzi de lumini care alunecau în lateral. În depărtare, o poartă de terminal lată de patru kilometri accepta mii de cilindri, sosiţi din toate direcţiile. (O anexă vizuală le arătă, pentru scurt timp, interiorul terminalului – un labirint plasat pe mai multe niveluri şi plin de spaţii de depozitare între care aveau loc schimburi, cilindrii fiind trimişi pe alte rute, ghidaţi către magazii pentru a fi încărcaţi sau descărcaţi şi conţinutul lor plasat în alte containere pentru drumul către poartă. Aceasta era, în sine, mult mai largă decât cele pe care le mai întâlniseră – o gaură cu trepte, având o lăţime de cel puţin doi kilometri şi semănând cu un puţ de mină deschis, dar mult mai uniformă şi cu mult mai ticsită de maşinării.)

Oraşul Axis era uluitor, indiferent de unghiul sub care priveai, dar văzut din apropierea suprafeţei Căii era copleşitor. Pictograful evidenţie părţile din nordul extrem al oraşului şi le oferi explicaţii în privinţa funcţionării acestora, după care punctul prezentat vederii lor se mută către sud.

Cea mai îndepărtată prelungire sudică a oraşului avea forma unei Cruci Malteze, extinsă din două cuburi montate pe imperfecţiune, unul în spatele celuilalt. Centrul crucii accepta trecerea imperfecţiunii, care se extindea apoi prin cuburi. Acolo se afla maşinăria care alimenta, propulsa şi ghida oraşul de-a lungul singularităţii. Acelaşi efect care putea deplasa oraşul de-a lungul imperfecţiunii şi care propulsase supratubul oferea totodată şi o mare parte din energia necesară. Generatoarele din cuburi se învârteau datorită turbinei ale cărei „palete” intersectau singularitatea şi erau supuse transformării spaţiale.

(*În ultimă instanţă, de unde vine energia*? se întrebă Patricia. Oare întrebarea măcar avea sens?)

Dincolo de cele două cuburi se afla un tampon în formă de pahar de vin, cu capătul lat plasat la acelaşi nivel cu primul cilindru rotitor, Axis Nader, unde se găseau apartamentele lor. Era cel mai vechi sector al oraşului.

După transferul definitiv al naderiţilor ortodocşi de pe Thistledown, aceştia fuseseră mutaţi în Axis Nader, care devenise un fel de ghetou naderit.

Populaţia de neomorfi, ulterior în creştere, se mutase la nord, în Oraşul Central şi în ceilalţi doi cilindri rotativi, mai noi, şi, ca urmare, o proprietate imobiliară mult mai dezirabilă. Axis Nader se rotea ca să dea naştere unei forţe centrifuge aproximativ egale, pe nivele exterioare, cu cea de pe Cale. Populaţia sa continua să fie alcătuită, pe scară largă, din naderiţi ortodocşi, care, după cum se subînţelegea, erau aproape în totalitate homorfi.

Dincolo de Axis Nader se afla Oraşul Central. Geometria arhitecturii acestuia era orbitoare prin ea însăşi. Curiozitatea lui Lanier declanşă o descompunere grafică a formei, care pornea de la un cub. Fiecare faţă a acestuia susţinea câte o piramidă aplatizată şi „treptele” se roteau încet una în raport cu alta, generând o jumătate de spirală. Întreaga construcţie s-ar fi încadrat într-o sferă cu diametrul de vreo zece kilometri şi semăna mai degrabă cu un Turn Babel, aşa cum l-ar fi conceput M. C. Escher[23], un artist din secolul al douăzecilea, dacă ar fi colaborat cu arhitectul Paolo Soleri; Oraşul Central era, în toate privinţele, piesa de rezistenţă a Oraşului Axis. Motivul piramidei „răsucite” părea universal; şi terminalele porţii aveau această formă.

Dincolo de Oraşul Central se afla Axis Euclid, adăpostul unei populaţii mixte, alcătuite din homorfi şi neomorfi, deopotrivă simpatizanţi ai geshelilor şi ai naderiţilor.

În imaginea proiectată reapăru crucea malteză din capătul sudic al oraşului. În centrul acesteia, se regăsiră pe un doc, fiind martori la echiparea unei versiuni mult mai mari şi mai sofisticate a supratubului lor distrus. Numită navimper – navigator al imperfecţiunii – nava avea în jur de o sută de metri lungime şi forma unei ocarine îngustate la mijloc. Cele două segmente ale axului erau aproape lipsite de trăsături caracteristice, unul de un negru-cenuşiu lucios,

---

[23] Maurits Comelis Escher (1898-1971) – grafician olandez, pentru care matematica a fost adeseori o surea de inspiraţie.

iar celălalt, albastru-violet.

Imaginea afişată era însoţită de informaţii şi de cifre. Navimperul – unul dintr-o flotă de peste o sută – se putea deplasa cu o viteză de o sută de metri pe secundă. Se putea desprinde de imperfecţiune pentru a permite trecerea altor vehicule – deşi Heineman mărturisi că nu vedea cum se putea face asta, de vreme ce imperfecţiunea îi trecea chiar prin centru – şi putea trimite alte nave, mai mici, pentru asolizare şi debarcare sau în recunoaştere.

În apropiere de suprafaţa Căii, discul imens pe care-l văzuseră la sosire transporta mărfuri şi pasageri, în excursii pe distanţe mai mici. Turul pictografiat se încheie cu o sferă inelară, aurie cu argintiu, rotindu-se în faţa lor.

— Ser Olmy, spuse Lanier.

— Da?

— Suntem oaspeţi, sau prizonieri?

— De fapt, niciuna, nici alta. În funcţie de persoana pe care o întrebaţi – şi de sinceritatea răspunsului – sunteţi fie bunuri valoroase, fie handicapuri. Vă rog să ţineţi minte asta. Am planificat trei festivităţi de primire. Una în faţa Nexului Hexamonului, a doua pe planeta natală a franţilor, Timbl, unde am putea reuşi să ne-ntâlnim cu preşedintele, şi a treia la unu punct trei ex nouă, unde se va deschide o nouă poartă.

Lanier se ridică încet şi se strânse de şaua nasului.

— Bine, spuse el. Prezenţa noastră a fost adusă la cunoştinţa publicului, iar acum suntem folosiţi pentru propagandă. O să fie nevoie de ani ca să căpătăm experienţă aici – poate nici nu vom reuşi vreodată, de vreme ce nu avem implanturi. Dar cel puţin ne arătaţi mai multe decât înainte. Nu mai suntem specimene imaculate de homo sapiens din perioada ante-Moarte. Se întrerupse, nefiind sigur încotro se îndrepta. Dar…

— N-o să fiţi niciodată complet mulţumiţi de explicaţiile mele, îl întrerupse Olmy. Simţiţi că, oricât de multe v-aş spune, există întotdeauna un subtext pe care nu-l puteţi înţelege. Şi aveţi dreptate. Observaţi că nu v-am întrebat niciodată dacă aveţi încredere în mine. E mai mult decât

pot aştepta, la modul rezonabil. Dar, de data asta ar trebui să fie evident că ne putem ajuta enorm unii pe alţii. Vreţi să comunicaţi cu ai dumneavoastră – iar Nexul trebuie să se confrunte cu însăşi faptul că vă aflaţi aici şi cu tot ce implică asta. În următoarele câteva zile, veţi învăţa mai multe despre Cale şi despre misiunea noastră aici – chiar mai multe decât v-ar putea spune o coloană informatoare. O să vă escortez, iar eu şi Suli Ram Kikura vom face tot ce ne stă în puteri ca să vă pledăm cauza – în primul rând, fiindcă aşa e corect, şi apoi, fiindcă sunt de părere că e interesul dumneavoastră, slujindu-i în acelaşi timp şi Nexului.

Lanier se uită la ceilalţi patru, cu privirea întârziindu-i mai întâi asupra lui Farley şi apoi asupra Patriciei. Prima îi adresă un zâmbet încurajator; expresia Patriciei se dovedi mai puţin clară.

— Aveţi cooperarea noastră, în limitele raţionale, pentru încă şapte zile, spuse Lanier. Pentru mine nu e evident că ne servim reciproc interesele şi, dacă nu ni se permite să comunicăm cu Thistledown, cooperarea încetează. Nu ştiu în ce măsură e asta o ameninţare, adăugă, respirând adânc. Din câte ştiu eu, ne puteţi genera imaginile pe computer şi le puteţi pune să facă orice vreţi, sau puteţi confecţiona chiar şi androizi identici cu noi. Dar asta este poziţia noastră.

— De acord, spuse Olmy. Şapte zile.

Olmy şi Ram Kikura îi lăsară singuri. Heineman îşi legănă încet capul înainte şi înapoi, uitându-se pe urmă la Lanier.

— Ei?

— Continuăm să studiem, spuse acesta. Şi aşteptăm momentul potrivit.

Hoffman stătea în picioare în faţa micii oglinzi din „apartamentul ei de carton”, cum ajunsese să-i spună camerei sale din bungalow-ul femeilor. Decise că nu arăta prea rău. În ultimele câteva zile dormise mai bine.

Rata sinuciderilor scăzuse; oamenii săi – Hoffman se gândise întotdeauna la toţi, militari şi civili, numindu-i astfel

– păreau să-şi accepte soarta şi începuseră să-şi facă planuri pentru reechiparea navetei şi a unora dintre transportoarele ruseşti, ca să vadă dacă era posibilă o călătorie spre Lună. Câţiva discutau chiar şi despre o călătorie până pe Pământ – cu Gerhardt şi Rimskaya în fruntea grupului care se ocupa de acest al doilea proiect.

Rimskaya îşi revenise cu o viteză remarcabilă după ceea ce numea „căderea” sa. Fusese extrem de jenat şi în cele din urmă ceruse – cumva paradoxal – ca oamenii să nu mai fie atât de îngăduitori.

— Trataţi-mă la fel de aspru cum v-aş fi tratat eu, spusese el.

Hoffman îl pusese imediat să se ocupe de logistică, un domeniu în care ştia că avea să se descurce bine. Pune întotdeauna un nemernic inflexibil (dar foarte inteligent) în faţa dulapurilor cu mâncare şi cu alte provizii. Rimskaya avea să se potrivească foarte bine cu ruşii, luând povara aceea de pe spatele ei. În timpul lui liber – oricât de puţin ar fi fost – putea să discute cu Gerhardt despre planurile lor de întoarcere pe Pământ. Hoffman avea stilul ei unic de a fi dură cu oamenii. Rimskaya părea să înflorească sub noua şi extensiva sa muncă împovărătoare.

Pe moment, singura îngrijorare majoră a lui Hoffman era legată de soarta expediţiei cu supratubul.

Ca urmare a reîntoarcerii lui Mirsky şi a dispariţiei celor trei ofiţeri politici, ruşii deveneau din ce în ce mai cooperanţi. Exista problema insuficienţei femeilor – avuseseră loc două violuri şi mai multe incidente împinse până în pragul unui viol, dar erau oricum mai puţine decât se aşteptase ea. Mai mulţi soldaţi – din NATO şi ruşi – le donaseră femeilor arme de mici dimensiuni. Până atunci nu fuseseră nevoite să le folosească.

Hoffman avea în program o întâlnire cu Mirsky, peste o oră, în compartimentul patru. Avea să fie a doua de după întoarcerea lui, iar lista problemelor pe care urmau să le discute era lungă, dar lipsită de riscul apariţiei unei crize.

Însoţită de Beryl Wallace şi de doi infanterişti marini, călători cu metroul zero din compartimentul unu până în

compartimentul patru, apoi, odată ajunşi în complexul NATO, se urcară într-o camionetă. În timpul absenţei lui Mirsky, complexul rusesc se împărţise în trei. În momentul acela ocupa o porţiune lungă a ţărmului şi două insule din larg. Fuseseră construite două plute mari, din buşteni legaţi între ei, şi se lucra la construcţia unor bărci, încet şi cu migală; nu existau facilităţi pentru prelucrarea lemnului, deşi se părea că aveau să existe peste două luni, iar materialele aflate la dispoziţia constructorilor de bărci erau primitive.

Drumul prin pădure, în direcţia de rotire a asteroidului, era pentru Hoffman plăcere în stare pură. Complexul rusesc de pe „continent” se afla în apropierea peronului metroului nouăzeci, la vreo patruzeci de kilometri distanţă de complexul NATO. Drumul construit de pietreni era înconjurat de cea mai accidentată zonă a terenului şi de cele mai dese păduri. Aveau parte chiar şi de o ploaie uşoară, care umpluse de stropi ferestrele camionetei.

Wallace vorbea despre reluarea cercetărilor ştiinţifice în compartimentele şase şi şapte; Hoffman o asculta şi dădea din cap, dar găsea subiectul cumva lipsit de interes. Wallace simţi asta după câteva minute şi o lăsă să se afunde mai adânc în reverie.

Complexul rusesc de pe continent semăna cu un fort vechi, din vestul sălbatic. Puieţi înalţi fuseseră despuiaţi de ramuri şi de coajă şi se înălţau, formând un al doilea zid de apărare în spatele unui parapet înalt, de pământ. Soldaţii ruşi deschiseră larg porţile la apropierea ei şi i le închiseră în urmă.

Privirea lui Hoffman căzu mai întâi pe o spânzurătoare. Se înălţa – neocupată, şi ea îi mulţumi lui Dumnezeu – în centrul unui dreptunghi curăţat de iarbă şi de frunziş şi delimitat de bolovani cât un cap de om.

Alte clădiri din buşteni erau în construcţie; cea mai ambiţioasă urma să aibă două etaje şi era concepută astfel încât să respecte liniile unei case vechi de ţară în stil rusesc.

Soldaţii le făcură semn să parcheze camioneta în spa tele

unei clădiri lungi şi înguste, din buşteni despicaţi. Mirsky le primi într-un cadru neprotocolar, stând la un birou din capătul de est al clădirii prelungi. Nu existau pereţi; alte zone de lucru şi hamacurile în care se dormea se aflau în văzul tuturor. Hoffman şi Wallace strânseră mâna lui Mirsky, care le făcu semn să se aşeze pe scaune din prelată. Infanteriştii marini rămaseră afară, îi picioare, flancaţi solemn de doi soldaţi ruşi.

Mirsky le oferi ceai.

— O parte din raţia alocată nouă de comisarul dumneavoastră, mă tem, spuse. Dar e ceai bun.

— Aţi făcut progrese cu tabăra, comentă Hoffman.

— Să vorbim englezeşte, sugeră Mirsky. Trebuie să exersez.

Turnă ceaiul de un chihlimbariu întunecat în trei cărucioare de plastic.

— Perfect, zise Hoffman.

— Nu-mi pot asuma meritele pentru progrese, mărturisi Mirsky. Ştiţi că n-am fost aici când s-a realizat ce mai mare parte a acestei lucrări.

— Toată lumea e curioasă… începu Hoffman.

— Oh? în ce privinţă?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Nu contează, răspunse.

— Nu, insist. Mirsky făcu ochii mari. Despre ce e vorbiţi?

— Despre dispariţia dumneavoastră.

El se uită de la una la alta.

— Am fost mort, spuse. Pe urmă am fost vindecat. Asta vă răspunde la întrebare? Înainte de a apuca ea să dea replica, continuă: nu, nu cred. Ei bine, atunci nu ştiu. Misterul e tot atât de mare pentru mine ca şi pentru dumneavoastră.

— Ei bine, cum o fi, zise Hoffman, relaxându-şi zâmbetul. Ne bucurăm că v-aţi întors. Sunt foarte multe de făcut.

Prima problemă de pe ordinea de zi era descărcarea transportorului pentru mărfuri grele care adusese echipamente şi provizii. Rămăsese pe docul din perforaţie din ziua Morţii; echipajului i se permisese să-l părăsească,

dar încă nu se ajunsese la nicio înţelegere în privinţa dispunerii de încărcătură. În câteva minute, Mirsky şi Hoffman negociară o procedură satisfăcătoare. Tot armamentul urma să fie lăsat într-o încăpere încuiată din zona de debarcare, păzită de ruşi şi de personal NATO; restul materialelor aveau să le fie livrate ruşilor în compartimentul patru.

— Avem nevoie de materiale pentru schimburi în natură la fel de mult cum avem nevoie de provizii, spuse Mirsky.

Urma statutul echipei de savanţi ruşi. Hoffman susţinu că membrilor echipei care doreau să rămână în grupul NATO trebuia să li se permită acest lucru; Mirsky se gândi o clipă în tăcere, apoi dădu din cap.

— N-am nevoie de mai mulţi oameni cu îndoieli în privinţa guvernării mele, spuse, privindu-le pe amândouă cu ochi mari şi cu muşchii feţei încordaţi. Clipi de două ori, scurt.

Hoffman se uită în jos, la notiţele ei.

— O să meargă încă şi mai bine decât ultima dată, spuse.

Mirsky se aplecă spre ea, cu coatele pe genunchi, cu mâinile încleştate.

— M-am săturat de dispute, zise. Am calmul unui mort, domnişoară Hoffman. Mă tem că-i tulbur pe unii dintre camarazii mei.

— Repetaţi într-una că aţi fost ucis. N-are sens, domnule general.

— Poate că n-are. Dar e adevărat. Nu-mi amintesc totul. Dar ţin minte că am fost împuşcat în cap. Pogodin mi-a spus că ei... Îşi ridică mâinile. Puteţi deduce cine m-a ucis. Jumătate din cap. Îşi flutură mâna, îndepărtând-o de jumătatea dreaptă a craniului. Ucis, apoi readus la viaţă. Sunt recunoscător fiindcă nu eram înarmat, sau m-aş fi putut afla unde se află, chiar şi acum, Belozersky, Vielgorsky şi Yazykov.

— Şi unde se află?

— Nu sunt sigur, răspunse Mirsky. Poate la închisoare. S-ar părea că Thistledown deţine mijloacele necesare ca să-şi impună propria lege.

— M-am gândit că asta trebuie să se fi întâmplat, înseamnă că oraşul încă mai e capabil să ia decizii, să facă raţionamente şi să acţioneze în conformitate cu ele.

— Trebuie s-avem grijă cum ne purtăm acolo, nu? sugeră Mirsky.

Hoffman dădu din cap şi se întoarse la lista ei. În patruzeci şi cinci de minute, rând pe rând, acoperiră toate problemele, le negociară şi ajunseră să se pună de acord.

— A fost o plăcere, spuse Mirsky, întinzând mâna.

Hoffman i-o strânse cu fermitate şi el le conduse până la camionetă.

— Şi spânzurătoarea? întrebă Wallace, în timp ce făceau cale-ntoarsă, mergând către complexul zero în sens invers rotaţiei asteroidului. Ce putem deduce din asta?

— Domnul Cumsecădenie nu mai există, sugeră cu nepăsare Hoffman. Poate nu e decât un avertisment.

— Individul e straniu, zise Wallace. Hoffman se declară de acord.

— Foarte, spuse ea.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

––––––––––––––––––––––––––––––––––

Suli Ram Kikura şi frantul îi luară pe cei cinci din apartamentele lor din Axis Nader şi îi conduseră în pasajul imperfecţiunii, în jurul căruia se rotea incinta cilindrică. Mijlocul lor de transport era un tunel gol, lung de trei kilometri; căderea era similară cu senzaţia din liftul unui bloc de locuinţe din Thistledown şi, ca urmare – din fericire –, nu-i luă prea tare prin surprindere.

Carrolson o savură cel mai puţin dintre toţi; hăurile îi trezeau o spaimă bine definită; nu se temea de înălţimi în sine, ci de marginile lor. Se descurcă totuşi, încurajată de

Lanier şi de Ram Kikura.

— Nu sunt o babă nenorocită, spuse cu iritare, în timp ce cădeau.

Pasajul imperfecţiunii era un tub cu diametrul de un kilometru şi jumătate care străbătea Oraşul Axis, cu singularitatea în centru. Sute de mii de cetăţeni se înşiruiau de-a lungul pereţilor şi-şi urmau traiectoriile plutind în grupuri compacte şi vânzolite, şi totuşi foarte bine coordonate. Ram Kikura şi frantul discutară cu inginera pasajului, o femeie homorft, care, aidoma lui Olmy, era un organism autonom şi fără nări.

Cei cinci îi fură apoi prezentaţi primului dintre numeroşii oficiali ai oraşului, Ministrul Axis Naderului, un naderit ortodox cărunt, distins şi cu înfăţişare robustă, cu un răsărit în zori japonez plutindu-i deasupra umărului stâng. Părea să nu aibă niciun strop de sânge oriental, dar, pe de altă parte, forma în care apărea ar fi putut fi artificială – probabil că era – şi nimeni n-avea nici timp, nici prea mult chef să pună întrebări.

— Mă puteţi numi primar, dacă vă face plăcere, li se adresă el, într-o engleză fără cusur şi în chineză.

Aceste limbi erau în momentul acela ultimul răcnet al modei în cele patru incinte, extinzându-se chiar şi asupra persoanelor care nu pretindeau ca au una dintre aceste două origini distincte.

Pe imperfecţiune se afla un vehicul negru al serviciului de întreţinere, asemănător cu un cărăbuş şi nu prea deosebit de cel care demontase supratubul. Era oricum mai mare, prevăzut cu o cabină spaţioasă şi frumos mobilată, decorată într-un stil liberal, cu pânză roşie de steag, un articol autentic, greu de găsit. Pictografele proiectară în jurul vehiculului şi în imperfecţiune artificii foarte convingătoare în timp ce Ram Kikura, primarul şi frantul se traseră într-o parte, lăsându-i pe ei să urce primii. Se aşezară pe scaune plasate în semicerc în spatele comenzilor şi ceva pe care nu-l puteau vedea îi fixă de ele cu delicateţe.

Primarul luă în primire comenzile – o manetă neagră, în

formă de Y, cu locaşuri pentru degetele celor două mâini – şi trapa-diafragmă se închise silenţioasă în spatele lor.

Se puseră în mişcare în josul imperfecţiunii, precedaţi de o uşoară pulsaţie roşie. Focurile de artificii continuau să înflorească jur-împrejur, uneori intersectând, inofensive, părţi din mulţime.

— Nu e suficient să vă vadă prin intermediul pictografelor, comentă Ram Kikura. Oamenii nu s-au schimbat prea mult. Presupun că pe puţin o treime din cei de afară sunt spectre – pictografiaţi ei înşişi, cu monitoare în centrele propriilor imagini. Vezi şi fii văzut.

— Unde-i Alice? murmură Heineman.

— Alice şi mai cum? întrebă Ram Kikura.

— Alice şi-atât, răspunse el. Nu pot scăpa de senzaţia că suntem în Ţara Minunilor.

— Am pierdut pe cineva? se interesă primarul, întorcându-şi capul şi părând îngrijorat.

— Nu, răspunse frantul, scoţând sunetul care semăna a scrâşnet de dinţi.

Drumul dură o jumătate de oră, acoperind cincisprezece kilometri, din vecinătatea Axis Naderului până în Oraşul Central. La destinaţie, mulţimea era încă şi mai densă şi mai dezordonată. Indivizi izolaţi – mai ales neomorfi – încercau să blocheze înaintarea lentă a vehiculului de întreţinere şi erau măturaţi cu blândeţe de descolăcirea straturilor de câmpuri de tracţiune unduite în faţa navei.

Patricia stătea răbdătoare, vorbind puţin şi furişând din când în când câte o privire către Lanier. Faţa lui purta o expresie încruntată neîntreruptă şi uşor nedumerită. Îşi sălta uşor buza la apariţia unor neomorfi – spire alungite, ca nişte şerpi, cu o strălucire de crom; peşti, păsări şi radiolari sferici, ca nişte coji silicioase de plancton; diverse tipuri de forme omeneşti, care treceau dincolo de descrierea fundamentală a unui homorf. Farley absorbea totul fascinată, cu gura întredeschisă.

— Fac pariu că arăt ca o rudimentară, spuse ea la un moment dat, apoi se uită la însoţitorii ei, dându-şi seama că n-o înţelesese nimeni. Care-i cuvântul pe care-l caut? Îl

întrebă pe Lanier.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse el, rânjind cu afecţiune.

Ea îşi puse mâna într-a lui. Patricia se retrase uşor în scaunul său.

Şi asta ce mai e? se întrebă ea. *Puţind gelozie*? *Necredinţă faţă de Paul*? *De ce ţi-ar da Garry ţie vreo atenţie*? *A venit să te caute – dintr-un simţ al datoriei*.

Închise acea zonă de investigare, nevăzând de ce ar fi fost necesar să invadeze un teritoriu al durerii intense, al nesiguranţei şi vinovăţiei.

Lăsară în urmă vehiculul de întreţinere – şi pe primarul din Axis Nader – acum escortaţi de Ministrul Oraşului Central, un neomorf, şi de senatoarea Prescient Oyu. Olmy îi întâmpină la marea intrare circulară în Sala Nexului Hexamonului. Interiorul acesteia era o imagine a învălmăşelii generalizate; homorfi, neomorfi, unii cu steagul american pictografiat deasupra umărului – iar în centru, lângă podium, două imagini vii, vibrante, ale steagurilor Republicii China şi Statelor Unite ale Americii.

Urale şi muzică, agitaţie zgomotoasă şi urări de bun venit.

Heineman clipi derutat şi Carrolson îl luă de braţ în timp ce Olmy şi Ram Kikura îi împingeau pe un câmp de tracţiune. Prescient Oyu, la fel de frumoasă şi de graţioasă ca orice altă femeie de care-o văzuse vreodată Lanier, îi luă de braţ pe el şi pe Patricia, iar Ministrul Oraşului Central intră alături de Farley.

Lanier văzu mai mulţi senatori – sau erau repcorpi? purtând secera şi ciocanul, emblema sovietică. Şi apoi erau în centrul Sălii Nexului. Senatorii şi repcorporii tăcură şi afişajele păliră.

Directorul Hulane Ram Seija veni pe podium şi anunţă Nexul că oaspeţilor lor aveau să plece în curând la poarta franţilor, să vadă cum se făceau tranzacţiile comerciale pe Cale. Apoi urmau să fie duşi de senatoarea Prescient Oyu să-l cunoască pe tatăl ei, care prezida chiar în clipa aceea festivităţile preliminare deschiderii unei porţi la I.3 ex 9.

Lanier fusese ales ca purtător de cuvânt al grupului. Suli Ram Kikura sugerase – în ciuda obiecţiilor moderate ale lui Olmy – că ar putut profita de ocazie ca să-şi expună cauza.

Lanier înaintă şovăind de-a lungul unui câmp de tracţiune şi primi benzile inelare de lumină.

Se uită în toate părţile – şi în spate – înainte de a începe.

— Nu e uşor să te adresezi descendenţilor tăi, spuse. Deşi… eu n-am avut niciodată copii, aşa că mă îndoiesc că vreunul dintre dumneavoastră îmi poate fi o rudă, oricât de îndepărtată. Şi mai intervine, fireşte, şi problema universurilor diferite. Discutând despre asemenea lucruri, mă simt ca un om din epoca de piatră care vede pentru prima oară un avion – sau o navă spaţială. Ne aflăm complet în afara elementului nostru şi, cu toate că suntem bine primiţi aici, nu putem numi acest loc acasă…

Prinse privirea Patriciei şi îi surprinse expresia fugară, ceva între frică şi aşteptare. Ce aştepta?

— Însă unicul loc pe care-l putem numi astfel se află acum în ruine. Aceasta e tragedia noastră – tragedia noastră comună. Pentru dumneavoastră, istoria Morţii îndepărtată, însă pentru noi e recentă şi foarte reală. Încă mai suferim din pricina amintirilor şi a propriilor experienţe şi jalea ne va urmări în anii care urmează, proba până la sfârşitul vieţilor noastre.

Ceea ce trebuia să spună îi deveni apoi clar, de parcă s-ar fi gândit la asta zile de-a rândul – şi poate chiar făcuse, dar nu conştient.

— Pământul e căminul nostru – căminul dumneavoastră, leagănul dumneavoastră, în aceeaşi măsură al meu. Acum e un loc al morţii şi al suferinţei, şi e mai presus de puterile mele, ale prietenilor şi colegilor mei remediem acest fapt…

Dar nu e mai presus de puterile dumneavoastră. Dacă ne aclamaţi, dacă sărbătoriţi prezenţa noastră atât puţin probabilă în această sala, atunci nu s-ar cuveni ne ajutaţi? Pământul are cu disperare nevoie de ajutorul dumneavoastră. Poate că suntem în stare să rescriem istria, să o corectăm.

Să mergem acasă împreună, spuse, simţind o gheară în

gât.

Pe primul inel de scaune, Olmy îl ascultă şi dădu din cap o singură dată. Chiar în spatele lui, pe inelul al doilea Oligand Toller, avocatul Preşedintelui şi reprezentantul său din sesiunea aceea, îşi încleştă degetele celor de mâini în poală, cu o figură impasibilă.

— Să mergem acasă, repetă Lanier. Strămoşii nevoie de dumneavoastră.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

––––––––––––––––––––––––––––––––––––-

Pletnev expiră şi-şi şterse faţa roşie cu o bucată de prosop, lăsând să cadă toporul care se înfipse într-o buturugă. La câţiva metri depărtare, un morman de buşteni crestaţi îşi aştepta asamblarea într-o cabană. Pletnev făcuse şi o covată în care să amestece nămol pentru tencuirea golurilor dintre buşteni, şi curăţase un loc din pădure, situat în apropierea plajei.

Alături de el, Garabedian şi Annenkovsky stăteau cu braţele încrucişate, privind concentraţi în pământ.

— Spuneţi, începu Pletnev, după ce expiră încă o dată, că s-a schimbat atât de mult încât nu ne mai putem baza pe el?

— Nu se concentrează asupra activităţii de comandă, zise Annenkovsky. Ne trage înapoi.

— Înapoi de la ce?

— În primul rând, continuă Annenkovsky, îi tratează pe Vielgorsky şi pe adepţii lui ca pe nişte simpli copii neascultători, nu ca pe nişte subversivi periculoşi.

— Ei, poate că aşa e înţelept. Suntem prea puţini ca să facem epurări arbitrare.

— Asta nu e singura problemă, zise Annenkovsky. Pleacă frecvent din complex, ia metroul şi o camionetă până la bibliotecă şi stă pur şi simplu acolo, părând derutat. Credem că nu mai are mintea întreagă.
Pletnev se uită la Garabedian.
— Tu ce crezi, tovarăşe maior?
— Nu mai e acelaşi om, răspunse Garabedian. O recunoaşte el însuşi. Şi pretinde într-una că e mort. Resuscitat. Aşa ceva nu e… corespunzător.
— E încă generalul Pavel Mirsky?
— De ce pui întrebarea asta? Întreabă dacă e un conducător bun, spuse Annenkovsky. Oricare dintre noi s-ar descurca mai bine.
— Negociază cu americanii… face greşeli? se interesă Pletnev.
— Nu, răspunse Garabedian. Dacă se-ntâmplă ceva atunci merge şnur.
— Atunci nu-nţeleg de ce ne plângem. O să revină. A trecut printr-o experienţă traumatică – şi misterioasă. Ne putem aştepta să-l schimbe într-o oarecare măsură.
Annenkovsky se încruntă şi clătină din cap.
— Nu sunt de acord că negociază în mod avantajos pentru noi. A făcut concesii care n-ar fi trebuit făcute.
— Şi a obţinut concesii care ne sunt foarte utile, zise Pletnev. Ştiu. Ca urmare a înţelegerilor, o să ne putem muta curând în oraşe.
— Nu mai e în toate minţile! exclamă Annenkovsl cu aprindere. Spune că nu mai e aceeaşi persoană – nu mai are… stilul unui general comandant!
Pletnev se uită de la un maior la celălalt şi apoi în su la tubul de plasmă, îngustându-şi ochii.
— Ce-ar fi făcut pentru noi Vielgorsky, Yazyk şi Belozersky? Nimic. Ar fi înrăutăţit lucrurile. Ne-ar ucis pe toţi trei, mai mult ca sigur. Ei zic că nu-i bine schimbi diavolul pe care-l cunoşti cu unul pe care nu cunoşti. Mirsky e un diavol moderat.
— E miel, nu diavol, spuse Garabedian, ezitând. Eu privesc ca pe un prieten, dar…

Pletnev ridică întrebător dintr-o sprânceană.
— Ei, nu ştiu cum s-ar purta în cazul unei crize.

— Cred că s-a terminat cu crizele, spuse Pletnev. Acum uitaţi discuţia asta. Plecaţi. Nu clătinaţi barca. Lăsaţi-mă să-mi construiesc cabana în linişte.

Garabedian dădu din cap, îşi îndesă mâinile în buzunare şi se întoarse să plece. Annenkovsky rămase locului o clipă, uitându-se cum cresta Pletnev un buştean.

— Ne gândeam să te punem şeful nostru, spuse Annenkovsky. Generalului Mirsky nu i-am face niciun rău.

— Nu accept, zise Pletnev, fără să-şi ridice privirea.

— Şi dacă-nnebuneşte de-a binelea?

— N-o să-nnebunească, spuse Pletnev.

— Unde sunteţi? strigă Mirsky, pentru a douăsprezecea oară.

Stătea în mijlocul şirurilor de scaune şi de coloane informatoare din bibliotecă, cu pumnii înălţaţi în aer. Avea obrajii roşi şi umezi, şi tendoanele gâtului reliefate de furie şi de frustrare.

— Sunteţi morţi, ca mine? V-au executat?

Nici de data asta nu-i răspunse nimeni.

— M-aţi asasinat!

Îşi încleştă fălcile şi se strădui să-şi controleze respiraţia.

Ştia că, dacă ar fi încercat să mai spună ceva, cuvintele ar fi fost nişte frânturi mutilate. Semnalul din mintea lui – o scurtă avertizare explicativă: *Acum foloseşti un material care nu ţine de personalitatea ta înnăscută*, era pe cale să-l înnebunească. O atât de mare parte din ceea ce gândea şi făcea era evidenţiată de acest mesaj. Îi explorase limitele în întregime – noaptea, întins în hamacul lui, încercând să adoarmă, descoperind că nu mai avea nevoie de somn.

Avea senzaţia că o mare parte din ceea ce-şi amintea despre viaţa lui consta din reconstituiri logice. Într-o parte stângă a propriului trup i se părea nou-nouţă, un miros diferit. Îşi dăduse seama că nu trupul era nou, ci porţiunea care îi corespundea în creierul lui.

În primele câteva zile, crezuse că totul avea să meargă bine. Crezuse că se putea obişnui cu statutul său de Lazăr: dăduse întoarcerii sale din morţi aparenţa unei glume, asta ca să discrediteze cu delicateţe mărturia lui Pogodin care susţinea că Vielgorsky îi zburase creierii. Dar gluma nu-şi făcuse efectul.

Pentru soldaţii care stătuseră de pază în afara bibliotecii, aceasta păruse tot atât bine închisă şi de apăsătoarfe ca un mormânt. Şi ce găseai într-un mormânt?

Gluma lui devenise apoi o evaluare sumbră a realităţii Nimeni nu mai îndrăznea să-i ia guvernarea în râs; e stafie, nu recent promovatul colonel, ajuns pe neaştepate general locotenent, nu mai era Pavel Mirsky, ci un străin din adâncurile oraşului din compartimentul trei.

Superstiţia. O forţă incredibilă printre soldaţi.

Aşa că, după o săptămână de guvernare, o săptămănă în care se străduise din răsputeri să fie ceea ce îi cerea trecutul său, se întorsese în bibliotecă. Până atunci se temuse să se întoarcă, se temuse că toţi cei trei ofiţeri politici putut fi acolo ca să-l întâmpine, ca să-l împuşte încă o dată.

Superstiţie.

Aşteptase să plece toată lumea dinăuntru – mai înâi chinezii, bărbatul şi femeia, apoi singurul rus, caporalul Rodzhensky. Intrase abia după ce se golise biblioteca.

Şi strigase până răguşise.

Se aşeză pe un scaun, cu mâna bâjbâind după comenzile coloanei informatoare, ridicând capacul şi scăpândul. În cele din urmă, reuşi să-şi introducă vârfurile degetelor în cele cinci locaşuri.

— Legea, ceru. Legea în oraşul părăsit.

Bibliotecarul îi puse mai multe întrebări, îngustându-i aria căutărilor până la un subiect uşor de tratat.

— Crimă, zise el.

Materialul era bogat şi amănunţit. Crima era o agresiune care se pedepsea printr-o evaluare psihologică şi printr-o remodelare a personalităţii, dacă era necesar.

— Şi dacă nu există nimeni care să ducă pedeapsa la

îndeplinire?

Nu e o pedeapsă, *răspunsese vocea investigatorului*, *e o reparare*, *o reîncadrare în societate*.

— Şi dacă nu există nici lege, nici poliţie, nici judecători, nici tribunale, nici psihologi?

Suspecţii sunt reţinuţi timp de nouăsprezece zile. *Dacă acest timp trece fără să se dea nicio sentinţă şi fără să se specifice acuzaţiile*, *sunt eliberaţi în custodia unei clinici de consiliere pentru reintegrare*.

— Şi dacă nu există nicio clinică?

Suspecţii sunt eliberaţi în baza propriului lor angajament.

— Unde vor fi eliberaţi?

Dacă nu se solicită altceva, *în locul unde au fost încarceraţi*.

— Unde sunt duşi după capturare?

Dacă sunt capturaţi într-o clădire de dimensiuni adecvate pentru existenţa unei unităţi medicale de urgenţă…

Văzu o porţiune din bibliotecă, din spatele unei uşi dintr-o singură bucată de pe peretele de nord, dată drept exemplu: două camere mici, ticsite de echipamente medicale.

…*sunt menţinuţi*, *sub sedare*, *până când îi recuperează autorităţile*, *sau timp de nouăsprezece zile*. *Lucrătorii medicali servesc drept unităţi de poliţie în cazul urgenţelor*.

Mai avea două zile.

Se întoarse în compartimentul patru şi pretinse, pentru alte câteva ore, că era comandant. Se întâlni cu Hoffman şi cu Rimskaya şi continuă discuţia despre deschiderea spaţiilor din compartimentele doi şi trei pentru „colonişti”.

Pe urmă plecă pe furiş, luă un AKV şi se întoarse în compartimentul trei. În bibliotecă erau cinci oameni, din nou Rodzhensky şi patru din NATO, printre care un infanterist marin. Mirsky aşteptă cu răbdare să plece, apoi intră cu puşca în mână.

Le dăduse ofiţerilor politici o şansă. Dacă erau eliberaţi, aveau să vină din nou după el. Intenţiona să rămână în bibliotecă în următoarele două zile, aşteptând răbdător…

Clădirea rămase pustie vreme de câteva ore. În acest timp, îşi dădu seama că planul lui era inutil. Trebuia să-şi

ducă la îndeplinire execuţiile – crimele - în secret, altminteri ar fi fost mai mult decât zadarnice. Dacă nu-i distrugea pe cei trei ofiţeri politici într-o măsură încă şi mai mare decât îl distruseseră ei, aveau să fie resuscitaţi, iar el încarcerat pentru nouăsprezece zile, şi totul ar fi luat-o de la început – un ciclu al nebuniei şi violenţei dincolo până şi de visele unui Gogol.

Merse spre peretele în spatele căruia aşteptau, inconştienţi, cei trei ofiţeri politici şi îşi îndreptă puşca în jos, către podeaua de la marginea nordică a şirurilor de scaune, clipind cu repeziciune.

— Nu sunt acelaşi om pe care l-aţi ucis, spuse. De ce m-aş răzbuna?

Chiar dacă simţea că era acelaşi, asta putea reprezenta scuză. Ar fi putut face ceea ce înţelegea că îşi dorea de ani. Poate că acea claritate îi fusese adusă de distrugerea unor porţiuni iraţionale ale mecanismului său de gândire, prin eliberarea unui alt impuls, mai sincer şi mai pur.

Organizeze

Mirsky îşi dorise întotdeauna stelele, dar nu cu preţul sufletului său. Şi să lucreze cu sistemul sovietic chiar şi cu unul ca acela pe care ar fi încercat să-l organizeze - ar fi însemnat să lucreze întotdeauna înfruntând oameni ca Belozersky, Yazykov şi Vielgorsky. Feţele lor apăreau fără încetare în toată istoria Rusiei: lacheii corupţi şi liderul capabil, dar crud şi oarecum bănuitor.

Putea să rupă cercul. Avea o şansă. Patria lui nu mai exista. Datoria i se încheiase; murise deja o dată pentru oamenii lui. Poate dacă ar fi supravieţuit Sosnitsky… Dar, dacă generalul maior ar fi fost în viaţă, Mirsky n-ar mai fi ocupat poziţia aceea. Ar fi ocupat-o Sosnitsky.

Părăsi biblioteca şi luă metroul către fortul din compartimentul patru. Acolo îşi adună provizii într-o camionetă – fără să-l întrebe nimeni ce intenţii avea, nici măcar Pletnev, care-l privea de la câţiva metri distanţă cu uşoară nedumerire.

Vor *fi bucuroşi să scape de mine*, *se* gândi Mirsky. *Îşi vor putea continua intrigile şi cruzimile*. *Triumviratul politic se*

va întoarce să-şi ocupe locurile cuvenite. Eu am fost tot timpul o piedică...

Ultima lui îndatorire era să-i scrie un mesaj lui Garabedian.

Viktor:

Cei trei ofiţeri politici se vor întoarce. Vor fi în biblioteca din compartimentul trei, la un moment dat din următoarele patruzeci de ore. Acceptaţi-i drept conducători, dacă doriţi; eu nu le mai stau în cale.

Pavel.

Puse mesajul într-un plic şi-l lăsă în cortul lui Garabedian.

Intră cu camioneta în pădure, îndreptându-se către încă neexploratul punct 180. Acolo putea să fie singur, să-şi construiască eventual o plută, să-şi facă o prăjină i să traverseze lacul puţin adânc către o insulă acoperită de copaci, sau pur şi simplu să exploreze pădurea groasă cai se vedea direct deasupra capului, la cincizeci de kilometri.

Şi urma să decidă ce să facă în continuare.

Nu credea că avea să se-ntoarcă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

———————————————————

Ticsit de cetăţeni privilegiaţi şi de demnitari, interiori navimperului conţinea forme încă şi mai diversificate decât nava lui Olmy. Suprafeţele variau de la culoare perlelor la griul cochiliilor de moluşte şi păreau lipsite de muchii şi de colţuri; o singură cabină lungă, spaţioasă înfăşurată în jurul pasajului lat de trei metri al imperfecţiunii şi al mecanismului de propulsie. Oameni de o uluitoare varietate a stilurilor corporale se tractau dintr-un punct într-altul,

făcând schimburi de pictograme sa conversând în engleză sau chineză. Unii sorbeau băuturi din globule de fluid care pluteau libere, reuşind uneori să-i evite pe cei care le treceau prin preajmă deopotrivă e graţie şi cu inteligenţă anticipativă.

Lui Lanier îi venea greu să se descurce cu manevrarea câmpurilor de tracţiune. Farley era mai eficientă – o gimnastă înnăscută, ceea ce îi provoca lui o oarecare tristeţe. Se strădui cu mai multă sârguinţă să capete aceeaşi abilitate.

— E încântător, îi mărturisi ea, rotindu-se încet alături de el şi întinzând apoi mâna ca să se sprijine de coala unui câmp ce-şi răspândea strălucirea de un violet suav.

Heineman şi Carrolson se ajutau reciproc să înainteze printre homorfi şi neomorfi, zâmbind tăcuţi şi dând din cap, cu speranţa că – aşa cum le spusese Olmy – avea să le fie aproape imposibil să facă vreun gest inacceptabil din punct de vedere social. Orice ar fi făcut, orice greşeală ar fi săvârşit, avea să fie considerată încântătoare. La urma urmelor, erau „demodaţi”.

Patricia încerca să evite pe toată lumea, strângându-şi în braţe geanta cu tableta, cu calculatorul şi cu multimetrul. Şi încercarea ei de a trece neobservată nu se bucura de niciun succes.

Suli Ram Kikura se tractă către ea şi interceptă pictogramele unui bărbat a cărui piele avea luciul hematitului negru. Bărbatul se folosi de câteva pictograme simple ca să se scuze fiindcă presupusese că Patricia stăpânea aspectele elevate ale pictografierii. Pe urmă, într-o engleză însuşită la un nivel moderat – fără îndoială învăţată rapid cu câteva minute înainte de îmbarcare – se lansă într-o discuţie alambicată despre economia terestră timpurie. Kikura plecase să aplaneze o altă complicaţie – două femei slabe, cu înfăţişare frapantă, îl împingeau pe Lanier cu hotărâre, deşi încet, într-o adâncitură largă. Femeile erau îmbrăcate în costume mulate care le acopereau trupurile în întregime, cu cozi suple, în formă de evantai, alternativ rigide şi flexibile, întinse între picioare şi

sub braţe. Semănau cu nişte peşti aurii fantezişti; Farley şi Lanier nu puteau face mare lucru ca să le descurajeze.

Patricia ascultă discursul bărbatului câteva minute înainte de-i spune:

— Sunt destul de ignorantă în această privinţă. Specialitatea mea e fizica.

Bărbatul se holbă la ea şi aproape că putu să-l audă comutându-se pe o porţiune recent programată a implantului său.

— Da, asta e fascinant. O atât de mare parte a fizicii era în fermentaţie pe vremea dumneavoastră…

Olmy se apropie în grabă şi pictografie ceva pe care Patricia nu-l înţelese. Bărbatul se îndepărtă iritat, cu un cerc roşu subţire în jurul feţei.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, comentă Olmy, conducând-o către frantul angajat într-o conversaţie cu doi neomorfi, unul în formă de radiolar, iar celălalt, uşor de recunoscut drept directorul Nexului, Hulane Ram Seija.

— Presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu asta, spuse Patricia.

De ce să mă obişnuiesc? se întrebă. N-avea de gând să rămână acolo la nesfârşit.

— Ser Ram Seija, spuse frantul, întorcându-se către ea, iată-l pe primul nostru oaspete.

Ochii extinşi, larg deschişi, ai frantului păreau să împrăştie în mod firesc umor şi bună dispoziţie. Deşi cuvântul „oaspete” i se păru, în cel mai bun caz, un eufemism, Patricia nu-i purtă pică frantului fiindcă îl folosise.

— Am aşteptat cu nerăbdare o ocazie de a discuta cu dumneavoastră, undeva, în afara sălii, spuse Ram Seija. Deşi acesta nu pare nicidecum cel mai potrivit moment…

Patricia îşi focaliză privirea asupra feţei lui, proiectată la nivelul mediu al sferei care îi era trup. Avea impresia clară că se afla într-o călătorie prin Disneyland, unde vedea ceva extraordinar, cu o explicaţie întru totul prozaică. Nu răspunse o vreme, apoi se smulse din propria reverie,

spunând:

— Da, fireşte.

— O să vă placă Timbl, lumea noastră, zise frantul. Suntem de multă vreme clienţii Hexamonului. E o poartă extrem de inofensivă, stabilizată de foarte multă vreme.

— O să mergem mai întâi acolo, zise Ram Seija. O călătorie de patru ore până la poarta franţilor, la patru ex şase, apoi va urma o oprire de două zile, pentru odihnă. Sperăm că preşedintele o să-şi poată întrerupe conferinţa ca să ne-ntâlnească.

Patru ex şase – patru milioane de kilometri în josul coridorului – nimic altceva decât un triplu salt, se gândi. Şi pentru fiecare o mie de kilometri, cu un avans de un an în timp; pentru fiecare fracţiune de milimetru, o intrare într-un univers alternativ…

Cu cât mai aproape de casă?

— Aştept cu nerăbdare să-l cunosc pe Preşedinte, şi să vizitez Timbl, spuse ea, acceptând, fără prea mult entuziasm, să se încadreze în spiritul acelei ocazii.

— Suntem aşteptaţi la prova, spuse Lanier, atingând-o în treacăt, urmat de Farley.

Heineman şi Carrolson se îndreptau deja într-acolo. Mulţimea se despărţea în faţa lor; Patricia nu mai văzuse niciodată atât de multe feţe zâmbitoare şi atât de mult interes faţă de propria sa persoană. Detesta asta. Ar fi vrut să fugă şi să se ascundă.

Pipăindu-şi salopeta ca să găsească scrisoare; găsind-o şi apăsându-şi palma pe ea, îi urmă pe Olmy către prova navimperului.

Senatoarea Oyu era acolo, împreună cu trei homorfi din Axis Thoreau, cu toţii istorici. Zâmbiră şi făcură loc pentru patru persoane. Căpitanul navimperului, un neomorf cu trunchi omenesc, de bărbat, şerpuitor de la talie în jos şi cu o lungime de trei metri întregi, li se alătură ultimul.

— Onoarea demarării în scurta noastră îi revine primului oaspete sosit în Oraşul Axis, spuse căpitanul.

Patricia îi luă mâna şi se tractă pe poziţie de lângă pasajul imperfecţiunii.

— Domnişoară Vasquez, vreţi să faceţi onorurile? Cereţi-i pur şi simplu navimperului să înceapă.
— Să mergem, spuse încet Patricia.
Un cerc cu marginea bine conturată şi cu diametru de vreo cinci metri deveni transparent pe o parte a imperfecţiunii, oferindu-le o vedere a Căii. Părea să plutească la o mare înălţime deasupra benzilor de circulaţie şi a terminalelor porţilor. Inefabila linie scânteietoare a singularităţii strălucea, roz-aprins, chiar dincolo pe moment, senzaţia de mişcare era inexistentă.
Patricia se întoarse să se uite în spate, la Olry şi Farley. Lanier îi zâmbi; ea îi întoarse zâmbetul. În ciuda a orice, totul era, într-un fel, excitant. Se siţea un copil răsfăţat de toată lumea, care lua parte la petrecerea unor adulţi bizari.
Noi suntem larvele, *ei sunt fluturii*, se gândi.
Peste o jumătate de oră, navimperul se mişca repede – cu peste o sută patru kilometri pe secundă încât pereţii Căii deveniseră o pată lucioasă, neagră cu auriu. Călătoriseră deja vreo nouăzeci şi patru de mii de kilometri şi continuau să accelereze. În faţa lor, imperfecţiunea pulsa într-un roşu profund. Patricia simţi mâna lui Farley pe umăr.
— E uimitor cât de mult seamănă asta cu o petrecere de pe Pământ, spuse chinezoaica. Nu din Hopeh, ci din Los Angeles sau Tokio. Am trecut prin Tokio ca s-ajung la Los Angeles şi apoi în Florida… Au fost câteva recepţii… Petrecerea de la ambasadă…
Clătină din cap şi rânji.
— Unde naiba ne aflăm şi ce naiba suntem, Patricia? Mă simt foarte derutată.
— Sunt oameni, exact ca noi, răspunse Patricia.
— Pur şi simplu, nu… nu pot să cred întotdeauna ce se întâmplă. Înăuntrul meu, mă întorc în vremurile când eram o fetiţă din Hopeh, ascultând ce mă-nvăţa tata. Evadez.
Aducăndu-i lui Ramon Tiempos de Los Angeles, *să-l citească*.
— Toate petrecerile devin plictisitoare după o vreme… Aş prefera să lucrez, zise Patricia, dar n-ar fi un comportament sociabil. Olmy vrea să fim sociabili.

Suli Ram Kikura se apropie de ele, părând îngrijorată.

— V-a ofensat cineva? le întrebă. Sau v-a făcut propuneri indecente?

— Nu, răspunse Farley. Eu şi Patricia ne uităm, pur şi simplu.

— Fireşte… obosiţi. Până şi Olmy uită de aceste necesităţi – somn şi odihnă.

— Nu sunt obosită, zise Patricia. De fapt, sunt foarte vioaie.

— Şi eu la fel, încuviinţă Farley. Poate că „năucită” e un cuvânt mai potrivit.

— Vă puteţi retrage oricând doriţi, spuse Ram Kikuka.

— O să stăm la provă să ne uităm, zise Patricia.

Pluti cu picioarele încrucişate în lotus, şi Farley îi urmă exemplul.

— Ne simţim bine, îi spuse Farley avocatei. Ne vom alătura din nou celorlalţi în curând.

Ram Kikura se tractă către pupă, unde neomorfii adunaţi într-un grup se provocau reciproc cu pictograme-ghicitoare complexe.

— Nu e neplăcut să te afli în locul ăsta, comentă Farley, după câteva minute de tăcere. Oamenii ăştia nu sunt cruzi.

— Oh, nu, spuse Patricia, clătinând din cap. Olmy e îndatoritor, ca şi Kikura.

— Înainte de plecare, ea ne-a vorbit mie şi lui Garry despre dreptul nostru de a vinde informaţii istorice. Sau de a le schimba contra unor avantaje, cum le-a numit ea. S-ar părea că, în schimbul a ceea ce avem în memorie, putem accesa tot felul de baze de date particulare valoroase.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Patricia.

După o oră, ea, Heineman şi Carrolson se retraseră în spatele cabinei. Frantul îndepărtă toţi curioşii în timp ce dormeau. Lanier şi Farley erau prea încordaţi şi incitaţi ca să se relaxeze; rămaseră la provă, uitându-se cum alerga coridorul pe lângă ei. La jumătatea călătoriei, după ce acceleraseră până la aproape şase g, navimperul se deplasa cu patru sute şaisprezece kilometri pe secundă; apoi începu să încetinească.

Peste alte două ore, nava ajunsese la ceea ce părea o târâire, cu numai câteva zeci de kilometri pe oră. Sub ei, o mulţime de discuri largi, argintiu-cenuşii, zburau maiestuoase deasupra benzilor. În depărtare se desluşeau patru construcţii gen piramidă răsucită: terminalele care acopereau cele patru porţi către Timbl.

Doi homorfi li se alăturară – modele uşor mai radicale decât tipul lui Olmy, autonome şi în mare măsură artificiale. Purtau costume mulate, albastre cu alb, care li se umflau spectaculos în jurul gambelor şi al antebraţelor; unul era femeie, deşi avea o tunsoare foarte asemănătoare cu a lui Olmy, iar sexul celuilalt era nedefinit. Le zâmbiră Patriciei şi lui Farley şi trimiseră câteva pictograme simple. Patricia îşi atinse colanul şi le răspunse; Farley îşi zăpăci răspunsul şi le făcu să râdă cu bunăvoinţă. Nedefinitul veni cu un pas mai aproape, cu un steag chinezesc dintr-odată pictografiat deasupra umărului stâng.

— Nu ne-am cunoscut, începu. Sunt Sama Ula Rixor, asistent special al preşedintelui. Strămoşii mei erau chinezi. Am discutat despre morfologia acelor timpuri. Domnişoară Farley, sunteţi o raritate, nu-i aşa? Sunteţi chinezoaică, şi totuşi aveţi trăsături caucaziene. E fiindcă aţi făcut… ceea ce se numea o operaţie estetică, disponibilă chiar şi atunci?

— Nu, răspunse Farley cu o oarecare jenă. M-am născut în China, dar părinţii mei erau caucazieni…

Patricia se contractă, îndepărtându-se de pupă şi îndreptându-se către Lanier, Carrolson şi Heineman. Ram Kikura alunecă spre ei şi îi anunţă că aveau să părăsească navimperul în curând; o navetă disc V.I.P. Părăsea deja terminalul porţii, ca să-i ia la bord.

Heineman îi puse lui Olmy întrebări despre identitatea frantului care îi urmase, bănuind că era posibil să-şi fi schimbat locul cu unul dintre ceilalţi nouă ce călătoreau împreună cu ei.

— Arată altfel. Sunteţi sigur că e acelaşi frant?

— După ce ajung la maturitate, arată toţi la fel, răspunse Olmy. Ce importanţă are?

— Vreau, pur şi simplu, să ştiu în ce raport mă aflu cu cei

din jur, zise Heineman, înroşindu-se.

— E cu adevărat lipsit de importanţă, îi explică Olmy Odată ce s-au omogenizat şi şi-au trecut memoria curentă unul altuia, unul poate continua ce-a început altul.

Heineman nu era convins, dar decise că nu merita să insiste.

Discul de transport V.I.P. era tot atât de lat pe cât era navimperul de lung. Urcă până la treizeci de metri de axă, cu suprafaţa plină de plăci strălucitoare, pentru colectarea energiei din tubul de plasmă. Strălucirea alunecă de pe suprafaţa superioară a discului ca spuma fosforescentă a mării şi în centru apăru o deschidere circulară.

Pe urmă se deschiseră tambuchiurile şi oaspeţii săriră prin câmpurile de conectare în perechi şi triplete ordonate, tractându-se către deschiderea discului. Olmy îi ţinu pe Farley şi Lanier, care o ţinu pe Patricia; Ram Kikura îi prinse de mâini pe Carrolson şi Heineman. Plutiră împreună, alături de restul grupului.

Discul reprezenta cu doar puţin mai mult decât o versiune mărită a cupolelor care acopereau porţile plasate imediat dincolo de compartimentul şapte; cu excepţia unei reţele de linii strălucitoare, nu avea o jumătate de jos vizibilă şi, spre consternarea lui Heineman, nicio platformă şi niciun suport pe care să te poţi aşeza. Grupul plutea pur şi simplu în spaţiul aflat imediat dedesubt, suspendat într-un câmp de tracţiune invizibil care învăluia totul şi care era în schimb străpuns de câmpuri mai mici, vizibile. Tot ce îi despărţea de vid – şi tot ce exista între ei şi pereţii Căii, aflaţi cu douăzeci şi cinci de kilometri mai jos – era o barieră de energii subtile.

Lanier văzu o serie de piloţi şi de lucrători homorfi şi, într-o mult mai mare măsură, neomorfi la marginile discului, izolaţi de anturaj. Urmări cu privirea un neomorf în formă de lujer, care înainta împletindu-se printre coli de tracţiune violete, urmat de cutii dintr-o altă secţiune a navimperului. În partea opusă, cei opt franţi aşteptau de asemenea să fie debarcaţi. Propriul lor frant se întorsese la semenii lui şi se omogenizase deja cu ei, transformând întrebarea lui

Heineman într-una teoretică.

Lanier întinse mâna după o linie de tracţiune fragilă şi violetă, şi se răsuci ca să se uite la Heineman.

— Cum te simţi? îl întrebă.

— Groaznic, răspunse inginerul.

— E un fătălău, comentă Carrolson, ea însăşi ceva cam palidă.

— Ar trebui să-ţi placă, îl dojeni Lanier. Ai fost întotdeauna îndrăgostit de maşinării.

— Da, de maşinării! mârâi Heineman. Arată-mi una singură! Totul funcţionează fără componente în mişcare. E nefiresc.

În timp ce vorbeau, discul îşi începu coborârea. În grupurile de pasageri se făceau cu însufleţire schimburi de pictograme; Patricia plutea cu braţele şi picioarele depărtate, ţinându-se strâns cu o mână de aceeaşi linie de tracţiune cu Lanier.

Se uita fix în jos, la terminal, privind discurile care intrau şi ieşeau prin porţi plasate în apropierea bazei, pe patru direcţii. Alte discuri aşteptau în teancuri, ca o mulţime de clătite, sau răsfirate pe spirale cu câte o coloană interioară de susţinere.

Discul lor cobora încet, oferindu-le din belşug timp în care să studieze traficul de pe perete în jurul terminalului. Majoritatea benzilor erau pline de vehiculele container cilindrice sau de multe alte forme – sfere, ouă, piramide şi unele cu o înfăţişare bulbucată, alcătuite din numeroase curbe complexe. Lanier încercă să le găsească tuturor un înţeles, apelând la ceea ce îi învăţase coloana informatoare, dar nu reuşi – exista o ordine aparentă, însă nu şi un scop uşor de desluşit. Patricia se tractă în direcţia lui.

— Înţelegi tot ce vedem? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu tot.

Ram Kikura se desprinse dintr-un grup de homorfi în haine strălucitoare şi veni către ei.

— O să trecem prin poartă peste numai câteva minute, îi anunţă. Trebuie să ştiţi că, dacă Olmy şi Nexul îşi dau

permisiunea, vă pot face nişte oameni foarte bogaţi.

— Bogăţia continuă să mai însemne chiar atât de mult? întrebă neîncrezătoare Carrolson.

— Informaţiile înseamnă mult, răspunse Ram Kikura. Şi am pictografiat deja cu patru sau cinci distribuitori de informaţii puternici.

— Ne trimiteţi în tururi ca pe nişte ciudăţenii de bâlci, mormăi Heineman.

— Oh, acordă-mi puţină încredere, Larry, spuse Ram Kikura, atingându-l pe umăr. N-o să fiţi abuzaţi. N-aş permite aşa ceva şi, chiar dacă eu m-am dovedit a fi – cum le spuneţi?

— Lipsită de scrupule. Olmy v-ar proteja. Ştiţi asta.

— Serios? făcu Heineman, în şoaptă, după plecarea ei.

— Nu fi ursuz, îl mustră Carrolson.

— Sunt cu ochii-n patru, ripostă el iritat. Când eşti la Roma, evită toaletele publice.

Lanier râse.

— La naiba, nici măcar nu ştiu ce vrea să spună, îi mărturisi Patriciei. Dar îi admir prudenţa.

Discul ajunsese la nivelul unei porţi largi şi joase din estul terminalului. Suprafaţa clădirii era acoperită de un material asemănător cu sticla lăptoasă, opalescentă, cu benzi dintr-un metal de un portocaliu asemănător bronzului, plasate la distanţe aparent aleatorii în planurile orizontale.

— E frumos, spuse Farley.

Patricia încuviinţă, apoi îşi simţi ochii calzi şi umezi; nu putea să înţeleagă de ce. Simţi o gheară în gât şi îşi şterse obrajii când i se dezlănţuiră lacrimile.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lanier, apropiindu-se încet.

— Chiar e frumos, răspunse ea, înăbuşindu-şi un suspin.

Fără să vrea, Lanier îşi simţi propriii ochi umezindu-se.

— Nu putem să-i dăm uitării, nu-i aşa? întrebă. Oriunde am merge, orice am vedea – sunt cu noi. Toţi cei patru miliarde.

Ea încuviinţă cu o mişcare grăbită a capului. Olmy apăru în spatele lor şi întinse peste umărul ei o arhaică şi neaşteptată batistă.

— Dacă o ţineţi aşa, îi avertiză el în şoaptă, s-ar putea să fiţi înconjuraţi în câteva minute. Nu suntem obişnuiţi să vedem oameni plângând.
— Iisuse! comentă Carrolson.
— Nu ne judecaţi pornind de la asta, spuse Olmy. Oamenii noştri au sentimente la fel de puternice ca ale voastre, însă modurile de exprimare diferă.
— Mă simt foarte bine, spuse Patricia, tamponându-şi ochii fără niciun rezultat. Ai adus asta pur şi simplu pentru cazul în care noi...?
Olmy zâmbi.
— Pentru urgenţe.
Lanier luă batista şi-i termină de şters faţa în locul ei, apoi flutură bucata de pânză ca să prindă câţiva stropi răzleţiţi.
— Mulţumim, spuse, înapoindu-i batista lui Olmy.
— N-aveţi pentru ce.
Intrară în terminal. În interiorul construcţiei scorburoase, fascicule luminoase evidenţiau traiectoriile indicate pentru vehicule. În centru, probabil încă la un kilometru sub ei, era poarta propriu-zisă – o gaură imensă, cu margini netede, deschizându-se într-un albastru inform.
— Ca mărime, e a doua dintre porţile noastre, cu un diametru de cinci kilometri, spuse Olmy. Cea mai mare are şapte kilometri şi duce către lumea Talsit, la unu punct trei ex şapte.
— Coborâm – prin asta? întrebă Heineman.
Discul îşi reîncepuse deja mişcarea descendentă.
— Da. Nu e niciun pericol.
— În afara celui care-mi pândeşte sănătatea mentală, spuse inginerul. Garry, aş vrea să mă fi făcut zugrav.
Ajunseseră exact deasupra porţii, dar dincolo de culoarea albastră nu se zărea niciun detaliu. Înaintea lor se deplasa o escadrilă de cinci discuri mai mici, eliberându-le drumul. La buza porţii, sute de cilindri şi de alte vehicule îşi părăseau benzile în cădere controlată, unindu-se într-o cascadă maiestuoasă.
Luminile de ghidare se rearanjară, înconjurându-le discul

ca o coloană. Când coborâseră deja până într-un punct situat aproximativ la nivelul marginilor porţii, Lanier desluşi dintr-odată detalii din fund, exact sub el. Lumea franţilor era realmente vizibilă în hăul albastru, parcă distorsionată într-o veche pictură pe cilindru, care nu putea fi văzută decât cu o oglindă circulară. Zări oceanele, munţii îndepărtaţi, negri pe fundalul de un alabastru ultramarin al cerului, orbita unui soare, alungită şi strălucind.

— Iisuse! spuse iarăşi Carrolson. Uitaţi-vă la asta.

— Aş vrea să nu mă fi uitat, ripostă Heineman. Credeţi că Olmy are vreo tabletă de dramamină?

Grupurile de homorfi şi neomorfi îşi exprimară aprecierea pictografiind cercuri strălucitoare şi răbufniri de culoare. Discul vibră şi peisajul glisă brusc în perspectiva corectă. Fasciculele luminoase de ghidare dispărură, şi ei îşi încheiară trecerea prin pasajul porţii, începând dintr-odată să alunece, la mică înălţime, deasupra unei suprafeţe orbitor de albe.

Lanier, Carrolson şi Patricia se tractară într-un punct mai jos al discului, aproape de hotarul conturat de reţeaua din linii de forţă, ca să poată privi orizontul lumii franţilor. De jur împrejur, şirurile de cilindri şi de alte vehicule se distanţau printre discuri plutitoare care-şi eliberau încărcăturile. Lanier se roti, descriind un cerc complet, ca să treacă în revistă munţii şi marea de dincolo de pavajul alb al zonei de recepţie a porţii. Nu mai văzuse niciodată un cer de un albastru atât de intens.

Aidoma unei lămpi de sudură care descrie un arc pe cer, un meteorit căzu ca plumbul către suprafaţa îndepărtată a mării. Înainte de impact, o reţea de raze portocalii pâlpâitoare ţâşni dinspre orizont şi sfărâmă meteoritul. Alte raze căutară şi distruseră fragmentele care şerpuiau nebuneşte. Nu mai rămase decât praf care să izbească oceanul sau uscatul.

— Asta e povestea vieţii lor, în câteva cuvinte, spuse Ram Kikura, arătând către locul unde îşi întâlnise meteoritul propriul sfârşit. De aceea sunt franţii franţi.

Îl luă pe Lanier de mână şi îşi întinse al doilea braţ după

Patricia. Olmy îi adună pe ceilalţi trei în jurul său.

— Haideţi. Vom debarca în curând. Aici gravitaţia e ceva mai puternică. La început veţi avea nevoie de centuri.

Discul ajunse în zona repartizată pentru asolizare. Câmpul transparent de sub ei se rearanjă când se apropiară de pavajul alb şi reţeaua de linii strălucitoare luă forma unui vortex.

— Avocatul preşedintelui şi Directorul Nexului vor coborî primii, îi anunţă Ram Kikura. Urmăm noi, apoi franţii şi apoi restul.

Oligand Toller, Hulabe Ran Seija şi asistenţii lor – doi neomorfi în formă de peşti şi trei homorfi, plutiră către centrul vortexului, pentru a fi coborâţi lin pe pavajul de sub disc. Olmy îi grăbi pe pământeni, şi se tractară pe acelaşi traseu, cu picioarele atingându-le solul la câţiva metri distanţă de grupul preşedintelui.

După luni de zile petrecute în Thistledown şi pe Cale, atracţia lui Timbl era un soi de şoc, ca şi cum ar fi fost brusc împovăraţi cu cărămizi grele. Genunchii Patriciei se îndoiră şi muşchii picioarelor ei protestară. Heineman gemu, iar faţa lui Carrolson părea încordată.

Vehicule de dimensiunile unor autobuze, pătrate, cu garda la sol joasă, se apropiară rulând pe roţi mari, albe. Pe măsură ce urcau, franţii înfăşurau în jurul fiecărei persoane câte o centură suspensoare, pentru micşorarea efectului gravitaţiei mai puternice. Neomorfii, practic neajutoraţi fără câmpurile de tracţiune, primeau centuri speciale, pentru plutire completă, adaptabile la gama lor largă de forme.

— Ar trebui să vă placă aici, spuse Ram Kikura, în timp ce autobuzul ieşea de pe pavajul alb, pătrunzând pe un drum larg, din cărămizi colorate. Mergem la plajă.

Lumea franţilor, le explică ea, servea drept staţiune de agrement pentru oameni şi pentru o serie de alte fiinţe de pe Cale care respirau oxigen. Cantitatea de ultraviolete emisă de strălucitoarea stea pitică galbenă fiind mai mare decât cea cu care erau obişnuiţi oamenii, deasupra unei întinderi de mai mulţi kilometri pătraţi fusese înălţat un scut atmosferic. Staţiunea se afla în umbra acestuia.

— În ocean există câteva forme de viaţă carnivore, de mari dimensiuni – însă niciuna nu şi-ar dori să mănânce oameni – iar mediul e curat. E perfect. Locul de vacanţă ales de toţi cei care-şi pot permite să vină aici – ceea ce se referă, practic, la toţi cetăţenii corporali.

Lungă şi scundă, clădirea principală din staţiune era plasată într-un loc ideal, cu faţada către o plajă lată, acoperită cu nisip alb, de cuarţ, din lateralul unui port în formă de semilună. Fiecare cameră avea câte un patio şi uşi transparente, cu opţiunea de a păstra imaginile reale nemascate sau de a afişa diverse peisaje iluzorii. În ton cu motivul de localitate terestră veche al staţiunii, mobilierul era real, fără nicio posibilitate de schimbare.

Luară prânzul, prima lor masă din lumea franţilor, într-un restaurant decorat în stilul de la sfârşitul secolului al douăzecilea, mâncarea fiind servită de homorfi. Lucrătorii mecanici nu se zăreau. După masă, se îndreptară către clădirile din staţiune mergând pe jos şi Ram Kikura le inspectă camerele cu mare grijă înainte de a-i lăsa să le treacă pragul. Încă mai purtau centuri, deşi Lanier simţea că s-ar fi putut descurca fără. Însă nu şi-o desprinse decât după ce şi-o scoase Heineman pe a sa, părând mulţumit s-o abandoneze.

Patricia aruncă o privire în camera ei, apoi li se alătură celorlalţi, în patioul lui Lanier. Ram Kikura le spuse să se odihnească şi să înoate timp de câteva ore şi că ea şi Olmy aveau să se afle în apropiere, în caz că era nevoie de prezenţa lor.

— Îşi iau o cameră la etaj, spuse Carrolson, pe un ton confidenţial, după plecarea celor doi. Cred că sunt amanţi.

Patricia deschise poarta de metal a patioului.

— O să fac o plimbare, spuse. Se uită la Lanier. Dacă nu cumva eşti de părere că ar trebui să stăm tot timpul împreună.

— Nu. Probabil că aici suntem destul de în siguranţă. Du-te.

O privi coborând către plajă şi mergând cu picioare ţepene prin nisip, pe lângă homorfi şi chiar pe lângă câţiva

neomorfi cu centuri. Nimeni nu-i dădu prea mare atenţie. El clătină din cap, zâmbind.

— Am putea fi la Acapulco, spuse, cu câteva baloane bizare plutind în jur.

Farley îl cuprinse cu braţul.

— N-am fost niciodată la Acapulco, dar nu cred că avea un cer de culoarea asta.

— Porumbeilor, pufni Carrolson, uitându-se cu reproş la Heineman. Tu nu mă tratezi niciodată aşa.

— Eu sunt inginer, ripostă el. Nu răsfăţ pe nimeni, fac doar lucrurile să meargă bine.

— Într-adevăr, întări Carrolson.

— Dumnezeule, ascultaţi ce spunem, suntem veseli, zise Lanier.

— Patricia nu e, îi atrase atenţia Carrolson, am zărit-o încruntându-se când vă vede pe voi doi. Cred că e geloasă, Garry.

— Hristoase!

Lanier se aşeză pe un scaun din patio şi se uită dincolo de plaja orbitoare şi de marea albastru-verzuie, către linia tăioasă a orizontului.

— A fost o enigmă încă de când am văzut-o prima oară.

— Pentru mine nu, zise Farley.

Toate feţele se întoarseră spre ea.

— O înţeleg, măcar într-o mică măsură. Am fost ca ea – mai puţin sclipitoare, dar introvertită. Încăpăţânată. Viaţa mea a fost mizerabilă până când am împlinit douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, când am decis să fiu mai normală – oricum, în manifestările exterioare.

— Ea împlineşte mâine douăzeci şi patru, spuse Carrolson.

— E ziua ei de naştere? întrebă Farley.

Carrolson dădu din cap.

— I-am spus lui Olmy şi i-am explicat cum e cu petrecerile la aniversări. Crede că e o idee bună. S-ar părea că ei, aici, n-au zile de naştere – din punct de vedere biologic vorbind, se nasc atât de puţini oameni. Au onomastici, ceremonii ale maturizării – mai ales în Axis

Nader. Deduc că vârsta nu înseamnă pentru ei atât de mult cât înseamnă pentru noi.

— Şi ce fel de petrecere o să fie?

— Am sugerat una restrânsă – noi, Olmy, Ram Kikura. El a fost de acord.

— Lenore, eşti o minune, declară Lanier, adoptă fără să vrea tonul vocii lui Hoffman.

Carrolson făcu o reverenţă şi îşi apăsă obrajii răsucindu-şi degetele arătătoare.

— Suntem mai mult decât veseli, decretă Heinem; holbându-se la ea. Suntem ţicniţi.

Patricia mersese aproape o jumătate de kilometri în josul plajei când îl văzu pe Oligand Toller stând picioare, pe nisipul din faţa ei. Purta pantaloni scurţi, dezvăluind vederii picioare acoperite de păr blond, cu o formă frumoasă şi uşor arcuite, şi o cămaşă cu model hawaii ţipător.

— Îţi place? o întrebă, luând poziţia unui model.

Patricia îl privi prosteşte, neştiind ce să răspundă.

— Ei, am făcut o încercare, zise el, părând să se ruşineze. Aş vrea să stăm de vorbă, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu sunt sigură… începu ea.

— Ar putea fi important. Pentru voi toţi.

Ea rămase locului, uitându-se în sus, la el, cu capul uşor înclinat, dar nu spuse nimic.

— Putem continua plimbarea, propuse Toller. Aş vi să-ţi explic câteva lucruri înainte de întâlnirea cu preşedintele – dacă-şi poate face timp pentru noi.

— Atunci să stăm de vorbă, acceptă Patricia, trecă pe lângă el.

Toller făcu doi paşi în fugă ca s-o ajungă din urmă.

— Nu vă suntem duşmani, Patricia, îi atrase el atenţia. Indiferent ce v-ar fi spus Olmy…

— Olmy n-a spus nimic împotriva nimănui, preciză Patricia. Asta e felul meu de a fi. În prezent, nu suntem nu sunt prea fericită, din motive evidente.

— E cât se poate de uşor de înţeles, comentă avocatul, ţinând pasul cu ea.

Niciunul dintre cei care făceau baie şi dintre neomorfii

care pluteau nu părea să găsească neobişnuit faptul că avocatul Preşedintelui se plimba împreună cu o femeie venită dintr-un trecut de care-i despărţeau sute de ani. Erau ignoraţi în mod firesc.

— Staţiunea asta mi se pare minunată – vin des aici. Îmi aduce aminte de ceea ce-nseamnă să fii om… Înţelegi?

— Să vezi lucruri care sunt reale, spuse Patricia.

— Da. Şi să scapi pentru un timp de probleme. Ei, asta e evident o vacanţă de lucru şi trebuie să ne rezumăm la ea – nu putem sta mai mult de două zile locale. Dar am socotit-o bine-venită ca să v-arătăm cum funcţionează sistemul nostru. Încercăm să ne asigurăm ajutorul vostru… Patricia? Pot să-ţi spun aşa?

Ea dădu din cap.

— Pentru că, având în vedere cum au evoluat lucrurile, puteţi fi foarte influenţi. Nu vă silim să adoptaţi opiniile noastre, guvernul nostru nu lucrează astfel. La urma urmelor, e creat după modelul guvernului vostru.

Se opriră pe un dig natural din bazalt, care pătrundea în mare. Patricia se întoarse şi văzu un meteorit strălucitor, de dimensiuni reduse, traversând cerul sub un unghi de câteva grade faţă de orizont. Nicio rază nu se avântă să-l distrugă – era suficient de mic ca să se dezintegreze singur, fără să facă niciun rău.

— Noi i-am ajutat pe franţi să-şi instaleze Lancea Cerului, îi povesti Toller. Când am deschis poarta, erau încă la începutul erei atomice. Am aranjat un schimb de informaţii, am creat o relaţie client-protector şi le-am dat ceea ce le trebuia ca să-şi ferească lumea de cometele care-o mătură de milenii.

— Ce aţi primit în schimb?

— Oh, pentru ceea ce ne-au dat au primit mult mai mult decât Lancea Cerului. Am deschis Calea pentru ei. Acum sunt parteneri cu drepturi depline la trei porţi, la schimburile comerciale cu trei lumi şi la sistemele de tranzacţii din spaţiile normale din jur. În schimb, ne-au dat în arendă surse de materii prime şi de informaţii. Dar cel mai valoros produs cu care contribuie sunt ei înşişi. L-ai

cunoscut pe partenerul lui Olmy. Îi considerăm colaboratori ideali – ingenioşi, demni de încredere, întotdeauna agreabili. Şi, din câte îşi poate da oricine seama, sunt sincer încântaţi să lucreze cu noi.

— Ceea ce-i face să pară nişte animale de companie excelente, spuse Patricia.

— Da, există şi acest aspect, recunoscu Toller. Dar sunt cel puţin tot atât de inteligenţi ca noi – fără suplimentări, fireşte – şi nu-i tratează nimeni drept cetăţeni de mâna a doua sau drept animale de companie. Ar putea fi necesar să renunţi la o parte dintre prejudecăţile tale din trecut, Patricia, ca să poţi aprecia cu claritate situaţia noastră.

— Prejudecăţile mele sunt la gunoi, ripostă ea. Sunt doar…

Îşi înălţă mâinile şi clătină din cap. De când se întâlniseră, nu-l privise niciodată pe Toller drept în faţă.

— Înainte de venirea noastră, Timbl trecea, la fiecare o mie de ani, printr-un val de comete bătrâne. Îşi pierdeau, cu regularitate, mai mult de jumătate din populaţie. Tot oceanul ăsta e apă din comete – adunată în decursul a miliarde de ani. S-ar părea că acum un milion de ani a fost o perioadă de acalmie îndelungată, iar în acest timp, franţii au evoluat până la forma actuală şi şi-au construit culturile de bază. Pe urmă valurile de comete au început să-i măture iarăşi. Franţii au început să devină din ce în ce mai asemănători unii cu alţii, transmiţându-şi informaţiile şi caracteristicile personalităţii de la unii la alţii prin mesageri de natură chimică, apoi prin mijloace culturale. Au devenit o societate holografică, pentru a absorbi mai bine şocurile valurilor de meteoriţi. Dar nu şi-au conştientizat niciodată potenţialul, şi nici măcar nu erau pe punctul s-o facă, înainte de deschiderea porţii noastre. Acum au o parte din tehnologiile care ne aparţin – folosesc pictografie de mare viteză ca să se actualizeze unii pe alţii, sau fac chiar şi schimburi de personalităţi parţiale. Una peste alta, nu sunt sigur cine au fost cei mai norocoşi – franţii, sau noi înşine. Dacă nu ne-ar fi ajutat ei, s-ar fi putut să fim înfranţi de jarţi cu secole în urmă.

Patricia îl asculta cu atenţie, completând ceea ce n-avusese timp să caute cu sistemul de informare.

— De ce nu puteţi stabili un soi de relaţie client-protector cu jarţii? întrebă ea.

— Ah! Cu ei e o cu totul altă poveste. Ştii, fireşte, că am găsit Calea ocupată de ei când am conectat-o pentru prima oară la compartimentul şapte.

— Aşa am auzit, spuse ea, amintindu-şi ce-i povestise vagabondul.

— Inginerul a avut ghinionul să deschidă o poartă experimentală în lumea lor de baştină. Timpul de pe Cale încă nu fusese corelat cu timpul nostru. Au putut să petreacă în jur de trei secole pe Calea incompletă, făcând din ea căminul lor, ba chiar învăţând şi să deschidă porţi rudimentare. Când Calea a fost conectată şi deschisă, erau acolo – aşa cum sunt şi astăzi. Puternici, inteligenţi, agresivi, absolut convinşi că sunt meniţi să populeze toate universurile. Am purtat un război violent împotriva lor şi i-am împins înapoi în primele decenii. Pe urmă am deschis porţi selectiv şi am umplut primul segment al Căii – până la unu ex cinci – cu pământ şi cu aer. Şi în tot timpul în care am construit Oraşul Axis am dus lupte de hărţuială cu ei, împingându-i tot mai departe, închizându-le porţile. În cele din urmă, s-au retras la doi ex nouă, şi am plasat în punctul ăla o barieră. Am încercat să purtăm discuţii logice, să facem schimburi. N-au acceptat. Ştiam că nu-i puteam scoate de pe Cale – nu eram destul de puternici.

Patricia se aşeză pe treapta de jos a scării care urca spre vârful digului.

— Şi cum vă putem ajuta noi?

— Asta e de fapt o întrebare complicată, spuse Toller. Ne puteţi ajuta cel mai bine susţinându-ne. Sau... nefiind împotriva noastră.

— Acum ne putem duce cu toţii acasă. Aşa cum e acolo acum.

Toller se întrerupse o clipă, nedumerit de saltul ei brusc de la o idee la alta.

— Exact.

Se aşeză alături de ea, şi Patricia se îndepărtă cu câţiva centimetri.

— Aşa cum e acolo acum. Eu unul, în ciuda pledoariei sincere a lui ser Lanier, văd prea puţine motive pentru a ne întoarce acum pe Pământ.

— Aţi putea ajuta supravieţuitorii.

— Patricia, ei – voi veţi deveni noi. Faptul că am creat o buclă cauzală – că ne putem întoarce în cel mai cumplit punct din evoluţia lumii noastre – nu e ceea ce consider eu o oportunitate. Pe moment e un handicap. V-a explicat Olmy cum sperăm să-i scoatem pe Jarţi de pe Cale? Pentru totdeauna?

Ea clătină din cap.

— E un plan ambiţios. Ai auzit zvonuri despre secesiune – despre divizarea oraşului Axis în două?

Ea se hotărî s-o facă pe proasta şi clătină din cap încă odată.

— Grupul nostru de cercetare a imperfecţiunii a descoperit, cu ani în urmă, că oraşul Axis ar putea fi accelerat aproape până la e – până la o viteză aproape egală cu a luminii. Oraşul în sine n-ar suferi nicio stricăciune, iar cetăţenii n-ar trăi decât experienţa unui disconfort minor…

— Cred că ar trebui să auzim cu toţii asta, decise Patricia brusc, ridicându-se. Adică tot grupul meu. Nu numai eu.

— Pot afla oricât de multe doresc. Îi poţi orienta când se întorc în Axis – totul e disponibil în Memoria Oraşului. Sau vă poate explica Olmy.

— De ce nu ne-a spus deja?

— Patricia, lumea noastră e extrem de complexă, după cum o ştii, probabil, mai bine decât mine. Mă îndoiesc că Olmy a avut timp să vă instruiască în ceea priveşte a mia parte dintre cele mai importante lucruri pe care ar trebui să le ştiţi despre noi.

— OK, spuse ea, păşind pe nisip şi întorcându-se cu faţa spre Toller. Ascult.

— Ar fi nevoie de mai bine de o zi ca să ne apropiem de viteza aceea, accelerând până la circa trei sute g – de unde

nu mai rămâne prea mult până la limita teoretică a sistemelor de amortizare a inerţiei pentru ceva atât de mare ca Oraşul Axis, în deplasare pe imperfecţiune. Aceasta din urmă ar fi extrem de solicitată, emiţând radiaţii puternice şi particule grele... Însă, în interiorul Căii, chiar şi o deplasare cu o treime din viteza luminii ar crea o undă spaţio-temporală de şoc. Am atinge această viteză la aproximativ unu punct şapte ex nouă. Am trece prin teritoriile deţinute de jarţi producând un efect devastator. Distorsiunile relativiste de pe Cale ar fi incredibile. În locurile pe unde am trece i s-ar modifica până şi forma şi, indiferent ce porţi, ar fi deschis jarţii, ar fi netezite toate, încetând să mai existe – mâna lui Toller se mişcă alunecând şi sugerând aplatizarea – ca atunci când calci cu fierul încins o bucată de material într-o spălătorie din lumea voastră.

Privirea Patriciei se pierdu în depărtare. Mintea ei alerga, străduindu-se să absoarbă ideea unui obiect relativist în interiorul Căii – şi să înţeleagă că, pe Cale, un obiect care se deplasa cu numai o treime din viteza luminii ar fi putut fi relativist.

— Un plan colosal, nu crezi?

Ea dădu din cap absentă.

— Cât de departe în josul Căii aţi ajunge?

— Asta continuă să facă obiectul dezbaterilor.

— Şi care sunt alternativele?

— Conferinţa le ia chiar acum în considerare – şi se află în discuţie de peste trei săptămâni. Credem că spargerea barierelor noastre de către jarţi e o chestiune de câţiva ani, dacă nu chiar de câteva luni. Ne vor invada cele mai largi porţi – le vom închide şi ne vom retrage, fireşte – şi, în cele din urmă, pe la sfârşitul deceniului, ne vor împinge înapoi, în Thistledown. Va trebui să-l evacuăm şi, ca să-i împiedicăm să ne urmărească, vom fi nevoiţi să distrugem Calea. Ceea ce ar reprezenta o calamitate incredibilă.

— Sunteţi siguri de asta?

Toller dădu din cap, o singură dată.

— Nu-i mai putem reţine mult timp. Au devenit foarte

puternici şi şi-au asigurat ajutorul altor lumi – deschizând porţi în susul şi în josul segmentului lor de Cale.

— Voi n-aţi putea face acelaşi lucru?

— Aşa cum spuneam, ei au stat pe Cale cu câteva secole mai mult decât noi. Într-un anume fel, o cunosc mai bine decât noi, deşi e creaţia noastră.

Toller nu spunea nimic despre una dintre alternativele menţionate de vagabond – spulberarea asteroidului Thistledown din capătul Căii şi „cauterizarea” ei, închizând-o etanş, astfel încât să continue să existe, independentă faţă de maşinile din compartimentul şase. Se hotărî să nu-l întrebe despre această posibilitate.

— E fascinant, îi spuse. Îmi oferă foarte multe lucruri la care să mă gândesc.

— Da, sigur. Patricia, sunt sigur că am încălcat toate regulile etichetei. Ai fost foarte amabilă că m-ai ascultat. Timpul nostru e destul de limitat, după cum vezi, iar voi aţi adus un factor suplimentar în ecuaţie…

— Sunt sigură că am făcut-o, spuse Patricia. *Poate într-o mai mare măsură decât o ştii*… Acum aş vrea să mă-ntorc.

— Fireşte. Te însoţesc.

Ea îi zâmbi, cu privirea încă pierdută. Toller vorbi foarte puţin în timp ce mergeau pe propriile urme în susul plajei, către clădirile din staţiune, şi asta îi conveni Patriciei.

Aluneca deja în stare, mintea îi lucra, rechemându-şi propriile notaţii. Trecu în grabă pe la Lanier, îşi ceru scuze şi se retrase în apartamentul ei, unde se întinse în pat şi închise ochii, strângând cu putere din pleoape.

Toller îi salută pe ceilalţi şi vorbi cu ei câteva minute explicându-le că purtase o discuţie utilă cu Patricia, referitoare la subiecte importante pentru ei toţi. După plecarea lui, Lanier bătu la uşa Patriciei şi nu primi niciun răspuns.

— Patricia? strigă el.

— Da, răspunse ea încet, încreţindu-şi faţa.

— Te simţi bine?

— Mă odihnesc, spuse ea. Vin să cinăm cu toţii.

Lanier se uită la ceas. A doua lor masă în lumea franţilor,

după toate aparenţele cina, avea să-nceapă peste o oră. Se întoarse în camera lui.

— Ce face? întrebă Carrolson.

— Bine, zice ea. Doarme.

— Puţin probabil, comentă Farley. Mă întreb ce i-o fi spus Toller.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

––––––––––––––––––––––––––––––––

Întâlnirea celor trei bărbaţi care preluaseră mantia autorităţii abandonată de Mirsky începu şi se termină într-o jumătate de oră. Se desfăşură în cabana personală a lui Pletnev, cu Annenkovsky stând de pază afară, ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

Subiectul era mesajul lui Mirsky către Garabedian. Iar soluţia problemei cu care se confruntau acum, insistă Pletnev, era simplă.

La început, Garabedian şi Pogodin ezitară. Însă Pletnev insistă, subliniind că oricum n-aveau de ales.

— Uite, au încercat să-l omoare pe Mirsky şi au fost închişi, zise el. Acum vor fi eliberaţi. Nu e evident? E aşa cum s-a gândit americanca. Pentru mine are sens.

— Şi ce facem?

Pletnev îşi cântări în mână Kalaşnikovul. Majoritatea armelor laser se descărcaseră de mult şi, pe lângă asta, el preferase întotdeauna gloanţele.

— Nu vom fi închişi? întrebă Garabedian.

— A fost cineva închis după lupte? spuse Pletnev.

Pogodin clătină din cap.

— Atunci o să-i ucidem departe de oraş.

— Nu-mi place ideea uciderii lor fără un proces.

— N-avem de ales, spuse Pletnev. Rahat, Mirsky ţi-a lăsat

mesajul ţie, dar eu sunt cel care-nţelege ce spune de fapt. Vielgorsky încă mai are suporteri. Fără Mirsky, noi trei putem guverna la modul rezonabil, dar, dacă se-ntorc *zampoliţii*, o să fim împuşcaţi cu toţii. O să ne-ntâlnim cu ei şi-o să facem ce trebuie. De acord?

Pogodin şi Garabedian încuviinţară.

— Atunci să mergem, spuse Pletnev. Îi aşteptăm afară. Mai bine s-ajungem mai devreme decât să-i scăpăm.

Mirsky îşi abandonase camioneta la malul apei şi o pornise către interiorul uscatului cu rucsacul plin cu raţii de hrană uscată. Lagunele abundau în acea zonă din compartimentul patru şi se pescuia excelent pretutindeni. Nu se îndoia că putea să supravieţuiască. Pădurile acelea nu fuseseră concepute ca un mediu de viaţă aspru. În regiunile unde ningea – cam într-un sfert de compartiment, o porţiune al cărei hotar era linia 180 – ninsorile erau uşoare şi nu ploua decât atât de des cât era necesar ca să supravieţuiască flora compartimentului.

Era extrem de puţin probabil să ajungă în situaţia de a trăi „de azi pe mâine”.

Îşi petrecuse primele zile în linişte, nefăcând aproape nimic altceva în afară de pregătirea unei undiţe. Citise rapoartele biologilor americani despre compartimentul patru şi ştia că existau râme şi larve pe care să le folosească drept momeală. Anxietatea i se diminuase şi se întreba de ce nu se deranjase să plece mai curând.

Acum se lovea rar de semnalele de la hotarul noii sale capacităţi mentale. Fie că se estompau pe măsura utilizării repetate, fie că învăţase să le ignore.

În cea de a patra zi a sa din pădurile de la 180, găsi indicii că nu era singur. Un pachet pentru raţiile ruseşti şi un container american de plastic îi dezvăluiră că încă unul sau mai mulţi soldaţi ruşi găsiseră drumul până acolo. Descoperirea nu-l deranjă. Efectiv, era loc berechet pentru toată lumea, şi încă având parte de intimitate.

În a şaptea zi, se întâlni cu un rus la marginea unui luminiş cu iarbă bogată. El nu-l recunoscu, dar soldatul ştia

cine e Mirsky şi se grăbi să dispară în pădure.

În a opta zi, se văzură din nou unul pe altul pe malurile opuse ale unui lac îngust şi celălalt nu mai fugi.

— Eşti singur, nu-i aşa? întrebă soldatul.

— Până acum, răspunse Mirsky.

— Dar eşti comandantul, spuse omul, cu ranchiună.

— Nu mai sunt, zise Mirsky. Cum e pescuitul pe-aici?

— Nu prea grozav. Ai observat că sunt ţânţari şi musculiţe peste tot, dar nu pişcă?

— Da, am observat.

— Mă-ntreb de ce.

— Sunt bine proiectaţi, sugeră Mirsky.

— Mă-ntreb dacă ninge vreodată.

— Cred că da, cam o dată pe an. Dar nu se face foarte frig. Nu ca la Moscova.

— Mi-ar plăcea să ningă, zise soldatul.

Mirsky se declară de aceeaşi părere, şi se întâlniră la un capăt al lacului, de unde plecară împreună prin pădure, în căutarea unui loc mai bun pentru pescuit.

— Americanii ar spune că suntem Huckleberry Finn şi Tom Sawyer, remarcă soldatul când îşi afundară undiţele într-un curs de apă. Ştii, americanii nu sunt aşa răi cum erau pe pământ. Înainte de a mă hotărî să plec în pădure, m-am gândit să trec în tabăra lor.

— Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă Mirsky.

— N-am vrut să am pe nimeni în jur. Dar nu-mi pare rău că eşti aici, generale.

Soldatul îşi săltă vârful băţului de undiţă, sperând să ademenească vreun păstrăv.

— Îmi redă încrederea în omenire. Până şi un general vrea să scape de toate.

Soldatul, care nu-i spunea niciodată lui Mirsky pe nume, părăsise complexul cu săptămâni în urmă, înainte de moartea lui în bibliotecă. Nu ştia nimic din cele întâmplate, iar el nu-i povesti.

Începea să se simtă din nou ca o fiinţă umană, nu ca o ciudăţenie sau ca o stafie. Era minunat că avea timp să admire o picătură de apă pe o frunză sau vălurelele apei

din jurul unui peşte care sărea după o insectă. Nu mai conta cine era, ci, pur şi simplu, că era.

Trecură încă două zile, şi Mirsky începu să se întrebe dacă avea să-i caute cineva. Telescoapele de mare putere i-ar fi putut descoperi cu uşurinţă, iar pentru senzorii în infraroşu n-ar fi contat dacă se ascundeau sau nu sub copaci. Bănuia că în momentul acela *zampoliţii* erau din nou liberi şi îşi consolidau puterea – dacă Pletnev şi ceilalţi nu acţionaseră ca urmare a avertizării lui.

Abia dacă era cât de cât curios în privinţa celor întâmplate.

Ceea ce îi lipsea cel mai mult erau nopţile. Ar fi dat orice ca să-şi poată petrece câteva ore în cea mai neagră beznă, ca să-şi poată închide ochii şi să nu mai vadă nimic, nici măcar firava strălucire maronie a luminii din umbra pădurii, trecând prin pleoape. Îi lipseau şi stelele şi luna.

— Crezi că, din toţi cei pe care i-am cunoscut pe Pământ, mai trăieşte cineva? îl întrebă soldatul într-o dimineaţă, când frigeau un păstrăv pe un grătar din crengi cojite, deasupra unui foc mic.

— Nu, răspunse Mirsky.

Soldatul îşi săltă capul, apoi şi-l clătină, minunându-se.

— Crezi că nu?

— Nu e foarte probabil, zise Mirsky.

— Nici măcar din înaltul comandament?

— Poate. Dar de-acolo n-am cunoscut niciodată cu adevărat pe nimeni.

— Mmm, făcu soldatul. Apoi, ca şi cum ar fi fost relevant, adăugă: l-ai cunoscut pe Sosnitsky.

— Nu cu adevărat.

— A fost un om bun, aşa cred, spuse soldatul, luând păstrăvul şi desfăcându-l cu dexteritate, ajutându-se de cuţitul său pentru cabluri.

Îi întinse jumătate lui Mirsky şi aruncă în tufişuri capul şi şira spinării.

Mirsky dădu din cap şi mancă peştele, cu piele şi tot restul, mestecând dus pe gânduri până când zări o scânteiere argintie în copacii de deasupra soldatului. Se

opri din mestecat. Soldatul îl văzu holbându-se şi întoarse capul.

Un obiect lunguieţ, de metal, pluti printre trunchiuri şi se opri la câţiva metri distanţă. Mirsky făcu ochii mari; semăna cu o cruce rusească ortodoxă barată din crom, cu o lacrimă grea la extremitatea de jos. La intersecţia barei înclinate cu cea verticală se afla un punct roşu, foarte strălucitor.

Soldatul se ridică în picioare.

— E americancă? întrebă.

— Nu cred, răspunse Mirsky, ridicându-se şi el.

— Domnilor, li se adresă, în engleză, o voce de femeie. Nu vă alarmaţi. Nu intenţionăm să vă facem niciun rău. Detectoarele noastre ne spun că aici se află un individ corporal care a fost supus unei intervenţii chirurgicale de suplimentare.

— E americancă, spuse soldatul, trăgându-se înapoi şi pregătindu-se s-o rupă la fugă.

— Ce eşti? întrebă Mirsky, tot în engleză.

— Dumneavoastră sunteţi beneficiarul intervenţiei chirurgicale de suplimentare?

— Cred că da, răspunse Mirsky. Da.

Soldatul scoase un mormăit ciudat, profund, care-i răsună din gât, şi o luă la fugă printre copaci.

— Eu sunt, pe el lasă-l în pace.

O femeie îmbrăcată în negru ieşi încet dintre copaci. Mirsky se gândi pentru o clipă că trebuia să fie americancă, din cauza uniformei – dar observă că stilul era cu totul diferit. Şi părul ei – tuns astfel încât în părţi nu mai avea decât puf, cu un val de păr din creştet revărsându-i-se în cascadă către ceafă – nu avea cu siguranţă nimic american. Îi trebuiră câteva secunde ca să observe că nu avea nări şi că urechile erau mici şi rotunde. Femeia se opri lângă crucea de crom şi-şi ridică o mână.

— Nu sunteţi cetăţean al Oraşului Axis, nu-i aşa? îl întrebă. Nu sunteţi naderit ortodox?

— Nu, răspunse Mirsky. Sunt rus. Dumneavoastră cine sunteţi?

Ea atinse bara crucii şi prin aerul dintre ei trecură

străfulgerări de lumină.

— Vreţi să mă însoţiţi? îi adunăm pe toţi ocupanţii acestor compartimente. Nu vi se va face niciun rău.

— Am de ales? întrebă el, încă păstrându-şi calmul.

Un bărbat care murise deja o dată putea să simtă vreo spaimă?

— Îmi pare rău, nu, spuse femeia, cu un zâmbet plăcut.

Judith Hoffman tocmai încheiase o şedinţă maraton, de nouă ore, dedicată restructurării sistemului juridic al personalului NATO de pe Piatră. Pe urmă, Beryl Wallace o rugase insistent să se întoarcă în bungalow-ul femeilor. În camera ei, Hoffman adormise imediat, atât de extenuată, încât avu nevoie de ceva timp ca să revină în starea de trezie şi de alte câteva secunde ca să priceapă de ce se trezise. Interfonul sună. Îi apăsă butonul.

— Hoffman, spuse, cu vocea răguşită şi simţindu-şi limba greoaie.

— Joseph Rimskaya, din compartimentul patru. Judith, avem o erupţie de apariţii de *boojumi* – am văzut şi eu doi, cu ochii mei.

— Şi?

— Sunt metalici, în formă de cruce, trec ca nişte săgeţi pe deasupra complexului nostru şi pe deasupra teritoriilor ruseşti. Am urmărit câţiva cu aparatele noastre. Trebuie să fie douăzeci sau treizeci numai în compartimentul ăsta. Sunt peste tot.

Hoffman scrâşni din dinţi şi se frecă la ochi înainte de a se uita la ceas. Dormise mai puţin de o oră.

— Acum eşti în complexul zero din compartimentul patru?

— Acolo sunt.

— Vin spre tine.

Întrerupse legătura exact în clipa când primea un alt apel. De data asta, Ann interveni şi negocia cu o voce de la celălalt capăt al conexiunii când răspunse Hoffman.

— Judith, îmi cer scuze, se grăbi Ann să spună. Beryl mi-a zis să te las să dormi şi n-am ieşit decât pentru o secundă…

— Domnişoară Hoffman, sunt colonelul Berenson, din compartimentul şapte…

— Vă rog, domnule colonel, îl întrerupse Ann.

— E o urgenţă…

— Ann, lasă-l să vorbească, zise Hoffman.

— Domnişoară Hoffman, senzorii noştri detectează zeci – poate sute – de obiecte, mari şi mici. Unele au intrat în perforaţie, aproape cu siguranţă, şi sunt acum în compartimentul şase…

— Sunt cel puţin în compartimentul patru, zise Hoffman. Domnule colonel, ia legătura cu Rimskaya. Şi el a observat obiecte. O să vin în compartimentul patru cu trenul următor.

Îşi pregăti mica geantă pentru urgenţe şi alergă de-a lungul coridorului, împleticindu-se şi fiind gata să cadă în capul scărilor. Se prinse de balustradă până când îi trecu ameţeala provocată de extenuare, apoi se avântă în josul treptelor atât de repede cât era în stare fără să-şi frângă gâtul. Ann o aştepta jos, cu o cană cu apă şi cu un stimulent sub formă de tablete.

— Rahat, astea ce mai sunt? întrebă Hoffman, împingându-le în jos.

— Hipercafeină, răspunse Ann. Lanier le folosea tot timpul.

Hoffman dădu peste cap două pastile şi apa.

— De data asta ce e? întrebă Ann, palidă. Un alt atac?

— Nu din afară, scumpo. Unde sunt Wallace şi Polk?

— În compartimentul doi.

— Spune-le să vină în al patrulea, în complexul zero; spune-le că ne-ntâlnim acolo sau la trenul zero.

Hoffman ţâşni în fugă din bungalow, strigând că-i trebuia o camionetă care s-o ducă în compartimentul doi. Cu o staţie radio în mână, alergând pe picioarele lui butucănoase şi strigând infanteriştii marini, generalul Gerhardt îşi făcu apariţia din bufet şi o invită cu un semn al mâinii să-l urmeze. Doreen Cunningham le ieşi în întâmpinare la gardul de apărare şi arătă fără să spună nimic către două camionete cu motoarele în ralanti de dincolo de valul de

pământ.

Se urcau în cea mai apropiată când se declanşă alarma în complexul echipei ştiinţifice. Hoffman se îndepărtă de portiera camionetei şi capul îi zvâcni instinctiv către spate. Deasupra capetelor lor plana în tihnă o cruce barată argintie. Globul greu din capăt îi dădea o înfăţişare sinistră şi prostească în acelaşi timp. Lui Hoffman îi aduse aminte de o armă bizară dintr-un film cu arte marţiale din anii optzeci.

— Nu e rusească, nu-i aşa? întrebă ea, încă uşor năucită din cauza somnului întrerupt.

— Nicidecum, doamnă, zise Gerhardt, apărându-şi cu mâna ochii de lumina tubului.

Crucea ocoli complexul, apoi se înălţă până ce deveni un vârf de ac pe fundalul tubului de plasmă şi dispăru.

— Asta e unul adevărat. Un *boojum*.

La apusul soarelui, deasupra lor, cerul se întunecă, îndreptându-se către albastrul nopţii. Când oceanul înghiţi ultima fărâmă din conturul aplatizat şi roşiatic al soarelui, apăru umbra de un cafeniu întunecat a liniei norilor, răsucindu-se şi virând în direcţia vântului, de la orizont către zenit, unde se sfărâmă în fâşii înspumate, prinzând pe marginile fiecăreia un licăr electric, violet. Farley şi Carrolson se retrăseseră cu o oră mai devreme; în lumea franţilor, zilele aveau în jur de patruzeci de ore. Lanier se gândea întruna şi nu era pregătit pentru culcare. Privea apusul soarelui din patio, cu Heineman alături. Patricia încă nu ieşise din cameră după conversaţia cu Toller.

Desculţ, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cu jachetă albastră cu mâneci lungi, Olmy traversă nisipul la câţiva metri distanţă, îi zări şi se apropie.

— Domnule Heineman, domnule Lanier, spuse, iar ei îl salutară dând din capete, ca gentlemenii din înalta societate a întregii lumi, din tablou lipsind doar pipele, ţinuta protocolară şi paharele cu băutura specifică serii.

— Vă bucuraţi de şederea aici?

— Foarte mult, răspunse Lanier. De două luni n-am mai

văzut cum e în adevăratul aer liber.

— La mine a trecut un an, zise Heineman.

— Pentru mine e vorba de mult mai mult, spuse Olmy. N-am mai avut o misiune pe o lume exterioară de – păru să privească în interiorul său – de cincisprezece ani. Şi n-am mai vizitat lumea asta de cincizeci.

— Au grijă să fiţi mereu ocupat, domnule Olmy? întrebă Heineman, privindu-l cu ochi îngustaţi.

— Foarte ocupat. Ce face Patricia? Am înţeles că ser Toller a discutat cu ea şi că de-atunci e în camera ei.

— Da, răspunse Lanier. Mă duc peste câteva minute să văd ce face. S-o-ntreb dacă nu vrea să mănânce.

— E sub presiune de ceva vreme, nu-i aşa?

— De când a venit pe Piatră – pe Thistledown, zise Lanier. Noi am pus pe umerii ei o responsabilitate al naibii de mare – într-adevăr prea mare.

— Aţi crezut că poate dezlega misterul asteroidului?

— Am crezut că ne putea spune dacă lucrurile pe care le-am aflat din biblioteci aveau să se adeverească în cazul lumii noastre. După cum s-a văzut…

— S-au adeverit şi nu s-au adeverit, încheie Olmy în locul lui.

Lanier îl privi, apoi dădu iarăşi din cap, din nou cu ochii la lumina tot mai scăzută a crepusculului.

— Se poartă ciudat – chiar dacă ţinem cont de circumstanţe.

Olmy se aplecă peste balustrada patioului.

— După ce am ajuns în Axis, am avut amândoi, eu şi ea, o discuţie foarte lungă şi foarte interesantă. Era nerăbdătoare să-nveţe despre oraş, despre noi, şi era nerăbdătoare să se încadreze. Voia să-nveţe mai ales despre deschiderea porţilor. E unul dintre motivele pentru care vom asista în curând la deschiderea uneia. V-a vorbit despre ultimele ei planuri?

— Nu cred, răspunse Lanier.

Heineman se aplecă în faţă, susţinând cu seriozitate privirea lui Olmy.

— Înainte de a fi capturată, se ducea în bibliotecă, să-şi

finalizeze munca. Avea o ipoteză conform căreia ar fi putut pleca în josul Căii, ca să găsească un loc între porţi, în ceea ce numim noi o regiune de stocare a geometriei. M-a fascinat faptul că ştia de regiunile astea – le calculase existenţa, fiindcă pentru a înţelege noţiunile de bază ale Căii nu e neapărat necesar să-i înţelegi toate implicaţiile. Credea că poate să construiască un aparat de deschidere a porţilor şi de examinare a stocurilor de geometrie.

— Ce sunt stocurile de geometrie? întrebă Heineman, parcă orăcăind.

Îşi drese glasul şi se uită la Lanier.

— Regiunile-poartă sunt plasate de-a lungul Căii într-un ritm specific. Se deschid în locuri bine definite din universuri uşor diferite de cel din care provenim. Mergând în josul Căii, fiecare poartă va avansa în timp cu aproximativ o jumătate de an în fiecare univers. Judecând după ceea ce mi-a spus, Patricia a înţeles asta foarte repede. Dar a avut nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că infinitatea lumilor alternative trebuie să fie grupată de existenţa unor astfel de regiuni-poartă, delimitate foarte clar. Gruparea se face în zonele de stocare a geometriei, iar distorsiunea provocată de grupare conduce la o deplasare grosolană a unor universuri, atât în superspaţiu, cât şi în timpul Căii.

— Nu vă pot urmări, zise Lanier.

— Ea credea că poate deschide o poartă într-un univers alternativ, pe un Pământ alternativ, unde Moartea nu s-a petrecut, dar unde totul se deosebeşte foarte puţin de lumea ei. A înţeles că aparatura de deschidere a porţilor se poate acorda între anumite limite. Teoria ei spune că, folosind unul dintre aparatele noastre, poate deschide cu precizie o cale către un Pământ alternativ şi ospitalier.

— Şi poate? întrebă Lanier.

Olmy păstră un moment tăcerea.

— O să ne consultăm cu doi deschizători de porţi. Unul se află aici, pe Timbl, iar celălalt e primul deschizător, ser Ry Oyu, tatăl senatoarei Prescient Oyu, şi ne aşteaptă la unu punct trei ex nouă.

— Ăsta e un alt motiv pentru care am fost scoşi din oraşul Axis?

Olmy zâmbi şi dădu din cap.

— Motivele care m-au îndemnat s-o aduc pe Patricia cu mine au fost cât se poate de raţionale. Însă sosirea voastră n-a pus capăt problemelor. Poate că am fi reuşit să păstrăm secretul existenţei unui singur vizitator – deşi acum mă îndoiesc de asta. Dar să ascunzi cinci oaspeţi e imposibil. Preşedintele speră să facă din dumneavoastră mai degrabă bunuri valoroase decât handicapuri.

— O mie trei sute de ani, şi oamenii sunt tot oameni, medită Heineman, cu o oarecare amărăciune. Încă se mai ceartă.

— Adevărat, dar nu în întregime, specifică Olmy. În zilele noastre, mulţi oameni au handicapuri atât de severe ca urmare a tulburărilor de personalitate sau a structurilor de gândire eronate, încât acţionează adesea împotriva celor mai importante dintre propriile lor interese. Dacă ar avea scopuri clar precizate, n-ar fi capabili să deducă logic şi nici măcar să intuiască modalităţi bine definite prin care să-şi atingă aceste scopuri. Adversarii urmăresc adesea aceleaşi obiective, au chiar şi convingeri extrem de asemănătoare, însă se urăsc reciproc, cu înverşunare. Pe de altă parte, nimeni nu se poate scuza invocând ignoranţa sau deficienţele mintale. Incompetenţa e de neiertat, fiindcă e iremediabilă. Unul dintre serviciile oferite de ser Ram Kikura e îndrumarea în vederea selectării unor abilităţi şi atitudini utile pentru activitatea desfăşurată. Adaosurile necesare pot fi asimilate ca un set de amintiri sau chiar sub forma unei suplimentări de personalitate.

— Atunci de ce continuă să nu cadă de acord? întrebă Heineman.

Olmy clătină din cap.

— Aflaţi asta, şi-o să înţelegeţi care e rădăcina fundamentală a conflictelor de pe tărâmul Stelei, Sorţii şi Pneumei. În toate universurile care ne sunt accesibile.

— Atunci înseamnă că e incognoscibilă, zise Lanier.

— Nicidecum, totul e mult prea clar. Pot exista mai multe

scopuri finale dezirabile şi mai multe căi, la fel de valide, pe care pot fi atinse. Din nefericire, resursele sunt limitate şi nu poate urma toată lumea calea pe care şi-o doreşte. E adevărat până şi pentru noi. Cetăţenii noştri sunt, în cea mai mare parte, buni la suflet, capabili şi diversificaţi. Spun că e vorba de cea mai mare parte, fiindcă sistemul din Oraşul Axis nu e în niciun caz perfect…

— Vreţi să spuneţi că până şi zeii pot avea război…

Olmy încuviinţă.

— Modul în care revin printre noi miturile necizelate ale tinereţii noastre, sub forma unor adevăruri eterne, e interesant, nu-i aşa?

Lanier bătu la uşa Patriciei şi o strigă. După câteva minute şi apoi alte câteva ciocănituri, ea deschise şi îi făcu semn să intre. Părul i se ciufulise, separându-se în şuviţe răsucite. Purta aceleaşi haine cu care fusese la plajă.

— Am venit să văd cum te simţi, spuse Lanier, stând stângaci în picioare în camera principală şi nefiind sigur dacă ar fi trebuit să-şi încrucişeze braţele la piept sau să şi le lase să atârne.

— Mă gândesc, răspunse Patricia, întorcându-se către el.

Ochii ei erau trişti.

— Cât a trecut?

— De când ai plecat de pe plajă?

— Da. Cât?

— Douăsprezece ore. Afară e întuneric.

— Ştiu. Am aprins lumina înainte să-ţi deschid. Locul ăsta e exact ca o cameră de hotel. Cred că e ceea ce e de aşteptat să fie. Demodat. Înapoi la esenţă. Asta a spus Preşedintele.

— Nu pari a fi în apele tale, spuse Lanier. S-a întâmplat ceva rău.

— Nu pot să nu mă gândesc. Am intrat în stare – aşa îi spun eu, aşa numesc gândirea profundă – sunt acolo de douăsprezece ore. Sunt şi acum. Ştii, abia reuşesc să vorbesc cu tine.

— La ce te gândeşti?

— La întoarcerea acasă. Totul se reduce la asta.

— Olmy spunea…

— Garry, mă rup de lume. O să sfârşesc ca vagabondul ăla, cu totul denaturată şi ireală. Nu pot să nu mă gândesc. Avocatul Preşedintelui a spus… Gary, am nevoie de ajutor. Am nevoie de ceva care să mă distragă.

— Ce anume? întrebă el.

Ea întinse braţul şi îşi răsfiră degetele, gesticulând cu ele. Lanier o prinse de mână.

— Sunt o fiinţă omenească, nu-i aşa? Sunt reală. Nu sunt un soi de jucărie sau un program.

— Eşti reală, afirmă Lanier. Te ating.

— Acum nu pot fi sigură de asta. N-o să crezi ce e în capul meu. Văd… Vreau să spun că nu e nimic artificial, nu e un adaos sau ceva de genul ăsta. E din interiorul meu, acolo sunt toate calculele, toată teoria. Văd universurile grupate ca foile din Biblie şi ştiu numerele paginilor. Olmy nu m-a crezut, nu întru totul. Dar eu continui să cred că am dreptate. Ei au toate aparatele alea pentru deschiderea porţilor, unele mari, unele mici. Dacă aş reuşi să fac rost de unul dintre ele, aş putea să ne duc pe toţi acasă, chiar acum. Înapoi, unde totul era în ordine. Ştiu numărul paginii.

— Patricia…

— Lasă-mă să vorbesc! exclamă ea, cu înverşunare, înapoi, acolo unde nu e niciun război nuclear. Unde citeşte tata *Tempos de Los Angeles*. Unde mă aşteaptă Paul. Aşa mă gândesc, dar nu numai la aceste lucruri. Preşedintele spune că ei pot trimite Oraşul Axis în josul coridorului, al Căii, cu viteze relativiste. Relativiste. Pot să-şi nimicească duşmanii. S-ar putea să meargă. Dar…

— Ia-o mai uşor, Patricia.

— Nu pot, Garry. Am nevoie de un punct de contact. Am nevoie de Paul, dar el e încă mort până când îl pot găsi.

Îl strânse mai tare de mână.

— Mă vei ajuta tu. Te rog.

— Cum?

Ea strânse din ochi, şi pielea i se încreţi, ca şi cum ar fi înfruntat vântul care-i bătea din faţă. Încercă să zâmbească.

— Calea s-ar dilata, luând forma unei goarne. Dacă va exista un obiect relativistic de dimensiuni mari, în deplasare pe singularitate, s-ar umfla. Ar închide porţile, le-ar face să se strângă, fuzionând.

— Cum te pot ajuta eu? O chem pe Carrolson…

— Nu, te rog. Doar tu. Am luat notiţe.

Îşi ridică tableta. Ecranul era plin cu cifre care n-aveau absolut niciun sens pentru Lanier.

— Am dovada. Lasă-mă să merg în punctul de stocare a geometriei… şi pot să fac în aşa fel încât să ieşim toţi de aici. Dar nu pot opri asta.

— Patricia, ai spus că te pot ajuta.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea, brusc.

Lanier o privi şocat, cu ochii holbaţi.

— Acum nu sunt decât un gând. Dă-mi un trup.

— Nu fi ridicolă, spuse el, furios – de două ori furios, fiindcă se simţea reacţionând cu înţelegere şi simpatie.

Ea tresări, retrăgându-se uşor.

— Paul e mort. N-o să-l înşel. Când deschid poarta, va fi din nou viu, dar în clipa asta nu e nicăieri. Ştiu că tu stai cu Farley… Şi Hoffman…

Aproape că spusese ce nu trebuia, aproape că ridicase problema responsabilităţii lui faţă de ea, şi amândoi o ştiau.

— Sunt geloasă, şi nu sunt, continuă Patricia. Îmi place Karen. Toţi îmi plăceţi. Mă simt despărţită de voi, diferită, dar am vrut să fiu… cu voi toţi. Am vrut să-ţi plac.

— N-o să profit când eşti vulnerabilă, spuse Lanier.

— Să profiţi? Am nevoie de tine. Eu aş fi cea care profită. Profit, ştiu, dar… ştiu că asta m-ar ajuta. Nu sunt o fetiţă. Acum am în minte gânduri la care n-au ajuns nici măcar aceşti oameni. Olmy ştie. Dar, dacă mă mai gândesc, o să pierd totul. Poc.

Pocni din degetele mâinii libere.

— Probabil că nu sunt foarte bună la pat, zise ea.

— Patricia, zise Lanier, încercând să-şi ia mâna dintr-a ei, şi totuşi nevrând s-o facă.

Ea se apropie cu un pas şi îşi puse palma pe stomacul lui.

— Dacă e nevoie, o să joc murdar. Trupul e un tigru,

mintea e un dragon. Hrăneşte-l pe unul ca să-l păstrezi pe celălalt.

— O să mă înnebuneşti şi pe mine, spuse el, încet.

Patricia îşi coborî mâna către sexul lui erect.

— Nu sunt doar un mic geniu stângaci.

— Nu, spuse el.

Patricia îşi lăsă capul pe spate, simţindu-l, şi zâmbi, în extaz, cu ochii închişi. În Lanier nu mai rămăsese nicio urmă de împotrivire. Ea îi eliberă mâna şi el şi-o întinse să-i descheie bluza.

Când ajunseră să fie amândoi dezbrăcaţi, se strânseră în braţe cu putere. Lanier îngenunche să-i sărute sânii. Ochii lui se umeziră când îi simţi sfârcurile între buze. Avea sâni de dimensiuni medii, legănându-se foarte uşor, unul vizibil mai mare decât celălalt, cu pistrui de un brun mai întunecat pe pielea dintre ei. Lanier simţi un flux neaşteptat de pasiune pură îndepărtându-i toate emoţiile conflictuale. Patricia îl conduse în dormitor şi se întinse alături când se sărutară, se dezmierdară uşor unul pe altul. El o prinse de şolduri, i le înclină şi se strecură adânc înăuntru, cu muşchii stomacului şi ai feselor încordaţi, convulsivi. Pe urmă se rostogoliră, cu Patricia deasupra, iar ea alunecă apăsându-se de el, cu ochii închişi, dar relaxată, ca şi cum şi-ar fi pus o dorinţă tandră în gând. Apoi se înălţă, şi Lanier urmări mişcările lor unite fără obişnuita lui detaşare, cunoscând în schimb o desăvârşire şi o plinătate care n-aveau sens. Între ei nu existase nimic care să sugereze toate astea – nu fusese decât datoria, lucraseră împreună. Aşa cum mai lucrase şi cu alte femei.

Iar acum era în pat cu mica mexicană genială a lui Hoffman. Înţelese că, atunci când o văzuse prima oară, fusese demoralizat; respectul faţă de raţionamentul lui Hoffman îi ascunsese acea reacţie iniţială faţă de fragilitatea aparentă a Patriciei. Acum se afla în interiorul acelei fragilităţi, luându-şi plăcerea din ea, totul în numele datoriei, şi asta era amuzant.

O parte din demoralizarea lui fusese atracţie.

Patricia se mişca din propria ei voinţă către mult

aşteptatul orgasm. Cu Paul descoperise că putea face dragoste în modul cel mai firesc. Simţea starea domolindu-se, mai degrabă stocându-se decât disipându-se. Gândurile ei deveniră clare. Le găsise un focar.

Atinse orgasmul şi, după un scurt răgaz, continuă să se mişte. Şoldurile lui Lanier se arcuiră o dată, pe urmă se lăsară înapoi, şi încă o dată, mai sus, iar el gemu cu buzele lipite de umărul ei coborât, apoi de obrazul ei, şi îşi deschise gura într-un ţipăt înăbuşit, încet şi aspru. Zvâcnirea şi ejacularea îi aduseră senzaţia că i se dezlega totul, eliberându-l de anii de tensiune de care nici măcar nu fusese conştient.

Rămaseră întinşi împreună, tăcuţi, vreme de minute lungi, jilave, ascultând scrâşnetul talazurilor sparte dincolo de uşile de sticlă.

— Mulţumesc, spuse Patricia.

— Iisuse, zise Lanier, şi îi zâmbi. E mai bine?

Ea dădu din cap şi-şi îngropă nasul în umărul lui.

— A fost foarte periculos, zise ea. Îmi cer scuze.

Lanier îi întoarse faţa către el şi îi prinse capul între umărul şi obrazul lui.

— Suntem amândoi nişte rarităţi, spuse. Ştii asta?

— Bărbaţii!

Patricia îşi cuibări capul pe umărul lui, cu ochii strâns închişi.

— N-ar trebui să dormi aici în noaptea asta. O să fiu OK. Ar trebui să dormi cu Karen.

Lanier îi studie chipul cu atenţie.

— Bine, încuviinţă el.

Patricia deschise ochii – mari şi nepământeni – şi îl fixă îndelung. Acum părea mai puţin pisică, ci mai degrabă o inversiune a neomorfilor pe care-i văzuseră în ultimele zile. Erau fiinţe umane în interior, cu exterioare stranii. Însă în Patricia Luisa Vasquez era ceva – ceva care fusese probabil tot timpul acolo – ceva care nu era cu exactitate uman.

Numai zeii sau extratereştrii.

— Mă priveşti ciudat, spuse ea.

— Scuze. Mă gândeam cât de întors pe dos e totul.

— Nu regreţi? întrebă ea, întinzându-se, cu ochii reduşi la dimensiunile unor crăpături.

— Nu regret.

În timp ce părăsea camera, Lanier îşi simţi pielea cuprinsă de furnicături. Coborându-şi privirea către braţe, înţelese că, din tot ce văzuse în ultimele câteva zile, nimic nu-i făcuse pielea de găină…

Până atunci.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

––––––––––––––––––––––––––––––––

Înainte ca în staţiune să se fi luminat de ziuă, Olmy îi conduse pe toţi cinci la un autobuz în aşteptare. Carrolson le numise autobuze-căţeluş, din cauza roţilor mari şi albe. Aerul era neclintit şi răcoros, iar stelele scânteiau clare şi ferme în întunecimea de un albastru prăfuit.

Patricia era tăcută, neTrădând prin niciun semn cele petrecute între ea şi Lanier în noaptea precedentă. Nici Farley nu dădea semne că ar fi ştiut ceva; Lanier se întorsese în camera lor ca s-o găsească dormind. La el, somnul venise mult mai greu; din adolescenţă nu se mai pusese într-o asemenea situaţie.

Ram Kikura traversă în fugă o întindere de iarbă albastru-verzuie şi se îmbarcă în autobuz cu câteva minute mai târziu.

— Preşedintele nu se poate întâlni cu noi, spuse.

— Ce dezamăgitor, zise Carrolson, fără să pară foarte sinceră. Probleme?

— Nu ştiu. Ser Toller, Preşedintele şi parţialul Ministrului Prezidant sunt acum în şedinţă. Duceţi-vă înainte; eu rămân aici şi urmăresc situaţia.

Şoferul frant al autobuzului se uită la Olmy, care dădu din cap. Traversară lin pajiştea şi ieşiră pe un drum acoperit cu nisip fin, intrară apoi pe o autostradă cu pavajul alb care înconjura staţiunea şi se îndreptară spre răsărit, unde linia orizontului de pe continent era acum de un roşu profund. Patricia simţi un miros dulce, cu totul deosebit de mirosul bogat şi pătrunzător al oceanului Timbl; vântul bătea dinspre ogoarele pline de tulpini groase, galbene, ce creşteau în afara staţiunii.

Fermierii franţi cu şorţuri roşii, cu multe buzunare, ieşiseră deja la muncă.

— Recoltează elemente biologice ale personalităţii, le explică Olmy. Plantimale adaptate reproduc structuri biologice complexe, chiar şi memorii preatribuite. O industrie. O industrie artizanală, aţi putea s-o numiţi astfel – foarte avantajoasă.

— Pentru oameni sau pentru franţi? întrebă Lanier.

— Plantimalele se pot adapta la majoritatea organismelor. Instalarea codurilor genetice nu e dificilă la formele de viaţă bazate pe carbon.

Lanier voise să ştie dacă industria era mai avantajoasă pentru oameni sau pentru franţi, dar decise să nu-şi reformuleze întrebarea. Autobuzul urmă drumul alb printre ogoare şi traversă zona cu populaţie densă de pe coastă. Pe vreo zece kilometri în ambele direcţii de-a lungul coastei şi pe cel puţin zece în interiorul continentului, câmpia era acoperită de satele franţilor.

Nici mai mult nici mai puţin de zece sate ocupau un teren de numai trei kilometri pătraţi. Fiecare sat era alcătuit din mai multe cercuri concentrice de case dreptunghiulare cu acoperişul jos. În centru se afla o construcţie asemănătoare cu o stupă budistă, adesea atingând o înălţime de cincizeci de metri, drapată cu multe steaguri colorate. Când strălucea soarele, banerele orientate cu faţa spre continent îşi schimbau culorile, fluturând lin sub adierea blândă a vântului, ca nişte curcubee deprimante.

— Cât de avansaţi sunt franţii, comparativ cu poporul dumneavoastră? întrebă Carrolson.

— Sunt mai axaţi pe elementele de bază, dar nu sunt primitivi, răspunse Olmy. Domeniul acoperit de tehnologia şi ştiinţa lor – presupun că la asta vă referiţi – e extins. Nu vă lăsaţi înşelaţi de stilurile lor de filosofie, nici măcar de amabilitatea lor. Fanţii sunt plini de resurse. Ne bazăm pe ei într-o foarte mare măsură.

Dincolo de ogoare şi de sate, drumul şerpuia într-un unui munte scund, cu creştetul încoronat de prisr dintr-o rocă gri translucidă, îndreptate spre cer. În vârf, pe un platou format din prisme, un dom bondoc, cu dur albe şi de culoarea cuprului se înălţa cu şaizeci de metri mai sus, rotunjindu-se la bază pentru a forma un pavilion amplu. Autobuzul pătrunse sub marginea lui proeminentă şi se opri.

Olmy îi conduse către o structură bine întreţinută dar evident veche, din bronz, fier negru şi smalţ alb, sub golul cupolei. Alături de un cadru lat de cinci met în formă de potcoavă, stătea un bărbat musculos, apare de vârstă mijlocie, gol de la brâu în sus şi cu o trusă pentru unelte prinsă de centura lată. Pielea lui era de un cafeniu intens, cu un luciu uşor, irizat. În alte puncte din jurul instalaţiei stăteau trei franţi, vorbind între ei pe tonuri joase, în timp ce îl lustruiau cu nişte cârpe. Deasupra se înălţa o cuşcă imensă din bare de fier încrucişate, ca un pod victorian plasat într-un loc nepotrivit.

— E un telescop, spuse Heineman. E minunat!

— E un telescop, într-adevăr, zâmbi bărbatul cu piele cafenie. Ultimul construit de franţi înainte de deschiderea porţii noastre.

— Iată-l pe ser Rennslaer Yates, al doilea deschizător de porţi, le explică Olmy, făcând prezentările. Ne va însoţi la unu punct trei ex nouă.

Yates îşi desprinse trusa cu unelte.

— Această întâlnire a fost îndelung aşteptată. Sir Olmy m-a informat, cu amabilitate, despre dumneavoastră toţi. Franţii mă răsfaţă îngăduindu-mi să mă ocup când şi când de comorile lor istorice.

Arătă cu o mână către telescop, către dom şi către

pavilion, apoi îmbrăcă o cămaşă de pânză albastră şi o încheie apăsând-o de-a lungul unei cusături.

— Acum nu e mare nevoie de deschizători de porţi. Primul poate să facă foarte bine cea mai mare parte a muncii fără ajutorul nostru.

Se apropie de Patricia.

— Olmy mi-a povestit foarte multe despre dumneavoastră. Aţi făcut câteva descoperiri impresionante.

Patricia zâmbi, dar păstră tăcerea. Însă ochii ei erau strălucitori, nepământeni: pisică ascunzând un secret. Lanier simţi un val de – mândrie? Altceva? – dându-şi seama în ce mare măsură se simţea mai bine după noaptea trecută.

— Mi-ar plăcea să mă ocup când şi când de aşa ceva, spuse Heineman, cu nostalgie.

— Poate că într-o bună zi vă veţi ocupa – de ăsta sau de unul asemănător. Mă tem că franţii nu fac mare lucru ca să-şi conserve trecutul.

Bătu cu mâna în montura telescopului.

— N-o să mă-ntorc prea curând, spuse el, cu tristeţe. Apoi le mărturisi lui Heineman şi Carrolson: I-aş ruga pe ei să continue munca, dar vor primi alte misiuni – vor pleca de aici şi se vor omogeniza, aşa cum fac franţii – şi telescopul va reîncepe să decadă. Ştiţi, pe vremea lui, instrumentul ăsta şi alte paisprezece ca el lucrau din amurg şi până-n zori, căutând valul de comete.

Flutură din mână, invitându-i să-l urmeze dincolo de bordura pavilionului şi în partea opusă a unui câmp îngust, plat.

De pe buza prăpastiei abrupte, cuprinseră cu privirea câmpia joasă, rămânând cu ochii la marea de dincolo de ea.

— La sosirea noastră, franţii intrau deja în era spaţială. Construiseră mii de rachete cu focoase nucleare — apelând la tehnologii fantastice, ingenioase, năucitoare: oare le-aţi putea numi improvizaţii? Trecuseră mai bine de nouă secole de la ultimele impacturi majore, iar ei aşteptau.

Dacă acest instrument sau un altul similar ar fi observat cometele, traiectoriile lor ar fi fost calculate de mii de minţi

contopite ale franţilor. Ar fi fost posibil să le ia mai mulţi ani, dar altminteri n-aveau decât computere primitive. Satele ar fi fost mutate, plasate în zone mai sigure. Toate satele de pe planetă în mişcare! Au fost scutiţi de aşa ceva. Însă acesta – îşi înălţă mâna către dom – a fost totuşi un instrument nobil.

Clătină din cap.

— Ser Olmy! Deschide drumul. Am terminat aici.

Îi îmbrăţişă pe toţi cei trei franţi şi le atinse mâinile, schiţând gestul omogenizării, ceea ce pentru oameni nu reprezenta decât o pură formalitate.

Erau pe punctul să se îmbarce în autobuz, când unul dintre franţi, stând în soare la marginea pavilionului, fluieră şi arătă către coastă. Trei puncte albe alunecau către interiorul uscatului, apropiindu-se de telescop. Olmy se încruntă.

— Domnule Lanier, du-ţi, te rog, oamenii înapoi, la telescop. Ser Yates, poţi să rămâi alături de ei?

Cel întrebat încuviinţă şi îi urmă către centrul pavilionului.

— Ce se petrece?

— Nu ştiu, spuse Olmy. În program nu era prevăzută nicio întâlnire cu poliţia porţii.

Cele trei puncte crescură rapid până la dimensiunile reale ale unor aeronave în formă de săgeţi boante. Acestea se rotiră deasupra telescopului şi asolizară pe câmpia plană din nord. Trapa din botul unei nave se deschise şi coborâră Oligand Toller, patru reprezentanţi ai districtului porţii şi un frant purtând eşarfa verde care simboliza autoritatea sa diplomatică. Toller se apropie grăbit de Olmy, privindu-l drept în ochi.

— În Axis sunt probleme, spuse el. Am primit instrucţiuni să vă-ntrerup vizita şi să vă aduc imediat pe toţi înapoi, în oraş.

— Explicaţi-ne, vă rog, spuse Olmy. Care sunt problemele?

— Adepţii facţiunii Korzenowski şi naderiţii ortodocşi şi-au însuşit o autoritate ilegală şi au întrerupt comunicaţiile între

incinte. Preşedintele a întrerupt conferinţa Jart, a părăsit Timbl şi e acum pe drumul de întoarcere, ca să rezolve situaţia. Trebuie să plecăm imediat.

— N-ar fi mai bine să ţinem pe toată lumea aici? întrebă Olmy. Până când se mai clarifică situaţia.

— E foarte clară. Secesioniştii încearcă să forţeze lucrurile.

Toller apelă la pictograme focalizate cu mare precizie. Mesajul lui era de un roşu agitat, tinzând spre violet.

— Oaspeţii noştri sunt personaje-cheie în această dispută. Ştii asta, ser Olmy.

Olmy nu pictografie.

— Înţeleg, ser Toller. Dar vă scapă punctul meu de vedere. Dacă preşedintele a plecat, omul cu cel mai înalt rang de pe Timbl e ser Yates.

Toller evaluă rapid situaţia.

— Refuzi să-i cedezi? Eu acţionez *sub împuternicirea* Preşedintelui.

— Nu refuz să-i cedez pe toţi, preciză Olmy. Cu noi nu vor rămâne decât doi. Îi puteţi lua pe ceilalţi.

Lanier începu să protesteze, dar Olmy îi aruncă o privire prin care îi cerea să tacă.

Toller se retrase cu un pas.

— Le-aş putea ordona autorităţilor porţii să v-aresteze pe toţi.

— Nu blufaţi, vă rog, ser avocat, îl avertiză Yates. Autorităţile porţii i se supun chiar şi unui deschizător de porţi inactiv. Cine e a doua persoană care vrei să rămână cu noi? îl întrebă pe Olmy.

— Domnul Lanier, răspunse acesta.

— Eşti de partea secesioniştilor? îl chestionă Toller, acum evident furios.

Olmy nu răspunse.

— O să-i păstrăm pe Patricia Luisa Vasquez şi pe Garry Lanier, spuse apoi. Îi puteţi lua pe ceilalţi.

— Refuzăm să ne lăsăm despărţiţi, spuse Lanier, făcând un pas înainte deşi Heineman îşi lăsase mâna pe braţul său.

— N-aveţi de ales, ripostă Olmy. Am trecut dincolo de

eufemisme şi de jocurile diplomatice, domnule Lanier. V-am ales în ideea că ne puteţi ajuta în privinţa colaborării cu domnişoara Vasquez. Ceilalţi vor fi în siguranţă.

— Noi garantăm securitatea tuturor, spuse Toller. Cu excepţia celor care rămân cu tine, ser Olmy.

— Ser Ram Kikura e avocata lor. Îi va însoţi pe cei trei, indiferent unde i-aţi duce – şi va veghea asupra lor, îl informă Olmy.

Lucrătorii mecanici ieşiră din navă şi rulară sau plutiră ca să-i înconjoare pe Farley, Carrolson şi Heineman.

— Garry, zise Farley, cu voce încordată.

— Nu li se va face niciun rău, repetă Olmy. Nu e un asemenea gen de luptă.

— Thistledown e golit chiar în acest moment, spuse Toller, sperând astfel să sfideze într-o mai mare măsură, repcorporul Rosen Gardner conduce o campanie de evaluare a asteroidului.

Olmy dădu din cap, ca şi cum toate acestea ar fi fost evidente.

— Ce-o să faci cu Vasquez şi Lanier? întrebă Toller.

— Vă rog să-i luaţi acum pe ceilalţi, spuse Olmy. Răspundeţi de ei.

— Aşa ceva e intolerabil. Când va ajunge vestea pe Cale, porţile vor fi închise, benzile de circulaţie vor fi golite…

— E ceea ce plănuiau oricum geshelii, nu? Să accelereze curăţarea jarţilor de pe Cale. Asta e decizia la care era conferinţa pe punctul de a ajunge, la sugestia Preşedintelui, sau mă înşel?

Toller aruncă o privire nervoasă către al doilea deschizător al porţilor.

— Cooperaţi cu acest… secesionist?

Yates se mulţumi să zâmbească, îşi scoase colanul în trusa cu unelte şi pictografie un simbol al Pământului înfăşurat într-un lanţ ADN circular.

Clătinând din cap, avocatul le făcu semn lucrătorilor, care-i conduseră pe Farley, Carrolson şi Heineman spre aeronava în aşteptare. Carrolson era lividă de furie.

— Chiar suntem de acord cu aşa ceva? ţipă ea.

— Nu cred c-avem de ales, spuse Heineman, cu o faţă lungă şi solemnă. S-a zis cu petrecerea de ziua Patriciei. Ai grijă ce faci, Garry.

Farley se uită peste umăr la Lanier, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Garry? strigă ea.

— Nemernicilor, le spuse Lanier lui Olmy şi Toller. Patricia a avut dreptate. Nu suntem altceva decât nişte pioni.

— Nu vă subestimaţi, ripostă Toller.

Se întoarse la aeronavă urmat de reprezentanţii districtului porţii. Diplomatul frant rămase pe loc.

— Scuzele mele pentru situaţia neplăcută, zise Olmy. Haideţi. Trebuie să plecăm imediat la unu punct trei ex nouă. Lucrurile se petrec cu mai multă repeziciune decât ne-am aşteptat.

Wu Gi Me şi Chang i Hsing scoteau din cort lăzile cu echipament şi cu hârtii. Cu ajutorul soldaţilor lui Berenson, le încărcau în partea din spate a unei camionete. Dinspre capacul de sud cobora un vânt rece, agitând pânza cortului. Cu excepţia răsuflărilor lor grele, a zgomotului de paşi şi a exclamaţiilor guturale ocazionale ale lui Berenson, evacuarea se desfăşura în tăcere.

Şase cruci de metal dublu barate planau la trei metri deasupra drumului, cu punctele lor roşii părând să urmărească fiecare mişcare a soldaţilor şi a oamenilor de ştiinţă. Cu mult mai sus, în centrul tubului de plasmă, ceva lung şi negru era aliniat cu singularitatea, la un mai mult de cincizeci de metri de deschiderea perforaţiei. Examinând obiectul prin binoclu, Wu aprecie că avea o lungime de o sută cincizeci de metri. Sosise cu mai puţin de zece minute în urmă, îndemnându-l pe Berenson să ordone evacuarea.

După ce cortul fu golit, iar camioneta încărcată, soldaţii se târâră deasupra ei, iar chinezii se aşezară pe cele două locuri rămase libere în faţă. Berenson se prinse de mânerul care urmărea linia plafonului şi se urcă pe scara laterală. Camioneta porni cu o smucitură şi viră ca să ruleze în susul rampei.

Crucile se adunară într-o formaţie cubică, apoi îşi luară zborul ca să facă ocolul solului din compartimentul acum gol.

La douăzeci şi cinci de kilometri deasupra, din punctul avantajos de observaţie oferit de navimperf, un spectru alocat al repcorporului Rosen Gardner urmărea desfăşurarea procedurilor, retransmiţând printr-o rază directă totul în lungul Căii, către Oraşul Axis.

În Axis, comunicaţiile între cei trei cilindri rotitori şi Oraşul Central fuseseră tăiate. Axis Nader era complet blocat, fără acces la sistemul de transport. Şi majoritatea secţiunilor din Memoria Oraşului – de obicei active fără întrerupere – erau acum izolate şi tăcute. Lucrurile luaseră o altă întorsătură; în graba lor de a profita de veştile aduse de Olmy şi de cei cinci oaspeţi, geshelii radicali se prinseseră pe ei înşişi pe picior greşit.

Repcorporul Rosen Gardner în persoană sosise cu câteva ore înainte în Sala Nexului, asumându-şi riscul renunţării la poziţia lui neprecizată din Oraşul Central ca să se afle în centrul activităţilor din Axis. Îşi crease patru reprezentări parţiale care să se ocupe de amănuntele revoltei.

Niciunul dintre membrii facţiunii sale şi dintre suporteri nu o numea astfel; în ochii lor, era o manevră necesară ca să-şi protejeze drepturile împotriva acţiunilor întreprinse de geshelii radicali. Indiferent cum s-ar fi numit, era înfiorător de complicată.

Din Thistledown sosiseră veşti incomplete, dar, în clipa aceea, asta era ultima grijă a lui Gardner.

Parţialii săi se aflau în cei trei cilindri Axis şi în birourile Comitetului de Comerţ al Căii de la nouă ex şase. Membrii militanţi ai facţiunii sale luaseră în stăpânire toate zonele de transport strategice din Oraşul Axis şi de pe porţiunea învecinată a Căii. În Memoria Oraşului şi în profunzimea infrastructurii Axisului, naderiţii ortodocşi şi facţiunea Korzenowski – oamenii lui – îşi consolidau avantajele câştigate în ultimele câteva ore. Personalităţile simpatizante din Memoria Oraşului, inclusiv tatăl său, controlau reţelele de comunicaţii interzise.

Totul se desfăşura conform planului. Însă repcorporul Gardner era mai nefericit decât fusese vreodată, în cele două secole de viaţă ale sale. Nu se sinchisea prea mult de acuzaţiile Ministrului Prezidant sau de ale Preşedintelui. Lor li se opusese în trecut şi simţise înţepătura puterii lor destul de des ca să le savureze zvârcolelile.

Ceea ce îl făcea să se simtă mizerabil era conştiinţa faptului că acţiunea aceea viola tot ce susţinuse în Nex şi toate principiile pe care le adoptase înaintea alegerii sale drept repcorpor al incintelor Noilor Naderiţi ortodocşi din Axis Nader. Se simţea deosebit de vulnerabil, de parcă unul dintre propriii lui parţiali l-ar fi putut pedepsi cu asprime pentru o încălcare a onoarei şi a credinţei.

Membrii facţiunii sale se pregăteau deja să mute oraşul de-a lungul imperfecţiunii, către sud, spre Thistledown. Urmau să îndepărteze barierele pe traseu; asta avea să le ia timp.

În centrul sălii pustii a Nexului, înconjurat de inelele cu informaţii, aştepta întoarcerea Preşedintelui, a senatorilor şi a repcorporilor convocaţi în momentul acela să discute problema jarţilor. Când aveau să-ncerce să reintre în Oraşul Axis şi când n-avea să li se permită, ceea ce numea Gardner acţiunea n-avea să mai conteze.

Atunci avea să fi început cu adevărat revolta.

Un parţial al Preşedintelui îşi făcu apariţia în lateralul lui şi aşteptă să i se acorde atenţie. Gardner nu se grăbi. În cele din urmă, satisfăcut că totul mergea bine – şi că divizarea Memoriei Oraşului fusese încununată de un succes deosebit – îi permise parţialului să pictografieze.

— Aveţi tot ajutorul necesar? întrebă acesta. Originalul meu e pe drum. Directorul Hulane Ram Seija a iniţiat deja procedurile judiciare. Nu e necesar să mai spun că n-aţi respectat procedurile obişnuite din Nex.

— Nu. Urgenţe şi oportunităţi.

Îşi pictografie ultima afirmaţie apelând la o gamă largă de simboluri cu încărcătură emoţională: semnul naderit complex care însemna acasă, adică Pământul înconjurat de un lanţ ADN; acest simbol înghiţit de flăcări, înlocuit de

craniul ars al unui animal; şi adjectivele necesare pentru clarificarea înţelesului. Şi adăugă, mai direct:

— Ser Ram Seija poate să-şi judece cazul după secesiune. *În absentia.* În plus, acum ne pregătim să-l judecăm pentru violarea procedurii Nexului.

— N-am auzit nimic despre asta, spuse neîncrezător parţialul.

— Aţi fost ocupat, ser Preşedinte.

Îşi regretă tonul răspunsului; Preşedintele lucrase din greu la rezolvarea problemei jarţilor şi el nu intenţionase să insinueze existenţa unei neglijări a îndatoririlor; era suficient că oamenii lui profitaseră de absenţa preşedintelui.

— A fost o infracţiune minoră, dar eu nu-mi depăşesc atribuţiile. Toate îndatoririle lui ser Ram Seija sunt suspendate până la prima sesiune a tribunalului. Senatoarea Prescient Oyu este înlocuitoarea lui la comandă – şi şi-a lăsat aici un parţial care să-i îndeplinească îndatoririle.

Parţialul lui van Hamphuis îşi exprimă protestul faţă de rebeliune pictografiind şi încercă să adune voturile necesare pentru a avea autoritate asupra repcorporului Gradner. El ştia deja asta; prin manevre legale şi ascultând sfaturile parţialului senatoarei Oyu, declară votul invalid – datorită lipsei cvorumului senatorilor şi repcorporilor întrupaţi şi fiindcă fusese solicitat de un parţial, nu de un întrupat.

Lupta era departe de a se fi încheiat. Tees van Hamphuis avea să se afle în vecinătatea Oraşului Axis, în carne şi oase, peste numai câteva ore.

CAPITOLUL ŞAIZECI

——————————————

La limita tubului de plasmă din primele patru compartimente patrulau, înainte şi înapoi, aeronave în formă de săgeată. Altele, mai mari, zburau după bunul plac deasupra solului văilor, iar crucile dublu barate erau pretutindeni.

În complexul zero din compartimentul patru, Hoffman îşi dădu seama că orice încercare de apărare ar fi fost inutilă. Tehnologia şi forţa cu care se confruntau erau insurmontabile.

— Nu există niciun dubiu că vin de pe coridor? îl întrebă pe Berenson, în mijlocul complexului, stând lângă o camionetă pregătită pentru evacuarea lor.

— Niciunul, răspunse Berenson, cu un accent foarte pronunţat din cauza nervilor.

— Atunci putem spera tot ce e mai bun.

— Şi asta ce-ar însemna? întrebă Polk.

Avea părul zbârlit în toate părţile; un semn clar de uzură nervoasă pentru impecabila Janice Polk.

— Că sunt oameni. Descendenţii noştri.

Ca să nu rişte un măcel în masă, îl instrui pe Gerhardt să le spună soldaţilor săi să nu tragă decât dacă erau atacaţi direct. Dar nu putea, fireşte, să-i instruiască pe ruşi – trebuiau să aprecieze totul pe cont propriu.

Wallace şi Polk o ajutară în privinţa comunicaţiilor. Vorbiră cu mai mulţi ruşi prin radio, dar aceştia refuzară să dea vreo informaţie despre situaţia în care se aflau – deşi, la drept vorbind, niciuna dintre ele nu reuşise să ia legătura cu vreun ofiţer. Rimskaya ieşi în faţă şi se oferi să le ducă un mesaj şefilor ruşilor, chiar şi mergând pe jos, dacă era necesar. Era un gest plin de curaj, dar Hoffman îl refuză. Probabil că lucrurile aveau să se schimbe înainte de a primi sovieticii mesajul.

Trei cruci survolară complexul în formaţie triunghiulară. Una se desprinse când erau la capacul din sud şi se întoarse să planeze deasupra centrului şi deasupra lui Hoffman. Între ea şi Berenson apărură străfulgerări de lumină strălucitoare. Ea sări în sus şi se împletici, dând

peste Rimskaya; Berenson rămase locului, cu ochii mari şi cu nările dilatate.

Pe urmă crucea li se adresă, cu voce feminină:

— Nu vă aflaţi în pericol. Nu vi se va face niciun rău, indiferent de circumstanţe. Nu vi se va permite nici să vă faceţi rău unii altora. Toate compartimentele ocupate sunt sub jurisdicţia Oraşului Axis.

— Atunci ce facem? Temenele? întrebă Beryl Wallace.

Gerhardt se apropie încet de ei, cu un ochi înclinat către crucea ce plana în aer.

— Iisuse, chestia asta e înspăimântătoare, îi şopti el lui Hoffman. Oamenii mei nu ştiu dacă să se scape pe ei sau să se plece în semn de supunere.

— Îmi pare rău că n-am cum să-i liniştesc, spuse Hoffman.

— Ce naiba e Oraşul Axis? întrebă Berenson.

— Ne-am putea hazarda să facem o presupunere, zise Hoffman. Locul unde locuieşte toată lumea de pe coridor – pe axă.

Rimskaya dădu din cap, cu prea multă înflăcărare.

— Atunci vorbeşte-i, sugeră.

Hoffman se uită în sus şi îşi îngustă ochii.

— Nu vrem să facem niciun rău. Vă rugăm să vă identificaţi.

— Sunteţi conducătoarea acestui grup?

— Da, răspunse Hoffman. Arătă spre Gerhardt. Şi el e un conducător.

— Sunteţi conducătorii tuturor grupurilor, din toate compartimentele?

— Nu, zise Hoffman.

Nu voia să ofere din proprie iniţiativă mai multe informaţii, hotărând că apropierea unui observator care să pună întrebările ar fi fost de preferat.

Două dintre navele mai mari, în formă de săgeţi boante, se apropiară încet şi luară poziţie la capetele de nord şi sud ale complexului, planând la vreo douăzeci şi cinci de metri deasupra solului.

— Garantaţi siguranţa unui negociator? întrebă vocea din

cruce.

Hoffman se uită la Gerhardt.

— Asigură-te, îi ceru. Apoi vorbi mai tare, în direcţia crucii. Da. Daţi-ne puţin timp.

Gerhardt îşi folosi staţia radio ca să ia legătura cu toate unităţile, din toate compartimentele.

— Acum sunteţi pregătiţi? întrebă vocea.

— Da, răspunse Hoffman, când Gerhardt dădu din cap.

Aeronava din sud se lăsă în jos cu graţie, la zece sau unsprezece metri distanţă de centrul complexului, coborând un singur pilon când atinse solul. O trapă din bot se dilată.

Din ea ieşi un bărbat în negru, care examină în grabă complexul, concentrându-se apoi asupra lui Hoffman. Părul lui castaniu era tuns sub forma a trei fâşii, cu un puf mai scurt între ele, îi lipseau nările, iar urechile erau mari şi rotunde.

— Mă numesc Santiago, spuse, apropiindu-se.

Îi întinse mâna lui Gerhardt, care se afla cel mai aproape; acesta o luă şi i-o scutură o singură dată, apoi se trase înapoi. Bărbatul se apropie de Hoffman şi întinse din nou mâna. Hoffman i-o strânse uşor; nici el n-o strânse pe a ei mai tare.

— Îmi cer scuze pentru neplăcerile provocate, deşi au fost necesare. Am primit instrucţiuni să vă spun că toţi oamenii dumneavoastră sunt oaspeţi de onoare ai Oraşului Axis, zise el. Mă tem că oricum nu mai puteţi rămâne pe Thistledown.

— Nu avem unde altundeva să ne ducem, răspunse ea, simţindu-se copleşită, mult mai neajutorată decât fusese când părăsise Pământul cu o navetă.

— Vă aflaţi în grija mea, îi anunţă Santiago. Trebuie să adunăm pe toată lumea laolaltă – cercetătorii dumneavoastră, soldaţii, oamenii din perforaţii şi ruşii. Şi trebuie s-o facem cât mai curând.

Mirsky cobori din aeronavă şi clipi în lumina tubului, în interior fusese linişte şi întuneric, în contrast puternic cu

strălucirea din compartimentul şapte. Se holbă pentru prima oară în lungul coridorului şi simţi că nu putea tăgădui ceea ce ştiuse până atunci numai din auzite. Avusese atât de puţin timp; biblioteca îi consumase toate eforturile cruţate în timpul cât fusese comandant...

Alţi cinci ruşi coborâră în urma lui. Fuseseră cu toţii dezertori din pădurile din preajma liniei 180 din compartimentul şapte. Şi ei clipiră şi îşi acoperiră ochii. Şi ei se holbară cu teamă şi uimire în lungul coridorului, pe măsură ce implicaţiile distanţei vaste deveneau tot mai clare.

La un kilometru către vest, sute de oameni se adunau lângă tunelul zero. Mirsky văzu că făceau parte mai ales din personalul NATO, de asemenea, evacuat. Cartoful era golit, dintr-un motiv care aproape că nu mai avea nicio importanţă.

Rusul pe care-l cunoscuse în pădure îi atinse braţul şi arătă către est. Sute de soldaţi ruşi stăteau ghemuiţi pe pământ, alcătuind un pătrat flancat pe toate laturile de cel puţin o duzină de cruci şi de trei oameni pe care el nu-i recunoscu, cu îmbrăcăminte foarte asemănătoare cu a femeii care-l luase captiv.

Alte nave în formă de săgeţi boante asolizară lângă capacul sudic al compartimentului, expulzând alţi oameni. Mirsky se întrebă într-o doară dacă aveau să fie ucişi cu toţii. Încă mai avea importanţă? După ce murise o dată? Decise că avea.

Continua să-şi dorească stelele. Îndeplinirea acestei dorinţe nu mai era acum posibilă, dar însăşi existenţa ei îl informă că, în esenţă, era Pavel Mirsky. Încă mai avea o legătură cu băieţelul de cinci ani care privise îndelung stelele din Kievul în prag de iarnă. De fapt, amintirea aceea era nealterată, nu reconstruită, ci originală; Vielgorsky nu-i distrusese cea mai importantă dintre experienţele întipărite în minte.

Se întrebă, cu nepăsare, dacă Vielgorsky şi ceilalţi ofiţeri politici se aflau în mulţimea captivilor. Ce i-ar mai fi putut face acum? Nimic.

Numai un rus, se gândi Mirsky, putea să respire liber într-o situaţie ca a lui.

Senatoarea Prescient Oyu li se alătură în staţiune şi-i anunţă pe Yates şi pe Olmy că franţii plănuiau să închidă poarta, o procedură standard în cazul oricărei stări de urgenţă temporară care afecta Calea.

Olmy acţionă cu mare repeziciune. Înainte de a se putea bloca trecerea, Yates solicită pregătirea unui mic navimper pentru transbordarea celui de-al doilea deschizător al porţilor şi a oaspeţilor săi. Cererea îi fu respinsă, dar el îşi testă autoritatea de partea franţă a porţii, însuşindu-şi una dintre cele două nave ale Oraşului Axis rămase în zona de recepţie. Forţele de apărare omeneşti de la faţa locului – în marea lor majoritate naderiţi homorfi – deciseră să respecte litera legii, nu instrucţiunile lăsate de Toller înainte de plecare, şi îi oferiră celui de al doilea deschizător al porţilor atât ceea ce solicita, cât şi o escortă de două persoane şi un lucrător mecanic defensiv.

Odată trecuţi prin poartă şi în ascensiune către axă, descoperiră trei navimperi detaşaţi de singularitate pentru a permite trecerea navei lui Toller. Unul era neocupat; echipajul său naderit îl parcase cu numai câteva minute înainte, abandonându-l într-o zonă de inspecţie de lângă axă, unde era ancorat de imperfecţiune prin intermediul unor câmpuri de tracţiune. Respectând din nou litera legii, echipajul îşi retrăsese mica navă din circulaţie pentru inspecţia prescrisă după o mie de ore de activitate. Autoritatea lui Yates anulă cu uşurinţă instrucţiunile ambigue de întreţinere a navei.

Se îmbarcară şi replasară navimperul pe singularitate. Canalul pentru imperfecţiune din centrul navei se extindea pur şi simplu către pereţii exteriori, remodelând profilul botului, care se transforma din O în *U*, pentru a se închide apoi în jurul imperfecţiunii. Accelerară către I.3 ex 9.

— Te bucuri de foarte mult sprijin, nu-i aşa? îl întrebă Lanier pe Olmy, în timp ce priveau pereţii Căii estompându-se într-o pată neagră cu auriu.

— Într-o mai mare măsură decât aş fi mizat, spuse Olmy.

— Geshelii radicali sunt pe marginea prăpastiei de mai multe decenii, îi explică senatoarea Oyu. N-au fost conducători răi, dar nu s-au pregătit aşa cum trebuia ca să-şi poată duce planurile la îndeplinire. Şi au impus o neglijare nevătămătoare a naderiţilor ortodocşi, ca pe un soi de răzbunare. Acum vedem o parte din rezultate.

— Sunteţi naderiţi ortodocşi cu toţii? se interesă Patricia.

— Nu, răspunse Olmy. Eu am renunţat de mult la această moştenire, iar ser Yates şi ser Oyu au fost educaţi ca gesheli.

— Atunci de ce faceţi asta?

— Fiindcă e o modalitate prin care îşi pot realiza scopurile ambele părţi, dacă intervin oameni rezonabili, zise senatoarea Oyu.

Micul navimper era proiectat pentru viteze mari şi accelerări bruşte. Atinseră o viteză medie de patru mii nouă sute de kilometri pe secundă şi ajunseră la prima staţie de apărare, de la 5 ex 8, în douăzeci şi opt de ore.

De-a lungul căii, staţiile se găseau în trei puncte, situate începând de la 5 ex 8 până la I.3 ex 9. Fiecare dintre ele era un strat negru, gros de cincizeci de metri, care îmbrăca solul coridorului pe o lungime de o sută de kilometri şi pe a cărui suprafaţă se găseau adâncituri pentru amplasarea armelor şi a generatoarelor de câmp.

Pe toate cele trei staţii, echipajele le cerură să-şi declare misiunea şi să-şi prezinte autorizaţia. Yates se identifică şi, deoarece personalului nu i se ordonase să împiedice deplasarea navelor, li se permise să treacă. Pe o distanţă de o sută de mii de kilometri dincolo de fiecare staţie, vehicule automate de apărare a imperfecţiunii eliberară pentru ei calea, după care îşi reluară poziţiile pe singularitate, veghind cu vigilenţă ca să împiedice trecerea navimperilor jarţilor sau a armelor deplasabile pe imperfecţiune.

Peste cincizeci de ore, Olmy încetini mica lor navă şi se apropie de bariera atmosferică de la I.3 ex 9, trecând prin gaura axială aproape tot atât de încet ca şi cum s-ar fi târât

– cu câteva zeci de metri pe secundă. Ceea ce se afla de cealaltă parte a barierei era neaşteptat – şi încântător.

Cât vedeai cu ochii, Calea semăna cu cel de-al patrulea compartiment din Thistledown. Dacă exista vreo deosebire, atunci era mai verde şi mai luxuriantă. Norii pluteau alene sub tubul de plasmă, deasupra unui peisaj cu dealuri împădurite, ca parte a unei palete pe care nuanţele de verde stăteau alături de auriul ierburilor. Râurile tăiau poteci strălucitoare printre dealuri, cu lumina tubului reflectându-li-se în fiecare punct, spre a le da înfăţişarea sclipitoare a argintului.

Patricia pluti spre botul navei, cu braţele încrucişate. Prescient Oyu le spuse că acel segment al Căii fusese adaptat pentru eventuala construire a unei aşezări omeneşti. Proiectul fusese pus pe roate de cei dornici să elimine tensiunile generate de supraaglomerarea oraşului Axis. Până şi Memoria Enormă a Oraşului se umpluse şi avea să fie în curând nevoie de extensii.

Calea mai avea şi alte porţiuni, mai mici, adaptate ca să susţină viaţa fiinţelor omeneşti, dar fuseseră rezervate în întregime pentru comerţ. Segmentul de la I.3 ex 9 le era dedicat homorfilor şi necesităţilor lor speciale – pe scurt, fusese creat pentru naderiţii ortodocşi.

Cu un an înainte, colonizarea segmentului fusese amânată din cauza unei incursiuni a jarţilor dincolo de 2 ex 9. În momentul în care se aflau, amânarea se prelungise la infinit; jarţii şi aliaţii lor deveniseră mai puternici şi se părea că ar fi putut trece dincolo de I.3 ex 9. Cu toate acestea, oamenii nu se retrăgeau. Nu colonizau segmentul, dar continuau alte activităţi – inclusiv deschiderea porţii de la 1.301 ex 9.

Zona verde a segmentului nu se întindea decât pe câteva mii de kilometri. Navimperul trecu peste clădirea terminalului de deasupra porţii prin care se aduseseră pe Cale solul şi atmosfera din segment; accelerară din nou, survolând un teritoriu arid, nisipos, foarte asemănător cu porţiunea de dincolo de compartimentul şapte, apoi străbătură o altă barieră atmosferică.

În segmentul următor nu se desfăşurau activităţi comerciale. Nu fuseseră deschise alte porţi; cu excepţia altor trei avanposturi defensive, Calea era lipsită de trăsături specifice, un tub de bronz închis la culoare pe o întindere de un milion de kilometri. Patricia contemplă geometria acelei porţiuni neperturbate a coridorului. Configuraţia stocurilor de geometrie avea să fie diferită fără porţi care să le grupeze, dar aveau să existe – de fapt, segmentul acela ar fi putut fi ideal pentru cercetările ei…

— Ţi-ar plăcea să-ţi verifici aici ideile? o întrebă Olmy cu voce scăzută.

Ea se întoarse, tresări şi dădu din cap.

— Eu şi ser Yates am discutat despre teoriile tale, spuse Olmy. Avem senzaţia că ar trebui să i le prezinţi lui ser Ry Oyu…

Patricia îşi îngustă ochii, bănuitoare.

— Asta ar avea vreo legătură cu Korzenowski? întrebă, hotărând că era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru sondarea secretelor lui Olmy.

El îşi duse un deget la buze, într-un gest conspirativ.

— Dacă vrei să-ţi verifici ideile… poate. Dar nu mai discutăm despre asta înainte de audienţa ta.

La I.30 ex 9 trecură printr-o altă barieră. Dincolo de ea, un segment de nici şaizeci de kilometri se întindea, verde catifelat, sub o atmosferă densă, ceţoasă. Clădirile a patru terminale mici – cu laturile abia depăşind câte o sută de metri – înconjurau, distanţate între ele, un circuit încă nedeschis din mijlocul segmentului.

Un disc de trei ori mai mic decât cel care-i dusese la terminalul Timbl se ridică de pe un câmp de asolizare de lângă terminalul zero, urcând spre imperfecţiune.

Patricia simţi că o durea falca. Îşi dădu seama că strângea din dinţi şi îşi impuse să se relaxeze. Ce punea Olmy la cale – şi cum era posibil să aibă el şi deschizătorii de porţi nevoie de ea? Ce le-ar fi putut da în schimbul ocaziei oferite?

Coborâră pe suprafaţă cu discul mai mic. Acesta avea un design mult mai practic; partea de jos era opacă, iar

singura lumină era oferită de strălucirea uniformă a câmpurilor de tracţiune.

Un segment al discului de forma unei felii de plăcintă alunecă într-o parte şi un câmp de tracţiune ca o paraşută îi coborî lin pe câmpul de asolizare. Olmy debarcă ultimul. Prescient Oyu îi conduse către terminal.

— Putem merge pe jos, spuse ea. Cred că ar fi cel mai bine să ne-ntâlnim cu ser Ry Oyu imediat.

Traversară pavajul alb, păşind apoi pe o iarbă deasă, cu fire subţiri. Pe terenul asemănător cu un parc, stejarii şi arţarii se înălţau la intervale egale; dincolo de copaci, piramida galbenă a terminalului nu avea decât patru trepte, fiecare răsucită faţă de cea de dedesubt.

Pe una dintre laturile terminalului, un set de patru ţevi de tracţiune, fiecare de vreo trei metri în diametru, şerpuiau pe mai mulţi kilometri în jurul terenurilor aferente, cam la înălţimea capului. Printre ţevi, scăldate într-o strălucire palidă, violetă, siluete nici pe departe umane se tractau pe deasupra peisajului.

— Clienţii şi aliaţii noştri, spuse Olmy.

Arătă către un individ, un cilindru cu opt picioare şi cu o coamă de apendice pufoase, asemănătoare cu coarnele de cerb, în jurul „capului” rotund, bifurcat.

— Talsit, continuă el. Forma terţiară. Sunt o rasă foarte veche – istoria lor coboară în trecut pe cel puţin două sute de miliarde de ani. O să cunoaşteţi curând încă un talsit – care-i serveşte drept asistent primul deschizător de porţi.

Terminalul era puţin mai mare decât coca unei nave, având o sută de metri înălţime şi o sută cincizeci lăţime la bază. În interiorul său, o serie de schele graţioase, gri-închis cu o tentă albăstruie se curbau deasupra unei adâncituri cu margini netede, de vreo cincizeci de metri în diametru.

De centrul eşafodajului atârna, la intersecţia strălucirilor unor câmpuri de tracţiune, un obiect minuscul prin comparaţie, cu o lăţime nu mai mare de trei palme. Patriciei i se păru că semăna cu o pernă japoneză de modă veche, cu o curbură de sprijin al gâtului. Însă baza era bifurcată, ca ghidonul unei biciclete. Se opri la marginea

eşafodajului, să-l studieze, aproape ştiind din instinct ce era şi cât de important putea fi pentru ea.

Lui Lanier i se păru că semăna cu o nuia de fântânar, căreia i se ataşase un disc de radar.

— Ce e asta? întrebă Patricia, cu voce pierită.

— E ceea ce foloseşte un deschizător de porţi ca să dilate spaţiul topologic al Căii, răspunse Olmy.

Ea păru să se cutremure.

— Cum se numeşte? întrebă.

— Claviculă. Nu există decât trei. Ry Oyu răspunde de asta.

— A ta unde e? îl întrebă Patricia pe Rennslaer Yates.

— E inactivă, răspunse el. Fiecare e acordată cu un deschizător de porţi. Când acesta nu-şi îndeplineşte funcţia oficială, clavicula e dezactivată.

Ea îşi desprinse ezitând privirea de clavicula suspendată şi îi urmă pe ceilalţi către capătul vestic al clădirii terminalului. Acolo, sub o cupolă incompletă, schiţată sumar din linii cu curbura optimă, negre şi aurii, un bărbat înalt şi zvelt, cu părul roşu-tiţian tuns scurt, stătea lângă o coloană informatoare. Patricia se uită mai întâi la bărbat, apoi la cupolă.

— Prieteni, spuse Prescient Oyu, iată-l pe tatăl meu, ser Ry Oyu.

Îi prezentă pe Olmy şi pe Lanier. Primul deschizător de porţi dădu pe rând din cap către fiecare.

— Iar ea este Patricia Luisa Vasquez, spuse Yates, cu mâna pe umărul matematicienei.

— Am învăţat limba veche cu unicul scop de a vorbi cu această femeie, spuse Ry Oyu. Am studiat şi culturile vechi, şi obiceiurile. Şi totuşi, mă priveşte atât de ciudat!

Patricia îşi îndreptă spatele şi îşi îndepărtă uşoara încruntare de pe chip.

— Vă aşteptaţi la ceva mai impresionant, nu-i aşa? spuse Ry Oyu. Sper că nu la Vrăjitorul din Oz.

Îi întinse mâna, îngustându-şi amuzat ochii.

— Sunt profund onorat.

Patricia clătină din cap, unindu-şi sprâncenele negre,

subţiri.

Ry Oyu o bătu părinteşte pe mână şi se uită stânjenit la Olmy.

— Această ramură a conspiraţiei e acum laolaltă. Cercetătorii mei sunt la locul primului sfert; ni se vor alătura în câteva ore. N-au idee ce se-ntâmplă aici. Nu ştiu sigur cum o să le explic – o persoană aflată pe poziţia mea, amestecată în intrigi mărunte. Domnişoară Vasquez…

— Prefer să mi se spună Patricia, zise ea, cu vocea încă firavă, supusă.

— Patricia, ai idee de ce te-am adus aici, despre ce vrem să discutăm?

— O oarecare idee, răspunse ea.

— Da? Spune-ne.

— Are legătură cu munca mea referitoare la coridor – la Cale. Şi îl implică într-un fel sau altul pe Konrad Korzenowski.

— Perfect. Cum a descoperit toate astea, Olmy?

— Am avut grijă să primească vizita unui vagabond.

Patricia se holbă la el şocată, cu ochii bizari, atinşi de furie.

— Înţeleg. Şi?

— Vagabondul i-a dezvăluit anumite lucruri.

— A fost riscant, nu crezi?

— Un risc minor, zise Olmy. La urma urmelor, ea are Misterul.

— Îl are?

Ry Oyu se apropie de Patricia.

— Ştii despre ce vorbeşte – ce e Misterul?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ştii cât de important e acest fapt pentru noi? Nu, sigur că nu. Prea multe întrebări… Patricia…

— Olmy ştie unde se află o înregistrare completă a lui Korzenowski, spuse Patricia, pe neaşteptate.

Era o presupunere făcută la întâmplare – nu-i plăcea să pară cu desăvârşire ignorantă.

— Adevărul e că mă-ndoiesc de asta, spuse ser Oyu. Nu

mai există înregistrări complete – nu şi după ce a fost asasinat.

Olmy puse laolaltă lucruri despre care ea auzise deja franturi: povestea lui Konrad Korzenowski. Numit Inginerul, proiectase sistemul de amortizare a inerţiei de pe Thistledown şi supraveghease întreţinerea propulsorului Beckmann în timpul funcţionării. Plecând de la teoria amortizării inerţiei, proiectase maşinile din compartimentul şase şi Calea.

Proiectul îi luase treizeci de ani şi fusese desăvârşit prin încheierea unei alianţe între organismele de guvernare din Thistledown, alcătuite mai ales din gesheli şi naderiţii ortodocşi, locuitorii oraşului Alexandria din compartimentul doi.

Korzenowski însuşi fusese – ca şi Olmy – naderit prin naştere şi îşi făgăduise că dorinţele naderiţilor aveau să fie duse la îndeplinire. Naderiţii cereau ca, prin crearea Căii, nu să fie alterată misiunea lor iniţială, şi anume găsirea unei planete de tipul Pământului pe o orbită din jurul îndepărtatei stele Epsilon Eridani. Erau convinşi că principala lor sarcină, colonizarea unor lumi îndepărtate în numele Terrei, era o datorie sacră şi singurul motiv cu adevărat acceptabil pentru o aventură în afara sistemului solar.

Dar Korzenowski nu ţinuse cont de o serie de probleme. Mai întâi, nu ştiuse că efectul legării Căii de al şaptelea compartiment urma să fie un soi de lovitură de bici care să azvârle asteroidul-navă stelară în afara universului său natal, pentru a ajunge în altul. Şi nu-şi închipuise că ar fi putut avea incredibilul ghinion ca porţile experimentale, deschise prin telecomandă înaintea conectării, să le permită jarţilor pătrunderea pe Cale şi să le ofere mai multe secole în care să-şi valorifice poziţia.

Korzenowski se retrăsese în Memoria Oraşului Thistledown la scurt timp după primul război cu jarţii, ca urmare a scandalului stârnit de acesta. Însă fusese hărţuit chiar şi acolo. În cele din urmă, geshelii radicali îl consideraseră un naderit trădător şi aranjaseră ştergerea

înregistrărilor personalităţii sale – de fapt asasinându-l.

— Atunci e mort? întrebă Patricia, derutată.

— Nu, răspunse Olmy. Fiind în Memoria Oraşului, a supravegheat construcţia Axisului. Şi-a plasat parţiali în diverse locuri, ca să-şi poată desfăşura activitatea cu mai multă rapiditate. Cei mai detaliaţi dintre aceşti parţiali au fost recuperaţi de alţi ingineri, colegii săi, şi încredinţaţi unei femei, care i-a ascuns într-un loc secret. Femeia a murit în timpul unei rebeliuni din Alexandria, la un secol după asasinarea lui Korzenowski. Era o naderită ortodoxă, şi pe vremea aceea secta ei nu îngăduia implanturile. Moartea i-a fost definitivă.

Peste încă un secol, ultimii naderiţi au fost scoşi din Alexandria şi ţinuţi o vreme în oraşul Thistledown. Eu m-am născut acolo. În timp ce făceam experienţe cu băncile particulare de amintiri abandonate din blocul nostru de locuinţe, am descoperit parţialii ascunşi ai lui Korzenowski. Pe atunci eram tânăr. Am avut nevoie de câţiva ani ca să mă familiarizez cu Inginerul. Iar în acest timp…

Olmy aruncă o privire către ser Oyu. Îşi păstrase secretul vreme de secole şi nu-l lăsa inima să-l dezvăluie, cu toate că sosise momentul potrivit. Ser Oyu dădu încurajator din cap.

— În acest timp, am aflat că Inginerul se străduise să-i ofere poporului său o compensaţie pentru prejudiciul adus, cu toate că se întâmplase împotriva voinţei lui. După războaiele cu jarţii, Hexamonul condus de gesheli hotărâse că nu era necesar să plece spre Epsilon Eridani; traiectoria lui Thistledown era incertă şi, la drept vorbind, ei se gândiseră că pe Cale exista mai mult potenţial pentru colonizare şi explorare. Aveau dreptate, dar asta nu-i satisfăcea pe naderiţii ortodocşi. Aceştia îşi pierduseră nu numai misiunea vieţii, ci şi Pământul, şi universul în care se născuseră. Aşa că, înainte de a-şi retrage trupul, Korzenowski a reprogramat în secret aparatura de ghidare a asteroidului Thistledown. Nava a căutat şi şi-a localizat sistemul solar care îi era casă, apoi a început călătoria de întoarcere.

— Nu văd ce ajutor pot da eu, spuse Patricia.

— Odată asamblaţi, parţialii lui Korzenowski vor fi aproape identici cu originalul, spuse ser Oyu. Nu ne mai lipseşte decât ultima formă caracteristică, Misterul, ca să-l avem înapoi, alături de noi. Sperăm c-o să-l putem recompensa astfel pentru ceea ce ne-a dat. Sperăm că-i vom putea permite să-şi vadă succesul.

Patricia se uită de la Olmy la Oyu, apoi la Yates.

— Şi nouă ce ne veţi da? întrebă.

— Colegii tăi vor putea alege dacă se-ntorc pe Pământ sau merg mai departe pe Cale, alături de gesheli. Tu, pe de altă parte, vei primi mijloacele necesare ca să-ţi îndeplineşti visul.

— Visul meu?

Ry Oyu se îndreptă către un dulap negru, neted, din centrul cupolei sclipitoare. Îl deschise şi scoase o cutie mică, sidefie. Când se întoarse, i-o întinse Patriciei şi o învăţă cum s-o deschidă.

Ea îi săltă capacul. Înăuntru, într-un locaş de catifea verde, era o versiune miniaturală a claviculei suspendate de eşafodaj. Yates o privi împreună cu ea şi oftă.

— Îţi oferim un schimb, o tranzacţie prin care nu pierzi nimic, spuse Ry Oyu. Ne laşi să-ţi copiem Misterul, ca să putem completa înregistrarea personalităţii Inginerului, iar noi te lăsăm să-ţi cauţi căminul.

— Vreţi să spuneţi că sufletul meu şi al lui Korzenowski sunt identice? întrebă ea.

— „Suflet” e un termen vag, spuse deschizătorul porţilor. „Mister” are cel puţin avantajul unei aplicabilităţi mai precise. După ce se extrage tot ce conţine o personalitate – amintiri, tipare de gândire, aptitudini – suma acestora nu reface întregul. Există un super-tipar care dă culoare întregului psihic şi care se poate pierde chiar şi atunci când se asamblează majoritatea segmentelor. Acesta se numeşte „Mister”. N-am reuşit niciodată să-l sintetizăm. E inefabil, şi nu poate fi transferat decât prin impunerea suprapunerii tuturor tiparelor unei persoane peste fragmentele de personalitate asamblate ale alteia. Ceea ce

este deja prezent în cealaltă e respins; ceea ce lipseşte, adică Misterul, e reţinut. Iată ce ne poţi dărui – îi poţi dărui lui Korzenowski.

Ea luă mâna lui Lanier, brusc înfricoşată. Asta nu făcea parte din aceeaşi categorie cu lucrurile întâmplate până atunci; părea, dintr-odată, mistic şi neconvingător. O vreme, crezuse că acestor descendenţi ai oamenilor nu le rămăsese nimic necunoscut şi totuşi, era ceva, primordial şi esenţial; ceva studiat cu minuţiozitate, manipulat, dar nu rezolvat.

— Mi l-aţi putea lua cu forţa, spuse ea. De ce vă străduiţi să mă convingeţi?

— În aceste circumstanţe, forţa nu e utilă, spuse Ry Oyu. Dai de bunăvoie sau nu dai deloc.

— De ce-l vreţi înapoi? Nu şi-a îndeplinit menirea?

— E o chestiune de onoare.

Olmy zâmbi.

— Dacă ar putut, Cavalerii Mesei Rotunde l-ar fi adus pe Arthur înapoi, nu crezi? Inginerul trebuie să vadă că planul lui a dat roade.

— Dar nu aşa cum s-a aşteptat.

— E adevărat, admise Olmy.

Patricia se uită în jos, la mâinile ei încleştate.

— Eu pierd ceva?

— Nu, răspunse cu răbdare deschizătorul porţilor.

— Iar în schimb, pot să folosesc această…

Arătă către clavicula miniaturală.

— De ce e atât de mică?

— A fost dezactivată, spuse Yates.

— E a ta?

El dădu din cap.

— Yates îţi va transfera puterea lui, iar în timpul ceremoniei vei învăţa s-o foloseşti, spuse Ry Oyu. Vei sta alături de mine.

— Korzenowski e aici? Adică, fragmentele lui?

— E cu mine, spuse Olmy, arătând către capul său.

Patricia se uită la Lanier, cu expresia unei fetiţe care nu ştie dacă i se spun minciuni încântătoare sau adevăruri

incredibile. Îşi mută privirea asupra lui Olmy.
— E în implantul tău?
El dădu din cap.
— Port în trup implanturi suplimentare, suficiente ca să-l conţină.
— În oraşul vostru are loc ceva important, nu-i aşa? întrebă Patricia.
— Foarte important. Colegii voştri rămaşi pe Thistledown ar trebui să afle mai multe despre asta…
— De aceea n-a putut sta preşedintele cu noi?
— Da.
— Trebuie să ne odihnim, îi întrerupse Lanier. N-am mai dormit şi n-am mai mâncat de ore…
— O să-mpingeţi Oraşul Axis pe o orbită din jurul Pământului? O să distrugeţi Thistledown?
— Nu e descrierea exactă, zise Ry Oyu. Dar deocamdată ajunge. Domnul Lanier are dreptate. După ce vă odihniţi, o să reluăm discuţia. Pe teme profesionale, cred că ăsta e termenul pe care-l folosiţi.
Patricia îşi îngustă ochii şi clătină încet din cap.
— Nu ştiu de ce vreţi să discutaţi cu mine. În comparaţie cu voi, probabil că sunt o amatoare în toată puterea cuvântului, o primitivă…
— Dacă nu te-am convins de valoarea şi de autoritatea ta, atunci nu ne-am exprimat suficient de clar, zise Olmy. Eşti sursa lucrărilor lui Korzenowski de pe Cale. Ai pus bazele teoretice. De aceea credem că-ţi poţi împărţi Misterul cu el. A fost cel mai valoros dintre elevii tăi.
— Tu ai fost profesoara, Patricia.

Mirsky îi căuta pe Pogodin, Annenkovsky sau Garabedian prin mulţimea ruşilor, stând cu un ochi pe crucile care le pluteau pe deasupra capetelor. Soldaţi aflaţi cândva sub comanda lui îl priveau ursuzi, dându-se la o parte din calea sa cu o indiferenţă fatalistă. El se ridică pe vârfuri, încercând să treacă în revistă marea de capete şi zări faţa roşcovană a lui Pletnev şi părul lui scurt, zbârlit în creştetul capului. Îndreptându-se în direcţia aceea, ajunse în spatele

fostului comandant al escadrilei de transportoare pentru mărfuri grele şi-i puse o mână pe umăr. Pletnev se grăbi să se răsucească şi i-o îndepărtă cu o mişcare bruscă, apoi îşi lăsă capul într-o parte la vederea lui Mirsky.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă acesta.

— Cine? Ceilalţi asasini? Ne-ai lăsat într-o încurcătură infernală, tovarăşe general.

Vocea lui Pletnev era groasă, iar cuvintele fără vlagă, încărcate de spaimă şi furie în acelaşi timp.

— Pogodin, Garabedian, Annenkovsky, îl îmboldi Mirsky.

— Nu i-am mai văzut de când cu această… indiferent ce-o fi, spuse Pletnev. Acum lasă-mă-n pace.

— Ai fost cu ei, insistă Mirsky. Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat cu Vielgorsky şi cu ceilalţi ofiţeri politici?

Pletnev inspectă suspicios cerul, cu ochii după cruci.

— Sunt *morţi*, tovarăşe general. N-am fost de faţă, dar mi-a povestit Garabedian. Au fost împuşcaţi. Se întoarse cu spatele la Mirsky, murmurând: sper din tot sufletul că aceşti câini de vânătoare ai cerului nu ştiu.

Alte cruci zburară pe deasupra lor, făcând capetele să se răsucească precum o mare de spice de grâu în vânt. Mirsky se îndepărtă, cu mâinile în buzunare, cu umerii tresăltând, croindu-şi drum printre oameni cu faţa încreţită de concentrare.

Aşa trebuie să se fi simţit pietrenii când au fost evacuaţi ultimii opozanţi, se gândi Hoffman. Navetă după navetă cu nasul bont zburând înainte şi înapoi prin perforaţie şi uriaşul supratub despre care spusese Berenson că aştepta acolo, încărcând grupuri de câte doisprezece oameni din fiecare compartiment. Se bucura fiindcă Wallace şi Polk făceau parte din grupul ei; ajunsese să se bazeze pe ele. Ann nu era acolo; după toate aparenţele, încă se afla în primul compartiment sau era deja la bord.

Femeia în negru lăsată în urmă de Santiago îşi dirija grupul de patru sute de persoane cu măiestria unui cioban

care-şi conduce turma. Căinii ei erau crucile de crom, care convingeau cu blândeţe şi insistenţă orice dizident, cel puţin în cazul când prin dizident se înţelegea o persoană dornică să se răzleţească. Hoffman se întrebă, ca prin ceaţă, dacă nu cumva acţionau asupra lor cu dispozitive pentru schimbarea stării; se simţea calmă, fără nicio urmă de nelinişte, cu capul limpede, ba chiar odihnită. De fapt, atât de bine cum nu se mai simţise de săptămâni.

În jur de jumătate din grupul ei era alcătuit din ruşi. Printr-un soi de consimţământ reciproc, aceştia se separaseră de americani, deşi nava îi adusese împreună. Din câte putea ea să vadă, Mirsky nu se afla printre ei; şi nu erau nici ofiţerii care preluaseră comanda în locul lui.

Veni şi rândul lui Hoffman. Femeia le cerea să facă un pas înainte, arătând către fiecare pe rând, până când separa douăzeci de persoane de grupul mai mare. Aeronava ca o săgeată boantă asolizase în timp ce erau selectaţi.

Ea respiră adânc când îi veni rândul. Într-un fel, reprezenta o uşurare. Toate responsabilităţile sale dispăruseră. Era ca o ruptură de tot ce se întâmplase înainte. I se păru surprinzător de simplu să se despartă de toate.

În stilul oilor, se îmbarcă pe navă alături de ceilalţi.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

––––––––––––––––––––––––––––––––

Patriciei şi lui Lanier li se oferi intimitate într-un cubicul de dimensiuni reduse din capătul sudic al terminalului pentru somn şi pentru ca Patricia să aibă timp de gândire. Un pictograf le oferi ceva asemănător unui mediu familiar,

folosind, în esenţă, un decor similar celui din apartamentul Patriciei din Oraşul Axis, ceea ce pe Lanier nu-l liniştea aproape deloc; era furios şi derutat.

— N-ai idee despre ce vorbesc, îi spuse el Patriciei, în timp ce se aşezau la capetele opuse ale „canapelei”. Din câte ştim noi, scopul lor e să-ţi fure sufletul… Şi nu-mi pasă ce spun ei, totul te face să bănuieşti că aşa stau lucrurile, nu?

Patricia nu-şi dezlipea privirea de fereastra ilusart din faţa lor, care le oferea imaginea unor pini şi a cerului albastru de dincolo de ei.

— Cred că ar putea face asta dacă ar vrea, spuse.

— E-al naibii de adevărat că ar putea. Nu ştim nimic despre ei – încă de când am sosit au manipulat felul în care-i vedem.

— Au încercat să ne educe. Ştim cu mult mai multe decât atunci. Ceea ce spun Olmy şi Ram Kikura are sens.

Lanier clătină din cap cu vigoare. Nu credea nimic din toate astea; furia era un foc de cărbuni, mocnind pe îndelete înăuntrul lui, şi nu reuşea să-l stingă.

— De fapt, nu-ţi dau de ales…

— Ba da, insistă Patricia. Nu iau nimic de la mine dacă nu dau de bunăvoie.

— Minciuni, izbucni Lanier.

Se ridică şi încercă să simtă limitele cubiculului, despre care ştia că nu avea mai mult de trei metri pe o latură. Nu reuşi. Iluzia era desăvârşită, chiar şi atunci când traversa încăperea de la un perete la altul.

— Aici totul e simulat. Din câte ştim noi, nimic din ce-am văzut din momentul sosirii nu e real. Asta are sens. De ce ne-ar arăta mai mult decât e necesar?

— Nu sunt… Patricia căută cuvântul potrivit. Nu sunt oameni răi.

— Accepţi rahatul ăsta cu profesoara, cu precursoarea?

— De ce nu?

Patricia se întoarse spre el şi întinse mâna.

El reveni lângă canapea şi i-o luă.

— Am văzut câteva dintre lucrările pe care le voi scrie…

Închise ochii, încreţindu-şi pielea din jur, şi clătină din cap, punându-şi cealaltă mână pe obraz.

— Probabil că n-o să le scriu niciodată… dar o altă eu le va scrie sau le-a scris deja. Şi au într-adevăr legătură cu toate astea. Totul e în capul meu, neconturat, de-acum de ani de zile. Am ştiut încă de atunci că sunt singura, din timpul nostru, din lumea noastră, care se gândeşte cu seriozitate la aşa ceva. Prin urmare, lăsând mândria deoparte, nu mă îndoiesc de asta.

Zâmbind îşi ridică ochii spre el.

— Judith Hoffman s-a gândit că eram singura. Tu ai acceptat ideea.

— Îţi place să fii erou cultural? Despre asta e vorba?

Mă reped prea tare la ea, îşi spuse. Las-o mai moale.

Şi de ce eşti aşa furios?

— Nu, spuse Patricia, cu blândeţe. De fapt, puţin îmi pasă. Acum nu-mi mai pasă de prea multe lucruri.

Lanier îi lăsă mâna, apoi ocoli masa mergând cu spatele, frecându-şi bărbia şi aruncând către ea priviri repetate, cu coada ochiului.

— Nu vrei decât să te duci acasă.

Patricia încuviinţă din cap.

— Nu te poţi întoarce acolo.

— Pot.

— Cum?

— Ştii fundamentele, Garry.

— Vreau amănuntele specifice. Cum o să-ţi găseşti casa?

— Mă vor învăţa cum să folosesc o claviculă. O să mă-ntorc în acea porţiune goală a coridorului prin care am trecut şi o să caut într-un stoc de geometrie. Pentru ei, stocurile astea sunt zone pline de gunoaie, inutile, sau chiar mai rău. Dar acolo voi găsi un drum către casă.

— Nu e un plan prea detaliat, Patricia.

— Mă vor învăţa, zise ea, privindu-l cu ochi mari şi negri, de data asta nicidecum nepământeni, nicidecum felini, ci rotunzi şi calmi.

— Şi ce vor lua?

— Nimic!

Patricia se lăsă pe spătarul canapelei.

— Vor copia, nu vor lua.

— Cum poţi să ai încredere în ei?

Ea nu răspunse.

— De fapt, n-ai nevoie de timp de gândire, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu ea.

— Hristoase!

Patricia se ridică şi-l îmbrăţişă cu hotărâre, atingându-şi obrazul de umărul lui.

— Nu ştiu ce suntem unul pentru altul, dar trebuie să-ţi mulţumesc.

Lanier îi mângâie capul cu o mână şi ţintui cu privirea ia dintre perete şi tavan, clipind, cu colţurile gurii lăsate.

— Nici eu nu ştiu.

— Lucrurile la care mă gândesc… Într-un anume fel, mă fac să semăn mai mult cu ei decât cu tine. Înţelegi?

— Nu.

— Cred că misterul meu e potrivit pentru Korzewski din acelaşi motiv. S-a gândit la aceleaşi lucruri, a avut ţeluri similare. A vrut să-şi ducă oamenii acasă.

Lanier clătină din cap, respingând totul.

— Nu-mi vor face niciun rău. Mă vor învăţa. Trebuie să spun da.

— Te şantajează.

Ea-şi ridică brusc capul, încruntându-se.

— Nu, spuse, distrată. Nu mai mult decât îi şantajez. Garry, m-am gândit la ceva… şi de ce nu mi-a trecut prin cap mai înainte? De ce deschid încă o poartă?

— Nu ştiu, se grăbi Lanier să răspundă.

Întrebarea i se părea complet irelevantă.

— O să-i întreb.

El râse.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— De aceea am fost aduşi aici, ca să asistăm la ceremonie… Ei bine, e evident că nu reprezintă motivul principal, dar e inclus în pachet.

Lanier se gândi o clipă la asta, continuând s-o ţină în braţe. În ciuda a orice, în ciuda îndoielilor sale, a temerilor

suspiciunilor, trebuia să recunoască… Era vorba despre ceva pe care i-ar fi plăcut să-l vadă.

— Cred că ar trebui să dormim, spuse Patricia.

Făcură dragoste, şi nu ca fapt neesenţial, dar Lanier îşi dădu seama că actul nu era necesar pentru Patricia. Ea îşi urmărea ţinta; orice altceva, ca decorul şi ca însuşi patul pe care stăteau întinşi, era praf în ochi.

Asta îl făcu să se simtă insignifiant. Şi să se întrebe ce devenise Patricia de când sosise pe Piatră.

— Sunt umană? îl întrebă ea în timp ce stăteau culcaţi alături.

— Probabil, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea egală şi nereuşind întru totul.

În momentul când navimperul lui Hamphus sosi în locul ocupat anterior de Oraşul Axis, toate porţile din susul şi din josul căii fuseseră închise, iar benzile dintre ele fuseseră eliberate. Era o situaţie fără precedent în istoria Căii.

Oraşul Axis se deplasase. Din ordinul repcorporului Rosen Gardner, centralele electrice de pe imperfecţiune fuseseră luate în stăpânire, înfrângând rezistenţa ultimilor opozanţi. Implanturile celor ucişi fuseseră recuperate cu mare grijă – până în momentul acela, era vorba de o sută optzeci şi trei de cetăţeni. Un asemenea preţ îl tulburase pe Gardner, deşi morţile nu erau definitive. Deţinând controlul asupra pasajului imperfecţiunii, accelerase oraşul, mutându-l spre sud, către Thistledown. Călătoria durase şaisprezece ore; nava lui Hamphuis îl urmase, dar preşedintele nu putea face mare lucru.

În cel de-al şaselea compartiment al asteroidului Thistledown, patru membri ai facţiunii Korzenowski conduse de Gardner comiseseră delictul suprem – interveniseră în funcţionarea maşinilor Căii. Intervenţia era minoră, dar pedeapsa, chiar şi pentru delictele lipsite de importanţă, era decorporalizarea şi ştergerea tuturor înregistrărilor personale. Gardner ştia că, dintr-un asemenea punct, nu mai exista întoarcere.

Extinderea imperfecţiunii dincolo de actuala limită de nord a compartimentului şapte nu era necesară; extensia sa din momentul acela, până în apropierea perforaţiei compartimentului se făcuse ca simplă înlesnire, în ultimele etape ale evacuării Thistledownului şi ale construcţiei oraşului Axis. Maşinile fuseseră acum reglate pentru o reducere cu douăzeci de kilometri a imperfecţiunii.

Patru echipe de câte trei cetăţeni ieşiseră apoi în exteriorul asteroidului, folosind ascensoare din puţuri nedescoperite de vizitatorii recenţi. Puţurile se deschideau exact în locurile unde fuseseră îngropate unităţile propulsorului Backmann.

Cu ajutorul acestora, viteza de rotaţie a asteroidului fu micşorată, apoi redusă la zero. La început, se înregistrară efecte minore în toate compartimentele, cu excepţia celui de-al patrulea, unde valurile de pe imensele întinderi lichide siliră globule mari de apă să ajungă în aer. Nu era timp pentru atenuarea efectelor. Gardner lucra după un orar foarte strâns.

Geshelilor radicali, precum şi moderaţilor care nu se declaraseră de fapt niciodată de partea nimănui, li se oferi ocazia să se alăture facţiunii lui Gardner. Dintre toţi aceştia, unii n-aveau de ales – în planurile lui Gardner nu era prea mult loc pentru neomorfii radicali. Populaţia era mutată dintr-o incintă în alta cât mai repede cu putinţă, iar Memoria Oraşului era rearanjată şi divizată, totul ca pregătire pentru următorul pas din planul lui Gardner.

Oraşul Axis fu parţial desprins de imperfecţiune, începând cu partea care conţinea Axis Nader şi Oraşul Central. Intenţia lui Gardner era să inverseze oraşul, lăsând aceste incinte pentru geshelii care doreau să călătorească în josul Căii cu o viteză apropiată de cea a luminii, silind jarţii s-o părăsească. Ca să-şi completeze planul, mai avea nevoie de cei doi cilindri rotitori numiţi Axis Thoreau şi Euclid.

Reacordarea gradientului de gravitaţie între Thistledown şi Cale era o problemă extrem de delicată. Inginerii din compartimentul şase erau ocupaţi până peste cap, mai ales

după ce masa imensă reprezentată de Oraşul Central şi de Axis Nader ajunsese de aceeaşi parte cu compartimentul al şaptelea, permiţând desprinderea celorlalte incinte.

Întreaga procedură dură cinci ore. Când se încheie, Axis Nader şi Oraşul Central îşi inversaseră poziţia pe imperfecţiune cu Axis Thoreau şi Euclid. Cele două perechi de incinte şi structurile aferente fiecăreia erau separate de un kilometru, iar perechea rezervată pentru gesheli – Oraşul Central şi Axis Nader – începuse să se deplaseze încet către nord, de-a lungul imperfecţiunii.

Vizitatorii fuseseră informaţi că aveau de ales. Din cei în jur de două mii de captivi, numai patru deciseră să nu împărtăşească soarta grupului care plănuia să se întoarcă pe Pământ.

Printre aceştia se numărau Joseph Rimskaya şi Berryl Wallace. Ceilalţi doi erau ruşi: caporalul Rodzhensky şi generalul locotenent Pavel Mirsky.

Asteroidul fu apoi repus în mişcare. Apariţia unor stricăciuni era inevitabilă în toate compartimentele, dar în cel de-al patrulea consecinţele se dovediră dezastruoase. Globulele de apă se sparseră încet deasupra bazinelor acvatice şi a uscatului, miliarde de litri de apă plesnind copacii, străbătând pădurile şi dând naştere unor râuri noi când reîncepu să se manifeste forţa centrifugă.

Tuburile de plasmă din toate compartimentele fură distruse brusc. Câmpurile care delimitau atmosfera rămaseră în funcţiune, dar totul se scufundă într-un întuneric abisal, pentru prima oară în douăsprezece secole.

Iar în compartimentul al şaptelea, la limita dintre sfârşitul propriu-zis al acestuia şi Cale, lucrătorii mecanici începură să instaleze încărcături explozive puternice, ca să despartă capătul de nord de asteroid, cauterizând calea.

Preşedintele şi adepţii săi nu puteau face mare lucru. Organizarea acţiunilor lui Gardner era genială, iar devotamentul oamenilor săi complet. Istoria omenirii dovedea, încă o dată, că în politică, cea mai mare greşeală posibilă era subestimarea adversarilor.

Van Hamphuis nu avea altă opţiune, în afară de a

accepta propunerea de reglementare făcută de Gardner şi de a prelua controlul incintelor destinate geshelilor radicali.

În Pădurea din Oraşul Central, în imponderabilitate şi repartizat în grija unui gardian geshel neomorf, Pavel Mirsky începu să-şi regrete decizia. Părându-i-se că era pierdut într-un coşmar boschian[24], se întrebă dacă pentru satisfacerea dorinţei de a explora şi de a descoperi lucruri noi merita să înfrunte stranietatea şi anxietatea.

Abandonarea completă a propriului trecut şi a propriei culturi a presupus întotdeauna o serie de dezavantaje…

Iar Mirsky se angajase în ceva care echivala cu cea mai grandioasă dezertare a tuturor timpurilor.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

———————————————————

Olmy stătea singur lângă eşafodaj, fixând clavicula cu privirea. Ar fi vrut ca Inginerul să poată interacţiona cu gândurile lui, să-i comenteze acţiunile, fie pozitiv, fie altfel, dar Korzenowski fusese stocat într-o formă inactivă.

Vasquez şi Lanier erau încă în cubicului lor. Pentru Olmy, ideea unui somn neîntrerupt de opt ore era, în acelaşi timp, stranie şi atractivă. O lungă perioadă goală din viaţa cuiva, în fiecare zi; petrecerea acelui timp fără să te gândeşti, imersat într-un soi de neant al unei alte lumi… Purificarea Talsit era mult mai eficientă, dar se amuza descoperind că o parte primitivă a lui însuşi încă mai tânjea după un somn simplu.

Nu se gândise niciodată prea mult la diferenţele dintre

---

[24] Hicronymus Bosch (cea. 1453-1516) – pictor olandez, autorul unor tablouri cu subiecte fantastice fi groteşti.

oamenii din vremea lui şi a lor, cu excepţia faptului că se văzuse nevoit să facă planificări ca să li se satisfacă necesităţile. Chiar şi cu toate accesoriile, adaosurile şi manipulările din timpul lui, asemănările cântăreau mult mai mult decât deosebirile.

Yates se apropie de eşafodaj traversând covorul verde de iarbă moale. Avea o expresie sumbră.

— Timpul nostru e limitat, pictografie către Olmy. Staţia defensivă de la unu punct nouă ex nouă spune că detectează radiaţii în exces, emise de imperfecţiune. Jarţii s-ar putea pregăti să deschidă o poartă nouă, una foarte mare.

— O poartă către miezul unei stele? întrebă Olmy.

— Aşa se presupune. Personalul staţiei se pregăteşte să se retragă.

Ideea fusese discutată în cercurile înalte din domeniul apărării vreme de decenii. Era simplu, dar drastic:

Calea atingea în multe puncte corpuri stelare. Şi, fiind în esenţă un tub gol, vidat, deschiderea unui circuit cu porţi masive în miezul unei stele ar fi absorbit plasmă supraîncălzită, supusă unei presiuni foarte mari, distribuind-o în lungul Căii. Barierele – deşi construite din spaţiul-timp modificat al Căii, ar fi condus căldura extrem de puternică şi ar fi sfârşit prin a ceda, nivelându-se de-a lungul pereţilor. Calea în sine ar fi rămas intactă, dar, pe o distanţă de miliarde de kilometri, orice altceva s-ar fi dizolvat sub violenţa atacului, reducându-se la particulele elementare.

— Cât de repede s-ar deplasa frontul de plasmă? întrebă Olmy.

— N-ar fi încetinit decât de efectele turbulenţei. Viteza finală ar putea atinge vreo şase mii de kilometri pe secundă.

— Atunci am avea la dispoziţie în jur de treizeci şi două de ore pentru evacuare.

— Dacă ei nu pot deschide o poartă de la distanţă.

Gândul că jarţii ar fi putut manipula porţile de pe Cale de la distanţă îi ţinuse ani de-a rândul în alertă pe planificatorii

apărării. Jarţii nu-şi demonstraseră niciodată o asemenea pricepere în sectoarele controlate de oameni, dar informaţiile despre perturbaţiile Căii îi îndemnaseră pe mulţi cercetători – inclusiv pe cei din echipa lui Ry Oyu – să creadă că făceau aşa ceva dincolo de 2 ex 9.

— Am anunţat-o pe senatoarea Oyu, continuă Yates. Tatăl ei e acum cu cercetătorii. O să-i spună imediat ce-o să fie disponibil.

Olmy îi văzu pe Patricia şi Lanier ieşind din cubicului din zona locuinţelor, plasat în nordul carcasei terminalului.

— Ce zici, oare ser Vasquez va fi de acord? întrebă Yates. Ai petrecut mai mult timp decât mine cu oaspeţii noştri.

Olmy pictografie simbolul incertitudinii, purtând implicaţiile unui umor resemnat: un neomorf incomplet, alegând între două modele de trupuri la modă.

— Aş vrea să am calmul tău, comentă Yates. În clipa asta mi-ar prinde bine o şedinţă Talsit.

Patricia îi văzu pe cei doi şi-şi flutură mâna către ei, apoi îl atinse pe Lanier pe umăr. Traversară amândoi iarba în direcţia eşafodajului.

— Trebuie să-l văd pe ser Oyu, i se adresă ea lui Olmy.

Lanier părea năucit, îşi îndrepta ochii în toate părţile.

— E într-o conferinţă cu cercetătorii lui. Senatoarea Oyu o să-i trimită orice mesaj, îi spuse Yates.

— Ei, presupun că nu trebuie să-i spun lui în mod special. Olmy…

Lanier îşi concentră privirea asupra lui Olmy, cu o expresie nefericită şi plină de resentimente.

— M-am hotărât. Fac târgul.

Olmy zâmbi.

— Când ar fi convenabil? întrebă el.

— Timpul nostru e limitat, zise Yates.

Patricia ridică din umeri.

— Presupun că acum e bine. Oricând.

— O să te fac să răspunzi personal, îi spuse Lanier lui Olmy, şi îşi sublinie vorbele împungându-l cu degetul.

— Îmi asum răspunderea, spuse solemn Olmy. Va fi

protejată.

Yates plecă s-o anunţe pe senatoarea Oyu că erau gata să-nceapă. Olmy îi conduse către cupola neterminată unde îl întâlniseră prima oară pe Ry Oyu şi îşi pictografie instrucţiunile pentru un monitor care plutea în apropiere.

— O să cheme un lucrător medical. Eu o să-i fac câteva modificări şi-o să-i transfer parţialii. Tu o să-o oferi misterul şi tiparele vor fi puse în concordanţă. E destul de simplu.

— Dacă merge, e un afurisit de miracol, bombăni Lanier, aproape în şoaptă, şi tu spui că e simplu.

— „Lazăre, vino afară!” [25], din perspectiva ta, corect? întrebă Olmy, încercând să-l amuze.

— Nu ne trata de sus, zise Lanier.

Era din ce în ce mai nervos. Olmy se gândi că putea să-l înţeleagă. Acum, când Patricia luase o hotărâre, Lanier era exclus. Nu mai reprezenta decât o simplă anexă. Patricia îi ignorase temerile, fără nicio îndoială.

Lucrătorul medical – un dispozitiv vertical, prelung, în formă de ou, înalt cam de un metru, cu contururi violet care indicau locurile de ieşire ale manipulatoarelor şi ale altor instrumente – se apropie plutind la câţiva centimetri deasupra ierbii.

Olmy pictografie instrucţiuni modificate şi lucrătorul întinse un obiect mic, în formă de cupă, la capătul unui cablu metalic gros, de culoare gri. Olmy îşi plasă cupa sub ureche şi închise ochii. Patricia îl urmărea cu ochi mari, încrucişându-şi şi descrucişându-şi degetele ambelor mâini. Calmul ei părea acum artificial. Lanier simţi un nod în stomac.

Prescient Oyu şi tatăl ei li se alăturară exact când Olmy îndepărta cana. Fără să scoată o vorbă, se opriră să privească de la câţiva metri.

Lucrătorul medical se apropie de Patricia. Un câmp de tracţiune se desfăşură în afara lui, luând forma unui soi de pat de campanie, şi Olmy o rugă să se întindă. Ea se

---

[25] “Ioan 11:43, traducere preluată din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997.

supuse. Lucrătorul îi răsfiră apoi în jurul capului un evantai de cabluri negre, ca un fileu.

Plasa se ajustă singură, strângându-i părul. Patricia întinse mâna s-o pipăie.

— N-aş ieşi niciodată în public purtând aşa ceva, glumi ea.

Lanier îngenunche lângă pat şi îi luă mâna.

— Doi hotentoţi, nimic mai mult, spuse. Purtaţi de vânt.

Patricia se strâmbă, apoi îşi roti capul către Olmy.

— Sunt gata, spuse.

— N-o să te doară nimic, n-o să ai nicio senzaţie, zise el.

— Ei, orice-ar fi, sunt gata.

Strânse mâna lui Lanier, apoi i-o eliberă. El se retrase cu un pas.

Plasa se strânse, şi ea clipi din cauza apăsării, nu dureroasă, dar oricum puternică. Lanier clipi din solidaritate, dar rămase nemişcat. Oyu veni alături de el şi îi puse mâna pe umăr.

— Ea poartă o parte din visele noastre, spuse senatoarea. Nu-ţi face griji.

Lanier o privi cu ochi îngustaţi.

Patricia părea să se concentreze, cu pleoapele uşor lăsate. Lanier simţi o fascinaţie bolnăvicioasă. Nu se auzea niciun sunet, nimic evident în vreun fel sau altul, doar transferul a indiferent ce împrumutau de la ea prin copiere.

Patricia deschise ochii şi întoarse capul spre el.

Plasa se retrase.

— Sunt OK, zise ea, săltându-se în capul oaselor pe câmpul de tracţiune. Nu simt nimic diferit.

— Combinaţia va avea nevoie de câteva ore ca s-ajungă la maturitate, spuse Olmy. Pe urmă Korzenowski va fi iarăşi cu noi.

— O să aibă trup? întrebă Lanier.

Patricia se ridică în picioare şi rămase lângă el.

— Va sta în lucrător până când va fi posibil să se confecţioneze unul, zise Olmy. Însă poate oricum să-şi proiecteze propria imagine. Va fi un indiciu al reconstruirii sale complete.

Patricia luă din nou mâna lui Lanier şi o strânse cu putere.

— Mulţumesc, îi spuse.

— Pentru ce, în numele lui Hristos?

— Pentru că ai fost curajos, răspunse Patricia.

Lanier se holbă la ea, cu desăvârşire uluit.

Patricia, Lanier şi Olmy îl urmară pe lucrătorul medical în apartamentul unde îşi petrecuseră noaptea. După părerea lui Olmy, era de preferat ca primele percepţii ale lui Korzenowski să provină dintr-un mediu rezonabil de familiar – o cameră obişnuită, decorată cu zgârcenie şi fără prea mulţi oameni – sau nonumani. Ry Oyu şi Yates se declarară de acord.

— În plus, spuse deschizătorul porţilor, tu aştepţi clipa asta de cinci secole. Îţi aparţine mai mult ţie decât nouă.

În apartament, aşteptară cinci minute înainte ca Olmy să-i ceară lucrătorului să afişeze o imagine a progresului personalităţii pe care o conţinea. Patricia îşi duse mâna la gură când aceasta apăru în faţa lor.

Era o imagine distorsionată grosolan, cu o jumătate a trupului amplă şi bulboasă şi cu cealaltă mică, aproape gata să dispară. Soliditatea aparentă era imperfectă, cu părţi opace şi părţi transparente. Culoarea era predominant albastră. Capul prelung, alunecat într-o parte, părea să-i privească, întorcându-se când spre un chip, când spre altul.

— Nu vă îngrijoraţi, îi preveni Olmy. Conştiinţa formei trupului se maturizează ultima.

Peste câteva minute, aproape imperceptibil, distorsiunile începură să se autocorecteze. Culoarea albastră generală se apropie de una mai firească şi peticele translucide se umplură.

După încheierea tuturor ajustărilor, când imaginea lui Korzenowski ajunse să fie completă şi redată cu acurateţe, Olmy dădu din cap satisfăcut. Se potrivea cu ceea ce alesese cândva inginerul, în portretele şi miniaturile sale oficiale: un bărbat zvelt, brunet, de înălţime medie, cu nasul ascuţit şi lung, cu ochi iscoditori şi veseli, cu pielea având o uşoară tentă de culoarea cafelei.

Olmy continua să caute abateri. Misterul impus asupra parţialilor, oricât ar fi fost de aproape de originalul lui Korzenowski, nu era identic. Fusese totuşi suficient ca să-l readucă pe Inginer la o conştienţă deplină, care avea să fie modelată de amintirile realmente complete ale parţialilor, pentru a reproduce îndeaproape personalitatea ştearsă – asasinată - înainte de naşterea lui Olmy.

— Bine ai venit, spuse acesta, cu voce tare.

Imaginea îl privi fără întrerupere, apoi încercă să vorbească. Buzele i se mişcară, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Se undui pe neaşteptate şi, când redeveni solidă, spuse:

— Te cunosc. Mă simt mai bine – cu totul altfel. Am fost reconstruit?

— Atât de bine cât am putut s-o facem, răspunse Olmy.

— Îmi amintesc atât de puţine lucruri – ca nişte vise urâte. Erai copil… când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Olmy simţi cum îl cuprinde o altă emoţie pe care Ram Kikura ar fi considerat-o atavică.

— Un băieţel de cinci ani, spuse el.

Îşi aducea aminte cum văzuse pentru prima oară parţialii Inginerului în memoria apartamentului, îşi amintea de copilul care fusese, înspăimântat şi fascinat de întâlnirea cu cineva celebru – şi mort.

— Cât timp am rămas incomplet, mort sau cum am fost?

— Cinci sute de ani.

Poate că înjurătura inginerului fusese extrem de grosolană pe vremea lui; pentru Olmy nu era decât arhaică şi pitorească.

— De ce am fost adus înapoi? Cineva se simţea cu siguranţă mai bine în lipsa mea.

— Oh, nu, răspunse Olmy, cu toată sinceritatea. Suntem onoraţi să te avem înapoi.

— Probabil că sunt complet desincronizat.

— Asta se poate corecta în câteva ore.

— Nu mă simt… Încheiat. De ce?

— Trebuie să te maturizezi. Reconstrucţia ta încă îşi caută traseele. Nu eşti în propriul tău corp. Te afli într-un

lucrător medical.

O altă înjurătură, chiar mai dură de data asta.

— *Sunt* în urma vremurilor. În cel mai avansat lucrător n-ar fi încăput decât o minte minusculă…

Imaginea îşi înclină capul în faţă, uitându-se la Olmy pe sub sprâncene.

— Am fost deteriorat, nu-i aşa?

— Da, răspunse Olmy.

— Ce lipsea?

— Misterul. Am fost nevoiţi să lucrăm numai cu parţiali.

— Al cui e Misterul care l-a înlocuit?

Olmy arătă spre Patricia.

— Mulţumesc, spuse Korzenowski, după un moment de tăcere meditativă.

— Cu plăcere, răspunse Patricia, cu glas anemic.

— Îmi pari cunoscută… Te-am mai văzut.

— E Patricia Luisa Vasquez, zise Olmy.

Expresia Inginerului deveni mai întâi neîncrezătoare. Imaginea întinse mâna către Patricia. Ea o luă – nu mai era surprinsă de soliditatea şi de căldura proiecţiei.

— Acea Patricia Luisa Vasquez?

— Unica, răspunse ea.

Imaginea lui Korzenowski îşi lăsă capul pe spate, strâmbându-se.

— Am de recuperat teribil de multe lucruri.

Îi eliberă mâna, cerându-şi scuze cu voce foarte scăzută. Luă mâna întinsă a lui Lanier şi o strânse mai scurt, ferm, dar fără insistenţă.

Lanier era copleşit de întâlnirea cu omul care proiectase coridorul.

— Am o mică… nu ştiu ce e, statuetă, hologramă, altceva, de-a dumneavoastră. Pe biroul meu. Pentru mine aţi fost o enigmă vreme de mai mulţi ani…

Îşi dădu seama că se bâlbâia.

— Suntem de pe Pământ, încheie el, brusc.

Expresia lui Korzenowski era impenetrabilă.

— Unde ne aflăm? întrebă.

— Pa Cale, la punctul trei ex nouă, răspunse Olmy.

— Unde e Thistledown?
— Pe o orbită în jurul Pământului şi al Lunii.
— În ce an?
— 2005, răspunse Patricia.
— Anul Călătoriei? întrebă Korzenowski, plin de speranţă.
— Anno Domini, răspunse Olmy.
Inginerul păru dintr-odată foarte obosit.
— În cât timp mă puteţi educa?
— Putem începe imediat, chiar înainte de a ţi se maturiza personalitatea. Asta doreşti?
— Cred c-ar fi bine s-o facem, nu sunteţi de aceeaşi părere? Întorcându-se din nou spre Patricia, Korzenowski adăugă: eşti foarte tânără. Cât de mult ai realizat… câte dintre lucrările tale?
— Niciuna dintre cele importante, răspunse ea.
— Asta nu e ceva pe care să-l fi anticipat… Nu e un rezultat evident al muncii noastre. Vreau să spun, cum a putut să-mi scape? Şi trebuie să-mi povesteşti cum ai ajuns aici… şi de ce tu?
Încă dinainte de a fi reuşit Olmy să pregătească actualizarea informaţiilor, Patricia şi Inginerul se adânciseră într-o discuţie.

În patru ore, cercetătorii, reprezentanţi ai şapte specii care utilizau coridorul, se adunaseră în jurul eşafodajului. Fiecare dintre aceste specii îşi demonstrase utilitatea pentru ocrotitorii săi umani, însă sub nicio formă subordonarea; erau parteneri cu drepturi egale în aventura Căii şi soseau într-o mare diversitate de forme – deşi nu neapărat mai mare decât diversitatea neomorfilor din Oraşul Axis, se gândi Lanier.
Erau trei franţi, purtându-şi jachetele de folie metalică lucioasă, după toate aparenţele vestimentaţia lor obişnuită când nu se aflau pe Timbl. O fiinţă de forma a două litere U întoarse cu susul în jos şi unite printr-o funie groasă şi noduroasă de carne – fără ochi vizibili, cu pielea tot atât de netedă şi de lipsită de particularităţi ca sticla neagră – stătea neclintită pe cele patru picioare elefantine la câţiva

metri de franţi, înconjurată de o linie roşie, de carantină. Oricum, după toate aparenţele, nu găsea că atmosfera ar fi fost lipsită de confort.

Un cercetător talsit stătea pe cele opt membre alături de Yates, în partea de nord a eşafodajului, înconjurat de o bulă de tracţiune care conţinea atmosfera sa specială – foarte puţin oxigen şi un procent mult mai ridicat de bioxid de carbon, la o temperatură destul de scăzută ca să condenseze pe marginile flexibile ale câmpului de tracţiune. Pufoasele sale „coarne de cerb” erau într-o mişcare neîntreruptă. Toţi ceilalţi cercetători nonumani erau înconjuraţi de câmpuri similare, cea mai şocantă fiind o creatură sinuoasă, cu trup de şarpe şi cu patru capete, încolăcită şi suspendată într-o sferă care levita, plină cu lichid de un verde intens, ca un specimen conservat.

Era de consemnat faptul că fiinţele de formă umană nu se întâlneau din abundenţă.

Înainte de adunarea tuturor, Lanier şi talsitul fuseseră angajaţi într-o conversaţie – stranie prin claritatea şi familiaritatea ei nefirească, de parcă n-ar fi fost mai străini decât doi vecini care se-ntâlnesc la o petrecere din cvartal.

Talsitul stătuse în partea de nord a eşafodajului, vorbind cu unul dintre franţi, în vreme ce al doilea aştepta tăcut în apropiere. Franţii se omogenizaseră cu câteva ore înainte; nu era aproape deloc necesar ca un al doilea să participe la discuţie, atâta vreme cât nu era nevoie de gândirea paralelă. Lanier şi Patricia mâncaseră, de pe o masă plutitoare încărcată din abundenţă, cât le poftise inima. Patricia plecase apoi, împreună cu Olmy, să continue conversaţia cu Korzenowski.

Lanier se pomenise stând de vorbă cu talsitul aproape din lipsa altui interlocutor. Talsitul se apropiase de Prescient Oyu ca să discute despre planurile tatălui ei în privinţa ceremoniei care urma. Conversaţia fusese mai întâi pictografiată, apoi ea trecuse la limba engleză, prezentându-i-l pe talsit lui Lanier. Talsitul vorbea o engleză fără cusur, deşi pe trupul lui nu se mişca nicăieri nimic care să arate cum se producea sunetul.

Lanier nu făcuse nici măcar efortul de a fi curios; avusese parte de un exces de minuni, minore şi majore. Avusese nevoie de întreaga lui atenţie pentru a găsi cuvintele potrivite ca să-i explice talsitului cum ajunseseră ei să se afle acolo. Într-o discuţie cu o fiinţă a cărei formă nu semăna nici pe departe cu cea omenească şi cu caracteristici psihologice necunoscute (dacă putea să vorbească perfect englezeşte, putea desigur şi să-şi mascheze adevăratul proces de gândire), vorbise cu suficientă nonşalanţă despre Moarte, despre universuri alternative şi despre invazii în spaţiu. La rândul lui, talsitul îi vorbi despre semenii săi. Lanier se pomeni dând din cap a înţelegere în timp ce asculta o poveste care i s-ar fi părut de neînţeles cu numai câteva luni înainte.

Fiinţele numite talsiţi erau vlăstarele unei inteligenţe unificate, biologico-mecanice, care ocupase cândva cele paisprezece planete ale unui sistem solar foarte vechi. La un moment dat, inteligenţa respectivă fusese stocată în întregime în bănci de memorie, fără nicio manifestare fizică individuală – ceea ce nu se deosebea de Memoria Oraşului Axis. Însă acea inteligenţă se scindase în indivizi – o condensare a conştiinţei în interiorul sistemului –, iar indivizii creaseră forme noi pentru manifestarea lor fizică. Acestea reprezentaseră specia părinte a talsiţilor. Şi, după cum păruse să sugereze talsitul, încă existau, însă erau introvertiţi şi izolaţionişti; îi creaseră pe talsiţi ca să acţioneze drept reprezentanţi comerciali, consultanţi pentru civilizaţii mai tinere. Se întâmplase ca un circuit de porţi să se deschidă în lumile lor, şi îşi începuseră comerţul, mai întâi cu jarţii care deschiseseră poarta, apoi cu oamenii, după ce fuseseră împinşi jarţii înapoi.

Se subînţelegea că talsiţii şi formele lor ancestrale erau de cel puţin o sută de ori mai bătrâni decât omenirea.

— Şi de ce se ostenesc chiar şi numai să comunice cu noi? întrebă Lanier.

— Consideraţi că e hobby-ul unui bătrân sau că e vorba de senilitate, răspunse Talsitul, fără nicio urmă de condescendenţă sau de disimulare. Specia mea oferă

servicii – mai ales în ceea ce priveşte purificarea şi reordonarea informaţiilor – pe care atât oamenii, cât şi alţii le consideră nepreţuite. Ne face plăcere să fim utili, iar în schimb primim informaţii de mare valoare pentru noi.

Chemarea la ceremonie veni peste câteva minute, când unul dintre franţi făcu să sune, subţire şi dulce, un clopoţel suspendat de o bară din partea sudică a eşafodajului.

Lanier rămase în picioare, în poziţie de „pe loc repaus”, ca la paradă, cu mâinile la spate, alături de imaginea lui Korzenowski şi de Prescient Oyu, în tip ce Patricia ocupă un loc de onoare între Yates şi Ry Oyu.

Veşmintele de ceremonie ale celui din urmă erau simple, constând dintr-o cămaşă de pânză albă grosolană şi nişte pantaloni negri. Avea papuci negri, de pânză. Yates purta o robă verde ca pădurea, cu oarecare semne de uzură.

Ry Oyu păşi pe scările care se curbau deasupra eşafodajului rotunjit. Se opri o clipă, cu capul plecat, apoi îi făcu semn Patriciei să-l urmeze.

— E necesar să-nveţi asta, îi explică el în vârful schelei. Clavicula îţi poate spune unde trebuie deschisă o poartă, dar numai parţial; trebuie să şi simţi punctul respectiv, să-l acordezi cu lumea dorită. Seamănă cu ceea ce se numeşte intuiţie în cazul unui calcul.

Se apleacă şi strânse în palme mânerele claviculei, luând-o din suportul ei plasat în centrul din care radiau liniile de tracţiune. Patricia se uită lung în jos şi ameţi; vârful eşafodajului se afla cu cel puţin şaizeci de metri mai sus decât fundul adânciturii.

— Şi mai există şi ritualul. Acordează mintea, spuse deschizătorul porţilor. Pregăteşte. S-ar putea să nu fie strict necesar, dar eu l-am considerat întotdeauna util.

Întinse clavicula şi închise ochii.

— Astăzi nu urmărim vânatul nostru obişnuit. Caut joncţiunea asta de cel puţin cincizeci de ani şi, până acum, mi-a scăpat întotdeauna.

Deschise un ochi şi îi adresă Patriciei o jumătate de zâmbet.

— Te întrebi de ce suntem încă aici, deschizând o altă

poartă pe care va trebui inevitabil s-o închidem când vor veni jarţii, sau când va trece Oraşul Axis pe deasupra ei. Ţi-ai pus întrebarea?

Patricia dădu din cap.

— Fiindcă, oricum s-ar manifesta lipsa noastră de loialitate faţă de actualii conducători gesheli, eu îi voi rămâne întotdeauna credincios Hexamonului. Îl voi sluji chiar şi dacă sunt considerat un trădător, cum trebuie să mă considere dacă ştiu ce rol am jucat în secesiune. Aşa că, pentru a-mi răscumpăra trădarea, deschid această poartă.

— Tot nu înţeleg, spuse Patricia, cu capul lăsat într-o parte şi cu ochii la claviculă.

Ry Oyu îşi eliberă o mână şi-i răsfiră degetele, rotindu-şi braţul ca să sugereze un cerc.

— Toate porţile au fost acordate ca să se deschidă în lumi, pe planete. Calea trece peste o infinitate de joncţiuni posibile cu alte universuri, iar noi trebuie să alegem dintr-o submulţime vastă a acelei infinităţi când acordăm fiecare punct optim. Poate ai observat că porţile noastre sunt întotdeauna plasate la intervale de cel puţin patru sute de kilometri. Fiindcă ăsta e ritmul stocurilor de geometrie. Înţelegi acest ritm?

Ea dădu din cap.

— Da.

— Nu ne aventurăm chiar în stocuri. Pentru că amestecă universurile alternative şi liniile temporale într-un mod care nu ne este util. Noi lucrăm *între* ele.

Trasă o linie în aer cu lateralul palmei.

— Lucrăm în limita a zece metri şi, în acest interval, există, probabil, un miliard de puncte avantajoase. Ne acordăm, cât mai bine posibil, cu locul unui obiect cu masă planetară; clavicula ne indică masa fie pictogafiindu-ne-o direct în minte, fie oferindu-ne toate informaţiile necesare. Trebuie să simţi asta.

Îi luă mâna şi-o puse pe celălalt mâner al claviculei, în mintea ei se revărsă un potop de imagini şi informaţii.

— Acum uită-te la mine.

Patricia îl fixă cu privirea, şi Ry Oyu îi pictografie în minte

un flux rapid şi neîntrerupt de tehnici.

— Ar fi mult mai simplu dacă ai avea un implant, dar ai cel puţin *înclinaţia* – şi motivaţia pentru a învăţa. Nu-ţi pot oferi toate abilităţile, dar te pot ajuta să-ţi şlefuieşti intuiţia.

Îi trimise un alt set de instrucţiuni. Cu mâna încă pe claviculă, ea simţi fluxurile de date contopindu-se.

— Nu te pot ajuta să-ţi găseşti drumul către casă, continuă el, bătând-o uşor peste mână ca să-i dea de înţeles că trebuia să şi-o desprindă de pe mâner. N-o să fiu cu tine, aşa cum nu vor fi nici Yates, nici Olmy. Avem cu toţii alte probleme de care trebuie să ne ocupăm. Dar, dacă teoria ta e corectă – şi nu văd niciun motiv pentru care n-ar fi – atunci vei găsi poarta potrivită în stocul de geometrie. Ai cunoştinţe suficiente pentru o asemenea încercare. Acum priveşte cu atenţie. Azi nu deschidem o poartă către o altă lume. O deschidem chiar în Cale.

Ea se încruntă.

— Ai văzut curba, Patricia. Sunt sigur că ai calculat curba Căii.

— Da, încuviinţă ea.

— Ai văzut unde se intersectează pe sine însăşi?

— Nu.

— E o intersecţie extrem de subtilă şi punctele sunt foarte îndepărtate unul de altul. La o asemenea distanţă, aspectul Căii poate fi foarte diferit.

În călătoria sa, Oraşul Axis va ajunge, în cele din urmă, în acel sector, poate peste un milion de ani, sau poate mai repede, dacă geshelii îşi duc la îndeplinire planurile din acest moment. Noi ne răscumpărăm faţă de Hexamon făcând muncă de pionierat. Acum înţelegi de ce trebuie să rămânem aici?

Patricia dădu din cap.

Ry Oyu se întoarse către cercetători şi colegii săi de la baza eşafodajului.

— Inginerul e pregătit să fie martor?

— Sunt aici.

— Poţi percepe clar întreaga experienţă?

— Da. Cred că da.

Deschizătorul porţilor răsuflă adânc şi se uită pieziş la Patricia.

— Astăzi suntem cu toţii privilegiaţi, îi spuse.

Clavicula zumzăi, şi Ry Oyu coborî pe câmpul de tracţiune. Îi făcu semn Patriciei să-l urmeze. Ea se plasă pe liniile de lângă el, şi câmpul se adânci în jos în locul unde stăteau, formând o cupă în jurul lor. Când îşi încetară coborârea erau la numai câţiva metri distanţă de sol. Bărbatul îngenunche şi puse din nou clavicula în suportul ei.

— Am îngustat zona la câţiva centimetri, spuse.

Îşi înălţă capul şi, spre surpriza Patriciei, începu să psalmodieze:

— În numele Stelei, botez al flăcărilor pentru fiinţa noastră, plăsmuitoare a substanţei noastre, cel mai măreţ dintre toate focurile; dă-ne lumină, Stea, dă-ne, chiar şi în beznă, harul creaţiei corecte.

Reglă clavicula şi o prinse strâns cu amândouă mâinile, închizând ochii şi ridicându-şi faţa către înălţimea carcasei terminalului.

— În Soartă ne punem încrederea, în Calea Vieţii şi a Luminii, în ultimul tipar al destinului, pe care nu-l putem nega, indiferent ce am alege, întotdeauna liberi să alegem.

În numele Pneumei, răsuflarea minţilor noastre, adierea gândurilor noastre, ale celor născuţi din carne sau purtaţi în pântecul maşinii, călăuzeşte-ne mâinile, dă-ne entuziasm, ca să putem crea cu adevărat noi înşine, ca să aducem în afară ceea ce este înăuntru.

Lanier văzu imaginea lui Korzenowski mimând cuvintele împreună cu Ry Oyu. Oare ritualul pe care-l folosea deschizătorul porţii fusese scris de inginer?

Zumzetul claviculei deveni mai subţire. Patricia îşi aduse mâinile în faţă şi le încleştă una de alta, realizând că făcea un gest de rugăciune. Nu se putea convinge să-şi desfacă degetele şi să-şi lase mâinile pe lângă corp.

— Şi în numele înaintaşilor noştri, dintre care unii ne sunt alături cu această ocazie, născuţi din carne sau resuscitaţi prin darul creativităţii noastre din trecut; în numele celor

care au ars ca să putem noi găsi un drum mai adevărat, al celor care au îndurat Moartea ca să putem noi trăi…

Patricia şi Lanier îşi simţiră deopotrivă lacrimile prelingându-se pe obraji.

— Ridic această claviculă către lumi fără număr şi-i aduc Căii o nouă lumină deschizând această poartă ca să putem prospera cu toţii, cei care călăuzesc şi cei care sunt călăuziţi, cei care creează şi cei care sunt creaţi, cei care luminează Calea şi cei care se încălzesc în lumina astfel dăruită.

Scoase clavicula din receptaculul său din câmp şi şi-o ridică între genunchi. Torentul de pictograme izvorât din ea îi lumină faţa cu intensitatea unor flăcări. Zumzetul trecuse în afara frecvenţelor audibile.

— Iată! Deschid o… nouă lume…

Suprafaţa ca de bronz a Căii de sub el păru să degenereze într-o haşură încrucişată, alcătuită din linii negre, verzi şi roşii. Ry Oyu se ridică în picioare, ţinând clavicula dreaptă în mâini.

La marginea adânciturii, stând atât de aproape de eşafodaj pe cât era posibil, cercetătorii, Yates, Prescient Oyu, Lanier şi imaginea lui Korzenowski se uitau cu ochi mari în jos, la furtuna silenţioasă care era începutul porţii.

Cupa de tracţiune îi ridică pe deschizător şi pe Patricia cu câţiva metri mai sus. Ea ameţi din nou, cu ochii la învolburatul văl subţire ce purta în sine promisiunea culorii şi a unor posibilităţi infinite.

Vălul se despică şi în mijloc se contură un cerc negru, uleios.

Ry Oyu îi întinse Patriciei clavicula.

— Acum simte puterea celor ce se petrec, îi spuse, în engleză. Învaţă care e senzaţia unei deschideri corecte.

Clavicula era vie în mâinile ei, era o parte din ea, era conectată cu ea printr-o pictografiere neîntreruptă. Instrucţiunile pe care i le dăduse Oyu fuseseră extrem de detaliate şi acum i se fixau în minte.

Puterea era înveselitoare. Se simţi dornică să râdă în timp ce clavicula lărgea gaura din suprafaţa Căii. Deasupra

capetelor lor, cupola incompletă care adăpostise zona de lucru a lui Ry Oyu era acum mutată într-o poziţie proprie, în căutarea centrului perturbaţiei.

— E un moment primejdios, îi spuse Ry Oyu. Dacă scapă de sub control, cupola ne înconjoară şi netezeşte perturbaţia, eliminând-o. Într-un asemenea caz, pentru Cale suntem pierduţi pentru vecie. Ajungem indiferent unde ne duce poarta eşuată şi nu ne mai putem întoarce. Simţi acest pericol potenţial?

Patricia îl simţea. Veselia i se preschimbă în senzaţia că era urmărită de ceva indescriptibil de dăunător şi de ostil. Rămase cu ochii la claviculă.

— Asta e, zise Ry Oyu. Olmy nici n-ar fi putut avea mai multă dreptate. Îi aparţii într-o mai mare măsură timpului nostru decât timpului tău.

Liniile curbe, schiţate, ale cupolei se contractară, căpătând familiara culoare a bronzului pe care o mai văzuseră la alte porţi. În centrul adânciturii, vortexul din jurul cercului negru începu să se înalţe, şi câmpul de tracţiune îi ridică mai sus.

— Urmează-mă, îi spuse Yates lui Lanier, pe când cercetătorii se îndepărtau către exterior.

Se regrupară la vreo cincizeci de metri distanţă de eşafodaj, lângă zona de lucru a deschizătorului porţilor. Terenul din jurul adânciturii se curbă, despicându-se şi dând naştere unui tumul deasupra pantei în ascensiune a porţii.

Eşafodajul şi liniile de tracţiune rămaseră orizontale. Ry Oyu strânse din nou clavicula în mâini.

— Aici sunt o sută de mii de posibilităţi, murmură. Prin claviculă, le pot simţi… le pot experimenta. Acum învăţ despre o sută de mii de lumi, dar nu vreau decât una. *Ascult* ca s-o aud… Îi cunosc specificul… ştiu pe ce tangentă anume se află. Clavicula îşi controlează propria explorare, îşi menţine poziţia… dar eu dirijez… Şi *găsesc*.

Avea o expresie exaltată, triumfătoare. Cercul negru, uleios, se lărgi şi deveni de un azuriu intens. În jurul cercului, se contură din nou materialul de culoarea

bronzului din care era alcătuită Calea, formând o adâncitură cu margini netede şi cu albastrul senin în centru. Depresiunea se adânci; Patricia nu putu să nu caracterizeze procesul drept o vindecare a spaţiului-timp, care se obişnuia cu intruziunea nefirească.

În jurul circumferinţei albastre, recepţionă o imagine parcă proiectată de o cameră obscură sau privită printr-o lentilă ochi de peşte, reprezentând ceva lung, strălucitor şi curgător, înconjurat de obiecte masive, întunecate.

— Poarta e deschisă, spuse Ry Oyu, cu umerii căzuţi.

Strecură clavicula în receptacul ei şi îşi întinse braţele.

— Acum o să aflăm ce se ascunde de cealaltă parte.

— Intrăm? întrebă Patricia.

— Nu, răspunse deschizătorul porţilor, cu o umbră de amuzament. Îl trimitem pe unul dintre prietenii noştri mecanici. Îşi prezintă raportul, iar noi luăm o decizie fără să ne riscăm numaidecât vieţile.

Câmpul de tracţiune în formă de cupă îi aduse la nivelul treptelor din vârful eşafodajului. Ry Oyu îi făcu semn Patriciei s-o ia înaintea lui, şi li se alăturară celorlalţi, lângă zona de lucru.

Un monitor cubic cu latura cam de o jumătate de metru – mare pentru un asemenea dispozitiv – pluti în susul noii pante şi trecu printre barele schelelor. Coborî fără zgomot în depresiune şi trecu prin poartă. Yates activă un pictograf şi îl acordă cu semnalele monitorului, retransmise de dispozitivele automate din eşafodaj.

Lanier avea impresia că Patricia era mai înaltă. Părea mai sigură pe ea, mai calmă. Patricia îi luă mâna, o strânse într-ale ei, îi zâmbi şi îi şopti:

— Pot s-o fac. Am simţit-o. O să fiu în stare să duc totul până la capăt.

Imaginea emisă de monitor nu se focalizase încă. Yates traduse pictogramele care comunicau informaţii despre condiţiile existente de cealaltă parte a porţii.

— Monitorul se află în vid înaintat, cu un nivel foarte scăzut al radiaţiilor. Dacă am ajuns într-adevăr pe o altă porţiune a Căii, imperfecţiunea e deosebit de inactivă şi de

stabilă.

— S-ar părea că nu există nicio imperfecţiune, comentă Ry Oyu, îngustându-şi concentrat ochii.

Imaginea vizuală se limpezi.

— E enormă, spuse senatoarea Oyu, cu voce scăzută.

În indiferent ce punct Calea intersectase poarta, universul în formă de tub se lărgise până la un diametru de cel puţin cincizeci de mii de kilometri.

— Curgere geodezică, spuse Patricia.

— Ei, asta ar putea lămuri lucrurile, zise Ry Oyu. Dar s-ar putea să nu fie inerent.

Lanier nu se osteni să ceară explicaţii; se îndoia că le-ar fi putut asimila.

Calea era plină cu structuri ciclopice, mase cristaline întunecate, lungi de mii de kilometri, unele plutind libere şi aruncând umbre ample pe pereţii opuşi când treceau prin faţa unui tub de plasmă de o strălucire intensă, unduitor ca un şarpe.

— Atracţia suprafeţei e de aproximativ o zecime din g, anunţă Yates. Credeţi că e o altă Cale, sau a noastră?

— Avem motive să credem că ar mai fi construit altcineva un univers ca ăsta? întrebă deschizătorul porţilor.

— Nu, recunoscu Yates.

— Ne-am impus propria moştenire asupra formei Căii când am făcut-o cilindrică – am mari îndoieli că ar fi construit alţii un duplicat. Nu şi când sunt disponibile nenumărate alte posibilităţi.

— E totuşi o formă convenabilă, practică pentru cineva care vrea să se ocupe de comerţ…

Ry Oyu dădu scurt din cap, declarându-se de acord cu atâta lucru. Părea furios în timp ce-şi inspecta rezultatul muncii.

— E un loc foarte straniu, spuse. Nicio imperfecţiune detectabilă, iar tubul de plasmă e extrem de neuniform. Aş zice c-a fost modificat.

— De jarţi?

— Nu, răspunse deschizătorul porţilor. Construcţiile astea nu sunt deloc în stilul lor. Nu sunt sigur că-mi pot imagina

un scop practic – sunt fie distorsiuni ale geometriei, extruziuni şi cristalizări ale spaţiului-timp, fie…

Clătină din cap.

— Sau depăşesc puterea noastră de înţelegere. În plus, am îndoieli serioase în privinţa unei asemenea înaintări a jarţilor. Joncţiunea asta – dacă e o joncţiune – trebuie să se afle dincolo de unu ex cincisprezece – la peste o sută de ani lumină în josul Căii.

— Atunci acolo nu pot exista porţi, spuse Patricia.

Yates înălţă din sprâncene.

— De ce nu?

— Pentru că, în timp, e dincolo de sfârşitul universului nostru. Porţile s-ar deschide în…

Îşi ridică mâinile.

— Nimic. Inexistenţă.

— Nu neapărat, interveni Ry Oyu. Dar punctul tău de vedere e interesant. Calea e adaptată la condiţiile epocii sale de origine. Acolo unde le depăşeşte – unde se extinde dincolo de ele – ar putea căuta în mod firesc alte adaptări.

— Oraşul Axis poate călători atât de departe? întrebă Prescient Oyu.

— Nu ştiu. Dacă imperfecţiunea îşi încetează existenţa, vor fi nevoiţi să facă ajustări… ar fi dificil. Şi, dacă dincolo de un anumit punct nu mai există imperfecţiunea…

— Calea autonomă, încheie Yates în locul lui.

— Într-adevăr. Nu mai are nevoie de maşinile din compartimentul şase şi nici de vreo altă legătură cu Thistledown.

— Pare pustie, zise Lanier, nefiind sigur că era cazul să se amestece în discuţie. Nu văd niciun fel de trafic – nicio mişcare.

Yates îi ceru monitorului să treacă zona în revistă. Imaginile se măriră semnificativ, dezvăluind mai multe detalii ale cristalelor ciclopice. Calea era plină de ele – unele se înălţau dintr-o parte în alta, pe zeci de mii de kilometri, cu tubul de plasmă curbându-li-se în jur.

Toate structurile – chiar şi acelea care pluteau libere – erau acoperite de discuri ca nişte cupole, fiecare dintre

acestea protejând bule pline de porţi deschise. Imaginea se mări de încă multe ori. Între grupările dense de porţi se întindeau, alcătuind reţele compacte, şiraguri pâlpâitoare de lumină. Era un fel de trafic în scopuri comerciale – dar la o scară inimaginabil de vastă şi de un gen diferit de tot ceea ce mai văzuseră vreodată.

Pe lângă imagine licăriră alte pictograme.

— Categoric nicio imperfecţiune, afirmă Yates. În punctul ăsta, Calea e complet stabilă şi autonomă.

Patricia părea pe jumătate adormită. Lanier înţelese că intrase din nou în stare. Ea se străduia să priceapă ce se petrecea –, iar pe el îl depăşea cu desăvârşire.

— Există o legătură cauzală, spuse ea, cu voce groasă.

— Poftim? întrebă Lanier, uitându-se la ceilalţi şi cuprinzând cotul ei în căuşul palmei.

Patricia deschise larg ochii şi se holbă la el.

— Dacă Oraşul Axis se va deplasa în josul Căii cu o viteză apropiată de a luminii, se va întâmpla asta – chiar înainte de începerea călătoriei. În esenţă, Calea se întinde în afara timpului şi trebuie să se acomodeze cu evenimentele desfăşurate pe lungimea ei. Asta o să se-ntâmple, dacă Thistledown va fi îndepărtat şi se va etanşa capătul.

— Da? Te rog, continuă… o îndemnă Yates.

— Are dreptate, întări Korzenowski. E cu desăvârşire evident. Şi aveţi pe cineva – nu sunt nici oameni, nici jarţi, din măcar din universul nostru – care profită de această adaptare.

Ry Oyu îi adresă un zâmbet larg.

— Pentru noi nu e evident. Vă rugăm să ne spuneţi şi restul.

Patricia se uită la Inginer şi simţi zvâcnirea unei recunoaşteri. *Ea însăşi*… Ceva despre ea însăşi. Korzenowski o privi dând din cap.

— Te descurci excelent, îi spuse.

— Ne uităm la nişte rezultate transmise prin vectorii superspaţiului, generate de ceea ce urmează să se petreacă pe Cale, explică ea. M-am gândit la asta înainte de a pleca spre Timbl, după ce a venit vagabondul în

apartamentul meu. Dacă se va deplasa cu mai mult de o treime din viteza luminii, Oraşul Axis va răsuci Calea şi va crea o undă de şoc spaţio-temporală care va depăşi viteza luminii, mergând înaintea lui. Unda de şoc va opera în afara timpului, sosind înaintea cauzei sale. Aşa că a trecut deja prin punctul ăsta – poate cu secole în urmă, poate chiar înainte de a se deschide Calea. Ceva aflat în deplasare cu o viteză apropiată de a luminii pe singularitate – pe imperfecţiune – o va solicita peste limitele rezistenţei sale. Va transforma particulele virtuale în energie – le va radia, le va „evapora”.

Patricia respiră adânc şi închise ochii, văzând cum se făceau calculele matematice chiar în timp ce vorbea.

— Calea a fost forţată să se extindă până la o configuraţie stabilă. Imperfecţiunea a dispărut.

Olmy nu spunea nimic, ascultându-i calm pe Korzenowski şi pe Patricia. *E mândru*, se gândi Lanier.

— Pentru mai mulţi ani-lumină, până când se va extinde Calea şi se va disipa unda de şoc creată de Axis, tot ce există în faţa oraşului va fi sterilizat. În segmentele respective nu va mai exista nimic altceva decât oraşul. Toate particularităţile vor fi distruse, toate porţile se vor topi, închizându-se.

Arătă către structuri.

— E evident că aici Calea s-a extins şi că obiectele relativiste de pe traseul ei n-o afectează prea mult.

Lanier încercă să descâlcească problema dispariţiei imperfecţiunii chiar înainte de construirea obiectului care avea să-i producă „evaporarea” forţată. Se pierdu repede în contradicţii, însă acestea nu păreau să-i deranjeze pe Korzenowski sau pe deschizătorii porţilor.

— Când o să pregătim documentaţia – poţi să faci asta repede, nu-i aşa, în scurt timp? o întrebă Ry Oyu pe Patricia.

Ea încuviinţă.

— Cu ajutorul lui ser Korzenowski.

— Atunci o să ştim cea mai mare parte din tot ce trebuie să ştim, spuse Ry Oyu. O să-i putem prezenta Preşedintelui

raportul. Facţiunea lui o să poată proceda după bunul plac.

Zâmbi.

— Ceea ce, după toate aparenţele, *trebuie* să facă.

În faţa monitorului sistemului defensiv apărură pictograme de un roşu strălucitor, anunţând un mesaj urgent. Olmy se duse să-l recepţioneze. Când se întoarse, jubila – paradoxal, ţinând cont de ceea ce anunţă apoi:

— Jarţii şi-au deschis poarta. E una îndepărtată; se află, cu aproximaţie, la unu punct cinci ex nouă. Ultima staţie de apărare a fost acoperită. E un dop de plasmă pe punctul să atingă viteza maximă – se află la şapte ore distanţă de noi. Trebuie să plecăm imediat.

Prescient Oyu se uită la tatăl ei.

— Geshelii vor refuza să-i lase pe jarţi să-i împingă afară, zise ea.

— Atunci Preşedintele n-are de ales, nu-i aşa? răspunse Ry Oyu. Calea îşi scrie propriul destin, aşa cum fac şi jarţii. Trebuie să-şi ia incintele, iar noi trebuie să ni le luăm pe ale noastre, şi să ne urmăm traiectoriile separate.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI TREI

––––––––––––––––––––––––––––––-

Lui Mirsky şi celorlalţi trei „dezertori” li se dăduseră apartamente mici, sferice, în Pădurea din Oraşul Central. Trei gesheli homorfi – două femei şi o persoană de sex incert – fuseseră desemnaţi să-i găzduiască şi să-i îndrume pe timpul unei scurte perioade de educare şi adaptare.

Mirsky stătea în sfera lui, acordat la diverse canale cu informaţii pictografiate – unele traduse pentru ei de parţialii pedagogi ai gazdei. El şi Rodzhensky acceptaseră implanturi temporare, pentru accelerarea predării şi a asimilării. Se uitau, ascultau şi vorbeau puţin. Rodzhensky

stătea aproape de el, pe când Rimskaya – americanul cu nume de femeie – păstra distanţa. Tuturor celorlalţi, Mirsky le dădea puţină atenţie. Erau cifruri mărunte din cadrul unui mister imens.

Gazdele veniră la ei, încarnate ca să minimalizeze panica, şi le predară lecţii succinte, condensate, iar oaspeţii asimilară atât de mult cât le stătea în puteri.

Imperiozitatea se simţea, apăsătoare, în aer; cu excepţia gazdelor lor, geshelii le dădeau foarte puţină atenţie dezertorilor. Pădurea era aproape părăsită, majoritatea locuitorilor săi ocupând noi poziţii de lucru, ca să pregătească incintele pentru orice ar fi urmat.

Rapoartele de la cele mai îndepărtate staţii de apărare ajunseră în acum divizatul Oraş Axis. Jarţii deschiseseră o poartă îndepărtată şi lăsaseră plasma din adâncurile unei stele să pătrundă pe Cale.

Distrugerea avea să ajungă la capătul Căii după vreo şaptezeci şi două de ore, dar ocupanţii incintelor geshelilor din Axis erau nevoiţi să-şi aleagă cât mai repede un curs al acţiunilor. Dacă voiau să rămână pe Cale, să nu le-o lase jarţilor, atunci era necesar să-şi accelereze incintele până la cel puţin o treime din viteza luminii înainte de a întâlni frontul de plasmă.

La intrarea materiei din stea pe Cale, temperatura plasmei avea să scadă considerabil de mult sub nivelul corespunzător fuziunii, dar avea să rămână totuşi de nouă sute de mii de grade. Însă trecerea incintelor geshelilor urma să schimbe lucrurile.

În momentul impactului efectiv cu frontul, unda lor de şoc spaţio-temporal avea să sfărâme plasma extrem de fierbinte, transformând-o într-o peliculă subţire.

Căptuşind calea după trecerea lor, pelicula încinsă până la temperaturi cu mult mai mari decât cele necesare pentru fuziune avea să umple Calea cu o plasmă încă şi mai puternică. Ca urmare, incintele aveau să transforme plasma şi Calea într-o nouă de formă tubulară.

Încercând să urmărească firul discursurilor publice, Mirsky se gândi că planurile lor erau delirante, de o nebunie

delicioasă. Dacă el însuşi avea sau nu să moară i se părea o problemă minoră; se afla în mijlocul unui proiect măreţ, cu mult mai extravagant decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată.

Odată scăpaţi de secesionişti, politicienii gesheli ţeseau planuri frenetice. Aveau nevoie, în faţă şi în spate, de scuturi suficient de rezistente pentru ca incintele să nu fie inundate de radiaţii puternice; asta ar fi supus unor solicitări intense cele patru generatoare principale care le rămăseseră, şi aşa destul de împovărate de contactul cu imperfecţiunea la asemenea viteze enorme. Se putea face?

Da, deciseră fizicienii. Dar cu mare greutate. Aveau totodată nevoie de scuturi şi de-a lungul pasajului imperfecţiunii. Aceasta avea să emită, ea însăşi, radiaţii letale de nivel înalt. Se puteau menţine toate scuturile necesare?

Da. Dar cu rezerve puternice.

În ciuda îndoielilor, consensul dintre locuitorii incintelor era surprinzător. Nu doreau să se întoarcă pe Pământ. Priveau către viitor, nu către trecut. Şi, după ce se luptaseră cu jarţii vreme de secole, nu intenţionau să le cedeze Calea.

Plutind prin pădure, în afara sferei sale, Rimskaya evita să asculte toate aceste detalii. Se ruga cu evlavie, fără să-i pese cine-l vedea şi cum reacţiona. Se întreba, aceasta fiind principala lui grijă, dacă Dumnezeu putea sau nu să audă rugăciunile rostite în afara spatiului-timp obişnuit. Avea să sosească un moment când urmau să fie cu desăvârşire rupţi de Dumnezeu?

La cererea lui, gazda care-i fusese atribuită, o femeie homorf, se ţinea la distanţă, ştiind că putea face prea puţin ca să-l liniştească.

Pentru ea, întrebările lui Rimskaya se încadrau într-o categorie de cunoştinţe abandonate în uitare, iar să ţi le pui era tot atât de lipsit de sens ca şi cum te-ai fi întrebat câţi îngeri pot dansa pe gămălia unui ac.

Aşteptând să ajungă la ei veştile despre planul definitiv, Rodzhensky şi Mirsky pluteau prin frunziş, la câţiva metri

unul de altul. Un macrame din şerpi-luminoşi umplea de strălucire un luminiş tridimensional adânc de dincolo de locuinţele lor, aruncând peste ei umbrele frunzelor.

Mirsky îl studia pe tânărul caporal cu atenţie, remarcându-i strălucirea pielii, entuziasmul care-i relaxa buzele, modul în care ochii păreau să-i iasă din orbite. *Viitorul e* un *drog pentru el*, se gândi Mirsky. Oare şi pentru sine însuşi era la fel?

— Înţeleg atât de puţine, mărturisi Rodzhensky, trăgându-se de-a lungul unei crengi ca să se-apropie de Mirsky, care stătea pe îndoitura alteia. Dar simt că voi înţelege – şi toţi sunt atât de îndatoritori! Pentru ei suntem ciudaţi – n-ai impresia asta? Dar ne-au primit cu braţele deschise!

— Suntem noutăţi, spuse Mirsky.

Nu voia să-şi expună temerile în faţa caporalului. Inima îi bătea mai repede ori de câte ori se gândea la ce aveau de înfruntat.

Femeia homorf însărcinată să se ocupe de americanul ursuz se tractă către ei.

— Prietenul vostru mă îngrijorează, zise ea. Ne gândim să-l trimitem înapoi, la ai voştri… Nu vrea să recunoască, dar cred c-a luat o hotărâre greşită.

— Daţi-i timp, spuse Mirsky. Am lăsat cu toţii foarte multe în urmă. O să suferim din greu de dor de casă. Vorbesc eu cu el.

— Şi eu, se oferi entuziast Rodzhensky.

— Nu, spuse Mirsky, ridicând o mână. Doar eu. Am mai discutat cu el când am negociat cu americanii, şi ne-am oferit voluntari împreună.

Rodzhensky încuviinţă stingherit, dând scurt din cap.

Mirsky bătu în suprafaţa exterioară translucidă a sferei sidefii.

— Da? Ce e? răspunse Rimskaya dinăuntru, în engleză.

— Pavel Mirsky.

— Te rog, m-am săturat de discuţii.

— Nu mai avem mult timp. Fie te-ntorci acum, fie faci faţă propriei tale decizii.

— Lasă-mă-n pace.
— Pot să intru?
Uşa sferei se dilată şi Mirsky se trase în interior.
— Vor pleca în curând, spuse el. După ce se pun în mişcare n-o să mai ai de ales – o să rămâi aici pentru totdeauna.
Rimskaya arăta groaznic – palid, cu părul lui roşu zbârlit în toate direcţiile, cu faţa pătată de barba nerasă de patru zile.
— Rămân, spuse el. M-am hotărât.
— Aşa i-am spus şi eu gazdei tale.
— Vorbeşti în numele meu?
— Nu.
— Ce contează pentru tine? Te-ai întors din morţi. Nu dai doi bani pe poziţia ta – oamenii tăi au încercat să te ucidă. Eu, eu am lăsat în urmă… responsabilităţi, loialităţi.
— De ce? întrebă Mirsky.
— Rahat, nu ştiu.
— Poate ştiu eu.
Rimskaya îl privi cu îndoială.
— Vrei să vezi absolutul, spuse Mirsky.
Rimskaya se mulţumi să-l privească fix, fără să confirme şi fără să nege.
— Tu, eu, Rodzhensky, poate chiar şi femeia – suntem inadaptabili. Nu suntem fericiţi trăind o singură viaţă. Ne întindem după mai mult.
Ridică o mână cu degetele încovoiate.
— Eu mi-am dorit întotdeauna să văd stelele.
— Ai vrut să vezi stelele, aşa că ai venit în spaţiu să porţi un război! exclamă Rimskaya. Nu ştim ce-o să vedem. Mai mult din coridorul ăsta uitat de Dumnezeu.
Îşi cuprinse faţa în mâini.
— Eu am fost toată viaţa un conservator inflexibil. Toată lumea mă considera un… dobitoc bătrân, ridicol şi rece. Matematică, şi sociologie, şi universitate. Viaţa mea încăpea între patru pereţi. Când am fost trimis pe Piatră… Doamne, ce experienţă! Şi apoi, această oportunitate…
— Ştim c-o să fie interesant, cu mult mai presus decât

ceea ce am putea găsi pe Pământ.

— Ceilalţi se-ntorc să salveze Pământul, spuse Rimskaya, cu pumnii încleştaţi strâns lipiţi de trup.

— Ceea ce ne face pe noi iresponsabili? Poate. Dar nu mai mult decât pe ceilalţi din jumătatea asta de oraş.

Rimskaya ridică din umeri.

— Uite ce e, am luat o decizie şi o respect. Nu-ţi face griji pentru mine. O să mă descurc foarte bine.

— Asta-i tot ce voiam s-aud, spuse Mirsky.

— Porţi implantul pe care ţi l-au dat? întrebă Rimskaya.

Mirsky îşi împinse urechea dreaptă înainte şi-şi întoarse capul, ca să se vadă că îl purta.

— Eu îl mai am pe-al meu, zise Rimskaya.

Îşi desfăcu pumnul, scoţând la vedere dispozitivul de mărimea unei arahide.

— O să ai nevoie de el, spuse Mirsky. Americanul mai răsuci o clipă implantul între degete, apoi ridică încet mâna şi şi-l potrivi după ureche.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

———————————————————————

— Acum ne despărţim, le spuse Ry Oyu fiicei sale şi lui Yates.

Întinse mâna, şi senatoarea o strânse într-ale ei. Olmy, Patricia, Lanier şi Korzenowski îi aşteptau lângă disc.

— Ce-are de gând? întrebă Patricia.

— Trece prin poartă, spuse Olmy. Talsitul o să-l însoţească; şi unul dintre franţi. Ceilalţi vin cu noi.

— Nu poate supravieţui, zise Lanier. N-au cum să ia suficientă hrană, suficient oxigen… nu e timp să pregătească…

— Nu pleacă încarnat, îi explică Olmy. Niciunul dintre ei

nu pleacă aşa. Îşi vor transfera personalităţile într-un lucrător de folosinţă îndelungată din domeniul porţilor. Se pot ocupa de cercetare cât de mult doresc – pot să deschidă alte porţi, să aştepte Oraşul Axis, dacă va ajunge până acolo. Au energie pentru un milion de ani.

Prescient Oyu clătină încet din cap, cu ochii la chipul tatălui ei.

— Ai fost bun cu mine, spuse ea. N-o să fie uşor să ştiu că n-o să mai pot vorbi cu tine… niciodată.

— Vino cu incintele geshelilor, spuse Ry Oyu. S-ar putea să ne reîntâlnim, departe, în josul Căii. Cine ştie care vor fi planurile lor, dacă vor reuşi? în plus, cineva poate redeschide oricând poarta asta, ne poate regăsi…

— Nimeni n-o să mai descopere vreodată poarta asta, îl contrazise ea. Numai tu ai putut s-o identifici şi s-o deschizi.

— Are dreptate, întări Yates. Te-a ajutat talentul tău.

Ry Oyu dădu din cap în direcţia Patriciei.

— Korzenowski sau femeia de pe Pământ. Ei ar putea… dar, pe de altă parte, Korzenowski se întoarce pe planetă, iar ea urmăreşte ceva încă şi mai imprecis. Ei, în orice caz, nimic nu e definitiv.

— Asta este, spuse Prescient Oyu. Eu mă-ntorc pe Pământ. Pentru asta ne-am străduit.

Dădu drumul mâinii lui.

Deschizătorul porţilor pictografie un simbol pentru ea: Pământul, albastru şi verde şi cafeniu, cu nori strălucitori, în mişcare, şi înconjurat de o buclă a lanţului ADN; iar în jurul tuturor, ecuaţia simplificată preluată de Korzenowski dintr-o lucrare a mai vârstnicei Vasquez.

Talsitul, în bula lui rece şi frantul, într-o haină albă a permanentei despărţiri – despachetată cu numai câteva clipe înainte – stăteau în spatele lui Ry Oyu. Prescient Oyu îl cuprinse cu braţele şi îl sărută, apoi se întoarse să li se alăture celor de lângă disc.

Deschizătorul porţilor şi însoţitorii săi se îndreptară către atelier şi către tumulul din jurul noii porţi.

— Îşi respectă angajamentul faţă de Hexamon, spuse Prescient Oyu în timp ce discul se închidea în jurul lor. Va

călăuzi Oraşul Axis dacă se va îndrepta către el.

Întinse mâna spre Patricia, ai cărei ochi se umeziseră din nou, şi-i atinse obrazul. Luând una dintre lacrimile femeii de pe Pământ, Prescient Oyu o puse pe propriul său obraz.

Olmy îi ceru discului să-i scoată din terminal, urcându-i către navimperii în aşteptare.

Ambii navimperi, al grupului deschizătorului de porţi şi cel al sistemului defensiv cu care veniseră, se desprinseră de imperfecţiune şi aşteptau imobilizaţi în câmpuri de tracţiune, o precauţie necesară dacă navele de evacuare ale forţelor defensive veneau dinspre nord. Olmy alese repede, aveau nevoie de viteză, şi mica navă a sistemului de apărare era mai rapidă.

Era necesar să întâlnească incintele accelerate înainte de a atinge o treime din viteza luminii. Apoi aveau două opţiuni; incintele ar fi putut să-şi retragă pentru scurt timp generatoarele şi ghearele de prindere de pe imperfecţiune, îngăduindu-i navimperului sistemului defensiv să treacă prin pasaj; sau navimperul trebuia să se deconecteze, să se lipească de perete şi să suporte presiunea valului de particule şi de atomi împinşi în faţa oraşului.

Dar, înainte de întâlnirea cu incintele, Olmy trebuia să-şi îndeplinească promisiunea făcută Patriciei.

Având cu sine o claviculă, Patricia urma să fie trimisă pe suprafaţa Căii din sectorul arid unde avea şanse să găsească stocurile de geometrie necesare. Îi rămânea foarte puţin timp în care să-şi ducă lucrarea la bun sfârşit; frontul de plasmă avea să fie exact în urma lor.

Yates o duse pe Patricia într-o zonă izolată a navei şi îi dădu ultimele instrucţiuni de folosire a claviculei.

— Nu uita, îi spuse în încheiere, ai instinctul, ai dorinţa, dar n-ai prea multă îndemânare. Ai cunoştinţe, dar nu şi experienţă. Nu trebuie să te grăbeşti, trebuie să acţionezi deliberat şi cu atenţie.

O prinse de umeri şi o privi în ochi.

— Ştii ce şanse de succes ai?

Ea aprobă din cap.

— Nu prea multe.
— Şi totuşi, vrei să-ţi asumi riscul?
Ea dădu din nou din cap, fără nicio ezitare. Yates îi eliberă umerii şi scoase dintr-un buzunar cutia cea mică.
— Când o să-ţi apăs clavicula în mâini şi o să-i transfer serviciile către tine, o să crească până la dimensiunile sale active. O să lucreze numai pentru tine; dacă mori, o să se sfărâme, transformându-se în pulbere. Atâta timp cât trăieşti, te va sluji – deşi nu ştiu la ce o să-ţi mai folosească dac-o să reuşeşti. O să deschidă porţi noi numai dinspre Cale, nu şi din afara ei. O să recunoască existenţa unor porţi deschise anterior, chiar dacă între timp vor fi fost închise…
Yates scoase clavicula, în momentul acela nu mai lungă de doisprezece centimetri, şi o apăsă în mâna ei stângă.
— Ia-o de amândouă mânerele, o instrui.
Ea le prinse între degetul mare şi arătătorul fiecărei mâini. Clavicula pictografie către Yates un şir uniform de simboluri roşii.
— Nu te recunoaşte, spuse el. Cere instrucţiuni de la fostul ei stăpân. O s-o reactivez.
Îi trimise claviculei instrucţiuni într-un cod pictografiat.
Aparatul crescu încet în mâinile Patriciei, până când ajunse la dimensiunile celei folosite de Ry Oyu.
— Acum îţi încredinţez controlul ei.
Urmară alte instrucţiuni şi Patricia simţi deodată o căldură între ea şi aparat.
Korzenowski îi privea de la o oarecare distanţă. Lanier pluti în spatele lui, în apropierea pasajului imperfecţiunii.
— Acum îi pot vorbi, se minună Patricia. Îi pot spune direct tot felul de lucruri…
— Şi ea o să comunice cu tine. E activă, iar tu eşti stăpâna ei, preciză Yates.
Avea în voce o umbră de tristeţe.
Korzenowski veni spre ei.
— Am câteva idei pentru căutarea ta – sugestii în privinţa tehnicii, spuse.
— Aş fi încântată să le aud, răspunse Patricia.

Navimperul se deplasa de-a lungul Căii, către sud, cu o acceleraţie uniformă, de douăzeci de g.

Frontul de plasmă ajunse la sectorul de şaizeci de kilometri rezervat pentru ultima deschidere de porţi izbindu-se de bariere şi căldura sa extremă le inversă geometria subtilă. Prima barieră se prăbuşi şi mica oază fu incinerată; circuitul de puţuri se închise fuzionând şi suprafaţa Căii rămase netedă, neperturbată.

Ultimele mesaje trimise de porţile din zona controlată de oameni a Căii vorbeau despre evacuare. Milioane de persoane se deciseră mai degrabă să rămână în lumile de dincolo de porţile ce le erau alocate în loc să aleagă între secţiunile separate ale Oraşului Axis. Cele din urmă activităţi comerciale de pe Cale se încheiau şi porţile erau sigilate, ca pregătire atât pentru trecerea incintelor geshelilor, cât pentru sosirea frontului de plasmă.

În ciuda apropierii acestuia, Olmy începu să încetinească. Navimperul era dotat cu două avioane ca nişte capete boante de săgeţi; Prescient Oyu echipa unul dintre ele pentru călătoria Patriciei.

Patricia se duse la Lanier şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, îi spuse.

Lanier ar fi vrut s-o convingă să nu facă încercarea, însă se abţinu.

— Ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine, zise el.

— Nu doar o puştoaică dată în grija ta? întrebă ea, zâmbind.

— Mult mai mult decât atât. Eu…

Îşi îndreptă privirea în altă parte, cu expresia feţei luptându-i-se cu o diversitate de nelinişti, apoi clătină din cap.

— Însemni ceva, Patricia.

Pe urmă râse ascuţit, printre lacrimi.

— Nu ştiu exact ce, dar însemni ceva.

— Ţi-ar plăcea să mergi cu ea? întrebă Olmy, tractându-se spre pupă.

Ţinea în fiecare mână câte un mic monitor negru, sferic.

— Poftim? întrebă Lanier.
— O să aibă nevoie de ajutor. Eu mă duc.
Prescient Oyu văzu perplexitatea lui Lanier şi îi explică.
— O să-ţi creezi un parţial. Monitorul o să-l proiecteze. N-o să-ţi poată raporta nimic, fireşte, fiindcă trebuie să ne punem în mişcare imediat ce o lăsăm pe Patricia.
— Parţialii vor muri? întrebă Lanier.
— Vor fi distruşi odată cu monitoarele, spuse Olmy. Dar noi nu vom păţi nimic.
Lanier simţi un vânt nepământean străbătându-i capul.
— Da, răspunse, mi-ar plăcea foarte mult.

Ramon, citind Tiempos de Los Angeles. Rita, pregătind masa pentru întoarcerea acasă. Paul, aşteptând. Ce-o să-i spun lui Paul? „N-o să-ţi vină să crezi...” Sau „Ţi-am fost necredincioasă, Paul, dar...” Sau o să mă mulţumesc să-i zâmbesc, şi-o să luăm totul de la început...

Olmy şi Lanier – sau, mai degrabă, parţialii lor – se aşezară în avion alături de Patricia. Care ţinea clavicula în poală. Ecranul din faţă îi arăta suprafaţa golaşă şi netedă a Căii. Ea strângea mânerele cu putere, simţind, transmisă prin claviculă, calitatea superspaţiului din fiecare punct *de sub* suprafaţă.
Ceea ce căuta ea era mai greu de găsit decât un anume grăunte de nisip de pe o plajă. Căuta un univers fără Moarte, dar şi fără ea însăşi – unde Piatra sosise, dar nu provocase un război, şi unde alternativa ei murise într-un fel sau altul.
Negăsind aşa ceva (şi nu era nici pe departe sigură că ar fi putut fi exact astfel – că un asemenea loc exista şi că era diferit de toate celelalte), ar fi acceptat un univers unde ea însăşi ar fi putut exista de două ori. Ar fi acceptat orice ar fi putut s-o ducă acasă. Se uită la imaginea lui Lanier. El îi zâmbi, în acelaşi timp încurajator şi nesigur.
Şi, dintr-odată, fără niciun motiv, fără nicio certitudine a succesului ei, se simţi minunat. Patricia Luisa Vasquez exista într-o bulă de încântare, independentă de tot ce se

petrecuse înainte, fără să-i pese de ce avea să urmeze. Nu mai trăise niciodată aşa ceva. În caracterul ei nu existau nici încredere, nici euforie; era pur şi simplu aprecierea tuturor experienţelor prin care trecuse şi prin care avea să treacă, o împlinire a dorinţei nestăpânite de a nu fi *normală*, pe care-o avusese încă din copilărie. Dorinţa de a nu duce o viaţă obişnuită, ci de a se supune pe ea însăşi celor mai extraordinare experienţe pe care le-ar fi putut avea. Lumea fiind ceea ce era, se decisese cu mult timp în urmă să creeze ea însăşi acele condiţii extraordinare, în mintea ei. Şi apoi lumea se întorsese împotriva lumii însăşi. Universurile se răsuciseră într-un mod de neînţeles şi-i oferiseră o experienţă extrasă din viziunile din propriul creier, devenite încă şi mai minunat de stranii şi de extravagante datorită istoriei şi acţiunilor întreprinse de zeci de miliarde de oameni şi de cine putea spune cât de mulţi nonumani?

Momentul ei de încântare nu ţinea de solipsism; nu se simţea nicidecum izolată sau unică. Dar înţelegea cât de ieşită din comun îi era viaţa. Îşi îndeplinise deja cele mai nebuneşti şi cele mai ascunse visuri.

Orice altceva e în plus, se gândi. Chiar şi întoarcerea acasă.

Avionul asoliză lin pe suprafaţa Căii. În mâinile ei, clavicula scoase un zumzet plăcut, preocupat, spunându-i că ar fi trebuit să se afle la mai mulţi kilometri distanţă către sud. Ea îl anunţă pe parţialul lui Olmy, şi avionul decolă pentru o altă călătorie foarte scurtă.

Deasupra capetelor lor, navimperul acceleră din nou către sud.

Patricia închise ochii, lăsând fluxul de senzaţii din claviculă să se scurgă în ea. Avea impresia că vede un soi de rezumat al fiecărui grup de universuri alternative, că le degusta, că făcea parte din ele; dar nu putea să le ia în stăpânire. Nu putea face nimic mai mult cu senzaţiile care călăuzeau clavicula. Nu erau transmise niciun fel de cunoştinţe amănunţite despre alte tărâmuri; numai existenţa lor şi dacă se încadrau sau nu în gama căutată de

ea.

Parţialii n-aveau nevoie de protecţie, dar ea avea. Olmy îi pregăti o bulă de tracţiune şi de mediu ambiant. Lanier stătea lângă ea. *Cât de mult din el e aici*? se întrebă Patricia. *Şi ce simte un parţial când e distrus*?

Pe urmă îşi concentră întreaga atenţie asupra claviculei. Trapa din botul aeronavei se deschise şi ea păşi pe suprafaţa Căii înconjurată de bula de tracţiune flexibilă, care strălucea uşor. Lanier şi Olmy o urmară, mergând fără să aibă nevoie de vreun ajutor alături de ea, prin vidul înaintat.

— Avem la dispoziţie în jur de o jumătate de oră, spuse Olmy, vocea lui fiind transmisă de monitorul din colanul ei răsucit. Pe urmă, radiaţiile emise de frontul de plasmă vor fi periculos de intense. Timpul e suficient?

— Cred. Sper.

Patricia îşi verifică geanta şi găsi toate obiectele la locul lor: multimetru, calculator, tablete şi blocuri de memorie.

Ţinea clavicula în faţa ei, căutând. Timp de zece minute, merse înainte şi înapoi, spre nord şi spre sud, cu clavicula făcându-i cunoscute imensele întinderi de lumi alternative pe care le traversa la fiecare pas. Dădu uitării impresiile despre covârşitoarea lor majoritate, încercând să nu-şi blocheze simţurile.

În următoarele zece minute, localiză o linie de numai câţiva centimetri lungime, care părea să adăpostească punctul căutat. Îngenunche, cu bula de tracţiune confortabil de flexibilă sub ea. Clavicula se ghida singură prin acel spaţiu minuscul, mâinile ei necompletând decât conexiunea cauzală.

În alte cinci minute, fu nevoită să caute în fracţiunile unui milimetru. Informaţiile din fiecare univers în parte erau acum mult mai complexe; era într-adevăr aproape de un Pământ alternativ, iar intervalul de timp era aproximativ corect – cu o marjă de câţiva ani.

— Grăbeşte-te, spuse Olmy. Frontul de plasmă e aproape.

Era foarte dificil. Teoriile ei se dovediră a nu fi chiar atât

de exacte cum sperase. Lumi între care existau diferenţe substanţiale se întreţeseau până şi în cele mai mici fragmente ale stocului de geometrie. Acum înţelegea de ce Korzenowski şi adepţii lui consideraseră iniţial că regiunile cu stocuri de geometrie erau inutile.

Clavicula se opri. Patricia n-ar fi putut spune dacă făcuse un acord destul de fin, dar nu-şi putea petrece zile întregi cercetând fără să ajungă nicidecum mai aproape. Închise ochii şi răsuci clavicula pentru o ultimă oară.

— Sunt gata, spuse.

— Atunci fă-o, o îndemnă Lanier.

Ea se uită la parţial peste umăr şi îi zâmbi, exprimându-şi recunoştinţa.

— Îţi mulţumesc – pentru tot.

Lanier dădu din cap.

— Cu cea mai mare plăcere. A fost fascinant.

— Da… nu-i aşa?

Patricia începu dilatarea porţii. În nord, coridorul se umplea cu o strălucire roşiatică. Pe măsură ce treceau secundele, strălucirea înainta prin spectrul culorilor – portocaliu, apoi un verde albăstrui copleşitor…

Şuierul claviculei era dureros de intens. Patricia văzu la picioarele sale un rotocol de posibilităţi într-un vârtej, apoi zări acel cerc – cu doar puţin mai larg de un metru – limpezindu-se, înfăţişând imaginea distorsionată a unui cer albastru, ceva de un cafeniu strălucitor, forme ample şi apă…

Nu avea o localizare exactă. Avea să ajungă pe uscat – putea simţi atâta lucru –, dar n-avea idee în ce parte a Pământului se găsea acel uscat. Oriunde s-ar fi aflat, câmpul de tracţiune avea s-o protejeze.

Alături de acest câmp îngenunche parţialul lui Lanier, pentru o sărutare de despărţire. Buzele lui erau elastice, calde.

— Du-te! îi ordonă Olmy.

Ea păşi prin poartă. Era ca şi cum ar fi alunecat în josul unui deal. Totul se răsucea şi se împrăştia în jurul ei. Dădu drumul claviculei şi o prinse din nou, cu o singură mână.

Era zgomotul apei, şi ceva imens şi ascuţit şi alb nu prea departe, şi soarele orbitor…

Lanier şi Olmy se întoarseră către radiaţia care se apropia.

Nu e ca şi cum ai muri, se gândi Lanier. Există un alt eu, unul complet, care se salvează chiar în clipa asta. Dar el n-o să trăiască niciodată această experienţă. N-o să i-o „raportez” niciodată.

Erau înconjuraţi de o strălucire imensă, care trecea dincolo de lumină şi de căldură. Olmy se strâmbă şi rânji în acelaşi timp, savurând senzaţia. Mai trimisese parţiali la moarte până atunci şi nu ştiuse niciodată ce simţeau. Acum urma să trăiască experienţa nemijlocit…

Dar pentru originalul Olmy avea să rămână *în continuare* pentru totdeauna necunoscută.

— Monitoarele vor rezista o fracţiune de secundă în frontul de plasmă, îi explică lui Lanier. O să petrecem cel mai scurt moment posibil în interiorul unei stele…

Fără nicio durere şi fără prea multă spaimă, Lanier se întoarse cu faţa către nord şi se uită drept în inima furnalului care se năpustea asupra lor cu şase mii de kilometri pe secundă.

Timpul nu era suficient nici măcar să savureze senzaţia.

Pe navimper, periculos de aproape de plasma vorace, Lanier închise ochii şi îşi spuse, iarăşi şi iarăşi, că-şi dusese responsabilităţile la bun sfârşit şi că fusese până în ultima clipă alături de ceea ce primise în custodie.

Încă strângând în mână clavicula şi cu geanta agăţată de umăr, Patricia căzu în apă de la o înălţime de cinci sau şase metri.

Nici măcar nu se udă. Stătea întinsă pe fundul bulei de tracţiune plutitoare, năucită. Apa – un râu sau un canal – o purtă la câţiva zeci de metri de poartă. Se uită în lateral să vadă unde se afla.

Era la fel de bine ca oriunde altundeva. O dâră fierbinte,

albastru-alburie, se scurse prin poartă şi făcu apa din spatele ei să explodeze preschimbându-se în abur şi acoperind totul cu un nor alb şi gros. Din fericire pentru ea şi pentru tot ce se afla pe o rază de o sută de metri, poarta se sudă, închizându-se pentru totdeauna, în câteva milionimi de secundă.

Se întinse pe spate în bulă, pe jumătate orbită, cu o mână peste ochi, şi pluti timp de alte câteva minute, până când eşuă pe un banc de nisip. Între timp îşi recăpătase vederea într-o măsură satisfăcătoare.

Se ridică în picioare şi inspectă locul, cu inima bătându-i cu putere.

Stătea pe malul unui canal lat şi drept, cu apa lenevoasă de un maroniu întunecat, noroios. De-a lungul malului se înşirau trestii înalte, verzi. Cerul era de un albastru palid, luminos, fără nicio urmă de nor – şi soarele strălucea extrem de tare.

Cu oarecare presimţiri sumbre, închise bula de tracţiune şi inspiră adânc. Aerul era dulce, curat şi cald.

Era mai grea decât fusese vreodată de la plecarea de pe Timbl. Şi de data n-asta n-avea nicio centură suspensoare care s-o susţină. Gravitaţia o stânjenea.

Dar acela era fără nicio îndoială Pământul şi nu se afla într-un loc pustiit de un dezastru nuclear. De fapt, decorul părea obsedant de familiar. Mai văzuse totul înainte… la cursurile de studiu al Bibliei frecventate în copilărie, la insistenţele Ritei.

Umbrindu-şi ochii, Patricia se uită spre vest.

Pe un platou de dincolo de canal se zăreau piramide de culoarea albă a ghipsului, la mai mulţi kilometri distanţă, dar bine conturate în aerul limpede al deşertului. Trăi un moment de entuziasm.

Era Egiptul. Putea să plece din Egipt – călătoria reprezenta o problemă minoră. De acolo putea ajunge acasă.

Se răsuci. Pe o schelă rahitică ieşită în afara trestiilor stătea o fetiţă de cel mult zece sau unsprezece ani, zveltă, cu pielea maronie, dezbrăcată, cu excepţia unei bucăţi de

pânză albă înnodate în jurul şoldurilor. Avea părul strâns împletit în numeroase codiţe lungi, cu câte o pietricică albastră în vârf. O privea cu o uimire care-o lăsase cu gura căscată, amestecată cu spaimă.

— Salut! strigă Patricia, înaintând cu greu în susul bancului de nisip. Vorbeşti englezeşte? Poţi să-mi spui unde mă aflu?

Fetiţa se răsuci cu abilitate pe schelă şi o rupse la fugă. Preţ de o clipă oribilă, Patricia se întrebă dacă nu cumva alunecase în timp cu câteva milenii… dacă nu se afla de fapt în Egiptul *Antic*.

Pe urmă auzi un huruit îndepărtat şi se uită în sus. Simţi o uşurare atât de puternică, încât aproape strigă de bucurie. Era un avion, probabil unul cu reacţie, zburând pe deasupra deşertului.

Mergând pe marginea canalului cu mâna încleştată pe claviculă şi întrebându-se dacă să reactiveze sau nu bula de tracţiune – soarele devenea supărător de fierbinte –, Patricia găsi un drum şi îl urmă. Dincolo de un crâng de curmali dădu peste un orăşel pătrat, construit din cărămizi văruite în alb, cu casele tot atât de dreptunghiulare ca băncile şi tot atât de uniforme. Se vedeau foarte puţini oameni; abia trecuse de amiază, aşa că probabil se odihneau cu toţii până când se răcorea ziua.

Ceva o deranja. Până atunci nu se gândise la asta, dar, odată ce îşi aminti…

Lăsă clavicula jos, pe pavajul de piatră al drumului şi, umbrindu-şi ochii cu ambele mâini, se uită din nou către vest. Din acel punct avantajos de observare, văzu că piramidele erau înconjurate de pâlcuri dese de copaci, n-ar fi putut spune de ce soi. Fapt care nu părea corect. Piramidele egiptene nu erau în deşert?

Şi câte piramide *mari* fuseseră pe Pământ? Trei?

Numără opt piramide netede plasate în şir, umplând orizontul.

— A dat greş, spuse încet, pentru sine însăşi.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI CINCI

––––––––––––––––––––––––––––––-

Lanier pluti către prova navimperului, singur şi mulţumit să rămână astfel pentru cât mai mult timp. Mii după mii de kilometri se scurgeau pe lângă ei, negri şi aurii şi indistincţi.

Totul se reducea la întrebarea dacă era sau nu dator să facă pentru Pământ mai mult decât făcuse pentru Patricia. Şi nu putuse s-o vadă încheindu-şi călătoria – s-o vadă terminând-o în siguranţă – pentru că nu era călătoria pe care trebuia s-o facă el însuşi.

Supravieţuise? Ajunsese la destinaţie?

Chiar dacă era aşa, în acea Cale jumătate de vis, jumătate de coşmar, plină cu stocuri de universuri, Patricia era tot atât de departe de el – şi tot atât de inaccesibilă – ca şi cum ar fi murit.

Olmy se tractă în spatele lui şi îşi drese glasul.

— Mă simt foarte bine, spuse Lanier, morocănos.

— Asta n-a fost niciodată întrebarea, ripostă Olmy. Mă gândeam că poate vrei să ştii care e situaţia noastră. Suntem cu o bună distanţă înaintea frontului de plasmă. Radiaţia e suportabilă – deşi aş sugera o şedinţă Talsit fizică integrală după ce ajungem.

— Ce se-aude cu incintele?

— Am luat legătura cu ele. Aşa cum am bănuit, accelerează în direcţia noastră. Au fost de acord să-şi ridice clemele şi să ne lase să trecem prin ei.

— Putem s-o facem?

— Cu puţin noroc, da, zise Olmy. Vor avea treizeci şi unu la sută din viteza luminii.

— Cred c-o să fie ceva demn de văzut, comentă Lanier.

— Mă-ndoiesc c-o să „vedem” mare lucru din orice.

— E o figură de stil.

— Da. Avem mâncare, dacă doreşti. Ser Yates e echipat

ca să poată mânca şi i-ar face plăcere să-i ţii companie.

— Peste cât timp întâlnim incintele?

— Peste douăzeci şi şapte de minute, răspunse Olmy.

Lanier înghiţi în sec, cu greutate, şi se roti în loc.

— Sigur, spuse. Aş putea să mănânc.

Însă mâncă foarte puţin, aruncând priviri nervoase în jurul cabinei – la nonumanii izolaţi în bulele lor de tracţiune, somnolenţi sau deranjant de activi (şarpele cu patru capete făcea un soi de balet rapid, spasmodic, în lichidul lui de culoare verzuie); la Prescient Oyu, care-i răspunse cu o privire sinceră; la Yates, care mânca, părând cel mai uman dintre toţi, cu obiceiurile cele mai fireşti, şi totuşi deschizător de porţi.

Olmy stătea tăcut, nemişcat. Nu departe de el, lucrătorul care adăpostea personalitatea reconstruită a lui Korzenowski – precum şi o parte din a Patriciei – plutea înfăşurat în linii de tracţiune, cu imaginea închisă în vreme ce continua îndelungatul proces de maturizare.

Lanier lăsă deoparte restul mâncării şi spuse că prefera s-aştepte la provă. Olmy încuviinţă.

Se îngrămădiră în partea din faţă a navei, Lanier alături de Olmy şi Yates, cu ciudata creatură în formă de U în partea opusă a pasajului imperfecţiunii, încă înconjurată de câmpul ei de carantină. Cei doi franţi se relaxau în spatele tuturor, încovrigaţi, ţinându-şi doar gâturile şi capetele întinse.

În faţa lor, negrul şi auriul se transformară în portocaliu palid şi cafeniu. Imperfecţiunea pulsa într-un roz anemic, perturbată de acceleraţia lor.

— Peste numai câteva secunde, spuse Olmy.

Calea părea să se umfle în toate direcţiile. Lanier îşi simţi mâinile cuprinse de furnicături şi ochii încălzindu-se. Imperfecţiunea vibra şi strălucea într-un albastru dogoritor. În compensare, prova transparentă deveni tot mai întunecată. Pasajul imperfecţiunii din mijlocul navei vibra şi gemea.

Numai câteva secunde de viaţă… mai puţin…

Lanier avu senzaţia că explodează. Ţipă de durere şi de

surprindere şi-şi aruncă în afară braţele şi picioarele.

Apoi se termină. Pluti în derivă către o reţea de linii de tracţiune, clipind.

Calea era din nou neagră şi aurie. Imperfecţiunea strălucea într-un roz palid.

— Nu sunt pagube, spuse Olmy.

— Corecţie, îl contrazise Yates, ţinându-şi o mână peste ochi.

Lanier îl lovise cu cotul. Şi îşi ceru scuze.

— Nu e nimic neliniştitor, spuse Yates. Schimb orice alte scuze pe nişte Talsit. De fapt e de-a dreptul excitant.

În spatele lor, cu o acceleraţie de patru sute g, cele două incinte unite, Axis Nader şi Oraşul Central, întâmpinară frontul de plasmă cu din ce în ce mai puternica lor undă de şoc spaţio-temporală, începând procesul de transformare a Căii într-o novă alungită.

Nivelul radiaţiilor din jurul navimperului înregistră o creştere bruscă.

Explozibilii din jurul perimetrului compartimentului şapte erau instalaţi. Inginerii străbătuseră întregul Thistledown, făcând ultimele verificări structurale şi testând maşinile din compartimentul şase. În momentul despărţirii asteroidului, prin explozie, de începutul Căii, aceste maşini aveau să fie supuse unor solicitări enorme – încheierea rolului lor de stabilizator al Căii şi o neaşteptată şi violentă creştere a celui de controlor al forţelor distructive în interiorul compartimentelor.

Incintele Axis Thoreau şi Euclid fuseseră mutate la distanţă de o mie de kilometri nord faţă de compartimentul şapte. În cilindri gemeni, dezordinea era enormă. Cei mai mulţi cetăţeni din Axis – naderiţii, ortodocşi sau nu, şi un număr surprinzător de gesheli homorfi – fuseseră repartizaţi în apartamente noi; foarte puţini erau complet familiarizaţi cu noile lor incinte. Domnea un sentiment de sărbătoare, de triumf, alături de o atmosferă încărcată de anxietate.

Oamenii de pe Pământ umpleau cu sutele sălile de pregătire, îngrijiţi de medici gesheli şi protejaţi de avocaţi.

Un bărbat *homorf* – Hoffman notă termenul şi îl adăugă în vocabularul ei, care se îmbogăţea cu rapiditate – lua mostre de piele din grupul ei de douăzeci de pământeni. Ea era a şaptea din şir. Bărbatul avea pentru fiecare un zâmbet şi câteva cuvinte bine alese, de încurajare. Era frumos, dar nu după gustul ei – puţin cam prea fin cizelat, cu trăsături prea puţin deosebite de ale unei duzini de alţi homorfi. Sau poate că simţurile ei nu erau extrem de sofisticate; era obişnuită cu imensa varietate de fizionomii din vremea ei, când defectele inevitabile – un nas diform, corpolenţa, dinţii strâmbi – dădeau naştere unui carnaval medieval al trăsăturilor.

Mostrele odată stocate, bărbatul scoase din trusa lui plutitoare un recipient de forma unei feţe omeneşti.

— Acest obiect efectuează o serie de analize medicale, le spuse. Li se vor face, de asemenea, numai voluntarilor – dar cooperarea dumneavoastră ar fi de foarte mare ajutor.

Cooperară cu toţii, uitându-se în recipient şi urmărind o serie de modele complicate timp de câteva secunde.

Pe toată durata acestor proceduri, Hoffman nu avu nicidecum sentimentul unei viitoare nenorociri sau aserviri, ci unul de camaraderie. Atât de mulţi dintre cei care asistau lăsau să le fluture cu mândrie steagurile proiectate pe umeri. Steaguri ale Indiei, Australiei, Chinei, Statelor Unite, Uniunii Sovietice şi ale altor naţiuni. Erau cu toţii dornici – ba chiar nerăbdători – să stea de vorbă cu cei care le fuseseră daţi în grijă în limbile natale ale acestora.

Examinarea medicală odată încheiată, gazdele îi conduseră către o serie de deschideri pentru ascensoare de pe una dintre laturile sălii. Ann Blakely, fosta secretară a lui Lanier, acum a lui Hoffman, traversă încăperea către ea, venind dintr-un alt grup. O însoţea Doreen Cunningham, fosta şefă a pazei din complexul ştiinţific.

— Toată lumea e atât de încordată, îi şopti aceasta din urmă lui Hoffman.

— Eu nu, răspunse ea. Mă simt ca într-un soi de vacanţă. Au venit oamenii mari să se ocupe de toate. Oh, Doamne.

Tocmai aruncase o privire în liftul lor. N-avea podea.

După toate explicaţiile şi demonstraţiile însoţitorilor, convingerea cu vorba bună se dovedi necesară ca să-i facă pe cei nou-sosiţi să înainteze.

Se ţinură una pe cealaltă în braţe în timp ce urcau cu un grup de şaizeci de persoane. Cunningham rămase tot timpul cu ochii închişi. Majoritatea ruşilor se resemnaseră să se aştepte la ce era mai rău, îi spuse ea lui Hoffman; pesimismul lor sumbru îi făcea să se izoleze într-o foarte mare măsură.

— Cineva mi-a spus că avem câţiva oameni care au dezertat, zise Hoffman, cu ochii ţintuiţi cu hotărâre asupra spatelui persoanei dinaintea ei.

Pereţii ascensorului erau prea uniformi ca să sesizezi mişcarea şi nu exista nicio senzaţie, nici neplăcută, nici altcum, însă ea totuşi nu savura călătoria.

— Patru – doi ruşi şi doi americani; aşa am auzit, îi răspunse Ann.

— Ştie cineva cine sunt?

— Rimskaya, spuse Cunningham. Şi Beryl Wallace.

— Beryl…

Hoffman înălţă din sprâncene şi clătină din cap.

— Nu m-aş fi aşteptat din partea ei… sau dintr-a lui Rimskaya.

Oare avea senzaţia că o trădaseră? Era ridicol.

— Şi ruşii?

— Unul e Mirsky, spuse Ann. N-am recunoscut al doilea nume.

Dezertarea lui Mirsky nu o surprinse nicidecum. Putea să-i citească foarte bine pe străini, dar nu şi pe oamenii aflaţi sub comanda ei. Şi aşa se spulbera mitul instinctelor unei maestre a administratorilor.

Apartamentele lor erau răspândite prin ambele incinte. Tot mai mulţi homorfi le ieşiră în întâmpinare pe măsură ce grupul era divizat şi condus către locuinţele plasate pe niveluri diferite.

— Veţi împărţi apartamentele în grupuri de câte trei, le spuse cel care le însoţea. Spaţiul e acum la mare preţ.

— Suntem colege de cameră? le întrebă Cunningham pe

Hoffman şi Blakely.

— Suntem, răspunse Hoffman.

Blakely dădu din cap.

Grupul lor de douăsprezece persoane se micşoră rapid pe măsură ce era deviat de însoţitori spre camerele libere. Ele rămaseră ultimele trei, escortate de o singură femeie homorf, care-şi pictografiase un steag rusesc pe umăr. Apartamentul lor era chiar în capătul unui coridor cilindric lung, uşor curbat. Când se apropiară, numerele verzi de sub uşă începură să strălucească puternic.

Camerele erau mici şi foarte albe. Femeia rămase atât cât era necesar ca să le dea instrucţiunile elementare de folosire a serviciului de informaţii. După care le adresă urări de bine şi plecă.

— Câtă grabă, spuse Blakely, clătinând din cap.

— De vreme ce noi nu luăm parte la acţiune, spuse Hoffman, sau, dacă preferaţi, nu suntem decât observatori, am putea să ne instalăm.

După câteva minute, discutau nerăbdătoare cu un spectru alocat de bibliotecă despre posibilităţile de decorare. Aveau la dispoziţie mai multe ore până la Smulgere, cum i se spunea; Hoffman îşi folosi timpul ca să ia legătura cu alţi pământeni din incintă cărora li se repartizaseră apartamente.

Blakely şi Cunningham se deciseră asupra unui decor provizoriu, oferindu-i apartamentului puţină culoare şi o oarecare formă – şi considerabil mai mult spaţiu locuibil aparent. Hoffman li se alătură ca să studieze facilităţile, precum şi mostrele de hrană oferite de bucătăria automată înghesuită într-un colţ.

Spectrele alocate îi informară deopotrivă pe cetăţeni şi pe pământeni că aveau posibilitatea să urmărească Smulgerea, aproape în întregime. Monitoarele plasate în Thistledown urmau să transmită imagini detaliate ale evenimentelor şi ale consecinţelor acestora; toată lumea avea un loc în primul rând, dacă şi-l dorea.

Nemaifiind nici flămânde, nici prea interesate să se joace cu apartamentul, cele trei femei se aşezară să urmărească

un documentar neîntrerupt despre ceea ce se petrecea în asteroid şi în incinte.

Imaginile erau aproape mult prea reale. După câteva minute, Cunningham îşi întoarse faţa de la afişaj şi începu să chicotească, pierzându-şi controlul.

— E ridicol, spuse, ţinându-se cu mâinile de obraji şi rostogolindu-se cu spatele pe covorul aparent, cu model oriental. E înspăimântător.

Pe urmă căpătă microbul râsului şi Blakely.

— Suntem isterice, spuse ea, ceea ce păru să le retrimită pe amândouă către o nouă izbucnire. N-avem nici cea mai mică idee ce se petrece.

— Oh, eu am, spuse Hoffman cu un aer solemn, simţindu-se exclusă.

— Ce? întrebă Cunningham, străduindu-se să fie serioasă.

Hoffman îşi curbă degetele, alcătuind un cilindru aproape complet. Se uită prin el la celelalte.

— Aruncă în aer capătul – cel pe care n-a încercat nimeni să-l sfredelească vreodată. Polul nord.

— Iisuse, zise Cunningham, oprindu-se din chicotit la fel de brusc cum începuse. Ce s-ar fi întâmplat dac-am fi încercat noi să-l perforăm? Unde ar fi ajuns perforatorii?

— Aruncă polul nord în aer, reluă Hoffman, ignorând întrebarea care n-avea răspuns, şi desprind Piatra de coridor. Iar după aceea…

— Ce? întrebă Ann, acum semănând a bufniţă, şi de asemenea foarte serioasă.

— Această jumătate a oraşului părăseşte coridorul. Devenim staţie spaţială.

— Şi Piatra? vru să ştie Cunningham.

— O altă lună.

— Iar noi ne-ntoarcem pe Pământ? întrebă Blakely.

Hoffman dădu din cap.

— La naiba, zise Blakely. E… nu ştiu ce e. Un basm. Poate că e ziua învierii. Cum i-au spus? înălţarea la cer. Morţi zburând pe autostrăzi. Oameni ieşind din automobilele lor prin plafoane. Jenată, Blakely se întoarse cu spatele la

afişaj. N-are niciun sens, nu-i aşa? Nu sunt autostrăzi, nici automobile. Numai îngeri veniţi din cer.

Hoffman oftă adânc, cutremurându-se.

— Ai dreptate, spuse, e un basm.

Apoi izbucni brusc în râs şi nu reuşi să se oprească înainte de a o durea plămânii şi de a i se uda faţa de lacrimi.

Cu o oră înainte se smulgerea programată, repcorporul Rosen Gardner pictografie un mesaj personal pentru Hoffman, cerându-i permisiunea s-o viziteze. Câteva minute mai târziu, sosi la uşa apartamentului în persoană – „încarnat", îşi reaminti Hoffman. Ea îl invită înăuntru. În momentul acela îşi redobândiseră toate un oarecare control aparent.

Activitatea lui în numele Hexamonului divizat şi al naderiţilor nu mai era necesară, îi explică Gardner; se oferise voluntar ca repcorpor al oamenilor de pe Pământ în Noul Nex şi o alesese pe Hoffman drept ceea mai raţională persoană cu care putea sta de vorbă. Se oferi s-o ţină la curent conectând-o la memoria lui particulară şi la serviciul lui de informaţii.

Vacanţa i se terminase, se gândi ea, nu fără un oarecare regret. Era din nou la datorie.

— Aduc şi veşti, spuse Gardner, stând în faţa ei cu mâinile la spate.

Hoffman începea să înţeleagă ce era un naderit ortodox: devotat, cu un comportament aproape cavaleresc, nu întrutotul deosebit de politicienii conservatori cu care ea avusese de-a face pe Pământ.

— Avem noutăţi despre Patricia Luisa Vasquez şi despre cele patru persoane trimise s-o găsească.

— Da?

— Trei din cei patru au fost retrimişi în incintele noastre. E vorba despre Lawrence Heineman, Karen Farley şi Lenore Carrolson. Mi-e ruşine s-o spun, dar geshelii din Axis Nader şi Oraşul Central i-au ţinut o vreme captivi. Au fost eliberaţi chiar înainte de a începe incintele geshelilor să accelereze.

Li se vor alătura în curând oamenilor dumneavoastră.
— Şi ceilalţi?
— Patriciei Luisa Vasquez i s-a oferit o ocazie de a-şi găsi drumul spre casă, continuă ser Gardner. Nu ştiu sigur ce înseamnă cu exactitate asta; amănuntele sunt sumare. Ea şi Garry Lanier au fost reţinuţi şi trimişi împreună cu deschizătorul de porţi şi cu grupul lui la unu punct trei ex nouă; o mare parte dintre membrii acelui grup, inclusiv Lanier, se află acum pe drumul de întoarcere şi au traversat cu bine incintele accelerate. Însă nu vor ajunge în sectorul nostru la timp ca să ni se alăture.
Ea n-avea idee ce era un „deschizător de porţi” şi simţea că nu se cuvenea să întrebe. Putea să caute termenul mai târziu.
— Vor părăsi şi ei Coridorul?
— Nu ştiu, răspunse Gardner. Şeful lor, ser Olmy, a fost informat în privinţa orarului. Crede că vor reuşi să iasă înainte de sigilarea Căii. Au fost întârziaţi fiindcă s-au oprit la mai multe porţi redeschise ca să-i debarce pe clienţii nonumani.
Hoffman asimilă noutăţile în tăcere, lovindu-se uşor cu mâna stângă peste coapsă. Presupusese că toţi cei patru trimişi în căutare, precum şi Vasquez, muriseră sau se rătăciseră definitiv în zăpăceala întregii reorganizări. Pe moment, reuşise să uite de ei. Acum avea din nou ceva pentru care să-şi facă griji, ştiind prea puţine în legătură cu pericolele implicate, despre şansele de succes…
— Ora noastră zero va fi peste patruzeci şi trei de minute, continuă repcorporul Gardner. Apropo, cred că trebuie să vă informez că un mic grup de oameni de-ai dumneavoastră a făcut avansuri amoroase unui număr de cetăţeni ai Hexamonului. În apartamentele din Axis Thoreau se desfăşoară o „petrecere deşucheată”. O parte din personalul dumneavoastră feminin oferă favoruri sexuale contra unor obiecte – nu ştiu care anume. Le-am interzis oamenilor mei participarea la această petrecere.
Hoffman se uită la el uluită, neştiind ce să răspundă.
— E o măsură înţeleaptă, reuşi să spună în cele din urmă.

Nu ştiu cine pe cine ar fi corupt mai mult.

În Piatră:

În fiecare dintre cele şapte compartimente, de la un capăt la altul: beznă şi tăcere. În primul compartiment, după reînceperea rotaţiei se adunaseră norii; ploaia ameninţa din întuneric.

În perforaţii, liniştea absolută a vidului şi nicio activitate, cu excepţia zborului ocazional al câte unui monitor minuscul.

În al doilea compartiment, un şuier uşor al vântului în timp ce atmosfera îşi recăpăta echilibrul. Se spărseseră mai multe ferestre, iar o serie de clădiri, printre care şi un mega – se dărâmaseră, în ciuda eforturilor inginerilor.

În compartimentul trei, situaţia era în mare aceeaşi, deşi nu se năruise nicio clădire. Strălucirile răzleţe ale ferestrelor ilusart încă active din oraşul Thistledown semănau cu un roi de licurici.

În compartimentul patru, pădurile doborâte de potop şi apele dezlănţuite făcuseră în sfârşit pace. Complexele ocupate în trecut de personalul din blocul estic şi din cel vestic fuseseră luate de ape şi resturile lor fuseseră purtate până în lacuri, sau se înţepeniseră printre copacii de pe maluri.

Cei care muriseră ca să invadeze sau ca să apere Piatra – Cartoful - Thistledown – continuau să zacă în mormintele lor, fără să vadă, cu toate tiparele pierdute, cu personalităţile dispărute, cu Misterele devenite încă şi mai misterioase.

Compartimentul cinci: tot atât de întunecat şi de găunos ca o peşteră imensă de pe Pământ, străbătut doar de eternul zgomot al cascadelor şi al râurilor.

Al şaselea compartiment, vigilent, singurul, în afară de al şaptelea, încă luminat de tubul de plasmă, deşi strălucirea acestuia era nesigură, nu inspira încredere.

Tubul de plasmă licări şi se stinse. N-avea importanţă. Toate pregătirile se încheiaseră şi numai monitoarele mai patrulau prin pustietatea Thistledownului.

Compartimentul şapte. Dinspre capac sufla un vânt bând, făcând să foşnească tufele din pădurea pitică; hoinărea prin cortul abandonat fluierând uşor, fâlfâindu-i pânza. O parte a cortului se încovoiase, acolo unde se desprinsese un stâlp în momentul reintrării în rotaţie. Surprinzător de puţine alte lucruri se clintiseră de la locurile lor.

Detonatorii aşteptau răbdători lângă încărcături.

Incintele unite Axis Thoreau şi Euclid se aflau prea departe în josul Căii ca să fie vizibile din acel punct fără ajutorul unui telescop foarte puternic. Calea părea pustie, infinită, eternă şi calmă: cel mai măreţ lucru creat vreodată de fiinţele umane.

În afara Thistledownului, spaţiul întunecat, stelele şi Luna şi sărmanul Pământ lovit, ars şi asediat de iarnă, unde la asteroid sau la posibilitatea de salvare se gândeau puţini oameni, sau poate niciunul. Cum ar fi putut exista o salvare dintr-o asemenea nenorocire totală şi din moarte? Istoria îi nesocotise.

Propulsoarele Beckmann îmbunătăţite ale asteroidului se pregăteau să-şi joace rolul în dramă, acumulând masă de reacţie care să fie azvârlită în afară şi dematerializată în fascicule de raze combinate. Urmau să micşoreze puterea impulsului dat de desprindere, iar acest impuls, combinat cu contraşocul, avea să plaseze asteroidul pe o orbită circulară în jurul Pământului, la o altitudine de vreo zece mii de kilometri.

Incintele Axis Thoreau şi Euclid începură să accelereze, într-o goană aparent sinucigaşă către zdrobirea de capacul compartimentului şapte. În interior, douăzeci de milioane de fiinţe umane – corporale sau nu – făceau diversele lucruri pe care le fac oamenii când aşteaptă să vadă dacă vor trăi sau vor muri.

În spatele incintelor, la o jumătate de milion de kilometri în josul Căii, un minuscul navimper al sistemului defensiv îşi reducea drastic viteza, cu imperfecţiunea din faţa sa strălucind în nuanţe de violet şi albastru. Trebuia să încetinească până la viteza de deplasare pe o orbită a Pământului în timp ce urmărea incintele unite pe drumul

către capătul Căii – dacă reuşea această performanţă.

Încărcăturile îngropate în pereţii compartimentului şapte se sincronizară.

Clemele lui Axis Thoreau şi ale lui Axis Euclid se retraseră, şi cilindrii uriaşi îşi continuară drumul către sud, spre capacul compartimentului şapte, cu o viteză care depăşea cu foarte puţin patruzeci de mii de kilometri pe oră, sau unsprezece kilometri pe secundă.

Detonatoarele ajunseră la microsecunda programată, în compartimentul şapte era un zgomot pe care nu l-ar fi putut descrie o fiinţă omenească. Miliarde de tone de metal se năpusteau către axă din cele şapte puncte cu încărcături explozive şi către vidul din spaţiu se căscau fisuri imense.

În jurul polului nord al asteroidului, praful şi sfărâmăturile se răspândeau într-un evantai circular larg, urmate de o strălucire albă mult mai puternică decât a soarelui. Strălucirea păli către roşu şi violet. Propulsată de explozie, o bucată de rocă de forma unui comănac lat de şaptezeci de kilometri se îndepărtă de asteroid. Acesta se retrase, îndepărtându-se mult mai încet de capătul său retezat şi, pentru cel mai scurt moment posibil, între ele rămase o gaură în spaţiu, umplută cu lumina tubului de plasmă şi lăsând să se vadă o perspectivă infinită…

Din care zburară incintele unite Axis Thoreau şi Euclid, ratând cu foarte puţin impactul cu asteroidul însuşi şi deviind sfărâmăturile cu ajutorul unor câmpuri de tracţiune conice. Prin strălucirea din ce în ce mai palidă şi printre bucăţile rotitoare de rocă şi de metal, incintele ieşiră din raza de acţiune a propulsoarelor Beckmann ale asteroidului. Acestea intrară apoi în acţiune pentru a-l plasa pe Thistledown pe orbită.

Calea era acum o entitate independentă. Golul din spaţiu începu să se umple, înfăşurându-se în mii de tipuri de întuneric – violet şi verde-marin, carmin şi indigo –, stârnind în vid vânturi mai puternice decât o mie de uragane.

Închizându-se.

Sigilându-se şi despărţindu-se pentru totdeauna de acest univers.

Olmy se lăsă pe spate şi închise ochii. Yates era mai activ, îşi freca mâinile una de alta. Senatoarea Oyu părea la fel de rece ca întotdeauna, dar Lanier observă că mişcările ochilor erau frecvente şi bruşte.

Dacă Prescient Oyu era fie şi numai uşor nervoasă, iar Olmy era resemnat, Lanier se gândi că el însuşi avea tot dreptul să fie îngrozit.

— O să reuşim? întrebă.

— Cu mare greutate, răspunse Olmy, cu ochii încă închişi.

Lanier se întoarse cu faţa spre provă.

Aceasta fusese opacizată de strălucirea celor şapte explozii sincronizate. Şi tocmai se limpezea, oferindu-i o imagine a începutului Căii. În mijlocul unui cerc strălucitor de franturi de asteroid topite şi de dâre îngheţate de vapori de apă se contura un alt cerc, de întuneric.

Acesta se micşora, acoperit de un neant irizat, care îndurera ochii: noul capăt al Căii.

Şi apoi, în din ce în ce mai micul cerc negru, Lanier zări o seceră de un alb mat. Clipi.

Secera Lunii.

Navimperul se răsuci în aerul expulzat cu viteză. Neantul irizat aproape că-şi îndeplinise misiunea; păreau să aibă nevoie de o veşnicie ca să se-apropie de întunericul care se îngusta rapid şi de semilună.

Bucăţi de sol se înălţară din pereţi pentru a oscila în jurul noului contur irizat. Conturul eclipsă Luna.

— Oh, Dumnezeule! spuse Lanier.

Îşi încleştă pumnii şi închise ochii.

EPILOG:
PATRU ÎNCEPUTURI

Unu: 6 după Moarte

Şi toţi caii regelui, şi toţi oamenii regelui… Fraza revenea adesea în gândul lui Heineman când pilota un avion în formă de săgeată boantă dintr-un punct devastat al globului într-altul. Ceea ce nu incinerase şi nu otrăvise Moartea însăşi, pustiise Iarna Lungă; pentru o vreme se păruse că nici măcar ingeniozitatea, tehnologia şi puterea Noului Hexamon nu puteau îndrepta lucrurile.

Însă, aşa cum îi reamintea Lenore – de patru ani soţia sa – în momentele lui cele mai rele, mai descurajatoare: – au reuşit să-şi revină chiar şi fără ajutor – prezenţa noastră aici *trebuie* să accelereze lucrurile.

Dar nici măcar speranţa şi perspectiva unui viitor luminos nu puteau să-l liniştească, sau să reducă amărăciunea trezită de tot ce vedea în cursul unei inspecţii de o singură zi.

India, Africa, Australia, Noua Zeelandă şi o mare parte din America de Sud se ridicaseră după Moarte cu pagube minore. America de Nord, Rusia şi Europa fuseseră practic sterilizate. China îşi pierduse un sfert din populaţie în schimbul de lovituri nucleare; alte două treimi muriseră de foame în timpul Iernii Lungi, care se domolea abia acum, cu ajutorul incintelor de pe orbită. Asia de Sud-Est fusese fărâmiţată, ajungându-se la anarhie, la revoluţie şi la genocid; acolo distrugerea era aproape completă.

Cenuşă, câmpii golaşe, văi acoperite cu zăpadă şi dealuri care aveau să devină în curând gheţari; nori cenuşii, grei de zăpadă, mânaţi de vânt ca să arunce umbre negre peste pământul necultivat; continente cedate bacteriilor, gândacilor şi furnicilor şi, în mijlocul acestei noi ecologii, câteva animale răzleţite, care îşi spuseseră cândva fiinţe omeneşti, care trăiseră cândva în case confortabile, avuseseră cunoştinţe elementare despre energia electrică, cumpăraseră ziare şi subscriseseră la puncte de vedere provinciale în privinţa realităţii…

Care avuseseră cândva timp să-şi permită luxul de a

gândi.

Era cumplit. Heineman ajunsese să vadă în cei asemenea lui – inginerii, savanţii şi tehnicienii Pământului – înseşi uneltele Satanei. Credinţa lui creştină latentă se reîntorsese ca o răzbunare.

Ştia că punea la grea încercare răbdarea lui Lenore, dar în şerpuitoarele lui viziuni ale apocalipsei, îngerilor şi învierii putea cel puţin să găsească o oarecare alinare, să descopere un înţeles şi să caute destinul şi planul lui Dumnezeu. Dacă fusese cândva un agent al Satanei, acum era – fără să-şi fi schimbat ocupaţia – un agent al îngerilor, al celor care aveau să transforme Pământul în paradis…

Lenore încerca în repetate rânduri să sublinieze că inginerii erau tot atât de responsabili de salvarea Pământului, cât şi de distrugerea lui. Fără platformele orbitale şi fără toate echipamentele de apărare spaţială, de pe Pământ ar fi fost ştearsă pe deplin orice urmă de viaţă; platformele NATO şi cele sovietice reuşiseră să anihileze în jur de patruzeci la sută din rachete.

Nu destul de multe, nu destul…

Şi câţi copii, câte animale, câţi nevinovaţi şi…

Dar, l-ar fi contrazis Lenore, nicio fiinţă născută cu o gură şi cu o necesitate oarecare nu e nevinovată…

Ea avea adesea dreptate, fireşte.

Stăpânii pe care-i slujea Heineman acum nu erau perfecţi şi nici pe departe angelici. Erau inteligenţi, puternici, rezonabili; liderilor lor le lipsea strania orbire ignorantă a conducătorilor Pământului. Dar tot se mai certau unii cu alţii, uneori cu vehemenţă.

Aşa că, alături de soţia lui, Heineman zbura pe cerul Pământului şi trecea pe hartă stricăciunile, sperând să sosească o zi când avea să crească iarbă şi aveau să înflorească florile, când zăpada avea să se retragă şi când în aer n-avea să mai existe radioactivitate. Muncea din greu pentru acea zi.

Şi le era credincios noilor săi stăpâni, fiindcă renăscuse, în mai multe moduri. În prima zi a reîntoarcerii pe Pământ, suferise un atac de cord fatal.

Larry Heineman se afla în al doilea trup al său. Lenore îl asigura că era la fel de bun ca primul.

El avea îndoielile lui, dar se *simţea* cu siguranţă mai bine.

Amurg în Noua Zeelandă, cu un alt apus spectaculos de soare în largul oceanului. Deasupra capetelor, imensul far de pe Thistledown se înălţă clar şi luminos şi la o distanţă nu prea mare, iar punctul grăbit pe orbita incintelor traversă cerul în direcţia opusă.

Garry Lanier ieşi din cotul Talsit şi o văzu pe Karen Lanier stând de vorbă cu un grup de fermieri la gardul taberei. Fermierii îşi aduseseră copiii în tabără cu două săptămâni înainte, pentru purificarea Talsit; cel puţin ei n-aveau să dea naştere unor monştri sau să fie afectaţi de efectele pe termen lung ale otrăvirii cu radiaţii. Însă, în ceea ce-i privea pe adulţi, suspiciunea şi neîncrederea continuau să fie prezente, într-o mare măsură; zvonurile de mai înainte, despre invazii extraterestre şi despre hoarde de demoni care călătoreau pe cer, păruseră deosebit de convingătoare în acea epocă de după sfârşitul lumii. Sarcina evidentă a lui Karen – era în luna a şasea – îşi adusese din plin contribuţia, liniştindu-i şi convingându-i într-o mare măsură că aveau de-a face cu fiinţe omeneşti.

Însă Lanier nu spusese povestea lor niciunui supravieţuitor de pe Pământ. Cine-ar fi putut asimila ceva atât de incredibil şi de complicat când gândurile fiecăruia se îndreptau spre simpla supravieţuire şi spre sănătatea propriilor copii, sau a propriilor oi, sau a oamenilor din propriul oraş?

Rămase în picioare, cu mâinile în buzunarele salopetei, şi se uită la Karen, care discuta cu ciobanii cu voce scăzută. Trăiseră şi munciseră împreună de când se reîntorseseră pe Pământ şi se căsătoriseră cu doi ani în urmă. Trăiau fiind întotdeauna ocupaţi şi erau buni unul pentru altul, dar…

El încă nu era mulţumit, încă nu se eliberase de numeroasele nevroze acumulate în ultimul deceniu. Cel puţin îşi putea simţi marginile rănilor mentale închizându-se şi vindecându-se, cicatrizându-se, poate chiar nivelându-se

şi dispărând.

Lanier făcea doar şedinţe Talsit fizice, ca să-şi purifice trupul; erau necesare cel puţin o dată la şase luni, pentru prevenirea efectelor nocive ale radiaţiilor atmosferice. Nu se lăsa atras de Talsitul mental, cu toate îndemnurile lui Olmy; la urma urmelor, el era un individualist necizelat şi prefera să realizeze aceste lucruri pe cont propriu.

Dacă puteau fi scutiţi de munca lor de acolo, el şi Karen aveau probabil să li se alăture, peste câteva luni, lui Hoffman şi Olmy, şi poate chiar lui Larry şi Lenore. Aveau să-şi reîncarce implanturile provizorii cu instruiri şi cu informaţii noi şi să lucreze împreună cu repcoporul Pământului, Rosen Gardnet, şi cu senatoarea Pământului, Prescient Oyu, coordonând împreună imensa sarcină a purificării atmosferei şi a reorganizării supravieţuitorilor.

Paradoxal, naderiţii aveau să se confrunte în curând cu ţipetele infantile ale propriului lor crez, care câştiga rapid influenţă în zonele încă neatinse de reconstrucţie.

Acum Lanier nu se gândea des la Cale sau la ceea ce se întâmplase în anii din urmă. Mintea lui era ocupată cu probleme mult mai urgente.

Dar când şi când îşi închidea ochii pentru o clipă şi îi redeschidea. Şi se întorcea spre Karen, îi întâlnea zâmbetul fericit şi îşi trecea mâinile prin părul ei blond.

N-avea sens să-şi facă griji pentru cei care se aflau mai departe decât sufletele morţilor.

Doi: Anul Călătoriei 1181

Olmy stătea în sala de observaţie publică din Axis Euclid, cu mâinile la spate, aşteptându-l pe Korzenowski. Împreună, aveau să-ncerce s-o convingă pe Ram Kikura, avocata-şefă a Pământului, că drepturile legale ale supravieţuitorilor de pe Pământ nu puteau suprima datoria

Noului Hexamon de a le impune, eventual cu forţa, efectuarea purificării Talsit. Îşi adunase argumentele în minte.

Dacă nu erau purificaţi, atât mental, cât şi fizic, condiţia în care se găsea gândirea lor ar fi condus la conflicte şi la dezacorduri care ar fi sfâşiat din nou Pământul peste câteva secole, dacă nu chiar mai curând. Aveau nevoie de sănătate mentală ca să poată face faţă viitorului pe care Noul Hexamon îl structura deja pentru ei; nu era loc pentru acel gen de gândire arhaică şi bolnavă care condusese, în primul rând, la Moarte.

Însă Olmy nu era sigur că o putea convinge pe Ram Kikura. Ea recitea *Actele* Federaliste[26] şi studia cazurile antice de drept constituţional.

Korzenowski îşi făcu apariţia, cu întârziere, ca de obicei, şi petrecură împreună câteva minute urmărind mişcarea continentelor, a oceanelor şi a norilor de sub ei. Orizontul continua să fie portocaliu şi cenuşiu din cauza prafului şi a cenuşii din stratosferă; acolo unde se despărţeau norii, cea mai mare parte a pământului era acoperită cu zăpadă.

— Femeia asta a ta o să ne facă viaţa grea azi? întrebă Inginerul.

— Fără îndoială, răspunse Olmy.

Korzenowski zâmbi.

— O să-ţi fac o mărturisire. În ultima vreme, mie-mi face dificultăţi o altă tânără femeie. Oh, îmi dau seama că ar trebui să ne concentrăm cu toţii asupra reconstrucţiei… dar cred c-o să-nţelegi de ce-mi hoinăreşte mintea.

Olmy dădu din cap.

— Probabil că ea n-a reuşit, spuse Korzenowski.

— Să ajungă acasă?

— E foarte puţin probabil. Mă tot gândesc la teoria Căii. O parte din mine continuă să urmărească aceste probleme. Noi am înţeles stocurile de geometrie atât de puţin. La vremea când şi-a formulat Patricia teoriile, au părut

---

[26] *Federalist Papers,* o colecţie de 85 de articole scrise de Alexander Hamilton. James Madison ţi John Jay pentru a convinge alegătorii să ratifice Constituţia Statelor Unite.

corecte… şi aproape că erau. Dar nu suficient de precise ca s-o ducă acasă.

— Atunci unde e acum?

— Asta n-o pot spune. Korzenowski îşi duse o mână la tâmplă. Însă această persistenţă… această presiune care mă face să mă tot ocup de probleme… Nu pot spune că am de obiectat. Teoria e fascinantă. Gândul la ea e unul dintre cele mai plăcute lucruri pe care le fac. Şi poate că-ntr-o zi vom încerca din nou.

— De pe Pământ? întrebă Olmy.

— Încă mai avem maşinile din compartimentul şase, zise Korzenowski. N-ar mai fi tot atât de dificil ca înainte. Şi am putea s-o facem mai bine.

Olmy nu răspunse decât după câteva clipe.

— Ar putea fi inevitabil, recunoscu el, dar deocamdată să nu-i pomenim Nexului nimic despre asta.

— Bineînţeles, încuviinţă Korzenowski. După tot acest timp, avem… am foarte multă răbdare.

Privirea intensă şi pătrunzătoare a Inginerului, ca a unei pisici pregătindu-se să sară, îi zbârli lui Olmy părul de pe ceafă. Nu mai avusese de mulţi ani o reacţie atât de atavică.

— Să mergem la o luptă frumoasă cu avocata ta, sugeră Korzenowski.

Se întoarseră cu spatele la imaginea Pământului şi luară un ascensor către anticamerele Nexului, unde îi aştepta Suli Ram Kikura.

Trei: Pavel Mirsky: înregistrare Personală

Dacă nu greşesc prea mult – sau dacă efectele distorsionante ale călătoriei noastre nu sunt prea greu de calculat – atunci azi e a treizeci şi doua mea aniversare.

M-am obişnuit cu traiul din Oraşul Central, iau parte la ritualurile şi la schimburile din viaţa geshelilor. Îmi

actualizez copiile personalităţii în fiecare săptămână şi fac cunoştinţă cu zeci de cetăţeni în fiecare zi, mulţi fiind extrem de dornici să discute cu mine; şi lucrez.

Studiez istoria. Cei care împart aici sarcinile sunt de părere că percepţiile şi deprinderile mele mă transformă într-o lentilă unicat pentru privirea şi interpretarea trecutului. Rodzhensky mă ajută. El s-a adaptat cu mult mai complet decât mine şi are chiar de gând ca, la următoarea sa încarnare, să-şi ia un corp neomorf, creat după propriile indicaţii.

Mă întâlnesc adesea cu Joseph Rimskaya, dar e încă ursuz şi nu prea stimulativ. Cred că îi e dor de casă şi că probabil n-ar fi trebuit să dezerteze. Plănuieşte să facă în curând terapie Talsit, dar a mai spus asta şi înainte. Pe Beryl Wallace, cealaltă americancă, o vedem rar. A fost repartizată într-un grup de observare; un post remarcabil, foarte solicitat, în care cred că serveşte mai degrabă de mascotă decât de orice altceva, dar s-ar putea să mă înşel. Implanturile pot face minuni.

Eu n-am fost niciodată un intelectual. Filosofia mă plictisea; întrebările despre sensul final şi despre realitate mi se păreau lipsite de sens. Nu aveam capacitatea de a merge din ce în ce mai departe cu imaginaţia.

Cu implanturile, toate acestea s-au schimbat. Am făcut zeci de paşi pe drumul către transformarea într-o altă persoană.

Am străbătut o distanţă considerabilă de când am atins o viteză aproape egală cu a luminii. Cred că nu s-a aşteptat nimeni la ceea ce se întâmplă acum. Calea e atât de complicată; nici măcar cei care au creat-o nu-i pot prezice toate posibilităţile.

Acum călătorim pe o Cale fantomă, natura sa locală fiind alterată de violenţa trecerii noastre cu o viteză aproape egală cu a luminii. N-are nici diametru, nici limite, privite ca atare; obiectele cu masă pur şi simplu nu pot exista la o distanţă mai mare de douăzeci de mii de kilometri de traiectoria noastră. (Imperfecţiunea, sau singularitatea, a dispărut acum trei luni. S-a evaporat pur şi simplu, într-o

pulsaţie de particule nou create, unele dintre ele nefiind cunoscute nici măcar de gesheli.)

Am ajuns dincolo de sfera super-mulţimii de universuri exterioare care înconjoară întreaga noastră diversitate de linii de lumi. Chiar dacă ne-am opri acum ca să deschidem porţi către „exterior”, indiferent ce ar putea fi acesta, s-ar putea să întâlnim tărâmuri fără materie, şi poate fără formă şi fără ordine; posibilitatea de a găsi ceva familiar e extrem de îndoielnică.

Există o infinitate de alternative ale Căii, fiecare avându-şi originea într-o linie de lumi alternative, însă ajungând dincolo de ea. Până acum, cercetătorii Căii nu au ştiut exact cum sunt stivuite sau aranjate Căile alternative sau dacă pot fi într-adevăr considerate reale. Deoarece Calea intersectează un grup vast de linii de lumi paralele – poate pe toate – e posibil să existe mai mult decât o singură Cale?

Călătorind în interiorul Căii cu o viteză atât de apropiată de viteza luminii, am răspuns acestor întrebări şi am descoperit altele. Am distorsionat geometria Căii în mai mult decât cele patru dimensiuni indispensabile; am contractat, de asemenea, a cincea dimensiune, trăgând Căile alternative laolaltă. Limitele Căii au devenit transparente pe o mare varietate de frecvenţe şi putem percepe forma altor Căi. Putem selecta Calea pe care dorim s-o inspectăm, folosind aparate similare claviculelor pentru deschiderea porţilor. Beryl Wallace este acum o observatoare a acestor Căi alternative.

Acum putem vedea fiinţe de pe alte Căi (şi, în anumite împrejurări, putem să comunicăm cu ele).

Există, aşadar, un număr infinit de linii de lumi şi, datorită acestui unic artefact omenesc, un număr infinit de conexiuni între ele. Cercetătorii noştri concep planuri care să ne permită traversarea către alte Căi, către alte supermulţimi de linii de lumi, dar, chiar şi cu implanturi, mie îmi e greu să înţeleg despre ce vorbesc.

Eu ştiu doar atât: există Căi unde fiinţele din mii de universuri complet diferite se ocupă de comerţ, în anumite cazuri făcând numai schimb de informaţii, iar în altele

obiectul schimburilor sunt, de fapt, diferite tipuri de spaţiu-timp. E oare posibil să-ţi imaginezi potenţialul care ar putea exista între două universuri de calităţi diferite? Acest potenţial ar putea fi numit energie?

Aşa ursuz cum e, Rimskaya a continuat să lucreze şi şi-a adus chiar şi câteva contribuţii semnificative în ceea ce priveşte cercetările. E de părere că a găsit o definiţie a informaţiei: potenţialul care există între toate dimensiunile de tipul timpului (de exemplu, timpul însuşi şi a cincea dimensiune care separă liniile de lumi) şi cele de tipul spaţiului. Ori de câte ori interacţionează spaţiul şi timpul, există informaţie, iar acolo unde informaţia poate fi ordonată sub forma cunoştinţelor şi cunoştinţele pot fi aplicate, există inteligenţă.

Pentru ca nu cumva cineva care citeşte acest jurnal al unui om primitiv să creadă că ne petrecem timpul blocaţi în abstracţiuni, am să spun şi că descopăr abundenţa disponibilă pentru cei care sunt dispuşi să-şi altereze caracteristicile majore. Diversitatea emoţiilor accesibile unei minţi omeneşti reconfigurate, conţinând gânduri imposibile pentru strămoşii săi...

*Emoţia numită – * –, descriptibilă drept ceva între dragostea carnală şi desfătarea intelectului – a face dragoste cu un gând? Sau adevărata inversiune a durerii, nu „plăcere”, ci o „avertizare”, care anunţă vindecarea, creşterea sau schimbarea. Sau (A+A), cea mai complexă emoţie descoperită până acum, simţită de cei care suportă, conştienţi fiind, un schimb între configuraţiile mentale şi experimentează largul spectru de posibilităţi inerente gândirii şi existenţei.*

Eu abia am început să gust varietăţile de dragoste omenească. Aici, personalităţile nu sunt neapărat izolate; pot să aparţin unui spectru larg de personalităţi agregate şi totuşi să-mi păstrez individualitatea... Nu pierd nimic şi câştig o mie de gusturi noi ale afecţiunii umane.

Ce rost are să-ncerci să măsori distanţele pe care am călătorit? Ce folos îi aduc personalităţii vechiului Pavel Mirsky dacă le înţelege? Sunt ferm hotărât să-mi adun în

curând curajul şi să mă alătur personalităţilor extinse din Memoria Oraşului.

Dar, în timp ce mă preocupă toate acestea, continui să jelesc. Încă mai plâng după partea din mine însumi pierdută, încă mă mai întristează gândul la un ţinut în care nu mă mai pot întoarce, acum de două ori inaccesibil. Însă plânsul e îngropat adânc, acolo unde până şi şedinţelor Talsit le e greu să ajungă… poate că sălăşluieşte într-o zonă pe care e ilegal să o modifici, cunoscută sub numele de Mister. Ce ironie, fiindcă în acest fel încă mai simt ca un rus şi fiindcă, atâta timp cât există oricare parte a mea, voi continua să fiu rus!

Pentru că eu şi vechiul Pavel Mirsky avem în comun acelaşi Mister, simt continuitatea. Simt…

O chemare a stelelor, da, dar mai mult decât atât.

Când eram copil, la Kiev (sau cel puţin aşa mă informează câteva porţiuni estompate din memoria mea), l-am întrebat la un moment dat pe tatăl meu vitreg cât de mult vor trăi oamenii odată ce se va crea Paradisul Muncitorului. El era un tehnician specializat în domeniul computerelor, cu o imaginaţie foarte bogată, şi a răspuns:

— Poate că atât de mult cât vor dori. Poate un miliard de ani.

— Cât de mult înseamnă un miliard? l-am întrebat.

— E un timp foarte îndelungat, mi-a spus. O eră, o eternitate, un timp suficient pentru ca tot ce e viaţă să răsară şi pentru ca tot ce e viaţă să se sfârşească. Unii îi spun eon.

Am aflat mai târziu că, în termeni geologici, un eon înseamnă într-adevăr un miliard de ani. Dar grecii care au inventat cuvântul nu i-au dat o semnificaţie atât de exactă, îl foloseau ca să indice o eternitate, durata vieţii universului, cu mult mai mult decât un milion de ani. Era, totodată, personificarea ciclului de viaţă a unui zeu.

Eu i-am supravieţuit Paradisului Muncitorului. I-am supravieţuit sfârşitului universului meu şi s-ar putea să le supravieţuiesc şi altora, nenumărate.

Dragul meu tată vitreg, se pare că le voi supravieţui

zeilor înşişi…

Un adevărat eon.

Sunt atât de multe de învăţat, atât de multe schimbări pe care să le aştepţi cu nerăbdare. În fiecare zi respir adânc, îmi număr posibilităţile şi înţeleg ce norocos sunt. (Numai dacă l-aş putea convinge pe Rimskaya. Trist om.)

Sunt liber.

Patru: Aigyptos, Anul Alexandrosului 2323

Tânăra regină Kleopatra a XXI-a tocmai petrecuse patru ore lungi şi adormitoare ascultând mărturia depusă de patru congresmeni excluşi din Bula Nomei Oxyrrhynkhos. Cel mai demn de încredere dintre consilierii ei decise că plângerile lor erau lipsite de valoare, aşa că ea îi concedie cu un zâmbet sever şi îi avertiză să nu-şi prezinte plângerile în afara Aigyptosului, în faţa altei curţi guvernamentale, dacă nu voiau să fie exilaţi din întregul Oikoumene[27] Alexandrian şi siliţi să rătăcească în est sau în vest, pe pământurile barbarilor, sau, şi mai rău, în Latium.

Astfel de plângeri ajungeau la Kleopatra de trei ori pe săptămână, fiind selectate dintre mii de cazuri de consilierii ei, cât se putea de conştienţi că o făceau mai ales pentru spectacol şi că hotărârile fuseseră deja luate. Ea nu era pe de-a-ntregul mulţumită de limitarea puterilor regale impuse de Bula Oikoumenică pe vremea taţilor săi, dar trebuia să le accepte sau să plece în exil şi, odată exilată din Oikoumene, o regină de optsprezece ani nu se putea duce în prea multe locuri. Cum se schimbase lumea în ultimii cinci sute de ani!

Însă Kleopatra îşi aştepta cu nerăbdare următorul vizitator. Auzise multe poveşti despre marea preoteasă şi

[27] Termen folosit în lumea greco-roman cu sensul de univers locuit.

sophia de la templul Hypateion din Rhodos; femeia era legendară nu numai datorită poveştii despre sosirea ei în Oikoumene, ci şi pentru realizările sale din ultima jumătate de secol. Însă regina şi preoteasa nu se întâlniseră niciodată.

Sophia Patrikia venise din Rhodos cu două zile înainte, cu un avion care o lăsase pe aeroportul din Rakhotis, după care se instalase într-o reşedinţă privilegiată din Mouseion, aşteptând până când se putea aranja o audienţă. În cele două zile, sophia fusese dusă să facă tururile efectiv obligatorii ale piramidelor lui Alexandros şi Diadokhoi, ca să vadă (ce plictisitor, se gândi Kleopatra) mumiile înfăşurate în aur ale întemeietorilor actualului Oikoumene Alexandrian, şi trecuse apoi prin piramidele din jur şi prin mormintele Succesorilor Ulteriori. Se spusese că sophia suportase bine tururile şi o parte din observaţiile ei fuseseră înregistrate, pentru a fi difuzate apoi în cele optzeci şi cinci de nome din Oikoumene.

Heralzii se înfăţişară ca să anunţe că sophia sosise pe Promontoriul Lokhias şi că avea să ajungă în scurt timp la reşedinţa regală. Consilierii goliră curtea şi Kleopatra fu înconjurată de muştele sale, cum le numea ea – şambelanele şi machiezele, care-i şterseră transpiraţia de pe frunte, îi pudrară obrajii şi nasul, îi aranjară robele în jurul tronului de aur. În partea opusă a curţii, pe jumătate în umbră şi pe jumătate în soare, se afla falanga regală de pază. Când avea să se împartă în două şiruri, câte unul de fiecare parte a portalului, Kleopatra avea să intre în Postură şi s-o întâmpine pe sophia.

Şirurile se formară şi heralzii îşi îndepliniră ritualul monoton.

Erau în 4 sothis, pe stil vechi, sau în 27 arkhimedes, pe stil nou.

Kleopatra stătea răbdătoare pe tronul ei din lemn de cedru adus din turbulenta ierarhie Ioudeia, numită uneori Nea Phoenikia, sorbind apă efervescentă din Gallia dintr-o cupă fabricată în Metascythia. Se străduia astfel în fiecare zi să întrebuinţeze bunuri aduse din toate nomele, din toate

statele şi de pe teritoriile tuturor naţiunilor, ştiind că se simţeau cu toţii onoraţi şi că popoarele lor se mândreau că se află în slujba celui mai vechi dintre vechile imperii, Oikoumene Alexandrian. Era bine ca sophia s-o vadă pe Kleopatra îndeplinindu-şi îndatoririle, adevărul fiind că tânăra regină avea puţine alte lucruri de făcut; Bula şi Consiliul Vorbitorilor Aleşi luau acum deciziile cu adevărat importante, în maniera ateniană.

Imensele uşi de bronz Theotokopolos se deschiseră şi procesiunea începu. Kleopatra ignoră curtenii, şambelanii şi politicienii mărunţi a căror mulţime spori cu mare repeziciune. Ochii ei se îndreptară imediat către sophia Patrikia, care intră în încăpere susţinută de braţele celor doi fii ai săi, ei înşişi de vârstă mijlocie.

Preoteasa purta o rochie lungă, din mătase Chin-Ch’ing neagră, simplă şi elegantă, cu o stea deasupra unui sân şi cu o lună deasupra celuilalt. Avea părul lung, încă întunecat la culoare şi de o bogăţie luxuriantă; faţa îi părea tânără, în ciuda celor şaptezeci şi patru de ani, cu ochi negri, nepământeni şi pătrunzători. Kleopatra îi întâlni cu greutate; păreau periculoşi, prea provocatori.

— Bine ai venit, spuse ea, ocolind cu bună ştiinţă întregul ceremonial. Ia loc. Mi s-a spus că avem de discutat.

— Oh, da, avem, frumoasa mea regină, spuse sophia, îndepărtându-se de braţele fiilor ei, şi se apropie de tron săltându-şi cu o mână tivul rochiei lungi.

De fapt, era foarte sprintenă; fără îndoială că-şi reţinea fiii la templu pentru binele lor, nu pentru al ei; în zilele acelea, Oikoumene nu era locul unde-ţi puteai găsi cel mai uşor de lucru.

Patrikia se aşeză pe un scaun acoperit cu o pernă, la o lungime de trup mai jos decât tronul reginei, către care îşi înălţă faţa, cu ochi strălucitori.

— Mi s-a spus, de asemenea, că ţi-ai adus minunatele instrumente, ca să mi le arăţi şi ca să-mi dezvălui scopurile în care se folosesc, zise Kleopatra.

— Dacă îmi este îngăduit…?

— Bineînţeles!

Patrikia făcu semn şi doi studenţi de la Hypateion aduseră o cutie de lemn, lată şi puţin înaltă. Kleopatra recunoscu lemnul: arţar ochi-de-porumbel, din Nea Karkhedon, de dincolo de Atlantic. Se întrebă cum se desfăşura revoluţia lor; prin blocada de pe teritoriile costale se scurgeau puţine informaţii.

Preoteasa ordonă să se pună lada pe o masă rotundă mare, din alamă forjată gravată cu argint.

— Poate că augusta voastră hypselotes[28] cunoaşte povestea mea…?

Kleopatra dădu din cap şi zâmbi.

— Ştiu că ai căzut din cer, hăituită de o stea furioasă, şi că nu te-ai născut pe această Gaia.

— Şi am adus cu mine…? o îmboldi Patrikia, întocmai ca unul dintre preceptorii ei.

Regina nu se supără. Îi plăcea să fie îndrumată şi să înveţe. De fapt, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în săli de clasă, învăţând care erau calităţile şi întinderea teritoriilor sale, precum şi limbile celor care le locuiau.

— Ai adus instrumente minunate, pentru care nu există un echivalent în lumea noastră. Da, da, aceste poveşti sunt bine-cunoscute.

— Atunci o să vă spun ceva pe care nu-l ştiu decât eu însămi, zise Patrikia.

Se uită în jurul sălii, apoi îşi întoarse privirea pătrunzătoare către tânăra regină. Kleopatra înţelese şi dădu din cap.

— Această audienţă va fi privată. O vom întrerupe şi ne vom întâlni în camerele mele.

Curtea se goli repede şi Kleopatra îşi aruncă fără niciun ceremonial robele grele, strângându-şi apoi în jurul umerilor o mantie uşoară, de byssus[29]. Însoţite de numai doi soldaţi din gardă şi de fiii sophiei, se îndreptară agale spre încăperile reginei. Le aşteptau tăvi cu carne de prepeliţă şi

---

[28] Înălţime, alteţă – formulă de adresare folosită în cazul regilor din Grecia Antică.

[29] Ţesătură foarte fină, din în. Bumbac sau mătase, folosit în Antichitate.

pocale de cristal cu vinuri din Cos, şi sophia mâncă împreună cu regina, un privilegiu extrem de rar.

Când terminară, mâncară şi fiii, iar Kleopatra şi Patrikia se instalară confortabil pe pernele dintr-un colţ. Şambelanele traseră perdelele în jurul lor, oferindu-le intimitate.

Atunci şi numai atunci ridică Patrikia capacul cutiei de lemn. Înăuntru, pe pâslă violet groasă, tyriană – pâslă din Pridden şi vopseaua din Ioudeia – se odihneau un obiect plat, de dimensiunea palmei, din argint şi sticlă, un al doilea obiect, doar puţin mai mic, şi ceva de forma unei şei cu mânere proeminente.

Obiectele erau aproape tot atât de celebre ca tezaurul generalului Ptolemaios Soter, mai ales printre savanţi şi filosofi. Puţini oameni le văzuseră vreodată, şi nici măcar mama şi taţii ei.

Kleopatra le privi cu o curiozitate calmă.

— Povesteşte-mi, te rog, spuse.

— Cu ăsta – şi Patrikia arătă obiectul plat mai mic –, pot să măsor calităţile spaţiului şi timpului. Cu ani în urmă, când mi-am găsit adăpost la Hypateion, după moartea soţului meu, tekhnaii de acolo mi-au făcut baterii noi, şi toate aceste aparate funcţionează din nou.

— Trebuie să-i laud, zise Kleopatra.

Patrikia zâmbi şi-şi flutură mâna, ca şi cum ar fi fost vorba despre ceva banal.

— În unele privinţe, filosofia şi tekhnos din lumea voastră nu sunt atât de avansate ca în lumea mea, deşi se află pe-aproape. Dar aveţi matematicieni şi astronomi extraordinari. Munca mea a progresat.

— Da?

— Şi… Patrikia scoase din cutie obiectul cu mânere. Acest instrument îmi spune când încearcă alţii să deschidă pasaje către lumea noastră, către această Gaia. Le simte lucrările şi îmi spune.

— Mai are şi alte scopuri? întrebă Kleopatra, conştientă că puterea ei de înţelegere era deja depăşită.

— Nu. Nu acum, nu aici.

Spre uimirea ei, regina îşi dădu seama că bătrâna preoteasă avea lacrimi în ochi.

— N-am renunţat niciodată la visul meu, zise Patrikia. Şi nu mi-am pierdut niciodată speranţa. Dar îmbătrânesc, augusta mea hypselotes, simţurile mele nu mai sunt atât de ascuţite. Se ridică de pe locul ei şi se reaşeză, cu un oftat adânc. Totuşi, acum sunt sigură. Acest aparat mi-a dat semnele cuvenite.

— Ce semne?

— Nu ştiu de ce sau unde, regina mea, dar către lumea noastră a fost deschis un pasaj. Înainte de a muri, vreau să-l găsesc, să văd dacă nu există o cât de mică şansă să-mi îndeplinesc visul…

— Un pasaj? Ce vrei să spui?

— O poartă către locul de unde am venit. Poate au redeschis poarta mea. Sau… cineva a creat un întreg drum nou prin stele.

Kleopatra se îngrijoră brusc. Instinctele a o sută douăzeci de generaţii din succesiunea dinastică makedoniană nu dormeau în sângele ei.

— Cei din lumea ta sunt oameni ai păcii şi ai bunăvoinţei?

Ochii preotesei deveniră pentru o clipă distanţi şi se înnegurară.

— Nu ştiu. Probabil că da. Dar eu o rog pe regină să localizeze acest pasaj, această poartă, cu toate mijloacele care-i stau la dispoziţie…

Kleopatra se încruntă şi se aplecă, vrând să vadă faţa preotesei dintr-o perspectivă mai bună. Pe urmă îi luă una dintre mâinile zbârcite într-ale ei.

— Ţinuturile noastre vor avea de câştigat de pe urma acestui pasaj, a acestei porţi?

— Aproape cu siguranţă, spuse Patrikia. Eu sunt un exemplu minor al minunăţiilor care se pot afla dincolo de o asemenea deschidere.

Kleopatra se încruntă şi-i cântări o clipă spusele. Oikoumene era copleşit de numeroase probleme, dintre care unele, după cum îi garantaseră consilierii ei, insurmontabile, probleme ale unei civilizaţii bătrâne, în

declin. Ea nu credea asta – nu în totalitate –, dar ideea o înspăimânta. Chiar şi într-o eră a avioanelor şi a radioului, trebuiau să existe alte lucruri, alte minunăţii, care i-ar fi putut salva din starea proastă în care se aflau.

— E vorba despre o scurtătură către teritorii îndepărtate, către locuri unde ne-am putea extinde comerţul, de unde-am putea învăţa lucruri noi?

Patrikia zâmbi.

— Înţelegeţi repede, regina mea.

— Atunci vom căuta. Voi decreta că toate statele şi toate imperiile aliate nouă trebuie să caute de asemenea.

— S-ar putea să fie ascuns, foarte mic, o avertiză preoteasa. Poate fi doar o poartă de încercare, largă cât lungimea unui braţ de bărbat.

— Cercetătorii noştri vor fi meticuloşi, zise Kleopatra. Fiind îndrumaţi de tine, vor găsi această poartă.

Patricia îşi îngustă ochii, privind-o cu o suspiciune aproape insolentă.

— Am fost mult timp considerată o bătrână nebună, în ciuda acestor minunăţii, spuse, odihnindu-şi mâna pe cutie. Mă credeţi?

— Da, pe moştenirea mea, ca regină a Aigyptosului lui Alexandros şi al Dinastiei macedoniene, răspunse Kleopatra.

Voia s-o creadă pe preoteasă. În ultimii câţiva ani, viaţa la curte fusese foarte plictisitoare. Iar regina putea într-adevăr să-şi exercite anumite puteri, mai ales când erau implicate spiritul politic şi scopurile statului. Putea să încadreze foarte frumos o asemenea căutare în aceste domenii.

— Mulţumesc, spuse Patrikia. Soţul meu nu m-a crezut niciodată cu adevărat. Era un om minunat, un piscicultor… Dar îşi făcea griji pentru mine, spunea că ar trebui să trăiesc numai viaţa asta, să nu visez la altele…

— *Detest* limitările, spuse cu vehemenţă Kleopatra. Ce vei face dacă vom găsi acest pasaj?

Ochii Patrikiei deveniră mai mari.

— Mă voi duce acasă, răspunse ea. În cele din urmă,

oricât de inutil ar putea fi, mă voi duce acasă.

— Presupun că nu înainte de a-ţi termina munca pentru noi.

— Nu. Asta va fi prioritatea mea.

— Bun. Atunci, aşa să fie.

Kleopatra îşi chemă consilierii, îi avertiză cu asprime că era vorba de un decret imperial, nu de un subiect de disensiune, şi porunci să înceapă căutarea.

— Vă mulţumesc, augusta mea hypselotes, spuse preoteasa, în vreme ce reveneau agale în mijlocul curţii.

Kleopatra o privi plecând prin uşa Thetokopolos, ca să se-ntoarcă la Hypaateion până la începerea căutărilor. Pe urmă, regina închise ochii şi încercă să-şi imagineze…

Casa bătrânei. De unde-ar fi putut veni o asemenea femeie? Dintr-un loc cu turnuri sclipitoare şi cu cetăţi puternice, unde locuitorii ar putea să semene mai degrabă a zei şi a demoni decât a bărbaţi şi a femei, aşa cum îi ştia ea. Numai un asemenea loc ar fi putut da naştere acelei mici şi înverşunate preotese.

— Ce straniu, murmură Kleopatra, aşezându-se pe tron. Robele grele îi înfăşurau din nou umerii. Se cutremură, străbătută de un fior. Ce minunat…

MULŢUMIRI

O carte atât de complexă ca aceasta nu poate fi scrisă de unul singur şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru toţi cei dornici, ba chiar nerăbdători, să ajute.

Recunoştinţa mea profundă pentru (în nicio ordine aparte): Rick Stembach; Ralph Cooper; John S. Lewis; Louis A. DAmario; David Brin; Anthony şi Tina Chong; Craig Kaston; locotenentul-comandor Patrick Garrett şi locotenentul-comandor în retragere Dale F. Bear, ambii din Marina Militară a Statelor Unite; Consiliul Consultativ al Cetăţenilor asupra Politicii Naţionale a Spaţiului; şi, fireşte pentru Astrid.

Erorile şi interpretările greşite rămân, fără îndoială, şi îmi aparţin.